

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Subrahmanya Vadhyar & Sons

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATI PALGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥
॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
71.	अतिकायवधः	115	1
72.	रावणोद्वेगः	20	24
73.	ब्रह्मास्त्रबन्धः	74	28
74.	ब्रह्मास्त्रबन्धविमुक्तिः	80	44
75.	रात्रौ लङ्कादाहः	73	62
76.	कुम्भादिवधः	98	76
77.	निकुम्भवधः	25	95
78.	मकराक्षनिर्गमः	21	100
79.	मकराक्षवधः	43	104
80.	इन्द्रजिनिर्गमः	44	113
81.	मायासीतावधः	38	121
82.	इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारम्भः	29	129
83.	मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्त्वनम्	44	135
84.	इन्द्रजिद्वधोपायदर्शनम्	23	145
85.	इन्द्रजिद्वधाय लक्ष्मणनिर्गमनम्	39	150
86.	इन्द्रजियुद्धारंभः	36	157
87.	इन्द्रजिद्विभीषणसंवादः	35	164
88.	इन्द्रजिलक्ष्मणयुद्धम्	41	172
89.	इन्द्रजिलक्ष्मणयोः सुमहान् संप्रहारः	44	180
90.	इन्द्रजितो रथभङ्गः	56	189
तयोर्विशतितमेऽहि गीताः श्लोकाः			978
91.	इन्द्रजिद्वधः	101	199
92.	लक्ष्मणश्लाघनम्	32	219
93.	रावणविलापः	70	225
94.	मूलबलयुद्धम्	39	239
95.	राक्षसीनां प्रलापः	44	247
96.	रावणनिर्याणम्	52	255
97.	विरूपाक्षवधः	35	265
98.	महोदरवधः	46	272
99.	महापार्श्ववधः	26	281
100.	रामरावणयुद्धारंभः	50	286

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
101.	शक्त्या लक्ष्मणस्य पतनम्	65	296
102.	लक्ष्मणसञ्जीवनम्	54	309
103.	इन्द्ररथमारुह्य संग्रामः	36	319
104.	रावणशूलोद्धरणम्	37	326
105.	युद्धाद्रावणरथापवाहनम्	33	332
106.	रावणरथप्रत्यानयनम्	29	339
107.	आदित्यहृदयोपदेशः	32	344
108.	रावणदुर्निमित्तानि	39	352
109.	रामरावणयोः समसमरः	31	359
110.	रावणशिरश्छेदः	40	365
111.	रावणवधः	34	373
चतुर्विंशतितमेऽङ्के गीताः श्लोकाः 925			
112.	विभीषणविलापः	26	381
113.	रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः	28	387
114.	मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च	127	393
115.	विभीषणाभिषेकः	25	418
116.	हनुमत्सीतासंवादः	56	423
117.	सीतानयनम्	37	433
118.	श्रीरामपरुषोक्तिः	26	441
119.	सीताग्निप्रवेशः	35	447
120.	श्रीरामस्तवः	36	454
121.	सीतास्वीकारः	23	463
122.	दशरथानुशासनम्	37	467
123.	वानरोज्जीवनम्	25	475
124.	श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः	29	479
125.	वानरसेनासंमाननम्	28	485
126.	सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम्	58	491
127.	भरद्वाजाश्रमप्राप्तिः	24	503
128.	भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम्	46	508
129.	हनुमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम्	57	517
130.	श्रीरामभरतसमागमः	62	528
131.	श्रीरामपट्टाभिषेकः	121	542

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशतितमेऽहि युद्धकाण्डे एकसप्ततितमसर्गमारभ्य नवतितमसर्गपर्यन्तं (17917—18894 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 978]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துமூன்றாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 11-வது ஸர்க்கம் முதல் 90-வது ஸர்க்கம் வரை (17917—18894) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 978]

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ 97 ॥

अतिकायवधः—அதிகாயனின் வதம்,

स्वबलं व्यथितं दृष्ट्वा तुमुलं रोमहर्षणम् । भ्रातृश्च निहतान्दृष्ट्वा शक्रतुल्यपराक्रमान् ॥
पितृव्यौ चापि संदृश्य समरे संनिषूदितौ । युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ राक्षसर्षभौ ॥
चुकोप च महातेजा ब्रह्मदत्तवरो युधि । अतिकायोऽद्रिसङ्काशो देवदानवदर्पहा ॥ ३ ॥

யுதி	போரில்	शक्रतुल्यपराक्रमान्	இந்திரனுக்குச்சமான ஆற்றல்கொண்ட
महातेजाः	மஹாபிரதாபசாலியும்	भ्रातृन्	சகோதரர்களை
अद्रिसंकाशः	மலையைநிகர் த்தவனும்	निहतान्	கொல்லப்பட்டவர்க
देवदानवदर्पहा	{ தேவர்களுடையவும் அசுரர்களுடையவும் செருக்கைக்குலைத்த வனும்	दृष्ट्वा च	கண்டும் [ளாக
ब्रह्मदत्तवरः च	பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரம்பெற்றவ	भ्रातरौ	சகோதரர்களும்
अतिकायः	அதிகாயன் [னுமாகிய	राक्षसोत्तमौ अपि	ராக்ஷஸோத்தமர்களுமாகிய
रोमहर्षणं	மயிர்க்கூச்செறியும்	पितृव्यौ	சிறிய தந்தைகளான
तुमुलं	மிக அதிகமான [படி	युद्धोन्मत्तं च	யுத்தோன்மத்தனை
स्वबलं	தனது சேனையை	मत्तं च	மத்தனையும் [யும்
व्यथितं	கலங்கியதாய்	समरे	போரில்
दृष्ट्वा	கண்டும்	सन्निषूदितौ	கொல்லப்பட்டவர்
		संदृश्य च	கண்டும் [களாய்
		चुकोप	சினம் மிகுந்தான்.

स भास्करसहस्रस्य सङ्घातमिव भास्वरम् । रथमास्थाय शक्रारिरभिदुद्राव वानरान् ॥४॥

शक्रारिः	இந்திரசத்ருவான	भास्वरं	மிக ஒளிகொண்ட
सः	அவன்	रथं	ரதத்தில்
भास्करसहस्रस्य	அநேகம் சூரியர்களின்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
सङ्घातं	சமூகம்	वानरान्	வானரர்களை
इव	போல்	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

स विस्फार्य महचापं किरीटी मृष्टकुण्डलः । नाम विश्रावयामास ननाद च महास्वनम् ॥

किरीटी	மகுடம் புனைந்தவனும்	विस्फार्य	நானேற்றி ஒலியிட்டு,
मृष्टकुण्डलः	ஜவலிக்கும் குண்டலங் களையுடையவனுமான	नाम	பெயரை
सः	அவன்	विश्रावयामास	கூவி அறிவித்தான்.
महत् चापं	பெரும் வில்லை	महास्वनं च	பேரொலிகொண்டும்
		ननाद	கர்ஜித்தான்.

तेन सिंहप्रणादेन नामविश्रावणेन च । ज्याशब्देन च भीमेन त्रासयामास वानरान् ॥६॥

तेन	அந்த	भीमेन	பயங்கரமான
सिंहप्रणादेन	சிங்கநாதம்கொண்டும்	ज्याशब्देन च	நாணொலியாலும்
नामविश्रावणेन च	பெயரைச்சொல்லிக் கத்துவதாலும்	वानरान्	வானரர்களை
		त्रासयामास	பயமுறச்செய்தான்.

ते दृष्ट्वा देहमाहात्म्यं कुम्भकर्णोऽयमुत्थितः । भयार्ता वानराः सर्वे संश्रयन्ते परस्परम् ॥

ते	அந்த	अयं	இதோ
वानराः	வானரர்கள்	उत्थितः	எழுந்துவிட்டான் "
सर्वे	எல்லோரும்		என்று
देहमाहात्म्यं	உடலின் பேருருவத் தை	भयार्ताः	திகிலுற்றவர்களாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து	परस्परं	ஒருவனையொருவன்
कुम्भकर्णः	"கும்பகர்ணன்	संश्रयन्ते	பிணைந்துகொண் டார்கள்.

ते तस्य रूपमालोक्य यथा विष्णोस्त्रिविक्रमे । भयाद्वा नरयूथास्ते विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

ते	அந்த	रूपं	உருவத்தை
वानरयूथाः	வானரகணங்கள்	आलोक्य	பார்த்து,
विविक्रमे	திரிவிக்கரமாவதாரத் தில்	ते	அவர்கள்
विष्णोः	விஷ்ணுவினுடையது	भयात्	பயத்தால்
यथा	போன்ற	ततः ततः	ஒவ்வொரிடத்திற்கு
तस्य	அவனது	विद्रवन्ति	ஓடினார்கள்.

तेऽतिकायं समासाद्य वानरा मूढचेतसः । शरण्यं शरणं जग्मुर्लक्ष्मणाग्रजमाहवे ॥ ९ ॥

ते वानराः	அந்த வானர்கள்	आहवे	போரில்,
अतिकायं	அதிகாயனை	शरण्यं	சரணமடைய வல்
समासाद्य	நினைத்து		லவராகிய
मूढचेतसः	உள்ளம் கலங்கியவர்	लक्ष्मणाग्रजं	ஸ்ரீராமரிடம்
	களாய்	शरणं जग्मुः	சரண் புகுந்தார்கள்.

ततोऽतिकायं काकुत्स्थो रथस्थं पर्वतोपमम् । ददर्श धन्विनं दूराद्गर्जन्तं कालमेघवत् ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	कालमेघवत्	காலமேகம்போல்
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	गर्जन्तं	கர்ஜித்துக்கொண்
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனும்		டிருப்பவனுமான
पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்	अतिकायं	அதிகாயனை
	தவனும்	दूरात्	தூரத்தில்
धन्विनं	வில்லுடனிருப்	ददर्श	பார்த்தார்.
	பவனும்		

स तं दृष्ट्वा महात्मानं राघवस्तु विसिम्भिये । वानरान् सान्त्वयित्वाऽथ विभीषणमुवाच ह ॥

सः	அந்த	अथ	அப்பொழுது
राघवः तु	ஸ்ரீராமரும்	वानरान्	வானர்களை
महात्मानं	பெருமுடலுற்ற	सान्त्वयित्वा	தேற்றரவுபடுத்தி
तं	அவனை	विभीषणं	விபீஷணரைப்
दृष्ट्वा	பார்த்து		பார்த்து
विसिम्भिये	ஆச்சரியம்	उवाच ह	பின்வருமாறு
	கொண்டார்.		கேட்டார்.

कोऽसौ पर्वतसङ्काशो धनुष्मान् हरिलोचनः । युक्ते ह्यसहस्रेण विशाले स्यन्दने स्थितः ॥

पर्वतसङ्काशः	“மலைக்கொப்பானவ	युक्ते	பூட்டப்பட்ட
	னும்	विशाले	விசாலமான
धनुष्मान्	விற்பிடித்தவனும்	स्यन्दने	ரதத்தில்
हरिलोचनः	பிங்களநிறக்கண்	स्थितः	இருப்பவனுமாகிய
	ணனும்	असौ	இவன்
ह्यसहस्रेण	பல குதிரைகளால்	कः	யார்?

य एष निशितैः शूलैः सुतीक्ष्णैः प्रासतोमरैः । अर्चिष्मद्भिर्वृतो भाति भूतैरिव महेश्वरः ॥

यः	“எந்த, அந்த	प्रासतोमरैः	சுட்டிகளாலும் தோ
एषः	இவன்		மரங்களாலும்
अर्चिष्मद्भिः	ஜ்வாலைகளுடன்கூடிய	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
	வைகளான	भूतैः	பிரமதகணங்களால்
निशितैः	கூரிய	महेश्वरः	ருத்திரன்
शूलैः	சூலாயுதங்களாலும்	इव	எவ்விதமோ அவ்வித
सुतीक्ष्णैः	மிகப்பயங்கரமான	भाति	விளங்குகிறான். [மே

कालजिह्वाप्रकाशाभिर्य एषोऽतिविराजते । आवृतो रथशक्तीभिर्विद्युद्भिरिव तोयदः ॥१४॥

यः	“எந்த, அந்த	तोयदः	மேகம்
एषः	இவன்	विद्युद्भिः	மின்னல்களால்
कालजिह्वा-}	மிருத்யுவின் நாவி	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रकाशाभिः }	னது ஒளிகொண்ட		அவ்வண்ணமே
रथशक्तीभिः	ரதசக்திகளால்	अतिविराजते	மிக விளங்குகிறான்.
आवृतः	சூழப்பட்டவனாய்		

धनूंषि चास्य सज्यानि हेमपृष्ठानि सर्वशः । शोभयन्ति रथश्रेष्ठं शक्रचाप इवाम्बरम् ॥१५॥

अस्य	“இவனது	शक्रचापः	இந்திரதனுசு
सज्यानि	நானேற்றப்பட்டவை	अम्बरं	வானத்தை
	களும்	इव	எவ்விதமோ அவ்வித
हेमपृष्ठानि च	பொற்புறம்கொண்ட	सर्वशः	எங்கும் [மே
	வைகளுமான	शोभयन्ति	அழகுறச்
धनूंषि	விடிகள்		செய்கின்றன.
रथश्रेष्ठं	சிறந்த ரதத்தை		

क एष रक्षःशार्दूलो रणभूमिं विराजयन् । अभ्येति रथिनां श्रेष्ठो रथेनादित्यतेजसा ॥

रणभूमिं	“போர்க்களத்தை	अभ्येति	எதிர்த்துவருகிறான்.
विराजयन्	விளங்கச்செய்து	रक्षःशार्दूलः	ராக்ஷஸப்புலியும்
	கொண்டு	रथिनां	தேராளிகளில்
आदित्यतेजसा	சூரியனொளிகொண்ட	श्रेष्ठः	உத்தமனுமாகிய
रथेन	ரதத்துடன்	एषः	இவன்
		कः	யாவன்?

ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन राहुणाऽभिविराजते । सूर्यरश्मिनिभैर्बाणैर्दिशो दश विराजयन् ॥ १७ ॥

सूर्यरश्मिनिभैः	“சூரியன் சுடர்களை	विराजयन्	விளங்கச்செய்யும்
	நிகர்த்த		இவன்
बाणैः	பாணங்களால்	ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन	கொடியின் சிகரத்தி
दश	பத்து		விருக்கும்
दिशः	திக்குகளையும்	राहुणा	ராகுவினால்
		अभिविराजते	பிரகாசிக்கிறான்.

त्रिणतं मेघनिर्द्वादं हेमपृष्ठमलंकृतम् । शतक्रतुधनुःप्रख्यं धनुश्चास्य विराजते ॥ १८ ॥

अस्य	“இவனது	हेमपृष्ठं	பொற்புறமுற்றும்
धनुः च	வில்லும்	अलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பெற்றும்
त्रिणतं	முவ்விடங்களில்	शतधनुःप्रख्यं	இந்திரதனுசை நிகர்த்த
	வளைந்ததும்		ததுமாய்
मेघनिर्द्वादं	மேகவொலிகொண்டும்	विराजते	விளங்குகிறது.

सध्वजः सपताकश्च सानुकर्षो महारथः । चतुःसादिसमायुक्तो मेघस्तनितनिस्वनः ॥१९॥

महारथः च	“சிறந்த தேரும்	सानुकर्षः	நுகத்துடன் கூடியது;
सध्वजः	கொடிகட்டப்பெற்றது;	चतुःसादिसमायुक्तः	நான்குசாரதிகளுடன் கூடியது;
सपताकः	நிசான்கள் கட்டப் பெற்றது;	मेघस्तनितनिस्वनः	மேகவோசையை நிகர்த்த ஒலியுடையது.

विंशतिर्दश चाष्टौ च तूण्योऽस्य रथमास्थिताः । कार्मुकानि च भीमानि ज्याश्च काञ्चनपिङ्गलाः॥

अष्टौ	“எட்டும்	काञ्चनपिङ्गलाः	பொன்னிறமும்
दश	பத்தும்		பிங்களநிறமுமான
विंशतिः च	இருபதுமான	ज्याः च	நாண்களும்
तूण्यः च	அம்புராத் தூணிக	अस्य	இவனுடைய
भीमानि	பயங்கரமான [ளும்	रथं	ரதத்தில்
कार्मुकानि च	விற்களும்	आस्थिताः	இருக்கின்றன.

द्वौ च खड्गौ रथगतौ पार्श्वस्थौ पार्श्वशोभितौ । चतुर्हस्तस्सरयुतौ व्यक्तहस्तदशायतौ ॥२१॥

पार्श्वशोभितौ	“இருபுறங்களே	व्यक्तहस्तदशायतौ	பத்துமுழும் நீண்
	அழகுபடுத்துவதாய்		டவைகளுமான
पार्श्वस्थौ	பக்கங்களிலிருப்பவைகளும்	द्वौ	இரண்டு
चतुर्हस्तस्सरयुतौ	நான்குமுழப்பிடி கொண்டவைகளும்	खड्गौ च	கத்திகளும்
		रथगतौ	ரதத்திலிருக்கின்றன.

रक्तकण्ठगुणो धीरो महापर्वतसन्निभः । कालः कालमहावक्रो मेघस्य इव भास्करः ॥२२॥

काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां भुजाभ्यामेष शोभते । शृङ्गाभ्यामिव तुङ्गाभ्यां हिमवान् पर्वतोत्तमः ॥

रक्तकण्ठगुणः	“செவ்விய மலை	इव	போன்றிருப்பவனு
	அணிந்தவனும்	एषः	இவன் [பான
धीरः	கம்பீரனும்	काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां	பொந்தோள்வளைகள் புனைந்த
महापर्वतसन्निभः	பெரும் மலைக்கொப்பானவனும்	भुजाभ्यां	கைகளால்,
कालः	கரியவனும்	पर्वतोत्तमः	உத்தமபர்வதமாகிய
कालमहावक्रः	{ மிருக்யுவினதுபோன்ற பெரும் வாயுடையவனும்	हिमवान्	இமவான்
मेघस्यः	மேகத்தின் நடுவினி	तुङ्गाभ्यां	உன்னதமான
	ருக்கும்	शृङ्गाभ्यां	இரு சிகரங்களால்
भास्करः	சூரியன்	इव	எவ்வண்ணமோ
		शोभते	அவ்வண்ணமே பிரகாசிக்கின்றான்.

कुण्डलाभ्यां तु यस्यैतद्वाति वक्त्रं शुभेक्षणम् । पुनर्वस्वन्तरगतं पूर्णं बिम्बमिवैन्दवम् ॥

यस्य	“ எந்த அவனது	पुनर्वस्वन्तरगतं	புனர்வஸ்வநக்சத்திர
एतत्	இந்த		ங்களின் நடுவிலிருக்
शुभेक्षणं	அழகிய கண்களுற்ற	ऐन्दवं	சந்திரனது [கும்
वक्त्रं तु	முகமும்	पूर्णं	பூர்ண
कुण्डलाभ्यां	இரு குண்டலங்களால்	बिम्बं इव	மண்டலம் என
		भाति	பிரகாசிக்கின்றது.

आचक्ष्व मे महाबाहो त्वमेनं राक्षसोत्तमम् । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे भयार्ता विद्रुता दिशः ॥

वानराः	“வானார்கள்	एनं	இந்த
सर्वे	எல்லோரும்	राक्षसोत्तमं	அரக்கோத்தமனை,
यं दृष्ट्वा	எவனைக் கண்டு	महाबाहो	மகாபாகுவே!
भयार्ताः	பயபீடிதர்களாய்	त्वं	நீ
दिशः	திக்குகளில்	मे	எனக்கு
विद्रुताः	ஒடிவிட்டார்களோ,	आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு ”

स पृष्ठो राजपुत्रेण रामेणामिततेजसा । आचक्ष्व महातेजा राघवाय विभीषणः ॥ २६ ॥

राजपुत्रेण	சக்கிரவர்த்தி திருக்	सः	அந்த
	குமாரரும்	महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாகிய
अमिततेजसा	அளவுகடந்த ஆற்றலு	विभीषणः	விபீஷணர்
	ற்றவனுமான	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	आचक्ष्व	பின்வருமாறு புகன்
पृष्ठः	வினுவப்பட்ட		றார் :

दशग्रीवो महातेजा राजा वैश्रवणानुजः । भीमकर्मा महोत्साहो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २७ ॥

वैश्रवणानुजः	“குபேரர் தம்பியாகிய	महातेजाः	மிக்க ஆற்றலுடைய
राक्षसाधिपः	ராசாஸ்தஸ்மன்னனும்		வன்.
दशग्रीवः	தசகண்டனுமாகிய	भीमकर्मा	அரிய செயல் முடிப்ப
रावणः	ராவண		வன்.
राजा	மன்னன்	महोत्साहः	மிக்க ஊக்கம்படைத்
			தவன்.

तस्यासीद्वीर्यवान् पुत्रो रावणप्रतिमो रणे । वृद्धसेवी श्रुतिधरः सर्वास्त्रविदुषां वरः ॥ ५८ ॥

तस्य	“ அவனுக்கு	वृद्धसेवी	பெரியோர்களிடம்
पुत्रः	இப்புதல்வன்		பழகியவன்.
आसीत्	பிறந்தான்.	श्रुतिधरः	வேதமோதியவன்.
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய இவன்	सर्वास्त्रविदुषां	அஸ்திரமறிந்தவர்கள்
रणे	போரில்		யாவரினும்
रावणप्रतिमः	ராவணனுக்கொப்பா	वरः	மேம்பட்டவன்.
	னவன்.		

अश्वपृष्ठे रथे नागे खड्गे धनुषि कर्षणे । भेदे सान्त्वे च दाने च नये मन्त्रे च सम्मतः ॥

अश्वपृष्ठे	“குதிரைமீதேறுவதிலும்	सान्त्वे	சாமோபாயத்திலும்
ரथே	ரதமேறுவதிலும்	दाने	தானோபாயத்திலும்
नागे	யானையேறுவதிலும்	भेदे च	பேதோபாயத்திலும்
खड्गे	கத்திவிஷயத்திலும்	नये	ராஜ்யநீதியிலும்
धनुषि	வில்விஷயத்திலும்	मन्त्रे च	மந்திராலோசனையிலும்
कर्षणे च	நானேற்றுவதிலும்	सम्मतः	மிக்கவன்.

यस्य बाहू समाश्रित्य लङ्का वसति निर्भया । तनयं धान्यमालिन्या अतिकायमिमं विदुः ॥

यस्य	“எவனது	वसति	வாழ்கின்றதோ;
बाहू	புஜங்களை	इमं	இவனை
समाश्रित्य	ஆசரயமாய்க்கொண்டு	धान्यमालिन्याः	தானியமாலினியின்
लङ्का	இலங்கை	तनयं	புதல்வனான
निर्भया	ஆபத்தற்றதாய்	अतिकायं	அதிகாயனாக
		विदुः	யாவரும்றிவார்கள்.

एतेनाराधितो ब्रह्मा तपसा भावितात्मना । अस्त्राणि चाप्यवाप्तानि रिपवश्च पराजिताः ॥

भावितात्मना	“பரமாத்மத்தியானத்	अस्त्राणि अपि च	அஸ்திரங்களும்
एतेन	இவனால் [தலைபட்ட	अवाप्तानि	அடையப்பட்டன.
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	रिपवः च	சத்துருக்களும்
तपसा	தபங்கொண்டு	पराजिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
आराधितः	ஆராதிக்கப்பட்டனர்.		டார்கள்.

सुरासुरैरवध्यत्वं दत्तमस्मै स्वयंभुवा । एतच्च कवचं दिव्यं रथश्चैषोऽर्कभास्वरः ॥ ३२ ॥

स्वयंभुवा	“பிரம்மதேவரால்	दिव्यं कवचं	சிறந்த கவசமும்
अस्मै	இவனுக்கு	अर्कभास्वरः	சூர்ய ஒளிகொண்ட
सुरासुरैः	தேவாசுரர்களால்	एषः	இந்த
अवध्यत्वं	மரணமின்மை	रथः च	ரதமும்
दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.	च	அப்படியே அளிக்கப்
एतत्	இந்த		பட்டது.

एतेन शतशो देवा दानवाश्च पराजिताः । रक्षितानि च रक्षांसि यक्षाश्चापि निषूदिताः ॥

एतेन	“இவனால்	रक्षांसि च	அரக்கர்களும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான	रक्षितानि	ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள்.
देवाः	தேவர்களும்	अपि च	இன்னும்
दानवाः च	அசுரர்களும்	यक्षाः	யக்ஷர்களும்
पराजिताः	வெற்றிகொள்ளப்பட்ட	निषूदिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
	டார்கள்.		டார்கள்.

वज्रं विष्टम्भितं येन बाणैरिन्द्रस्य धीमतः । पाशः सलिलराजस्य रणे प्रतिहतस्तथा ॥३४॥

येन	“எந்த அவனால்	विष्टम्भितं	தகைக்கப்பட்டது.
बाणैः	பாணங்களைக்	तथा	அவ்வண்ணமே
	கொண்டு	रणे	போரில்
धीमतः	தீமானாகிய	सलिलराजस्य	வருணனது
इन्द्रस्य	இந்திரனது	पाशः	பாசமும்
वज्रं	வஜ்ராயுதம்	प्रतिहतः	தகைக்கப்பட்டது.

एषोऽतिकायो बलवान् राक्षसानामथर्षभः । रावणस्य सुतो धीमान् देवदानवदर्पहा ॥३५॥

एषः	“இந்த	अथ	மேலும்
रावणस्य	ராவணனது	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
सुतः	புதல்வனாகிய	ऋषभः	உத்தமன்;
अतिकायः	அதிகாயன்	धीमान्	புத்திமான்.
बलवान्	பலசாலி;	देवदानवदर्पहा	தேவாசுரர்களின் செருக்கைக்குலைத்தவன்.

तदस्मिन् क्रियतां यत्तः क्षिप्रं पुरुषपुङ्गव । पुरा वानरसैन्यानि क्षयं नयति सायकैः ॥३६॥

तदस्मिन्	“புருஷோத்தமரே!	वानरसैन्यानि	வானரசேனைகளை
क्रियतां	ஆகையால்	सायकैः	பாணங்களால்
यत्तः	இவன் விஷயத்தில்	पुरा	கண்முன்
क्षिप्रं	விரைவில்	क्षयं नयति	நாசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.”
पुरुषपुङ्गव	யத்னம்		
तत्	மேற்கொள்ளப்		
अस्मिन्	பட்டும்.		

ततोऽतिकायो बलवान् प्रविश्य हरिवाहिनीम् । विस्फारयामास धनुर्ननाद च पुनः पुनः ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रविश्य	புகுந்து
बलवान्	பலசாலியாகிய	धनुः	வில்லை
अतिकायः	அதிகாயன்	विस्फारयामास	நாணொலி செய்தான்.
हरिवाहिनीं	வானரசேனைக்குள்	पुनः पुनः	மேன்மேலும்
		ननाद च	கர்ஜனையுமிட்டான்.

तं भीमवपुषं दृष्ट्वा रथस्थं रथिनां वरम् । अभिपेतुर्महात्मानो ये प्रधाना वनौकसः ॥३८॥

ये	எவர்கள்	रथिनां	ரதவீரர்களுள்
प्रधानाः	தலைமை	वरं	உத்தமனும்
वनौकसः	வானரர்களோ அந்த	भीमवपुषं	பயங்கரமான உடல
महात्मानः	பேராற்றல் கொண்ட		மைந்தவனுமான
	வர்கள்	तं	அவனை
रथस्थं	ரதத்தில் வீற்றிருப்ப	दृष्ट्वा	பார்த்து
	வனும்	अभिपेतुः	எதிர்த்தார்கள்.

कुमुदो द्विविदो मैन्दो नीलः शरभ एव च । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च युगपत्समभिद्रवन् ॥ ३९ ॥

कुमुदः	குமுதனும்	शरभः एव	சரபனும்
द्विविदः	த்விவிதனும்	युगपत्	ஏககாலத்தில்
मैन्दः	மைந்தனும்	पादपैः	மரங்களாலும்
नीलः च	நீலனும்	गिरिशृङ्गैः च	மலைமுடிகளாலும்
		समभिद्रवन्	எதிர்த்தார்கள்.

तेषां वृक्षांश्च शैलांश्च शरैः काञ्चनभूषणैः । अतिकायो महातेजाश्चिच्छेदास्त्रविदां वरः ॥

महातेजाः	மிக்க ஆற்றலாளியும்	शरैः	பாணங்களால்
अस्त्रविदां	அஸ்திராபுணர்களில்	तेषां	அவர்களின்
वरः	உத்தமனுமான	वृक्षान् च	விருக்தங்களையும்
अतिकायः	அதிகாயன்	शैलान् च	மலைகளையும்
काञ्चनभूषणैः	பொன்னணியுற்ற	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.

तांश्चैव सर्वान्स हरीन्चछरैः सर्वायसैर्बली । विव्याधाभिमुखः संख्ये भीमकायो निशाचरः॥

बली	பலசாலியும்	शरैः	பாணங்களால்
भीमकायः च	பயங்கரமான உட ஹற்றவனுமான	तान्	அந்த
सः निशाचरः	அந்த அரக்கன்	हरीन्	வானார்கள்
संख्ये	போரில்	सर्वान् एव	யாவரையும்
सर्वायसैः	முழு இரும்பாலான	अभिमुखः	எதிர்த்து
		विव्याध	தாக்கினான்.

तेऽर्दिता बाणवर्षेण भगगात्राः प्लवङ्गमाः । न शेकुरतिकायस्य प्रतिकर्तुं महारणे ॥ ४२ ॥

ते	அந்த	भगगात्राः	உடல்பிளக்கப்பட்ட வர்களாய்
प्लवङ्गमाः	வானார்கள்	अतिकायस्य	அதிகாயனுக்கு
महारणे	பெரும்போரில்	प्रतिकर्तुं	பிரதிமாறுசெய்ய
बाणवर्षेण	பாண வர்ஷத்தால்	शेकुः न	அசக்தர்களாயினர்.
अर्दिताः	தாக்கப்பட்டு		

तत्सैन्यं हरिवीराणां त्रासयामास राक्षसः । मृगयूथमिव क्रुद्धो हरियोवनदर्पितः ॥ ४३ ॥

कुद्धः	கோபங்கொண்ட	यौवनदर्पितः	பெளவனச் செருக்
राक्षसः	அரக்கன்	हरिः	ஓர் சிம்மம் [குற்ற
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	मृगयूथं	மானகூட்டத்தை
तत्	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
सैन्यं	சையத் தை	त्रासयामास	அவ்வண்ணமே வெருட்டினான்.

स राक्षसेन्द्रो हरिसैन्यमध्ये नायुध्यमानं निजघान कश्चित् ।
उपेत्य रामं सधनुः कलापी सगर्वितं वाक्यमिदं बभाषे

॥ ४४ ॥

सः	அந்த	कलापी	அம்புறுத்தூணியேந்
राक्षसेन्द्रः	அரக்கச்சேஷ்டன்		திய அவன்
हरिसैन्यमध्ये	வானர சைன்யத்தின்	रामं उपेत्य	ஸ்ரீராமரைக் கிட்டி
	மத்தியில்	सगर्वितं	கர்வத்தை நன்கு
अयुध्यमानं	போரிடாத		விளங்கக் காட்டுகிற
कश्चित्	எவனையும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
निजघान न	தாக்கவில்லை.	इदं	பின்வருமாறு
सधनुः	விற்கொண்டும்	बभाषे	புகன்றான்:

रथे स्थितोऽहं शरचापपाणिर्न प्राकृतं कञ्चन योधयामि ।

यश्चास्ति कश्चिद्व्यवसाययुक्तो ददातु मे क्षिप्रमिहाद्य युद्धम्

॥ ४५ ॥

शरचापपाणिः	“கணைகளையும் வில்லை	यः	எவன்
	யும் கைக்கொண்டு	कश्चित्	ஒருவன்
रथे	ரதத்தில்	व्यवसाययुक्तः	ஊக்கத்துடன் கூடிய
स्थितः	வீற்றிருக்கும்		வனாய்
अहं	நான்	अस्ति	இருக்கிறானே, அவன்
प्राकृतं	சாதாரணமான	इह च	இவ்விடத்திலேயே
कञ्चन	எவனையும்	मे	என்னிடம்
योधयामि न	எதிர்க்கவில்லை.	क्षिप्रं	விரைவில்
अद्य	இப்பொழுது	युद्धं ददातु	போரிடட்டும்”.

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य चुकोप सौमित्रिरभिहन्ता ।

अमृष्यमाणश्च समुत्पपात जग्राह चापं च ततः स्मयित्वा

॥ ४६ ॥

अभिहन्ता	சத்ருசம்ஹாரகரான	चुकोप	சினந்தார்.
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்,	अमृष्यमाणः	பொறுதவராய்
ब्रुवतः	மொழியும்	समुत्पपात च	துள்ளியுமெழுந்தார்.
तस्य	அவனது	ततः	மேலும்
तत्	அந்த	स्मयित्वा	புன்னகை புரிந்து
वाक्यं	சொல்லை	चापं च	வில்லையும்
निशम्य	கேட்டு	जग्राह	கைக்கொண்டார்.

क्रुद्धः सौमित्रिरुत्पत्य तूणादाक्षिप्य सायकम् । पुरस्तादतिकायस्य विचकर्ष महद्दनुः ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட	सायकं	கணையை
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	तूणात्	தூணீரத்தினின்று
उत्पत्य	எழுந்து	आक्षिप्य	எடுத்தது,
अतिकायस्य	அதிகாயனது	महत् दनुः	பெரும் கோதண்
पुरस्तात्	கண்முன்	विचकर्ष	வளைத்தார். [டத்தை

पूरयन्स महीं शैलानाकाशं सागरं दिशः । ज्याशब्दो लक्ष्मणस्योग्रस्त्रासयन् रजनीचरान् ॥

लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	आकाशं	ஆகாசத்தையும்
सः	அந்த	सागरं	கடலையும்
उग्रः	பயங்கரமான	दिशः	திக்குகளையும்
ज्याशब्दः	நானோசை	पूरयन्	நிரப்புவதாய்
महीं	பூமியையும்	रजनीचरान्	அரக்கர்களை
शैलान्	மலைகளையும்	स्त्रासयन्	பயமுறச்செய்தது.

सौमित्रेश्चापनिर्घोषं श्रुत्वा प्रतिभयं तदा । विसिष्मिये महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली ॥

महातेजाः	ஆண்மை மிக்கவனும்	प्रतिभयं	பயங்கரமான
बली	ஆற்றலுள்ளவனுமான	चापनिर्घोषं	வில்லோசையை
राक्षसेन्द्रात्मजः	அரக்கமன்னன் புதல்வன் (அதிகாயன்)	श्रुत्वा	கேட்டு,
सौमित्रेः	லக்ஷ்மணருடைய	तदा	அப்பொழுது
		विसिष्मिये	ஆச்சர்யமடைந்தான்.

अथातिकायः कुपितो दृष्ट्वा लक्ष्मणमुत्थितम् । आदाय निशितं बाणमिदं वचनमब्रवीत् ॥

अथ	அப்பொழுது	निशितं	கூரிய
अतिकायः	அதிகாயன்	बाणं	பாணத்தை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	आदाय	எடுத்து
उत्थितं	கிளம்பியவராய்	वचनं	ஒரு சொல்லை
दृष्ट्वा	கண்டு	इदं	பின்வருமாறு
कुपितः	கோபங்கொண்டு	अब्रवीत्	புகன்றான்:

बालस्त्वमसि सौमित्रे विक्रमेष्वविचक्षणः । गच्छ किं कालसदृशं मां योधयितुमिच्छसि ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா !	गच्छ	போய்விடு.
त्वं	நீ	कालसदृशं	எமனை நிகர்த்த
बालः असि	குழந்தை.	मां	என்னை
विक्रमेषु	பராக்ரமவிஷயத்தில்	योधयितुं	எதிர்க்க
अविचक्षणः	நன்கு தேறாதவன்.	इच्छसि किम्	துணிகின்றனையா ?

न हि मद्बाहुसृष्टानामस्त्राणां हिमवानपि । सोढुमुत्सहते वेगमन्तरिक्षमथो मही ॥ ५२ ॥

मद्बाहुसृष्टानां	“எனது கரங்களால் விடப்பெற்ற	सोढुं	பொறுக்க
अस्त्राणां	சரங்களின்	उत्सहते न	வல்லவனாகான்.
वेगं हि	வேகத்தையோவெனில்	अन्तरिक्षं	ஆகாசமும்
हिमवान् अपि	இமவானும்	मही	பூமியும்
		अथो	அப்படியே பொறுக்க வல்லவையாகா.

सुखप्रसुप्तं कालाग्निं निबोधयितुमिच्छसि । न्यस्य चापं निर्वर्तस्व मा प्राणाञ्जहि मद्गतः ॥

सुखप्रसुप्तं	“சுகமாய்த் தூங்கும்	निर्वर्तस्व	திரும்பிப் போய்விடு.
कालाग्निं	பிரளயகாலாக்னியை	मद्गतः	என்னிடம் சிக்கியவ
निबोधयितुं	எழுப்பு		னாய் நீ
इच्छसि	துணிக்தனை.	प्राणान्	உயிரை
चापं न्यस्य	வில்லை எறிந்துவிட்டு	जहि मा	துறந்து விடாதே.

अथवा त्वं प्रतिष्ठ्यो न निवर्तितुमिच्छसि । तिष्ठ प्राणान्परित्यज्य गमिष्यसि यमक्षयम् ॥

अथवा	“இல்லாவிடில்	तिष्ठ	கொஞ்சம் பொறு.
प्रतिष्ठ्यो:	மமதைகொண்ட	प्राणान्	உயிரை
त्वं	நீ	परित्यज्य	துறந்து
निवर्तितुं	திரும்ப	यमक्षयं	யமாலயத்திற்கு
इच्छसि न	விரும்பாய்.	गमिष्यसि	செல்வாய்.

पश्य मे निशितान्बाणानरिदर्पनिषूदनान् । ईश्वरायुधसङ्काशांस्तप्तकाञ्चनभूषणान् ॥५५॥

मे	“எனது	ईश्वरायुध-	ஈசுவரனின் ஆயுதங்க
निशितान्	கூரியவைகளும்	सङ्काशान्	ளே நிகர்த்தவைகளும்
अरिदर्प-	சத்ருக்களின் செருக்	तप्तकाञ्चन-	சுத்தப்பொன்னாபர
निषूदनान् }	கைச் சிதைக்க வல்ல	भूषणान् }	ணம் பூண்டவைகளு
	வைகளும்	बाणान्	பாணங்களே [மான
		पश्य	பார்.

एष ते सर्पसंकाशो बाणः पास्यति शोणितम् । मृगराज इव क्रुद्धो नागराजस्य शोणितम् ॥

एषः	“இந்த	मृगराजः	சிம்மமானது
सर्पसङ्काशः	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த	नागराजस्य	சிறந்த யானையின்
बाणः	சரமானது	शोणितं	ரத்தத்தை
ते	உனது	इव	எவ்வண்ணமோ
शोणितं	ரத்தத்தை,		அவ்வண்ணமே
क्रुद्धः	சினந்த	पास्यति	குடிக்கப்போகிறது”.

इत्येवमुक्त्वा संक्रुद्धः शरं धनुषि संदधे ॥ ५७ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	धनुषि	வில்லில்
उक्तं च	சொல்லிவிட்டு	शरं	பாணத்தை
संक्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்டு	संदधे	தொடுத்தான்.

श्रुत्वाऽतिकायस्य वचः सरोपं सगर्वितं संयति राजपुत्रः ।

स संचुकोपातिबलो बृहच्छ्रीखाच वाक्यं च ततो महार्थम् ॥ ५८ ॥

अतिबलः	மிக்கபலசாலியாய்	राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தி திருக்
बृहच्छ्रीः	பெரும்புகழ்கொண்ட		குமாரருமான
	வரும்	सः	அவர் (ஸக்திமணர்)

संयति	போரில்	संचुकोप	மிகச் சினந்தார்.
अत्रिकायस्य	அதிகாயனுடைய	ततः	அப்பொழுது
सरोषं	கோபத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதும்	महार्थ	பெரும் பொரு ளமைந்த
सगर्वितं	கர்வத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதமான	वाक्यं च	ஒரு சொல்லையும்
वचः श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு	उवाच	பின்வருமாறு சொன் னார் :

न वाक्यमात्रेण भवान्प्रधानो न कथनात्सत्पुरुषा भवन्ति ।

मयि स्थिते धन्विनि बाणपाणौ निदर्शय स्वात्मबलं दुरात्मन् ॥ ५९ ॥

वाक्यमात्रेण	“வெறும் வார்த்தை	धन्विनि	விற்பிடித்தவனாய்
भवान्	நீ [களால் மட்டும்	बाणपाणौ	பாணங்களைக் கைக் கொண்டவனாய்
प्रधानः न	மிக்கவனாகாய்.	स्थिते	நிற்கும்
कथनात्	தற்புகழ்ச்சியால்	मयि	என்னிடம்
सत्पुरुषाः	சிறந்த புருடர்கள்	स्वात्मबलं	உனது பலத்தை
भवन्ति न	ஆகார்கள்.	निदर्शय	காட்டுவாயாக.
दुरात्मन्	துஷ்டப்பயலே!		

कर्मणा सूचयात्मानं न विकथितुमर्हसि । पौरुषेण तु यो युक्तः स तु शूर इति स्मृतः ॥

कर्मणा	“காரியத்தால்	पौरुषेण तु	ஆண்மையாலேயே
आत्मानं	உன்னை	युक्तः	விளங்குகின்றனோ
सूचय	காட்டிக்கொள்.	सः तु	அவனே
विकथितुं	தற்புகழ்ச்சிசெய்து	शूरः इति	‘சூரன்’ என்று
अर्हसि न	வேண்டாம். [கொள்ள	स्मृतः	கொள்ளப்படு கின்றான்.
यः	எவன்		

सर्वायुधसमायुक्तो धन्वी त्वं रथमास्थितः । शरैर्वा यदि वाऽप्यस्त्रैर्दर्शयस्व पराक्रमम् ॥ ६० ॥

सर्वायुधसमायुक्तः	“எல்லா ஆயுதங்க ளும் தரித்தவனும்	शरैः वा	கணைகளாலோ
धन्वी	விற்பிடித்தவனும்	अस्त्रैः अपि	அஸ்திரங்களாலோ
रथं	தேரில்	यदि वा	எப்படியாவது
आस्थितः	வீற்றிருப்பவனுமான	पराक्रमं	பெருவலத்தை
त्वं	நீ	दर्शय	காட்டுவாயாக.

ततः शिरस्ते निशितैः पातयिष्याम्यहं शरैः । मारुतः कालसंपक्वं वृन्तात्तालफलं यथा ॥

ततः	“அதன்பின்னர்	कालसंपक्वं	உரிய காலத்தில் பழுத்த
अहं	நான்	तालफलं	பனம்பழத்தை
निशितैः	கூரிய	वृन्तात्	காம்பினின்று
शरैः	பாணங்களால்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
ते शिरः	உனது தலையை	पातयिष्यामि	வீழ்த்திவிடுகின்றேன்.
मारुतः	காற்று		

अद्य ते मामका बाणास्तप्तकाञ्चनभूषणाः । पास्यन्ति रुधिरं गात्राद्बाणशल्यान्तरोत्थितम् ॥

अद्य	“இப்பொழுது	गात्रात्	சரீரத்திலிருந்து
मामकाः	எனது	बाणशल्यान्त- रोत्थितं	கணைக்கூறுகளாலுண் டாகிய விவரங்களி னின்று வெளிவரும்
तप्तकाञ्चनभूषणाः	சுத்தப்பொன்னணி	रुधिरं	ரத்தத்தை
बाणाः	பாணங்கள் [பூண்ட	पास्यन्ति	பருகப்போகின்றன.
ते	உனது		

बालोऽयमिति विज्ञाय न माऽवज्ञातुमर्हसि ॥ ६४ ॥

अयं	“இவன்	विज्ञाय	தீர்மானித்து
बालः	சிறுவன்	मा	என்னை
इति	என்று	अवज्ञातुं	அவமதிக்க
		अर्हसि न	வேண்டாம்.

बालो वा यदि वा वृद्धो मृत्युं जानीहि संयुगे । बालेन विष्णुना लोकास्त्रयः क्रान्तास्त्रिभिः क्रमैः॥

बालः वा	“சிறுவனாகவாவது	बालेन	சிறு குழந்தையாகிய
	இருக்கட்டும்;	विष्णुना	விஷ்ணுபகவானால்
वृद्धः यदि वा	சீழ்வனாகவாவது		(வாமனரால்)
	இருக்கட்டும்;	त्रयः लोकाः	மூன்று உலகங்களும்
संयुगे	போரில்	त्रिभिः	மூன்று
मृत्युं	எமனாய்	क्रमैः	அடிவைப்புகளால்
जानीहि	நீ அறிவாயாக.	क्रान्ताः	தாண்டப்பட்டன”.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवत् । अतिकायः प्रचुक्रोध बाणं चोत्तममाददे॥६६॥

अतिकायः	அதிகாயன்	श्रुत्वा	கேட்டு
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	प्रचुक्रोध	மிகச்சினங்கொண் டான்.
हेतुमत्	பொருத்தமுற்றதும்		
परमार्थवत्	உண்மைப்பொருள மைந்ததுமான	उत्तमं	சிறந்த
वचः	சொல்லை	बाणं च	பாணமொன்றையும்
		आददे	தொடுத்தான்.

ततो विद्याधरा भूता देवा दैत्या महर्षयः । गुह्यकाश्च महात्मानस्तद्युद्धं द्रष्टुमागमन् ॥६७॥

ततः	அப்பொழுது	महात्मानः	மகாத்மாக்களாகிய
विद्याधराः	வித்யாதரர்களும்	गुह्यकाः च	குஹ்யகர்களும்
भूताः	பூதங்களும்	तत्	அந்த
देवाः	தேவர்களும்	युद्धं	யுத்தத்தை
दैत्याः	அசுரர்களும்	द्रष्टुं	பார்க்க
महर्षयः	மகரிஷிகளும்	आगमन्	வந்திருந்தார்கள்.

ततोऽतिकायः कुपितश्चापमारोप्य सायकम् । लक्ष्मणाय प्रचिक्षेप संक्षिपन्निव चाम्बरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	அம்பரம்	ஆகாயத்தையே
குபிதः	கோபங்கொண்டிருந்த	इव	முற்றும்
अतिकायः	அதிகாயன்	संक्षिपन्	மறைக்கின்றவனாய்
चापं	வில்லில்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணரின் மீது
सायकं	பாணத்தை	प्रचिक्षेप	விடுத்தான்.
आरोप्य	தொடுத்து		

तमापतन्तं निशितं शरमाशीविषोपमम् । अर्धचन्द्रेण चिच्छेद लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ६९ ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகராகிய	आपतन्तं	மேல் விழ வருவது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तं	அந்த [மான
निशितं	கூரியதும்	शरं	பாணத்தை
आशीविषोपमं	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த	अर्धचन्द्रेण	அர்த்தசந்திரபாணத்
	தும்	चिच्छेद	தால் முறித்துவிட்டார்.

तं निकृत्तं शरं दृष्ट्वा कृत्तभोगमिवोरगम् । अतिकायो भृशं क्रुद्धः पञ्च बाणान् समाददे ॥

अतिकायः	அதிகாயன்	दृष्ट्वा	பார்த்து
निकृत्तं	முறிக்கப்பட்டு,	भृशं	மிக
कृत्तभोगं	உடல் வேறுபட்டு	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
उरगं इव	பாம்பைப்போன்ற	पञ्च	ஐந்து
तं	அந்த	बाणान्	பாணங்களை
शरं	பாணத்தை	समाददे	தொடுத்தான்.

ताञ्छरान् संप्रचिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः ॥ ७१ ॥

निशाचरः	அரக்கன்	शरान्	பாணங்களை
तान्	அந்த	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணர் மீது
		संप्रचिक्षेप	விடுத்தான்.

तानप्राप्ताञ्छरैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद भरतानुजः ॥ ७२ ॥

भरतानुजः	பரதர் தம்பி (லக்ஷ்	तान्	அவைகளை
तीक्ष्णैः	கூரிய [மணர்)	अप्राप्तान्	கிட்டறொடுங்காதவை
शरैः	பாணங்களால்	चिच्छेद	களாய் துண்டித்துவிட்டார்.

स तांश्छित्त्वा शरैस्तीक्ष्णैर्लक्ष्मणः परवीरहा । आददे निशितं बाणं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥

परवीरहा	சத்துருசம்ஹாரகரா	निशितं	கூரியதும்
सः	அந்த [கிய	तेजसा	ஒளியால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	इव	முற்றும்
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய கணைகளால்	ज्वलन्तं	ஜவலிக்கின்றதுமான
तान्	அவைகளை	बाणं	பாணமொன்றை
छित्त्वा	துண்டித்துவிட்டு,	आददे	எடுத்தார்.

तमादाय धनुःश्रेष्ठे योजयामास लक्ष्मणः । विचकर्ष च वेगेन विससर्ज च वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	योजयामास	தொடுத்தார்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वेगेन	விரைந்து
तं	அதை	विचकर्ष	இழுத்தார்.
आदाय	எடுத்து	च च	தக்ஷணமே
धनुःश्रेष्ठे	சிறந்த வில்லில்	विससर्ज	விடுத்தார்.

पूर्णयतविसृष्टेन शरेण नतपर्वणा । ललाटे राक्षसश्रेष्ठमाजघान स वीर्यवान् ॥ ७५ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	शरेण	பாணத்தால்
सः	அவர்	राक्षसश्रेष्ठं	ராக்ஷஸோத்தமனை
पूर्णयतविसृष्टेन	மிக்க இழுத்துவிடப் பெற்ற	ललाटे	நெற்றியில்
नतपर्वणा	வளைந்தகணுக்களுற்ற	आजघान	எய்தார்.

स ललाटे शरो मग्नस्तस्य भीमस्य रक्षसः । ददृशे शोणितेनाक्तः पन्नगेन्द्र इवाचले ॥ ७६ ॥

सः	அந்த	शोणितेन	ரத்தத்தால்
शरः	பாணமானது	आक्तः	பூச்சுண்டதாய்
तस्य	அந்த	अचले	பர்வதத்தில்
भीमस्य	பயங்கரான	पन्नगेन्द्रः	சர்ப்ப அரசு
रक्षसः	அரக்கனது	इव	என
ललाटे	நெற்றியில்	ददृशे	காணப்பட்டது.
मग्नः	தைத்து		

राक्षसः प्रचक्रम्पे च लक्ष्मणेषुप्रपीडितः । रुद्रबाणाहतं घोरं यथा त्रिपुरगोपुरम् ॥ ७७ ॥

राक्षसः च	அரக்கனும்	घोरं	பயங்கரமான
लक्ष्मणेषु- } प्रपीडितः }	லக்ஷ்மணரின் பாணத் தால் தாக்கப்பட்டவ னாய்,	त्रिपुरगोपुरं	திரிபுராசுரனின் கோட்டைவாயில்
रुद्रबाणाहतं	சிவபிரானது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		प्रचक्रम्पे	மிக்க நடுக்கமுற்றான்.

चिन्तयामास चाश्वास्य विमृश्य च महाबलः । साधु बाणनिपातेन श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

महाबलः च	மகாபலவானான அவனும்	मे	எனக்கு
आश्वास्य	தெளிவுற்று	श्लाघनीयः	புகழத்தக்க
विमृश्य च	ஆலோசித்து	रिपुः	சத்ருவாய்
साधु	‘பேஷ்	असि	இருக்கின்றனை,’ என்று
बाणनिपातेन	பாணப்பிரயோகத் தால்	चिन्तयामास	எண்ணிக்கொண் டான்.

विधायैवं विनम्यास्यं नियम्य च भुजावुभौ । स रथोपस्थमास्थाय रथे च प्रचचार ह ॥

ச:	அவன்	उभौ भुजौ च	இருகாங்களையும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	नियम्य	உதறிக்கொண்டு
विधाय	தீர்மானித்துக்கொண்டு	रथोपस्थं	ரதத்தின் மத்தியில்
आस्यं	முகத்தை	आस्थाय	உட்கார்ந்துகொண்டு
विनम्य	சுளித்துக்கொண்டு	रथे च	ரதத்திலேயே
		प्रचचार ह	சஞ்சரித்தான்.

एकं त्रीन्पञ्च सप्तेति सायकान्ராक्षसर्षभः । आददे संदधे चापि विचक्र्षोत्ससर्ज च ॥

राक्षसर्षभः	ராக்கூஸோத்தமன்,	सायकान्	பாணங்களை
एकं	ஒன்றும்	आददे	எடுத்தான்.
त्रीन्	மூன்றும்	च च	அக்கணமே
पञ्च	ஐந்தும்	संदधे	தொடுத்தான்.
सप्त अपि	எழுதும்	विचक्र्ष	இழுத்தான்.
इति	ஆக	उत्ससर्ज	விடுத்தான்.

ते बाणाः कालसङ्काशा राक्षसेन्द्रधनुश्च्युताः । हेमपुङ्खा रविप्रख्याश्चकुर्दीप्तमिवाम्बरम् ॥

राक्षसेन्द्र- } धनुश्च्युताः }	ராக்கூஸோத்தமனு டைய வில்லிவிருந்து வெளிக்கிளம்பிய	रविप्रख्याः	சூரியனுக்கொப்பான
कालसङ्काशाः	எமனை நிகர்த்தவை களும்	ते	அந்த [வைகளுமான
हेमपुङ्खाः	பொன்பிடியுற்றவை களும்	बाणाः	பாணங்கள்
		अम्बरं	ஆகாயத்தை
		इव	முற்றும்
		दीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதாய்
		चक्रुः	செய்தன.

ततस्तान्ராक्षसोत्सृष्टाञ्छरौघान्राघवानुजः । असंभ्रान्तः प्रचिच्छेद निशितैर्बहुभिः शरैः ॥

राघवानुजः	ராமானுஜர் (லக்ஷ்மணர்)	बहुभिः	பல
ततः	அப்பொழுது	निशितैः	சூரிய
राक्षसोत्सृष्टान्	ராக்கூஸனால் விடுக்கப்	शरैः	கணைகளால்
तान्	அந்த [பட்ட	असंभ्रान्तः	சிறிதும் கலவரமடை யாது
शरौघान्	பாணசமூகங்களை	प्रचिच्छेद	துண்டித்துவிட்டார்.

ताञ्छरान्युधि संप्रेक्ष्य निकृत्तान्रावणात्मजः । चुकोप त्रिदशेन्द्रारिर्जग्राह निशितं शरम् ॥

त्रिदशेन्द्रारिः	தேவேந்திரசத்ருவர் கிய	निकृत्तान्	துண்டிக்கப்பட்டன
रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வன்	संप्रेक्ष्य	கண்டு [வாய்
युधि	போரில்	चुकोप	சினங்கொண்டான்.
तान्	அந்த	निशितं	சூரிய
शरान्	பாணங்களை	शरं	பாணமொன்றை
		जग्राह	கைக்கொண்டான்.

स सन्धाय महातेजास्तं बाणं सहसोत्सृजत् । ततः सौमित्रिमायान्तमाजघान स्तनान्तरे ॥

महातेजाः ஆற்றல் மிக்கவனாகிய
सः அவன்
ततः அப்பொழுது
तं அந்த
बाणं பாணத்தை
सन्धाय சூட்டி

सहसा வலுக்கொண்டு
उत्सृजत् விடுத்தான்.
आयान्तं எதிர்த்துவரும்
सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
स्तनान्तरे மார்பில்
आजघान தாக்கினான்.

अतिकायेन सौमित्रिस्ताडितो युधि वक्षसि । सुस्राव रुधिरं तीव्रं मदं मत्त इव द्विपः ॥

सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
युधि போரில்
अतिकायेन அதிகாயனால்
वक्षसि மார்பில்
ताडितः அடியுண்டவராய்
तीव्रं அதிகமான
रुधिरं ரத்தத்தை

मत्तः மதம்பிடித்த
द्विपः யானை
मदं மதநீரை
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணமே
सुस्राव பெருக்கினார்.

स चकार तदाऽऽत्मानं विशल्यं सहसा विभुः । जग्राह च शरं तीक्ष्णमस्त्रेणापि च सन्दधे ॥

विभुः சர்வசக்தராகிய
सः அவர்
तदा அப்பொழுது
आत्मानं தன்னை
सहसा சடுதியில்
विशल्यं பாணக்கூறுகளற்றவ
ராய்

चकार செய்துகொண்டார்.
तीक्ष्णं கொடிய
शरं च ஓர் பாணத்தையும்
जग्राह கைக்கொண்டார்.
अपि च மேலும்
अस्त्रेण संदधे அபிமந்திரித்தார்.

आग्नेयेन तदाऽस्त्रेण योजयामास सायकम् । स जज्वाल तदा बाणो धनुष्यस्य महात्मनः ॥

तदा அப்பொழுது
सायकं பாணத்தை
आग्नेयेन அக்னிபகவானது
अस्त्रेण மந்திரத்தால்
योजयामास விளங்கச்செய்தார்.
तदा அப்பொழுது

सः அந்த
बाणः பாணமானது
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
अस्य இவரது
धनुषि வில்லில்
जज्वाल ஜ்வலித்தது.

अतिकायोऽपि तेजस्वी सौरमस्त्रं समादधे । तेन बाणं भुजङ्गाभं हेमपुङ्खमयोजयत् ॥८८॥

तेजस्वी பராக்ரமசாலியாகிய
अतिकायः अपि அதிகாயனும்
सौरं சூர்யபகவானது
अस्त्रं சரமந்திரத்தை
समादधे தியானித்தான்.
तेन அதனால், (மந்திரத்
தால்)

भुजङ्गाभं சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
தும்
हेमपुङ्खं பொன்பிடிக்கொண்ட
துமான
बाणं ஓர் பாணத்தை
अयोजयत् விளங்கச்செய்தான்.

तदस्त्रं ज्वलितं घोरं लक्ष्मणः शरमाहितम् । अतिकायाय चिक्षेप कालदण्डमिवान्तकः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	அதிகாया	அதிகாயன்மீது
आहितं	அபிமந்திரிக்கப்பட்டு	अन्तकः	எமன்
घोरं	பயங்கரமாய்	कालदण्डं	காலதண்டத்தை
ज्वलितं	ஜ்வலிக்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ
शरं	சரமாகிய		அவ்வண்ணமே
तत् अस्त्रं	அந்த அஸ்திரத்தை	चिक्षेप	பிரயோகித்தார்.

आग्नेयेनाभिसंयुक्तं दृष्ट्वा बाणं निशाचरः । उत्ससर्ज तदा बाणं दीप्तं सूर्यास्त्रयोजितम् ॥

निशाचरः	அரக்கன்	तदा	அப்பொழுது
बाणं	பாணத்தை	सूर्यास्त्रयोजितं	சூர்யமந்திரத்தாலபி மந்திரிக்கப்பட்டு
आग्नेयेन	அக்னிடந்திரத்தோடு	दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
अभिसंयुक्तं	கூடிவிளங்குவதாய்	बाणं	பாணத்தை
दृष्ट्वा	கண்டு	उत्ससर्ज	பிரயோகித்தான்.

तावुभावम्बरे बाणावन्योन्यमभिजघ्नतुः । तेजसा संप्रदीप्ताग्रौ क्रुद्धाविव भुजङ्गमौ ॥९१॥

तौ उभौ	அந்த இரு	भुजङ्गमौ	இருசர்ப்பங்கள்
बाणौ	பாணங்களும்	इव	எவ்வண்ணமோ
तेजसा	ஒளியால்		அவ்வண்ணமே
संप्रदीप्ताग्रौ	ஜ்வலிக்கும் கூறுகளு டையவைகளாய்	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
क्रुद्धौ	சினங்கொண்ட	अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று
		अभिजघ्नतुः	தாக்கிக்கொண்டன.

तावन्योन्यं विनिर्दह्य पेततुः पृथिवीतले । निरर्चिषौ भस्मकृतौ न भ्राजेते शरोत्तमौ ॥९२॥

तौ	அந்த	निरर्चिषौ	ஜ்வாலைகளற்றவை களாய்
शरोत्तमौ	சிறந்த பாணங்களி ரண்டும்	भ्राजेते न	பிரகாசிக்கவில்லை.
अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று	भस्मकृतौ	சம்பலானவைகளாய்
विनिर्दह्य	எரித்துக்கொண்டு	पृथिवीतले	பூமியில்
पेततुः		पेततुः	விழுந்தன.

तावुभौ दीप्यमानौ स्म न भ्राजेते महाहवे ॥ ९३ ॥

महाहवे	பெரும்போரில்	दीप्यमानौ	பொசுக்கப்படுகின்ற னவாய்
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டும்	भ्राजेते स्म न	பிரகாசியாதிருந்தன.

ततोऽतिकायः संक्रुद्धस्त्वस्त्रपैषीकमुत्सृजत् । तत्प्रचिच्छेद सौमित्रिरस्त्रेणैन्द्रेण वीर्यवान् ॥

ततः	அப்பொழுது	तत्	அதை
अतिकायः तु	அதிகாயனும்	वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
पैषीकं अस्त्रं	இஷிகாஸ்திரத்தை	ऐन्द्रेण अस्त्रेण	இந்திராஸ்திரத்தால்
उत्सृजत्	பிரயோகித்தான்.	प्रचिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

ऐषीकं निहतं दृष्ट्वा रुषितो रावणात्मजः । याम्येनास्त्रेण संक्रुद्धो योजयामास सायकम् ॥

रुषितः	கோபங்கொண்டிருந்த	संकुद्धः	கடுஞ்சினம் மூண்டவ
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	सायकं	ஓர் பாணத்தை [தூகி]
ऐषीकं	இஃகாஸ்திரத்தை	याम्येन अस्त्रेण	யமாஸ்திரமந்திரத்
निहतं	நாசமுற்றதாய்		தால்
दृष्ट्वा	கண்டு	योजयामास	அபிமந்திரித்தான்.

ततस्तदस्त्रं चिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः । वायव्येन तदस्त्रेण निजघान स लक्ष्मणः ॥

निशाचरः	அரக்கன்	सः	அந்த
ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
तत्	அந்த	तत्	அதை
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	वायव्येन अस्त्रेण	வாயவாஸ்திரத்தால்
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணர்மீது	निजघान	நாசப்படுத்திவிட்டார்.
चिक्षेप	விடுத்தான்.		

अथैनं शरधाराभिर्धाराभिरिव तोयदः । अभ्यवर्षत्सुसंकुद्धो लक्ष्मणो रावणात्मजम् ॥

अथ	அப்பொழுது	एनं	இவனை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शरधाराभिः	பாணவர்ஷங்களால்
सुसंकुद्धः	மிக்க கோபங்கொண்டவராய்	तोयदः	மேகம்
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனாகிய	धाराभिः	மழைகளால்
		इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		अभ्यवर्षत्	வர்ஷித்தார்.

तेऽतिकायं समासाद्य कवचे वज्रभूषिते । भग्नाग्रशल्याः सहसा पेतुर्बाणा महीतले ॥९८॥

ते	அந்த	समासाद्य	தாக்கி
बाणाः	பாணங்கள்	भग्नाग्रशल्याः	துணிக்கூறு முறிந்தனவாய்
अतिकायं	அதிகாயனை	महीतले	பூமியில்
वज्रभूषिते	வைரங்களால்லங்கரிகப்பபட்ட	सहसा	விரைந்து
कवचे	கவசத்தில்	पेतुः	விழுந்தன.

तान्मोघानभिसंप्रेक्ष्य लक्ष्मणः परवीरहा । अभ्यवर्षन्महेषूणां सहस्रेण महायशाः ॥९९॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	अभिसंप्रेक्ष्य	கவனித்து
महायशाः	மகாயசஸ்வியுமாகிய	महेषूणां	சிறந்த அஸ்திரங்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		களின்
तान्	அவைகளை	सहस्रेण	அனேகத்தைக்
मोघान्	வீணைவைகளாய்	अभ्यवर्षत्	கொண்டு வர்ஷித்தார்.

तस्मिन्महास्त्रे तु नियुज्यमाने सौमित्रिणा बाणवरे शिताग्रे ।

दिशश्च चन्द्रार्कमहाग्रहाश्च नभश्च तत्रास चचाल चोर्वी

॥ १०५ ॥

சௌமித்ரிணா	லக்ஷ்மணரால்	चन्द्रार्क-	சந்திரன் சூரியன்
சிதாசு	கூரிய முனையுற்ற	महाग्रहाः च	முதலிய மகா கிரகங்
பாணவரே	சிறந்த பாணத்தில்		களும்
தஸ்மிந்	அந்த	नभः च	ஆகாயமும்
மகாசு	அஸ்திரமகாமந்திர	च	ஆகிய எல்லாமும்
	மானது	तत्रास	திகிலுற்றது.
नियुज्यमाने	அபிமந்திரிக்கப்படு	उर्वी च	பூமியும்
दिशः तु	திக்குகளும் [கையில்	चचाल	அதிர்ந்தது.

तं ब्रह्मणोऽस्त्रेण नियोज्य चापे शरं सुपुङ्खं यमदूतकल्पम् ।

सौमित्रिरिन्द्रारिसुतस्य तस्य ससर्ज बाणं युधि वज्रकल्पम्

॥ १०६ ॥

சௌமித்ரி:	லக்ஷ்மணர்	तं	அந்த
ब्रह्मणः	பிரமதேவரது	वज्रकल्पं	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்
अस्त्रेण	சரமந்திரத்தால்	बाणं	பாணத்தை [பான
यमदूतकल्पं	யமதூதனுக்கொப்	युधि	போரில்
	பான	इन्द्रारिसुतस्य	தேவேந்திரசத்ருவின்
सुपुङ्खं	கூரிய நுணியுற்ற		புதல்வனாகிய
शरं	பாணத்தை	तस्य	அவன்மீது
चापे नियोज्य	வில்லிற்பூட்டி	ससर्जं	விடுத்தார்.

तं लक्ष्मणोऽसृष्टममोघवेगं समापतन्तं ज्वलनप्रकाशम् ।

सुवर्णवज्रोत्तमचित्रपुङ्खं तदाऽतिकायः समरे ददर्श

॥ १०७ ॥

அதிகாய:	அதிகாயன்	सुवर्णवज्रोत्तम-	பொன்னாலும் சிறந்த
समरे	போரில்	चित्रपुङ्खं	வஜ்ரத்தா லுமிழைத்த
तदा	அப்பொழுது		பிடியுற்றதுமான
लक्ष्मणोऽसृष्टं	லக்ஷ்மணரால் விடப்	तं	அதை (சரத்தை)
	பெற்றதும்	ज्वलनप्रकाशं	அக்னி ஒளிகொண்டு
अमोघवेगं	வீண்போகாத சக்தி	समापतन्तं	எதிர்த்துவருவதாய்
	யுற்றதும்	ददर्श	கண்டான்.

तं प्रेक्षमाणः सहसातिऽकायो जघान बाणैर्निशितैरनेकैः ।

स सायकस्तस्य सुपर्णवेगस्तदाऽतिकायस्य जगाम पार्श्वम्

॥ १०८ ॥

அதிகாய:	அதிகாயன்	तदा	அப்பொழுது
तं	அதை	सुपर्णवेगः	கருடவேகங்கொண்ட
प्रेक्षमाणः	கவனித்து	सः सायकः	அந்த பாணமானது
निशितैः	கூரிய	तस्य	அந்த
अनेकैः बाणैः	பல பாணங்களால்	अतिकायस्य	அதிகாயனது
सहसा	வலுக்கொண்டு	पार्श्वं	சமீபத்தில்
जघान	தாக்கினான்.	जगाम	கிட்டியது.

तमागतं प्रेक्ष्य तदाऽतिकायो बाणं प्रदीप्तान्तककालकल्पम् ।

जघान शक्त्यृष्टिगदाकुठारैः शूलैर्हुलैश्चात्यविपन्नचेताः

॥ १०९ ॥

अतिकायः	அதிகாயன்
तदा	அப்பொழுது
तं	அந்த
प्रदीप्तान्त- कालकल्पं	ஜ்வலிக்கும் எமனையும் ருக்ரமூர்த்தியையும் நிகர்த்த
बाणं	பாணத்தை
आगतं	கிட்டிவந்ததாய்

प्रेक्ष्य	கண்டு
अविपन्नचेताः	மனங்கலங்காதவனாய்
शक्त्यृष्टिगदाकुठारैः	வேல், சுட்டி, கதை, கோடாரி இவைகளா லும்
शूलैः	சூலங்களா லும்
हुलैः च	ஹுலாயுதங்களா லும்
अति जघान	மிகத் தாக்கினான்.

तान्यायुधान्यद्भुतविग्रहाणि मोघानि कृत्वा स शरोऽग्निदीप्तः ।

प्रगृह्य तस्यैव किरीटजुष्टं ततोऽतिकायस्य शिरो जहार

॥ ११० ॥

सः	அந்த
अग्निदीप्तः	அக்னியால் ஜ்வலிக்கும்
शरः	பாணமானது
तानि	அந்த
अद्भुतविग्रहाणि	ஆச்சர்யத்தோற்ற
तानि	அந்த [மமைந்த
आयुधानि	ஆயுதங்களை

मोघानि कृत्वा	வீணாக்கி
ततः	அப்பொழுது
तस्य	அந்த
अतिकायस्य	அதிகாயனது
किरीटजुष्टं	கிரீடம் புனைந்த
शिरः एव	தலையையும்
प्रगृह्य	பிடித்து
जहार	அறுத்தது.

तच्छिरः सशिरस्त्राणं लक्ष्मणेषुप्रपीडितम् ।

पपात सहसा भूमौ शृङ्गं हिमवतो यथा ॥

लक्ष्मणेषु- प्रपीडितं	लक्ष्मணரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட
तत्	அந்த
शिरः	தலையானது
सशिरस्त्राणं	தலைப்பாகையோடுகூட

हिमवतः	இமயமலையின்
शृङ्गं यथा	சிகரம்போன்றதாய்
सहसा	வேகமாய்
भूमौ	பூமியில்
पपात	விழுந்தது.

तं तु भूमौ निपतितं दृष्ट्वा विक्षिप्तभूषणम् ।

बभूवुर्व्यथिताः सर्वे हतशेषा निशाचराः ॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்டு
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
सर्वे तु	எல்லோரும்
सं	அதை (கிரையை)
भूमौ	பூமியில்
निपतितं	விழுந்து,

विक्षिप्तभूषणं	பூஷணங்கள் இறைந் ததாய்.
दृष्ट्वा	கண்டு
व्यथिताः	வருத்தமுற்றவர் களாய்
बभूवुः	ஆனார்கள்.

ते विषण्णमुखा दीनाः प्रहारजनितश्रमाः । विनेदुरुच्चैर्बहवः सहसा विस्वरैः स्वरैः ॥ ११३ ॥

ते	அந்த	दीनाः	பரிதாபநிலையுற்றவர்
बहवः	பலரும்	सहसा	அக்கணமே [களாய்]
प्रहारजनितश्रमाः	அடியால் களைப்புண்ட வர்களாய்	विस्वरैः	விகாரமான
विषण्णमुखाः	முகம்வாடியவர்களாய்	स्वरैः	சூல்களுடன்
ततस्ते त्वरितं याता निरपेक्षा निशाचराः ।		उच्चैः	உரக்க
ते	அந்த	विनेदुः	அலறினார்கள்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்	पुरीमभिमुखा	இன்னது செய்கிறோ
ततः	அப்பொழுது	निरपेक्षाः	மென்றுதெரியாது
नायके	தலைவன்	द्वन्तो	ஒடுகின்றவர்களாய்
हते	கொல்லப்பட்டதால்	पुरीं	பட்டணத்தை
भीताः	பயந்து	अभिमुखाः	நோக்கி
		त्वरितं	விரைந்து
		याताः	சென்றார்கள்.

प्रहर्षयुक्ता बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमाननास्तदा ।

अपूजयंलक्ष्मणमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे ॥ ११५ ॥

वानराः	வானரர்கள்	दुरासदे	யாவராலும் எதிர்க்க
बहवः तु	பலரும்		முடியாதவனுமான
तदा	அப்பொழுது	रिपौ	சத்ரு
प्रहर्षयुक्ताः	ஆனந்தங்கொண்டு	हते	கொல்லப்பட்டவுடன்
प्रबुद्धपद्म-	அலர்ந்த தாமரை	इष्टभागिनं	கோரிக்கை நிறைவே
प्रतिमाननाः	மலர்ணைய முகம்		றப்பட்ட
	கொண்டவர்களாய்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
भीमबले	பயங்கரமான பலசா	अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.
	லியும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18031

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3356

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ७२ ॥

रावणोद्देशः—ராவணனின் தாபம்.

अतिकायं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन महौजसा । उद्देगमगमद्राजा वचनं चैदमब्रवीत् ॥ १ ॥

राजा	மன்னன் (ராவணன்)	श्रुत्वा	கேட்டு
अतिकायं	அதிகாயணை	उद्देगं	தாபத்தை
महौजसा	மகாபிரதாபமமைந்த	अगमत्	அடைந்தான்.
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	इदं	பின்வரும்
हतं	கொல்லப்பட்டவனாய்	वचनं च	மொழியையும்
		अब्रवीत्	புகன்றான்;

धूम्राक्षः परमामर्षी धन्वी शस्त्रभृतां वरः । अकम्पनः प्रहस्तश्च कुम्भकर्णस्तथैव च ॥ २ ॥
एते महाबला वीरा राक्षसा युद्धकाङ्क्षिणः । जेतारः परसैन्यानां परैर्नित्यापराजिताः ॥ ३ ॥

परमாமर्षी	“ மிகக்கோபமமைந்த வனும்	एते राक्षसाः	இந்த அரக்கர்கள்
धन्वी	வில்லாளியுமான	महाबलाः	மகர் பலசாலிகள்.
धूम्राक्षः च	தூம்ராக்கூனும்	युद्धकाङ्क्षिणः	போராவல்கொண்ட
शस्त्रभृतां वरः	ஆயுதந்தரித்த வீரர் களுள் சிறந்த	वीराः	சூரர்கள்.
अकम्पनः च	அகம்பனனும்	परसैन्यानां	சத்ருசென்யங்களை
प्रहस्तः एव	பிரகஸ்தனும்	जेतारः	ஜயிப்பவர்கள்.
कुम्भकर्णः तथा	கும்பகர்ணனும் ஆகிய	परैः	சத்ருக்களால்
		नित्यापराजिताः	எக்காலத்திலும் ஜயிக் கப்படாதவர்கள்.

निहतास्ते महावीर्या रामेणाक्लिष्टकर्मणा । राक्षसाः सुमहाकाया नानाशस्त्रविशारदाः ॥
अन्ये च बहवः शूरा महात्मानो निपातिताः ॥ ४ ॥

ते	“ அந்த	अक्लिष्टकर्मणा	அனாயசமாய் எதை யஞ்செய்வவல்ல
महावीर्याः	மகாவீர்யசாலிகளும்	रामेण	ராமனால்
सुमहाकायाः	பெரிய உடல்கொண் டவர்களும்	निहताः	கொன்றுவிடப்பட்ட
नानाशस्त्र- } विशारदाः }	பல ஆயுதங்களிலும் பயிற்சிகொண்டவர் கருமான	अन्ये	வேறு [டார்கள்.
		बहवः	பல
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	महात्मानः	பேராற்றல்கொண்ட
		शूराः च	சூரர்களும்
		निपातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

प्रख्यातबलवीर्येण पुत्रेणैन्द्रजिता मम । यौ हि तौ भ्रातरौ वीरौ बद्धौ दत्तवरैः शरैः ॥
यन्न शक्यं सुरैः सर्वैरसुरैर्वा महाबलैः । मोक्तुं तद्वन्धनं घोरं यक्षगन्धर्वकिन्नरैः ॥ ६ ॥
तन्न जाने प्रभावैर्वा मायया मोहनेन वा । शरबन्धादिमुक्तौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

यौ	“ எந்த	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
तौ	அந்த	दत्तवरैः	வரமாய்பெற்ற
भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய	शरैः	பாணங்களால்
वीरौ	வீரர்கள்,	बद्धौ हि	கட்டப்பட்டார்களோ,
मम	எனது	यत्	எந்த
पुत्रेण	புதல்வனும்	तत्	அந்த
प्रख्यात- } बलवीर्येण }	பிரசித்திபெற்ற ஆற் றலும் ஆண்மையும் உடையவனுமான	घोरं	பயங்கரமான
		बन्धनं	கட்டை
		मोक्तुं	விடுவிக்க
		सर्वैः सुरैः	எல்லா தேவர்களா லும்

महाबलैः	மகாபலசாலிகளாகிய	आतरो	சகோதரர்களாகிய
असुरैः	அசுரர்களாலும்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
यक्षगन्धर्व- } किन्नरैः वा }	யக்ஷர்களாலும் கந்தர் வர்களாலும் கின்ன ரர்களாலும்	प्रभावैः	மகிமைகளாலோ
शक्यं न	சாத்தியமாகாதோ	मायया वा	மாயாசக்தியாலோ
शरब्ध्वात्	சரக்கட்டி னின்றி	मोहनेन वा	மோகனமந்திரத்தா லோ
तौ	அந்த	विमुक्तौ	விடுபட்டார்கள் என்ற
		तत्	அதை
		जाने न	நான் அறிகிலேன்.

- ये योधा निर्गताः शूरा राक्षसा मम शासनात् । ते सर्वे निहता युद्धे वानरैः सुमहाबलैः ॥

शूराः	“சூரர்களான	ते	அவர்கள்
ये	எந்த	सर्वे	எல்லோரும்
राक्षसाः योधाः	ராக்ஷஸபடர்கள்	युद्धे	போரில்
मम	எனது	सुमहाबलैः	மிகபலவான்களான
शासनात्	கட்டளையால்	वानरैः	வானரர்களால்
निर्गताः	சென்றார்களோ,	निहताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.

तं न पश्याम्यहं युद्धे योऽद्य रामं सलक्ष्मणम् । शासयेत्सबलं वीरं ससुग्रीवविभीषणम् ॥

यः	“எவன்	ससुग्रीव- }	சுகரீவனோடும் விபீஷ
अद्य	இப்பொழுது	विभीषणं }	ணனோடும் கூடவும்
युद्धे	போரில்	सबलं	சைன்யங்களோடுகூட
वीरं	வீரனாகிய	शासयेत्	அடக்குவனோ [வும்
रामं	ராமனை	तं	அவனை
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு	अहं	நான்
	கூடவும்	पश्यामि न	கண்டிலேன்.

अहो नु बलवान रामो महदस्त्रबलं च वै

॥ १० ॥

अहो नु	“இது மிக்க	अस्त्रबलं च	அஸ்திரங்களின்
रामः	ராமன் [ஆச்சர்யம்!		வீர்யமும்
बलवान् वै	பலசாலியே.	महत्	மிக மகிமைவாய்ந்தது.

यस्य विक्रमसाद्य राक्षसा निधनं गताः । तं मन्ये राघवं वीरं नारायणमनामयम् ॥

यस्य	“எவனது	वीरं	வீரனாகிய
विक्रमं	பிரதாபத்தில்	राघवं	ராமனை
आसाद्य	கிக்கி.	अनामयं	காலப்பழுதுக்கிட மாகா
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नारायणं	மகாவிஷ்ணுவாக
निधनं गताः	மாண்டார்களோ	मन्ये	நினைக்கின்றேன்.
तं	அந்த		

तद्भयाद्धि पुरी लङ्का पिहितद्वारतोरणा

॥ १२ ॥

तद्भयात् हि

“அவனிடத்தில்
பயத்தினாலன்றோ

लङ्का पुरी

இலங்கைநகர்

पिहितद्वारतोरणा

{ கோட்டைவாயில்கள்
மூடப்பட்டிருக்கின்
றன.

अप्रमत्तैश्च सर्वत्र गुप्तौ रक्ष्या पुरी त्वियम्

॥ १३ ॥

इयं

“இந்த

पुरी तु

நகரும்

गुप्तौ

ரகசியணையில்

अप्रमत्तैः

ஜாக்கிரதையுள்ளவர்

सर्वत्र च

எங்குமே [களால்

रक्ष्या

பாதுகாக்கப்பட

வேண்டியது.

अशोकवनिकायां च यत्र सीताऽभिरक्ष्यते । निष्क्रामो वा प्रवेशो वा ज्ञातव्यः सर्वथैव नः ॥

यत्र

“எந்த

अशोकवनिकायां

அசோகவனத்தில்

सीता

வீதை

अभिरक्ष्यते च

காவல்புரியப்படுகின்
றனளோ

निष्क्रामः वा

உங்கு வெளிச்செல்லு

प्रवेशः वा

உட்புகுதலோ [தலோ

नः

நம்மால்

सर्वथा एव

முற்றிலும்

ज्ञातव्यः

கவனிக்கத்தக்கது.

यत्र यत्र भवेद्गुल्मस्तत्र तत्र पुनः पुनः । सर्वतश्चापि तिष्ठन् स्यैः स्यैः परिवृता बलैः ॥

यत्र यत्र

“எங்கெங்கு

गुल्मः

படை வகுப்பு

भवेत्

இருக்கிறதோ

तत्र तत्र

ஆங்காங்கு

सर्वतः च अपि

எங்கும்

स्यैः स्यैः

அவனவனது

बलैः

சைன்யங்களால்

परिवृताः

சூழப்பட்டவர்களால்

पुनः पुनः

மேன்மேலும்

तिष्ठन्

காத்து விலுவர்கள்.

द्रष्टव्यं च पदं तेषां वानराणां निशाचराः । प्रदोषे वाऽर्धरात्रे वा प्रत्यूषे वाऽपि सर्वतः ॥

निशाचराः

“அரக்கர்களே !

प्रदोषे वा

மாலையிலோ

अर्धरात्रे वा

பாதிராத்திரியிலோ

प्रत्यूषे वा

காலையிலோ

सर्वतः अपि

எங்கும்

तेषां

அந்த

वानराणां

வானரர்களின்

पदं च

நடவடிக்கையும்

द्रष्टव्यम्

கவனிக்கத்தக்கது.

नावज्ञा तत्र कर्तव्या वानरेषु कदाचन । द्विषतां बलमुद्युक्तमापतत्किं स्थितं सदा ॥१७॥

द्विषतां

“சத்ருக்களின்

बलं

சேனை

सदा

எப்பொழுதும்

उद्युक्तं किं

சன்னத்தமாயிருக்
கின்றதா

स्थितं

நின்றகொண்டிருக்
கின்றதா

आपतत्

வந்துகொண்டிருக்

கிறதா ? என்ற

तत्र

அவ்விஷயத்தில்

वानरेषु

‘வானரர்களிடத்தில்

कदाचन

எப்பொழுதும்

अवज्ञा

அலக்ஷ்யமானது

कर्तव्या न

செய்யத்தக்கதன்று.”

ततस्ते राक्षसाः सर्वे श्रुत्वा लङ्काधिपस्य तत् । वचनं सर्वमातिष्ठन्यथावत् महाबलाः ॥

ततः	அப்பொழுது	तत्	அந்த
ते	அந்த	वचनं	ஆக்ஷேபை
महाबलाः	மகாபலசாலிகளாகிய	श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
सर्वे	எல்லோரும்	यथावत् तु	கட்டளைப்பிரகாரமே
लङ्काधिपस्य	இலங்கைமன்னனின்	आतिष्ठन्	செய்தார்கள்.
स तान्सर्वान् समादिश्य रावणो राक्षसाधिपः । मनुशल्यं वहन्दीनः प्रविवेश स्वमालयम् ॥			
सः	அந்த	मनुशल्यं	கோபத்தால் மனவே
राक्षसाधिपः	அரக்கவேந்தனாகிய		தனையை
रावणः	ராவணன்	वहन्	கொண்டவனாய்
तान्	அவர்கள்	दीनः	எளியனாய்
सर्वान्	யாவரையும்	स्व	தனது
समादिश्य	கட்டளையிட்டனுப்பி	आलयं	மாளிகைக்குள்
	விட்டு	प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

ततः स संदीपितकोपवह्निर्निशाचरणामधिपो महाबलः ।

तदेव पुत्रव्यसनं विचिन्तयन्मुहुर्मुहुश्चैव तदा व्यनिश्वसत् ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	पुत्रव्यसनं एव	புத்திரமரணத்தையே
निशाचराणां	அரக்கர்களின்	विचिन्तयन्	சிந்தித்துக்கொண்டு
अधिपः	மன்னனும்	संदीपितकोपवह्निः	கோபத்தீழ்முண்டவ
महाबलः च	மகாபலசாலியுமாகிய	तदा	அப்பொழுது [னாய்]
सः	அவன்	मुहुः मुहुः एव	அடிக்கடி
तत्	அந்த	व्यनिश्वसत्	பெருமூச்செறிந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18051

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3376

त्रिसप्ततितमः सर्गः-- எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ७३ ॥

ब्रह्मास्त्रबन्धः—ப்ரம்மாஸ்திரத்தால் பந்திப்பது.

ततो हतात्राक्षसपुङ्गवांस्तान्देवान्तकादित्रिशिरोऽतिकायान् ।

रक्षोगणास्तत्र हतावशिष्टास्ते रावणाय त्वरितं शशंसुः ॥ १ ॥

ततः	அங்கு	देवान्तकादि-	தேவாந்தகன், திரிசிர
हतावशिष्टाः	கொல்லப்பட்டு	त्रिशिरोऽतिकायान्	ஸ், அதிகாயன் முத
ते	அந்த [எஞ்சிய		லானவர்களை
रक्षोगणाः	ராக்ஷஸகணங்கள்	हतान्	மாண்டவர்களாய்
ततः	அப்பொழுது	रावणाय	ராவணனிடம்
तान्	அந்த	त्वरितं	சீக்கிரமாய்
राक्षसपुङ्गवान्	ராக்ஷஸோத்தமர்க	शशंसुः	தெரிவித்தார்கள்.
	ளாகிய		

ततो हतांस्तान्सहसा निशम्य राजा मुमोहाश्रुपरिप्लुताक्षः ।

पुत्रक्षयं भ्रातृवधं च घोरं विचिन्त्य राजा विपुलं प्रदध्यौ

॥ २ ॥

ராஜா	மன்னன்	घोरं	கொடிய
तान्	அவர்களை	पुत्रक्षयं	புத்ரநாசத்தையும்
हान्	மாண்டவர்களாய்	भ्रातृवधं च	சகோதரமரணத்
निशम्य	கேட்டு	विचिन्त्य	நினைத்து [தையும்
सहसा	தகூண்டு	अश्रुपरिप्लुताक्षः	கண்களில் நீர் பெருகியவனாய்
मुमोह	மூர்ச்சைகொண்	विपुलं	மிக அதிகமாய்
ततः	பின்னர் [டான்.	प्रदध्यौ	உருகினான்.
राजा	அரசன்		

ततस्तु राजानमुदीक्ष्य दीनं शोकार्णवे संपरिपुपुवानम् ।

रथर्षभो राक्षसराजसूनुस्तमिन्द्रजिद्वाक्यमिदं वभाषे

॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शोकार्णवे	சோகக்கடலில்
राक्षसराजसूनुः	ராக்கூஸமன்னன்	संपरिपुपुवानं	மூழ்கித்தத்தளித்து
	புதல்வனும்	दीनं	பரிதாபநிலையிலிருப்பவனாய்
रथर्षभः	சிறந்த ரதவீரனுமா	उदीक्ष्य	கவனித்து
	கிய	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்தும்	इदं	பின்வருமாறு
तं	அந்த	वभाषे	சொன்னான்:
राजानं	மன்னனை		

न तात मोहं प्रतिगन्तुमर्हसि यत्रेन्द्रजिज्जीवति राक्षसेन्द्र ।

तद्वाणनिभिन्नविकीर्णदेहाः प्राणैर्विमुक्तास्समरे पतन्ति

॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	“அரக்கவேந்தே!	अर्हसि न	தேவரீர் கூடாது
तात	அப்பா!	समरे	போரில்
यत्	எங்கு	तद्वाणनिभिन्न-	} அவனது பாணங்க ளால் பிளக்கப்பட்டு சரீரம் சிதறுண்டு
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	विकीर्णदेहाः	
जीवति	உயிருடனிருக்கின்ற னோ அங்கு	प्राणैः विमुक्ताः	உயிர் பிரிந்தவர்களாய்
मोहं	மயக்கத்தை	पतन्ति	(எவரும்) கீழ்ச்சாய் கின்றனர்.
प्रतिगन्तुं	அடைய		

नेन्द्रारिवाणाभिहतो हि कश्चित्प्राणान्समर्थः समरेऽभिपातुम्

॥ ५ ॥

कश्चित् हि	“எவனும்	प्राणान्	உயிரை
समरं	போரில்	अभिपातुं	ரகூறித்துக்கொள்ள
इन्द्रारिवाणाभिहतः	இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு	समर्थः न	வல்லனாகான்.

पश्याद्य रामं सह लक्ष्मणेन मद्राणनिर्भिन्नविकीर्णदेहम् ।

गतायुषं भूमितले शयानं शितैः शरैराचितसर्वगात्रम्

॥ ६ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	शितैः	கூரிய
लक्षणेन	லக்ஷ்மணனோடு	शरैः	பாணங்களால்
सह	கூட	आचितसर्वगात्रं	உடலெங்கும் தைக்கப்
रामं	ராமனை	गतायुषं	உயிரிழந்து [பெற்று
मद्राणनिर्भिन्न-	} எனது பாணங்களால்	भूमितले	மண்தரையில்
विकीर्णदेहं		शयानं	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்
	பிளவுண்டு மேனி	पश्य	பார்ப்பீராக.
	குலைவுண்டு		

इमां प्रतिज्ञां शृणु शक्रशत्रोः सुनिश्चितां पौरुषदैवयुक्ताम् ।

अद्यैव रामं सह लक्ष्मणेन संतर्पयिष्यामि शरैरमोघैः

॥ ७ ॥

शक्रशत्रोः	“இந்திரஜித்தின்	अद्य एव	இக்கணமே
इमां	இந்த	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
सुनिश्चितां	உறுதியானதும்	रामं	ராமனை
पौरुषदैवयुक्तां	பிரபாவமும் தெய்வ	अमोघैः	வீணாதவைகளான
	பலமும் பொருந்தி	शरैः	பாணங்களால்
प्रतिज्ञां	சபதத்தை [யதுமான	सन्तर्पयिष्यामि	போதுமென்றவரை
शृणु	கேட்டருள்வீராக :		நிரப்பப்போகின்றேன்.

अद्येन्द्रवैवस्वतविष्णुरुद्रसाध्याश्विवैश्वानरचन्द्रसूर्याः ।

द्रक्ष्यन्तु मे विक्रमप्रमेयं विष्णोरिवोद्यं बलियज्ञवाटे

॥ ८ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	विष्णोः इव	விஷ்ணுவின்னுடையது
इन्द्रवैवस्वतविष्णु-	{ இந்திரன், யமன்,	मे	போன்றதான
रुद्रसाध्याश्वि-		उद्यं	எனது
वैश्वानरचन्द्रसूर्याः		अप्रमेयं	பயங்கரமானதும்
		विक्रमं	சிந்திக்க ஒண்ணாதது
	இவர்கள்	द्रक्ष्यन्तु	பிரதாபத்தை [மான
बलियज्ञवाटे	பலியின் யாகசாலையில்		கண்கூடாய்க்
			காணட்டும்.”

स एवमुक्त्वा त्रिदशेन्द्रशत्रुरापृच्छ राजानमदीनसत्त्वः ।

समारोहानिलतुल्यवेगं रथं खरश्रेष्ठसमाधियुक्तम्

॥ ९ ॥

अदीनसत्त्वः	சலியா ஆற்றல்	अनिलतुल्यवेगं	காற்றை நிகர்த்து
	கொண்ட		வேகங்கொண்டதும்
त्रिदशेन्द्रशत्रुः	தேவேந்திர சத்ரு		
सः	அவன் [வாகிய	खरश्रेष्ठसमाधियुक्तं	{ கோவேறுகழுதைக
एवं	மேற்கண்டவாறு		ளால் நிறைந்து
उक्त्वा	சொல்லி		விளங்குவதுமான
राजानं	மன்னனிடம்	रथं	ரதத்தில்
आपृच्छ	விடைபெற்றுக்கொண்டு	समारोह	ஏறினான்.

तमास्थाय महातेजा रथं हरिरथोपमम् । जगाम सहसा तत्र यत्र युद्धं प्रवर्तते ॥ १० ॥

महातेजा: பேராற்றல் கொண்ட
வனாகிய அவன்
த் அந்த
हरिरथोपमं சூர்ய ரதத்திற்
रथं ரதத்தில் [கொப்பான
आस्थाय ஏறிக்கொண்டு

यत्र எங்கு
युद्धं போர்
प्रवर्तते நடக்கின்றதோ
तत्र அவ்விடத்திற்கு
सहसा விரைவாய்
जगाम புறப்பட்டான்.

तं प्रस्थितं महात्मानमनुजमुपहावलाः । संर्षमाणा बहवो धनुःप्रवरपाणयः ॥ ११ ॥

गजस्कन्धगताः केचित्केचित्प्रवरवाजिभिः । ॥ १२ ॥

महावला: மகா பலசாலிகளும்
धनुःप्रवरपाणयः சிறந்த வில்லைக் கையி
லேந்தியவர்களுமான
बहव: பலரும்,
गजस्कन्धगता: யானைமீது வீற்றிருப்
பவர்களாய்
केचित् சிலரும்,

प्रवरवाजिभिः சிறந்தகுதிரைகளோடு
संर्षमाणा: உத்ஸாஹங்கொண்ட
केचित् சிலரும் [வர்களாய்
प्रस्थितं புறப்படும்
महात्मानं மிக்க ஆற்றல்
तं அவனை [கொண்ட
अनुजमु: பின்தொடர்ந்தார்கள்.

प्रासमुद्ररनिस्त्रिशपरश्वधगदाधरः । भुशुण्डिसुद्ररायष्टिशतघ्नीपरिवायुधः ॥ १३ ॥

स शङ्खनिनदैः पूर्णैर्भेरीणां चापि निस्वनैः । जगाम त्रिदशेन्द्रारिर्महासैन्येन वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யவானும்
त्रिदशेन्द्रारिः தேவேந்திர சத்ருவு
மான
सः அவன் (இந்திர
ஜித்து)

प्रासमुद्ररनिस्त्रिश- } ஈட்டி, முக்கரம்,
परश्वधगदाधरः } கத்தி, கோடரி,
கதை, இவைகளோ
தரித்தவனாய்,

भुशुण्डिसुद्ररायष्टि- } புசுண்டி, முக்கரம்,
शतघ्नीपरिवायुधः } தடி, சத்க்னி, உழ
லைத்தடி முதலிய
ஆயுதங்களைக் கொ
ண்டவனாய்
महासैन्येन பெரும் சேனையுடன்
पूर्णैः நிறைந்த
शङ्खनिनदैः च சங்க முழக்கங்களோ
भेरीणां முரசங்களின் [டும்
निस्वनैः अपि ஒசைகளோடும்
जगाम சென்றான்.

स शङ्खशशिवर्णेन छत्रेण रिपुसूदनः । रराज निशि पूर्णेन नभश्चन्द्रमसा यथा ॥ १५ ॥

रिपुसूदनः சத்ருசம்ஹாரகனான்
सः அவன்
शङ्खशशिवर्णेन { சங்கையும, சந்திரனை
யும் நிகர்த்த திறம்
கொண்ட
छत्रेण குடையால்

नभः ஆகாயமானது
निशि இரவில்
पूर्णेन चन्द्रमसा பூர்ணசந்திரனால்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
रराज விளங்கினான்.

अवीज्यत ततो वीरो हैमैर्हैमविभूषितैः । चारुचामरमुखैश्च मुख्यः सर्वधनुष्मताम् ॥१६॥

ततः	அப்பொழுது	हैमविभूषितैः च	பொன்னுலங்கரிக்கப்
सर्वधनुष्मतां	வில்லாளிகளையாவரி		பட்டவைகளுமான
मुख्यः	சிறந்த [லும்]	चारुचामरमुखैः	அழகிய சிறந்த சாமர
वीरः	சூரனான அவன்		ங்களால்
हैमैः	பொன்னுலானவை	अवीज्यत	வீசப்பெற்றான்.
	களும்		

ततस्त्विन्द्रजिता लङ्का सूर्यप्रतिमतेजसा । रराजाप्रतिवीरेण द्यौरिवार्केण भास्वता ॥१७॥

ततः	அப்பொழுது	भास्वता	பிரகாசிக்கும்
अप्रतिवीरेण	ஒப்பற்ற வீரனும்	अर्केण	கதிரவனால்
सूर्यप्रतिमतेजसा	சூர்யனுக்கு நிகரான	द्यौः	ஆகாயம்
	பிரதாபசாலியுமான	इव	எவ்வண்ணமோ
इन्द्रजिता तु	இந்திரஜித்தால்		அவ்வண்ணமே
लङ्का	இலங்கைநகர்	रराज	விளங்கிற்று.

स संप्राप्य महातेजा युद्धभूमिमरिन्दमः । स्थापयामास रक्षांसि रथं प्रति समन्ततः ॥१८॥

अरिन्दमः	சத்ருசம்ஹாரகனும்	संप्राप्य	அடைந்து,
महातेजाः	மகாப்பிரதாபவானு	रथं प्रति	ரதத்திற்கு
	மான	समन्ततः	நாற்புறமும்
सः	அவன்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
युद्धभूमिं	போர்க்களத்தை	स्थापयामास	நிறுத்தினான்.

ततस्तु हुतभोक्तारं हुतभुक्सदृशप्रभः । जुहाव राक्षसश्रेष्ठो मन्त्रवद्विधिवत्तदा ॥ १९ ॥

ततः	அனந்தரம்	विधिवत्	சாஸ்திரவிதிப்படி
हुतभुक्सदृशप्रभः	அக்னியை நிகர்த்த	मन्त्रवत्	மந்திரத்துடன்
	ஒளிகொண்ட	हुतभोक्तारं	அக்னியில்
राक्षसश्रेष्ठः तु	ராக்ஷஸைத்தமனும்	जुहाव	ஹோமஞ்செய்யலுந்
तदा	அப்பொழுது		றான்.

स हविलाजसंस्कारैर्माल्यगन्धपुरस्कृतैः । जुहुवे पावकं तत्र राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ २० ॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியான	माल्यगन्धपुरस्कृतैः	புஷ்பங்கள், சந்தனம்
सः	அந்த	हविलाजसंस्कारैः	இவைகளைக்கொண்ட
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸைத்தலைவன்		ஹவிஸ், பொரி ஆகிய
तत्र	அங்கு	पावकं	ஸம்ஸ்காரங்களால்
		जुहुवे	அக்னியில்
			ஹோமஞ்செய்தான்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि सुव्यं कार्णायसं तथा॥

स तत्राग्निं समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

ச:	அவன்	सतोमरै:	தோமரங்களோடு
तव	அங்கு		கூடின
शस्त्राणि	சுஸ்திரங்களையும்	शरपदै:	நாணல் இலைகளாலும்
शरपत्राणि	நாணல் இலைகளையும்	अग्निं	அக்னிக்கு
विभीतकाः	தான்றி	समास्तीर्य	சுற்றிப் பரப்பிவிட்டு
समिधः अथ	சமித்துகளையும்	जीवितः	உயிரோடிருக்கும்
लोहितानि	சிவந்த	कृष्णवर्णस्य	கருநிறங்கொண்ட
वासांसि च	வஸ்திரங்களையும்	छागस्य	ஓர் ஆட்டினது
कार्णायसं	கரிய இரும்பாலான	गलं	கழுத்தை
स्रुवं तथा	கரண்டியையும்	जग्राह	(அறுத்து) எடுத்துக் கொண்டான்.

सकृदेव समिद्धस्य विधूमस्य महार्चिषः । वभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं यान्यदर्शयन् ॥

विधूमस्य	புகையற்ற	लिङ्गानि	குறிகள்
महार्चिषः	அக்னியானது	वभूवुः	உண்டாயினவோ
सकृत् एव	ஒரு தடவையே	तानि	அவைகள்
समिद्धस्य	ஒமஞ்செய்யப்பட்ட	विजयं	வெற்றியை
यानि	எந்த [வுடன்]	अदर्शयन्	சூசிப்பித்தன.

प्रदक्षिणार्वात्शिखस्तप्तकाञ्चनसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥२४॥

पावकः	அக்னிபகவான்	तप्तकाञ्चनसन्निभः	சுத்தப்பொன்னை
उत्थितः	வெளிவந்தவராய்	तत्	அந்த [நிகர்த்தவராய்]
प्रदक्षिणार्वात्शिखः	வலமாய் வரும் ஜ்வாலைகொண்டு	हविः	ஹவிஸை
		स्वयं	நேரிலேயே
		प्रतिजग्राह	வாங்கிக்கொண்டார்.

सोऽस्त्रमाहारयामास ब्राह्ममस्त्रविशारदः । धनुश्चात्परथं चैव सर्वं तत्राभ्यमन्त्रयन् ॥२५॥

अस्त्रविशारदः	அஸ்திரப்பயிற்சியில் நிபுணனாகிய	तव	அவன்
सः	அவன்	धनुः च	வில்லையும்
ब्राह्मं अस्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை	आत्परथं च	தனது தத்தையும்
आहारयामास	அழைத்தான்;	सर्वं एव	எல்லாவற்றையுமே
		अभ्यमन्त्रयन्	அபிமந்திரித்தான்.

तस्मिन्नाहूयमानेऽस्त्रे हूयमाने च पावके । सार्कग्रहेन्दुनक्षत्रं वितत्रास नभःस्थलम् ॥२६॥

तस्मिन् अस्त्रे	அந்த அஸ்திரம்	नभःस्थलं	ஆகாயமானது
आहूयमाने	அழைக்கப்படும் பொழுதும்	सार्कग्रहेन्दु- नक्षत्रं	சூரியன், கிரஹங்கள், சந்திரன், நகஷத்
पावके	அக்னிபகவான்		திரங்கள் இவை
हूयमाने च	ஹோமஞ்செய்யப்படும்பொழுதும்	वितत्रास	களோடுகூட நடுங்கிற்று.

स पावकं पावकदीप्ततेजा हुत्वा महेन्द्रप्रतिमप्रभावः ।

स चापबाणासिरथाश्वसूतः खेऽन्तर्दधे राक्षसराजसूनुः

॥ २७ ॥

पावकदीप्ततेजा:	{ अक्னிபோல் ஜ்வலிக் கும் தேஜஸுடை யவனும்	पावकं हुत्वा	அக்னியில் ஹோமம் செய்த பிறகு,
महेन्द्रप्रतिम- प्रभावः	{ தேவேந்திரனுக்கு நிக ரான பிரபாவசாலி யுமான	सचापबाणासि- रथाश्वसूतः	வில், பாணம், கத்தி, ரதம், குதிரைகள், சாரதி இவைகளு டன்கூட
सः	அந்த	खे	ஆகாயத்தில்
राक्षसराजसूनुः	ராக்ஷஸமன்னன் புதல்வன்	अन्तर्दधे	மறைந் துவிட்டான்.

ततो हयरथाकीर्णं पताकाध्वजशोभितम् । निर्ययौ राक्षसबलं नर्दमानं युयुत्सया ॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकाध्वज- शोभितं	நிசான்கள், கொடிகள் இவைகளால் விளங் குவதாய்
राक्षसबलं	அரக்கச்சேனை	युयुत्सया नर्दमानं निर्ययौ	யுத்த உத்ஸாஹத்தால் கத்திக்கொண்டு சென்றது.
हयरथाकीर्णं	{ குதிரைகள், ரதங்கள் இவைகளால் நிறைந் ததாய்		

अशोभत बलं घोरं किङ्किणीशतनादितम् ॥ २९ ॥

किङ्किणीशतनादितं	பல சதங்கைகளின் ஒசைகொண்ட	घोरं	பயங்கரமாய்
बलं	சேனையானது	अशोभत	விளங்கிற்று.

ते शरैर्वहुभिश्चित्रैस्तीक्ष्णवेगैरलङ्कृतैः । तोमरैरङ्कुशैश्चापि वानराञ्जघ्नुराहवे ॥ ३० ॥

आहवे	போரில்	बहुभिः	பல
ते	அவர்கள்	शरैः	கணைகளாலும்
तीक्ष्णवेगैः	கடும்வேகமுற்றவை களும்	तोमरैः च	தோமரங்களாலும்
अलङ्कृतैः	அலங்கரிக்கப்பட்டு	अङ्कुशैः अपि	அங்குசங்களாலும்
चित्रैः	அழகியவைகளுமான	वानरान्	வானரர்களை
		जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

रावणिस्तु ततः क्रुद्धस्तान्निरीक्ष्य निशाचरान् । हृष्टा भवन्तो युद्धयन्तु वानराणां जिघांसया ॥

ततः	அப்பொழுது	भवन्तः	‘நீங்கள்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	हृष्टाः	உத்ஸாஹங்கொண்ட வர்களாய்
रावणिः तु	ராவணன் புதல்வனும்	वानराणां	குரங்குகளை
तान्	அந்த	जिघांसया	கொல்லத் துணிவுடன்
निशाचरान्	அரக்கர்களை	युध्यन्तु	போர்புரியுங்கள்
निरीक्ष्य	பார்த்து		என்றான்.

ततस्ते राक्षसाः सर्वे नर्दन्तो जयकाक्षिणः । अभ्यवर्षस्ततो घोरान्वानराञ्छरवृष्टिभिः॥

ततः அ.த.னூல்
 ते அந்த
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 जयकाक्षिणः வெற்றியைக்கோரிய
 வர்களாய்

नर्दन्तः கர்ஜித்துக்கொண்டு
 ततः அப்பொழுது
 घोरान् பயங்கரர்களான
 वानरान् வானரர்களை
 शरवृष्टिभिः சரமாரிகளால்
 अभ्यवर्षन् பொழிந்தார்கள்.

स तु नालीकनाराचैर्गदाभिर्मुसलैरपि । रक्षोभिः संवृतः संख्ये वानरान्विचर्त ह॥ ३३॥

सः तु அவனும்
 संख्ये போரில்
 रक्षोभिः அரக்கர்களால்
 संवृतः சூழப்பட்டவனாய்
 वानरान् வானரர்களை

नालीकनाराचैः { நாலிகபாணங்களா
 லும் நாராசபாணங்
 களாலும்
 गदाभिः கதைகளாலும்
 मुसलैः अपि உலக்கைகளாலும்
 विचर्त ह சேதித்தான்.

ते वध्यमानाः समरे वानराः पादपायुधाः । अभ्यद्रवन्त सहिता रावणि रणकर्कशम् ॥

ते அந்த
 पादपायुधाः மரங்களை ஆயுதங்
 களாய்க்கொண்ட
 वानराः வானரர்கள்
 समरे போரில்

वध्यमानाः புடைக்கப்பட்டவர்
 களாய்
 सहिताः யாவருமொன்றுகூடி
 रणकर्कशं போரில் வல்லவனாகிய
 रावणि இந்திரஜித்தை
 अभ्यद्रवन्त எதிர்த்தார்கள்.

इन्द्रजितु ततः क्रुद्धो महातेजा महाबलः । वानराणां शरीराणि व्यधमद्रावणात्मजः॥३५॥

ततः அப்பொழுது
 महातेजाः ஆண்மை மிக்கவனும்
 महाबलः ஆற்றல் மிகுந்தவனும்
 रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
 மான

इन्द्रजितु तु இந்திரஜித்தும்
 क्रुद्धः சினங்கொண்டு
 वानराणां வானரர்களின்
 शरीराणि சீரங்களை
 व्यधमत् சிதறவுடித்தான்.

शरेणैकेन च हरीन्व पञ्च च सप्त च । विभेद समरे क्रुद्धो राक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥ ३६ ॥

क्रुद्धः சினங்கொண்டஅவன்
 समरे போரில்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 संप्रहर्षयन् உத்ஸாஹப்படுத்திக்
 கொண்டு
 एकेन च ஒரே

शरेण பாணத்தினால்
 हरीन् வானரர்களை
 पञ्च ஐந்தும்
 सप्त च ஏழும்
 नव च ஒன்பதுமாக
 विभेद பிளந்தான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः शातकुम्भविभूषितैः । वानरान्समरे वीरः प्रमथ सुदुर्जयः ॥३७॥

சமரே போரில்
சுதுர்ஜய்: வெல்லற்கரிய
வீர: சூரனான
ச: அவன்
சூர்யசங்காசை: சூர்யனை நிகர்த்தவை
களும்

शातकुम्भविभूषितैः பொன்னுலலங்கரிக்க
ப்பட்டவைகளான
शरैः பாணங்களால்
वानरान् வானரர்களை
प्रमथ தவம்சப்படுத்தினான்.

ते भिन्नगात्राः समरे वानराः शरपीडिताः । पेतुर्मथितसङ्कल्पाः सुरैरिव महासुराः ॥३८॥

சமரே போரில்
शरपीडिता: பாணங்களால்
தாக்கப்பட்டு
भिन्नागात्रा: உடல்பிளவுண்டவர்
களான
ते அந்த

वानरा: வானரர்கள்
मथितसङ्कल्पा: உணர்வற்றவர்களாய்
सुरै: தேவர்களால்
महासुरा: அஸ்ரோத்தமர்கள்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
पेतु: விழுந்துவிட்டார்கள்.

तं तपन्तमिवादित्यं घोरैर्बाणगभस्तिभिः । अभ्यधावन्त संक्रुद्धाः संयुगे वानरर्षभाः ॥३९॥

செயுगे போரில்
वानरर्षभा: வானரோத்தமர்கள்
संक्रुद्धा: மிகச்சினந்தவர்களாய்
आदित्यं इव சூரியனைப்போன்று
घोरै: கொடும்

बाणगभस्तिभिः பாணங்களான
கிரணங்களால்
तपन्तं எரிக்கும்
तं அவனை
अभ्यधावन्त எதிர்த்தார்கள்.

ततस्तु वानराः सर्वे भिन्नदेहा विचेतसः । व्यथिता विद्रवन्ति स्म रुधिरेण समुक्षिताः ॥

तत: அப்பொழுது
वानरा: வானரர்கள்
सर्वे तु யாவரும்
भिन्नेदेहा: சரீரம் பிளவுண்டு
रुधिरेण ரத்தத்தால்

समुक्षिता: நனைந்தவர்களாய்
विचेतस: அறிவு கலங்கியவர்
களாய்
व्यथिता: தபித்துக்கொண்டு
विद्रवन्ति स्म ஓடினார்கள்.

रामस्यार्थे पराक्रम्य वानरास्त्यक्तजीविताः । नर्दन्तस्तेऽभिवृत्तास्तु समरे सशिलायुधाः ॥

ते அந்த
वानरा: तु வானரர்களும்
रामस्य अर्थे ஸ்ரீராமருக்காக
त्यक्तजीविता: உயிரையும் மதியாத
வர்களாய்

सशिलायुधा: { பாறைகளை ஆயுதங்
களாய்க் கொண்டவர்
களாய்
नर्दन्त: கர்ஜித்துக்கொண்டு
समरे போரில்
पराक्रम्य ஆக்ரமித்து
अभिवृत्ता: எதிர்த்தார்கள்.

ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च शिलाभिश्च प्लवङ्गमाः । अभ्यवर्पन्त समरे रावणिं पर्यवस्थिताः ॥४२॥

ते	அந்த	पर्वताग्रैः च	மலைச்சிகரங்களா லும்
प्लवङ्गमाः	வானார்கள்	द्रुमैः	மரங்களா லும்
समरे	போரில்	शिलाभिः च	பாறைகளா லும்
रावणिं	இந்திரஜித்தை	अभ्यवर्पन्त	வாஷித்தார்கள்.
पर्यवस्थिताः	கிடையவர்களாய்		

तद्दमाणां शिलानां च वर्षं प्राणहरं महत् । व्यपोहत महातेजा रावणिः समितिञ्जयः॥४३॥

महातेजाः	மிகப்பிரதாபசாலியும்	शिलानां च	பாறைகளுடையவும்
समितिञ्जयः	யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுபவனுமான	तत्	அந்த
रावणिः	இந்திரஜித்து	प्राणहरं	உயிரைமாய்க்கவல்ல
द्रुमाणां	மரங்களுடையவும்	महत् वर्षं	பெரும் வர்ஷத்தை
		व्यपोहत	தடுத்ததுவிட்டான்.

ततः पावकसङ्काशैः शरैराशीविषोपमैः । वानराणामनीकानि विभेद समरे प्रभुः ॥ ४४ ॥

समरे	போரில்	आशीविषोपमैः	சர்ப்பத்திற்கொப் பானவைகளுமான
प्रभुः	வல்லனாகிய அவன்	शरैः	பாணங்களால்
ततः	அப்பொழுது	वानराणां	வானர்களின்
पावकसङ्काशैः	அக்னியை நிகர்த்த வைகளும்	अनीकानि	சேனைகளை
		विभेद	துளைத்தான்.

अष्टादशशरैस्तीक्ष्णैः स विद्ध्वा गन्धमादनम् । विव्याध नवभिश्चैव नलं दूरादवस्थितम्॥

सः	அவன்	दूरात्	தூரத்தில்
गन्धमादनं	கந்தமாதனனை	अवस्थितं	இருக்கும்
तीक्ष्णैः	கூரிய	नलं च एव	களையும்
अष्टादशशरैः	பதினெட்டு பாணங்க	नवभिः	ஒன்பதுகளால்
विद्ध्वा	துளைத்து [ளால்	विव्याध	எய்தான்.

सप्तभिस्तु महावीर्यो मैन्द्रं मर्मविदारणैः । पञ्चभिर्विशिखैश्चैव गजं विव्याध संयुगे ॥४६॥

महावीर्यः	மகாவீர்பசாலியான அவன்	सप्तभिः	எழு
संयुगे	போரில்	विशिखैः तु	கணைகளா லும்
मैन्द्रं	மைந்தனை	गजं	கஜனை
मर्मविदारणैः	மர்மத்தை பிளக்கும்	पञ्चभिः च एव	ஐந்துகளா லும்
		विव्याध	எய்தான்.

जाम्बवन्तं तु दशभिर्नीलं त्रिंशद्भिरेव च । सुग्रीवमृषभं चैव सोऽङ्गदं द्विविदं तथा ॥
घोरैर्दत्तवरैस्तीक्ष्णैर्निष्प्राणानकरोत्तदा ॥ ४७ ॥

तदा अப்பொழுது
सः அவன்
जाम्बवन्तं ஜாம்பவானை
दशभिः तु பத்துகளாலும்
नीलं एव நீலனையும்
सुग्रीवं च சுகிரீவனையும்
ऋषभं एव ரிஷபனையும்
अङ्गदं அங்கதனையும்,
द्विविदं तथा த்விவிதனையும்

दत्तवरैः வரமாய் பெற்றவைக
तीक्ष्णैः கூரியவைகளும் [ளும்
घोरैः பயங்கரமானவைகளு
மான
त्रिंशद्भिः च { முப்பதுகளாலும்
(முப்பது பாணங்க
ளாலும்)
निष्प्राणान् செயலற்றவர்களாய்
अकरोत् செய்தான்.

अन्यान्पि तदा मुख्यान्वानरान्बहुभिः शरैः । अर्दयामास संक्रुद्धः कालाग्निरिव मूर्च्छितः ॥

संक्रुद्धः சினங்கொண்ட அவன்
तदा அப்பொழுது
मूर्च्छितः மூண்ட
कालाग्निः इव பிரளயகாலத்தி
बहुभिः பல [போன்றவனாய்

शरैः பாணங்களால்
अन्यान् மற்ற
वानरान् வானர
मुख्यान् अपि தலைவர்களையும்
अर्दयामास துன்புறுத்தினான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः सुमुक्तैः शीघ्रगामिभिः । वानराणामनीकानि निर्ममन्थ महारणे ॥

सः அவன்
महारणे பெரும்போரில்
सूर्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்தவை
களும்
सुमुक्तैः நன்கு விடப்பெற்ற
வைகளும்

शीघ्रगामिभिः விரைந்து செல்லு
கின்றவைகளுமான
शरैः பாணங்களால்
वानराणां வானரர்களுடைய
अनीकानि சேனைகளை
निर्ममन्थ நாசப்படுத்தினான்.

आकुलां वानरीं सेनां शरजालेन मोहिताम् । हृष्टः स परया प्रीत्या ददर्श क्षतजोक्षिताम् ॥

सः அவன்
वानरीं வானர
सेनां சேனையை
शरजालेन பாணஜாலத்தால்
आकुलां சிதருண்டு

क्षतजोक्षितां ரத்தத்தால் நனைந்து
मोहितां உணர்வற்றதாய்
हृष्टः களிப்புற்றவனாய்
परया மிக
प्रीत्या திருப்தியோடு
ददर्श பார்த்தான்.

पुनरेव महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली । ससर्ज वाणवर्षं च शस्त्रवर्षं च दारुणम् ॥५१॥

महातेजाः ஆண்மை மிக்கவனும்
बली பலசாலியுமான
राक्षसेन्द्रात्मजः ராக்ஷஸமன்னன்
पुनः एव மீளவும் [புதல்வன்

वाणवर्षं च சரமாரியையும்
दारुणं கொடிய
शस्त्रवर्षं च ஆயுதஜாலத்தையும்
ससर्ज விடுத்தான்.

ततः स रक्षोधिपतिर्महात्मा सर्वा दिशो बाणगणैः शिताग्रैः ।

प्रच्छादयामास रविप्रकाशैर्विषादयामास च वानरेन्द्रान्

॥ ५६ ॥

ततः	அப்பொழுது	बाणगणैः	சரஜாலங்களால்
सः	அந்த	सर्वाः	எல்லா
महात्मा	ஆற்றல் மிகுந்த	दिशः	திசைகளையும்
रक्षोधिपतिः	ராக்கூஸத்தலைவன்	प्रच्छादयामास	மறைத்தான்.
शिताग्रैः	கூரிய நுனிகளுற்ற வைகளும்	वानरेन्द्रान् च	வானரத்தலைவர் களையும்
रविप्रकाशैः	சூரியஒளிகொண்ட வைகளுமான	विषादयामास	துன்புறுத்தினான்.

स शूलनिस्त्रिशपरश्वधानि व्याविध्य दीप्तानलसन्निभानि ।

सविस्फुलिङ्गोज्ज्वलपावकानि ववर्ष तीव्रं प्लवगेन्द्रसैन्ये

॥ ५७ ॥

ச:	அவன்	शूलनिस्त्रिश-	}	சூலங்கள், கத்திகள்,
दीप्तानल- }	ஜ்வலிக்கும் அக்னிக்	परश्वधानि }		கோடரிகள் இவை
सन्निभानि }	கொப்பானவைகளும்			களை
सविस्फुलिङ्गो- }	பொறிகளோடும் ஜ்வா	व्याविध्य		சுழற்றி
ज्ज्वलपावकानि }	லைகளோடும்கூடிய	प्लवगेन्द्रसैन्ये		வானரமன்னன்
	அக்னியைக்கொண்			சேனையில்
	டவைகளுமான	तीव्रं		கொடுமையாய்
		ववर्ष		வர்ஷித்தான்.

गदाश्च शक्तीः परिधं शतघ्नीर्ववर्ष तीव्रं प्लवगेन्द्रसैन्ये

॥ ५८ ॥

प्लवगेन्द्रसैन्ये	வானரமன்னன் சேனையில்	परिधं	உழலைத்தடியையும்
गदाः	கதைகளையும்	शतघ्नीः च	சதக்னி ஆயுதங்களை
शक्तीः	வேல்களையும்	तीव्रं	கொடுமையாய் [யும்]
		ववर्ष	வர்ஷித்தான்.

ततो ज्वलनसङ्काशैः शरैर्वानरयूथपाः । ताडिताः शक्रजिह्वाणैः प्रफुल्ला इव किंशुकाः ॥

ततः	அப்பொழுது	शक्रजिह्वाणैः	இந்திரஜித்தின் பாணங்களால்
वानरयूथपाः	வானரச்சேனைத் தலைவர்கள்	ताडिताः	அடிக்கப்பட்டவர் களாய்
ज्वलनसङ्काशैः	அக்னியை நிகர்த்த வைகளும்	प्रफुल्लाः	பூத்த
शरैः	கொடியவைகளுமான	किंशुकाः	பூவரசுமரங்கள்
		इव	போலிருந்தனர்.

तेऽन्योन्यमभिसर्पन्तो निनदन्तश्च विस्वरम् । राक्षसेन्द्रास्त्रनिभिन्ना निपेतुर्वानरर्षभाः ॥

ते	அந்த	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
வானரர்ஷபா:	வானரோத்தமர்கள்	अभिसर्पन्तः	தழுவிக்கொண்டு
राक्षसेन्द्रास्त्र-	ராக்கூஸத்தலைவனது	विस्वरं	விகாரக்குரலுடன்
निभिन्नाः }	பாணங்களால் பிள	निनदन्तः च	கத்துகின்றவர்களாய்
	வுண்டு	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

उदीक्षमाणा गगनं केचिन्नेत्रेषु ताडिताः । शरैर्विविशुरन्योन्यं पेतुश्च जगतीतले ॥ ६१ ॥

गगनं	ஆகாயத்தை	ताडिताः	தாக்கப்பட்டவர்கள்
उदीक्षमाणाः	பார்த்துக்கொண்டிருந்த		ளாய்
केचित्	சிலர்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
शरैः	பாணங்களால்	विविशुः	மோதிக்கொண்டார்
नेत्रेषु	கண்களில்	जगतीतले च	பூதலத்திலும் [கள்.
		पेतुः	விழுந்தார்கள்.

हनुमन्तं च सुग्रीवमङ्गदं गन्धमादनम् । जाश्ववन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनमेव च ॥ ६२ ॥
मैन्दं च द्विविदं नीलं गवाक्षं गजगोमुखौ । केसरिं हरिलोमानं विद्युदं च वानरम् ॥
सूर्याननं ज्योतिमुखं तथा दधिमुखं हरिम् । पावकाक्षं नलं चैव कुमुदं चैव वानरम् ॥
प्रासैः शूलैः शितैर्बाणैरिन्द्रजिन्मन्त्रसंहितैः । विव्याध हरिशार्दूलान्सर्वांस्तान्नाक्षसोत्तमः ॥

राक्षसोत्तमः	ராக்கூஸோத்தமனாகிய	गजगोमुखौ	கஜனையும் கோமுக
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	केसरिं	கேஸரியையும் [னையும்
मन्त्रसंहितैः	மந்திரத்தால் அபிமந்	हरिलोमानं	ஹரிலோமனையும்
	தரிக்கப்பட்ட	वानरं	வானரனாகிய
शितैः	சூரிய	विद्युदं	வித்புக்தம்வட்டர
बाणैः	பாணங்களாலும்		னையும்
प्रासैः	சுட்டிகளாலும்	सूर्याननं	சூர்யன்போன்ற
शूलैः	சூலங்களாலும்		முகமுடைய
हनुमन्तं च	ஹனுமாரையும்	ज्योतिमुखं च	ஜ்யோதிமுகனையும்
सुग्रीवं	சுகரீவனையும்	हरिं	வானரனாகிய
अङ्गदं	அங்கதனையும்	दधिमुखं तथा	ததிமுகனையும்
गन्धमादनं	கந்தமாதனையும்	पावकाक्षं च	பாவகாக்கூனையும்
जाश्ववन्तं च	ஜாம்பவந்தரையும்	नलं एव	நலனையும்
सुषेणं च	ஸுஷேணரையும்	वानरं	வானரனாகிய
वेगदर्शिनं एव	வேகதர்சினையும்	कुमुदं एव	குமுதனையும்
मैन्दं च	மைந்தனையும்	तान्	அந்த
द्विविदं	தவிவிதனையும்	हरिशार्दूलान्	வனரோத்தமர்கள்
नीलं	நீலனையும்	सर्वान्	யாவரையும்
गवाक्षं	கவாக்கூனையும்	विव्याध	தாக்கினான்.

स वै गदाभिर्हरियूथमुख्यान्निर्भिद्य बाणैस्तपनीयपुङ्खैः ।
ववर्ष रामं शरवृष्टिजालैः सलक्ष्मणं भास्कररश्मिकल्पैः ॥ ६६ ॥

सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	निर्भिद्य	காயப்படுத்திவிட்டு,
गदाभिः	கதைகளாலும்	सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட
तपनीयपुङ्खैः	பொன்பிடிகளுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரை
बाणैः वै	பாணங்களாலும்	भास्कररश्मिकल्पैः	சூரியகிரணங்களுக் கொப்பாகிய
हरियूथमुख्यान्	வானரசேனைத்தலைவர் களை	शरवृष्टिजालैः	சரஜாலமாரிகளால்
		ववर्ष	வர்ஷித்தான்.

स बाणवर्षैरभिवर्ष्यमाणो धारानिपातानिव तानचिन्त्य ।
समीक्षमाणः परमाद्भुतश्री रामस्तदा लक्ष्मणमित्युवाच ॥ ६७ ॥

परमाद्भुतश्रीः	{ அத்யாச்சர்யகரமான அமானுஷ்யசக்தி படைக்கப்பெற்ற	धारानिपातान्	மழைத்தாரைகளை
सः	அந்த	इव	எப்படியோ அப்படி
रामः	ஸ்ரீராமர்	अचिन्त्य	லட்சியம் செய்யாது,
बाणवर्षैः	பாணவர்ஷங்களால்	तदा	அப்பொழுது
अभिवर्ष्यमाणः	வர்ஷிக்கப்படுகின்ற	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
तान्	அவைகளை [வராய்	समीक्षमाणः	நோக்கியவராய்
		इति	பின்வருமாறு
		उवाच	சாற்றியருளினார் :

असौ पुनर्लक्ष्मण राक्षसेन्द्रो ब्रह्मास्त्रमाश्रित्य सुरेन्द्रशत्रुः ।
निपातयित्वा हरिसैन्यमुग्रमस्माञ्छरैर्दयति प्रसक्तः ॥ ६८ ॥

लक्ष्मण	“ लक्ष्मण !	उग्रं	பயங்கரமான
असौ	இந்த	हरिसैन्यं	வானரசேனையை
सुरेन्द्रशत्रुः	தேவேந்திரசத் துருவான	निपातयित्वा	நாசப்படுத்தி
		अस्मान्	நம்மையும்
राक्षसेन्द्रः पुनः	அரக்கத்தலைவனோ,	प्रसक्तः	எதிர்த்தவனாய்
ब्रह्मास्त्रं	பிரம்மாஸ்திரத்தை	शरैः	பாணங்களால்
आश्रित्य	கைக்கொண்டு	अदयति	துன்புறுத்துகிறான்.

स्वयम्भुवा दत्तवरो महात्मा खमास्थितोऽन्तर्हितभीमकायः ।
कथं नु शक्यो युधि नष्टदेहो निहन्तुमद्येन्द्रजिदुद्यतास्त्रः ॥ ६९ ॥

उद्यतास्त्रः	அஸ்திரங்களைக்கொ ண்ட	दत्तवरः	வரங்கள் அளிக்கப் பெற்றவன்;
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	महात्मा	பேராற்றல்கொண்ட
स्वयंभुवा	பிரம்மதேவரால்		வன் ;

अन्तर्हित- } भीमकायः }	பெருந்தேகத்தை தெ ரியாது மறைத்துக் கொண்டு	अद्य नष्टदेहः युधि कथं निहन्तुं शक्यः	இப்பொழுது கட்புலனாகா சரீரமு போரில் [டைய அவன் எவ்விதம் கொல்ல சாத்த னவான்?
खं आस्थितः नु	ஆகாயத்தில் இருக்கின்றான் ; அப்படியிருப்பதால்		

• मन्ये स्वयम्भूर्भगवानचिन्त्यो यस्यैतदस्त्रं प्रभवश्च योऽस्य ।

बाणावपातांस्त्वमिहाद्य धीमन्मया सहाव्यग्रमनाः सहस्र

॥ ७० ॥

धीमन् एतत् अस्त्रं अस्य यः प्रभवः च यस्य भगवान्	“ நுண்ணறிவாளா ! இந்த அஸ்திரமும் இவனுடைய எதுவோ அந்த மகிமையும் யாருடையதோ அந்த ஷாட்குண்பரிபூர்ண ராகிய	इह मन्ये अद्य एवं मया सह बाणावपातान् अव्यग्रमनाः सहस्र	இவ்விஷயத்தில் (நான் ஒன்று விளங்க) விளம்புகிறேன். இப்பொழுது நீ என்னுடன்கூட பாணவீழ்ச்சிகளை மனக்கலக்கமுறாதவ னாய் பொறுத்துக்கொள் வாயாக.
स्वयंभूः अचिन्त्यः	பிரம்மதேவர் நினைத்தற்கரியவர்.		

• प्रच्छादयत्येष हि राक्षसेन्द्रः सर्वा दिशः सायकवृष्टिजालैः ।

एतच्च सर्वं पतिताग्र्यशूरं न भ्राजते वानरराजसैन्यम्

॥ ७१ ॥

एषः राक्षसेन्द्रः हि सायकवृष्टिजालैः दिशः सर्वाः प्रच्छादयति	“இந்த ராக்ஷஸத்தலைவனோ மிகுந்த சரமாரிகளால் திசைகள் யாவற்றையும் மறைக்கின்றான்.	एतच्च वानरराजसैन्यं सर्वं च पतिताग्र्यशूरं भ्राजते न	இந்த வானரமன்னன் எல்லாமும் [சையம் சிறந்த தலைவர்கள் வீழ்த்தப்பெற்றதாய் கனையிழந்திருக்கிறது.
---	--	--	--

• आवां तु दृष्ट्वा पतितौ विसंज्ञौ निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ ।

ध्रुवं प्रवेक्ष्यत्यमरारिवासमसौ समादाय रणाग्रलक्ष्मीम्

॥ ७२ ॥

असौ आवां तु निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ	“ இவன் நம்மிருவரையும் போரில் சோரவிட்டு கோபமும் சந்தோஷ முமற்று	दृष्ट्वा रणाग्रलक्ष्मीं समादाय अमरारिवासं प्रवेक्ष्यति ध्रुवम्	பார்க்கு போரில் சிறந்த வீர லக்ஷ்மியை கைக்கொண்டு தேவசத்ருக்களின் செல்வான். [நகருக்கு இது திண்ணம்.”
विसंज्ञौ पतितौ	உணர்விழந்து கீழ்விழுந்தவர்களாய்		

• ततस्तु ताविन्द्रजिदस्त्रजालैर्बभूवुस्तत्र तथा विशस्तौ ।

स चापि तौ तत्र विदर्शयित्वा ननाद हर्षाद्युधि राक्षसेन्द्रः

॥ ७३ ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसेन्द्रः च	அரக்கத்தலைவனும்
तौ तु	அவ்விருவர்களும்	तल	அப்பொழுது
तत्र	அவ்விடத்தில்	युधि	போரில்
इन्द्रजिदस्त्रजालैः	இந்திரஜித்தின் பாண சமூகங்களால்	तौ अपि	அவ்விருவர்களையும்
विशस्तौ	பிடிக்கப்பட்டவர்	तथा	அவ்வண்ணமாய்
बभूवुः	ஆனார்கள். [களாக	विदर्शयित्वा	கவனித்து
सः	அந்த	हर्षात्	ஆனந்தத்தால்
		ननाद	கர்ஜித்தான்.

स तत्तदा वानरसैन्यमेवं रामं च सङ्ख्ये सह लक्ष्मणेन ।

विषादयित्वा सहसा विवेश पुरीं दशग्रीवभुजाभिगुप्ताम्

॥ ७४ ॥

सः	அவன்	विषादयित्वा	துன்புறுத்திவிட்டு
तदा	அப்பொழுது	सहसा	தகஷணமே
तत्र	அந்த	दशग्रीव-	ராவணனது புஜங்க
वानरसैन्यं	வானரசேனையையும்	भुजाभिगुप्तां }	ளால் பாதுகாக்கப்
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட		பட்ட
रामं च	ஸ்ரீராமரையும்	पुरीं	நகருக்கு
संख्ये	போரில்		(இலங்கைக்கு)
एवं	மேற்கண்டவாறு	विवेश	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18125

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3450

चतुःसप्ततितमः सर्गः— எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ७४ ॥

ब्रह्मास्त्रबन्धविमुक्तिः—பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து வலிப்பது.

• तयोस्तदा सादितयो रणाग्ने मुमोह सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	हरिपुङ्गवानां	வானரோத்தமர்களின்
रणाग्ने	போர்முகத்தில்	सैन्यं	சேனையானது
तयोः	அவ்விருவர்களும்	मुमोह	மூர்ச்சைகொண்டது.
सादितयोः	வீழ்த்தப்பட்டவள் வில்		

• सुग्रीवनीलाङ्गदजाम्बवन्तो न चापि किञ्चित्प्रतिपेदिरे ते

॥ २ ॥

ते	அந்த	किञ्चित् अपि	இதொன்றையும்
सुग्रीवनीलाङ्गद-	சுகரீவன், நீலன். அங் கதன், ஜாம்பவான் இவர்களும்	प्रतिपेदिरे न	உணரவில்லை.
जाम्बवन्तः च			

ततो विषण्णं समवेक्ष्य सैन्यं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ।

उवाच शाखामृगराजवीरानाश्वासयन्प्रतिमैर्वचोभिः

॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शाखामृग-	வானாமன்னனது
बुद्धिमतां	புத்திமான்களுள்	राजवीरान्	வீரர்களைப்பார்த்து
वरिष्ठः	மிகச்சிறந்தவராகிய	अप्रिमैः	ஒப்பற்ற
विभीषणः	விபிஷணர்	वचोभिः	வார்த்தைகளால்
सैन्यं	சேனையை	आश्वासयन्	தேற்றாவு படுத்திக் கொண்டு
विषण्णं	மெய்கலங்கியதாய்	उवाच	பின்வருமாறு சொன் னார்:
समवेक्ष्य	கவனித்து		

मा भैष्ट नास्त्यत्र विषादकालो यदार्यपुत्रौ ह्यवशौ विषण्णौ ।

स्वयंभुवो वाक्यमथोद्वहन्तौ यत्सादिताविन्द्रजिदस्रजालैः

॥ ४ ॥

मा भैष्ट	“பயமுறுதீர்கள்.	उद्वहन्तौ अथ	பெருமைப்படுத்துகிற வர்களாகத்தான்
अथ	இப்பொழுது	इन्द्रजिदस्रजालैः	இந்திரஜித்தின் ஆஸ் திரசமுகங்களால்
विषादकालः	சோகத்திற்கேற்ற	सादितौ	தாக்கப்பட்டு
अस्ति न	இல்லை. [காலம்	विषण्णौ	பிடிதர்களாய்
यत्	எனெனில்	अवशौ	உணர்வற்றிருக்கின் றார்கள்.
आर्यपुत्रौ	எம்பிரான்கள் இரு வர்களும்	हि	இது நிச்சயம்.”
स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரது		
यत् वाक्यं	அத் திருமொழியை		

• विभीषणस्तत्र वराद्धिधातुरसादितोऽस्त्रेण निरीक्षमाणः ।

सेनां हरीणां द्रुहिणास्त्रदूनां स्वस्थं हनूमन्तमुवाच दृष्ट्वा

॥ ५ ॥

तत्र	அப்பொழுது	हरीणां	வானர்
विभीषणः	விபிஷணர்	सेनां	சேனையை
विधातुः	பிரம்மதேவரது	निरीक्षमाणः	உற்றுநோக்கியவராய்
वरात्	வரத்தால்	हनूमन्तं	ஹனுமாரை
अस्त्रेण	ஆஸ்திரத்தால்	स्वस्थं	ஸ்வபாவநிலைமையிலி ருப்பவராக
असादितः	துன்பமடையாதவ ராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து
द्रुहिणास्त्रदूनां	பிரம்மாஸ்திரத்தால் பிடியற்ற	उवाच	பின்வருமாறு சொன்னார்;

• तस्मै तु दत्तं परमास्त्रमेतत्स्वयम्भुवा ब्राह्मममोघवेगम् ।

तन्मानयन्तौ युधि राजपुत्रौ निपातितौ कोऽत्र विषादकालः

॥ ६ ॥

एतत्	“ இந்த	तत्	அதை
अमोघवेगं	வீண்போகா சக்தி கொண்ட	राजपुत्रौ	சக்கிரவர்த்திக் திருக் குமாரர்கள்
ब्राह्मं	பிரம்ம	युधि	போரில்
परमास्त्रं	அஸ்திரோத்தம மானது	मानयन्तौ	பெருமைப்படுத்து கின்றவர்களாய்
तस्मै	அவனுக்கு (இந்திர ஜித்துக்கு)	निपातितौ	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
स्वयंभुवा तु	பிரம்மதேவராலேயே	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
दत्तं	அளிக்கப்பட்டது	विषादकालः	துக்கத்திற்குரிய
		कः	ஏது? ” [காலம்]

ब्राह्ममस्त्रं ततो धीमान्मानयित्वा तु मारुतिः । विभीषणवचः श्रुत्वा हनुमांस्तमथाब्रवीत् ॥

धीमान्	புத்திமானாகும்	ब्राह्मं	பிரம்ம
मारुतिः	வாயுபுதல்வராகிய	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
हनुमान्	ஹனுமார்	मानयित्वा	கொளவித்துவிட்டு
ततः	அப்பொழுது	तु	அப்பொழுது
विभीषणवचः	விபீஷணரதுசொல்லை	तं	அவரைப்பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

एतस्मिन्निहते सैन्ये वानराणां तरस्विनां । यो यो धारयते प्राणांस्तं तमाश्वासयावहै ॥

निहते	“ தாக்கப்பட்ட	यः यः	எவனெவன்
एतस्मिन्	இந்த	प्राणान् धारयते	பிழைத்திருக்கின்ற
तरस्विनां	பலசாலிகளாகிய	तं तं	அவ்வவனை [இ
वानराणां	வானரர்களின்	आश्वासयावहै	தேற்றரவுபடுத்து வோம் ”
सैन्ये	சேனையில்		

तावुभौ युगपद्वीरौ हनुमद्राक्षसोत्तमौ । उल्काहस्तौ तदा रात्रौ रणशीर्षे विचेरतुः ॥ ९ ॥

तौ	அந்த	तदा	அப்பொழுது
उभौ	இரு	रात्रौ	இரவில்
वीरौ	வீரர்களான	उल्काहस्तौ	கொள்ளிகளை கைக் கொண்டவர்களாய்
हनुमद्राक्षसोत्तमौ	ஹனுமாரும், ராக்ஷ ஸோத்தமரும்	रणशीर्षे	போர்முகத்தில்
युगपत्	சேர்ந்து	विचेरतुः	திரிந்தார்கள்.

भिन्नलाङ्गलहस्तोरूपादांगुलिशिरोधरैः । स्रवद्भिः क्षतजं गात्रैः प्रस्रवद्भिस्समन्ततः ॥ १० ॥

पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिसङ्कुलाम् । शस्त्रैश्च पतितैर्दीप्तैर्दृशाते वसुन्धराम् ॥ ११ ॥

भिन्नलाङ्गूल- हस्तोखादांगुलि शिरोधरैः	வாலறுந்து, கைமுறிந் து, தொடை நொரு ங்கி, காலொடிந்து, வி ரல் நகங்கி, கழுத்து முறிந்து இருப்பவர்	वानरैः समन्ततः प्रसन्निधिः गायैः पतितैः दीप्तैः शरैः च अभिसङ्कुलं वसुन्धरां ददृशाते	வானரர்களாலும் எங்கும் புரளும் உடல்களாலும் விழுந்துகிடக்கும் ஒளிபொருந்திய ஆயுதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதாய் பூமியை கவனித்தார்கள்.
क्षतजं सवन्धिः पतितैः पर्वताकारैः	ரத்தத்தை [களும் பெருக்குகிறவர்களும் இறந்துகிடப்பவர் களும் மலைக்கொப்பானவர் களுமான		

सुग्रीवमङ्गदं नीलं शरभं गन्धमादनम् । जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनमाहुकम् ॥ १२ ॥
मैन्दं नलं ज्योतिमुखं द्विविदं पनसं तथा । विभीषणहनुमन्तौ ददृशाते हतात्रणे ॥ १३ ॥

विभीषणहनुमन्तौ	விபீஷணரும் ஹனுமாரும்	आहुकं मैन्दं नलं ज्योतिमुखं पनसं द्विविदं तथा रणे हतान् ददृशाते	ஆஹு-கனையும் மைந்தனையும் நளனையும் ஜ்யோதிமுகனையும் பனஸனையும் தவிவிதனையும் போரில் தாக்கப்பட்டுசாய்ந்து கிடப்பவர்களாய் கவனித்தனர்.
सुग्रीवं अङ्गदं नीलं शरभं गन्धमादनं जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदर्शिनं	சுகிரீவனையும் அங்கதனையும் நீலனையும் சரபனையும் கந்தமாதனனையும் ஜாம்பவானையும் ஸுஷேணனையும் வேகதர்சினையும்		

सप्तषष्टिर्हताः कोटयो वानराणां तरस्विनाम् । अहः पञ्चमशेषेण बलभेन स्वयम्भुवः ॥

तरस्विनां वानराणां सप्तषष्टिः कोट्यः अहः	பலசாலிகளான வானரர்களின் அறுபத்தேழு கோடிகள் பகலின்	पञ्चमशेषेण स्वयम्भुवः बलभेन हताः	ஐந்தாவது பாகத்தில் (ஸாயங்காலத்தில்) பிரம்மதேவரது இவ்வுணல் (இந்திரஜி த்தால்) வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
--	--	---	---

सागरौघनिभं भीमं दृष्ट्वा बाणादितं बलम् । मार्गते जाम्बवन्तं स हनुमान् सविभीषणः ॥

सः हनुमान् सविभीषणः सागरौघनिभं भीमं	அந்த ஹனுமார் விபீஷணருடன்கூட கடல்வெள்ளத்திற்கு நிகரானதும் பயங்கரமானதுமான	बलं बाणादितं दृष्ट्वा जाम्बवन्तं मार्गते	சேனையை பாணத்தால் சின்ன பின்னப்படுத்தப்பட் கவனித்து [உதாய் ஜாம்பவந்தரை தேடினார்.
---	--	--	--

स्वभावजरया युक्तं वृद्धं शरशतैश्चितम् । प्रजापतिसुतं वीरं शाम्यन्तमिव पावकम् ॥ १६ ॥
 दृष्ट्वा तमुपसङ्गम्य पौलस्त्यो वाक्यमब्रवीत् । कच्चिदार्य शरैस्तीक्ष्णैः प्राणा न ध्वंसितास्तव ॥

பௌஸ்த்ய:	புலஸ்தியவம்சத்தவர் (விபீஷணர்)	शाम्यन्तं	அணையும்
स्वभावजरया	ஸ்வபாவத்தால் கிழத் தனத்தோடு	पावकं इव	நெருப்புப்போன்றிரு
युक्तं	கூடியவரும்	दृष्ट्वा	பார்த்து [ப்பவராய்]
वृद्धं	பெரியவரும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
प्रजापतिसुतं	பிரம்மதேவரது புதல்வரும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
वीरं	சூரருமாகிய	आर्यं	மொழிந்தார்:
तं	அவரை	तीक्ष्णैः	“பூஜ்யரே!
उपसङ्गम्य	கிட்டி	शरैः	கூரிய
शरशतैः	அனேகபாணங்களால்	तव	பாணங்களால்
चितं	பாயப்பெற்று	प्राणाः	தேவரீரது
		ध्वंसिताः न	உயிருக்கு
		कश्चित्	பழுது வரவில்லை என
			நான் நினைக்கிறேன்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवानृक्षपुङ्गवः । कुच्छादभ्युद्गिरन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥

ऋक्षपुङ्गवः	ரிசேஷாத்தமராகிய	वाक्यं	வார்த்தையை
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	अभ्युद्गिरन्	வெளித்தள்ளளுகின்ற
विभीषणवचः	விபீஷணரதுசொல்லை	वचनं	ஒரு சொல்லை [வராய்]
श्रुत्वा	கேட்டு	इदं	பின்வருமாறு
कुच्छात्	மிக்க கஷ்டத்துடன்	अब्रवीत्	புகன்றார்:

नैर्ऋतेन्द्र महावीर्यं स्वरेण त्वाभिलक्षये । पीड्यमानः शितैर्बाणैर्न त्वां पश्यामि चक्षुषा ॥

महावीर्यं	“மகாபராக்கிரமசாலி யாகிய	शितैः	கூரிய
नैर्ऋतेन्द्र	நாக்ஷஸத்ரேஷ்ட!	बाणैः	பாணங்களால்
त्वा	உன்னை	पीड्यमानः	பிடிக்கப்படுகின்ற
स्वरेण	சூரலால்		நான்
अभिलक्षये	தெரிந்துகொண்டேன்.	त्वां	உன்னை
		चक्षुषा	கண்ணால்
		पश्यामि न	காணவில்லை.

अञ्जना सुप्रजा येन मातरिश्वा च नैर्ऋत । हनुमान वानरश्रेष्ठः प्राणान् धारयते कश्चित् ॥

नैर्ऋत	“அரக்கரே!	मातरिश्वा च	{ வாயுபகவானும் அப்ப
येन	எவரால்		{ டியே நன்மக்கட்பே
अञ्जना	அஞ்ஜனாதேவி	वानरश्रेष्ठः	{ றுற்றவரோ, அந்த
सुप्रजा:	நன்மக்கட்பேறுற்ற	हनुमान्	{ வானரோத்தமராகிய
	வனோ	प्राणान् धारयते	{ ஹனுமார்
		कश्चित्	{ உயிர் பிழைத்திருக்
			{ கின்றனரா?

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यमुवाचेदं विभीषणः । आर्यपुत्रावतिक्रम्य कस्मात्पृच्छसि मारुतिम् ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	आर्यपुत्रौ	“எம்பிரான் களை
जाम्बवतः	ஜாம்பவா னுடைய	अतिक्रम्य	விடு த்து
वाक्यं	சொல்லை	मारुतिं	ஹனுமாரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	कस्मात्	ஏன்
इदं	பின்வருமாறு	पृच्छसि	வினாவுகின்றீர் ?
उवाच	சொன்னார்:		

नैव राजनि सुग्रीवे नाङ्गदे नापि राघवे । आर्य संदर्शितः स्नेहो यथा वायुसुते परः ॥२२॥

आर्य	“பூஜ்யரே!	राजनि	மன்னரான
वायुसुते	மாருதியாரிடம்	सुग्रीवे एव	சுகரீவரிடத்திலும்
परः	அதிகுடி	न	இல்லை;
स्नेहः	அன்பானது	अङ्गदे न	அங்கதனிடத்திலும்
यथा	எவ்வண்ணம்		இல்லை;
सन्दर्शितः	காட்டப்பட்டதோ	राघवे अपि	ஸ்ரீராமரிடத்திலும்
	அவ்விதம்	न	இல்லை.” [கூட

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवान्वाक्यमब्रवीत् । शृणु नैर्ऋतशार्दूल यस्मात्पृच्छामि मारुतिम् ॥

जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	नैर्ऋतशार्दूल	“அரக்கச்சேரஷ்டரே!
विभीषणवचः	விபீஷணரது	यस्मात्	ஏன்
	சொல்லை	मारुतिं	வாயுபுதல்வரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	पृच्छामि	வினாவுகின்றேனென்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை		பதை
अब्रवीत्	சாற்றினார்:	शृणु	கேட்பிராக.

तस्मिञ्जीवति वीरे तु हतमप्यहतं बलम् । हनुमत्युज्झितप्राणे जीवन्तोऽपि वयं हताः ॥

तस्मिन्	“அந்த	अहतं	மாண்டதாகாத.
वीरे	வீரர்	हनुमति	ஹனுமர்
जीवति तु	உயிருடனிருக்கின்றார் எனில்	उज्झितप्राणे	மாண்டிருப்பின்
बलं	சேனை	जीवन्तः	உயிருடனிருக்கும்
हतं अपि	மாண்டதாயினும்	वयं अपि	நாமும்
		हताः	மாண்டவர்களை.

धरते मारुतिस्तात मारुतप्रतिमो यदि । वैश्वानरसमो वीर्ये जीविताशा ततो भवेत् ॥२५॥

तात	“அப்பா!	धरते	உயிரோடிருக்கின்றார்
मारुतप्रतिमः	வாயுபகவானுக்கொப்	यदि	எனின்
	பானவரும்	ततः	அப்பொழுதுதான்
वीर्ये	வீர்யத்தில்	जीविताशा	பிழைத்துவிடுவோம்
वैश्वानरसमः	அக்னிக்கொப்பான		என்ற ஆசை
मारुतिः	மாருதி [வருபான	भवेत्	உண்டாகும்”

गत्वा परममध्वानमुपर्युपरि सागरम् । हिमवन्तं नगश्रेष्ठं हनुमन्गन्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥

हनुमन्	“ஹனுமானே !	गत्वा	கடந்து
सागरं	ஸாகரத்திற்கு	नगश्रेष्ठं	பர்வதோத்தமமாகிய
उपर्युपरि	மென்மேலும்	हिमवन्तं	இமயமலைக்கு
परमं	பெரு	गन्तुं	செல்ல
अध्वानं	வழி	अर्हसि	கடவாய்.

ततः काञ्चनमत्युच्चमृषभं पर्वतोत्तमम् । कैलासशिखरं चापि द्रक्ष्यस्यरिनिषूदन ॥ ३२ ॥

अरिनिषूदन	“சத்ருஸம்ஹாரக !	ऋषभं	ரிஷபமென்ற
ततः	அவ்விடத்தில்	पर्वतोत्तमं च	உத்தமப்ர்வதத்
अत्युच्चं	மிக உயர்ந்ததும்		தையும்
काञ्चनं	பொன்மயமானது	कैलासशिखरं अपि	கைலாசசிசுரத்தையும்
	மதான	द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.

तयोः शिखरयोर्मध्ये प्रदीप्तमतुलप्रभम् । सर्वौषधियुतं वीर द्रक्ष्यस्योषधिपर्वतम् ॥ ३३ ॥

वीर	“வீர !	अतुलप्रभं	ஒப்பற்ற ஒளிகொண்
तयोः	அந்த		டதும்
शिखरयोः	சிசுரங்களின்	सर्वौषधियुतं	எல்லா ஓஷதிகளும்
मध्ये	மத்தியில்		நிறைந்ததுமான
प्रदीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதும்	ओषधिपर्वतं	ஓஷதிப்ர்வதத்தை
		द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.

तस्य वानरशार्दूल चतस्रो मूर्ध्नि संभवाः । द्रक्ष्यस्योषधयो दीप्ता दीपयन्त्यो दिशो दश ॥
मृतसञ्जीवनीं चैव विशल्यकरणीमपि । सावर्ण्यकरणीं चैव सन्धानकरणीं तथा ॥ ३५ ॥

वानरशार्दूल	“வானரோத்தமா !	तथा	அந்த
तस्य	அதனது	मृतसञ्जीवनीं	மருதஸஞ்சீவியையும்
मूर्ध्नि	சிகரத்தில்	च एव	(இறந்தவரையும்
संभवाः	முளைத்தவைகளும்		உயிர்ப்பிக்கும் பச்
दीप्ताः	ஜ்வலிக்கின்றவை		சிலை)
दश	பத்து [களும்	विशल्यकरणीं	விசல்யகரணியையும்
दिशः	திக்குகளை	अपि	(காயங்களை ஆற்றும்
दीपयन्त्यः	ஒளிபெறச்செய்கின்ற		பச்சிலை)
	வைகளுமான	सावर्ण्यकरणीं च	சாவர்ணயகரணியை
चतस्रः	நான்கு		யும்
ओषधयः	ஓஷதிகள் இருக்கின்	सन्धानकरणीं एव	சந்தானகரணியையும்
	றன.	द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.

ताः सर्वा हनुमन्गृह्य क्षिप्रमागन्तुमर्हसि । आश्वासय हरीन्प्राणैर्योज्य गन्धवहात्मज ॥६६॥

हनुमन्	“ஹனுமானே !	आगन्तुं	வர
ताः	அந்த	अर्हसि	கடவாய்.
सर्वाः	யாவற்றையும்	गन्धवहात्मज	வாய்ப்புதல்வனே !
गृह्य	பறித்துக்கொண்டு	हरीन्	வானரர்களை
क्षिप्रं	விரைவாய்	प्राणैः योज ।	உயிர்ப்பித்து
		आश्वासय	தெளிவிப்பாயாக.”

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यं हनुमानहरिपुङ्गवः । आपूर्यत बलोद्धर्षैस्तोयवेगैरिवार्णवः ॥ ३७ ॥

हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	अर्णवः	கடல்
हनुमान्	ஹனுமார்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
जाम्बवतः	ஜாம்பவந்தரின்	बलोद्धर्षैः	வீர்யமிகுதிகளால்
वाक्यं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு	आपूर्यत	நிறைந்திருந்தார்.
तोयवेगैः	நீர்பெருக்குகளால்		

स पर्वततटाग्रस्थः पीडयन्पर्वतोत्तमम् । हनुमान्दृश्यते वीरो द्वितीय इव पर्वतः ॥ ३८ ॥

पर्वततटाग्रस्थः	மலைத்தலத்தினுச்சியி லிருக்கும்	पीडयन्	அமிழ்த்துபவராய்
वीरः	வீரனான	द्वितीयः	மற்றொரு
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	पर्वतः	மலை
पर्वतोत्तमं	சிறந்த மலையை	इव	என
		दृश्यते	தோன்றினார்.

हरिपादविनिर्भग्ना निषसाद स पर्वतः । न शशाक तदाऽऽत्मानं सोढुं भृशनिपीडितः ॥

हरिपादविनिर्भग्ना	வானரரின் சாணத் தால் அழுக்குண்ட	तदा	அப்பொழுது
सः	அந்த	भृशनिपीडितः	மிகத்தாக்குண்டஅது
पर्वतः	மலையானது	आत्मानं	தன்னையும்
निषसाद	கீழ்ப்பதிந்தது.	सोढुं	தாங்கிக்கொள்ள
		शशाक न	முடியாதிருந்தது.

तस्य पेतुर्नगा भूमौ हरिवेगाच्च जज्वलुः । शृङ्गाणि च व्यशीर्यन्त पीडितस्य हनूमता ॥

हनूमता	ஹனுமாரால்	च	அன்றியும்
पीडितस्य	பிடையுண்ட	हरिवेगात्	வானரரின்வேகத்தால்
तस्य	அதனது (மலையினது)	शृङ्गाणि च	சிகரங்களும்
नगाः	மரங்கள்	व्यशीर्यन्त	தெறித்து விழுந்தன.
भूमौ पेतुः	பூமியில்ச் சாய்ந்தன.	जज्वलुः	தீப்பறந்தன.

तस्मिन्संपीड्यमाने तु भग्नद्रुमशिलातले । न शेकुर्वानराः स्थातुं घूर्णमाने नगोत्तमे ॥४१॥

तस्मिन्	அந்த	घूर्णमाने	அதிர்ந்து ஆடும்
नगोत्तमे	பர்வதம்		பொழுது
संपीड्यमाने	அழுத்தப்பட்டு	वानराः	வானரர்கள்
भग्नद्रुमशिलातले तु	மரங்களும் பாறை களும் முறிந்ததாய்	स्थातुं	ஓரிடத்திலிருக்க
		शेकुः न	முடியாதிருந்தார்கள்.

सा घूर्णितमहाद्वारा प्रभमगृहगोपुरा । लङ्का त्रासाकुला रात्रौ प्रवृत्तेवाभवत्तदा ॥ ४२ ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रभमगृहगोपुरा	{ இடிந்துவிழுந்த மாளி கைகளையும் கோபுரங் களையுமுடையதாய்
रात्रौ	இரவில்	लङ्का	பயத்தால் குழப்பமு முற்றும் [ற்றதாய்
सा	அந்த	इव	முற்றும் [ற்றதாய்
लङ्का	இலங்கை	प्रवृत्ता	அதிர்ந்தாடுவதாய்
घूर्णितमहाद्वारा	{ சலிக்கும் பெரும் கோ ட்டைவாயில்களையு டையதாய்	अभवत्	ஆனது.

पृथिवीधरसङ्काशो निपीड्य धरणीधरम् । पृथिवीं क्षोभयामास सार्णवां मारुतात्मजः ॥

पृथिवीधरसङ्काशः	மலைக்கொப்பான வராகிய	निपीड्य	அழுத்தி
मारुतात्मजः	மாருதி	पृथिवीं	பூமியை
धरणीधरं	பர்வதத்தை	सार्णवां	கடல்களோடுகூட
		क्षोभयामास	ஆடச்செய்தார்.

आरुरोह तदा श्रीमान् हरिर्मलयपर्वतम् । मेरुमन्दरसङ्काशं नानाप्रसवणाकुलम् ॥ ४४ ॥

नानाद्रुमलताकीर्णं विकासिकमलोत्पलम् । सेवितं देवगन्धर्वैः षष्टियोजनमुच्छ्रितम् ॥

विद्याधरैर्मुनिगणैरप्सररोभिर्निषेवितम् । नानामृगगणाकीर्णं बहुकन्दरशोभितम् ॥ ४६ ॥

तदा	அப்பொழுது	सेवितं	வசிக்கப்பெற்றதும்
श्रीमान् हरिः	ஸ்ரீமானாகிய வானரர்	षष्टियोजनं	அறுபதுயோஜனை தூரம்
मेरुमन्दरसङ्काशं	{ மேருபர்வதத்தையும் மந்தரபர்வதத்தை யும் நிகர்த்ததும்	उच्छ्रितं	உயர்ந்ததும்
नानाप्रसवणाकुलं	பல அருவிகள் நிறைந் ததும்	विद्याधरैः	வித்யாதர்களாலும்
नानाद्रुम- } लताकीर्णं }	பலவகை மரங்களும் கொடிகளும் நிறைந் ததும்	मुनिगणैः	ரிஷிகணங்களாலும்
विकासि- } कमलोत्पलं }	பூக்கும் தாமரைகளை யும் நெய்தல்களை யுங்கொண்டதும்	अप्सररोभिः	அப்ஸரோகணங்களா லும்
देवगन्धर्वैः	தேவர்களாலும் கந்தர் வர்களாலும்	निषेवितं	வளிக்கப்பெற்றதும்
		नानामृगगणाकीर्णं	பலவகை விலங்கினங் கள் நிறைந்ததும்
		बहुकन्दरशोभितं	பல்குகைகளால் விளங்குவதுமான
		मलयपर्वतं	மலயபர்வதத்தில்
		आरुरोह	ஏறினார்.

सर्वानाकुलयंस्तत्र यक्षगन्धर्वकिन्नरान् । हनुमान्मेघसङ्काशो ववृधे मारुतात्मजः ॥ ४७ ॥

मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வரும்	यक्षगन्धर्वकिन्नरान्	யக்ஷர்களும் கந்தர்வர் கள், கின்னரர்கள்
मेघसङ्काशः	மேகத்திற்கொப்பான வருமான	सर्वान्	யாவரையும்
हनुमान्	ஹனுமார்	आकुलयन्	பிரமிக்கச்செய்து
तत्र	அங்கு	ववृधे	வளர்ந்தார். [கொண்டு

पद्भ्यां तु शैलमापीड्य बडबामुखवन्मुखम् । विवृत्योऽग्रं ननादोच्चैस्त्रासयन्निव राक्षसान् ॥

पद्भ्यां	கால்களால்	विवृत्य	விரித்து
शैलं	மலையை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
आपीड्य	அழுத்தி	इव	முற்றும்
मुखं तु	வாயையும்	त्रासयन्	மருளச்செய்து
बडबामुखवत्	வடவாக்கினியின்		கொண்டு
	முகத்தை நிகர்த்து	उच्चैः	உரக்க
उग्रं	பயங்கரமாய்	ननाद	கீகினார்.

तस्य नानद्यमानस्य श्रुत्वा निनदमद्भुतम् । लङ्कास्था राक्षसाः सर्वे न शेकुः स्पन्दितुं भयात् ॥

लङ्कास्थाः	இலங்கையிலிருக்கும்	अद्भुतं	இதுவரை கேட்கப்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	निनदं	சத்தத்தை [படாத
सर्वे	யாவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
नानद्यमानस्य	கேடும்	भयात्	பயத்தால்
तस्य	அவருடைய	स्पन्दितुं	அசையவும்
		शेकुः न	முடியவில்லை.

नमस्कृत्वाऽथ रामाय मारुतिभीमविक्रमः । राघवार्थे परं कर्म समीहत परन्तपः ॥ ५० ॥

परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகரும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
भीमविक्रमः	பயங்கரப்பிரதாபசா	नमस्कृत्वा	நமஸ்கரித்துவிட்டு
	வியுமான	राघवार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக
मारुतिः	ஆஞ்ஜனேயர்	परं	அரிய
अथ	அப்பொழுது	कर्म	செயலுக்கும்
		समीहत	துணிந்தார்.

स पुच्छमुद्यम्य भुजङ्गकल्पं विनम्य पृष्ठं श्रवणे निकुञ्च्य ।

विवृत्य वक्त्रं बडबामुखाभमापुपुवे व्योमनि चण्डवेगः

॥ ५१ ॥

सः	அவர்	निकुञ्च्य	மடக்கி
भुजङ्गकल्पं	சாப்பத்திற்கொப்	बडबामुखाभं	வடவையின் வாயை
पुच्छं	வாலை [பான	वक्त्रं	வாயை [நிகர்த்த
उद्यम्य	உயர்த்தி	विवृत्य	விரித்து
पृष्ठं	முதுகை	व्योमनि	ஆகாயத்தில்
विनम्य	வணக்கி	चण्डवेगः	கடும் வேகங்கொண்டு
श्रवणे	காதுகளை	आपुपुवे	பாய்ந்தார்.

स वृक्षषण्डांस्तरसाऽऽजहार शैलाञ्छिलाः प्राकृतवानरांश्च ।

बाहूव्वेगोद्धतसंप्रणुन्नास्ते क्षीणवेगाः सलिले निपेतुः

॥ ५२ ॥

ச:	அவர்	बाहूस्वेगोद्धता)	கைகள் வேகத்தாலும்
तरसा	வேகத்தால்	संभ्रणुन्नाः }	தொடைகள் வேகத்
वृक्षषण्डान्	மரக்கூட்டங்களையும்		தாலும் பிடுங்கப்பட்ட
शैलान्	மலைகளையும்		டவைகளும் எகிறப்
शिलाः	பாறைகளையும்		பட்டவைகளுமான
प्राकृतवानरान् च	சாதாரணக்குரங்கு	ते	அவைகள்
	களையும்	क्षीणवेगाः	வேகங்குறைந்து
आजहार	கூட இழுத்தார்.	सलिले	ஜலத்தில்
		निपेतुः	விழுந்தன.

स तौ प्रसार्योर्गभोगकल्पौ भुजौ भुजङ्गारिनिकाशवीर्यः ।

जगाम मेरुं नगराजमय्यं दिशः प्रकर्षन्निव वायुसूनुः

॥ ५३ ॥

ச:	அந்த	तौ	அந்த
भुजङ्गारि-	கருடபகவானுக்கொப்	भुजौ	இருகைகளையும்
निकाशवीर्यः }	பான வீர்யம் வாய்ந்த	प्रसार्य	விரித்துக்கொண்டு
वायुसूनुः	மாருதி	मेरुं	மேருபர்வதத்தையும்
दिशः	திசைகளையும்	अय्यं	சிறந்த
प्रकर्षन् इव	இழுத்துச் செல்கின்ற	नगराजं	இமயமலையையும்
	வர்போல		நோக்கி
उरगभोगकल्पौ	சர்ப்ப உடல்களை	जगाम	சென்றார்.
	நிகர்த்த		

स सागरं घूर्णितवीचिमालं तदा भृशं भ्रामितसर्वसत्त्वम् ।

समीक्षमाणः सहसा जगाम चक्रं यथा विष्णुकराग्रमुक्तम्

॥ ५४ ॥

ச:	அவர்	तदा	அப்பொழுது
भृशं	மிகவும்	समीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே
घूर्णितवीचिमालं	அலைவரிசையலைகின்	विष्णुकराग्रमुक्तम्	விஷ்ணுவின் காங்க
	றதும்		ளால் விடுக்கப்பெற்ற
भ्रामितसर्वसत्त्वं	{ பிராணிகள் யாவும்	चक्रं	சக்ராயுதம்
	அங்குமிங்கும் அவ்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
	லாடுகின்றதுமான	सहसा	விரைவாய்[வண்ணமே
सागरं	கடலை	जगाम	சென்றார்.

स पर्वतान्वृक्षगणान्सरांसि नदीस्तटाकानि पुरोत्तमानि ।

स्फीताञ्जनान्तानपि संप्रवीक्ष्य जगाम वेगात्पितृतुल्यवेगः

॥ ५५ ॥

पितृतुल्यवेगः	தந்தைக்கொப்பான	तटाकानि	குளங்களையும்
	வேகங்கொண்ட	पुरोत्तमानि	சிறந்த பட்டணங்
सः	அவர்	स्फीतान्	பெரிய [களையும்
पर्वतान्	மலைகளையும்	जनान्तान् अपि	தேசங்களையும்
वृक्षगणान्	மரக்கூட்டங்களையும்	संप्रवीक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
सरांसि	பொய்கைகளையும்	वेगात्	துரிதமாய்
नदीः	நதிகளையும்	जगाम	சென்றார்.

आदित्यपथमाश्रित्य जगाम स गतकुम्भः । हनुमांस्त्वरितो वीरः पितृतुल्यपराक्रमः ॥

पितृतुल्यपराक्रमः	தந்தைக்கொப்பான பராக்கிரமவானாகிய	आदित्यपथं	சூர்யமார்க்கத்தை (ஆகாயத்தை)
वीरः	சூரானை	आश्रित्य	அடைந்து
सः	அந்த	गतकुम्भः	சிரமமின்றி
हनुमान्	ஹனுமான்	त्वरितः जगाम	தூரிதராய்ச்சென்றார்.

जवेन महता युक्तो मारुतिर्मारुतो यथा । जगाम हरिशार्दूलो दिशः शब्देन पूरयन् ॥४७॥

हरिशार्दूलः	வானரோத்தமராகிய	युक्तः	கூடியவராய்
मारुतिः	ஆஞ்சனேயர்	शब्देन	சத்தத்தால்
मारुतः	வாயுபகவான்	दिशः	திசைகளை
यथा	போலவே	पूरयन्	நிரப்பிக்கொண்டு
महता	பெரும்	जगाम	சென்றார்.
जवेन	வேகத்துடன்		

स्मरञ्जाम्भवतो वाक्यं मारुतिर्वातरंहसा । ददर्श सहसा चापि हिमवन्तं महाकपिः ॥५८॥

महाकपिः	வானரோத்தமராகிய	हिमवन्तं	இமவானை
मारुतिः	ஆஞ்சனேயர்	सहसा	விரைந்து
जाम्भवतः	ஜாம்பவந்தரின்	वातरंहसा अपि	வாயுவேகத்தோடே
वाक्यं	சொல்லை		யே
स्मरन् च	நினைத்துக்கொண்டே	ददर्श	பார்த்தார்.

नानाप्रसवणोपेतं बहुकन्दरनिर्झरम् । श्वेताभ्रचयसङ्काशैः शिखरैश्चारुदर्शनैः ॥

शोभितं विविधैर्वृक्षैरगमत्पर्वतोत्तमम् ॥ ५९ ॥

नानाप्रसवणोपेतं	பல அருவிகள் நிறைந்ததும்	शिखरैः	சிகரங்களாலும்
बहुकन्दरनिर्झरं	பலகுகைகளும் ஊற்றுகளும் உள்ளதும்	विविधैः	பல
श्वेताभ्रचयसङ्काशैः	வெண்மேகக்கூட்டத்தை நிகர்த்த	वृक्षैः	மரங்களாலும்
चारुदर्शनैः	அழகிய	शोभितं	அழகுற்றவிளங்குகிறதுமாகிய
		पर्वतोत्तमं	மாமலையை
		अगमत्	அடைந்தார்.

स तं समासाद्य महानगेन्द्रमतिप्रवृद्धोत्तमघोरशृङ्गम् ।

ददर्श पुण्यानि महाश्रमाणि सुरर्षिसङ्घोत्तमसेवितानि ॥ ६० ॥

सः	அவர்	सुरर्षिसङ्घोत्तम-सेवितानि	சிறந்த தேவர்களாலும் ரிஷிகணங்களாலும் வணிக்கப்பெற்ற
तं	அந்த		
अतिप्रवृद्धोत्तम-घोरशृङ्गं	மிக உயர்ந்து சிறந்த பயங்கரமான கொடி முடிகளைக்கொண்ட	पुण्यानि	பாவனமான
महानगेन्द्रं	சிறந்த மலை அரசுக்கு	महाश्रमाणि	உத்தம ஆச்ரமங்களை
समासाद्य	வந்துசேர்ந்து	ददर्श	கண்டார்.

स ब्रह्मकोशं रजतालं च शक्रालं रुद्रशरप्रमोक्षम् ।
हयाननं ब्रह्मशिरश्च दीप्तं ददर्श वैवस्वतकिङ्करांश्च

॥ ६१ ॥

सः	அவர்	हयाननं	ஹயானனமென்ற
ब्रह्मकोशं	பிரம்மகோசமென்ற		ஆச்ரமத்தையும்
रजतालं च	ஆச்ரமத்தையும்	दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
	राजतालमென்ற	ब्रह्मशिरः च	பிரம்மசிரஸ் என்ற
शक्रालं	ஆச்ரமத்தையும்		ஆச்ரமத்தையும்
	சக்கிராலயமென்ற	वैवस्वतकिङ्करान् च	யமகிங்கரர்களையும்
रुद्रशरप्रमोक्षं	ஆச்ரமத்தையும்	ददर्श	கண்டார்.
	ருத்ரசரப்ரமோக்ஷமென்ற		

वज्रालं वैश्रवणालं च सूर्यप्रभं सूर्यनिबन्धनं च ।

ब्रह्मासनं शङ्करकामुकं च ददर्श नाभिं च वसुन्धरायाः

॥ ६२ ॥

वज्रालं	வஜ்ராலயமென்ற	ब्रह्मासनं	பிரம்மாஸனமென்ற
	ஆச்ரமத்தையும்		ஆச்ரமத்தையும்
वैश्रवणालं च	வைச்ரவணாலயமென்ற	शङ्करकामुकं च	சங்கரகார்முகம் என்ற
	ஆச்ரமத்தையும்		ஆச்ரமத்தையும்
सूर्यप्रभं	சூர்யப்ரபமென்ற	वसुन्धरायाः	பூமிக்குள்
	ஆச்ரமத்தையும்	नाभिं च	முக்யமான இடத்
सूर्यनिबन्धनं च	சூர்யநிபந்தனமென்ற		தையும்
	ஆச்ரமத்தையும்	ददर्श	கண்டார்

कैलासमग्नं हिमवच्छिलां च तथर्षभं काञ्चनशैलमग्नम् ।

सन्दीपसर्वौषधिसंप्रदीप्तं ददर्श सर्वौषधिपर्वतेन्द्रम्

॥ ६३ ॥

अग्नं	உத்தமமான	काञ्चनशैलं	டொன்மனையும்
कैलासं	கயிலையங்கிரியையும்	सन्दीपसर्वौषधि-}	ஜ்வலிக்கும் பல ஓஷ
हिमवच्छिलां च	ஹிமவச்சிலை என்ற	संप्रदीप्तं }	திகனால் விளங்கும்
	சிகரத்தையும்	सर्वौषधि- }	எல்லா ஓஷதிகளுக்
तथा	அப்படியே	पर्वतेन्द्रं }	கும் இருப்பிடமாகிய
अग्नं	சிறந்த		சிறந்த ஓஷதிபர்வத
ऋषभं	நிஷபமென்ற	ददर्श	கண்டார். [த்தையும்

स तं समीक्ष्यानलरश्मिदीप्तं विसिष्मिये वासवदूतसूनुः

॥ ६४ ॥

वासवदूतसूनुः	வாயுபுத்தல்வராகிய	अनलरश्मिदीप्तं	அக்னிஜ்வலைக்கொப்
सः	அவர்		பாய் ஜ்வலிக்கின்ற
तं	அதை (ஓஷதிபர்வத	समीक्ष्य	பார்த்து [தாய்
	த்தை)	विसिष्मिये	ஆச்சர்யங்கொண்டார்.

आवृत्य तं चौषधिपर्वतेन्द्रं तत्रौषधीनां विचयं चकार

॥ ६५ ॥

तं	அந்த	तत्र	அங்கு
ओषधिपर्वतेन्द्रं च	சிறந்த ஓஷதிமலையை	ओषधीनां	ஓஷதிகளை
आवृत्य	சுற்றித்திரிந்து [யும்	विचयं चकार	தேடினார்.
स योजनसहस्राणि समतीत्य महाकपिः । दिव्यौषधिरं शैलं व्यचरन्मारुतात्मजः ॥ ६६ ॥			
महाकपिः	வானரோத்தமரான	समतीत्य	தாண்டிவந்து
सः	அந்த	दिव्यौषधिरं	சிறந்த ஓஷதிகளைக்
मारुतात्मजः	மாருதி		கொண்டிருக்கும்
योजनसहस्राणि	ஆயிரம் யோஜனை	शैलं	மலையில்
	யளவு	व्यचरत्	சுற்றித்திரிந்தார்.

महौषध्यस्ततः सर्वास्तस्मिन्पर्वतसत्तमे । विज्ञायार्थिनमायान्तं ततो जग्मुर्दर्शनम् ॥ ६७ ॥

ततः	அப்பொழுது	अर्थिनं	தங்களை விரும்பி
महौषध्यः	சிறந்த ஓஷதிகள்		ஒருவனை
सर्वाः	எல்லாமும்	आयान्तं	வந்திருப்பவனாய்
तस्मिन्	அந்த	विज्ञाय	அறிந்து
पर्वतसत्तमे	சிறந்த மலையில்	ततः	அவ்விடத்தினின்று
		अदर्शनं जग्मुः	மறைந்துவிட்டன.

स ता महात्मा हनुमानपश्यंश्चुकोप कोपाच्च भृशं ननाद ।

अमृष्यमाणोऽग्निनिकाशचक्षुर्महीधरेन्द्रं तमुवाच वाक्यम्

॥ ६८ ॥

सः	அந்த	अमृष्यमाणः	அதைப்பொழுது
महात्मा	மகாத்மாவாகிய	अग्निनिकाश-	அக்னியை நிகர்த்த
हनुमान् च	அனுமாரும்	चक्षुः	கண்களைக்கொண்ட
ताः	அவைகளை		வனாய்
अपश्यन्	காணாதவராய்	तं	அந்த
चुकोप	சினங்கொண்டார்.	महीधरेन्द्रं	சிறந்த பர்வதத்தை
कोपात्	கோபத்தால்		நோக்கி
भृशं	உரக்க	वाक्यं उवाच	ஒரு சொல்லை பின்வரு
ननाद	புசலிட்டார்.		மாறு சொன்னார்:

किमेतदेवं सुविनिश्चितं ते यद्राघवे नासि कृतानुकम्पः ।

पश्याद्य मद्बाहुबलाभिभूतो विकीर्णमात्मानमथो नगेन्द्र

॥ ६९ ॥

राघवे	“ஸ்ரீராமரிடத்தில்	नगेन्द्र	மலையரசே !
कृतानुकम्पः	தயவுபுரிபவனாய்	अद्य	இப்பொழுது
असि न	நீ இல்லை.	मद्बाहुबलाभिभूतः	எனது பாஹுபலத்
ते	உனக்கு		தால் தாக்கப்பட்ட நீ
एवं	இப்படியாய்	आत्मानं	உன்னை
यत्	எந்த	विकीर्णं	சிறைநதுகிடப்பவனாய்
एतत् अथो	இதுவே	पश्य	பார்ப்பாய்.”
सुविनिश्चितं किं	தீர்மானமா என்ன ?		

स तस्य शृङ्गं सनगं सनागं सकाञ्चनं धातुसहस्रजुष्टम् ।
विकीर्णकूटज्वलिताग्रसानुं प्रगृह्य वेगात्सहसोन्मथाथ

॥ ७० ॥

ச:	அவர்	விகிரீர்ணகூட்-	முடிகள் சிதறி தீ பறக்
தச्य	அதனது	ஜ்வலிதாஅசானு	கும் உச்சத்தலத்தை
धातुसहस्रजुष्टं	பல்வகை தாதுக்கள்		யுடையதாய்
शृङ्गं	சிகரத்தை [நிறைந்த	वेगात्	விரைந்து
सनगं	மாங்கனோடுகூடவும்	प्रगृह्य	பற்றி
सनागं	யாணைகளோடுகூடவும்	सहसा	வலுக்கொண்டு
सकाञ्चनं	ஸ்வார்ணங்களோடு	उन्मथाथ	பெயர்த்து விட்டார்.
	கூடவும்		

स तं समुत्पाद्य खमुत्पपात वित्रास्य लोकान्ससुरासुरेन्द्रान् ।
संस्तूयमानः खचरैरनेकैर्जगाम वेगाद्गडोग्रवेगः

॥ ७१ ॥

स:	அவர்	उत्पपात	பாய்ந்தார்.
तं	அதை	गडोग्रवेगः	கருடனை நிகர்த்து பய
समुत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்து		ங்கரமான வேகங்கொ
ससुरासुरेन्द्रान्	தேவர்கள், அசுரர்கள்	अनेकैः	பல [ண்ட அவர்
	இந்திரன் இவர்களு	खचरैः	வானவாசிகளால்
लोकान्	உலகங்களை [ள்ளிட்ட	संस्तूयमानः	துதிக்கப்படுபவராய்
वित्रास्य	நடுங்கச்செய்து	वेगात्	விரைவாய்
खं	ஆகாயத்தில்	जगाम	சென்றார்.

स भास्कराध्वानमनुप्रपन्नस्तं भास्कराभं शिखरं प्रगृह्य ।

बभौ तदा भास्करसन्निकाशो रवेः समीपे प्रतिभास्कराभः

॥ ७२ ॥

तदा	அப்பொழுது	भास्कराध्वानं	சூரியமார்க்கத்தை
भास्करसन्निकाशः	சூரியனை நிகர்த்த	अनुप्रपन्नः	அடைந்தவராய்
स:	அவர்	रवेः	சூரியனது
तं	அந்த	समीपे	சமீபத்தில்
भास्कराभं	சூரியனொளிகொண்ட	प्रतिभास्कराभः	மற்றொரு சூரியனைப்
शिखरं	சிகரத்தை		போன்றவராய்
प्रगृह्य	கைக்கொண்டு	बभौ	திகழ்ந்தார்.

स तेन शैलेन भृशं रराज शैलोपमो गन्धवहात्मजस्तु ।

सहस्रधारेण सपावकेन चक्रेण खे विष्णुरिवापितेन

॥ ७६ ॥

शैलोपमः	மலைக்கொப்பானவ	अपितेन	அடுக்கப்பட்டதும்
स:	அந்த [ரான	सहस्रधारेण	ஆயிரம் கூறுகளுள்ள
गन्धवाहात्मजः तु	மாருதியும்		தும்
तेन	அந்த	सपावकेन	அக்னியோடுகூடியது
शैलेन	பர்வதத்தால்	चक्रेण	சக்ராயுதத்தால்[மான
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்	इव	எவ்வண்ணமோ
खे	ஆகாயத்தில்	भृशं रराज	அவ்வண்ணமே
			மிகவும் திகழ்ந்தார்.

तं वानराः प्रेक्ष्य विनेदुरुच्चैः स तानपि प्रेक्ष्य मुदा ननाद ।
तेषां समुद्घुष्टरवं निशम्य लङ्कालया भीमतरं विनेदुः

॥ ७४ ॥

तं	அவரை	मुदा	சந்தோஷத்துடன்
वानराः	வானரர்கள்	ननाद	கத்தினார்.
प्रेक्ष्य	கண்டு	लङ्कालयाः	இலங்கைவாசிகள்
उच्चैः	உரக்க	तेषां	அவர்களுடைய
विनेदुः	கத்தினார்கள்.	समुद्घुष्टरवं	பேரொலியை
सः अपि	அவரும்	निशम्य	கேட்டு
तान्	அவர்களை	भीमतरं	பயங்கரமாய்
प्रेक्ष्य	பார்த்து	विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்.

ततो महात्मा निपपात तस्मिञ्छैलौत्तमे वानरसैन्यमध्ये ।
हर्युत्तमेभ्यः शिरसाऽभिवाद्य विभीषणं तत्र स सस्वजे च

॥ ७५ ॥

ततः	அப்பொழுது	सः	அவர்
महात्मा	மகாத்மாவான அவர்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तस्मिन्	அந்த	हर्युत्तमेभ्यः	வானரோத்தமர் களுக்கு
शैलौत्तमे	சிறந்த பர்வதத்தில்	शिरसा	தலைவணங்கி
वानरसैन्यमध्ये	வானரச்சேனைகளுக் கு நடுவில்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
निपपात	இறங்கினார்.	विभीषणं च	விபீஷணரையும்
		सस्वजे	கட்டிக்கொண்டார்.

तावप्युभौ मानुषराजपुत्रौ तं गन्धमाघ्राय महौषधीनाम् ।
बभूवतुस्तत्र तदा विशल्यावुत्तस्थुरन्ये च हरिप्रवीराः

॥ ७६ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	आघ्राय	முகர்ந்து
तौ	அந்த	तदा	அப்பொழுது
मानुषराजपुत्रौ	சக்கரவர்த்தி திருக் குமாரர்களான	विश्ल्यौ	வேதனையற்றவர்களாய்
उभौ अपि	இருவர்களும்	बभूवतुः	ஆனார்கள்;
महौषधीनां	உத்தம ஓஷதிகளின்	अन्ये	மற்ற
तं गन्धं	அந்த மணத்தை	हरिप्रवीराः च	வானர வீரர்களும்
		उत्तस्थुः	எழுந்தனர்.

सर्वे विशल्या विरुजः क्षणेन हरिप्रवीरा निहताश्च ये स्युः ।
गन्धेन तासां प्रवरौषधीनां सुप्ता निशान्तेष्विव संप्रबुद्धाः

॥ ७७ ॥

ये	எவர்கள்	हरिप्रवीराः	வானர வீரர்கள்
निहताः स्युः	மாண்கிடந்தார்	सर्वे च	யாவரும்
	களோ அந்த	तासां	அந்த

प्रवरौषधीनां	சிறந்த ஓஷதிகளின்	सम्बुद्धाः	விழித்துக்கொண்ட
गन्धेन	மணத்தால்		வர்களாய்
सुसाः	சூங்கியவர்கள்	क्षणेन	அக்கணத்திலேயே
निशान्तेषु	விடியற்காலையில்	विशल्याः	புண்கள் ஆறினவர்.
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்		களாய்
	வண்ணமே	विरुजः	வேதனையற்றவர்
			களாய் ஆனார்கள்

यदाप्रभृति लङ्कायां युध्यन्ते कपिराक्षसाः । तदाप्रभृति मानार्थमाज्ञया रावणस्य च॥७८॥
ये हन्यन्ते रणे तत्र राक्षसाः कपिकुञ्जरैः । हताहतास्तु क्षिप्यन्ते सर्व एव तु सागरे ॥

लङ्कायां	இலங்கையில்	हताहताः तु	{ மாண்டவர்களும் குற்
कपिराक्षसाः	வானர இராக்கதர்கள்		றுயிராய் கிடப்பவர்
यदाप्रभृति	எப்பொழுதுமுதல்		களுமான
युध्यन्ते	போரிடுகின்றார்களோ	सर्वे एव	யாவருமே
तदाप्रभृति च	அதுமுதல்	मानार्थ	மானத்தைக் காத்துக்
तत्र	அந்த		கொள்ள
रणे	போரில்	रावणस्य	ராவணனது
कपिकुञ्जरैः	வானரோத்தமர்	आज्ञया	கட்டளையால்
	களால்	सागरे	கடலில்
ये	எந்த	क्षिप्यन्ते	தள்ளப்பட்டுவந்தார்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		கள்.
हन्यन्ते	வீழ்த்தப்பட்டார்		
	களோ அந்த		

ततो हरिर्गन्धवहात्मजस्तु तमोषधीशैलमुदग्रवीर्यः ।

निनाय वेगाद्धिमवन्तमेव पुनश्च रामेण समाजगाम

॥ ८० ॥

ततः	அப்பொழுது	हिमवन्तं एव	ஹிமவானிடமே
उदग्रवीर्यः	வீர்யம் மிக்க	वेगात्	விரைவாய்
हरिः	வானரரான	निनाय	கொண்டுசேர்ப்பித்
गन्धवहात्मजः तु	ஆஞ்சனையரும்	पुनः च	மீளவும் [தார்.
तं	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
ओषधीशैलं	ஓஷதிபர்வதத்தை	समाजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18205

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3530

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ७५ ॥

रात्रौ लङ्कादाहः—இரவில் இலங்கையைக் கொளுத்துவது.

ततोऽब्रवीन्महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । अर्थ्यं विज्ञापयंश्चापि हनुमन्तमिदं वचः॥ १ ॥

महातेजाः	மகாப் பிரதாபசாலியும்	विज्ञापयन्	கேட்டுக்கொண்டவனாய்
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து
सुग्रीवः च	சுகரீவனும்	वचः	ஒருசொல்லை
ततः	அப்பொழுது	इदं	பின்வருமாறு
अर्थ्यं अपि	அனுமதிபெறவேண்டியதையும்	अब्रवीत्	புகன்றான் :

यतो हतः कुम्भकर्णः कुमाराश्च निषूदिताः । नेदानीमुपनिर्हारं रावणो दातुमर्हति ॥ २ ॥

कुम्भकर्णः	“கும்பகர்ணன்	यतः	அக்காரணத்தால்
हतः	மாண்டுவிட்டான்.	रावणः	ராவணன்
कुमाराः च	புதல்வர்களும்	इदानीं	இப்பொழுது
निषूदिताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.	उपनिर्हारं दातुं	போருக்குவரமாட்
		अर्हति न	டான்.

ये ये महाबलाः सन्ति लघवश्च पुवङ्गमाः । लङ्कामभ्युत्पतन्त्वाशु गृह्योल्काः पुवगर्षभाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	पुवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
लघवः च	வேகசாலிகளுமான	उल्काः	கொள்ளிகளை
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	गृह्य	கைக்கொண்டு
ये ये	எவரெவர்கள்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
सन्ति	இருக்கின்றார்களோ,	आशु	துரிதமாய்
	அந்த	अभ्युत्पतन्तु	பாய்ந்துசெல்லக்கடவார்கள்”.

ततोऽस्तं गत आदित्ये रौद्रे तस्मिन्निशामुखे । लङ्कामभिमुखाः सौल्का जग्मुस्ते पुवगर्षभाः ॥

ततः	அப்பொழுது	रौद्रे	பயங்கரமான
ते	அந்த	निशामुखे	முன்னிரவில்
पुवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	सौल्काः	கொள்ளிகளோடு
आदित्ये	சூரியன்		கடியவர்களாய்
अस्तंगते	அஸ்தமித்தவுடன்	लङ्कां अभिमुखाः	இலங்கையை நோக்கி
तस्मिन्	அந்த	जग्मुः	சென்றார்கள்.

उल्काहस्तैर्हरिगणैः सर्वतः समभिद्रुताः । आरक्षस्या विरूपाक्षाः सहसा विप्रदुद्रुवुः ॥

विरूपाक्षाः	விகார்க்கண்களுற்ற	हरिगणैः	வானரகணங்களால்
आरक्षस्याः	காவற்காரர்கள்	समभिद्रुताः	வெருட்டப்பட்டவர்களாய்
सर्वतः	எப்புறங்களிலும்	सहसा	வலுக்கொண்டு
उल्काहस्तैः	கொள்ளிகளைக்கைக்கொண்ட	विप्रदुद्रुवुः	ஓடினார்கள்.

गोपुराद्वप्रतोलीषु चर्यासु विविधासु च । प्रासादेषु च संहृष्टाः ससृजुस्ते हुताशनम् ॥ ६ ॥

ते	அவர்கள் (வானார்கள்)	வिवிதாசு	பல
சंह்ஷா:	உத்ஸாஹம் கொண்ட வர்களாய்	சர்யாசு ச	காவல்விடுதிகளிலும்
गोपुराद्व- प्रतोलीषु }	கோபுரங்களிலும் கடைவீதிகளிலும் ராஜவீதிகளிலும்	பாசாடேபு ச	அரண்மனைகளிலும்
		हुताशनं	தீயை
		ससृजुः	இட்டார்கள்.

तेषां गृहसहस्राणि ददाह हुतभुक्तदा ॥ ७ ॥

तदा	அப்பொழுது	गृहसहस्राणि	பல வீடுகளை
हुतभुक्	அக்னி	ददाह	எரித்தது.
तेषां	அவர்களுடைய		

प्रासादाः पर्वताकाराः पतन्ति धरणीतले । अगर्दह्यते तत्र वरं च हरिचन्दनम् ॥ ८ ॥

पर्वताकाराः	பர்வதங்களை நிகர்த்த	अगरुः	அகிலும்
प्रासादाः	மாளிகைகள்	दह्यते	எரிக்கப்பட்டது.
धरणीतले	பூதலத்தில்	वरं	சிறந்த
पतन्ति	விழுந்தன.	हरिचन्दनं	செஞ்சந்தனமும்
तत्र	அங்கு(மாளிகைகளில்)	च	அப்படியே எரிக்கப் பட்டது.

मौक्तिका मणयः स्निग्धा वज्रं चापि प्रवालकम् । क्षौमं च दह्यते तत्र कौशेयं चापि शोभनम् ॥
आविकं विविधं चौर्णं काञ्चनं भाण्डमायुधम् । नानाविकृतसंस्थानं वाजिभाण्डपरिच्छदम् ॥
गजप्रैवेयकक्ष्याश्च रथभाण्डाश्च संस्कृताः । तनुत्राणि च योधानां हस्त्यश्वानां च वर्म च ॥
खड्गा धनूषि ज्या बाणास्तोमराङ्कुशशक्तयः । रोमजं वालजं चर्म व्याघ्रजं चाण्डजं बहु ॥

तत्र	அங்கு (மாளிகை	और्णं च	கம்பளமும்
मौक्तिकाः	முத்துக்களும் [களில்)	काञ्चनं	பொன்
स्निग्धाः	நீரோட்டமுள்ள	भाण्डं	பாத்திரமும்
मणयः च	இரத்தினங்களும்	आयुधं	ஆயுதமும்
प्रवालकं अपि	பவழமும்	नानाविकृतसंस्थानं	பலவிதமாய் அழகாய் அடுக்கப்பெற்ற
वज्रं च	வைரமும்	वाजिभाण्डपरिच्छदं	குதிரை அணிவகையும்
क्षौमं च	நூலாடையும்	गजप्रैवेयकक्ष्याः च	யானைக்கழுத்தணிக ளும் அம்பாரிகளும்
शोभनं	அழகிய	संस्कृताः	அழகிய
कौशेयं च	பட்டாடையும்	रथभाण्डाः	ரதவணிகளும்
आविकं	ஆட்டுக்கம்பளமும்		
विविधं	பலவகை		

योधानां	படர்களின்	तोमरांकुशशक्तयः	தோமரங்களும்துங்கு
तनुत्वाणि	கவசங்களும்		சங்களும் வேல்களும்
हस्यश्वानां	யானைகளுடையவும்	रोमजं	பறவையோமக்கம்பள
	குதிரைகளுடையவும்	वालजं	சாமரமும் [மும்
वर्म च	கவசமும்	चर्म च	கேடயமும்
खड्गाः	கத்திகளும்	व्याघ्रजं	புலித்தோலும்
धनुंषि	விற்களும்	अण्डजं च	புனுகுகஸ்தூரியும்
		च	ஆகிய
ज्याः	நாண்களும்	बहु अपि	பலவும்
बाणाः	பாணங்களும்	दह्यते	எரிக்கப்பட்டன.

मुक्तामणिविचित्रांश्च प्रासादांश्च समन्ततः । विविधानस्त्रसंयोगानभिर्दहति तत्र वै ॥ १३ ॥

अग्निः	நெருப்பு	प्रासादान् च	அரண்மனைகளையும்
तत्र	அங்கு	विविधान्	பல
समन्ततः वै	எங்குமே	अस्त्रसंयोगान् च	அஸ்திரஜாலங்களையும்
मुक्तामणि-}	முத்துக்களாலும்		
विचित्रान् }	ரத்தினங்களாலும்	दहति	எரித்தது.
	இழைக்கப்பட்ட		

नानाविधान्यूहच्छन्दान्ददाह हुतभुक्तदा । आवासान् राक्षसानां च सर्वेषां गृहगर्धिनाम् ॥

तदा	அப்பொழுது	गृहगर्धिनां	வீடுகளில் வசிக்கும்
हुतभुक्	அக்னி	राक्षसानां	அரக்கர்கள்
नानाविधान्	பலவித	सर्वेषां	எல்லோருடைய
गृहच्छन्दान्	வீட்டுப்பொருள்களை	आवासान् च	விடுதிகளையும்
	யும்	ददाह	எரித்தது.

हेमचित्रतनुत्राणां स्रग्दामाम्बरधारिणाम् । शीधुपानचलाक्षणां मदविह्वलगामिनाम् ॥ १५ ॥
 कान्तालम्बितवस्त्राणां शत्रुसञ्जातमन्युनाम् । गदाशूलासिहस्तानां खादतां पिबतामपि ॥
 शयनेषु महार्हेषु प्रसुप्तानां प्रियैः सह । व्रस्तानां गच्छतां तूर्णं पुत्रानादाय सर्वतः ॥ १६ ॥
 तेषां शतसहस्राणि तदा लङ्कानिवासिनाम् । अदहत्पावकस्तत्र जज्वाल च पुनः पुनः ॥

हेमचित्रितनुत्वाणां	பொன்னுலழகிய கவ	मदविह्वलगामिनां	வெறியால் தளர்ந்து
	சம் பூண்டவர்களும்,		நடப்பவர்களும்
स्रग्दामाम्बर-}	புஷ்பமாலைகளையும்,	कान्तालम्बित-}	நாயகிகளால் இழுக்க
धारिणां }	ஆடைகளையும்,	वस्त्राणां }	கப்படும் வஸ்திரங்
	அணிகின்றவர்களும்		களையுடையவர்களும்
शीधुपान-}	கட்குடியால் சுழலும்	शत्रुसञ्जातमन्युनां	சத்ருக்களிடம் கோ
चलाक्षणां }	கண்களுடையவர்		பங்கொண்டு
	களும்		

गदाशूलासि- हस्तानां	}	கதை, குலம், கத்தி இவைகளோக் கைக் கொண்டவர்களும், மென்று தின்பவர் களும்
खादतां		
पिबतां		குடிப்பவர்களும், மிகவுயர்ந்த படுக்கைகளில் காதலர்களோடு கூட தூங்குபவர்களும், பயந்து குழந்தைகளோ எடுத்துக்கொண்டு நாற்புறமும்
महार्हेषु शयनेषु प्रियैः सह प्रसुप्तानां वस्तानां पुलान् आदाय सर्वतः		

तूष्णं	விரைவாய்
गच्छतां अपि	செல்லுகின்றவர்களு
तेषां	அந்த [மான
लङ्कानिवासिनां	இலங்கைநகரவாசி களின்
शतसहस्राणि	பல ஆயிரத்தவர்களை
पावकः	அக்னி
तदा	அப்பொழுது
तत्र	எங்கும்
अदहत्	எரித்துவிட்டது;
च	இன்னும்
पुनः पुनः	மேன்மேலும்
जज्वाल	ஜ்வலித்துக்கொண்டி- ருந்தது.

सारवन्ति महार्हाणि गम्भीरगुणवन्ति च । हेमचन्द्रार्धचन्द्राणि चन्द्रशालोन्नतानि च ॥
रत्नचित्रगवाक्षाणि साधिष्ठानानि सर्वशः । मणिविद्रुमचित्राणि स्पृशन्तीव दिवाकरम् ॥
क्रौञ्चवर्हिणवीणानां भूषणानां च निखनैः । नादितान्यचलाभानि वैश्मान्यभिर्ददाह सः ॥

सः	அந்த
अग्निः	தீயானது
सारवन्ति	உறுதியானவைகளும்
महार्हाणि	மிகச்சிறந்தவைகளும்
गंभीर- गुणवन्ति च	கண்களுக்கும் புலப் படாத அரிய குணங் கள் கொண்டவை களும்
हेमचन्द्रार्ध- चन्द्राणि	பொன்னுலான சந்திர பிம்பங்களையும் அர்த் தசந்திரபிம்பங்களை யுமுடையவைகளும்
चन्द्रशालोन्नतानि च	மேன்மாடங்களால் உ யர்ந்திருக்கின்றனவும்
रत्नचित्र- गवाक्षाणि	இரத்தினங்களால் இ ழைக்கப்பெற்ற பல- கணிகள் கொண்ட வைகளும்
साधिष्ठानानि	மேடைகளுற்றனவும்

सर्वशः		எங்கும்
मणिविद्रुम- चित्राणि	}	ரத்தினங்களாலும் ப வழங்களாலும் அழ கியவைகளும்
दिवाकरं		சூர்யனை
स्पृशन्ति इव		தொடுகின்றவை போன்றவைகளும்
क्रौञ्चवर्हिण- वीणानां	}	அன்றில், மயில், யாழ் இவைகளுடையவும்
भूषणानां		ஆபரணங்களுடைய வும்
निखनैः		ஒசைகளால்
नादितानि		ஒலிக்கப்பெற்றவை களும்
अचलाभानि च		மலைக்கொப்பானவை களுமான
वैश्मानि		மாளிகைகளை
ददाह		எரித்துவிட்டது.

ज्वलनेन परीतानि तोरणानि चकाशिरे । विद्युद्भिरिव नद्धानि मेघजालानि घर्मगे ॥२२॥

ज्वलनेन	அக்னியால்	नद्धानि	சூழப்பெற்ற
परीतानि	சூழப்பெற்ற	मेघजालानि	மேகமண்டலங்கள்
तोरणानि	தோரணவாயில்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ
घर्मगे	வர்ஷகாலத்தில்		அவ்வண்ணமே
विद्युद्भिः	மின்னல்களால்	चकाशिरे	விளங்கின.

ज्वलनेन परीतानि निपेतुर्भवनान्यथ । वज्रिवज्रहतानीव शिखराणि महागिरेः ॥ २३ ॥

अथ	அப்பொழுது	शिखराणि	சிகரங்கள்
भवनानि	மாளிகைகள்	वज्रिवज्रहतानि	{ இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்டவைகளாய்
ज्वलनेन	அக்னியால்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
परीतानि	பற்றப்பட்டவைகளாய்	निपेतुः	கீழ்ச்சாய்ந்தன.
महागिरेः	பெரும்பர்வதத்தினது		

विमानेषु प्रसुप्ताश्च दह्यमाना वराङ्गनाः । त्यक्ताभरणसर्वाङ्गा हा हेतुच्चैर्विचुकुशुः ॥ २४ ॥

विमानेषु	விமானங்களில்	त्यक्ताभरण-	{ எல்லா ஆவயவங்களின் ஆபரணங்களையும் எறிந்தவர்களாய்
प्रसुप्ताः	தூங்குபவர்களான	सर्वाङ्गाः	{ 'ஆ ஆ' என்று உரக்க
वराङ्गनाः	பெண்மணிகள்	हा हा इति	கதறினார்கள்.
दह्यमानाः	பொசுக்கப்பட்டு	उच्चैः	
च	அதனால்	विचुकुशुः	

तानि निर्दह्यमानानि दूरतः प्रचकाशिरे । हिमवच्छिखराणीव दीप्तौषधिवनानि च ॥२५॥

दूरतः	தூரத்தில்	दीप्तौषधिवनानि च	ஜ்வலிக்கும் ஓஷதிக் காடுகளைக்கொண்ட
निर्दह्यमानानि	எரிக்கப்படும்	हिमवच्छिखराणि	இமயமலைச்சிகரங்கள்
तानि	அவைகள்	इव	என
		प्रचकाशिरे	விளங்கின.

हर्म्याग्रैर्दह्यमानैश्च ज्वालाप्रज्वलितैरपि । रात्रौ सा दृश्यते लङ्का पुष्पितैरिव किंशुकैः ॥

सा	அந்த	हर्म्याग्रैः	அரண்மனைச்சிகரங்க
लङ्का अपि	இலங்கையும்	पुष्पितैः	பூத்த [ளால்]
रात्रौ	இரவில்	किंशुकैः	பூவரசுமரங்களால்
ज्वालाप्रज्वलितैः	ஜ்வாலைகளால் பற்றப் பட்டு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दह्यमानैः च	எரிக்கப்படும்	दृश्यते	விளங்கியது.

हस्त्यध्यक्षैर्गजैर्मुक्तैर्मुक्तैश्च तुरगैरपि । वभूव लङ्का लोकान्ते भ्रान्तग्राह इवार्णवः ॥ २७ ॥

हस्त्यध्यक्षैः	யாணைப்பாக்கர்களால்	लङ्का	இலங்கைநகர்
मुक्तैः	விடப்பட்ட	लोकान्ते	பிரளயகாலத்தில்
गजैः	யாணைகளாலும்	भ्रान्तग्राहः	அலையும் முதலைகளைக்
च	அப்படியே	अर्णवः	சமுத்திரம் [கொண்ட
मुक्तैः	விடப்பட்ட	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तुरगैः अपि	குதிரைகளாலும்	वभूव	இருந்தது.

अश्वं मुक्तं गजो दृष्ट्वा कचिद्भीतोऽपसर्पति । भीतो भीतं गजं दृष्ट्वा कचिदश्वो निवर्तते ॥

मुक्तं	விடப்பட்ட	भीतं	வெருண்ட
अश्वं	குதிரையை	गजं	யானையை
दृष्ट्वा	பார்த்து	दृष्ट्वा	பார்த்து
गजः	யானை	अश्वः	குதிரை
भीतः	வெருண்டு	भीतः	மிரண்டு
कचित्	எங்கேயோ	कचित्	எங்கேயோ
अपसर्पति	ஒடிற்று.	निवर्तते	திரும்பி ஒடிற்று.

लङ्कायां दह्यमानायां शुशुभे स महार्णवः । छायासंसक्तसलिलो लोहितोद इवार्णवः ॥

लङ्कायां	இலங்கை	सः महार्णवः	அந்தப் பெரும் சமுத்
दह्यमानायां	எரிக்கப்படும்பொ		திரமானது
	முது	लोहितोदः	செவ்வியஜலமமைந்த
छायासंसक्तसलिलः	அவ்வொளிகலந்த	अर्णवः इव	கடல்போல்
	ஜலங்கொண்ட	शुशुभे	விளங்கியது.

सा वभूव मुहूर्तेन हरिभिर्दीपिता पुरी । लोकस्यास्य क्षये घोरे प्रदीप्तेव वसुन्धरा ॥३०॥

मुहूर्तेन	கணப்பொழுதிலேயே	लोकस्य	உலகத்தின்
हरिभिः	வானர்களால்	घोरं	பயங்கரமான
दीपिता	கொளுத்தப்பட்ட	क्षये	பிரளயகாலத்தில்
सा	அந்த	प्रदीप्ता	தகிக்கப்படும்
पुरी	நகர்	वसुन्धरा इव	பூம்போல்
अस्य	இந்த	वभूव	இருந்தது.

नारीजनस्य धूमेन व्याप्तस्योच्चैर्विनेदुषः । स्वनो ज्वलनतप्तस्य शुश्रुवे दशयोजनम् ॥३१॥

ज्वलनतप्तस्य	தீயால் தகிக்கப்பட்ட	विनेदुषः	கூக்குரலிடும்
धूमेन	புகையால்	नारीजनस्य	ஸ்திரீக்கூட்டத்தின்
व्याप्तस्य	முழுண்டு	स्वनः	ஒசையானது
उच्चैः	உரக்க	दशयोजनं	பத்துயோஜனை தூரம்
		शुश्रुवे	கேட்டது.

प्रदग्धकायानपरान् राक्षसान् निर्गतान् बहिः । सहसाऽभ्युत्पतन्ति स्म हरयोऽथ युयुत्सवः ॥

युयुत्सवः	போருத்ஸாஹம் கொண்ட	निर्गतान्	வந்தவர்களான
हरयः	வானரர்கள்	अपरान्	சில
अथ	அப்பொழுது	राक्षसान्	அரக்கர்களை
प्रदग्धकायान्	உடல்பொசுக்கப்பட்டு	सहसा	வலுக்கொண்டு
बहिः	வெளியில்	अभ्युत्पतन्ति स्म	மேல்விழுந்து தாக்கி ஞர்கள்.

उद्धुष्टं वानराणां च राक्षसानां च निस्वनः । दिशो दश समुद्रं च पृथिवीं चान्वनादयत् ॥

वानराणां	வானரர்களின்	दश	பத்து
उद्धुष्टं	ஒலியும்	दिशः	திசைகளையும்
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	समुद्रं च	கடலையும்
निस्वनः च	சத்தமும்	पृथिवीं च	பூமியையும்
च	ஆகிய இது	अन्वनादयत्	எதிரொலிக்கச் செய்தது.

विश्ल्यौ तु महात्मानौ तावुभौ रामलक्ष्मणौ । असंभ्रान्तौ जगृहतुस्तदोभे धनुषी वरे ॥

तदा	அப்பொழுது	विश्ल्यौ	வேதனையற்றவர்
तौ	அந்த	असंभ्रान्तौ	கலவரமின்றி [களாய்]
महात्मानौ	மகாத்மாக்களாகிய	उभे	இரு
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	वरे	சிறந்த
उभौ तु	இருவரும்	धनुषी	கோதண்டங்களையும்
		जगृहतुः	கைக்கொண்டனர்.

ततो विस्फारयानस्य रामस्य धनुरुत्तमम् । बभूव तुमुलः शब्दो राक्षसानां भयावहः ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	भयावहः	பயத்தை விளைவிக்கும்
उत्तमं	சிறந்த	तुमुलः	மிகப்பெரிய
धनुः	வில்லை	शब्दः	ஒசை
विस्फारयानस्य	டங்காரம்செய்யும் பொழுது	बभूव	உண்டானது.

अशोभत तदा रामो धनुर्विस्फारयन्महत् । भगवानिव संक्रुद्धो भवो वेदमयं धनुः ॥३६॥

तदा	அப்பொழுது	भवः	சங்கரபிரான்
रामः	ஸ்ரீராமர்	संकुद्धः	சினங்கொண்டு
महत्	மகிமைவாய்ந்த	वेदमयं	வேதமயமான
धनुः	வில்லை	धनुः	வில்லை டங்காரம் செய்தது
विस्फारयन्	டங்காரம்செய்கின்ற வராய்	इव	எவ்வண்ணமோ
भगवान्	ஷாட்குண்பரிபூர்ண ராகிய	अशोभत	அவ்வண்ணமே விளங்கினார்.

उद्धुष्टं वानराणां च राक्षसानां च निस्वनम् । ज्याशब्दस्तावुभौ शब्दावति रामस्य शुश्रुवे॥

வானராणा்	வானரர்களின்	उभौ	இரு
उद्धुष्टं च	கர்ஜனையும்	शब्दौ	சப்தங்களுக்கும்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	अति	மேம்பட்டு
निस्वनं च	கூக்குரலுமாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तौ	அந்த	ज्याशब्दः	நானேசை
		शुश्रुवे	கேட்டது.

वानरोद्धुष्टघोषश्च राक्षसानां च निस्वनः । ज्याशब्दश्चापि रामस्य त्रयं व्याप दिशो दश ॥

வானரோद्धுஷ்டஃ	வானரர்களின் கர்ஜனை முழக்கமும்	ज्याशब्दः च	நானேசையும் ஆகிய
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	त्रयं अपि	மூன்றும்
निस्वनः च	கூக்குரலும்	दश दिशः	பத்துத் திக்குகளிலும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	व्याप	பரவியது.

तस्य कार्मुकमुक्तैश्च शरैस्तत्पुरगोपुरम् । कैलासशृङ्गप्रतिमं विकीर्णमपतद्भुवि ॥ ३९ ॥

तस्य	அவருடைய	तत्	அந்த
कार्मुकमुक्तैः	கோதண்டத்தினின்று விடுக்கப்பட்ட	पुरगोपुरं च	நகரகோபுரமும்
शरैः	கணைகளால்	विकीर्णं	இடிந்ததாய்
कैलासशृङ्गप्रतिमं	கயிலைமலைச் சிகரத்திற் கொப்பான	भुवि	தரையில்
		अपतत्	சாய்ந்தது.

ततो रामशरान्दृष्ट्वा विमानेषु गृहेषु च । सन्नाहो राक्षसेन्द्राणां तुमुलः समपद्यत ॥ ४० ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसेन्द्राणां	இராட்சஸேந்தமர் களுக்கு
विमानेषु	அரண்மனைகளிலும்	तुमुलः	மிகக் கடுமையான
गृहेषु च	வீடுகளிலும்	सन्नाहः	போராயத்தமானது
रामशरान्	ஸ்ரீராமரது	समपद्यत	உண்டானது.
दृष्ट्वा	பார்த்து [பாணங்களை		

तेषां सन्नद्यमानानां सिंहनादं च कुर्वताम् । शर्वरी राक्षसेन्द्राणां रौद्रीव समपद्यत ॥ ४१ ॥

तेषां	அந்த	कुर्वतां	இடுமபொழுது
राक्षसेन्द्राणां	சிறந்த அரக்கர்கள்	शर्वरी	அவ்விரவு
सन्नद्यमानानां	போருக்காயத்தமாகி	इव	முற்றும்
सिंहनादं च	சிங்கநாதத்தையும்	रौद्री	பயங்கரமாய்
		समपद्यत	ஆனது.

आदिष्टा वानरेन्द्रास्तु सुग्रीवेण महात्मना । आसन्नद्वारमासाद्य युध्यध्वं प्लवगर्षभाः ॥
यश्च वो वितथं कुर्यात्तत्र तत्र हुपस्थितः । स हन्तव्यो हि संपुत्य राजशासनदूषकः ॥

प्लवगर्षभाः	“ वानरர்களே !	राजशासनदूषकः	அரசனது கட்டளைக்
आसन्नद्वारं	நகரவாயிலின்		குக் கீழ்ப்படியாத
	சமீபத்தை	सः	அவன்
आसाद्य	அணுகி	हन्तव्यः	கொல்லப்படுவான்.
युध्यध्वं	போரிடுங்கள்.	हि हि	இது முற்றும் திண்
वः	உங்களுள்		ணம் ” என்று
यः च	எவன்	महात्मना	மகாத்மாவாகிய
तत्र तत्र	ஆங்காங்கு	सुग्रीवेण	சுகரீவனால்
संपुत्य	பாய்ந்து	तु	அப்பொழுது
उपस्थितः	தோன்றி	वानरेन्द्राः	வானரோத்தமர்கள்
वितथं	வீணானதை	आदिष्टाः	உத்திரவிடப்பட்டார்
कुर्यात्	செய்வானோ		கள்.

तेषु वानरमुख्येषु दीप्तोल्कोज्ज्वलपाणिषु । स्थितेषु द्वारमासाद्य रावणं मन्युराविशत् ॥

तेषु	அந்த	द्वारं	கோட்டைவாயிலை
वानरमुख्येषु	வானரச்ரேஷ்டர்கள்	आसाद्य	அணுகி
दीप्तोल्कोज्ज्वल-	} ஜவலிக்கும் கொள்ளி	स्थितेषु	எதிர்த்துநிற்குங்கால்
पाणिषु		मन्युः	கோபமானது
	களால் விளங்கும்	रावणं	ராவணனிடம்
	கைகளுடையவர்	आविशत्	முண்டது.
	களாய்		

तस्य जृम्भितविक्षेपाद्व्यामिश्रा वै दिशो दश । रूपवानिव रुद्रस्य मन्युर्गात्रेष्वदृश्यत॥४५॥

तस्य	அவனுடைய	रुद्रस्य	சிவபிரானது
जृम्भितविक्षेपात्	கொட்டாவி விடுகை	रूपवान्	உருவெடுத்துவந்த
दश	பத்து [யால்	मन्युः	கோபம்
दिशः वै	திசைகளும்	इव	என
व्यामिश्राः	கலக்கமடைந்தன.	गालेषु	அவயவங்களில்
		अदृश्यत	தோன்றிற்று.

स निकुम्भं च कुम्भं च कुम्भकर्णात्मजावुभौ । प्रेषयामास संक्रुद्धो राक्षसैर्वहुभिः सह ॥

संक्रुद्धः	சினங்கொண்ட	कुम्भकर्णात्मजौ	கும்பர்ணன் புதல்வர்
सः	அவன்	उभौ च	இருவர்களையும் [கள்
निकुम्भं	நிகும்பனும்	बहुभिः	பல
कुम्भं च	கும்பனும் ஆகிய	राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
		प्रेषयामास	அனுப்ப வுற்றான்.

யூபாக்ஷ: ஸோணதாக்ஷத்வ ஸ்ரஜஃ கம்ஸநஸ்ததா | நர்யயு: கௌம்ஹக்ஷிஸ்யாஃ ஸஹ ராவணஸாஸநாத்||

ராவணஸாஸநாத் ராவணன து கட்டளே
யால்

யூபாக்ஷ: பூபாக்ஷனும்
ஸோணதாக்ஷ: ச சோணதாக்ஷனும்
ஸ்ரஜஃ ஸ்ரஜங்கனும்

ததா அவ்வண்ணமே
கம்ஸந: கம்பனனும்
கௌம்ஹக்ஷிஸ்யாஃ ஸஹ சும்பகர்ணன் புதல்
வர்களுடன்கூட
நர்யயு: புறப்பட்டார்கள்.

ஸஸாஸ சைவ தானஸர்வாந்ராக்ஷஸாநஸுமஹாவலாந் | ராக்ஷஸா கக்ஷதாயைவ ஸிஹநாத் ச நாதயந் ||

ராக்ஷஸா: “அரக்கர்களே!
அத்ய எவ இப்பொழுதே
கக்ஷத செல்லுங்கள்” என்று
தானு அந்த
ஸுமஹாவலாந் ச மிக்கபலசாலிகளான
ராக்ஷஸாந் அரக்கர்கள்

ஸர்வாந் எவ எல்லோரையும்
ஸிஹநாத் ச சிங்கநாதத்தையும்
நாதயந் இட்டுக்கொண்டே
ஸஸாஸ அவன் (ராவணன்)
கட்டளையிட்டான்.

ததஸ்து சோததாஸ்தேந ராக்ஷஸா ஜ்வலதாயுதா: | லக்ஷ்மயா நர்யயுர்வீரா: ஸ்ரணதந்: புந: புந:||

தத: அப்பொழுது
தேந அவனால்
சோததா: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
ராக்ஷஸா: வீரா: து அரக்க வீரர்களும்
ஜ்வலதாயுதா: { ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்
களைக்கொண்டவர்
களாய்

புந: புந: மேன்மேலும்
ஸ்ரணதந்: கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்
லக்ஷ்மயா: இலங்கைபெரின்று
நர்யயு: வெளிப்புறப்பட்டார்
கள்.

ராக்ஷஸாஃ ஸூஷணஸ்தாஸிஸாஸி: ஸ்வாஸிஸ்த்வ ஸர்வஸ: | சக்ருஸ்தே ஸஸ்ரஃ வ்யோம ஹரயஸ்தாஸிஸி: ஸஹ ||

தே அந்த
ஹரய: வானரர்கள்
அஸிஸி: அக்னிகளோடு
ஸஹ கூட
ராக்ஷஸாஃ அரக்கர்களின்
ஸூஷணஸ்தாஸி: ஆபரணங்களிலிருக்
கும்

ஸாஸி: ச ஒளிகளாலும்
ஸ்வாஸி: ச தம்முடையவைகளா
லும்
வ்யோம ஆகாசத்தை
ஸர்வஸ: எங்கும்
ஸஸ்ரஃ ஒளிபுடன்கடியதாய்
சக்ரு: செய்தார்கள்.

தத்ர தாராஸிஸஸ்யாஸா தாராணாஃ ச ததையைவ ச | தயோராஸரணஸ்தா ச பலயோர்யாஸாஸயந் ||

தத்ர அப்பொழுது
தாராஸிஸஸ்ய சந்திரனுடைய
ஸாஸா ச ஒளியும்
தாராணாஃ ச நக்ஷத்ரங்களுடைய
ஆம்

ததா எவ அப்படியே
தயோ: பலயோ: அந்தச் சேனைகளின்
ஸாஸரணஸ்தா ச ஆபரணங்களிலிருக்
கும்
ஸாஃ வாணை [கின்றதும்
ஸாஸயந் ஸிரகாசிக்கச்செய்தன.

चन्द्राभा भूषणाभा च गृहाणां ज्वलतां च भा । हरिराक्षससैन्यानि भ्राजयामास सर्वतः॥

चन्द्राभा	சந்திரகாந்தியும்	भा च	ஒளியும்
भूषणाभा च	பூஷணவொளியும்	हरिराक्षससैन्यानि	வானர இராக்கதஸ
ज्वलतां	எரியும்	सर्वतः	எங்கும் [சேனைகளை
गृहाणां	வீடுகளின்	भ्राजयामास	விளங்குவித்தது.

तत्र चोर्ध्वं प्रदीप्तानां गृहाणां सागरः पुनः । भाभिः संसक्तपातालश्चलोर्मिः शुशुभेऽधिकम्॥

तत्र	அப்பொழுது	गृहाणां	வீடுகளின்
चलोर्मिः	அலைகள் அலையும்	भाभिः	ஒளிகளால்
सागरः पुनः	கடலோவெனில்	संसक्तपातालः च	அடிதலம்வரை ஊடுரு
ऊर्ध्वं	மேலே		விப்பரவப்பெற்றதாய்
प्रदीप्तानां	பற்றி எரியும்	अधिकं	மிக்க
		शुशुभे	விளங்கிற்று.

पताकाध्वजसंसक्तमुत्तमासिपरश्वधम् । भीमाश्वरथमातङ्गं नानापत्तिसमाकुलम् ॥ ५४ ॥
 दीप्तशूलगदाखड्गप्रासतोमरकार्मुकम् । तद्राक्षसबलं घोरं भीमविक्रमपौरुषम् ॥ ५५ ॥
 ददृशे ज्वलितप्रासं किङ्किणीशतनादितम् । हेमजालाचितभुजं व्यामिश्रितपरश्वधम् ॥ ५६ ॥
 व्याघूर्णितमहाशस्त्रं बाणसंसक्तकार्मुकम् । गन्धमाल्यमधूत्सेकसंमोदितमहानिलम् ॥ ५७ ॥
 घोरं शूरजनाकीर्णं महाम्बुधरनिस्वनम् ॥ ५८ ॥

तत्	அந்த	दीप्तशूलगदाखड्ग- प्रासतोमरकार्मुकं	ஜ்வலிக்கும் சூலங்கள் கதைகள், கத்திகள், ஈட்டிகள், தோமரங் கள், விற்கள் இவை களைக்கொண்டதாய்
घोरं	கொடிய		
भीमविक्रमपौरुषं	பயங்கரமான ஆண்மை யும் ஆற்றலுமுடைய அரக்கசேனையானது	ज्वलितप्रासं	ஜ்வலிக்கும் எறிவேல் களையுடையதாய்
राक्षसबलं	நிசான்களையும் கொடி- களையும் கொண்டதாய்	किङ्किणीशतनादितं	பல சதங்கை ஒலிக்கப் பெற்றதாய்
पताकाध्वजसंसक्तं	சிறந்த கத்திகளையும் கோடாரிகளையும் கொண்டதாய்	हेमजालाचितभुजं	பொன்சரங்கள் பூண் ட புஜங்களுற்றதாய்
उत्तमासिपरश्वधं	பயங்கரக் குதிரைக ளும் ரதங்களும் யா னைகளுமுடையதாய்	व्यामिश्रितपरश्वधं	சுழற்றிய கோடாரி களையுடையதாய்
भीमाश्वरथ- मातङ्गं		व्याघूर्णितमहाशस्त्रं	சுழற்றிய பெரிய ஆயுத ங்களைக்கொண்டதாய்
नानापत्तिसमाकुलं	பல காலாட்படைகள் நிறைந்ததுமாய்		

बाणसंसक्तकार्मुकं	{ கணைகள் தொடுத்த விற்களைக்கொண் டதாய்	महाम्बुधरनिखनं	பெரிய மேகவோசை கொண்டதாய்
गन्धमाल्यमधूत्सेक- समोदितमहानिलं	{ சந்தனம், புஷ்பம், சிறந்த கள் இவைக ளின் வாசனைகளால் காற்றைக்கமழ்விக்க கின்றதான .	शूरजनाकीर्णं	சூரக்கூட்டங்களால் நிறைந்து
		घोरं	பயங்கரமானதாய்
		ददृशे	காணப்பட்டது.

तदृष्ट्वा बलमायान्तं राक्षसानां सुदारुणम् । सञ्चचाल प्लवङ्गानां बलमुच्चैर्ननाद च ॥ ५९ ॥

प्लवङ्गानां	வானரர்களின்	आयान्तं	எதிர்த்துவருகின்ற தாய்
बलं	சேனையானது	दृष्ट्वा	கண்டு
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	सञ्चचाल	துடித்தது.
सुदारुणं	மிகக் கொடிய	उच्चैः च	உரக்கவும்
तत्	அந்த	ननाद	கிணுத்தது.
बलं	சேனையை		

जवेनापुत्य च पुनस्तद्वलं रक्षसां महत् । अभ्ययात्प्रत्यरिवलं पतङ्गा इव पावकम् ॥ ६० ॥

रक्षसां	அரக்கர்களின்	अरिवल प्रति	சத்ருசேனையை நோக்கி
तत्	அந்த	पतङ्गाः	விட்டில்கள்
महत्	பெரும்	पावकं	அக்னியை நோக்கி
बलं	சேனை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पुनः च	அதி	अभ्ययात्	எதிர்த்தது.
जवेन	வேகமாய்		
आपुत्य	பாய்ந்து		

तेषां भुजपरामर्शव्यामृष्टपरिधाशनि । राक्षसानां बलं श्रेष्ठं भूयस्तरमशोभत ॥ ६१ ॥

तेषां	அந்த	भुजपरामर्श- व्यामृष्टपरिधाशनि	{ கரக்கள் உராய்ந்து பளபளப்பான ஆயு தங்களைந்தி மிக அதிகமாய் விளங்கிற்று.
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	भूयस्तरं	
श्रेष्ठं बलं	சிறந்த சேனை	अशोभत	

तत्रोन्मत्ता इवोत्पेतुर्हरयोऽथ युयुत्सवः । तरुशैलैरभिघ्नन्तो मुष्टिभिश्च निशाचरान् ॥ ६२ ॥

अथ	அப்பொழுது	मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்
युयुत्सवः	போருஞ்ஸாஹம் கொ	अभिघ्नन्तः	புடைப்பவர்களாய்
हरयः	வானரர்கள் [ண்ட	उन्मत्ताः इव	பைத்தியம் பிடித்தவர் கள்போல்
तत्र	அவ்விடத்தில்	उत्पेतुः	துள்ளிக்குதித்தார்
निशाचरान्	அரக்கர்களை		
तरुशैलैः	மரங்களாலும் மலை களாலும்		

तथैवापततां तेषां कपीनामसिभिः शितैः । शिरांसि सहसा जहू राक्षसा भीमदर्शनाः ॥

भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற முடைய	आपततां	எதிர்த்துத் தாக்கும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	तेषां	அந்த
शितैः	கூரிய	कपीनां	வானரர்களின்
असिभिः	கத்திகளால்	शिरांसि	தலைகளை
तथा एव	அவ்விதமாய்	सहसा	விரைந்து
		जहुः	கொய்தார்கள்.

दशनैर्हतकर्णाश्च मुष्टिनिष्कीर्णमस्तकाः । शिलाप्रहारभग्नाङ्गा विचेरुस्तत्र राक्षसाः ॥६४॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	शिलाप्रहार-}	பாறைகளின் அடிக
दशनैः	பற்கடிகளால்	भग्नाङ्गाः }	ளால் அவயவங்கள்
हतकर्णाः च	காதிழந்தவர்களாய்		முறிந்தவர்களாய்
मुष्टिनिष्कीर्ण-	முஷ்டியால் மண்டை	तत्र	அங்கு
मस्तकाः }	யுடைந்தவர்களாய்	विचेरुः	திரிந்தார்கள்.

तथैवाप्यपरे तेषां कपीनामभिलक्षिताः । प्रवीरानभितो जघ्नू राक्षसानां तरस्विनाम् ॥६५॥

तेषां	அந்த	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
कपीनां	வானரர்களின்	प्रवीरान्	வீரர்களை
अपरे	சில	अभितः	நாற்புறமும்
अभिलक्षिताः अपि	பிரசுத்தவீரர்களும்	तथा एव	அங்ஙனமே
तरस्विनां	பலசாலிகளான	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

अभिपेतुर्महाकायाः प्रतियुक्ता महाबलाः । राक्षसा वानरात्रोषादसिबाणगदाधराः ॥६६॥

महाकायाः	பேருடலமைந்தவர்	असिबाण-}	கத்தி, பாணம், கதை
	களும்	गदाधराः }	இவைகளைக் கைக்
महाबलाः	பேராற்றலுடையவர்		கொண்டு
	களுமான	रोषात्	ஆவேசத்துடன்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरान्	வானரர்களை
		प्रतियुक्ताः	எதிர்த்து
		अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

तथैवाप्यपरे तेषां कपीनामसिभिः शितैः । हरिवीरान्निजघ्नुश्च घोररूपा निशाचराः ॥६७॥

घोररूपाः	பயங்கரத்தோற்றங் கொண்ட	शितैः	கூரிய
निशाचराः	அரக்கர்கள்	असिभिः	கத்திகளால்
अपरे च	சிலரும்	तेषां	அந்த
तथा एव	அவ்வண்ணமே	कपीनां	வானரர்களுள்
		हरिवीरान् अपि	சிறந்தவானரர்களையே
		निजघ्नुः	குத்தினார்கள்.

घ्नन्तमन्यं जघानान्यः पातयन्तमपातयत् । गर्हमाणं जगर्हेऽन्यो दशन्तमपरोऽदशत् ॥६८॥

घ्नन्तं	புடைக்கும்
अन्यं	ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जघान	புடைத்தான்.
पातयन्तं	தள்ளுகின்ற ஒருவனை
अपातयत्	ஒருவன் தள்ளினான்.

गर्हमाणं	வையும் ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जगर्हे	வைதான்.
दशन्तं	கடிக்குமொருவனை
अपरः	மற்றொருவன்
अदशत्	கடித்தான்.

देहीत्यन्यो ददात्यन्यो ददामीत्यपरः पुनः । किं क्लेशयसि तिष्ठेति तत्रान्योन्यं वभाषिरे ॥

अन्यः	ஒருவன்
देहि इति	“கொடு” என்று சொல்லி
अन्यः	மற்றொருவன்
ददाति	கொடுத்தான்.
अपरः पुनः	மற்றொருவனே
ददामि	“கொடுக்கிறேன்”
इति	என்றும்

किं	“ஏன்
क्लेशयसि	உபத்திரவப்படுத்துகிறாய்
तिष्ठ इति	சற்று நில்” என்றும்
तत्र	அப்பொழுது
अन्योन्यं	ஒருவனோடொருவர்
वभाषिरे	பேசிக்கொண்டார்கள்.

विप्रलम्बितवस्त्रं च विमुक्तकवचायुधम् । समुद्यतमहाप्रासं यष्टिशूलासिसङ्कुलम् ॥

प्रावर्तत महारौद्रं युद्धं वानररक्षसाम्

॥ ७० ॥

वानररक्षसां	வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும்
युद्धं	போர்
विप्रलम्बितवस्त्रं	ஆடை அவிழ்ந்து தொங்கவும்
विमुक्तकवचायुधं	{ கவசங்களையும் ஆயுதங்களையும் தூர எறிந்தும்

समुद्यतमहाप्रासं	பெருங்கத்திகளை ஒங்கியும்
यष्टिशूलासि- सङ्कुलं च	{ தடிகள், சூலங்கள், கத்திகள் நிறைந்த தும்
महारौद्रं	மிக்க பயங்கரமாய்
प्रावर्तत	நிகழ்த்தது.

वानरान्दश सप्तेति राक्षसा जघ्नुराहवे

॥ ७१ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்
आहवे	போரில்
वानरान्	வானரர்களை
सप्त	எழும்

दश	பத்தும்
इति	ஆக
जघ्नुरः	கொன்றார்கள்.

राक्षसान्दश सप्तेति वानराश्चाभ्यपातयन्

॥ ७२ ॥

वानराः च	வானரர்களுக்கும்
राक्षसान्	அரக்கர்களை
सप्त	எழும்

दश	பத்தும்
इति	ஆக
अभ्यपातयन्	வீழ்த்தினார்கள்.

विस्वस्तकेशवसनं विध्वस्तकवचध्वजम् । बलं राक्षसमालम्ब्य वानराः पर्यवारयन् ॥७३॥

வானரா:	வானரர்கள்	ராக்ஷஸ்	அரக்க
विस्वस्तकेशवसनं	தலைமயிரும் ஆடையு மவிழ்ந்து தொங்கப் பெற்றதும்	பலம்	சேனையை
विध्वस्तकवचध्वजं	கவசங்களும் கொடி க ளும் த்வம்சம் செய் யப்பெற்றதுமான	அலம்பு	கிட்டி
		पर्यवारयन्	சூழ்ந்துகொண்டார் கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18278

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3603

षट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ७६ ॥

कुम्भादिवधः—கும்பன் முதலியவர்களுடைய வதம்.

प्रवृत्ते सङ्कुले तस्मिन्योरे वीरजनक्षये । अङ्गदं कम्पनो वीरमाससाद रणोत्सुकः ॥ १ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रवृत्ते	நிகழ்ந்தபொழுது
योरे	பயங்கரமான தும்	रणोत्सुकः	போருத்ஸாஹம்
वीरजनक्षये	சூரர்களுக்கு நாசம் விளைவிப்பதுமான	कम्पनः	கம்பனன் [கொண்ட
सङ्कुले	போர்க்குழப்பம்	वीरं	வீரனாகிய
		अङ्गदं	அங்கதனை
		आससाद	எதிர்த்தான்.

आहूय सोऽङ्गदं कोपात्ताडयामास वेगितः । गदया कम्पनः पूर्वं स चचाल भृशाहतः ॥

सः	அந்த	अङ्गदं	அங்கதனை
कम्पनः	கம்பனன்	गदया	கதையால்
वेगितः	வேகங்கொண்டு	ताडयामास	அறைந்தான்.
कोपात्	கோபத்துடன்	सः	அவன் (அங்கதன்)
आहूय	அழைக்கவி	भृशाहतः	மிகத் தாக்குண்ட
पूर्वं	முதலில்	चचाल	துடித்தான். [வனம்]

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी चिक्षेप शिखरं गिरेः । अर्दितश्च प्रहारेण कम्पनः पतितो भुवि ॥

तेजस्वी	பிரதாபசாலியான	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.
सः	அவன்	कम्पनः च	கம்பனனும்
संज्ञां	உணர்வை	प्रहारेण	அவ்வறையால்
प्राप्य	அடைந்து	अर्दितः	மாண்டவனாய்
गिरेः	மலையின்	भुवि	பூமியில்
शिखरं	சிகரமொன்றை	पतितः	சாய்ந்தான்.

ततस्तु कम्पनं दृष्ट्वा शोणिताक्षो हतं रणे । रथेनाभ्यपतक्षिप्रं तत्राङ्गदमभीतवत् ॥ ४ ॥

ततः அப்பொழுது
 शोणिताक्षः तु சோணிதாக்கூடே
 कम्पनं கம்பனனை
 रणे போரில்
 हतं மாண்டவனாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து

तत्र அங்கு
 अङ्गदं அங்கதனை
 अभीतवत् சிறிது பயமின்றி
 क्षिप्रं விரைவாய்
 रथेन ரதத்துடன்
 अभ्यपतत् எதிர்த்தான்.

सोऽङ्गदं निशितैर्बाणैस्तदा विव्याध वेगितः । शरीरदारणैस्तीक्ष्णैः कालाग्निसमविग्रहैः ॥

तदा அப்பொழுது
 सः அவன்
 अङ्गदं அங்கதனை
 वेगितः ஆத்திரங்கொண்டு
 निशितैः கூரியவைகளும்
 तीक्ष्णैः கொடியவைகளும்

शरीरदारणैः சரீரத்தைப் பிளக்க
 வல்லவைகளும்
 कालाग्निसम- பிரளயா க்னியை
 विग्रहैः நிகர்த்த உருவங்
 கொண்டவைகளு
 बाणैः பாணங்களால் [மான
 विव्याध எய்தான்.

क्षुरक्षुरप्रैर्नाराचैर्वत्सदन्तैः शिलीमुखैः । कर्णिशल्यविपाठैश्च बहुभिर्निशितैः शरैः ॥ ६ ॥

अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रः प्रतापवान् । धनुरुग्रं रथं बाणान्ममर्द तरसा बली ॥ ७ ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
 बली பலவானும்
 वालिपुत्रः வாலிபுதல்வனுமாகிய
 अङ्गदः அங்கதன்
 क्षुरक्षुरप्रैः கூர்சூரம் கூர்சூரம்
 என்றவைகளும்
 नाराचैः நாராசமென்றவை
 களும்
 वत्सदन्तैः வத்ஸதந்தமென்ற
 வைகளும்
 शिलीमुखैः சிலீமுகமென்றவை
 களும்

कर्णिशल्यविपाठैः च { கர்ணிசல்யங்கள்,
 விபாடங்கள் என்ற
 வைகளும்மான
 निशितैः கூரிய
 बहुभिः शरैः பல பாணங்களால்
 प्रतिविद्धाङ्गः அவயவங்களில் தாக்
 கப்பட்டவனாய்
 तरसा பலங்கொண்டு
 उग्रं பயங்கரமான
 धनुः வில்லையும்
 रथं தேரையும்
 बाणान् பாணங்களையும்
 ममर्द உடைத்தெறிந்தான்.

शोणिताक्षस्ततः क्षिप्रमसिचर्म समाददे । उत्पपात रथात् क्रुद्धो वेगवानविचारयन् ॥ ८ ॥

ततः அப்பொழுது
 शोणिताक्षः சோணிதாக்கூடன்
 रथात् ரதத்தினின்று
 वेगवान् வேகங்கொண்டு
 अविचारयन् சிறிதும் கலங்காமல்

उत्पपात கீழ்க்குதித்தான்.
 क्रुद्धः சினங்கொண்ட அவன்
 असिचर्म கத்தியையும் கேடயத்
 क्षिप्रं விரைவாய் [தையும்
 समाददे கைக்கொண்டான்.

तं क्षिप्रतरमापुत्य परामृश्याद्भदो बली । करेण तस्य तं खड्गं समाच्छिद्य ननाद च ॥९॥

बली	பலசாலியாகிய	करेण	ஓர் கையால்
अद्भुतः च	அங்கதனும்	तस्य	அவனது
क्षिप्रतरं	மிகவிரைந்து	तं	அந்த
आपुत्य	பாய்ந்து	खड्गं	கத்தியை
तं	அவனை	समाच्छिद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
परामृश्य	பற்றி	ननाद	காஜித்தான்.

तस्यांसफलके खड्गं निजघान ततोऽद्भुतः । यज्ञोपवीतवच्चैनं चिच्छेद कपिकुञ्जरः ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	खड्गं	கத்தியை
कपिकुञ्जरः	வானரச்ரோஷ்டனாகிய	निजघान	நாட்டினான்.
अद्भुतः च	அங்கதனும்	एवं	இவனை
तस्य	அவனது	यज्ञोपवीतवत्	பூணூல்மாலைக்குச்
अंसफलके	மார்பில்	चिच्छेद	வெட்டினான். [சரியாய்]

तं प्रगृह्य महाखड्गं निनद्य च पुनः पुनः । वालिपुत्रोऽभिदुद्राव रणशीर्षेऽपरानरीन् ॥ ११ ॥

वालिपुत्रः	வாலிமெந்தன்	निनद्य	காஜித்து
तं	அந்த	रणशीर्षे	முனைமுகத்தில்
महाखड्गं	பெருங்கத்தியை	अपरान्	மற்ற
पुनः	மீண்டும்	अरीन् च	பகைவர்களையும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.
पुनः	மிக்க		

आयसीं तु गदां वीरः प्रगृह्य कनकाद्भुतः । शोणिताक्षः समाश्वस्य तमेवानुपपात ह ॥

कनकाद्भुतः	பொன் தோள்வளை கள் புனைந்த	आयसीं	இரும்பாலான
वीरः	சூரனாகிய	गदां	கதையை
शोणिताक्षः	சோணிதாக்கன்	प्रगृह्य	கைக்தொண்டு
समाश्वस्य	களை தெளிந்து	तं एवं	அவனையே (அங்கத னையே)
तु	அப்பொழுது	अनुपपात ह	எதிர்த்தான்.

प्रजङ्घसहितो वीरो यूपाक्षस्तु ततो बली । रथेनाभिययौ क्रुद्धो वालिपुत्रं महाबलम् ॥१३॥

ततः	அப்பொழுது	प्रजङ्घसहितः	பிரஜங்கனோடுகூட
बली	பலசாலியும்	रथेन	ரதத்துடன்
वीरः तु	சூரனுமாகிய	महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
यूपाक्षः	யூபாக்கன்	वालिपुत्र	அங்கதனை
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	अभिययौ	எதிர்த்தான்.

तयोर्मध्ये कपिश्रेष्ठः शोणिताक्षप्रजङ्घयोः । विशाखयोर्मध्यगतः पूर्णचन्द्र इवाभवत् ॥ १४ ॥

கபிசுரேஸ்ட்:	வானரோத்தமன் (அங்கதன்)	விசாக்ஷ:	விசாக்ஷத்திரங்க லின்
தயோ:	அந்த	மத்யகத:	நடுவிலிருக்கும்
சோணிக்ஷ-	சோணிக்ஷன் பிர	பூர்ணசுந்த:	முழுமதியும்
புஜங்க்யோ:	ஐங்கன் இவர்களின்	இவ	போலவே
மத்யே	நடுவில்	அமவத்	விளங்கினான்.

अङ्गदं परिरक्षन्तौ मैन्दो द्विविद एव च । तस्य तस्थतुरभ्याशे परस्परदिदृक्षया ॥ १५ ॥

மேந்த: ச	மைந்தனும்	பரிக்ஷந்தோ	பாதுகார்ப்பவர்களாய்
தீவித: எவ	தீவிதனும்	தச்ய	அவனது
பரஸ்பரிதிக்ஷயா	நான் நான் என்ற	அப்யாசே	அருகில்
அங்கதன்	அங்கதனை [ஆவலாக	தஸ்தது:	காத்து நின்றனர்.

अभिपेतुर्महाकायाः प्रतियत्ता महाबलाः । राक्षसा वानराब्रोषादसिचर्मगदाधराः ॥ १६ ॥

மகாகாயா:	பேருடலுற்றவர்களும்	அசிசர்மகதாடரா:	{ கத்தி, சேடயம், கதை இவைகளைக்கொண் டவர்களாய்
மகாவலா:	மகா பலசாலிகளு மான	புதிக்யதா:	எதிர் முனைந்து
ராக்ஷசா:	அரக்கர்கள்	வானரான்	வானரர்களை
ரோஷத்	ஆவேசத்துடன்	அபிபேது:	தாக்கினார்கள்.

त्रयाणां वानरेन्द्राणां त्रिभी राक्षसपुङ्गवैः । संसक्तानां महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

ராக்ஷசபுங்கவீ:	ராக்ஷஸோத்தமர்கள்	மஹத்	பெரும்
திரிபி:	மூவர்களோடும்	யுத்தம்	போரானது
சंसக்தானாं	பொருதிய	ரோமஹர்ஷணம்	மயிர்குச்சறிவிப் பதாய்
வானரேந்திராணாं	வானரோத்தமர்கள்	அமவத்	இருந்தது.
திரயாணாं	மூவர்களின்		

ते तु वृक्षान्समादाय संप्रचिक्षिपुराहवे

॥ १८ ॥

தே து	அவர்களும்	ஆஹவே	பேரில்
வृக்ஷான்	மரங்களை	சம்புக்ஷிபு:	விசி எறிந்தார்கள்.
சமாதாய	கைக்கொண்டு		

खड्गेन प्रतिचिच्छेद तान्प्रजङ्घो महाबलः

॥ १९ ॥

மகாவல:	மகா பலசாலியாகிய	खड्गेन	கத்தியால்
புஜங்க்ய:	பிரஜங்கன்	புதிகிச்சேத	வெட்டி வீழ்த்தினான்.
தான்	அவைகளை		

रथानश्वान्द्रुमैः शैलैस्ते प्रचिक्षिपुराहवे

॥ २० ॥

ते अवர்கள் (வானார் கள்)
आहवे போரில்
रथान् ரதங்களையும்

अश्वान् குதிரைகளையும்
द्रुमैः மரங்களா லும் [நோக்கி
शैलैः மலைகளா லும்
प्रचिक्षिपुः எறிந்தார்கள்.

शरौघैः प्रतिचिच्छेद यूपाक्षस्तान्निशाचरः

॥ २१ ॥

निशाचरः அரக்கனாகிய
यूपाक्षः யூபாக்ஷன்
तान् அவைகளை

शरौघैः பாணசமூகங்களால்
प्रतिचिच्छेद துண்டித் துவிட்டான்.

सृष्टान्द्विविदमैन्दाभ्यां द्रुमानुत्पाद्य वीर्यवान् । बभञ्ज गदया मध्ये शोणिताक्षः प्रतापवान्॥

वीर्यवान् ஆண்மையாள லும்
प्रतापवान् பிரதாபசாலியுமான
शोणिताक्षः சோணிதாக்ஷன்
द्विविदमैन्दाभ्यां த்விவிதபைந்தார்
सृष्टान् விடுக்கப்பட்ட [களால்

द्रुमान् விருக்ஷங்களை
गदया கதையால்
मध्ये மத்தியில்
उत्पाद्य தாக்கி
बभञ्ज முறித்துவிட்டான்.

उद्यम्य विपुलं खड्गं परमर्मविदारणम् । प्रजङ्घो वालिपुत्राय अभिदुद्राव वेगितः ॥ २३ ॥

प्रजङ्घः பிரங்கன்
वेगितः ஆத்திரங்கொண்டு
विपुलं பெரியதும்
परमर्मविदारणं { சத்துருக்களின் மர்
மங்களைப் பிளக்க
வல்லதுமான

खड्गं கத்தியொன்றை
उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு
वालिपुत्राय வாலிமைந்தன்மீது
अभिदुद्राव எதிர்த்துப் பாய்ந்
தான்.

तमभ्याशगतं दृष्ट्वा वानरेन्द्रो महाबलः । आजघानाश्वकर्णेन द्रुमेणातिबलस्तदा ॥ २४ ॥

तदा அப்பொழுது
महाबलः மகா பலசாலியாகிய
वानरेन्द्रः வானரத்தலைவனாகிய
तं அவனை [அவன்
अभ्याशगतं அருகில் கிட்டியவனாய்

दृष्ट्वा கண்டு
अश्वकर्णेन அசுவகர்ண
द्रुमेण விருக்ஷத்தால்
अतिबलः அதிக பலங்கொண்டு
आजघान புடைத்தான்.

बाहुं चास्य सनिस्त्रिशमाजघान स मुष्टिना । वालिपुत्रस्य घातेन स पथात क्षितावसिः ॥

सः அவன் (அங்கதன்)
अस्य இவனது
सनिस्त्रिशं கத்தியோடுகூடிய
बाहुं च கையையும்
मुष्टिना முஷ்டியால்
आजघान புடைத்தான்.

वालिपुत्रस्य வாலிபுதல்வனின்
घातेन குத்தால்
सः அந்த
असिः கத்தியானது
क्षितौ பூமியில்
पथात விழுந்துவிட்டது.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ खड्गं मुसलसन्निभम् । मुष्टिं संवर्तयामास वज्रकल्पं महाबलः ॥२६॥

महाबलः	மகா பலசாலியான அவன் (பிரஜைகள்)	भूमौ	தரையில்
த	அந்த	पतिं दृष्ट्वा	விழுந்ததாய்க் கண்டு
मुसलसन्निभं	உலக்கையை நிகர்த்த	वज्रकल्पं	வஜ்ராயுதத்திற்குச் சமானமான
खड्गं	கத்தியை	मुष्टिं	முஷ்டியை
		संवर्तयामास	சுழற்றினான்.

ललाटे स महावीर्यमङ्गद्वं वानरर्षभम् । आजघान महातेजाः स मुहूर्तं चचाल ह ॥ २७ ॥

सः	அவன்	आजघान	குத்தினான்.
महावीर्यं	வீர்யம் மிக்கவனும்	महातेजाः	மகா பிரதாபசாலி யாகிய
वानरर्षभं	வானரோத்தமனு மாகிய	सः ह	அவனும்
अङ्गदं	அங்கதனை	मुहूर्तं	சூழ்ந்பொழுது
ललाटे	நெற்றியில்	चचाल	துடித்தான்.

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी वालिपुत्रः प्रतापवान् । प्रजङ्घस्य शिरः कायात्पातयामास वीर्यवान् ॥

तेजस्वी	ஆண்மை மிகுந்த வனும்	संज्ञां	உணர்வை
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	प्राप्य	அடைந்து
वीर्यवान्	பலசாலியுமான	प्रजङ्घस्य	பிரஜைகளனுடைய
सः	அந்த	शिरः	தலையை
वालिपुत्रः	வாலிபுதல்வன்	कायात्	உடலினின்று
		पातयामास	கீழ்விழ்த்தினான்.

स यूपाक्षोऽश्रुपूर्णाक्षः पितृव्ये निहते रणे । अवरुह्य रथात्क्षिप्रं क्षीणेषुः खड्गमाददे ॥२८॥

सः यूपाक्षः	அந்த யூபாக்ஷன்	क्षीणेषुः	பாணங்கள் தீர்த்த வனாகி
रणे	போரில்	रथात्	ரதத்தினின்று
पितृव्ये	சிறியதந்தை	क्षिप्रं	விரைவாய்
निहते	கொல்லப்பட்ட வளவில்	अवरुह्य	கீழிறங்கி
अश्रुपूर्णाक्षः	கண்களில் நீர் ததுப்பி யவனாய்	खड्गं	கத்தியை
		आददे	கைக்கொண்டான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य यूपाक्षं द्विविदस्त्वरन् । आजघानोरसि क्रुद्धो जग्राह च बलाद्वली ॥

बली	பலசாலியாகிய	स्वरन्	வேகக்கொண்டு
द्विविदः	தவிவிதன்	उरसि	மார்பில்
तं यूपाक्षं	அந்த யூபாக்ஷனை	आजघान	அறைந்தான்.
आपतन्तं	எதிர்ப்பவனாய்	बलात्	வலுவாய்
संप्रेक्ष्य	கவனித்து	जग्राह च	பற்றிப்பிடித்துங் கொண்டான்.
क्रुद्धः	கொண்டான்		

गृहीतं भ्रातरं दृष्ट्वा शोणिताक्षो महाबलः । आजघान गदाग्रेण वक्षसि द्विविदं ततः ॥

महाबलः मका பலசாலியாகிய
शोणिताक्षः சோணிதாக்கூன்
भ्रातरं சகோதரனை
गृहीतं பிடிக்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து

ततः அப்பொழுது
द्विविदं த்விவிதனை
वक्षसि மார்பில்
गदाग्रेण கதைமுனையால்
आजघान இடித்தான்.

स गदाभिहतस्तेन चचाल च महाबलः । उद्यतां च पुनस्तस्य जहार द्विविदो गदाम् ॥

तेन அவனால்
गदाभिहतः கதையாலிடியுண்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः அவன்
चचाल துடித்தான்.
पुनः च பின்னர்

द्विविदः च த்விவிதனும்
उद्यतां உயர்த்தித் தூக்கப் பட்ட
तस्य அவனது
गदां கதையை
जहार பிடுங்கிக்கொண்டான்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरो मैन्दो वानरयूथपः । यूपाक्षं ताडयामास तलेनोरसि वीर्यवान् ॥३३॥

एतस्मिन् अन्तरे இந்த சமயத்தில்
वीरः சூரனும்
वानरयूथपः வானரசேனை த்தலைவ
னும்

मैन्दः மைந்தன்
तलेन உள்ளங்கையால்
यूपाक्षं யூபாக்கூனை
उरसि மார்பில்
ताडयामास அறைந்தான்.

वीर्यवान् பிரதாபசாலியுமான
तौ शोणिताक्षयूपाक्षौ प्लवङ्गाभ्यां तरस्विनौ । चक्रतुः समरे तीव्रमाकर्षोत्पादनं भृशम् ॥

समरे போரில்
तौ அந்த
तरस्विनौ பலசாலிகளான
शोणिताक्षयूपाक्षौ சோணிதாக்கூனும்
யூபாக்கூனும்

प्लवङ्गाभ्यां வானாரிருவரோடு
भृशं तीव्रं மிகக் கடுமையாக
आकर्षोत्पादनं } இழுத்துத்தள்ளி
चक्रतुः } அறைந்துகொண் டார்கள்.

द्विविदः शोणिताक्षं तु विददार नखैर्मुखे । निष्पिपेष च वेगेन क्षितावाविध्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யசாலியாகிய
द्विविदः த்விவிதன்
वेगेन ஆத்திரத்துடன்
शोणिताक्षं சோணிதாக்கூனை
मुखे च முகத்திலும்

नखैः நகங்களால்
विददार பிராண்டினான்.
क्षितौ பூமியில்
आविध्य तु தள்ளியும்
निष्पिपेष தேய்த்தான்.

यूपाक्षमपि संक्रुद्धो मैन्दो वानरयूथपः । पीडयामास बाहुभ्यां स पपात हतः क्षितौ ॥

वानरयूथपः வானரசேனை த்தலைவ
मैन्दः மைந்தன் [னாகிய
संक्रुद्धः சினம்முண்டு
यूपाक्षं अपि யூபாக்கூனையும்
बाहुभ्यां இருகைகளால்

पीडयामास பிசைந்துவிட்டான்.
सः அவன், (யூபாக்கூன்)
हतः மாண்டு
क्षितौ பூமியில்
पपात சாய்ந்தான்.

हतप्रवीरा व्यथिता राक्षसेन्द्रचमूस्तदा । जगामाभिमुखी सा तु कुम्भकर्णसुतो यतः ॥

ததா அப்பொழுது
சா அந்த
ராட்சசேந்திரம்: து அரக்கமன்னனது
சேனையும்
ஹதப்ரவீரா வீரர்கள் மாய்க்கப்
பட்டு
வ்யததா சோகமுற்றதாய்

யத: எங்கு
கும்பகர்ணசுத: சும்பகர்ணப்புதல்வ
னிர்ருந்தானே அங்கு
அபிசுலி நோக்கியதாய்
ஜகாம ஓடிற்று.

आपतन्तीं च वेगेन कुम्भस्तां सान्त्वयचमूम् ॥ ३८ ॥

கும்ப: ச சும்பனும்
வேகன விரைந்து
அபதந்தி ஒடிவரும்

தா அந்த
சம் சேனையை
சாந்வயத் தேற்றரவுபடுத்தினான்

अथोत्कृष्टं महावीर्यैर्लब्धलक्षैः प्लवङ्गमैः । निपातितमहावीरां दृष्ट्वा रक्षश्चमू ततः ॥

कुम्भः प्रचक्रे तेजस्वी रणे कर्म सुदुष्करम् ॥ ३९ ॥

உத்க்ரஃ சிறந்த
ரக்ஷ: அரக்கனும்
தேஜஸ்வீ பிரதாபசாலியுமான
கும்ப: சும்பன்
அத அப்பொழுது
மஹாவீர: மகா பராக்கிரம
சாலிகளும்
லக்ஷலக்ஷ: கொண்டதை முடிப்
பவர்களும்மாகிய

புலவங்கு: வானரர்களால்
நிபாதித- } சிறந்த வீரர்கள் மாய்
மஹாவீரா } க்கப்பட்டதாய்
சம் சேனையை
தூஷ்டா கவனித்து
தத: அதனால்
ரணே போரில்
சுதுஷ்கர் கர்ம செயற்கரிய செயலை
ப்ரகக்ரே புரியலுற்றான்.

स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य सुसमाहितः । सुमोचाशीविषप्रख्याञ्छरान्देहविदारणान् ॥

தந்விநா வில்லாளிகளுள்
சுரேஸ்த: சிறந்தவனும்
சுசமாதித: மிக்க ஊக்கங்கொண்
டவனுமான
ச: அவன் (சும்பன்)
தநு: ப்ரஹ் வில்லை கைக்கொண்டு

அாசிவிஷப்ரக்யாந் சர்ப்பங்களை நிகர்த்
தவைகளும்
தேஹவிதாரணாந் உடலைப் பிளக்க
வல்லவைகளும்மான
சரான பானங்களை
சுமோச விடுத்தான்.

तस्य तच्छुशुभे भूयः सशरं धनुरुत्तमम् । विद्युदैरावतार्चिष्मद्वितीयेन्द्रधनुर्यथा ॥ ४१ ॥

தச்ய அவனது
தத் அந்த
சசரம் கணையுடன் கூடிய
உத்தமம் சிறந்த
தநு: தனுஸானது

வித்யுதிராவதார்கிஷ்மத் { மின்னல், ஐராவதம்,
இவைகளின் ஒளியு
டன் கூடிய.
தவிதியேந்திரதநு: இரண்டாவதாகிய
இந்திரதனுசு
யதா போன்றதாய்
பூய: ஶுசுபே மிகத் திகழ்ந்தது.

आर्कणाकृष्टमुक्तेन जघान द्विविदं तदा । तेन हाटकपुङ्खेन पत्रिणा पत्रवाससा ॥ ४२ ॥

तदा	அப்பொழுது	पत्रवाससा	சிறகுகள் கட்டப் பெற்ற துமான
आर्कणाकृष्टमुक्तेन	{ காதுவரை நன்கு இழுத்து விடப்பெற் றதும்	तेन	அந்த
हाटकपुङ्खेन	பொன்முனை கொண் டதும்	पत्रिणा	பாணத்தால்
		द्विविदं	த்விவிதனை
		जघान	அடித்தான்.

सहसाऽभिहतस्तेन विप्रमुक्तपदः स्फुरन् । निपपाताद्रिकूटामो विह्वलः प्लवगोत्तमः ॥ ४३ ॥

प्लवगोत्तमः	வானரோத்தமனாகும் அவன்	स्फुरन्	ஆல்லாடிக்கொண்டு
तेन	அதனால் (பாணத் வலுக்கொண்டுதால்)	विह्वलः	மேனி துவண்டவ னாய்
सहसा	தாக்கப்பட்டவனாய்	अद्रिकूटामः	மலைச்சிகரங்களை நிகர்த்து
अभिहतः	பாதந்தடுமாறி	निपपात	கீழ்ச்சாய்ந்தான்.
विप्रमुक्तपदः			

मैन्दस्तु भ्रातरं दृष्ट्वा भयं तत्र महाहवे । अभिदुद्राव वेगेन प्रगृह्य महतीं शिलाम् ॥ ४४ ॥

मैन्दः तु	மைந்தனும்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तत्र	அப்பொழுது	वेगेन	ஆத்திரத்துடன்
महाहवे	கடும்போரில்	महतीं	பெரிய
भ्रातरं	சகோதரனை	शिलां	பாறையொன்றை
भयं	தோல்வியுற்றவனாய்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
		अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

तां शिलां तु प्रचिक्षेप राक्षसाय महाबलः ॥ ४५ ॥

तु	அப்பொழுது	तां	அந்த
महाबलः	மகாபலசாலியான் அவன்	शिलां	பாறையை
		राक्षसाय	ராக்ஷஸன் மீது
		प्रचिक्षेप	வீசினான்.

विभेद तां शिलां कुम्भः प्रसन्नैः पञ्चभिः शरैः ॥ ४६ ॥

कुम्भः	கும்பன்	पञ्चभिः	ஐந்து
तां शिलां	அந்தச் சிலையை	शरैः	கணைகளால்
प्रसन्नैः	பளபளப்பான	विभेद	பிளந்து விட்டான்.

सन्धाय चान्यं सुमुखं शरमाशीविषोपम् । आजघान महातेजा वक्षसि द्विविदाग्रजम् ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய	सन्धाय	தொடுத்து
अन्यं	மற்றொரு [அவன்	द्विविदाग्रजं	த்விவிதன் தமயனை (மைந்தனை)
सुमुखं	முனைகூரிய	वक्षसि	மார்பில்
आशीविषोपम्	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த	आजघान	அடித்தான்.
शरं च	கணையையும்		

स तु तेन प्रहारेण मैन्दो वानरयूथपः । मर्षण्यभिहतस्तेन पपात भुवि मूर्च्छितः ॥ ४८ ॥

ச:	அந்த	மர்மணி	மர்மஸ்தானத்தில்
வானரயூதப:	வானரசேனை த்தலைவ	அபிஹத:	தாக்கப்பட்டு
	ன	தென	அதனால்
மேன்: து.	மைந்தனெனெனில	மூர்ச்சித:	மூர்ச்சையுற்றவனாய்
தென	அந்த	புவி	பூமியில்
புஹரேண	அடியால்	பபாத	சாம்பந்துவிட்டான்.

अङ्गदो मातुलौ दृष्ट्वा पतितौ तु महाबलौ । अभिदुद्राव वेगेन कुम्भमुद्यतकार्मुकम् ॥ ४९ ॥

அங்ங:	அங்கதன்	வேகென	ஆத்திரத்துடன்
மஹாபலௌ	மகாபலசாலிகளாகிய	உததகாமுக்	வில்லைத்தயாராய்க்
மாதுலௌ து	மாமனிநுவர்களையும்		கொண்ட
பதததௌ	வீழ்ந்தவர்களாய்	கும்பம்	கும்பனை
தூடூ	பார்த்து	அபததூடூ	எதிர்த்தான்.

तमापतन्तं विव्याध कुम्भः पञ्चभिरायसैः । त्रिभिश्चान्यैः शितैर्वाणैर्मातङ्गमिव तोमरैः ॥

கும்ப:	கும்பன்	அந்யை:	மற்றும்
அபததந்	எதிர்த்துவரும்	தரிபி: ச	மூன்றுகளாலும்
த	அவனை	மாதங்	ஓர் யானையை
அயாசை:	இரும்பாலான	தோமர:	தோமரங்களால்
பஞ்ஙி:	ஐந்து	இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்
பாணை:	பாணங்களாலும்		வண்ணமே
சிறை:	கூரிய	விய்யாங	எய்தனன்.

सोऽङ्गद विविधैर्बाणैः कुम्भो विव्याध वीर्यवान् । अकुण्ठधारैर्निशितैस्तीक्ष्णैः कनकभूषणैः ॥

வீர்யவானு	வீர்யவானாகிய	கனகபூஷணை:	பொன்னணிகொண்ட
ச:	அந்த		வைகளுமான
கும்ப:	கும்பன்	விய்யை:	பல
அகூணதாரை:	முனை மழுங்காது	பாணை:	பாணங்களால்
நிசிறை:	கூரியவைகளும்	அங்ங	அங்கதனை
தீக்ஷை:	கொடியவைகளும்	விய்யாங	அடித்தான்.

अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रो न कम्पते । शिलापादपवर्षाणि तस्य मूर्ध्नि ववर्ष ह ॥

வாலிபுத்:	வாலிமைந்தனாகிய	தசு	அவனது (அரக்க
அங்ங:	அங்கதன்	மூர்ச்சி	சிரசில் னது)
பதிவிங்ங:	தாக்கப்பட்ட அவய	சிலாபாங-	மலைகள் மாங்கள் .
	வங்களுற்றவனாய்	வர்பாணி	இவைகளின் வர்ஷங்
கம்தெ ந	கலக்கமுறவில்லை.	வவர்ப் ங	வர்ஷித்தான். [களை

<p> श्री.गान् सः कुम्भकर्णामजः वालिपुत्रसमीरितान् </p>	<p> ஸ்ரீமாணகிய அந்த கும்பகர்ணன் புதல் வன் வாலிமையந்தனால் விடுக்கப்பட்ட </p>	<p> तान् सर्वान् च प्रचिच्छेद शिलाः पुनः बिभेद </p>	<p> அவைகள் (மாங்கள்) எல்லாவற்றையும் துண்டித் துவிட்டான். பாறைகளையும் பிளந்துவிட்டான். </p>
---	--	--	---

கும்த:	குத்து	அரு:	புருவங்கரில்
வானரயூதபு	வானரசேனே த்தலை	உலகாதுா	இருகொள்ளிகளால்
	வனை	குதூர	ஒர் யானையை
அபதத்து	எதிர்த்துவருபவனயு	இவ	எவ்வண்ணமோ
த்புரேத்ய த	பார்த்து இன்னுத		அவ்வண்ணமே
வாணாதுா	இருபாணங்களால்	விய்யாது	எய்தனன்.

தச	அவனுக்கு	அச	இவனது
ரூபிர்	ரத்தம்	லோசனே ச	இரு கண்களும்
சுபாவ	பெருகியது.	பிஹிதே	மூடுண்டன.

अङ्गदः	அங்கதன்	एकेन	மற்றோரு
पाणिना	ஒருகையால்	पाणिना	கையால்
रुधिराक्षिते	ரத்தம் தேராய்ந்த	आसन्नं	அருகிலிருக்கும்
नेत्रे	இருகண்களை	सालं	ஆச்சாமரமொன்றை
पिधाय	மூடிக்கொண்டு	परिजग्राह	பற்றினான்.

स्कन्धं	அடிமாத்தை	अभिनिवेश्य च	நன்கு பற்றி
उरसि	மார்பில்	एनं	இதை (விருக்கத்தை)
संशील्य	அணைத்து,	गजः	ஓர் யானை
किञ्चित्	சிறிது	यथा च	எவ்வண்ணமோ
अभ्यवनस्य	குனிந்து,		அவ்வண்ணமே
करेण	கையால்	उन्मथाय	பிடுங்கிக்கொண்டான்.

तमिन्द्रकेतुप्रतिमं वृक्षं मन्दरसन्निभम् । समुत्सृजन्तं वेगेन पश्यतां सर्वरक्षसाम् ॥ ५८ ॥
स विभेद शितैर्बाणैः सप्तभिः कायभेदनैः ॥ ५८ ॥

इन्द्रकेतुप्रतिमं இந்திரத்வஜத்தை
நிகர்த்ததான

वृक्षं மரத்தை

वेगेन வேகமாய்

समुत्सृजन्तं வீசி எறியும்

मन्दरसन्निभं மந்தரமலைக்கொப்பா
கிய

तं அவனை (அங்கதனை)

अङ्गदो विव्यथेऽभीक्ष्णं ससाद च मुमोह च

अङ्गदः அங்கதன்
अभीक्ष्णं அடிக்கடி
विव्यथे கலக்கமுற்றான்.

सर्वरक्षसां எல்லா அரக்கர்களும்
पश्यतां பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்

सः அவன் (கும்பன்)

शितैः கூரியவைகளும்

कायभेदनैः சரீரத்தைச்சிதைக்க
வல்லவைகளுமான

ससभिः वाणैः ஏழு பர்ணங்களால்
भिभेद பிளந்தான்.

॥ ५९ ॥

ससाद च சோர்ந்தான்.
मुमोह च மூர்ச்சையும்கொண்டான்.

अङ्गदं व्यथितं दृष्ट्वा सीदन्तमिव सागरे । दुरासदं हरिश्रेष्ठं रामायान्ये न्यवेदयन् ॥६०॥

अन्ये மற்றவர்கள்
दुरासदं தகைக்கவொண்ண
हरिश्रेष्ठं வானரோத்தமனாகிய
अङ्गदं அங்கதனை
सागरे சமுத்திரத்தில்
सीदन्तं தத்தளிப்பவன்

इव போன்று
व्यथितं துன்பமுற்றிருப்பவ
दृष्ट्वा கண்டு [னய்
रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
न्यवेदयन् தெரியப்படுத்தினார்
கள்.

रामस्तु व्यथितं श्रुत्वा वालिपुत्रं रणाजिरे । व्यादिदेश हरिश्रेष्ठान्जाम्भवत्प्रमुखान्स्ततः ॥

रामः तु ஸ்ரீராமரும்
रणाजिरे போர்க்களத்தில்
वालिपुत्रं அங்கதனை
व्यथितं துன்புற்றவனாய்
श्रुत्वा கேட்டு,

ततः அப்பொழுது
जाम्भवत्प्रमुखान् ஜாம்பவந்தரைத் தலை
வராகக்கொண்ட
हरिश्रेष्ठान् வானரோத்தமர்களை
व्यादिदेश கட்டளைபிட்டார்.

ते तु वानरशार्दूलाः श्रुत्वा रामस्य शासनम् । अभिपेतुः सुसंकुद्धाः कुम्भमुद्यतकार्मुकम् ॥

ते அந்த
वानरशार्दूलाः तु வானரோத்தமர்களும்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
शासनं கட்டளையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

उद्यतकार्मुकं வில்லைத்தயாராய்க்
कुम्भं கும்பனை [கொண்ட
सुसंकुद्धाः மிகச்சினந்தவர்களாய்
अभिपेतुः எதிர்த்துச்
சென்றார்கள்.

ततो द्रुमशिलाहस्ताः कोपसंरक्तलोचनाः । रिरक्षिषन्तोऽभ्यपतन्नङ्गदं वानरर्षभाः ॥६३॥

ततः அப்பொழுது
अङ्गदं அங்கதனை
रिरक्षिषन्तः ரகஷிக்க உதஸாஹம்
கொண்ட
वानरर्षभाः வானரோத்தமர்கள்

द्रुमशिलाहस्ताः மரங்களையும் பாறைகளையும் கைக்கொண்டு
कोपसंरक्त- } கோபத்தால் கண்கள்
लोचनाः சிவந்தவர்களாய்
अभ्यपतन् எதிர்த்துவந்தார்கள்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । कुम्भकर्णात्मजं वीरं क्रुद्धाः समभिदुद्रुवुः॥६४॥

जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	क्रुद्धाः	கிருந்தவர்களாய்
सुषेणः च	ஸுஷேணனும்	वीरं	ஞீரனாகிய
वानरः	வானரனாகிய	कुम्भकर्णात्मजं	கும்பகர்ணன்
वेगदर्शी च	வேகதர்சியும்	समभिदुद्रुवुः	புதல்வனை எதிர்த்தார்கள்.

समीक्ष्यापततस्तांस्तु वानरेन्द्रान्महाबलान् । आववार शरौघेण नगेनेव जलाशयम् ॥६५॥

तान्	அந்த	तु	அப்பொழுது
महाबलान्	மஹா பலசாலிகளாகிய	शरौघेण	பாணசமூகத்தால்
वानरेन्द्रान्	வானரோத்தமர்களை	नगेन	மரக்கூட்டத்தால்
आपततः	எதிர்த்து வருகின்ற	जलाशयं	நீர்மடுவை
समीक्ष्य	வர்களாய் கவனித்து	इव	எங்ஙனமோ
		आववार	அங்ஙனமே மறைத்தான்.

तस्य बाणरयं प्राप्य न शेकुरतिवर्तितुम् । वानरेन्द्रा महात्मानो वेलामिव महोदधिः॥६६॥

महात्मानः	பேராற்றல் படைக்கப் பெற்ற	अतिवर्तितुं	கடந்து தாக்க
वानरेन्द्राः	வானரோத்தமர்கள்	महोदधिः	சமுத்திரம்
तस्य	அவனுடைய	वेलां	கரையை
बाणरयं	பாணவேகத்தில்	इव	எவ்வாறு கடக்கமுடி யாதோ அவ்வாறு
प्राप्य	சிக்க	न शेकुः	சக்தியற்றவர் களானார்கள்.

तांस्तु दृष्ट्वा हरिगणाञ्छरवृष्टिभिरर्दितान् । अङ्गदं पृष्ठतः कृत्वा भ्रातृजं प्लवगेश्वरः ॥
अभिदुद्राव वेगेन सुग्रीवः कुम्भमाहवे । शैलसानुचरं नागं वेगवानिव केसरी ॥ ६८ ॥

प्लवगेश्वरः	வானரமன்னனாகிய	अङ्गदं	அங்கதனை
सुग्रीवः	சுகரீவன்	पृष्ठतः कृत्वा	பின்னிடுக்கச்செய்து
आहवे	போரில்	वेगेन	ஆத்திரத்துடன்
तान्	அந்த	कुम्भं	கும்பனை
हरिगणान् तु	வானரகணங்களையும்	वेगवान्	ஆத்திரங்கொண்ட
शरवृष्टिभिः	சரவர்ஷங்களால்	केसरी	ஓர் சிம்மம்
अर्दितान्	துன்புறுத்தப்பட்ட வர்களாய்	शैलसानुचरं	மலைத்தாழ்வரையில் சஞ்சரிக்கும்
दृष्ट्वा	கவனித்து	नागं इव	யானையை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
भ्रातृजं	தமயன் புதல்வனாகிய	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

उत्पाद्य च महाशैलान्धवकर्णान्धवान्बहून् । अन्यांश्च विविधान्दृशांश्चिक्षेप च महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியான் அவன்	धवान् च	தவமாங்களையும்
महाशैलान् च	பெரும்மலைகளையும்	अन्यान्	மற்றும்
बहून्	பல	विविधान्	பல
अध्वकर्णान्	அச்வகர்ணமரங் களையும்	वृक्षान् च	விருக்ஷங்களையும்
		उत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்து
		चिक्षेप	வீசினான்.

तां छादयन्तीमाकाशं वृक्षवृष्टिं दुरासदाम् । कुम्भकर्णात्मजः शीघ्रं चिच्छेद निशितैः शरैः॥

कुम्भकर्णात्मजः	கும்பகர்ணன் புதல் வன் (கும்பன்)	दुरासदां	தடுக்கமுடியாத
तां	அந்த	वृक्षवृष्टिं	விருக்ஷவர்ஷத்தை
आकाशं	ஆகாயத்தை	निशितैः	கூரிய
छादयन्ती	மறைத்துக்கொண்டி- ருக்கும்	शरैः	பாணங்களால்
		शीघ्रं	சுடுதியில்
		चिच्छेद	முறித்தெறிந்தான்.

अभिलक्षेण तीव्रेण कुम्भेन निशितैः शरैः । आचितास्ते द्रुमा रेजुर्यथा घोराः शतघ्नयः ॥

तीव्रेण	கொடிய	ते	அந்த
कुम्भेन	கும்பனால்	द्रुमाः	மரங்கள்
निशितैः	கூரிய	घोराः	பயங்கரமான
शरैः	பாணங்களால்	शतघ्नयः	சதக்னி எனும் முள்ளாயுதங்கள்
अभिलक्षेण	குறிவைத்து	यथा	போலவே
आचिताः	எங்கும் பாய்க்கப் பெற்ற	रेजुः	விளங்கின.

द्रुमवर्षं तु तच्छिन्नं दृष्ट्वा कुम्भेन वीर्यवान् । वानराधिपतिः श्रीमान्महासचो न विव्यथे ॥

वीर्यवान्	ஆண்மையுற்றவனும்	द्रुमवर्षं	விருக்ஷவர்ஷத்தை
महासचः	ஆற்றல் மிக்கவனும்	कुम्भेन	கும்பனால்
श्रीमान्	கீர்த்திமானுமான	छिन्नं	முறிக்கப்பட்டதாய்
वानराधिपतिः	வானரமன்னன்	दृष्ट्वा तु	கண்டும்
तत्	அந்த	विव्यथे न	மனக்கலக்கமுற வில்லை.

निर्भिद्यमानः सहसा सहमानश्च ताञ्छरान् । कुम्भस्य धनुराक्षिप्य बभजेन्द्रधनुष्प्रभम् ॥

सहसा	வலுக்கொண்டு	कुम्भस्य	கும்பனது
निर्भिद्यमानः	பிளக்கப்படும் அவன்	इन्द्रधनुष्प्रभं	இந்திரதனுஸை
तान्	அந்த		நிகர்த்த
शरान् च	பாணங்களையும்	धनुः	வில்லை
सहमानः	பொறுத்துக்கொண் டே	आक्षिप्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
		बभञ्ज	முறித்துவிட்டான்.

अवपुत्य ततः शीघ्रं कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । अब्रवीत्कुपितः कुम्भं भग्नशृङ्गमिव द्विपम् ॥

सुदुष्करं	செயற்கரிய	कुपितः	கோபங்கொண்ட
कर्म	செயலை		அவன்
कृत्वा	புரிந்து	भग्नशृङ्गं	தந்தம் முறிபட்ட
ततः	அவ்விடத்தினின்று	द्विपं इव	யானைபோன்றிருக்
शीघ्रं	விரைவாய்		கும்
अवपुत्य	கீழேகுதித்து	कुम्भं	கும்பனைப்பார்த்து
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			புகன்றான்:

निकुम्भाग्रज वीर्यं ते बाणवेगवद्भूतम् । सन्नतिश्च प्रभावश्च तव वा रावणस्य वा ॥७५॥

निकुम्भाग्रज	“நிகும்பனுக்கு முன்	तव वा	உன்னுடையவும்
ते	உனது [பிறந்தாய்!]	रावणस्य वा	ராவணனுடையவும்
वीर्यं	வீர்யம்	सन्नतिः	செருக்கின்மையும்
बाणवेगवत्	பாணங்களின் சக்தி	प्रभावः च	மகிமையும்
	யைப்போல்	च	அப்படியே ஆச்சர்ய
अभूतं	ஆச்சர்யகரமானது.		கரமானது.

प्रह्लादबलिवृत्रघ्नकुबेरवरुणोपम । एकस्त्वमनुजातोऽसि पितरं बलवृत्ततः ॥ ७६ ॥

प्रह्लादबलिवृत्रघ्न- कुबेरवरुणोपम	“பிரஹ்லாதன், பலி, இந்திரன், குபேரன், வருணன் இவர்களுக் கொப்பானவனே!	एकः	ஒருவனே
		बलवृत्ततः	பலத்தாலும், சீலத்தா
		पितरं	தந்தையை [லும்
		अनुजातः असि	ஒத்துப்பிறந்திருக்
			கின்றனே.

त्वामेवैकं महाबाहुं चापहस्तमरिन्दमम् । त्रिदशा नातिवर्तन्ते जितेन्द्रियमिवाधयः ॥७७॥

त्रिदशाः	“தேவர்கள்	जितेन्द्रियं	புலன்களடக்கியவனை
महाबाहुं	சூரனும்	आधयः	மனக்கலவரங்கள்
अरिन्दमं	சத்ருசம்ஹாரகனும்	इव	எவ்வண்ணமோ
चापहस्तं	வில்லைக்கையிலேந்தி		அவ்வண்ணமே
त्वां	உன்னை [யவனுடைய	अतिवर्तन्ते न	எதிர்த்துநிற்காதிருக்
एकं एव	ஒருவனையே		கின்றனர்.

विक्रमस्य महायुद्धे कर्माणि मम पश्य च ॥ ७८ ॥

महायुद्धे	“கடும்போரில்	विक्रमस्य	பராக்ரமத்தின்
		कर्माणि च	செயல்களையும்
मम	எனது	पश्य	நீ காண்பாய்.

वरदानात्पितृव्यस्ते सहते देवदानवान् । कुम्भकर्णस्तु वीर्येण सहते च सुरासुरान् ॥

ते पितृव्यः	“உனது பெரியதந்தை	वीर्येण	வீர்யத்தால்
वरदानान्	வரம்பெற்றிருப்பதால்	सुरासुरान् च	தேவர்களையும்
देवदानवान्	தேவர்களையும்		அசுரர்களையும்
सहते	பொருதவல்லனாகிறான்.	सहते	பொருதவல்லனாயிருந்
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனோவெனில்		தான்.

धनुषीन्द्रजितस्तुल्यः प्रतापे रावणस्य च । त्वमद्य रक्षसां लोके श्रेष्ठोऽसि बलवीर्यतः ॥

अद्य	“இப்பொழுது	ரक्षசா்	அரக்கர்களின்
त्वं च	நீயோ	लोके	சமூகத்தில்
धनुषि	வில்விஷயத்தில்	बलवीर्यतः	ஆற்றலா லும் ஆண்மையா லும்
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்திற்கும்		
प्रतापे	பிரதாபவிஷயத்தில்	श्रेष्ठः असि	மேம்பட்டு விளங்குகிறாய்.
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்		
तुल्यः	சமமானாய்		

महाविमर्दं समरे मया सह तवाद्भुतम् । अद्य भूतानि पश्यन्तु शक्रशम्बरयोरिव ॥ ८१ ॥

शक्रशम्बरयोः	“இந்திரனுக்கும் சம்பரனுக்கும்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
		महाविमर्दं	பெருங்கைக்கலப்பை
इव	போல்	अद्य	இப்பொழுது
मया सह	என்னுடன்கூட	भूतानि	பிரானிகள்
तव	உனக்கு	पश्यन्तु	கண்கூடாய் காணட்டும்.
समरे	போரில்		

कृतमप्रतिमं कर्म दर्शितं चास्त्रकौशलम् । पातिता हरिवीराश्च त्वया वै भीमविक्रमाः ॥

त्वया वै	“உன்னாலோ	दर्शितं	காட்டப்பட்டது ;
अप्रतिमं	ஒப்பற்ற	भीमविक्रमाः	பயங்கரமான பிரதாபங்கொண்ட
कर्म	செயல்		
कृतं	புரியப்பட்டது ;	हरिवीराः च	வானர வீரர்களும்
अस्त्रकौशलं च	அஸ்திரநைபுண்யமும்	पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

उपालम्भभयाच्चापि नासि वीर मया हतः । कृतकर्मा परिश्रान्तो विश्रान्तः पश्य मे बलम्॥

वीर	“சூர !	परिश्रान्तः	களைப்படைந்த நீ
उपालम्भभयात्	} நிந்தைவருமே என்ற பயத்தாலேயே	विश्रान्तः	இளைப்பாறி
अपि		च	பின்னர்
मया	என்னால்	मे बलं	எனது பலத்தை
हतः न असि	நீ கொல்லப்படவில்லை.	पश्य	பார்ப்பாயாக.”
कृतकर्मा	காரியங்களைச் செய்து		

तेन सुग्रीववाक्येन सावमानेन मानितः । अग्नेराज्याहुतस्येव तेजस्तस्याभ्यवर्धत ॥ ८४ ॥

तेन	அந்த	तेजः	அவமானத்தைப்பொருத்தன்ம
सावमानेन	அவமதிப்பை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற	अज्याहुतस्य	நெய்யால் ஆஹுதி செய்யப்பட்ட
सुग्रीववाक्येन	சுகரீவனது சொல்லால்	अग्नेः इव	அக்னியினுடையது
मानितः	கௌரவிக்கப்பட்டான்,	अभ्यवर्धत	மூண்டது. [போல
तस्य	அவனுக்கு		

ततः कुम्भः समुत्पत्य सुग्रीवमभिपत्य च । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रवेगेन मुष्टिना ॥

ततः	அப்பொழுது	வஜ்ரவேகேன	வஜ்ராயுதத்தின்
कुम्भः	கும்பன்		சக்திகொண்ட
समुत्पत्य	மேலெழுந்துவந்து	मुष्टिना	முஷ்டியால்
सुग्रीवं च	சுகரீவனை பின்னும்	उरसि	மார்பில்
अभिपत्य	கிட்டி	आजघान	குத்தினான்.
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு		

तस्य चर्म च पुस्फोट सञ्ज्ञे चास्य शोणितम् । स च मुष्टिर्माहावेगः प्रतिजघ्नेऽस्थिमण्डले ॥

तस्य	அவனுடைய (சுகரீவனுடைய)	सञ्ज्ञे	வந்தது.
चर्म च	வெளித்தோலும்	सः	அந்த
पुस्फोट	வெடிப்புண்டது.	महावेगः	சக்திமிக்கதான
अस्य	இவனுக்கு	मुष्टिः	முஷ்டியானது
शोणितं च	ரத்தமும்	अस्थिमण्डले च	எலும்புக்கூட்டிலும்
		प्रतिजघ्ने	தாக்கியது.

तदा वेगेन तत्रासीत्तेजः प्रज्वलितं मुहुः । वज्रनिष्पेषसञ्जाता ज्वाला मेरौ यथा गिरौ ॥

तदा	அப்பொழுது	वज्रनिष्पेषसञ्जाता	வஜ்ராயுதம் தாக்கிய
वेगेन	வேகத்தால் (முஷ்டிவேகத்தால்)		தாலுண்டான
तत्र	அவனிடத்தில் (சுகரீவனிடத்தில்)	ज्वाला	ஜ்வாலை
मेरौ	மேரு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
गिरौ	மலையில்	तेजः	அனால் [வண்ணமே
		मुहुः	அதிகமாய்
		प्रज्वलितं आसीत्	வீசியது.

स तत्राभिहतस्तेन सुग्रीवो वानरर्षभः । मुष्टिं संवर्तयामास वज्रकल्पं महाबलः ॥ ९३ ॥

तत्र	அப்பொழுது	सः	அந்த
तेन	அவனால்	सुग्रीवः	சுகரீவன்
अभिहतः	குத்தப்பட்டவனும்	वज्रकल्पं	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்
महाबलः	மகாபலசாலியும்	मुष्टिं	முஷ்டியை [பான
वानरर्षभः	வானரமன்னனுமாகிய	संवर्तयामास	திரட்டினான்.

अर्चिःसहस्रविकचं रविमण्डलसप्रभम् । स मुष्टिं पातयामास कुम्भस्योरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	मुष्टिं	முஷ்டியை
सः	அவன்	कुम्भस्य	கும்பனுடைய
अर्चिःसहस्रविकचं	ஒளிகள் அதிகமாய் வீசுவதும்	उरसि	மார்பில்
रविमण्डलसप्रभं	சூர்யமண்டலத்தை நிகர்த்ததுமான	पातयामास	வீழ்த்தினான்.

स तु तेन प्रहारेण विह्वलो भृशताडितः । निपपात तदा कुम्भो गतार्चिरिव पावकः ॥

तदा	அப்பொழுது	भृशताडितः	மிகத்தாக்குண்டவ
सः	அந்த	विह्वलः	அங்கந்தளர்ந்து [னாய்]
कुम्भः तु	கும்பனும்	गतार्चिः	ஜவாலையற்ற
तेन	அந்த	पावकः इव	அக்னிபோன்றவனாய்
प्रहारेण	அடியால்	निपपात	சாய்ந்தான்.

मुष्टिनाभिहतस्तेन निपपाताशु राक्षसः । लोहिताङ्ग इवाकाशादीप्तरश्मिर्यदृच्छया ॥ ९६ ॥

तेन	அந்த	दीप्तरश्मिः	ஜவலிக்கும் ஒளி
मुष्टिना	முஷ்டியால்		கொண்ட
अभिहतः	தாக்குண்ட	लोहिताङ्गः इव	{ அங்காரகன் விழுந் தால் எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
राक्षसः	அரக்கன்	आशु	சடக்கென
आकाशात्	ஆகாசத்திலிருந்து	निपपात	வீழ்ந்துவிட்டான்.
यदृच्छया	தெய்வவசமாய்		

कुम्भस्य पततो रूपं भग्नस्योरसि मुष्टिना । बभौ रुद्राभिपन्नस्य यथा रूपं गवांपतेः ॥

मुष्टिना	முட்டியால்	रुद्राभिपन्नस्य	ருத்திரதேவரால் தாக்
उरसि	மார்பில்	गवां पतेः	சூரியனது [கப்பட்ட
भग्नस्य	தாக்கப்பட்டு	रूपं	தோற்றம்
पततः	கீழ்விழும்	यथा	எவ்வாறோ அவ்
कुम्भस्य	கும்பனுடைய		வாறே *
रूपे	தோற்றம்	बभौ	விளங்கிற்று.

*[“முன்னொருகால் கயிலைநாதரது வரபலத்தால் ஒரு தேவன் விமானத்தி லேறிக்கொண்டு சூர்யமண்டலத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் அதைப் பொறுத சூர்யனால் அவன் கீழே தள்ளப்பட்டவே, கோபம்முண்ட சங்கரனார் சூர்யனைக் கீழ்விழுத்தினார்” என்று புராணக்கதை].

तस्मिन्हते भीमपराक्रमेण पुवङ्गमानामृषभेण युद्धे ।

मही सशैला सवना चचाल भयं च रक्षांस्यधिकं विवेश ॥ ९८ ॥

तरिपन्न	அவன் (கும்பன்)	मही	பூமியானது
युद्धे	போரில்	सशैला	மலைகளோடுகூடவும்
भीमपराक्रमेण	பயங்கரமான பிரதாப	सवना	வனங்களோடுகூடவும்
	மமைந்த	चचाल	அசைந்தது
पुवङ्गमानां	வானரர்களின்	रक्षांसि	அரக்கர்களிடம்
ऋषभेण	மன்னனால்	भयं च	பயமும்
हते	மாய்க்கப்பட்ட வள	अधिकं	அதிகமாய்
	வில்	विवेश	குடிக்கொண்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७७ ॥

निकुम्भवधः—நிகும்ப வதம்.

निकुम्भो भ्रातरं दृष्ट्वा सुग्रीवेण निपातितम् । प्रदहन्निव कोपेन वानरेन्द्रमवैक्षत ॥ १ ॥

निकुम्भः	நிகும்பன்	कोपेन	கோபத்தால்
भ्रातरं	தமயனை	प्रदहन् इव	எரிப்பவன் போலாய்
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	वानरेन्द्रं	வானரமன்னனை
निपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவனாய்	अवैक्षत	பார்த்தான்.
दृष्ट्वा	கவனித்து		

ततः स्रग्दामसन्नद्धं दत्तपञ्चाङ्गुलं शुभम् । आददे परिघं वीरो नगेन्द्रशिखरोपमम् ॥ २ ॥

हेमपट्टपरिक्षिप्तं वज्रविद्रुमभूषितम् । यमदण्डोपमं भीमं रक्षसां भयनाशनम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	वज्रविद्रुमभूषितं	{ வைரங்களாலும், பவ முங்களாலும் அலங் கரிக்கப்பட்டதும்,
वीरः	வீரனாகும் அவன்	यमदण्डोपमं	
स्रग्दामसन्नद्धं	பூமாலைகள் சூட்டப் பெற்றதும்	भीमं	பயங்கரமானதும்
दत्तपञ्चाङ्गुलं	ஐவிரல்கள் பதியப் பெற்றதும்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
शुभं	அழகியதும்	भयनाशनं	மனஏக்கத்தை ஒழிக்க வல்லதுமான
नगेन्द्रशिखरोपमं	மாமலையின் சிகரத் தை நிகர்த்ததும்	परिघं	ஓர் உழுலைத்தடியை
हेमपट्टपरिक्षिप्तं	பொன்பட்டம் பிடிக்கப்பட்டதும்	आददे	கைக்கொண்டான்.

तमाविध्य महातेजाः शक्रध्वजसमं तदा । विननाद विवृत्तास्यो निकुम्भो भीमविक्रमः ॥

तदा	அப்பொழுது	शक्रध्वजसमं	இந்திரனது த்வஜத் திற்கொப்பான
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	तं	அதை (பரிகத்தை)
भीमविक्रमः	பயங்கரமான பீரதா பம் பெற்றவனுமான	आविध्य	சுழற்றி
निकुम्भः	நிகும்பன்	विवृत्तास्यः	வாயை விரித்துக்கொ
		विननाद	கூச்சலிட்டான். [ண்டு

उरोगतेन निष्केण भुजस्थैरङ्गदैरपि । कुण्डलाभ्यां च चित्राभ्यां मालया च विचित्रया ॥

निकुम्भो भूषणैर्भाति तेन स्म परिघेण च । यथेन्द्रधनुषा मेघः सविद्युत्स्तनयिन्नुमान् ॥

निकुम्भः	நிகும்பன்	तेन	அந்த
उरोगतेन	மார்பிலிருக்கும்	परिघेण च	உழுலைத்தடியாலும்
निष्केण	பதக்கக்காலும்	इन्द्रधनुषा	இந்திரதனுஸால்
भुजस्थैः	கைகளிலிருக்கும்	सविद्युत्स्तनयिन्नुवान्	மின்னல்களுடனும்
अङ्गदैः अपि	தோள் வளைகளாலும்		இடிகளுடனுங்கூடிய
चित्राभ्यां	அழகிய குண்டலங் களாலும்	मेघः	மேகமானது
कुण्डलाभ्यां च		यथा	எவ்வண்ணமோ
विचित्रया	அழகிய		அவ்வண்ணமே
मालया च	மாலையாலும்	भाति स्म	விளங்கினான்.
भूषणैः	ஆபரணங்களாலும்		

परिघात्रेण पुस्फोट वातग्रन्थिर्महात्मनः । प्रज्ज्वाल सघोषश्च विधूम इव पावकः ॥ ७ ॥

महात्मनः	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய இவனது	सघोषः	ஒசையோடுகூடிய அது (உழலைத்தடியானது)
परिघात्रेण	உழலைமுனையால்	विधूमः	புகையற்ற
वातग्रन्थिः च	வாயுமண்டலம்	पावकः	அக்னி
पुस्फोट	பிளவுண்டது.	इव	போன்றதாய்
		प्रज्ज्वाल	ஐவலித்தது.

नगर्या विटपावत्या गन्धर्वभवनोत्तमैः । सह चैवामरावत्या सर्वैश्च भवनैः सह ॥ ८ ॥

सताराग्रहनक्षत्रं सचन्द्रं समहाग्रहम् । निकुम्भपरिघाघूर्णं भ्रमतीव नभःस्थलम् ॥ ९ ॥

गन्धर्वभवनोत्तमैः	கந்தர்வர்களின் சிறந்த மாளிகைகளோடு	सताराग्रह- नक्षत्रं	அச்வினி முதலிய சிறந்த நக்சத்திரங்களுடனும் ஸாதாரண நக்சத்திரங்களுடனும் கிரகங்களுடனும் கூடவும்
विटपावत्या	விடபாவதி (அளகாபுரி)	सचन्द्रं समहाग्रहं च	சந்திரனுடன்கூடவும் மகா கிரகங்களுடன் கூடவும்
नगर्या सह च	நகருடன்கூடவும்	नभस्थलं	ஆகாயமானது
भवनैः	கிருஹங்கள்	निकुम्भपरिघाघूर्णं	நிகும்பனது உழலைத்தடியால் சுழலுண்டதாய்
सर्वैः	யாவற்றோடு	भ्रमति इव	இன்றும் சுற்றுகிறது போலிருக்கிறது.
अमरावत्या	அமராவதியுடன்		
सह एव	கூடவும்		

दुरासदश्च सञ्ज्ञे परिधाभरणप्रभः । कपीनां स निकुम्भाग्रियुगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥ १० ॥

परिधाभरणप्रभः	{ பரிகத்தினாலும் ஆபரணங்களாலும் விளங்கும்	उत्थितः	கிளம்பிய
सः	அந்த	युगान्ताग्निः	பிரளயாக்னி
निकुम्भाग्निः च	நிகும்பனாகிற அக்னியும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		कपीनां	வானரர்களால்
		दुरासदः	அணுகமுடியாததாய்
		सञ्ज्ञे	இருந்தது.

राक्षसा वानराश्चापि न शेकुः स्पन्दितुं भयात् । हनुमांस्तु विवृत्योरस्तस्थौ प्रमुखतो बली ॥

राक्षसाः	ராக்ஷஸர்களும்	बली	பலசாலியான
वानराः च	வானரர்களும்	हनुमान् तु	ஹனுமாரோ
भयात्	பயத்தால்	उरः	மார்பை
स्पन्दितुं अपि	அசையவும்	विवृत्य	காட்டிக்கொண்டு
न शेकुः	முடியாதிருந்தனர்.	प्रमुखतः	முன்னிலையில்
		तस्थौ	நின்றார்.

परिधोपमबाहुस्तु परिधं भास्करप्रभम् । बली बलवतस्तस्य पातयामास वक्षसि ॥ १२ ॥

परिधोपमबाहुः	உழுலைத்தடியை நிக ர்த்த கைகளமைந்த	बलवतः	பலசாலியாகிய
बली तु	பலசாலியாகுமவன்	तस्य	அவனுடைய
भास्करप्रभं	சூர்ய ஒளிகொண்ட	वक्षसि	மார்பில்.
परिधं	உழுலைத்தடியை	पातयामास	வீழ்த்தினான்.

स्थिरे तस्योरसि व्यूढे परिधः शतधा कृतः । विशीर्यमाणः सहसा उल्काशतमिवाम्बरे ॥

तस्य	அவரது	सहसा	தகவ்ணம்
स्थिरे	உறுதியான தும்	शतधाकृतः	பல சுக்கல்களாகி
व्यूढे	அகன்றதுமான	उल्काशतं	ஆகாசத்தில்
उरसि	மார்பில்	इव	அநேகம் கொள்ளிகள்
परिधः	பரிகாயுதம்	विशीर्यमाणः	போன்றவாறாய்
			சிதறிவிட்டது.

स तु तेन प्रहारेण विचचाल महाकपिः । परिधेण समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥ १४ ॥

सः	அந்த	प्रहारेण	அடியால்
महाकपिः तु	வானரோத்தமரும்.	भूमिचले	பூகம்பத்தில்
परिधेण	பரிகாயுதத்தால்	अचलः	மலை
समाधूतः	தாக்கப்பட்டு	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तेन	அந்த	विचचाल	துடித்தார்.

स तदाऽभिहतस्तेन हनुमान् पुत्रगोत्तमः । मुष्टिं संवर्तयामास बलेनातिमहाबलः ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	तेन	அவனால்
पुत्रगोत्तमः	வானரோத்தமரும்	अभिहतः	தாக்கப்பட்டவராய்
अतिमहाबलः	மிகச்சிறந்த ஆற்றல மைந்தவருமான	बलेन	வலுக்கொண்டு
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	मुष्टिं	முட்டியை
		संवर्तयामास	திரட்டினார்.

तमुद्यम्य महातेजा निकुम्भोरसि वीर्यवान् । अभिचिक्षेप वेगेन वेगवान् वायुविक्रमः ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்சியும்	तं	அதை (முட்டியை)
वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	उद्यम्य	உயர்த்தி
वेगवान्	சக்திமானும்	वेगेन	விரைவாய்
वायुविक्रमः	{ வாயுபகவானைநிகர்த்த பராக்கிரமம் கொண் டவருமான அவர்	निकुम्भोरसि	நிகும்பனது மார்பில்
		अभिचिक्षेप	குத்தினார்.

ततः पुस्फोट चर्मास्य प्रसुस्त्राव च शोणितम् । मुष्टिना तेन सञ्जज्ञे ज्वाला विद्युदिवोत्थिता ॥

ततः	அதனால்	तेन	அந்த
अस्य	இவனது	मुष्टिना	முட்டியால்
चर्म	தசை	ज्वाला	அனல்
पुस्फोट	சிதைந்தது.	उत्थिता	மின்னும்
शोणितं च	ரத்தமும்	विद्युत् इ	மின்னல்போல
प्रसुस्त्राव	பெருகியது.	सञ्ज्ञे	தோன்றியது.

स तु तेन प्रहारेण निकुम्भो विचचाल ह । स्वस्थश्चापि निजग्राह हनुमन्तं महाबलम् ॥

सः	அந்த	स्वस्थः	நன்னிலை பெறுபவ
निकुम्भः तु	நிகும்பனும்		னாய்
तेन प्रहारेण	அந்த அடியால்	महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
विचचाल ह	துடித்தான்.	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
अपि च	பின்னர்	निजग्राह	கட்டிப்பிடித்தான்.

विचक्रुशुस्तदा संख्ये भीमं लङ्कानिवासिनः । निकुम्भेनोद्यतं दृष्ट्वा हनुमन्तं महाबलम् ॥

तदा	அப்பொழுது	महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
लङ्कानिवासिनः	லங்கா நகரவாசிகள்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
	(அரக்கர்கள்)	उद्यतं	பிடிக்கப்பட்டவராய்
संख्ये	போரில்	दृष्ट्वा	கண்டு
निकुम्भेन	நிகும்பனால்	भीमं	பயங்கரமாய்
		विचक्रुशुः	கத்தினார்கள்.

स तदा ह्रियमाणोऽपि कुम्भकर्णात्मजेन ह । आजघानानिलसुतो वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥

सः	அந்த	ह्रियमाणः अपि	பிடித்து தாக்கப்படு
अनिलसुतः	மாருதி		கிறவராயினும்
तदा	அப்பொழுது	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை
कुम्भकर्णात्मजेन	கும்பகர்ணன் புதல்வ	मुष्टिना	முட்டியால் [நிகர்த்த
	னால்	आजघान ह	குத்தினார்.

आत्मानं मोचयित्वाऽथ क्षितावभ्यवपद्यत । हनुमानुन्मथाशु निकुम्भं मारुतात्मजः ॥२१॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தரான	अभ्यवपद्यत	குதித்து விட்டார்.
हनुमान्	ஹனுமார்	आशु	சடக்கென
अथ	அப்பொழுது	निकुम्भं	நிகும்பனை
आत्मानं	தன்னை	उन्मथाथ	பெயர்த்துத்தாக்கி
मोचयित्वा	விடுத்துக்கொண்டு.		னார்.
क्षितौ	பூமியில்		

निक्षिप्य परमायत्तो निकुम्भं निष्पिपेष ह । उत्पत्य चास्य वेगेन पपातोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகுவமர்	अस्य	இவனது
परमायत्तः	மிக உலக்கங்கொண்ட	उरसि च	மார்பிலும்
निकुम्भं	நிகும்பனை [வராய்	वेगेन	விரைவாய்
निक्षिप्य	கீழேபோட்டு	उत्पत्य	தாவி
निष्पिपेष ह	துகைத்தார்.	पपात	உட்கார்ந்தார்.

परिगृह्य च बाहुभ्यां परिवृत्य शिरोधराम् । उत्पाटयामास शिरो भैरवं नदतो महत् ॥ २३ ॥

बाहुभ्यां च	இரு கைகளாலும்	महत्	பெரிதாய்
शिरोधरां	கழுத்தை	भैरवं	பயங்கரமாய்
परिवृत्य	இறுக்கி	नदतः	ஒலமிடும் இவனது
परिगृह्य	பிடித்து	शिरः	தலையை
		उत्पाटयामास	துண்டித்துவிட்டார்.

अथ विनदति सादिते निकुम्भे पवनसुतेन रणे वभूव युद्धम् ।

दशरथसुतराक्षसेन्द्रसूनुर्भृशतरमागतरोषयोः सुभीमम्

॥ २४ ॥

रणे	போரில்	आगतरोषयोः	கோபம் மூண்ட
पवनसुतेन	மாருதியால்	दशरथसुत-	தாசரதிக்கும்
विनदति	கர்ஜித்திருந்த	राक्षसेन्द्रसूनुः	அரக்கத்தலைவன்
निकुम्भे	நிகும்பன்		புதல்வனுக்கும்
सादिते	மாய்க்கப்பட்ட	सुभीमं	மிக்க பயங்கரமான
अथ	பின்னர்	युद्धं	யுத்தம்
भृशतरं	மிக அதிகமாய்	वभूव	பின்கண்டபடி நிகழ
			லாயிற்று.

व्यपेते तु जावे निकुम्भस्य हृष्टा विनेदुः प्लवङ्गा दिशः सस्वनुश्च ।

चचालेव चोर्वी पफालेव च द्यौर्भयं राक्षसानां बलं चाविवेश

॥ २५ ॥

निकुम्भस्य	நிகும்பனது	उर्वी च	பூமியும்
जीवे	உயிர்	चचाल इव	மிக அசைந்தது.
व्यपेते तु	நீங்கியதும்	द्यौः च	ஆகாயமும்
प्लवङ्गाः	வானார்கள்	पफाल इव	மிக அதிர்ந்தது.
हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
विनेदुः	ஆரவாரித்தனர்.	बलं	சேனையிடம்
दिशः च	திசைகளும்	भयं च	தினிலும்
सस्वनुः	முழங்கின.	आविवेश	குடி கொண்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

मकराक्षनिर्गमः—மகராக்ஷனது புறப்பாடு.

निकुम्भं च हतं श्रुत्वा कुम्भं च विनिपातितम् । रावणः परमामर्षी प्रज्ज्वालानलो यथा ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு.
निकुम्भं च	நிகும்பனையும்	परमामर्षी	மிகச்சினங்கொண்டவனாய்
हतं	மாண்டவனாகவும்,		
कुम्भं च	கும்பனையும்	अनलः	அக்னி
विनिपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவனாகவும்	यथा	போல
		प्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தான்.

नैर्ऋतः क्रोधशोकाभ्यां द्वाभ्यां तु परिमूर्च्छितः । खरपुत्रं विशालाक्षं मकराक्षमचोदयत् ॥

नैर्ऋतः	அரக்கன் (ராவணன்)	खरपुत्रं	கான் புதல்வனும்
क्रोधशोकाभ्यां	கோபம், துக்கம் ஆகிய	विशालाक्षं	அகன்ற கண்களுடையவனுமான
द्वाभ्यां	இவ்விரண்டால்	मकराक्षं	மகராக்ஷனைப்பார்த்து
परिमूर्च्छितः	மதிமயங்கியவனாய்	अचोदयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞாபித்தான்:
तु	அப்பொழுது		

गच्छ पुत्र मयाऽऽज्ञप्तो बलेनाभिसमन्वितः ।

पुत्र	“குழந்தாய்!
मया	என்னால்
आज्ञप्तः	விடையளிக்கப்பட்டநீ
बलेन	சேனையால்
अभिसमन्वितः	சூழப்பட்டவனாய்

राघवं लक्ष्मणं चैव जहि तांश्च वनौकसः ॥

गच्छ	சென்றுவா.
राघवं च	ராமனையும்
लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணனையும்
तान् वनौकसः च	அந்த வானரர்களையும்
जहि	வெற்றிகொள்வாய்.”

रावणस्य वचः श्रुत्वा शूरमानी खरात्मजः । बाढमित्यब्रवीद्धृष्टो मकराक्षो निशाचरः ॥४॥

शूरमानी	{ தன்னை சூரனாய் நினைத்து அகந்தையுற்றவனும்	वचः	சொல்லை
खरात्मजः	கான் புதல்வனும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
निशाचरः	அரக்கனுமான	हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்டவனாய்
मकराक्षः	மகராக்ஷன்	बाढं	‘உத்திரவுப்படி’
रावणस्य	ராவணனது	इति	என்று
		अब्रवीत्	தெரிவித்தான்.

सोऽभिवाद्य दशग्रीवं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निर्जगाम गृहाच्छुभ्राद्रावणस्याज्ञया बली ॥

बली	பலசாலியான	रावणस्य	ராவணனது
सः	அவன்	आज्ञया	உத்திரவால்
दशग्रीवं	தசகண்டனை	शुभ्रात्	அழகிய
प्रदक्षिणं कृत्वा च	வலம் வந்ததும்	गृहात्	அரண்மனையினின்று
अभिवाद्य अपि	நமஸ்கரித்து விட்டு	निर्जगाम	வெளிவந்தான்.

समीपस्थं बलाध्यक्षं खरपुत्रोऽब्रवीदिदम् । रथश्चानीयतां शीघ्रं सैन्यं चाहूयतां त्वरात् ॥

खरपुत्रः	கரன் புதல்வன்	रथः च	“ரதமும்
समीपस्थं	பக்கலில் காத்து நிற்கும்	शीघ्रं	விரைவாய்
बलाध्यक्षं	சேனைத்தலைவனை நோக்கி	आनीयतां	கொண்டுவரப்படட்
इदं	பின்வருமாறு	• सैन्यं च	சேனையும் [டும்.
अब्रवीत्	உத்திரவிட்டான்.	त्वरात्	தூரிதமாய்
		आहूयताम्	கொண்டுவரப்படட்
			டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बलाध्यक्षो निशाचरः । स्यन्दनं च बलं चैव समीपं प्रत्यपादयत् ॥

बलाध्यक्षः	சேனைத்தலைவனாகிய	च च	தக்ஷணமே
निशाचरः	அரக்கன்	स्यन्दनं	ரதத்தையும்
तस्य	அவனது	बलं एव	படையையும்
तत्	அந்த	समीपं	பக்கலில்
वचनं	ஆக்ஷேபையை	प्रत्यपादयत्	கொண்டு வந்து
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு		நிறுத்தினான்.

प्रदक्षिणं रथं कृत्वा आरूरोह निशाचरः । सूतं सञ्चोदयामास शीघ्रं मे रथमावह ॥ ८ ॥

निशाचरः	அரக்கன் (மகராஷ்டன்)	मे	“எனது
रथं	ரதத்தை	रथं	ரதத்தை
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து	शीघ्रं	விரைவாய்
आरूरोह	ஏறினான்.	आवह	செலுத்து” என்று
सूतं	சாரதியைப்பார்த்து	सञ्चोदयामास	கட்டளையிட்டான்.

अथ तान् राक्षसान्सर्वान् मकराक्षोऽब्रवीदिदम् । यूयं सर्वे प्रयुध्यध्वं पुरस्तान्मम राक्षसाः ॥

मकराक्षः	மகராஷ்டன்	राक्षसाः	“அரக்கர்களே !
अथ	அப்பொழுது	यूयं	நீங்கள்
तान्	அந்த	सर्वे	யாவரும்
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	मम	எனக்கு
सर्वान्	யாவரையும்பார்த்து	पुरस्तात्	முன்னே
इदं	பின்வருமாறு	प्रयुध्यध्वम्	போர்ப்புரிபுங்கள்.
अब्रवीत्	புகன்றான்:		

अहं राक्षसराजेन रावणेन महात्मना । आज्ञप्तः समरे हन्तुं तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥ १० ॥

अहं	“நான்	तौ	அந்த
तन	அந்த	रामलक्ष्मणौ	ராமன் லக்ஷ்மணன்
महात्मना	மகா ஆற்றல் படைக் கப்பெற்றவரும்	उभौ	இருவர்களையும்
राक्षसराजेन	அரக்கமன்னருமாகிய	हन्तुं	கொல்ல
रावणेन	ராவணனால்	आज्ञप्तः	ஆக்குபிக்கப்பட்டி
समरे	போரில்		ருக்கிறேன்.

अद्य रामं वधिष्यामि लक्ष्मणं च निशाचराः । शाखामृगं च सुग्रीवं वानरांश्च शरोत्तमैः ॥

निशाचराः	“ அரக்கர்களே !	शाखामृगं	வானரனாகிய
अद्य	இப்பொழுது	सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும்
रामं	ராமனையும்	वानरान् च	குரங்குகளையும்
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	शरोत्तमैः	சிறந்த பாணங்களால்
		वधिष्यामि	மாய்க்கின்றேன்.

अद्य शूलनिपातैश्च वानराणां महाचमूम् । प्रदहिष्यामि संप्राप्तः शुष्केन्धनमिवानलः ॥१२॥

अद्य	“ இப்பொழுது	अनलः	தீ
वानराणां	வானரர்களின்	शुष्केन्धनं	காய்ந்த விறகை
महाचमूम्	பெரும் சேனையை	इव	எவ்வண்ணமோ
संप्राप्तः	கிட்டியவனாய்		அவ்வண்ணமே
शूलनिपातैः च	சூலப்பாய்ச்சல்	प्रदहिष्यामि	எரித்துவிடப்
	களாலேயே		போகின்றேன்.”

मकराक्षस्य तच्छ्रुत्वा वचनं ते निशाचराः । सर्वे नानायुधोपेता बलवन्तः समागताः ॥

ते	அந்த	तत्	அந்த
बलवन्तः	பலசாலிகளாகிய	वचनं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு,
निशाचराः	அரக்கர்கள்	नानायुधोपेताः	பல ஆயுதங்களைத்
सर्वे	யாவரும்		கொண்டவர்களாய்
मकराक्षस्य	மகநாக்ஷனது	समागताः	திரண்டார்கள்.

ते कामरूपिणः सर्वे दंष्ट्रिणः पिङ्गलेक्षणाः । मातङ्गा इव नर्दन्तो ध्वस्तकेशा भयानकाः ॥

ते	அவர்கள்	ध्वस्तकेशाः	{ தலைமயிரை மொட்
सर्वे	எல்லோரும்		டையடித்துக்கொண்
कामरूपिणः	நினைத்த உருவம்		டவர்கள்.
	எடுக்க வல்லவர்கள்.	मातङ्गाः	யானைகள்
दंष्ट्रिणः	கோரைப் பற்கள்	इव	போல
	கொண்டவர்கள்.	नर्दन्तः	வீறிட்டுக்கொண்டு
पिङ्गलेक्षणाः	கபிலநிறக் கண்களுற்	भयानकाः	பயங்கரமானவர்கள்.
	றவர்கள்.		

परिवार्य महाकाया महाकायं खरात्मजम् । अभिजग्मुस्ततो हृष्टाश्चालयन्तो वसुन्धराम् ॥

ततः	அப்பொழுது	खरात्मजं	கான் புதல்வனை
महाकायाः	பெருத்தஉடல்கொண்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
	ட அவர்கள்	वसुन्धरां	பூமியை
हृष्टाः	உத்ஸாஹம்கொண்டு	चालयन्तः	அதிரச்செய்கின்றவர்
महाकायं	பெருமேனி படைக்க		களாய்
	ப்பெற்ற	अभिजग्मुः	சென்றார்கள்.

शङ्खभेरीसहस्राणामाहतानां समन्ततः । क्ष्वेलितास्फोटितानां च ताः शब्दो महानभूत् ॥

தத:	அப்பொழுது	क्ष्वेलिता-	குதியல்களுடையவும்
समन्ततः	நாற்புறமும்	स्फोटितानां च	கைதட்டுதல்களுடை
आहतानां	ஒலிக்கப்பெற்ற	शब्दः	சத்தமானது [யவும்]
शङ्खभेरीसहस्राणां	சங்கபேரிகைகளின்	.महान्	பெரிதாய்
	பலவுடையவும்	अभूत्	எழுந்தது.

प्रभ्रष्टोऽथ करात्तस्य प्रतोदः सारथेस्तदा । पपात सहसा चैव ध्वजस्तस्य च रक्षसः ॥

तदा	அப்பொழுது	च च	அக்கணமே
तस्य	அவனது	तस्य	அந்த
सारथेः	சாரதியின்	रक्षसः	அரக்கனது
करात्	கையிலிருந்து	ध्वजः एव	கொடியும்
प्रतोदः अथ	சவுக்கும்	सहसा	விரைவாய்
प्रभ्रष्टः	நழுவிவிழுந்தது.	पपात	கீழ் விழுந்தது.

तस्य ते रथयुक्ताश्च हया विक्रमवर्जिताः । चरणैराकुलैर्गत्वा दीनाः सास्रमुखा ययुः ॥

तस्य	அவனுடைய	सास्रमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த
रथयुक्ताः	ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட		முகம் கொண்டவை
ते	அந்த [டவைகளான		களாய்
हयाः च	குதிரைகளும்	आकुलैः	தடுமாறும்
विक्रमवर्जिताः	வன்மையிழந்தவை	चरणैः	கால்களுடன்
	களாய்	गत्वा	நடந்து
दीनाः	ஏங்கியவைகளாய்	ययुः	சென்றன.

प्रवाति पवनस्तस्मिन्सपांसुः खरदारुणः । निर्याणे तस्य रौद्रस्य मकराक्षस्य दुर्मतेः ॥

रौद्रस्य	பயங்கரனும்	निर्याणे	பிரயாணத்தில்
दुर्मतेः	தூர்புத்தியமைந்தவ	पवनः	காற்றானது
तस्य	அந்த [னுமான	सपांसुः	புழுதிபடிந்ததாய்
मकराक्षस्य	மகராஷ்டனுடைய	खरदारुणः	மிகக்கொடுமையாய்
तस्मिन्	அந்த	प्रवाति	வீகிறது.

तानि दृष्ट्वा निमित्तानि राक्षसा वीर्यवत्तमाः । अचिन्त्य निर्गताः सर्वे यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥

वीर्यवत्तमाः	கிறந்த வீர்யசாலி	दृष्ट्वा	பார்த்து
	களான	अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तौ	அந்த
सर्वे	யாவரும்	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
तानि	அந்த	यत्	எங்கோ அங்கு [ரும்]
निमित्तानि	அபசகுணங்களை	निर्गताः	சென்றார்கள்.

घनगजमहिषाङ्गतुल्यवर्णाः समरमुखेव्वसकृद्दासिभिन्नाः ।

अहमहमिति युद्धकौशलास्ते रजनिचराः परिवभ्रमुर्नदन्तः

॥ २१ ॥

घनगजमहिषाङ्ग- } மேதம் யானே எருமை
 तुल्यवर्णाः } இவைகளின் உடல்க
 . னுக்கு நிகரான நிறங்
 கொண்டவர்களும்
 समरमुखेषु } முனை முகங்களில்
 असकृद्दासि- } பலதடவை கதைகளா
 भिन्नाः } லும் கத்திகளா லும்
 தாக்கப்பட்டவர்
 களும்

युद्धकौशलाः } போர்நிபுணர்களு
 மாந
 ते } அந்த
 रजनिचराः } அரக்கர்கள்
 अहं अहं } நான் முந்தினான் முந்தி
 इति } என்று
 नदन्तः } க்ஜித்துக்கொண்டு
 परिवभ्रमुः } சென்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18422

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3747

एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ७९ ॥

मकराक्षवधः—மகராக்ஷ வதம்.

निर्गतं मकराक्षं ते दृष्ट्वा वानरयूथपाः । आपुत्य सहसा सर्वे योद्धुकामा व्यवस्थिताः ॥

ते } அந்த
 वानरयूथपाः } வானரசேனை த்தலைவர்
 கள்
 सर्वे } எல்லோரும்
 निर्गतं } வந்துசேர்ந்தவனாய்
 मकराक्षं } மகராக்ஷனை

दृष्ट्वा } பார்த்து,
 योद्धुकामाः } போரிட உத்ஸாஹம்
 கொண்டவராய்
 सहसा } சடக்கென
 आपुत्य } தாவிவந்து
 व्यवस्थिताः } தயாராய் நின்றார்கள்.

ततः प्रवृत्तं सुमहत्तुद्धं रोमहर्षणम् । निशाचरैः प्लवङ्गानां देवानां दानवैरिव ॥ २ ॥

ततः } அனந்தரம்
 निशाचरैः } அரக்கர்களுடன்
 प्लवङ्गानां } வானரர்களுக்கு,
 दानवैः } அசுரர்களோடு
 देवानां } தேவர்களுக்கு
 इव } போன்றதாய்,

युद्धं } போரானது
 सुमहत् } மிகக்கடுமையாய்
 रोमहर्षणं } மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
 தாய்
 तत् } அப்பொழுது
 प्रवृत्तम् } நிகழ்ந்தது.

वृक्षशूलनिपातैश्च शिलापरिघपातनैः । अन्योन्यं मर्दयन्ति स्म तदा कपिनिशाचराः ॥ ३ ॥

तदा } அப்பொழுது
 कपिनिशाचराः } வானரர்களும்
 அரக்கர்களும்
 वृक्षशूलनिपातैः } மரங்கள் சூலங்கள்
 இவைகளால் தாக்கு
 தல்களா லும்

शिलापरि- } பாறை உழலை இவைக
 पातनैः च } ளின் அறைகளாலும்
 अन्योन्यं } ஒருவரையொருவர்
 मर्दयन्ति स्म } புடைத் துக்கொண்
 டார்கள்.

शक्तिखड्गदाकुन्तैस्तोमरैश्च निशाचराः । पट्टिशैर्भिन्दिपालैश्च बाणापातैः समन्ततः ॥ ४ ॥
पाशमुद्गरदण्डैश्च निखातैश्चापरे तदा । कदनं कपिवीराणां चक्रुस्ते रजनीचराः ॥ ५ ॥

ததா	அப்பொழுது	बाणापातैः	சரமாரிகளாலும்
தே	அந்த	அபரே	வேறுசில
निशाचराः	அரக்கர்கள்	रजनीचराः	அரக்கர்கள்
शक्तिखड्गदाकुन्तैः	வேல், வாள், கதை, குந்தம் இவைகளாலும்	पाशमुद्गरदण्डैः च	{ பாசக்கயிறுகள் முக்த் கரங்கள் தடிகள் இவைகளாலும்
तोमरैः च	தோமரங்களாலும்	निखातैः च	மண் வெட்டிகளாலும்
पट्टिशैः	பட்டாக்கத்திகளாலும்	कपिवीराणां	வானரவீரர்களுக்கு
भिन्दिपालैः च	பிந்திபாலஆயுதங்கள்	कदनं	நாசத்தை
	களாலும்	समन्ततः	நாற்புறமும்
		चक्रुः	விளைவித்தனர்.

बाणौघैरर्दिताश्चापि खरपुत्रेण वानराः । संभ्रान्तमनसः सर्वे दुद्रुवुर्भयपीडिताः ॥ ६ ॥

வானரா:	வானரர்கள்	अर्दिता:	துன்புறுத்தப்பட்ட வர்களாய்
सर्वे च	யாவரும்	भयपीडिता:	திகில்கொண்டு
खरपुत्रेण अपि	கரன் புதல்வனாலே	संभ्रान्तमनसः	சித்தப்பிரமைகொண்டவர்களாய்
बाणौघैः	சரஜாலங்களால்	दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

तान्दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे द्रवमाणान्वलीमुखान् । नेदुस्ते सिंहवदृष्ट्वा राक्षसा जितकाशिनः ॥

राक्षसाः	க்ஞாஸ்வபாவமுடையவர்களும்	तान्	அந்த
जितकाशिनः	ஜயத்துடன் விளங்குகிறவர்களுமான	वलीमुखान्	வானர்களை
ते	அந்த	द्रवमाणान्	ஓடுகின்றவர்களாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்க்க
सर्वे	யாவரும்	हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவர்
		सिंहवत्	சிம்மம்போல் [களாய்
		नेदुः	காஜித்தார்கள்.

विद्रवत्सु तदा तेषु वानरेषु समन्ततः । रामस्तान्वारयामास शरवर्षेण राक्षसान् ॥ ८ ॥

தேபு	அந்த	रामः	ஸ்ரீராமர்
वानरेषु	வானரர்கள்	तान्	அந்த
तदा	அப்பொழுது	राक्षसान्	அரக்கர்களை
समन्ततः	நாற்புறமும்	शरवर्षेण	சரமாரியால்
विद्रवत्सु	ஓடுகையில்	वारयामास	மறைத்தார்.

अद्य मद्भाणवेगेन प्रेतराड्विषयं गतः । ये त्वया निहता वीराः सह तैश्च समेष्यसि ॥

अद्य	“இப்பொழுது	त्वया	உன்னால்
मद्भाणवेगेन	எனது பாணசக்தி	निहताः	கொல்லப்பட்டார்
प्रेतराड्विषयं	எமனுலகை [யால்		களோ
गतः	அடைந்த நீ	तैः	அவர்களுடன்
ये	எந்த	सह च	கூடவே
वीराः	வீரர்கள்	समेष्यसि	சேர்ந்துவிடுவாய்.

बहुनाऽत्र किमुक्तेन शृणु राम वचो मम । पश्यन्तु सकला लोकास्त्वां मां चैव रणाजिरे॥

अत्र	“இப்பொழுது	शृणु	காதிர்போட்டுக்
बहुना	பல	सकलाः	எல்லா [கொள்.
उक्तेन	பேச்சால்	लोकाः	உலகங்களும்
किं	யாது பயன் ?	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
राम	ராம!	त्वां	உன்னையும்
मम	எனது	मां च	என்னையும்
वचः एव	ஒரு சொல்லை மட்டும்	पश्यन्तु	கண்கூடாய்க்
			காணட்டும்.

अस्त्रैर्वा गदया वापि बाहुभ्यां वा महाहवे । अभ्यस्तं येन वा राम तेनैव युधि वर्तताम् ॥

राम	“ராம!	येन वा	எவ்விதமாய்
महाहवे	பெரும்போரில்	अभ्यस्तं	பழக்கமோ
अस्त्रैः वा	அஸ்திரங்களினாலோ	तेन एव	அவ்விதமாக
गदया वा	கதையாலோ	युधि	போரில்
बाहुभ्यां अपि वा	இரு கைகளாலோ	वर्तताम्	நடக்கலாம்”.

मकराक्षवचः श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत्प्रहसन्वाक्यमुत्तरोत्तरवादिनम् ॥ १७ ॥

दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	उत्तरोत्तरवादिनं	ஒபாது பேசிக்கொண்
	திருக்குமாரனாகிய		டிருக் குமவனைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பார்த்து
मकराक्षवचः	மகராஷ்டனது	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு [சொல்லை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
प्रहसन्	நகைப்பவராய்		புகன்றார்:

कथसे किं वृथा रक्षो बहून्सदृशानि तु । न रणे शक्यते जेतुं विना युद्धेन वाग्बलात्॥

रक्षः	“அரக்கனே!	कथसे	பிதற்றுகின்றனை?
असदृशानि	பொருத்தமில்லாத	रणे	போரில்
बहूनि	பலவற்றை	युद्धेन विना	சமரின்றி
किं	என்	वाग्बलात्	வாக்வன்மையால்
वृथा	வயர்த்தமாய்	जेतुं	ஜயிக்க
तु	இப்பொழுது	शक्यते न	ஒண்ணாது.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां त्वत्पिता च यः । त्रिशिरा दूषणश्चैव दण्डके निहता मया ॥

दण्डके "தண்டகாவனத்தில்
ரக்ஷா அரக்கர்களின்
चतुर्दश सहस्राणि பதினாலாயிரத்தவர்
यः எவனோ அந்த [கனும்
त्वत्पिता च உனது தந்தையும்

त्रिशिरा: च த்ரிசிரஸும்
दूषणः एव தூஷணனும்
मया என்னால்
निहता: கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

स्वाशितास्तव मांसेन गृध्रगोमायुवायसाः । भविष्यन्त्यद्य वै पाप तीक्ष्णतुण्डनखाङ्कुराः ॥

पाप "பாபியே!
अद्य वै இப்பொழுது
तीक्ष्णतुण्ड-} கூரிய மூக்குகளையும்
नखाङ्कुराः } நகமுனைகளையும்
கொண்ட

गृध्रगोमायुवायसाः கழுக்குகளும் நரிகளும்
तव உனது [காகங்களும்
मांसेन மாமிசத்தால்
स्वाशिता: நல்லுணவு
பெற்றவைகளாய்
भविष्यन्ति ஆகப்போகின்றன.

रुधिरार्द्रमुखा हृष्टा रक्तपक्षाण्डजाश्च ये । खे गता वसुधायां च भ्रमिष्यन्ति समन्ततः ॥

रक्तपक्षाण्डजा: "சிவந்த சிறகுகளு
டைய பறவைகள்
ये च எவைகளோ
அவைகள்
रुधिरार्द्रमुखा: ரத்தம் தோய்ந்த மூக்
சுடையவைகளாய்
खे ஆகாசத்திலும்

वसुधायां च பூமியிலும்
गता: சென்று
हृष्टा: களிப்புற்று
समन्ततः எங்கும்
भ्रमिष्यन्ति வட்டமிடப்
போகின்றன.

राघवेणैवमुक्तस्तु खरपुत्रो निशाचरः । बाणौघानमुचत्तस्मै राघवाय रणाजिरे ॥ २२ ॥

तु அப்பொழுது
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
मुक्तः சொல்லப்பட்ட
खरपुत्रः கரன்புதல்வனாகிய
निशाचरः அரக்கன்

रणाजिरे போர்க்களத்தில்
तस्मै அந்த
राघवाय ஸ்ரீராமர் மீது
बाणौघान् சாஜாலங்களை
अमुचत् விடுத்தான்.

ताञ्छराञ्छरवर्षेण रामश्चिच्छेद नैकधा । निपेतुर्भुवि ते छिन्ना स्वमपुङ्खाः सहस्रशः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
तान् அந்த
शरान् கணைகளை
शरवर्षेण பாணவர்ஷத்தால்
नैकधा பலவாறாய்
चिच्छेद துண்டித்தார்.

छिन्ना: முறிவுண்ட
स्वमपुङ्खा: பொன்முனையுற்ற
ते அவைகள்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்
भुवि பூமியில்
निपेतु: விழுந்தன.

तद्युद्धमभवत्तत्र समेत्यान्योन्यमोजसा । रक्षसः खरपुत्रस्य सूनोर्दशरथस्य च ॥ २४ ॥

तत्	அப்பொழுது	सूनोः च	திருமைந்தருக்கும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
खरपुत्रस्य	கான் புதல்வனாகிய	ओजसा	பிரதாபங்கொண்டு
रक्षसः	அரக்கனுக்கும்	समेत्य	எதிர்த்து
दशरथस्य	தசரதரின்	युद्धं	போர்
		अभवत्	நிகழ்ந்தது.

जीमूतयोरिवाकाशे शब्दो ज्यातलयोस्तदा । धनुर्मुक्तः स्वनोत्कृष्टः श्रूयते च रणाजिरे ॥

तदा	அப்பொழுது	स्वनोत्कृष्टः	பெரும் ஓசையும்
रणाजिरे	போர்க்களத்தில்	च	ஆகிய எல்லாம்
ज्यातलयोः	நாணினுடையவும் கை	आकाशे	ஆகாயத்தில்
	த்தலத்தினுடையவும்	जीमूतयोः	மேகங்களுடையது
शब्दः	ஓசையும்	इव	போன்றவையாய்
धनुर्मुक्तः	வில்லால் விளையும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.

देवदानवगन्धर्वाः किन्नराश्च महोरगाः । अन्तरिक्षगताः सर्वे द्रष्टुकामास्तदद्भुतम् ॥ २६ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	தேவர்கள் அஸுரர்கள் கள் கந்தர்வர்கள்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
किन्नराः	கின்னரர்கள்	तत्	அதை
महोरगाः च	மகோரகர்கள் ஆகிய	द्रष्टुकामाः	பார்க்க ஆவலுற்றவர் களாய்
सर्वे	யாவரும்	अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்திற்கு வந் தார்கள்.

विद्धमन्योन्यगात्रेषु द्विगुणं वर्धते परम् । कृतप्रतिकृतान्योन्यं कुरुतां तौ रणाजिरे ॥ २७ ॥

अन्योन्यगात्रेषु	ஒருவர்க்கொருவர் சரீரங்களில்	तौ	அவர்களிருவரும்
विद्धं	எய்தல்	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
परं	மென்மேல்	कृतप्रति- } कृतान्योन्यं }	ஒருவர்க்கொருவர் செய்ததற்கு மாறு
द्विगुणं	இரட்டிப்பாக		பெறும்வண்ணமாய்
वर्धते	விருத்தியடைந்தது.	कुरुताम्	புரிந்தார்கள்.

राममुक्तास्तु बाणौघान् राक्षसस्त्वच्छिनद्वणे ॥ २८ ॥

राक्षसः तु	அரக்கனும்	बाणौघान् तु	கணைக்கூட்டங்களையும்
रणे	போரில்	अच्छिनत्	சுதைத்து விட்டான்.
राममुक्तान्	ஸ்ரீராமரால் விடப் பட்ட		

रक्षोमुक्तास्तु रामो वै नैकधा प्राच्छिनच्छरैः ॥ २९ ॥

रामः वै	ஸ்ரீராமரும்	शरैः	பாணங்களால்
रक्षोमुक्तान् तु	ராக்ஷஸனால் விடப் பட்டவைகளையும்	नैकधा	பலபடியாய்
		प्राच्छिनत्	துண்டித்தெறிந்தார்.

विभ्राम्य तु महच्छूलं प्रज्वलत्तन्निशाचरः । स क्रोधात्प्राहिणोत्तस्मै राघवाय महाहवे ॥

ச: அந்த
 நிசாசர்: அரக்கன்
 து அப்பொழுது
 ப்ஜவலத் ஜ்வலிக்கும்
 தத் அந்த
 மஹத் பெரும்
 ஶூல் சூலாயுதத்தை

விபிராம்ய சுழற்றி
 க்ரோதாத் கோபத்துடன்
 மஹாவே பெரும்போரில்
 தஸ்மே அந்த
 ரா஘வாய ஸ்ரீராமரின் மீது
 ப்ராஹிணோத் எறிந்தான்.

तमापतन्तं ज्वलितं खरपुत्रकराच्युतम् । बाणैस्तु तिमिराकाशे शूलं चिच्छेद् राघवः ॥

ரா஘வ: ஸ்ரீராமர்
 து அப்பொழுது
 ஶரபுத்ரகராத் கரண்புதல்வன் கரத்தி
 னினின்று
 ச்யு: விடுக்கப்பெற்று
 அபததன் எதிர்த்து வருகிறதும்

அகாசே ஆகாயத்தில்
 ஜ்வலிதம் ஜ்வலிக்கின்றதுமான
 த் அந்த
 ஶூல் சூலத்தை
 திமி: பாணை: மூன்று பாணங்களால்
 சிச்சேத் துண்டித்து விட்டார்.

स छिन्नो नैकधा शूलो दिव्यहाटकमण्डितः । व्यशीर्यत महोल्केव रामवाणार्दितो भुवि ॥

ச: அந்த
 டிவ்ஹாடகமண்டித: சிறந்த பொன்னுலலங்
 கரிக்கப்பட்ட
 ஶூல்: சூலமானது
 ராமவாணாதித: ராமபாணத்தால்
 தாக்கப்பட்டு

நைகதா துகளாய்
 சிந்ந: சிதைந்து
 மஹோல்கா இவ பெருங்கொள்ளி
 போன்றவராய்
 புவி பூமியில்
 வ்யசீர்யத சிதறிவிழுந்தது.

तच्छूलं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । साधु साध्विति भूतानि व्याहरन्ति नभोगता ॥

நமொகதா ஆகாயத்திலிருக்கின்ற
 பூதானி பிராணிகள்
 தத் அந்த
 ஶூல் சூலத்தை
 அக்லிஸ்டகர்மணா அனாயாசமாய் எதை
 யும் செய்யவல்ல

ராமேண ஸ்ரீராமரால்
 நிஹத் துவம்சம் செய்யப்
 ப்ரூஷா கண்டு [பட்டதாய்
 சாது சாது பேஷ் பேஷ்
 இதி என்று
 வ்யாஹர்ந்தி சொன்னார்கள்.

तं दृष्ट्वा निहतं शूलं मकराक्षो निशाचरः । मुष्टिमुद्यम्य काकुत्स्थं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

நிசாசர்: அரக்கனாகிய
 மகராக்ஷன்
 த் அந்த
 ஶூல் சூலத்தை
 நிஹத் த்வம்சம் பண்ணப்
 ப்ரூஷா பார்த்து [பட்டதாய்

முடி மூட்டியை
 உத்யமய உயர்த்திக்கொண்டு
 காசுத்ஸ்ய ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 திஸ்தி திஸ்தி சற்றுகில் சற்றுகில்
 இதி ச என்றும்
 அப்ரவீத் புகன்றான்.

स तं दृष्ट्वा पतन्तं वै प्रहस्य रघुनन्दनः । पावकास्त्रं ततो रामः सन्दधे तु शरासने ॥ ४० ॥

रघुनन्दनः	ரகுநலந், தன ராகிய	दृष्ट्वा	பார், த்து
सः	அந்த	प्रहस्य	நகைத்தது
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	ततः	அப்பொழுது
तं	அவனை	शरासने	வில்லில்
पतन्तं वै	பாய்ந்துவருபவனாய்	पावकास्त्रं	ஆக்னேயாஸ்திரத்தை
		सन्दधे	கொடுத்தார்.

तेनास्त्रेण हतं रक्षः काकुत्स्थेन तदा रणे । संछिन्नहृदयं तत्र पपात च ममार च ॥ ४१ ॥

तदा	அப்பொழுது	हतं	அடிக்கப்பட்டவனாய்
रणे	போரில்	संछिन्नहृदयं	ஹிருதயம் பிளவு ண்டவனாய்
रक्षः	அரக்கன்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तेन	அந்த	पपात	கீழ்விழுந்தான்.
काकुत्स्थेन	ஸ்ரீராமரால்	च च	தக்ஷணமே
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்	ममार	உயிர் துறந்தான்.

दृष्ट्वा ते राक्षसाः सर्वे मकराक्षस्य पातनम् । लङ्कामेवाभ्यधावन्त रामबाणार्दितास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
रामबाणार्दिताः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட	मकराक्षस्य	மகராக்ஷனது
ते	அந்த	पातनं	வீழ்ச்சியை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார், த்து
		लङ्कां एव	இலங்கைக்கே
		अभ्यधावन्त	ஒடிவிட்டார்கள்.

दशरथपुत्रपुत्रबाणवेगै रजनिचरं निहतं खरात्मजं तम् ।

ददशुरथ सुरा भृशं प्रहृष्टा गिरिमिव वज्रहतं यथा विकीर्णम् ॥ ४३ ॥

अथ	அப்பொழுது	रजनिचरं	அரக்கனை
सुराः	தேவர்கள்	दशरथपुत्र- } बाणवेगैः }	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருப்புதல்வ ரது பாணவீழ்ச்சி களால்
वज्रहतं	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்ட	निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்
विकीर्णं	சிதறுண்ட	भृशं	மிக
गिरिं	பர்வதத்தை	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு
इव यथा	போலவே	ददशुः	பார்த்தார்கள்.
खरात्मजं	கரன் புதல்வனாகிய		
तं	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

अशीतितमः सर्गः -- எண்பதாவது ஸர்க்கம். || ௮௦ ||

इन्द्रजिज्ञीर्षमः—இந்திரஜித்தின் புறப்பாடு.

मकराक्षं हतं श्रुत्वा रावणः समितिञ्जयः । क्रोधेन महताऽऽविष्टो दन्तान्कटकटापयन् ॥१॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிகொள்	दन्तान्	பற்களை
रावणः	ராவணன் [பவஞன	कटकटापयन्	நெறநெறவெனக்
मकराक्षं	மகராக்ஷை	महता	பெரும் [கடித்து
हतं	மாண்டவனாய்	क्रोधेन	கோபத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आविष्टः	முண்டவனான.

कुपितश्च तदा तत्र किं कार्यमिति चिन्तयन् । आदिदेशाथ संक्रुद्धो रणायन्द्रजितं सुतम् ॥

कुपितः च	கோபங்கொண்டிருந்த	चिन्तयन्	சிந்தித்து
	அவனும்	संक्रुद्धः	சினம் மிகுந்தவனாய்
तदा	அப்பொழுது	सुतं	புதல்வனான
तत्र	அவ்விஷயத்தில்	इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
किं कार्यं	என்னசெய்யவேண்	रण य	போருக்கு
इति	என்று [டியது	अथ	பின்வருமாறு
		आदिदेश	கட்டளையிட்டான் :

जहि वीर महावीर्यौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अदृश्यो दृश्यमानो वा सर्वथा त्वं बलाधिकः॥

वीर	“ வீர !	भ्रातरौ	சகோதரர்
त्वं	நீ	रामलक्ष्मणौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண
अदृश्यः	கண்களுக்குப்புலப்		னையும்
	படாதவனாகவோ	जहि	வெற்றிகொள்வாயாக.
दृश्यमानः वा	புலப்பட்டவனாகவோ	सर्वथा	எப்படியும்
महावीर्यौ	மகாவீர்யசாலி	बलाधिकः	நீ பலத்தால் மிக்க
	களான		வனே.

त्वमप्रतिमकर्माणमिन्द्रं जयसि संयुगे । किं पुनर्मानुषौ दृष्ट्वा न वधिष्यसि संयुगे ॥ ४ ॥

त्वं	“ நீ	मानुषौ	மானிடர்களுக்கிய
संयुगे	போரில்		இவர்களை
अप्रतिमकर्माणं	ஒப்பற்ற செயல்	दृष्ट्वा पुनः	கண்டமாத்திரத்தி
	கொண்ட	संयुगे	போரில் [லேயே
इन्द्रं	இந்திரனை	वधिष्यसि न किम्	கொல்லமாட்டாயா
जयसि	வென்றனை ;		என்ன ? ”

तथोक्तो राक्षसेन्द्रेण प्रतिगृह्य पितुर्वचः । यज्ञभूमौ स विधिवत्पावकं जुहवेन्द्रजित् ॥ ५ ॥

राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸமன்னனால்	प्रतिगृह्य	சுரமேற்கொண்டு
तथा	மேற்கண்டவாறு	यज्ञभूमौ	யாகத்தலத்தில்
उक्तः	ஆகாபிக்கப்பட்ட	विधिवत्	முறைப்படி
सः इन्द्रजित्	அந்த இந்திரஜித்து	पावकं	அக்னியில்
पितुः	தந்தையினிடைய	जुहवे	ஹோமம்செய்தான்.
वचः	கட்டளையை		

जुह्वतश्चापि तत्राग्निं रक्तोष्णीषधराः स्त्रियः । आजग्मुस्तत्र संभ्रान्ता राक्षस्यो यत्र रावणिः॥

तत्र
अग्निं
जुह्वतः च
रक्तोष्णीषधराः
स्त्रियः

அப்பொழுது
அக்னியில்
அவன் ஹேராமம்
செய்யும்பொழுது
சிவப்புத்தலைப்பாகை
யணிந்த
பெண்கள்

राक्षस्यः अपि
रावणिः
यत्र
तत्र
संभ्रान्ताः
आजग्मुः

அரக்கிகளும்
ராவணன் புதல்வன்
எங்கிருந்தானோ
அங்கு
பரபரப்புற்றவர்
களாய்
வந்தார்கள்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि स्रुवं काष्णायंसं तथा ॥
सर्वतोऽग्निं समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

शस्त्राणि
शरपत्राणि
विभीतकाः
समिधः अथ
लोहितानि
वासांसि च
काष्णायंसं
स्रुवं तथा
सतोमरैः

சஸ்திரங்களையும்
நாணல் இலைகளையும்
தூன்றி
சமித்துகளையும்
சிவந்த
வஸ்திரங்களையும்
கரிய இரும்பாலான
கரண்டியையும்
தோமரங்களோடு
கூடின

शरपत्रैः
अग्निं
सर्वतः
समास्तीर्य
जीवतः
कृष्णवर्णस्य
छागस्य
गलं
जग्राह

நாணல் இலைகளாலும்
அக்னிக்கு
நாற்புறமும்
பரப்பிவிட்டு
உயிரோடிருக்கும்
கருநிறங்கொண்ட
ஓர் ஆட்டினது
கழுத்தை
அறுத்து எடுத்துக்
கொண்டான்.

शरहोमसमिद्धस्य विधूमस्य महार्चिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं दर्शयन्ति च ॥

विधूमस्य
महार्चिषः
शरहोमसमिद्धस्य

புகையற்ற
அக்னியானது
{ சரஹேராமத்தால்
ஆதானஞ்செய்யப்
பட்டவுடன்

लिङ्गानि
बभूवुः
तानि
विजयं च
दर्शयन्ति

குறிகள்
உண்டாயின.
அவைகள்
வெற்றியையும்
சூசிப்பித்தன.

प्रदक्षिणावर्तशिखस्तप्तहाटकसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥ १० ॥

पावकः
उत्थितः
प्रदक्षिणावर्तशिखः

அக்னிபகவான்
வெளிவந்தவராய்
வலமாய் வரும் ஐவா
லைகொண்டு

तप्तहाटकसन्निभः
तत्
हविः
स्वयं
प्रतिजग्राह

சுத்தப்பொன்னை
அந்த [நிகர்த்தவராய்
ஹவிஸை
நேரிலேயே
வாங்கிக்கொண்டார்.

ஹுதவா஽ஸ்தி தர்பயிதவா ஸ தேவதானவராஸஸான | அரூரோஹ ரததரேஸ்துமந்தர்தானகதத் ஸுஹம் || 11 ||

அஸ்தி அக்னியில்
ஹுதவா ஹோமஞ்செய்து
தேவதானவ- } தேவர்களையும் தான
ராஸஸான ஸ } வர்களையும் அரக்கர்
களையும்

தர்பயிதவா திருப்தியுறச்செய்து
அந்தர்தானகதத் கட்டிலனாகா திருக்கிற
ஸுஹம் அழகியதுமான [தும்
ரததரேஸ்து சிறந்த ரதத்தில்
அரூரோஹ ஏறினான்.

ஸ வாஜிஸ்திஸ்துதஸ்திஸ்து வானேஸ்தி நிஸ்திதேயுத: | அரோபிதமஹாஸாப: ஸுஸுஹே ஸ்யந்தநோததம: ||

ஸ: அந்த
ஸ்யந்தநோததம: சிறந்த ரதமானது
ஸ்துதஸ்தி: நான்கு
வாஜிஸ்தி: குதிரைகளோடும்
நிஸ்திதே: கூரிய

வானே: பாணங்களோடும்
யுத: கூடியதாயும்
அரோபிதமஹாஸாப: நானேற்றப்பட்ட பெ
ருமவில்லுடையதாயும்
ஸுஸுஹே பிரகாசித்தது.

ஜாஜ்வல்யமானோ வபுஸா தபநியபரிஸ்தத: | ஸுஸுஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து ஸ ரத: ஸமலகூத: || 12 ||

வபுஸா ஓளியால்
ஜாஜ்வல்யமான: ஜ்வலிக்கின்றதும்
தபநியபரிஸ்தத: பொன்னாலான மேல்
கோப்புடையதுமான
ஸ: ரத: அந்த ரதமானது

ஸுஸுஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து மிருகபிப்பங்களாலும்
ஸந்திர: அந்தசந்திர
பிப்பங்களாலும்
ஸமலகூத: அலங்கரிக்கப்பட்ட
ருந்தது.

ஜாஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து ஸுஸுஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து ஸ ரத: ஸமலகூத: || 13 ||

ஸந்திர: இந்திரஜித்தினுடைய
ஜாஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து பொன்னாலாகிய சிறந்த
த அக்ரமுடையதும்
வெட்டுக்கற்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட
துமான

ஸுஸுஸ்துந்ராத்ஸந்தேஸ்து த்வஜமானது
ஸந்திர: ஜ்வலிக்கும் அக்னியை
நிகர்த்ததாய்
வஸுஸு வளங்கிற்று.

தேந ஸாதில்யகலேந ஸுஹாஸ்தேஸ்து ஸ ரத: ஸமலகூத: || 14 ||

ஸுஹாஸ்தேஸ்து மிக பலசாலியான
ஸ: ரத: அந்த இந்திரஜித்தது
தேந ஸ அதனாலும் (ரதத்தி
னாலும்)

ஸுஹாஸ்தேஸ்து பிரம்மாஸ்திரத்தாலும்
பாலித: பாதுகாக்கப்பட்ட
டவனாய்
ஸுஹாஸ்தேஸ்து தகைக்க முடியாதவ
வஸுஸு வளங்கினான். [னாய்

ஸோஸ்திஸ்திஸ்து ஸுஹாஸ்தேஸ்து ஸ ரத: ஸமலகூத: || 15 ||

ஸோஸ்திஸ்திஸ்து ஸுஹாஸ்தேஸ்து ஸ ரத: ஸமலகூத: || 15 ||

ஸ: ஸந்திரஜித் அந்த இந்திரஜித்தது
அஸ்தி அக்னியில்
ராஸஸை: ராஸஸை
ஸந்திர: மந்திரங்களால்

ஹுதவா ஹோமம் செய்து
நகரினின்ற [விட்டு
அஸ்திஸ்திஸ்து வெளிப்புறப்பட்டு
அந்தர்தானகத: கட்டிலனாகாதவனாகி
அஸ்திஸ்து பின்வருமாறு சொல்
லிக்கொண்டான்;

अद्य हत्वा रणे यौ तौ मिथ्या प्रवाजितौ वने । जयं पिते प्रदास्यामि रावणाय रणार्जितम् ॥

யௌ	“எவர்கள்	हत्वा	கொன்று
वने	காட்டில்	पिते	தந்தை
मिथ्याप्रवाजितौ	பொய்த்தவசுவேடம்	रावणाय	ராவணனுக்கு
	புனைந்தவர்களோ	रणार्जितं	போரில் கொள்ளப் பட்ட
तौ	அவர்களை		
अद्य	இப்பொழுது	जयं	வெற்றியை
रणे	போரில்	प्रदास्यामि	சமர்ப்பிப்பேன்.

कृत्वा निर्वानरामुर्वी हत्वा रामं सलक्ष्मणम् । करिष्ये परमप्रीतिमित्युक्त्वाऽन्तरधीयत ॥

उर्वी	“பூமியை	परमप्रीतिं	பேரானந்தத்தை
निर्वानरां	வானரர்களற்றதாக	करिष्ये	விளைவிப்பேன் ”
कृत्वा	செய்தும்	इति	என்று
रामं	ராமனை	उक्त्वा	சொல்லிக்கொண்டு
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனுடன்கூட	अन्तरधीयत	மறைந்தவனாகவே இருந்தான்.
हत्वा	கொன்றும்		

आपपाताथ संक्रुद्धो दशग्रीवेण चोदितः । तीक्ष्णकार्मुकनाराचैस्तीक्ष्णस्त्विन्द्ररिपू रणे ॥

दशग्रीवेण	தசகண்டனால்	तीक्ष्णकार्मुक-	} பயங்கரமான விற்கள்,
चोदितः	ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட	नाराचैः	
इन्द्ररिपुः	இந்திரஜித்து		இவைகளால்
अथ	அப்பொழுது	तीक्ष्णः तु	பயங்கரனாய்
संक्रुद्धः	கோபம் மூண்டவனாய்	रणे	போரில்
		आपपात	எதிர்த்துவந்தான்.

स ददर्श महावीर्यौ नागौ त्रिशिरसाविव । सृजन्ताविषुजालानि वीरौ वानरमध्यगौ ॥

सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	नागौ	ஸர்ப்பங்கள்
वानरमध्यगौ	வானரர்களின் மத்திய	इव	போன்றவர்களும்
	விருப்பவர்களும்	इषुजालानि	சரஜாலங்களை
महावीर्यौ	சிறந்த வீரயம் படைக்	सृजन्तौ	வர்ஷிக்கின்றவர்களு
	கப்பெற்றவர்களும்	वीरौ	இரு வீரர்களை [மான
त्रिशिरसौ	முத்தலை	ददर्श	கண்டான்.

इमौ ताविति सञ्चिन्त्य सज्यं कृत्वा च कार्मुकम् । सन्ततानेषुधाराभिः पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

इमौ	இவர்கள்	सज्यं कृत्वा	நானேற்றி
तौ	அவர்கள் (ராமலக்ஷ்மணர்கள்)	इषुधाराभिः	சரமாரிகளால்,
		वृष्टिमान्	வர்ஷிக்கும்
इति	என்று	पर्जन्यः	மேகம்
सञ्चिन्त्य	தீர்மானித்து	इव	போன்றவாதே,
कार्मुकं च	வில்லையும்	सन्ततान	வர்ஷித்தான்.

स तु वैहायसं प्राप्य सरथो रामलक्ष्मणौ । अचक्षुर्विषये तिष्ठन्विष्याथ निशितैः शरैः ॥

ச:	அவன்	திஷ்ந்	இருந்துகொண்டு
து	அப்பொழுது	ராமலக்ஷ்மணौ	ஸ்ரீராமரையும்
வையசம்	ஆகாயத்தை		லக்ஷ்மணரையும்
பாப்ய	அடைந்து	நிஸிதெ:	கூரிய
சரத:	ரதத்திலிருப்பவனாய்	சரெ:	பாணங்களால்
அக்ஷுவிஷயெ	அப்ரத்தியக்ஷத்தில்	விஷய	எய்தான்.

तौ तस्य शरवेगेन परितौ रामलक्ष्मणौ । धनुषी सशरे कृत्वा दिव्यमस्त्रं प्रचक्रतुः ॥ २३ ॥

தौ	அந்த	தனுஸி	விற்களில்
ராமலக்ஷ்மணौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	சசரெ	பாணத்தை
தச்ய	அவனது	கூவா	தொடுத்து
சரவேன	பாணவீழ்ச்சியால்	தவ்ய் அஸ்த்ர	சிறந்த அஸ்திரத்தை
பரிதौ	எய்யப்பெற்றவர்களாய்	ப்ரக்ரது:	விட்டார்கள்.

प्रच्छादयन्तौ गगनं शरजालैर्महाबलौ । तमस्त्रैः सूर्यसङ्काशैर्नैव पस्पृशतुः शरैः ॥ २४ ॥

மஹாபலौ	மகா பலசாலிகளாகிய	तं	அவனை
	அவர்கள்	சூர்யசங்காசை:	சூர்யனை நிகர்த்த
சரஜாலெ:	பாணசமூகங்களால்	அஸ்த்ர:	அஸ்திரங்களாலும்
ககநம்	ஆகாயத்தை	சரெ: ஓவ	கணைகளாலும்
ப்ரக்ஷாடயந்தौ	மறைக்கின்றவர்கள்	பஸ்ப்ரஸது: ந	தொடவில்லை.

स हि धूमान्धकारं च चक्रे प्रच्छादयन्नभः । दिशश्चान्तर्दधे श्रीमान्नीहारतमसा वृताः ॥

श्रीमान्	கீர்த்திமானாகிய	चक्रे	செய்தான்.
स: हि	அவனும்	நீஹரதமசா	பனியாலும் இருளா
प्रच्छादयन्	மறைந்திருக்கின்ற		லும்
	வனாய்	वृता:	மூடுண்ட
नभः	ஆகாயத்தை	दिश:	திசைகளையும்
धूमान्धकारं	புகையால் இருளா	च च	இன்னும்
	டர்ந்ததாய்	अन्तर्दधे	மறைத்தான்.

नैव ज्यातलनिर्घोषो न च नेमिखुरस्वनः । शुश्रुवे चरतस्तस्य न च रूपं प्रकाशते ॥ २५ ॥

चरत:	சஞ்சரிக்கும்	शुश्रुवे न	கேட்கவில்லை.
तस्य रूपं च	அவனது உருவமும்	ज्यातलनिर्घोष:	நானேசையும்
प्रकाशते न	தோன்றவில்லை.	च न	அப்படியே கேட்கப்
नेमिखुरस्वनः एव	சக்கிரங்கள் குளம்பு கள் இவைகளின் ஒசையும்		படவில்லை.

घनान्धकारे तिमिरे शिलावर्षमिवाद्भुतम् । स वर्ष महाबाहुनाराचशरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

ச:	அந்த	நா(அ)சரவृஷ்டிभि:	நாராசபாணவர்ஷங் களால்
महाबाहु:	வீரன் (இந்திரஜித்து)	शिलावर्ष	பாறைகள் வர்ஷத்தை
घनान्धकारे	கண்களுக்கு ஒன்றும் தோன்றாது அடர்ந்த	इव अद्भुतं	போலவே இதுவரையுமில்லாத படியாக
तिमिरे	இருளில்	वर्ष	வர்ஷித்தான்.

स रामं सूर्यसङ्काशैः शरैर्दत्तवरो भृशम् । विव्याध समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु रावणिः ॥ २८ ॥

समरे	போரில்	सूर्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்த
दत्तवरः	வரம்பெற்ற	शरैः	பாணங்களால்
स:	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
रावणिः	இந்திரஜித்து	सर्वगात्रेषु	எல்லா அங்கங்களிலும்
क्रुद्धः	கோபம் கொண்டவ னாய்	भृशं	மிக்க
		विव्याध	தாக்கினான்.

तौ हन्यमानौ नाराचैर्धाराभिरिव पर्वतौ । हेमपुङ्गवान्नरव्याघ्रौ तिग्मान्मुमुचतुः शरान् ॥

तौ	அந்த	हन्यमानौ	அடிக்கப்படுகின்றவர் களாய்
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களி ருவர்களும்	हेमपुङ्गवान्	பென்னுனியுற்றவை களும்
धाराभिः	மழைத்தாரைகளால்	तिग्मान्	கொடியவைகளுமான
पर्वतौ	இருமலைகள்	शरान्	பாணங்களை
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	मुमुचतुः	விடுத்தார்கள்.
नाराचैः	நாராசபாணங்களால்		

अन्तरिक्षे समासाद्य रावणिं कङ्कपत्रिणः । निकृत्य पतगा भूमौ पेतुस्ते शोणिताप्लुताः ॥

ते	அந்த	रावणिं	இந்திரஜித்தை
कङ्कपत्रिणः	கழுஞ்ச்சிறகுகள் கட்டப்பெற்ற	निकृत्य	காயப்படுத்தி
पतगाः	பாணங்கள்	शोणिताप्लुताः	ரத்தம் தோய்ந்தவை களாய்
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்	भूमौ	பூமியில்
समासाद्य	சென்று	पेतुः	விழுந்தன.

अतिमात्रं शरौघेण पीड्यमानौ नरोत्तमौ । तानिष्पृणततो भल्लैरनेकैर्निचकृन्ततुः ॥ ३१ ॥

नरोत्तमौ	புருஷோத்தமர்கள் இருவர்களும்	पततः	மேல்விழும்
शरौघेण	கணவெள்ளத்தால்	तान्	அந்த
अतिमात्रं	மிக்க அதிகமாய்	इष्टून्	பாணங்களை
पीड्यमानौ	துன்புறுத்தப்படுகின் றவர்களாய்	अनेकैः	பல
		भल्लैः	பல்லபாணங்களால்
		निचकृन्ततुः	துண்டித்தெறிந்தனர்.

யதோ ஹி ட்ஷாஸ்தே தௌ ஶரநிபதத: ஶிதாந் । ததஸ்து தௌ டாஸரதீ ஶஸ்யஜாதே:ஸ்வபுத்தமம் ॥

தௌ அந்த
 டாஸரதீ ஹி ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்கள்
 யத: எவ்விடத்திலிருந்து
 ஶிதாந் கூரான
 ஶரந் கணைகளை
 நிபதத: விழுதிறைவகளாய்

ட்ஷாஸ்தே பார்த்தார்களோ
 தத: து அவ்விடத்திற்கே
 உத்தமம் சிறந்த
 அஸ்திரத்தை
 ஶஸ்யஜாதே விடுத்தார்கள்.

ராவிஸ்து டிஷ: ஶர்வா ரதேநாதிர்ய: பதந் । விவ்யாஹ தௌ டாஸரதீ லஹ்வஸ்தோ நிஸிதே: ஶரே:॥

அதிர்ய: அத்திரதவீரனும்
 லஹ்வஸ்தோ: { துரிதமான அஸ்திரங்
 களைக் கொண்டவனு
 மான

ரதேந ரதங்கொண்டு
 பதந் செல்பவனாய்
 நிஸிதே: கூரிய
 ஶரே: பாணங்களால்
 தௌ அந்த
 டாஸரதீ ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்
 களை

ராவிஸ்து இந்திரஜித்து
 து அப்பொழுது
 டிஷ: திசைகள்
 ஶர்வா: யாவற்றிலும்

விவ்யாஹ எய்தான்.

தேநாதிவிதௌ தௌ வீரௌ ஶ்வமபுஹ்வை: ஶுஸஹிதே: ।

தௌ வீரௌ அந்த வீரர்களாகிய
 டாஸரதீ ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணர்கள்
 தேந அவனால்
 ஶுஸஹிதே: மிக உறுதியான

வஹ்வதுடாஸரதீ பூஷிதாவிவ கிஷுகௌ ॥

அதிவிதௌ மிகத்தாக்கப்பட்டவர்
 களாய்

பொன்னுனிகொண்
 டவைகளான கணை
 களால்

பூத்த
 பலாசமரங்கள் போ
 ன்றவர்களாய்
 இருந்தார்கள்.

நாஸ்ய வேத கதி கஸ்திந்ந ச ரூபம் தநு: ஶரந் । ந சான்யத்விதத் கிஞ்சித்சூர்யஸ்யேவாஶ்ரஸ்ப்வே ॥

அஸ்ய இவனது (இந்திரஜித்
 தினது)
 கதி சஞ்சாரத்தை
 கஸ்திந்ந ஒருவரும்
 வேத ந அறியவில்லை.
 ரூபம் உருவத்தையும்
 தநு: வில்லையும்

ஶரந் ச பாணங்களையும்
 ந அறியவில்லை.
 அந்யத் கிஞ்சித் ச வேறு எதுவுமே
 அஶ்ரஸ்ப்வே மேகத்திரளில்
 சூர்யஸ்ய சூர்யனுடையது
 இவ எவ்வாறோ அவ்வாறே
 விதத் ந புலப்படவில்லை.

தேந விதாஸ்த ஹரயோ நிஹதாஸ்த கதாஸவ: । வஹ்வ: ஶதஸ்தத்ர பதிதா தரணிதலே ॥ 36 ॥

தவ அங்கு
 ஶதஸ்த: நூற்றுக்கணக்கான
 ஹரய: வானார்கள்
 தேந அவனால்
 விதாஸ்த: பிளக்கப்பட்டும்

நிஹதா: ச தாக்கப்பட்டும்
 கதாஸவ: உயிரிழந்தவர்களாய்
 தரணிதலே பூமியில்
 பதிதா: வஹ்வ: சாய்ந்து விட்டார்கள்.

लक्ष्मणस्तु सुसंकुदो भ्रातरं वाक्यमब्रवीत् । ब्राह्ममस्त्रं प्रयोक्ष्यामि वधार्थं सर्वरक्षसाम् ॥

लक्ष्मणः तु लக்ஷ்மணரோவெனில்
सुसंकुदः மிகச்சினம்முண்டவ

सर्वरक्षसां “அரக்கர்கள் யாவரு
டையவும்

भ्रातरं தமயனாரைப் பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தார் :

वधार्थं வதைக்காக
ब्राह्म பிரம்ம
अस्त्रं அஸ்திரத்தை
प्रयोक्ष्यामि பிரயோகிக்கப்போகி
ன்றேன்.”

तमुवाच ततो रामो लक्ष्मणं शुभलक्षणम्

॥ ३८ ॥

ततः அப்பொழுது
रामः ஸ்ரீராமர்
शुभलक्षणं நற்பிறவிக்குணங்கள்
त अந்த [மையப்பெற்ற

लक्ष्मणं लக்ஷ்மணரைப்
उवाच பார்த்து
पின்वருमाறு சாற்றி
யருளிஞர் :

नैकस्य हेतो रक्षांसि पृथिव्यां हन्तुमर्हसि

॥ ३९ ॥

एकस्य हेतो: “ஒருவன் காரணமாக
पृथिव्यां உலகிலேயே

रक्षांसि அரக்கர்களை
हन्तु அழிக்க
अर्हसि न நீ கூடாது.

अयुध्यमानं प्रच्छन्नं प्राञ्जलिं शरणागतम् । पलायन्तं प्रमत्तं वा न त्वं हन्तुमिहार्हसि ॥

इह “இவ்விடத்தில்
போரில்
अयुध्यमानं போரிடாதவனையும்
प्रच्छन्नं மறைந்துகொண்டவ
னையும்.

शरणागतं சரண் புகுந்தவனையும்
पलायन्तं ஓடுகின்றவனையும்
प्रमत्तं वा அஜாக்கிரதையாயி
ருக்கின்றவனையும்
त्वं நீ
हन्तु अर्हसि न கொல்லக்கூடாது.

प्राञ्जलिं கைகூப்பியவனாய்

अस्यैव तु वधे यत्नं करिष्यावो महाबल । आदेक्ष्यावो महावेगानस्त्रानाशीविषोपमान् ॥

महाबल “மகாபலசாலியே!
अस्य இவனுடைய
वधे एव வதைவிடையத்திலேயே
त இப்பொழுது
यत्नं முயற்சியை
करिष्याव: மேற்கொள்வோம்.

महावेगान् சக்தி மிக்கவைகளும்
आशीविषोपमान् சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
வைகளருமான
अस्त्रान् அஸ்திரங்களை
आदेक्ष्याव: பிரயோகிப்போம்.

तमेनं मायिनं क्षुद्रमन्तर्हितरथं बलात् । राक्षसं निहनिष्यन्ति दृष्ट्वा वानरयूथपाः ॥ ४२ ॥

वानरयूथपाः “வானரசேனைத்தலை
வர்கள்

अन्तर्हितरथं மறைவான தேர்
கொண்டவனுமான

त अந்த
एनं இந்த
मायिनं மாயாவியும்
क्षुद्रं அற்பனும்

राक्षसं அரக்கனை
दृष्ट्वा கவனித்து
बलात् பலாத்கரித்து
निहनिष्यन्ति வதைப்பார்கள்.

यद्येष भूमिं विशते दिवं वा रसातलं वाऽपि नभःस्थलं वा ।

एवं निगूढोऽपि ममास्त्रदग्धः पतिष्यते भूमितले गतासुः

॥ ४३ ॥

एषः “இவன்
भूमिं பூமியிலோ
दिवं वा வாணுலகத்திலோ
रसातलं अपि वा பாதாளத்திலோ
नभःस्थलं वा ஆகாயத்திலோ
विशते यदि புகுன்றான் எனினும்
एवं இப்படியாய்

निगूढः अपि மறைந்துகொண்ட
मम எனது [அவனும்
अस्त्रदग्धः அஸ்திரத்தால் கொ
[ஒத்தப்பட்டு
गतासुः உயிரிழந்து
भूमितले பூதலத்தில்
पतिष्यते வீழ்ந்துவிடுவான்.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा रघुप्रवीरः प्लवगर्षभैर्वृतः ।

वधाय रौद्रस्य नृशंसकर्मणस्तदा महात्मा त्वरितं निरीक्षते

॥ ४४ ॥

महात्मा மகாபரிசுத்தமூர்த்
தீயும்
महात्मा போற்றல் மிக்கவரு
रघुप्रवीरः ஸ்ரீராகவர் [மாகிய
इति एवं மேற்கண்டவாறு
वचनं திருமொழியை
उक्त्वा சாற்றிவிட்டு
प्लवगर्षभैः வானரோத்தமர்களால்

वृतः சூழப்பட்டவராய்
तदा அப்பொழுது
नृशंसकर्मणः தீத்தொழிலமைந்த
வனும்
रौद्रस्य பயங்கரனுமான
त्वरितं விரைவாய் [அவனை
वधाय வதைக்க
निरीक्षते யோசித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18509

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3834

एकाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ ௮௨ ॥

मायासीतावधः—மாயாஸீதாவதம்.

विज्ञाय तु मनस्तस्य राघवस्य महात्मनः । संनिवृत्त्याहवात्तस्मात्संविवेश पुरं ततः ॥ १ ॥

ततः அப்பொழுது
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
तस्य அந்த
राघवस्य ஸ்ரீராமரின்
मनः திரு உள்ளத்தை
विज्ञाय तु அறிந்துகொண்ட
வுடனே

तस्मात् அந்த
आहवात् போரினின்றி
संनिवृत्त्य திரும்பி
पुरं பட்டணத்திற்கு
संविवेश அவன் (இந்திரஜித்து)
போய்ச்சேர்ந்தான்.

सोऽनुस्मृत्य वधं तेषां राक्षसानां तरस्विनाम् । क्रोधताम्रेक्षणः शूरो निर्जगाम महाद्युतिः॥

शूरः	சூரனும்	वधं	வதைையை
महाद्युतिः	ஒளிமிக்கவனுமான	अनुस्मृत्य	நினைந்து நினைந்து
सः	அவன்	क्रोधताम्रेक्षणः	கோபத்தால் கண்கள் சிவந்தவனாய்
तरस्विनां	பலசாலிகளான	निर्जगाम	வெளிக்கிளம்ப
तेषां	அந்த		உற்றான்.
राक्षसानां	அரக்கர்களின்		

स पश्चिमेन द्वारेण निर्ययौ राक्षसैर्वृतः । इन्द्रजितु महावीर्यः पौलस्त्यो देवकण्टकः ॥३॥

महावीर्यः	வீர்யம் மிகுந்தவனும்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
देवकण्टकः	தேவசத்ருவும்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
पौलस्त्यः	புலஸ்தியவம்சத்தவ	पश्चिमेन	மேற்கு
सः	அந்த [னுமான	द्वारेण	வாயிலாய்
इन्द्रजितु	இந்திரஜித்து	निर्ययौ	புறப்பட்டுச்
तु	அப்பொழுது		சென்றான்.

इन्द्रजितु ततो दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रणायाभ्युद्यतौ वीरौ मायां प्रादुष्करोत्तदा ॥

इन्द्रजितु	இந்திரஜித்து	रणाय	போருக்கு
ततः	அவ்விடத்தில்	अभ्युद्यतौ	ஆயத்தமாயிருப்பவர்
वीरौ	வீரர்களும்	दृष्ट्वा	கவனித்து [களாய்
भ्रातरौ	சகோதரர்களுமாகிய	तदा	அப்பொழுது
रामलक्ष्मणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	मायां	மாயையை
		प्रादुष्करोत्	மேற்கொண்டான்.

इन्द्रजितु रथे स्थाप्य सीतां मायामयीं ततः । बलेन महताऽऽवृत्य तस्या वधमरोचयत् ॥

तु	அப்பொழுது	महता	பெரும்
इन्द्रजितु	இந்திரஜித்து	बलेन	சைன்யத்தால்
ततः	அவ்விடத்தில்	आवृत्य	சூழ்வித்து
मायामयीं	மாயாருபமான	तस्याः	அவளுடைய
सीतां	வீதையை	वधं	வதையில்
रथे	ரதத்தில்	अरोचयत्	தீர்மானம் கொண்
स्थाप्य	நிறுத்தி		டான்.

मोहनार्थं तु सर्वेषां बुद्धिं कृत्वा सुदुर्मतिः । हन्तुं सीतां व्यवसितो वानराभिमुखो ययौ ॥

सुदुर्मतिः	தீய எண்ணம் படைத்த அவன்	सीतां हन्तुं	வீதையை (மாயா வீதையை)க்கொல்ல
सर्वेषां तु	யாவரையுமே	व्यवसितः	யத்தனித்தவனாய்
मोहनार्थं	மோஹமுறச்செய்ய	वानराभिमुखः	வானரர்களுக்கெதி
बुद्धिं कृत्वा	கருதி	ययौ	சென்றான். [ராய்

तं दृष्ट्वा त्वभिनिर्यान्तं नगर्याः काननौकसः । उत्पेतुरभिसंकुद्धाः शिलाहस्ता युयुत्सवः ॥

கானனௌகச:	வானாரர்கள்	அபிசங்குத்டா:	சினம்மேலிட்டவர்
து	அப்பொழுது		களாய்
த	அவனை	யுயுத்சவ:	போரிட ஆவல்கொண்டு
நகர்யா:	நகரிலிருந்து	சிலாஹஸ்தா:	பாறைகளைக் கரத்திற் கொண்டவர்களாய்
அபிநிர்யாந்தம்	எதிர்த்துவருபவனாய்	உத்பேது:	துள்ளியெழுந்தார்
தூதா	பார்த்து		கள்.

हनुमानपुरतस्तेषां जगाम कपिकुञ्जरः । प्रगृह्य सुमहच्छृङ्गं पर्वतस्य दुरासदम् ॥ ८ ॥

கபிகுஜர:	வானரோத்தமராகிய	சுமஹத்	பெரும்
ஹனுமான்	ஹனுமான்	தூசதம்	தகையறியா
தேயா	அவர்களுக்கு	சூங்	சிகரமொன்றை
புரத:	முன்னே	புரூஹ	கைக்கொண்டு
பர்வதஸ்ய	பர்வதத்தினுடைய	ஜகாம்	சென்றான்.

स ददर्श हतानन्दां सीतामिन्द्रजितो रथे । एकवेणीधरां दीनामुपवासकृशाननाम् ॥ ९ ॥

परिक्षिष्टैकवसनाममृजां राघवप्रियाम् । रजोमलाभ्यामालिप्तैः सर्वगात्रैर्वरस्त्रियम् ॥ १० ॥

ச:	அந்த	ஹதானந்தா	உவகையொழித்தவ
ஹனுமான்	ஆஞ்சனேயர்	தீனா	எங்கியவரும் [ளும்
இन्द्रஜித:	இந்திரஜித்தினுடைய	ஒகவேணிதரா	ஒற்றைப்பின்னலை
ரதே	ரதத்தில்		கொண்டிருப்பவரும்
ரா஘வபிரியா	ஸ்ரீராமபிரானது காதலியும்	உபவாசகூசானநா	பட்டினியால் வாடிய முகமுற்றவரும்
ரஜோமலாப்யா	புழுதியும் அழுக்கும் படைத்த	பரிக்ஷிஸ்டைகவசநா	{ அழுக்கடைந்த ஒரே ஆடையைபுடுத்தவரும்
அலிப்தை:		அமூஜா	
சர்வகாத்திரை:	எல்லா அவயவங்க ளாலும்	சீதா	வீதாதேவியை
வரஸ்த்ரியம்	எழில்மங்கையும	ததர்ச	கண்டார்.

तां निरीक्ष्य मुहूर्तं तु मैथिलीत्यध्यवस्य तु । बभूवाचिरदृष्टा हि तेन सा जनकात्मजा ॥

तां दीनां मलदिग्धाङ्गीं रथस्थां दृश्य मैथिलीम् । बाष्पपर्याकुलमुखो हनुमान्यथितोऽभवत् ॥

தென	அவனால்	ஹி	ஆனபடியால்
சா	அந்த	ஹனுமான்	ஹனுமான்
ஜனகாத்தமஜா	ஜானகிதேவி	தா	அவளை
அதிரதூஷா பஹூவ	{ சிறிதுநாளுக்கு முன் புதான் காணப்பட்டாள்.	து	அப்பொழுது
		முஹூர்தம்	சற்றுநேரம்
		நிரீக்ச்ய	கூர்ந்து கவனித்து

மேதிலி ஜானகீதேவிதான்
 இதி என
 அப்யவஸ்ய தீர்மானித்து
 து பின்வரும்
 தா அந்த
 தீனா எங்கித் தவிப்பவளும்
 மலடிதாஜ்ஜி அழுக்கடைந்த மேனி
 கொண்டவளும்

ரதத்திலிருப்பவளு
 மான
 மேதிலி ஜானகீதேவியை
 து பார்த்து
 வாஸ்யபயாகுலமுத: கண்ணீர்நிறைந்த
 முகங்கொண்டவராய்
 வ்யத: துயரம் மேலிட்டவ
 அமவத் ஆனார். [ராய்]

अब्रवीत्तां तु शोकार्तां निरानन्दां तपस्विनीम् । सीतां रथस्थितां दृष्ट्वा राक्षसेन्द्रसुताश्रिताम् ॥

किं समस्थितमस्येति चिन्तयन् स महाकपिः ॥ १३ ॥

सह तैर्वानरश्रेष्ठैरभ्यधावत रावणिम् ॥ १४ ॥

மஹாகபி: வானரோத்தமர்
 (ஆஞ்சனேயர்)

தா சீதா அந்த ஸீதாதேவியை
 ராக்ஷசேந்த்ரசுதாசிரிதா ராவணனது புதல்வ
 னிடத்தில் சிக்கி

ரதத்திலிருப்பவளாய்
 ஷோகார்த் சோகத்தால் தவிப்ப
 வளாயும்

நிரானந்தா உவகையொழிந்தவ
 ளாயும்

தபஸ்வினீ பரிதாபநிலையுற்றவ
 து பார்த்து [ளாயும்
 அப்ரவீத் பின்வருமாறு சொல்
 லிக்கொண்டார்:

அஸ்ய “இவனது
 சமஸ்தித் கொள்கை
 து இப்பொழுது
 கி எதுவோ?”
 இதி இப்படி
 சிந்தயந் யோசிப்பவராய்
 ச: அவர்
 தை: அந்த
 வானரஸ்த்ஹை: வானரோத்தமர்
 களோடு

சஹ கூட
 ராவணி இந்திரஜித்தை
 அப்யதாவத் எதிர்த்தார்.

तद्वा नरबलं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । कृत्वा विकाशं निस्त्रिशं मूर्ध्नि सीतां प्रकर्षयत् ॥

ராவணி: இந்திரஜித்து
 தத் அந்த
 வானரவல் வானரசேனையை
 து பார்த்து
 க்ரோமூர்ச்சித்: கோபம் மேலிட்டவ
 னாய்

நிஸ்त्रिशம் கத்தியை
 விகாஸம் க்ருவா உறையினின்றிருவி
 சீதா ஸீதாதேவியை
 (மாயாருபத்தை)
 மூர்நி சிரசில்
 ப்ரகர்ஷயத் பற்றியிழுத்தான்.

तां स्त्रियं पश्यतां तेषां तादयामास रावणिः । क्रोशन्तीं राम रामेति मायया योजितां रथे ॥

ராவணி: இந்திரஜித்து
 ரதத்தில்
 மாயயா மாயையால்
 யோஜிதா ஆக்கப்பெற்றவளும்
 ராம ராம 'ராம ராம'
 இதி என்று

க்ரோஸ்தீ கதறுபவளுமான
 தா ஸ்த்ரிய அந்த மங்கையை
 தை அவர்கள்
 பஸ்யதா பார்த்துக்கொண்டிரு
 க்கையில்
 தாடியாமாஸ வெட்டவற்றான்.

गृहीतमूर्धजां दृष्ट्वा हनुमान् दैन्यमागतः । शोकजं वारि नेत्राभ्यामसृजन्मारुतात्मजः ॥

मारुतात्मजः வாயுபுதல்வராகிய

हनुमान् ஹனுமார்

गृहीतमूर्धजां கேசத்தில் பற்றப்பட்ட

டவளாய்

दृष्ट्वा

दैन्यं आगतः

नेत्राभ्यां

शोकजं वारि

असृजत्

பார்த்து

ஏக்கம் பிடித்தவராய்

இரு கண்களினின்றும்

துயரநீரை

பெருக்கினார்.

तां दृष्ट्वा चारुसर्वाङ्गीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । अब्रवीत् परुषं वाक्यं क्रोधाद्रक्षोधिपात्मजम् ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது

प्रियां பிரிய

महिषीं மனைவியும்

चारुसर्वाङ्गीं அழகிய திருமேனியா
ஞமான

तां அவளை

दृष्ट्वा கவனித்து

क्रोधात्

रक्षोधिपात्मजं

परुषं

वाक्यं

अब्रवीत्

கோபத்தால்

ராவணனது புதல்வ

னை நோக்கி

கடிய

ஒரு சொல்லை

பின்வருமாறு அறைந்

தார் :

दुरात्मन्नात्मनाशाय केशपक्षे परामृशः । ब्रह्मर्षीणां कुले जातो राक्षसीं योनिमाश्रितः ॥

दुरात्मन् “பாபியே!
ब्रह्मर्षीणां பிரும்மரிஷிகளின்
कुले குலத்தில்
जातो உதித்து
राक्षसीं ராக்ஷஸ
योनिं பிறவியை

आश्रितः அடைந்த நீ
आत्मनाशाय உன்னை அழித்துக்
கொள்ளவே
केशपक्षे கேசபாகத்தில்
परामृशः பற்றினே.

धिक् त्वां पापसमाचारं यस्य ते मतिरीदृशी । नृशंसानार्य दुर्वृत्त क्षुद्र पापपराक्रम ॥
अनार्यस्येदृशं कर्म घृणा ते नास्ति निर्घृण ॥ २० ॥

यस्य “எந்த
ते உனது
मतिः புத்தி
ईदृशं இப்படிப்பட்டதோ
(அந்த)

पापसमाचारं பாபத்தையே நித்ய
கர்மாவாகக்கொண்ட

त्वां உன்னை
धिक् என்னவேண்டுமான
லும் செய்யலாம்.

नृशंस कंருரனே!

अनार्य தீயனே!

दुर्वृत्त பாபி!
क्षुद्र அற்பனே!
पापपराक्रम பாபங்களின்பிரதாபம்
செலுத்துபவனே!
अनार्यस्य அறத்தையேயறியாத
தீயனின்

कर्म காரியம்
ईदृशं இப்படிப்பட்டது.

निर्घृण கன்னெஞ்சனே!

ते உனக்கு

घृणा இரக்கமென்பது

अस्ति न இல்லை.

च्युता गृहाच्च राज्याच्च रामहस्ताच्च मैथिली । किं तवैषाऽपराद्धा हि यदेनां हन्तुमिच्छसि॥

गृहात् च "அரண்மனையினின்
च पिन [றும்
राज्यात् ராஜ்யத்தினின்றும்
च பின்
रामहस्तात् च ஸ்ரீராமரின் கையினி
ன் றுங்கூட

मैथिली ஜானகிதேவியார்
च्युता போய்விட்டாளே.

सीतां च हत्वा न चिरं जीविष्यसि कथञ्चन

सीतां "சீதாதேவியை
हत्वा च கொன்றபின்
कथञ्चन எப்பாடுபட்டாலும்

वधार्हकर्मणाऽनेन मम हस्तगतो ह्यसि

अनेन "இந்த
वधार्हकर्मणा கொலைக்குற்றத்தால்
मम எனது

ये च स्त्रीघातिनां लोका लोकवध्येषु कुत्सिताः । इह जीवितमुत्सृज्य प्रेत्य तान्प्रतिपत्स्यसे॥

लोकवध्येषु च "உலகில் கொலைக்குப்
பாத்திரமானவர்
कुत्सिताः இழிவான [களுக்கும்
ये எந்த
लोकाः லோகங்கள்
स्त्रीघातिनां பெண்கொலை புரிந்த
வர்களுக்கோ

यत् एनां எதற்காக இவளை
हन्तु கொல்ல
इच्छसि துணிந்தனையோ ?
एषा இவள்
तव உனக்கு
किं हि என்னதான்
अपराद्धा குற்றம்புரிந்தாள்?

॥ २२ ॥

चिरं நீண்டு
जीविष्यसि न உயிர்தரிக்கமாட்டாய்.

॥ २३ ॥

हस्तगतः हि கைகளில் சிக்கியவனா
கவே

असि ஆகின்றனை.

तान् அவைகளை
इह இப்பொழுது
जीवितं உயிரை
उत्सृज्य துறந்து
प्रेत्य மாண்டபின்
प्रतिपत्स्यसे அடைவாய்."

इति ब्रुवाणो हनुमान्सायुधैर्हरिभिर्वृतः । अभ्यधावत संक्रुद्धो राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ २५ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणः சொல்லிக்கொண்டே
संक्रुद्धः சினமெழுந்தவராய்

सायुधैः போகர்களுகளுடன்
हरिभिः வானரர்களால் [கூடிய
वृतः சூழப்பட்டவராய்
राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ராவணன் புதல்வனை
நோக்கி
अभ्यधावत எதிர்த்தோடினார்.

आपतन्तं महावीर्यं तदनीकं वनौकसाम् । रक्षसां भीमवेगानामनीकं तु न्यवारयत् ॥ २६ ॥

भीमवेगानां பயங்கரசத்திகொண்ட
रक्षसां அரக்கர்களின்
अनीकं சேனையானது
तु அப்பொழுது
आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற

महावीर्यं மகாவீர்யங்கொண்ட
तत् அந்த [துமான
वनौकसां வானரர்களின்
अनीकं சேனையை
न्यवारयत् எதிர்த்துத்தகைத்

தும்

தது.

स तां बाणसहस्रेण विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् । हरिश्रेष्ठं हनूमन्तमिन्द्रजित्प्रत्युवाच ह ॥

ச:	அந்த	விக்ஷோப்ய	கலக்கி
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	हरिश्रेष्ठं	வானரோத்தமராகிய
बाणसहस्रेण	பாணங்களின் பல	हनूमन्तं ह	ஹனுமாரைப்பார்த்து
तां	அந்த [வால்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலு
हरिवाहिनीं	வானரசேனையை		ரைத்தான் :

सुग्रीवस्त्वं च रामश्च यन्निमित्तमिहागताः । तां हनिष्यामि वैदेहीमद्यैव तव पश्यतः ॥२८॥

सुग्रीवः	“சுகரீவனும்	वैदेहीं	வீதையை
त्वं च	நீயும்	अद्य एव	இக்கணமே
रामः च	ராமனும்	तव	நீ
यन्निमित्तं	எவள் காரணமாய்	पश्यतः	விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே
इह	இவ்விடம்	हनिष्यामि	கொல்லப்போகின்
आगताः	வந்திருக்கோ		றேன்.
तां	அந்த		

इमां हत्वा ततो रामं लक्ष्मणं त्वां च वानर । सुग्रीवं च वधिष्यामि तं चानार्यं विभीषणम् ॥

इमां	“இவளை	तं	அந்த
हत्वा	கொன்றுவிட்டு	अनार्यं विभीषणं च	நீசனாகிய விபீஷண
ततः	பின்னர்	वानर	குரங்கே, [னையும்
रामं	ராமனையும்	त्वां च	உன்னையுங்கூட
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்	वधिष्यामि	கொல்லப்போகின்
सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்		றேன்.

न हन्तव्याः स्त्रियश्चेति यद्वीषि पुवङ्गम् । पीडाकरममित्राणां यत्स्यात्कर्तव्यमेव तत् ॥

पुवङ्गम्	“குரங்கே!	अमित्राणां	சத்ருக்களுக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	यत्	எது
हन्तव्याः न	கொல்லத்தகாதவர்	पीडाकरं स्यात्	உபத்திரவத்தைத்
इति	என்று [கள்	तत्	அது [தருமோ
यत् च	எதுவோ ஒன்றை	कर्तव्यं एव	அவச்யம் செய்யத்
ब्रवीषि	எடுத்துரைத்தனையே.		தக்கதே.”

तमेवमुक्त्वा रुदतीं सीतां मायामयीं तदा । शितधारेण खड्गेन निजघानेन्द्रजित्स्वयम् ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	खड्गेन	கத்தியால்
तं	அவரிடம்	रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்க
एवं	மேற்கண்டவாறு	मायामयीं	மாயாருபமான [கும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	सीतां	வீதையை
तदा	அப்பொழுது	स्वयं	தானே
शितधारेण	கூரியதாரையுற்ற	निजघान	வெட்டினான்.

तथा तु सीतां विनिहत्य दुर्मतिः प्रहृष्टचेताः स बभूव रावणिः ।

तं हृष्टरूपं समुदीक्ष्य वानरा विषण्णरूपाः समभिप्रदुदुवुः

॥ ३८ ॥

दुर्मतिः	தீய எண்ணமுற்ற	बभूव	ஆனான்.
सः	அந்த	हृष्टरूपं	மிகக்களிப்புற்றிருந்த
रावणिः	இந்திரஜித்து	तं	அவனை
तथा तु	அப்படியே (தீர்மானி த்தபடியே)	समुदीक्ष्य	பார்த்து
सीतां	ஸீதையை	वानराः	வானரர்கள்
विनिहत्य	கொன்று	विषण्णरूपाः	முற்றும் சோகித்தவர்களாய்
प्रहृष्टचेताः	மனத்திருப்திகொண்டவனாய்	समभिप्रदुदुवुः	ஒடத்தலைப்பட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18547

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3872

द्व्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ८२ ॥

इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारम्भः—இந்திரஜித்து நிகும்பிலையில் ஹோமம்
செய்யத் துவக்குவது.

श्रुत्वा तु भीमनिर्ह्रादं शक्राशनिसमस्वनम् । वीक्षमाणा दिशः सर्वा दुद्रुवुर्वा नरर्षभाः ॥

वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	दिशः	திசைகள்
शक्राशनिसमस्वनं	வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக ரான ஒலிகொண்ட	सर्वाः	யாவற்றிலும்
भीमनिर्ह्रादं	பயங்கரகர்ஜனையை	वीक्षमाणाः	சுற்றிப்பார்க்கின்ற வர்களாய்
श्रुत्वा तु	கேட்டதும்	दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

तानुवाच ततः सर्वान्हनुमान्मारुतात्मजः । विषण्णवदनान्दीनांस्त्रस्तान्विद्रवतः पृथक् ॥२॥

मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	विद्रवतः	ஒடுகிறவர்களுமான
हनुमान्	ஹனுமார்	तान्	அவர்கள்
विषण्णवदनान्	முகம் வாடியவர்களும்	सर्वान्	யாவரையும் பார்த்து
दीनान्	ஏக்கமுற்றவர்களும்	ततः	அப்பொழுது
त्रस्तान्	பயந்து	उवाच	பின்வருமாறு
पृथक्	பிரிந்து		சொன்னார்:

कस्माद्विषण्णवदना विद्रवध्वे पुवङ्गमाः । त्यक्तयुद्धसमुत्साहाः शूरत्वं कनु वो गतम् ॥३॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்களே!	विद्रवध्वे	ஒடுகின்றீர்கள்?
त्यक्तयुद्धसमुत्साहाः	போருக்ஷாஹத்தை விட்டொழித்து	वः	உங்களது
विषण्णवदनाः	முகஞ்சோர்ந்தவர்கள்	शूरत्वं	வீரத்தன்மை
कस्मात्	எதற்காக	कनु	எங்கே
	[களாய்]	गतम्	சென்றது?

पृष्ठतोऽनुव्रजध्वं मामग्रतो यान्तमाहवे । शूरैरभिजनोपेतैरयुक्तं हि निवर्तितुम् ॥ ४ ॥

आहवे “போரில்
अग्रतः முன்னே
यान्तं செல்லும்
मां என்னை
पृष्ठतः பின்னொட்டிந் து

अनुव्रजध्वं வாருங்கள்.
अभिजनोपेतैः நற்குலமமைந்த
शूरैः சூரர்களால்
निवर्तितुं புறங்காட்டிச்செல்ல
अयुक्तं हि தகாததன்றோ? ”

एवमुक्ताः सुसंहृष्टा वायुपुत्रेण वानराः । शैलशृङ्गाण्यगांश्चैव जगृहुर्हृष्टमानसाः ॥ ५ ॥

वायुपुत्रेण மாருதியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्ताः சொல்லப்பட்ட
वानराः வானர்கள்
सुसंहृष्टाः மிகக்களிப்புற்று

हृष्टमानसाः உதஸா ஹமனத்தி
னர்களாய்
शैलशृङ्गाणि च மலைச்சிகரங்களையும்
अगान् एव மரங்களையும்
जगृहुः கைக்கொண்டார்கள்.

अभिपेतुश्च गर्जन्तो राक्षसान्वानरर्षभाः । परिवार्य हनूमन्तमन्वयुश्च महाहवे ॥ ६ ॥

महाहवे கடும்போரில்
वानरर्षभाः च வானரோத்தமர்களும்
हनूमन्तं ஹனுமாரை
परिवार्य சூழ்ந்து

अन्वयुः பின்னென்றார்கள்.
राक्षसान् च அரக்கர்களையும்
गर्जन्तः காஜித்துக்கொண்டு
अभिपेतुः எதிர்த்தார்கள்.

स तैर्वानरमुख्यैश्च हनुमान्सर्वतो वृतः । हुताशन इवार्चिष्मानदहच्छत्रुवाहिनीम् ॥ ७ ॥

सः அந்த
हनुमान् ஹனுமார்
तैः அந்த
वानरमुख्यैः வானரோத்தமர்
களால்

वृतः சூழப்பட்டவராய்
अर्चिष्मान् ஜ்வாலைகளுடன்கூடிய
हुताशनः அக்னி
इव போன்றவராய்
शत्रुवाहिनीं சத்ருசேனையை
अदहत् அதமாக்கினார்.

सर्वतः च நாற்புறமும்

स राक्षसानां कदनं चकार सुमहाकपिः । वृतो वानरसैन्येन कालान्तकयमोपमः ॥ ८ ॥

सुमहाकपिः வானரோத்தமராகும்
सः அவர்
वानरसैन्येन வானரசேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்

कालान्तकयमोपमः பிரளயகால எமனுக்
கொப்பாகி
राक्षसानां அரக்கர்களின்
कदनं நாசத்தை
चकार செய்தார்.

स तु कोपेन चाविष्टः शोकेन च महाकपिः । हनुमान्रावणिरथेऽपातयन्महतीं शिलाम् ॥

सः அந்த
महाकपिः வானரோத்தமராகிய
हनुमान् तु ஹனுமாரும்
कोपेन च கோபத்தாலும்
शोकेन च சோகத்தாலும்

आविष्टः மேலிட்டவராய்
रावणिरथे இந்திரஜித்தின்
महतीं பெரும் [ரதத்தில்
शिलां பாயையொன்றை
अपातयन् எறிந்தார்.

तामापतन्तीं दृष्ट्वैव रथः सारथिना तदा । विधेयाश्वसमायुक्तः सुदूरमपवाहितः ॥ १० ॥

ததா அப்பொழுது
தா அதை
அபதந்தி மேல்விழுவருவதாய்
தூடா எவ் பார்த்ததுமே
விதேயாசுவ- } இசைந்தபடி ஏகும் கு
சமாயுக்த: } திரைகள் பூட்டப்
பெற்ற

ரத: ரதமானது
சாரதினா ஸாரதியால்
சுதூர் வெகுதூரம்
அபவாஹித: செலுத்தப்பட்டது.

तमिन्द्रजितमप्राप्य रथस्थं सहसारथिम् । विवेश धरणीं भिन्वा सा शिला व्यर्थमुद्यता .॥

சா அந்த
சிலா பாதையானது
சஹசாரதி ஸாரதியோடுகூட
ரதஸ்த் ரதத்திலிருக்கும்
த அந்த
இन्द्रஜித் இந்திரஜித்தை

அபராய அணுகாது
வ்யஸ்த உதயதா நிஷ்பிரயோஜனமான
தரணி பூமியை [தாய்
பிவ்வா பிளந்து
விவெச புகுந்தது.

पातितायां शिलायां तु रक्षसां व्यथिता चमूः । निपतन्त्या च शिलया राक्षसा मथिता भृशम्॥

சிலாயா பாதை
பாதிதாயா து எறியப்படுகையிலே
ரக்ஷஸா அரக்கர்களின் [யே
சமூ: சேனை
வ்யதிதா கலக்கமுற்றது.

நிபதந்த்யா வந்துவிழும்
சிலயா ச அப்பாதையால்
ரக்ஷஸா: அரக்கர்கள்
மூச மிக
மதிதா: நசுக்குண்டார்கள்.

तमभ्यधावञ्छतशो नदन्तः काननौकसः

॥ १३ ॥

சதச: நூற்றுக்கணக்காக
கானனௌகச: வானரர்கள்
நதந்த: கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்

த அவனை (இந்திரஜித்
தை)
அப்யதாவந் எதிர்த்தோடினார்கள்.

ते द्रुमांश्च महावीर्या गिरिशृङ्गाणि चोद्यताः । क्षिपन्तीन्द्रजितः संख्ये वानरा भीमविक्रमाः॥

தே அந்த
மஹாवीர்யா: வீர்யம் மிக்கவர்களும்
பிமவிக்ரமா: { பயங்கரமான பிரதா
பங்கொண்டவர்களு
மான

சங்க்யே போரில்
த்ரமான் ச மரங்களையும்
கிரிசுரங்காணி ச மலைச்சிகரங்களையும்
உதயதா: உயர்த்தியவர்களாய்
இन्द्रஜித: இந்திரஜித்திடம்
கிபந்தி எதிர்த்தார்கள்.

वानरा: वानरர்கள்

वृक्षशैलमहावर्षं विसृजन्तः पुवङ्गपाः । शत्रूणां कदनं चक्रुर्नेदुश्च विविधैः स्वरैः ॥ १५ ॥

புவங்க்பா: வானரர்கள்
வூக்ஷசைலமஹாவுர்ஷம் { மரங்களுடையவும்
மலைகளுடையவும்
பெரும்வருஷத்தை
விசுஜந்த: விடுப்பவர்களாய்

சதூணா சக்ருக்களுக்கு
கதநம் நாசத்தை
சக்ரு: வினைவித்தனர்.
விவித: பல
ஸ்வர: குரல்கொண்டும்
நெடு: ஆரவாரித்தனர்.

वानरैस्तेर्महावीर्यैर्वोररूपा निशाचराः । वीर्यादभिहता वृक्षैर्व्यवेष्टन्त रणाजिरे ॥ १६ ॥

घोररूपाः	பயங்கரமான உருவங் கொண்ட	वीर्यात्	ஊக்கத் துடன்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	वृक्षैः	மாங்களைக் கொண்டு
तैः	அந்த	अभिहताः	தாக்கப்பட்டவர் களாய்
महावीर्यैः	மகாவீர்யசாலிகளான	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
वानरैः	வானரர்களால்	व्यवेष्टन्त	புரண்டார்கள்.

स्वसैन्यमभिवीक्ष्याथ वानरादितमिन्द्रजित् । प्रगृहीतायुधः क्रुद्धः परानभिमुखो ययौ ॥

अथ	அப்பொழுது	क्रुद्धः	சினமெழுந்து
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	प्रगृहीतायुधः	ஆயுதங்களைக்கைக் கொண்டவனாய்
स्वसैन्यं	தனது சைன்யத்தை	परान्	சத்ருக்களை
वानरादितं	வானரர்களால் துன் புறுத்தப்பட்டதாய்	अभिमुखः	எதிர்த்து
अभिवीक्ष्य	கவனித்து	ययौ	வந்தான்.

स शरौघानवसृजन्स्वसैन्येनाभिसंवृतः । जघान कपिशार्दूलान्स बहून्ष्टविक्रमः ॥ १८ ॥

दृष्टविक्रमः	வீர்யத்தில் தேர்ந்த	अवसृजन्	விடுத்துக்கொண்டு
सः	அவன்	सः	அவன்
स्वसैन्येन	தனது சேனையால்	बहून्	பல
अभिसंवृतः	சூழப்பட்டவனாய்	कपिशार्दूलान्	வானரோத்தமர்களை
शरौघान्	சரஜாலங்களை	जघान	தாக்கினான்.

शूलैरशनिभिः खड्गैः पट्टिशैः कूटमुद्गरैः । ते चाप्यनुचरास्तस्य वानराञ्जघ्नुरोजसा ॥ १९ ॥

तस्य	அவனது	पट्टिशैः	பட்டாக்கத்திகளா லும்
ते	அந்த	कूटमुद्गरैः च	கூடாயுதங்களாலும் முத்கராயுதங்களா
अनुचराः अपि	படர்களும்	वानरान्	வானரர்களை [லும்
शूलैः	சூலாயுதங்களாலும்	ओजसा	வீர்யம்கொண்டு
खड्गैः	கத்திகளாலும்	जघ्नुः	நொக்கினார்கள்.
अशनि भेः	அசனி ஆயுதங்களா லும்		

सस्कन्धविटपैः सालैः शिलाभिश्च महाबलः । हनुमान्कदनं चक्रे रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥

महाबलः	மகாபலவானாகிய	भीमकर्मणां	பயங்கரச்செயல் களுற்ற
हनुमान्	ஹனுமார்	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
सस्कन्धविटपैः	தூர்களுடனும் கிளை களுடனும் கூடிய	कदनं	நாசத்தை
सालैः	ஆச்சாமரங்களாலும்	चक्रे	விளைவித்தார்.
शिलाभिः च	பாறைகளாலும்		

स निवार्य परानीकमब्रवीत्तान्वनौकसः । हनुमान्सन्निवर्तध्वं न नः साध्यमिदं बलम् ॥

सः	அந்த	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
हनुमान्	ஹனுமார்		புகன்றார்.
परानीकं	சத்ருசேனையை	सन्निवर्तध्वं	“திரும்பிவிடுங்கள்.
निवार्य	தகைத்து	नः	நமது
तान्	அந்த	इदं बलं	இந்த பலமானது
वनौकसः	வானரர்களைப்	साध्यं न	உபயோகிக்க அவசிய
	பார்த்து		மில்லை.

त्यक्त्वा प्राणान्विवेष्टन्तो रामप्रियचिकीर्षवः । यन्निमित्तं हि युध्यामो हता सा जनकात्मजा ॥

यन्निमित्तं	“எவள் நிமித்தமாய்	त्यक्त्वा	பொருட்படுத்தாது
रामप्रिय- }	ஸ்ரீராமபிரானுக்கு பிரி	विवेष्टन्तः	சுழன்றுகொண்டு (நாம்)
चिकीर्षवः }	யத்தையே செய்ய	युध्यामः	போரிடுகின்றோமோ ;
	ஆவல் கொண்டவர்	सा	அந்த
	களாய்	जनकात्मजा हि	ஜானகிதேவியார்
प्राणान्	உயிரையும்	हता	மாண்டனள்.

इममर्थं हि विज्ञाप्य रामं सुग्रीवमेव च । तौ यत्प्रतिविधास्येते तत्करिष्यामहे वयम् ॥२३॥

हि	“ஆகையால்	विज्ञाप्य	தெரிவித்து
वयं	நாம்	तौ	அவர்களிருவரும்
इमं	இந்த	यत्	எதை
अर्थं	சமாசாரத்தை	प्रतिविधास्येते	விதிக்கின்றார்களோ ;
रामं च	ஸ்ரீராமரிடமும்	तत्	அதை
सुग्रीवं एव	ஸுகிரீவரிடமும்	करिष्यामहे	செய்வோம்.”

इत्युक्त्वा वानरश्रेष्ठो वारयन्सर्ववानरान् । शनैः शनैरसंत्रस्तः सबलः संन्यवर्तत ॥ २४ ॥

असंत्रस्तः	சிறிதும் அச்சமில்லாத	वारयन्	திருப்பிக்கொண்டு
वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமர்	सबलः	சேனையுடன்கூட
इति	மேற்கண்டவாறு	शनैः शनैः	மெள்ளமெள்ள
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு [யும்	संन्यवर्तत	திரும்பிச்சென்றார்.
सर्ववानरान्	வானரர்கள் யாவரை-		

ततः प्रेक्ष्य हनूमन्तं व्रजन्तं यत्र राघवः । स होतुकामो दुष्टात्मा गतश्चैत्यनिकुम्भिलाम् ॥

दुष्टात्मा	தீயச்செயல்கொண்ட	प्रेक्ष्य	பார்த்து
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	ततः	அப்பொழுது
हनूमन्तं	அனுமாரை	होतुकामः	தேறாமம் செய்ய
राघवः	ஸ்ரீராமர்		விரும்பியவனாய்
यत्र	எங்கோ அங்கு	चैत्यनिकुम्भिलां	நிகும்பிலையெனும்
व्रजन्तं	செல்லவராய்		யாகசாலைக்கு
		गतः	சென்றான்.

निकुम्भिलामधिष्ठाय पाचकं जुहुवेन्द्रजित्

॥ २६ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
निकुसिपलां	நிகும்பிலைக்கு
अधिष्ठाय	வந்துசேர்ந்து

பாவுக் அக்கனியில்
சூஹுவு ஹோமம் செய்தான்.

यज्ञभूम्यां तु विधिवत्पावकस्तेन रक्षसा । हूयमानः प्रज्ज्वाल मांसशोणितभुक्तदा ॥२७॥

தடா	அப்பொழுது
யஜ்ஞ்யா	யாகத்தலத்தில்
தேன	அந்த
ரக்ஷா	அரக்கனால்
விழிவத்	சாஸ்திரமுறைப்படி

हूय रानः	ஹோரம் செய்யப் பட்டு
मांशशोणितभुक्	மாம்ஸத்தையும் ரத்த த்தையும் புகிப்பதாய்
पावकः तु	அக்னியும்
प्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தது.

सोऽर्चिःपिनद्धो ददृशे होमशोणिततर्पितः । सन्ध्यागत इवादित्यः सुतीव्रोऽग्निः समुत्थितः॥

ச:	அந்த
அग्नि:	அக்னியானது
होमशोणितवर्षितः	{ ஹோமத்தில் ரத்தத் தால் ஆஹுதிசெய் யப்பட்டு
अर्चिःपिनिद्धः	ஜ்வாலைகள் மூண்டு

சுதிவ:	மிகத் தீவிரமாய்
சமுத்தித:	எழுந்ததாய்
சங்ஃயாஃத:	மாலைக்காலத்திய
ஆஃத்ய:	சூரியன்
இவ	போன்றவாறாய்
ஃத:	காணப்பட்டது.

अथेन्द्रजिद्राक्षसभूतये तु जुहाव हव्यं विधिना विधानवित् ।

दृष्ट्वा व्यतिष्ठन्त च राक्षसास्ते महासमूहेषु नयानयज्ञाः

॥ २९ ॥

विधानवित्	செய்வனவை நன்கு
	ணர்ந்து
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
अथ	அப்பொழுது
राक्षसभूतये	{ அரக்கர் மன்னனின்
	{ சேஷமத்தையுத்தே
	{ சித்து
विधिना	முறைப்படி
हव्यं	ஹவிஸை

சுஹவ	ஹேராமம் செய்தான்.
மஹாஸ்மூஹு	போர்களில்
நயானயஜா:	{ செய்யத்தக்கவைகளை யும் செய்யத்தகாத வைகளையும் தெரிந்த
தே:	
ராக்ஸா: ச	அரக்கர்களும்த
வ்யா து	பார்த்துக்கொண்டே
வ்யதிஸ்த	காத்தாநின்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18576

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3901

अशीतितमः सर्गः—எண்பத்துமுன்றுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्त्वनम्—மாயாஸீதா வதத்தால் மூர்ச்சையடைந்த
புரீராமனைத் தேற்றுவது.

राघवश्चापि विपुलं तं राक्षसवनौकसाम् । श्रुत्वा सङ्ग्रामनिर्वोपं जाम्बवन्तमुवाच ह ॥

राघवः अपि	புரீராமபிரானும்	संग्रामनिर्वोपं	பேர்முழக்கத்தை
राक्षसवनौकसां च	அரக்கர்களுடையவும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
	வானரர்களுடையவும்	जाम्बवन्तं	ஜம்பவானைப்பார்த்
तं	அந்த	उवाच ह	பின்வருமாறு [து
विपुलं	பெரும		புகன்றார் :

सौम्य नूनं हनुमता क्रियते कर्म दुष्करम् । श्रूयते हि यथा भीमः सुमहानायुधस्वनः ॥

सौम्य	“புண்யாத்மாவே!	हि	ஏனெனில்
नूनं	இப்பொழுது	यथा	அவ்வண்ணமே
हनुमता	அனுமாரால்	सुमहान्	மிகக்கடும்
दुष्करं	பிறரால் செயற்கரிய	भीमः	பயங்கரமான
कर्म	செயலானது	आयुधस्वनः	ஆயுதங்களின் சத்தம்
क्रियते	புரியப்படுகிறது.	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.

तदृच्छ कुरु साहाय्यं स्वबलेनाभिसंवृतः । क्षिप्रमृक्षपते तस्य कपिश्रेष्ठस्य युध्यतः ॥ ३ ॥

ऋक्षपः	“கரடிமன்னரே!	तस्य	அந்த
तत्	ஆகையால்	कपिश्रेष्ठस्य	வானரே : த்தமருக்கு
स्वबलेन	தனது சேனையால்	क्षिप्रं	சுடுதியில்
अभिसंवृतः	சூழப்பட்டவராய்	साहाय्यं	உதவியை
गच्छ	செல்லும்.	कुरु	புரிவீராக.
युध्यतः	போர்புரியும்.		

ऋक्षराजस्तथोक्तस्तु स्वैरानीकेन संवृतः । आगच्छत्पश्चिमं द्वारं हनुमान् यत्र वानरः ॥ ४ ॥

तथा	மேற்கண்டவாறு	वानरः	வானராகிய
उक्तः	ஆக்ஞாபிக்கப்பெற்ற	हनुमान्	அனுமார்
ऋक्षराजः तु	கரடிமன்னரும்	यत्र	எங்கோ அந்த
स्वेन	தனது	पश्चिमं	மேற்கு
अनीकेन	சேனையால்	द्वारं	வாயிலை நோக்கி
संवृतः	சூழப்பட்டவராய்	आगच्छत्	வந்தார்.

अथायान्तं हनूमन्तं ददर्शक्षपतिः पथि । वानरैः कृतसङ्ग्रामैः श्वसद्भिरभिसंवृतम् ॥ ५ ॥

ऋक्षपतिः	கரடிமன்னர்	श्वसद्भिः	பெருமூச்சுவிடுபவர்
अथ	அப்பொழுது		களுமான
पथि	வழியில்	वानरैः	வானரர்களால்
हनूमन्तं	அனுமாரை	अभिसंवृतं	சூழப்பட்டு
कृतसङ्ग्रामैः	கோராமுடித்துவிட்ட	आयान्तं	வந்துகொண்டிருப்ப
	டலர்களும்	दर्श	கண்டார். [வராய்

दृष्ट्वा पथि हनूमांश्च तदक्षबलमुद्यतम् । नीलमेघनिभं भीमं संनिवार्य न्यवर्तत ॥ ६ ॥

हनूमान् च	ஹனுமாநம்	उद्यतं	வருவதாய்
पथि	மார்க்கத்தில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
नीलमेघनिभं	கரியமேகத்தை நிகர்	तत्	அதை
भीमं	பயங்கரமான [த்து	सन्निवार्य	தடுத்து
ऋक्षबलं	காடிப்படையை	न्यवर्तत	திரும்பச்செய்தார்.

स तेन हरिसैन्येन संनिकर्षं महायशः । शीघ्रमागम्य रामाय दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

महायशः	பெரும் புகழ் படைத்த	आगम्य	வந்து
सः	அவர்	दुःखितः	துயரிலாழ்ந்தவராய்
तेन	அந்த	रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
हरिसैन्येन	வானரச்சேனையுடன்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
शीघ्रं	விரைவாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
सन्निकर्षं	சமீபத்திற்கு		சொன்னார் :

समरे युध्यमानानामस्माकं प्रेक्षतां पुरः । जघान रुदतीं सीतामिन्द्रजिद्रावणात्मजः ॥ ८ ॥

रावणात्मजः	“ராவணன் புதல்வனாகிய	प्रेक्षतां	பார்த்துக்கொண்ட
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	अस्माकं	எங்களது [ருக்கும்
समरे	போரில்	पुरतः	முன்னிலையில்
युध्यमानानां	போர் புரிந்துகொண்டு	रुदतीं	அழுதுகொண்டிருந்த
		सीतां	வீதாப்பிராட்டியை
		जघान	கொன்றுவிட்டான்.

उद्भ्रान्तचित्तस्तां दृष्ट्वा विषण्णोऽहमरिन्दम । तदहं भवतो वृत्तं विज्ञापयितुमागतः ॥ ९ ॥

अरिन्दम	“சத்ருசம்ஹாரகரே!	उद्भ्रान्तचित्तः	சித்தபிரமைகொண்டேன்.
तां	அவளை (வீதாபிராட்டியாரை)	तत्	அந்த
दृष्ट्वा	பார்த்து	वृत्तं	நடந்த விஷயத்தை
अहं	நான்	भवतः	தேவரீருக்கு
विषण्णः	சோகத்திலாழ்ந்தவனாய்	विज्ञापयितुं	தெரிவிக்க
		अहं	நான்
		आगतः	வந்தேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोकमूर्च्छितः । निपपात तदा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः ॥

राघवः	ராகுலதிலகர்	छिन्नमूलः	வேறுக்கப்பட்ட
तस्य	அவரது	द्रुमः	மரம்
तत्	அந்த	इव	போன்றவாறே
वचनं	சொல்லை	तदा	அப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு,	भूमौ	பூமியில்
शोकमूर्च्छितः	துயரத்தால் உணர்வற்றவராய்	निपपात	வீழ்ந்துவிட்டார்.

तं भूमौ देवसङ्काशं पतिं प्रेक्ष्य राघवम् । अभिपेतुः समुत्पत्य सर्वतः कपिसत्तमाः ॥

कपिसत्तमाः	வானரோத்தார்கள்	पतिं	வீழ்ந்துகிடப்பவராய்
देवसङ्काशं	தேவதைையை நிகர்த்த	प्रेक्ष्य	அறிந்து
तं	அந்த	सर्वतः	நாற்புறத்தினின்றும்
राघवं	ஸ்ரீராமபிரானை	समुत्पत्य	பாய்ந்து
भूमौ	பூதலத்தில்	अभिपेतुः	வந்தார்கள்.

असिञ्चन् सलिलैश्चैनं पद्मोत्पलसुगन्धिभिः । प्रदहन्तपनासाद्यं सहसाऽग्निमियोच्छिखम् ॥

उच्छिखं	ஜ்வாலைகள் எழுந்து	पद्मोत्पल-	கமலம், நெய்தல் இ
अनासाद्यं	யாவரும் அணுகமுடி	सुगन्धिभिः	வைகளின் மணம்
	யாததாய்		கமழும்

प्रदहन्तं च	தகிக்கும்	सलिलैः	ஜலங்களால்
अग्नि इव	அக்னிபோன்றவ	सहसा	விரைந்து
एनं	இவரை [ராகிய	असिञ्चन्	தெளித்தார்கள்.

तं लक्ष्मणोऽथ बाहुभ्यां परिष्वज्य सुदुःखितः । उवाच राममस्वस्थं वाक्यं हेत्वर्थसंयुतम् ॥

अथ	அப்பொழுது	बाहुभ्यां	இருகரங்களால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	परिष्वज्य	அணைத்துக்கொண்டு
सुदुःखितः	துயரம் மேவிட்டவ	हेत्वर्थसंयुतं	ஏற்ற நற்பொருள
	ராய்		மைந்த

अस्वस्थं	மெய்மறந்திருக்கும்	वाक्यं	ஒரு திருமொழியை
तं	அந்த	उवाच	பின்வருமாறு
रामं	ஸ்ரீராமரை		சாற்றினார் :

शुभे वर्त्मनि तिष्ठन्तं त्वामार्य विजितेन्द्रियम् । अनर्थेभ्यो न शक्नोति त्रातुं धर्मो निरर्थकः ॥

आर्य	“அண்ணா!	निरर्थकः	{ பிரயோஜனமெதை
शुभे	அற		யும் எதிர்பாராது
वर्त्मनि	நெறியில்		செய்யப்பெற்ற
तिष्ठन्तं	நிலைத்துநிற்பவரும்	धर्मः	தர்மமானது
विजितेन्द्रियं	புலன்களை வென்றவ	अनर्थेभ्यः	திவ்ருகளினின்று
	ருமான	त्वातुं	காக்க
त्वां	தேவரீரை	शक्नोति न	வலிமையற்றதாகிறது.

भूतानां स्थावराणां च जङ्गमानां च दर्शनम् । यथाऽस्ति न तथा धर्मस्तेन नास्तीति मे मतिः ॥

धर्मः	“தர்மமென்பது	जङ्गमानां	சரப்பொருள்களுக்
अस्ति इति	இருக்கிறது என்று		கும்
मे	எனது	दर्शनं	புலனாகுதல்
मतिः	தீர்மானம்.	यथा	எவ்வண்ணம்
तेन च	ஆனாலோ	अस्ति	உண்டோ
भूतानां	பிராணிகளுக்கும்		{ அவ்வண்ணம் புலனா
स्थावराणां	அசரப்பொருள்களுக்	तथा च न न	{ குதல் இதற்கில்லவே
	கும்		இல்லை.

यथैव स्थावरं व्यक्तं जङ्गमं च तथाविधम् । नायमर्थस्तथा युक्तस्त्वद्विधो न विपद्यते ॥

यथा	“எவ்வண்ணம்	अयं	இந்த
स्थावरं	அசரப்பொருள்	अर्थः	தர்மமானது
व्यक्तं	புலனாகின்றதோ	न	இல்லை.
तथाविधं	அப்படியே	युक्तः	அதோடுகூடிய (தர்மத் தோடுகூடிய)
जङ्गमं	சரப்பொருளும்	त्वद्विधः	தேவரீர் போன்றவர்
च	புலனாகின்றதோ	न विपद्यते	எதற்கும் சலியார்.
तथा	அவ்வண்ணம்		

यद्यधर्मो भवेद्भूतो रावणो नरकं व्रजेत् । भवांश्च धर्मयुक्तो वै नैवं व्यसनमाप्नुयात् ॥ १७ ॥

अधर्मः	“அதர்மமானது	धर्मयुक्तः	தர்மத்தோடுகூடிய
भूतः	பலனளிப்பதாய்	भवान् वै	தேவரீரோ
भवेत् यदि	ஏற்படுமேயானால்	एवं	இப்படிப்பட்ட
रावणः	ராவணன்	व्यसनं च	கஷ்டத்தையே
नरकं	நரகத்தை	आप्नुयात् न	அடையமாட்டார்.
व्रजेत्	அடைவான்.		

तस्य च व्यसनाभावाद्यसनं च गते त्वयि । धर्मो भवत्यधर्मश्च परस्परविरोधिनौ ॥ १८ ॥

तस्य	“அதற்கு (தர்மத் திற்கு)	गते च	அடைந்திருக்கின்றீர்
व्यसनाभावात्	இக்கட்டென்பதே இல்லாமையால்	धर्मः	தர்மமும் [எனில்]
स्वयि च	தேவரீரோ	अधर्मः च	அதர்மமும்
व्यसनं	துன்பத்தை	परस्परविरोधिनौ	ஒன்றுக்கொன்று தலை சீழாய் மாறியதாய்
		भवति	ஆகிறது.

धर्मेणोपलभेद्धर्ममधर्मं चाप्यधर्मतः । यद्यधर्मेण युज्येयुर्ध्वधर्मः प्रतिष्ठितः ॥ १९ ॥

धर्मेण	“தர்மத்தால்	येषु	எவர்களிடத்தில்
धर्मं च	தர்மத்தையே,	अधर्मः	அதர்மம்
अधर्मतः	அதர்மத்தால்	प्रतिष्ठितः	குடிக்கொண்டிருக்கிற தோ அவர்கள் தான்
अधर्मं अपि	அதர்மத்தை,	अधर्मेण युज्येयुः	தீப்பயனைப்பெறுவார்கள்.
उपलभेत्	பெறலாம்,		
यदि	இப்படியிருக்கையில்		

यदि धर्मेण युज्येरन्नधर्मरुचयो जनाः । धर्मेण चरतां धर्मस्तथा चैषां फलं भवेत् ॥ २० ॥

जनाः	“ஜனங்கள்	चरतां	ஒழுக்கும்
धर्मेण युज्येरन् यदि	தர்மத்துடனே ஒழு குவார்களேயானால்	एषां	இவர்களுக்கு
अधर्मरुचयः न	அதர்மத்தில் பற்று டையவராகார்கள்.	तथा	அவ்வண்ணமே
धर्मेण	தர்மத்துடனே	धर्मः	தர்மரூப
		फलं च	பலனே
		भवेत्	உண்டாகும்.

यस्मादर्थो विवर्धन्ते येष्वधर्मः प्रतिष्ठितः । किञ्चिन्ते धर्मशीलाश्च तस्मादेतौ निरर्थकौ ॥

यस्मात्	“எதனால்	किञ्चिन्ते	இக்கட்டிற்காளாகின்
अर्थः	பேராசைகள்		றார்கள்.
विवर्धन्ते	பெருகுகின்றனவோ	तस्मात्	ஆகையால்
अधर्मः	அதர்மம் [அந்த	एतौ च	{ இவ்விரண்டுகளும்
येषु	எவர்களிடம்		(அதர்மவும் பேரா
प्रतिष्ठितः	குடிக்கொண்டிருக்	निरर्थकौ	சையும்)
	கிறதோ அந்த		நற்பயன்களை
अधर्मशीलाः	தீயச்செயலுற்றவர்கள்		தராதவை.

वध्यन्ते पापकर्माणो यद्यधर्मेण राघव । वधकर्महतोऽधर्मः स हतः कं वधिष्यति ॥ २२ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	वधकर्महतः	நாசப்பயனுக்கப்படுறப்
पापकर्माणः	பாபத்தொழிலுற்ற		பட்டதும்
	வர்கள்	हतः	வரம்பிற்குட்பட்
अधर्मेण	அதர்மத்தால்	सः	அந்த [டதுமான
वध्यन्ते	வதைக்கப்படு	धर्मः	தர்மமானது
	கின்றார்கள்.	कं	எவனை
यदि	அப்படியிருக்கையில்	वधिष्यति	பாதிக்கும்?

अथ वा विहितेनायं हन्यते हन्ति वा परम् । विधिरालिप्यते तेन न स पापेन कर्मणा ॥

अयं	“இது மேற்கண்ட	हन्ति वा	நிச்சயமழிக்கின்றது.
	அறம்.	सः विधिः	அந்த அறன்
विहितेन	தெய்வாதீனமாய்	तेन	அந்த
हन्यते अथवा	குறைவுற்றாலும்	पापेन कर्मणा	தீய பயனுடன்
परं	மற்றதை (தீங்கை)	आलिप्यते न	சிறிதும்சேர்கிறதில்லை.

अदृष्टप्रतिकारेण त्वव्यक्तेनासता सता । कथं शक्यं परं प्राप्तुं धर्मेणारिविकर्शन ॥ २४ ॥

अरिविकर्शन	“சத்ருஸம்ஹாரக!	अव्यक्तेन तु	இன்னதென்று நிச்
धर्मेण	தர்மத்துடன்கூடிய		சயிக்கப்படாதது
सता	ஒர் ஸத்புருஷனால்	असता	கொடுமையால் [மான
अदृष्टप्रतिकारेण	இதுவரையில் கண்டி	परं प्राप्तुं	தீங்கை அடைய
	ராத கஷ்டமாகிறதும்	कथं	எவ்வாறு
		शक्यम्	சாத்தியமாகும்?

यदि सत्स्यात्सतां मुख्य नासत्स्यात्तव किञ्चन । त्वया यदीदृशं प्राप्तं तस्मात्सन्नोपपद्यते ॥

सतां	“புண்யாத்மாக்களில்	त्वया	தேவரீரால்
मुख्य	உத்தமரே!	ईदृशं	இப்படியாய்
सत्	நன்மை	प्राप्तं	அடையப்பட்டது
उपपद्यते न	அதன் பயனை அளிக்	यत्	எதுவோ அது
	காதிருக்கிறதில்லை.	तव	தேவரீருக்கு
तस्मात्	ஆனதுபற்றி	किञ्चन	சிறிதும்
सत् यदि स्यात्	தர்மம் உண்டெனில்	असत् स्यात् न	தீங்காய் ஏற்படாது.

अथवा दुर्बलः क्लीबो बलं धर्मोऽनुवर्तते । दुर्बलो हतपर्यादो न सेव्य इति मे मतिः ॥

अथवा	“இசில் சந்தேகம் என்ன?	கூிவ:	அசஞ்சலப்பற்றற்ற தாயுமான இது
धर्मः	தர்மமானது	बलं	பலத்திற்கு
दुर्बलः	அற்பமாகவும்	अनुवर्तते	அடங்கிவிடுகிறது.
हतपर्यादः	சாஸ்திரவிகிதங்களுக்கு மீறியதாகவும்	इति	என்பது
सेव्यः न	அனுஷ்டிக்கத்தக்க	मे	எனது
दुर्बलः	அற்பமாயும் [கதன்று.	मतिः	கொள்கை.

बलस्य यदि चेद्धर्मो गुणभूतः पराक्रमे । धर्ममुत्सृज्य वर्तस्व यथा धर्मे तथा बले ॥२७॥

पराक्रमे	“மேற்கொண்ட காரிய முயற்சியில்	धर्म	தர்மத்தை
धर्मः	தர்மமானது	उत्सृज्य	விட்டுவிட்டு
बलस्य	பலத்திற்கு	धर्मे	தர்மத்தில்
गुणभूतः	அடங்கியிருப்பதாக	यथा	எப்படியோ
यदि चेत्	தேவரீருக்கு தோன்று மாகில்	तथा	அப்படியே
		बले	பலத்தில்
		वर्तस्व	ஈடுபட்டுநடவும்.

अथ चेत्सत्यवचनं धर्मः किल परन्तप । अनृतस्त्वय्यकरणः किं न बद्धस्त्वया पिता ॥

परन्तप	“சத்ருஸம்ஹாரக, மேற்கண்டதுதான் என்றால்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
अथ चेत्		अकरणः	கருணை காட்டாத வரும்
सत्यवचनं	{ ஸத்தியோபதேசம் (நாமனுஷ்டிப்பதை உபதேசித்தல்)	अनृतः	சொல் தவறியவரு
धर्मः किल	தர்மம் என்கிற கார ணத்தால்	पिता	தந்தை [மான
		त्वया	தேவரீரால்
		किं न बद्धः	ஏன் அடக்கப்பட வில்லை?

यदि धर्मो भवेद्भूतो अधर्मो वा परन्तप । न स्म हत्वा मुनिं वज्री कुर्यादिज्यां शतक्रतुः ॥

परन्तप	“சத்ருக்களைத் தடுக்க அடிப்பவரே!	शतक्रतुः	நூறுயாகம்செய்த
अधर्मः	அதர்மமானது	वज्री	இந்திரன்
भूतः	யாவரா லுமனுஷ்டிக் கத்தக்க	मुनिं	முனியை (விருத்திரா சுரணை)
धर्मः	கடமை	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
भवेत्	ஆகிறது	इज्यां	யாகத்தை
यदि वा	என்கிற பகஷத்தில்	कुर्यात् स न	செய்திருக்கமாட் டான்,

अधर्मसंश्रितो धर्मो विनाशयति राघव । सर्वमेतद्यथाकामं काकुत्स्थ कुरुते नरः ॥ ३० ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	काकुत्स्थ	ஸ்ரீராம!
नरः	ஓர் மனிதன்	अधर्मसंश्रितः	அதர்மத்தோடுகலந்த
यथाकामं	மனோரதப்படியே	धर्मः	தர்மமானது
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	एतत्	இதை
कुरुते	செய்கிறான்	विनाशयति	அழிக்கிறது.

मम चेदं मतं तात धर्मोऽयमिति राघव । धर्ममूलं त्वया छिन्नं राज्यमुत्सृजता तदा ॥ ३१ ॥

तात	“அண்ணா!	तदा	அப்படியிருப்பதால்
राघव	ஸ்ரீராம!		தான்
अयं	இந்த	उत्सृजता	சீத்தாந்தங்களை
धर्मः	தர்மம்		விதிக்கும்
इति	என்பதுதான்	त्वया	தேவீரால்
मम	எனக்கு	धर्ममूलं	தர்மத்தின் பயனாய்
इदं च	இப்போதும்		கிடைத்த
मतं	நம்பிக்கை விளைவிக் கும் கோட்பாடு.	राज्यं	ராஜ்யமானது
		छिन्नम्	துறக்கப்பட்டது.

अर्थेभ्यो हि विवृद्धेभ्यः संवृत्तेभ्यस्ततस्ततः । क्रियाः सर्वाः प्रवर्तन्ते पर्वतेभ्य इवापगाः ॥

पर्वतेभ्यः	“மலைகளினின்று	अर्थेभ्यः हि	செய்கைகளினின்று
आपगाः	அருவிகள்		தான்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	ततस्ततः	அதற்குமேல்
संवृत्तेभ्यः	{ அப்போதைக்கப் போது சம்பவிக் கின்றவைகளும்	क्रियाः	அனுபவிக்கவேண்டிய காரியங்கள்
विवृद्धेभ्यः	{ பலவகைப்பட்டவை களுமான	सर्वाः	எல்லாமும்
		प्रवर्तन्ते	ஏற்படுகின்றன.

अर्थेन हि वियुक्तस्य पुरुषस्याल्पतेजसः । व्युच्छिद्यन्ते क्रियाः सर्वा ग्रीष्मे कुसरितो यथा ॥

अल्पतेजसः	“அற்பபக்திகொண்ட வனும்	क्रियाः	இதவரையில் செய்த காரியங்கள்
अर्थेन हि	நடுவில் சம்பவித்த ஒரு காரியத்தாலேயே	सर्वाः	எல்லாமும்
वियुक्तस्य	{ மேற்கொண்ட காரி யத்தை நழுவிவிட் டவனான	ग्रीष्मे	கோடைகாலத்தில்
पुरुषस्य	{ ஓர் மானிடனுடைய	कुसरितः	அற்ப அருவிகள்
		यथा	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
		व्युच्छिद्यन्ते	அழிகின்றன.

सोऽयमर्थं परित्यज्य सुखकामः सुखैधितः । पापमारभते कर्तुं ततो दोषः प्रवर्तते ॥३४॥

सः	“அந்த	अर्थ	உத்தேசத்தை
सुखकामः	{ மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் ஒன்றையே மனோத மாய்க்கொண்டவனும்	परित्यज्य	மறந்துவிட்டு
सुखैधितः	{ மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் ஒன்றையே வளர்த்து வந்தவனுமாகிய	पापं	தீங்கை விளைவிக்கும்
अयं	இவன்	कर्तुं	செய்ய [ஓர் செயலை தலைப்படுகிறான்.
		आरभते	அப்படியாகில்
		ततः	குறை
		दोषः	ஏற்படுகிறது.
		प्रवर्तते	

यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः ।

यस्यार्थाः स पुमांलोके यस्यार्थाः स च पण्डितः

॥ ३५ ॥

यस्य	“எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு
अर्थाः	{ (புருஷார்த்தங்களில் இரண்டாவதாகிய) பூவுலகபாக்கியங்கள் இருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்க ளிருக்கின்றனவோ
तस्य	அவனுக்கு	सः	அவன்
मित्राणि	நண்பர்களுண்டு.	लोके	உலகில்
यस्य	எவனுக்கு	पुमान्	மனிதனாவான்.
अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்க ளிருக்கின்றனவோ	यस्य	எவனுக்கு
तस्य	அவனுக்கு	अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்களி ருக்கின்றனவோ
बान्धवाः	பந்துக்களுண்டு.	सः च	அவன் தான்
		पण्डितः	பண்டிதன்.

यस्यार्थाः स च विक्रान्तो यस्यार्थाः स च बुद्धिमान् ।

यस्यार्थाः स महाभागो यस्यार्थाः स महागुणः

॥ ३६ ॥

यस्य	“எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு
अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்களி ருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்களி ருக்கின்றனவோ
सः च	அவன் தான்	सः	அவன்
विक्रान्तः	ஜயசாலி.	महाभागः	கொடுத்துவைத்
यस्य	எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு [தவன்.
अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்களி ருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்கியங்களி
सः च	அவன் தான்	सः	அவன் [ன்றனவோ
बुद्धिमान्	புத்திசாலி.	महागुणः	பெருங்குணங்களமை ந்தவனாகின்றான்.

अर्थस्यैते परित्यागे दोषाः प्रव्याहृता मया । राज्यमुत्सृजता वीर येन बुद्धिस्त्वया कृता ॥

वीर	“சூரரே!	त्वया	தேவரீரால்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	बुद्धिः	மனக்கொள்கை
उत्सृजता	வேண்டாமெனத் துறந்த	कृता	காட்டருளப்பட்டது.

येन	அக்காரணத்தால்	एते	மேற்கண்ட
अर्थस्य	தான் (புருஷார்த்தங்களில் இரண்டாவதான) அர்த்தத்தை	दोषाः	குறைகள்
परित्यागे	முற்றிலும் துறந்துவி டும் விஷயத்தில்	मया	அடியேனால்
		प्रव्याहताः	எடுத்துரைக்கப் பட்டன.

यस्यार्था धर्मकामार्थास्तस्य सर्वे प्रदक्षिणम् । अधनेनार्थकामेन नार्थः शक्यो विचिन्वता ॥

यस्य	“எவனுக்கு	अधनेन	{ போர்வெற்றியால் விளையும் பாக்கியம் பெறுதிருக்கிறவரும்
अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ	विचिन्वता	{ கலவரநிலமையிலிருக் கிறவருமான தேவரீ ரால்
तस्य	அவனுக்கு	अर्थः	திருவுள்ளத்தில் கொ ண்டுள்ள காரியசித்தி
धर्मकामार्थाः	தர்மங்களும் மனோத ங்களும் சித்திக்கின்	शक्यः न	சாத்தியமாகமாட் டாது.
सर्वे	எல்லாமும் [றன.		
प्रदक्षिणं	அனுகூலமாகிறது.		
अर्थकामेन	{ ஒரு காரியஸித்தியை மனோதமாய்க்கொ ண்டவரும்		

हर्षः कामश्च दर्पश्च धर्मः क्रोधः शमो दमः । अर्थादेतानि सर्वाणि प्रवर्तन्ते नराधिप ॥३९॥

नराधिप	“சக்சிரவர்த்தியாரே,	धर्मः	தர்மமும்
हर्षः	உத்ஸாஹமும்	क्रोधः	சினமும்
कामः च	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாய்க்கொள்ளப் பட்ட) மனோதமும்	शमः	மனவொடுக்கமும்
दर्पः	வெடுவெடுப்புக்காட்டு தலும்	दमः च	புலனடக்கமும் ஆகிய
		एतानि सर्वाणि	இவைகள் யாவும்
		अर्थात्	உகைநல்வாழ்வால்
		प्रवर्तन्ते	ஏற்படுகின்றன.

येषां नश्यत्ययं लोकश्चरतां धर्मचारिणाम् । तेऽर्थास्त्वयि न दृश्यन्ते दुर्दिनेषु यथा ग्रहाः ॥

धर्मचारिणां	“தர்மானுஷ்டான முடையவர்களும்	अर्थाः	அவசியமிருக்கவேண் டியதாகிய குணங்கள்
चरतां	அதொன்றைமட்டும் கவனிப்பவர்களும்	दुर्दिनेषु	மேகம்முடிய நாள் களில்
येषां	எவர்களோ அவர்	ग्रहाः	(சூரியன் முதலிய) கிர கங்கள்
अयं	இந்த [களுக்கு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
लोकः	உலகம்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
नश्यति	நிஷ்பிரயோஜனமாயி ருக்கிறது.	दृश्यन्ते न	இப்பொழுது விளங் காதிருக்கின்றன.
त	அந்த		

त्वयि प्रवाजिते वीर गुरोश्च वचने स्थिते । रक्षसाऽपहृता भार्या प्राणैः प्रियतरा तव ॥

वीर "தர்மவீர,
गुरोः திருத்தந்தையாரின்
वचने ஆக்கினையில்
स्थिते சலியாதுநின்ற
प्रवाजिते வனவாசமடைந்த
त्वयि च தேவரீர் விஷயத்தில்

तव தேவரீரது
प्राणैः प्रियतरा உயிரினும் மேலான
भार्या மனைவி
रक्षसा அரக்கனால்
अपहृता அபகரிக்கப்பட்டாள்.

तद्वच विपुलं वीर दुःखमिन्द्रजिता कृतम् । कर्मणा व्यपनेष्यामि तस्मादुत्तिष्ठ राघव ॥

वीर "தர்மவீரராகிய
राघव ஸ்ரீராம,
तव இதெல்லாமிப்படியி
अद्य இச்சமயம் [ருப்பதால்
इन्द्रजिता இந்திரஜித்தினால்
कृतं விளைவிக்கப்பட்ட

தான

विपुलं அசஹ்யமாயிருக்கின்ற
दुःखं கஷ்டத்தை
कर्मणा எனது தொழிலால்
व्यपनेष्यामि அகற்றுவேன்.
तस्मात् ஆகையால்
उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

उत्तिष्ठ नरशार्दूल दीर्घबाहो दृढव्रत । किमात्मानं महात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥४३॥

दीर्घबाहो "நெடுந்தோளாய்,
दृढव्रत சங்கற்பஉறுதிகொ
ண்ட
नरशार्दूल புருஷோத்தம,
उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
आत्मानं தேவரீரை

महात्मानं மஹாத்மாவாகிய
आत्मानं பிறவிக்குணமுடைய
வராய்
किं ஏனோ
नावबुध्यसे न ஸ்மரிக்காதிருக்கின்
றீர்?

अयमनघ तवादितः प्रियार्थं जनकसुतानिधनं निरीक्ष्य रुष्टः ।

सहयगजरथां सराक्षसेन्द्रां भृशमिषुभिर्विनिपातयामि लङ्काम् ॥ ४४ ॥

अनघ "தோஷரஹிதரே,
तव தேவரீருக்கு
प्रियार्थं இஷ்டமானதைச்
செய்வதற்காக
उदितः ஜனனமெடுத்த
अयं இந்த அடியேன்
जनकसुतानिधनं ஜானகிதேவியின்
நாசத்தை
निरीक्ष्य நினைந்து

रुष्टः சினங்கொண்டவனாய்
इषुभिः பாணங்களால்
लङ्कां இலங்கையை
सहयगजरथां குதிரைகள் யானைகள்
ரதங்களோடுகூடவும்
सराक्षसेन्द्रां ராக்கஸோத்தமர்
களோடுகூடவும்
भृशं விரைவில்
विनिपातयामि இதோ அழிக்கிறேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥

चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௧௪ ||

इन्द्रजिह्वोपायदर्शनम्—இந்திரஜித்தைக்கோல்ல உபாயம் காண்பது.

राममाश्वासयाने तु लक्ष्मणे भ्रातृवत्सले । निक्षिप्य गुल्मान्स्वस्थाने तत्रागच्छद्विभीषणः॥
नानाप्रहरणैर्वीरैश्चतुर्भिः सचिवैर्वृतः । नीलाञ्जनचयाकारैर्मातङ्गैरिव यूथपः ॥ २ ॥

तु अப்பொழுது
भ्रातृवत्सले தமையனாரிடத்தில் அ
சஞ்சலப்பற்றுடைய
लक्ष्मणे லக்ஷ்மணர்
रामं ஸ்ரீராமரை
आश्वासयाने தேற்றரவு படுத்து
विभीषणः விபீஷணர் [கையில்
गुल्मान् சேனையணிகளோ
स्वस्थाने தம்தம் இடத்தில்
निक्षिप्य நிலைத்திருக்கச்செய்து
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களுடன்

वीरैः சூரர்களும்
नीलाञ्जनचयाकारैः கரியமைமலையை நிகர்த்த
தவர்களுமான
चतुर्भिः நான்கு
सचिवैः மந்திரிகளால்
मातङ्गैः யானைகளால்
यूथपः கூட்டத்தலைமையானே
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
वृतः சூழப்பட்டவராய்
तत्र அவ்விடத்திற்கு
आगच्छत् வந்துசேர்ந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं राघवं शोकलालसम् । वानरांश्चैव ददृशे बाष्पपर्याकुलेक्षणान् ॥

सः அவர்
अभिगम्य ஸமீபத்தில் வந்து
महात्मानं மகாத்மாவாகிய
राघवं ஸ்ரீராமரை

शोकलालसं च சோகத்தால் தவிப்ப
वानरान् வானரர்களை [வராயும்
बाष्पपर्याकुले- } கண்ணீரால் கலங்கிய
क्षणान् इव } கண்களுடையவராய்
ददृशे கண்டார். [சவும்

राघवं च महात्मानमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् । ददर्श मोहमापन्नं लक्ष्मणस्याङ्गमासितम् ॥ ४ ॥

महात्मानं மகாத்மாவும்
इक्ष्वाकुकुलनन्दनं இக்ஷ்வாகுகுலத்துத்
திருச்சேயாகும்
राघवं ஸ்ரீராமரை
च இன்னும்

मोहं மூர்ச்சையை
आपन्नं அடைந்தவராகி
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
अङ्गं आसितं மடியில் இருப்பவராய்
ददर्श பார்த்தார்.

ब्रीडितं शोकसन्तप्तं दृष्ट्वा रामं विभीषणः । अन्तर्दुःखेन दीनात्मा किमेतदिति सोऽब्रवीत्॥

सः विभीषणः அந்த விபீஷணர்
ब्रीडितं அவமானப்படுத்தப்
பட்டு
शोकसन्तप्तं சோகத்தால் தவிப்ப
रामं ஸ்ரீராமரை [வராகிய
दृष्ट्वा கவனித்து

अन्तर्दुःखेन உள்ளத்தைதுருக்கும்
துயரத்தால்
दीनात्मा ஏங்கிய மனத்தராகி
एतत् இதுஸமாசாரம்
किं என்ன
इति अब्रवीत् என்று வினாவினார்.

विभीषणमुखं दृष्ट्वा सुग्रीवं तांश्च वानरान् । लक्ष्मणोवाच मन्दार्थमिदं बाष्पपरिप्लुतः ॥

लक्ष्मणः लக்ஷ்मணர்
विभीषणमुखं விபீஷணரது முகத்
தையும்
सुग्रीवं சுகரீவனையும்
तान् அந்த
वानरान् च வானரர்களையும்
दृष्ट्वा நோக்கி

बाष्पपरिप्लुतः கண்ணீர் பெருகியவ
ராகி
मन्दार्थं உத்ஸாஹமின்மை
யை காட்டுவதாய்
इदं பின்வருமாறு
उवाच மொழிந்தார் :

हतामिन्द्रजिता सीतामिह श्रुत्वैव राघवः । हनुमद्वचनात्सौम्य ततो मोहमुपागतः ॥ ७ ॥

सौम्य “புண்யா த்மாவே !
राघवः ஸ்ரீராமர்
हनुमद्वचनात् ஹனுமாரின் செய்தி
யால்
इह இப்பொழுது
सीतां ஸீதாதேவியை

इन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்
हतां கொல்லப்பட்டவளாய்
श्रुत्वा அறிந்து
ततः एव அக்கணமே
मोहं மூர்ச்சையை
उपागतः அடைந்துவிட்டார்.”

कथयन्तं तु सौमित्रिं सन्निवार्य विभीषणः । पुष्कलार्थमिदं वाक्यं विसृजं राममब्रवीत् ॥

विभीषणः விபீஷணர்
कथयन्तं சொல்லிக்கொண்டி
ருக்கும்
सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை
तु அப்பொழுது
सन्निवार्य தடுத்து

विसृजं பிரக்ஞையற்றிருக்கும்
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
पुष्कलार्थं நற்பொருள் நிறைந்த
वाक्यं ஒரு சொல்லை
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् புகன்றார் :

मनुजेन्द्रार्तरूपेण यदुक्तं च हनूमता । तद्युक्तमहं मन्ये सागरस्येव शोषणम् ॥ ९ ॥

मनुजेन्द्र “மானிடசக்கிரவர்த
தயாரே !
आर्तरूपेण மிகத்துயருற்ற
हनूमता அனுமாரால்
यत् எது
उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டதோ
तत् च அதையோ

अहं நான்
सागरस्य சுமுத்திரத்தை
शोषणं வற்ற அடித்தலை
इव எவ்வண்ணமோ
अयुक्तं அவ்வண்ணமே
मन्ये ஏற்காததாய்
நினைக்கின்றேன்.

अभिप्रायं तु जानामि रावणस्य दुरात्मनः । सीतां प्रति महाबाहो न च घातं करिष्यति॥

महाबाहो “மகாபாகுவே !
दुरात्मनः துரா த்மாவாகிய
रावणस्य ராவணனது
सीतां प्रति ஸீதையைப்பற்றிய

अभिप्रायं तु உள்ளத்தையும்
जानामि நான் அறிந்திருக்கி
घातं வதையை [நேன்.
करिष्यति न च புரியவேமாட்டான்.

याच्यमानस्तु बहुशो मया हितचिकीर्षुणा । वैदेहीमुत्सृजस्वेति न च तत्कृतवान्वचः ॥

हितचिकीर्षுणा	“நன் மையைப்புரியக் கோரிய	इति	என்று
मया	என்னால்	याच्यमानः तु	மன்றாடி வேண்டப் படும் அவன்
बहुशः	பலதடவை	तत्	அந்த
वैदेहीं	சீதாதேவியை	वचः च	வார்த்தையையே
उत्सृजस्व	விட்டுவிடு	कृतवान् न	கொள்ளவில்லை.

नैव साम्ना न दानेन न भेदेन कुतो युधा । सा द्रष्टुमपि शक्येत नैव चान्येन केनचित् ॥

सा	“அவள் (தேவியார்)	न	சாத்தியம் ஆகாள்.
साम्ना	ஸாமோபாயத்தாலும்	युधा	தண்டோபாயத்தால்
द्रष्टुं अपि	காணுதற்கும்	कुतः एव	எங்ஙனம் சாத்திய
शक्येत न	சாத்தியமாகாள்.	अन्येन	வேறு [மாவாள்.
दानेन	தானத்தாலும்	केनचित्	எவனொருவனாலும் கூட
न	சாத்தியம் ஆகாள்.	न एव	சாத்தியமாகாள்.
भेदेन	பேதத்தாலும்		

वानरान्मोहयित्वा तु प्रतियातः स राक्षसः । चैत्यं निकुम्भिलां नाम यत्र होमं करिष्यति॥

सः	“அந்த	नाम	என்ற
राक्षसः	அரக்கன் (இந்திர ஜித்து)	चैत्यं	யாகசாலைக்கு
वानरान्	வானரர்களை	प्रतियातः	சென்றுவிட்டான்.
मोहयित्वा तु	வஞ்சித்துவிட்டே	यत्र	எங்கோ அங்கு
निकुम्भिलां	நிகும்பிலை	होमं	ஹோமத்தை
		करिष्यति	செய்வான்.

हुतवानुपयातो हि देवैरपि सवासवैः । दुराधर्षो भवत्येव सङ्ग्रामे रावणात्मजः॥ १४ ॥

रावणात्मजः	“ராவணன் புதல்வன்	सवासवैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
हुतवान्	ஹோமம் செய்து விட்டு	देवैः अपि	தேவர்களாலும்
उपयातः हि	வந்தானாகில்	दुराधर्षः	தகைய முடியாதவ னாய்
संग्रामे	போரில்	भवति एव	நிச்சயம் ஆகிறான்.

तेन मोहयता नूनमेषा माया प्रयोजिता । विघ्नमन्विच्छता तत्र वानराणां पराक्रमे ॥१५॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	तेन	அவனால்
वानराणां	வானரர்களின்	एषा	இந்த
पराक्रमे	பராக்ரமவிஷயத்தில்	माया	மாயை
विघ्नं	தடையை	प्रयोजिता	பிரயோகிக்கப்பட்டிரு க்கிறது.
अन्विच्छता	விரும்பி	नूनम्	இது திண்ணம்.
मोहयता	வஞ்சிக்கும்		

ससैन्यास्तत्र गच्छामो यावत्तन्न समाप्यते । त्यजेमं नरशार्दूल मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தமரே !	त्यज	அகற்றிவிடுவீராக.
इमं	இந்த	तत्	அது (ஹோமம்)
मिथ्या	பொய்யால்	समाप्यते न यावत्	முடிவடைவதற்குள்
आगतं	ஏற்பட்ட	तत्र	அங்கு (நிகும்பிலைக்கு)
सन्तापं	மனக்லேசத்தை	ससैन्याः	சேனைகளுடன் கூட
		गच्छामः	நாம் செல்வோம்.

सीदते हि बलं सर्वं दृष्ट्वा त्वां शोककर्षितम् ॥ १७ ॥

बलं	“ சேனை	शोककर्षितं	துயரத்தால் வதை யுற்றவராய்
सर्वं हि	எல்லா மும்	दृष्ट्वा	கவனித்து
त्वां	தேவரீரை	सीदते	துன்புறுகிறது.

इह त्वं स्वस्थहृदयस्तिष्ठ सत्त्वसमुच्छ्रितः । लक्ष्मणं प्रेषयास्माभिः सह सैन्यानुकर्षिभिः ॥

त्वं	“ தேவரீர்	सैन्यानुकर्षिभिः	சேனைகளை நடத்திச் செல்லும்
स्वस्थहृदयः	மனநிம்மதிபெற்ற	अस्माभिः	எங்களுடன்
सत्त्वसमुच्छ्रितः	ஆண்மைக்குமெழுந்த வராய்	सह	கூட
इह	இங்கு	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
तिष्ठ	இருந்தருள்வீராக.	प्रेषय	அனுப்புவிராக.

एष तं नरशार्दूलो रावणिं निशितैः शरैः । त्याजयिष्यति तत्कर्म ततो वध्यो भविष्यति ॥

एषः	“ இந்த	कर्म	கிரியையை (ஹோமத் தை)
नरशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	त्याजयिष्यति	விட்டோடச்செய்வார்.
निशितैः	கூரிய	ततः	அதனால் (ஹோமம் முடிவுறுமையால்)
शरैः	கணைகளால்	वध्यः	வதைக்கமுடிந்தவனாய்
तं	அந்த	भविष्यति	அவன் ஆவான்.
रावणिं	இந்திரஜித்தை		
तत्	அந்த		

तस्यैते निशितास्तीक्ष्णाः पत्रिपत्राङ्गवाजिनः ।

पतत्रिण इवासौम्याः शराः पास्यन्ति शोणितम् ॥ २० ॥

तस्य	“ அவரது	पत्रिपत्राङ्ग-	} பகழிச்சிறகுகள் கட் டப்பெற்று வேகமாய் செல்கின்றவைகளும்
एते	இந்த	वाजिनः	
निशिताः	கூரியவைகளும்	असौम्याः	பயங்கரமானவைகளு
तीक्ष्णाः	கொடியவைகளும்	शराः	பாணங்கள் [மான
पतत्रिणः	பறவைகள்	शोणितं	ரத்தத்தை
इव	போன்று	पास्यन्ति	பருகப்போகின்றன.

तं सन्दिश महाबाहो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । राक्षसस्य विनाशाय वज्रं वज्रधरो यथा ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே !	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரை
राक्षसस्य	அரக்கனது (இந்திரஜித்தினது)	वज्रधरः	.இந்திரன்
विनाशाय	வதைக்கு	वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
शुभलक्षणं	நற்பிறவிசூணங்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [டைந்த	सन्दिश	அனுப்பியருள்வீராக.

मनुजवर न कालविप्रकर्षो रिपुनिधनं प्रति यत्क्षमोऽद्य कर्तुम् ।

त्वमत्सृज रिपोर्वधाय वाणीममररिपोर्मथने यथा महेन्द्रः

॥ २२ ॥

मनुजवर	“புருஷோத்தமரே !	महेन्द्रः	தேவேந்திரன்
रिपुनिधनं प्रति	சத்ருவின் வதைவிஷயத்தில்	अमररिपोः	தேவர்கள் சத்ருவின்
कालविप्रकर्षः	காலவிளம்பம்	मथने	வதையில்
अद्य	இப்பொழுது	यथा	எவ்வண்ணமோ
कर्तुं	செய்ய		அவ்வண்ணமே
क्षमः न	தகாது.	रिपोः	சத்ருவின்
यत्	ஆகையால்	वधाय	வதைக்கு
त्वं	தேவரீர்	वाणीं	கட்டளையை
		अत्सृज	இட்டருள்வீராக.

समाप्तकर्मा हि स राक्षसाधिपो भवत्यदृश्यः समरे सुरासुरैः ।

युयुत्सता तेन समाप्तकर्मणा भवेत्सुराणामपि संशयो महान्

॥ २३ ॥

सः	“அந்த	समाप्तकर्मणा	க்ரியையை முடிப்
राक्षसाधिपः	அரக்கத்தலைவன்		பித்து
समाप्तकर्मा हि	ஹோமத்தை முடித்து விட்டான் எனில்	युयुत्सता	யுயுத்ஸாஹன்
समरे	போரில்		கோண்ட
सुरासुरैः	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்	तेन	அவனால்
अदृश्यः	பார்க்கமுடியாதவனாய்	सुराणां अपि	தேவர்களுக்குப் கூட
भवति	ஆகிறது.	महान्	பெரிய
		संशयः	ஆபத்து
		भवेत्	நெரிமும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18643

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3968

पञ्चाशीतितमः सर्गः -- எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௫ ॥

इन्द्रजिह्वाय लक्ष्मणनिर्गमनम्—இந்திரஜித்தைக் கொல்ல லக்ஷ்மணர் புறப்படுவது.
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोककर्षितः । नोपधारयते व्यक्तं यदुक्तं तेन रक्षसा ॥ १ ॥

शोककर्षितः சோகத்தால் சோர்ந்தி
राघवः ஸ்ரீராமர் [ருந்த
तस्य அவரது
तत् அந்த
वचनं மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,

तेन அந்த
रक्षसा அரக்கனால்
यत् எது
उक्तं சொல்லப்பட்டது
व्यक्तं செவ்வையாக [என்று
उपधारयते न உணரவில்லை.

ततो धैर्यमवष्टभ्य रामः परपुरञ्जयः । विभीषणमुपासीनमुवाच कपिसन्निधौ ॥ २ ॥

परपुरञ्जयः சத்ருநகரை வெல்பவ
ராகிய

उपासीनं பக்கலில் நிற்கும்
विभीषणं விபீஷணரைப்

रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
धैर्यं தைரியத்தை
अवष्टभ्य கொண்டு

பார்த்து
कपिसन्निधौ வானரர்களுக்கெதிரில்
उवाच பின்வருமாறு
வினாவினார் :

नैर्ऋताधिपते वाक्यं यदुक्तं ते विभीषण । भूयस्तच्छ्रोतुमिच्छामि ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् ॥

नैर्ऋताधिपते “ ராக்ஷஸமன்னா!
विभीषण विபீஷண!
ते உன்னால்
यत् எந்த
वाक्यं செய்தி
उक्तं சொல்லப்பட்டதோ
तत् அதை

भूयः மீளவும்
श्रोतुं கேட்க
इच्छामि விரும்புகிறேன்.
ते உனது
विवक्षितं அபிப்ராயம்
यत् எதுவோ அதை
ब्रूहि சொல்வாயாக.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः । यत्तत्पुनरिदं वाक्यं बभाषे स विभीषणः॥

वाक्यविशारदः பேசுவதில்வல்லராகிய
सः அந்த
विभीषणः விபீஷணர்
राघवस्य ஸ்ரீராமரது
वचः श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,
यत् எதுவோ

तत् அந்த
वाक्यं மொழியையும்
पुनः மீளவும்
वाक्यं ஒரு விண்ணப்பத்தை
इदं பின்வருமாறு
बभाषे மொழிந்தார் :

यथाऽऽज्ञप्तं महाबाहो त्वया गुल्मनिवेशनम् ।

वीर “ வீரரே!
महाबाहो மஹாபாகுவே!
त्वया தேவரீரால்
गुल्मनिवेशनं அணிவகுப்பானது
यथा எவ்விதமாய்

तत्तथाऽनुष्ठितं वीर त्वद्वाक्यसमनन्तरम् ॥

आज्ञप्तं ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
तत् அது [தோ
त्वद्वाक्यसमनन्तरं தேவரீரது கட்டளைக்
கு மறுநிமிஷமே
तथा அவ்வண்ணமே
अनुष्ठितम् அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

तान्यनीकानि सर्वाणि विभक्तानि समन्ततः । विन्यस्ता यूथपाश्चैव यथान्यायं विभागशः॥

தானி	“ அந்த	विभक्तानि	வகுக்கப்பட்டன.
अनीकानि	சேனைகள்	यूथपाः एव	சேனை த்தலைவர்களும்
सर्वाणि च	எல்லாமும்	यथान्यायं	தக்கபடி
समन्ततः	நாற்புறமும்	विभागशः	அணிப்படி
		विन्यस्ताः	நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

भूयस्तु मम विज्ञाप्यं तच्छृणुष्व महायशः

॥ ७ ॥

महायशः	“ புகழ்மிக்கவரே !	विज्ञाप्यं तु	தெரிவிக்கவேண்டிய
भूयः	மீளவும்	तत्	அதை[தொன்றுண்டு.
मम	எனக்கு	शृणुष्व	தேவரீர் கேட்டருள்
			வீராக.

त्वय्यकारणसन्तप्ते सन्तप्तहृदया वयम् । त्यज राजन्निमं शोकं मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

त्वयि	“ தேவரீர்	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே,
अकारणसंतप्ते	அகாரணமாய் சோகி	इमं	இந்த
	த்திருந்தவளவில்	शोकं	சோகத்தையும்
वयं	நாங்கள்	मिथ्या आगतं	பொய்யால் ஏற்பட்ட
सन्तप्तहृदयाः	மனக்கலவரமடைந்	सन्तापं	மனக்கிலேசத்தையும்
	தோம்.	त्यज	விட்டுவிட்டுக்க.

तदियं त्यज्यतां चिन्ता शत्रुहर्षविवर्धनी । उद्यमः क्रियतां वीर हर्षः समुपसेव्यताम् ॥९॥

वीर	“ வீரரே,	चिन्ता	கவலையானது
तत्	ஆகையால்	त्यजतां	விடப்படட்டும்.
इयं	இந்த	हर्षः	உத்ஸாஹம்
शत्रुहर्षविवर्धनी	சத்ருக்களுக்கு உத்	समुपसेव्यतां	கொள்ளப்படட்டும்.
	ஸாஹத்தை ஊட்டும்	उद्यमः	முயற்சி
		क्रियताम्	செய்யப்படட்டும்.

प्राप्तव्या यदि ते सीता हन्तव्याश्च निशाचराः । रघुनन्दन वक्ष्यामि श्रूयतां मे हितं वचः॥

सीता	“ ஸீதாதேவியார்	रघुनन्दन	ஸ்ரீராகவரே,
प्राप्तव्या यदि	மீட்கப்படவேண்டிய	हितं	நன்மை பயக்கும்
	ருப்பதால்	वचः	ஒரு விண்ணப்பத்தை
ते	தேவரீரால்	वक्ष्यामि	தெரிவிக்கிறேன்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்	मे	எனக்கு
हन्तव्याः च	வதைக்கப்படவேண்டி	श्रूयताम्	செவ்சாய்க்கப்
	யவர்களே.		பட்டும்.

साध्वयं यातु सौमित्रिर्वलेन महता वृतः । निकुम्भिलायां संप्राप्य हन्तुं रावणिमाहवे ॥
धनुर्मण्डलनिमुक्तैराशीविषविषोपमैः । शरैर्हन्तुं महेष्वासो रावणिं समितिञ्जयः ॥ १२ ॥

महेष्वासः “सिற்றந்த வில்லாளியும்
समितिञ्जयः போரில் வெற்றிகொள்
பவருமாகிய
अयं இந்த
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
आहवे போரில்
रावणिं இந்திரஜித்தை
हन्तुं கொல்ல
महता பெரும்
वलेन சைன்யத்தால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்

यातु செல்லட்டும்.
निकुम्भिलायां நிகும்பிலையில்
संप्राप्य சென்று
रावणिं இந்திரஜித்தை
धनुर्मण्डलनिमुक्तैः வில்லினின்று விடுக்
கப்பட்டவைகளும்
आशीविषविषोपमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
வைகளுமான
शरैः பாணங்களால்
हन्तुं வதைக்க
साधु ஏற்றதாயிருக்கும்.

तेन वीर्येण तपसा वरदानात्स्वयंभुवः । अस्त्रं ब्रह्मशिरः प्राप्तं कामगाश्च तुरङ्गमाः ॥ १३ ॥

तेन “அவனால்
वीर्येण கடும்
तपसा தவத்தைக்கொண்டு
स्वयंभुवः பிரம்மதேவரின்
वरदानात् வரதானத்தினால்
ब्रह्मशिरः பிரம்மசிரஸ் என்ற

अस्त्रं அஸ்திரம்
प्राप्तं அடையப்பட்டது;
कामगाः நினைத்தவிடம்
செல்லும்.
तुरङ्गमाः குதிரைகளும்
च அப்படியே அடையப்
பட்டன.

स एष सह सैन्येन प्राप्तः किल निकुम्भिलाम् । यद्युत्तिष्ठेत्कृतं कर्म हतान्सर्वाश्च विद्धि नः ॥

सः “அந்த
एषः இவன்
सैन्येन सह சைன்யத்தோடுகூட
निकुम्भिलां நிகும்பிலையை
प्राप्तः அடைந்து
कर्म किल கிரியையும் (ஹோம
(மும்

कृतं முடிந்து
उत्तिष्ठेत् यदि எழுவானாகில்
नः நம்
सर्वान् च யாவரையும்
हतान् மாய்க்கப்பட்டவர்
களாய்
विद्धि அறிவீராக.

निकुम्भिलामसंप्राप्तमहुताग्निं च यो रिपुः । त्वामाततायिनं हन्यादिन्द्रशत्रोः स ते वधः ॥
वरो दत्तो महाबाहो सर्वलोकेश्वरेण वै ॥ १६ ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே!
निकुम्भिलां நிகும்பிலையில்
असंप्राप्तं செல்லாதவனாய்
अहुताग्निं च ஹோமத்தை முடிக்
காதவனாய்

आततायिनं போரிடும்
त्वां உன்னை
यः எந்த
रिपुः சத்ரு
हन्यान् தாக்குவானே

ச: வৈ	அவந்தான்	பரவலோகேசுரேண	ஸ்ரீவ ஜகதீசரால்
இन्द्रஸ்தோ:	இந்திரசக்ருவாகிய		(பிரம்மதேவரால்)
தே	உன்னை	வர:	வரமானது
வஃ	வதைப்பவன் ' என்று	தத்:	அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது.

इत्येवं विहितो राजन्वधस्तस्यैव धीमतः । वधायेन्द्रजितो राम संदिशस्य महाबल ॥१७॥

राजन्	“சக்கிரவர்,த்தியாரே!	विहितः	விதிக்கப்பட்டிருக்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு		கிறது.
धीमतः	புத்திமானாகிய	महाबल	மகாபலசாலியாகிய
तस्य	அவனுக்கு	राम	ஸ்ரீராம!
एषः	இவ்வித	इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்
वधः	மரணமானது	वधाय	வதைக்கு
		सन्दिशस्व	கட்டளையிட்டாராம்.

हते तस्मिन्हतं विद्धि रावणं ससुहृज्जनम् ॥ १८ ॥

तस्मिन् हते	“ அவன் கொல்லப்பட்டவன் வில்	ससुहृज्जनं हतं विद्धि	சுற்றத்தார்களுடன் மாண்டவனாய் [கூட மனதில் கொள்வீ
रावणं	ராவணனை		ராக "

विभीषणवचः श्रुत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥ १९ ॥

<p> ராঘவ: ஸ்ரீராமர் விभीषणவ: விபீஷணரது சொல்லை श्रुत्वा கேட்டு, </p>	<p> वाक्यं ஒரு சொல்லை अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்றனர் : </p>
--	--

जानामि तस्य रौद्रस्य मायां सत्यपराक्रम ॥ २० ॥

सत्यपराक्रम	“வீண்போகாப்பிரதா பம் படைத்தவனே!	रौद्रस्य	கொடியனுடைய
तस्य	அந்த	मायां	மாயையை
		जानामि	நான் அறிவேன்.

स हि ब्रह्मास्त्रवित्पाज्ञो महामायो महाबलः । करोत्यसंज्ञान्सङ्ग्रामे देवान्सवरुणानपि ॥

ச: ஹி	“ஆவதேனா	மஹாபல:	மகாபலசாலி.
ब्रह्मास्त्रवित्	பிரம்மாஸ்திரமந்திரத்	संप्राप्ते	போரில்
	தையுணர்ந்தவன்.	सर्वज्ञान्	வருணனுள்ளிட்ட
प्राज्ञः	அறிவாளி.	देवान् अपि	தேவர்களையும்
महामायः	பெரும் மாயை	असंज्ञान्	பிரக்ஞையற்றவர்
	கொண்டவன்.	करोति	செய்வான். [கனகம்]

तस्यान्तरिक्षे चरतो रथस्थस्य महायशः । न गतिर्ज्ञायते तस्य सूर्यस्येवाभ्रसंघ्रवे ॥२२॥

महायशः	“புகழ்மிக்கவனே !	त य	அவனது
तस्य	அவன்	॥ २२ ॥	நடவடிக்கைப்போக்கு
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்	॥ २२ ॥	மேகத்திரளில்
रथस्थस्य	ரதத்திலிருந்து	सूर्यस्य इव	சூரியனுடையதுபோ
	கொண்டு		ன்றவாறே
चरतः	சஞ்சரிக்கையில்	ज्ञायते न	புலப்படுகிறதில்லை.

राघवस्तु रिपोज्ञात्वा मायावीर्यं दुरात्मनः । लक्ष्मणं कीर्तिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	तु	அப்பொழுது
दुरात्मनः	துஷ்டனாகிய	कीर्तिसंपन्नं	புகழ் நிறைந்தவராகிய
रिपोः	சத்ருவின் (இந்திர	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
	ஜித்தின்)	इदं	பின்வரும் [பார்த்து
मायावीर्यं	மாயாசக்தியை	वचनं	கட்டளையை
ज्ञात्वा	அறிந்து	अब्रवीत्	இட்டருளினார்:

यद्वा नरेन्द्रस्य बलं तेन सर्वेण संवृतः । हनुमत्प्रमुखैश्चैव यूथपैः सह लक्ष्मण ॥ २४ ॥

जाम्बवेनर्क्षपतिना सह सैन्येन संवृतः । जहि तं राक्षससुतं मायाबलविशारदम् ॥ २५ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண,	संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனின்	सहसैन्येन	சேனையுடனாகிய
बलं	சேனையுடனாகிய	ऋक्षपतिना	கரடிமன்னனாகிய
यत्	எதுவோ	जाम्बवेन	ஜாம்பவந்தரால்
तेन	அது	संवृतः	கூடவிருக்கப்பெற்றவ
सर्वेण च	யாவற்றாலும்		னாய்
हनुमत्प्रमुखैः	ஹனுமாரைத் தலைமை	तं	அந்த
	யாகக்கொண்ட	मायाबलविशारदं	மாயாபலத்தில்தோந்த
यूथपैः एव	சேனையுடனாகிய	राक्षससुतं	அரக்கமன்னன் புதல்
	வரும்		வனை
सह	கூட	जहि	வென்றுவருவாயாக.

अयं त्वां सचिवैः सार्धं महात्मा रजनीचरः । अभिज्ञस्तस्य देशस्य पृष्ठतोऽनुगमिष्यति ॥

तस्य	“ இந்த	रजनीचरः	அரக்கன் (விபீஷ
देशस्य	இடத்தை (நிகும்பி		ணன்)
	லையை)	सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
अभिज्ञः	நன்கறிந்த	सार्धं	கூட
अयं	இந்த	त्वां	உன்னை
महात्मा	புணியாத்மாவாகிய	पृष्ठतः	பின்பாக
		अनुगमिष्यति	தொடர்ந்துவருவான்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा लक्ष्मणः सविभीषणः । जग्राह कार्मुकश्रेष्ठमृत्युदुतपराक्रमः ॥२७॥

अत्युदुतपराक्रमः	{ மிக ஆச்சர்யகரமான பிரதாபம் படைக்கப் பெற்ற	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वचः	ஆக்களுயை
सविभीषणः	விபீஷணரோடு கூடிய வராய்	श्रुत्वा	சிறமேற்கொண்டு
		कार्मुकश्रेष्ठं	சிறந்த கோதண்டத் தை
		जग्राह	கைக்கொண்டார்.

सन्नद्धः कवची खड्गी सशरो हेमचापधृत् । रामपादावुपस्पृश्य हृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥२८॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	हेमचापधृत्	ஹேமசயமான
हृष्टः	உத்ஸாஹங்கொண்டு		கோதண்டமேந்தி
सन्नद्धः	ஆயத்தராய்	रामपादौ	ஸ்ரீராமரது பாதங்க ளில்
कवची	கவசம் தரித்தவராய்	उपस्पृश्य	தண்டனிட்டு
खड्गी	கத்தியைக்கொண்டவ ராய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன் றார் :
सशरः	பாணங்களைக்கொண் டவராய்		

अद्य मत्कार्मुकोन्मुक्ताः शरा निर्भिद्य रावणिम् । लङ्कामभिपतिष्यन्ति हंसाः पुष्करिणीमिव ॥

अद्य	“இப்பொழுது	हंसाः	ஹம்சங்கள்
मत्कार्मुकोन्मुक्ताः	எனது கோதண்டத் தினின்று விடப்பட்ட	पुष्करिणीं	தாமரைப்பொய் கைக்கு
शराः	பாணங்கள்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
रावणिं	இந்திரஜித்தை	लङ्कां	இலங்கைக்கு
निर्भिद्य	பிளந்துவிட்டு	अभिपतिष्यन्ति	செல்லப்போகின்றன.

अद्यैव तस्य रौद्रस्य शरीरं मामकाः शराः । विधमिष्यन्ति भित्त्वा तं महाचापगुणच्युताः ॥

महाचापगुणच्युताः	“பெரும் வில்லினி ன்று கிளம்பிய	तं	அந்த
मामकाः	எனது	शरीरं	சரீரத்தை
शराः	பாணங்கள்	अद्य एव	இப்பொழுது
रौद्रस्य	கொடியனான	भित्त्वा	சுதைத்து
तस्य	அவனுடைய	विधमिष्यन्ति	அழித்துவிடப்போ கின்றன.”

स एवमुक्त्वा द्युतिमान् वचनं भ्रातुरग्रतः । स रावणिवधाकाङ्क्षी लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ ॥

द्युतिमान्	தேஜஸ்வியாகிய	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்	रावणिवधाकाङ्क्षी	இந்திரஜித்தை வதை க்க ஆவல்கொண்ட
भ्रातुः	தமயனாரது		
अग्रतः	சன்னிதியில்	सः	அவர்
एवं	மேற்கண்ட	त्वरितः	வேகமுற்றவராய்
वचनं	சொல்லை	ययौ	புறப்படலானார்.

सोऽभिवाद्य गुरोः पादौ कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निकुम्भिलामभिययौ चैत्यं रावणपालितम् ॥

सः	அவர்	रावणपालितं	ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்ட
गुरोः	தமையனாரின்	निकुम्भिलां	நிகும்பிலை என்ற
पादौ	சரணங்களில்	चैत्यं	யாகசாலைக்கு
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து	अभिययौ	புறப்பட்டார்.
प्रदक्षिणं च कृत्वा अपि	வலம் வந்தும்		

विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । कृतस्वस्त्ययनो भ्रात्रा लक्ष्मणस्त्वरितो ययौ ॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	कृतस्वस्त्ययनः	ஆசிமொழி கூறப்பட்ட
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தித் திருக் குமாரரான	विभीषणेन	விபீஷணரோடு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सहितः	கூட
भ्रात्रा	தமையனரால்	त्वरितः	வேகமுற்று
		ययौ	சென்றார்.

वानराणां सहस्रैस्तु हनुमान् बहुभिर्बृतः । विभीषणश्च सामात्यस्तदा लक्ष्मणमन्वगात् ॥

वानराणां	வானரர்களின்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
बहुभिः	பல	अन्वगात्	தொடர்ந்துசென்றார்.
सहस्रैः	ஆயிரத்தவர்களால்	सामात्यः	மந்திரிகளுடன் கூட
वृतः	சூழப்பட்டு	विभीषणः	விபீஷணரும்
हनुमान् तु	அனுமாரும்	च	அப்படியே கூடச்
तदा	அப்பொழுது		சென்றார்.

महता हरिसैन्येन सवेगमभिसंवृतः । ऋक्षराजबलं चैव ददर्श पथि विष्टितम् ॥ ३५ ॥

महता	பெரும்	पथि	வழியில்
हरिसैन्येन	வானரசையத்தால்	विष्टितं	தங்கியிருக்கும்
सवेगं	மிக வேகமாய்	ऋक्षराजबलं च एव	கரடிமன்னனது
अभिसंवृतः	தொடரப்பெற்றஅவர்	ददर्श	சேனையையும்
			கண்ணுற்றார்.

स गत्वा दूरमध्वानं सौमित्रिमित्रनन्दनः । राक्षसेन्द्रबलं दूरादपश्यद्यूहमास्थितम् ॥ ३६ ॥

मित्रनन्दनः	அன்பரையாதரித்துக்	दूरात्	தூரத்தில்
सः	அந்த [கனிப்பிக்கும்	व्यूहं	அணியாய்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	आस्थितं	நிற்கும்
दूरं	நீண்ட	राक्षसेन्द्रबलं	அரக்கமன்னன்
अध्वानं	மார்க்கத்தை		சேனையை
गत्वा	கடந்து	अपश्यत्	பார்த்தார்.

स तं प्राप्य धनुष्पाणिर्मायायोगमरिंदमः । तस्थौ ब्रह्मविधानेन विजेतुं रघुनन्दनः ॥३७॥
विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । अङ्गदेन च वीरेण तथाऽनिलसुतेन च ॥३८॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	ब्रह्मविधानेन	பிரம்மவிதிப்படி
अरिंदमः	சத்ருஸம்ஹாரகரும்	विजेतुं	வெற்றிகொள்ள
रघुनन्दनः	ரகுநுலப்பிள்ளையும்	धनुष्पाणिः	வில்லைக் கையிலேந்தி
राजपुत्रः	சக்கிரவர் த்தித்திருக் குமாரருமாகிய		யவராய்
सः	அவர்	विभीषणेन	விபீஷணரோடும்
मायायोगं	மாயாயோகம் கொண்ட	वीरेण	வீரனாகிய
तं	அவனை (இந்திரஜித் தை)	अङ्गदेन च	அங்கதனோடும்
प्राप्य	கிட்டி	तथा	அவ்வண்ணமே
		अनिलसुतेन च	மாருதியோடும்
		सहितः	கூடியவராய்
		तस्थौ	ஆயத்தமாய் நின்றார்.

• विविधममलशस्त्रभास्वरं तद्ध्वजगहनं विपुलं महारथैश्च ।

प्रतिभयतमप्रमेयवेगं तिमिरमिव द्विषतां बलं विवेश

॥ ३९ ॥

अमलशस्त्रभास्वरं	மாசற்ற ஆயுதங்களா ல் பிரகாசிப்பதும்	तिमिरं इव च	இருள் போன்றது மான
ध्वजगहनं	கொடிகளால் நிறைந் ததும்	तत्	அந்த
महारथैः	மகாரதவீரர்களால்	विविधं	பலவகையான
प्रभयतमं	மிக்க பயங்கரமாயிருக் கிறதும்	विपुलं	பெரிய
अप्रमेयवेगं	எண்ணற்கரிய சக்தி கொண்டதும்	द्विषतां	அரக்கர்களின்
		बलं	படையை
		विवेश	கிட்டினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 18682

युद्धकाण्डे आदितः श्लोका: 3907

षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ८६ ॥

इन्द्रजियुद्धारंभः—இந்திரஜித் யுத்தாரம்பம்.

अथ तस्यामवस्थायां लक्ष्मणं रावणानुजः । परेषामहितं वाक्यमर्थसाधकमब्रवीत् ॥ १ ॥

अथ	அனந்தரம்	अहितं	அழிவை விளங்கக் காட்டுகிறதும்
तस्यां	அந்த		
अवस्थायां	நிலைமையில்		
रावणानुजः	ராவணன் தம்பி (விபீஷணர்)	अर्थसाधकं	மேற்கண்ட காரிய சித்தியை விளக்கு வதுமான
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
परेषां	சத்ருக்களுக்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு

புகன்றார்:

• यदेतद्राक्षसानीकं मेघश्यामं विलोचयते । एतदायोध्यतां शीघ्रं कपिभिः पादपायुधैः ॥

मेघश्यामं	“மேகத்தைப் போன்று கரிய	एतत्	இது
यत्	எந்த	पादपायुधैः	மரங்களை ஆயுதமாய்க் கொண்ட
एतत्	அந்த	कपिभिः	வானரர்களைக்
राक्षसानीकं	அரக்கசேனை	शीघ्रं	விரைவில் [கொண்டு
विलोचयते	காணப்படுகிறதோ,	आयोध्यताम्	போர்புரியப்படட்டும்.

• अस्यानीकस्य महतो भेदने यत लक्ष्मण । राक्षसेन्द्रसुतोऽप्यत्र भिन्नो दृश्यो भविष्यति ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணரே !	अतः	இதில்
महतः	பெரும்	राक्षसेन्द्रसुतः अपि	ராவணன் புதல்வனும்
अस्य	இந்த	भिन्नः	வேறாக
अनीकस्य	சேனையை	दृश्यः	தோன்றுபவனாய்
भेदने	சதைப்பதில்	भविष्यति	இருப்பான்.
यत	முயற்சிக்கொள்ளும்.		

• स त्वमिन्द्राशनिप्रख्यैः शरैरवकिरन्परान् । अभिद्रवाशु यावद्वै नैतत्कर्म समाप्यते ॥ ४ ॥

सः	“அந்த	इन्द्राशनिप्रख्यैः	இந்திரனது வஜ்ராயு தத்தை நிகர்த்த
त्वं	நீர்	शरैः	பாணங்களால்
एतत्	இந்த	अवकिरन्	வர்ஷிப்பவராய்
कर्म	கிரியை (ஹோமம்)	परान्	சத்ருக்களை
समाप्यते न यावत्	முடிவதற்குள்	अभिद्रव	தாக்குவீராக.
आशु	விரைந்து [ளாகவே		

• जहि वीर दुरात्मानं मायापरमधार्मिकम् । रावणि क्रूरकर्माणं सर्वलोकभयावहम् ॥ ५ ॥

वीर	“சூரரே !	सर्वलोकभयावहं	{ எல்லா உலகங்களுக் கும் பயத்தை விளை விப்பவனுமான
दुरात्मानं	தீயனும்	रावणि	இந்திரஜித்தை
मायापरं	மாயா நிபுணனும்	जहि	வெற்றிகொள்வீராக.”
अधार्मिकं	அதர்மவீரனும்		
क्रूरकर्माणं	கொடிய செயலுற்ற வனும்.		

विभीषणवचः श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्षणः । ववर्ष शरवर्षाणि राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ ६ ॥

शुभलक्षणः	நற்பிறவிக்குணங்க ளமையப்பெற்ற	श्रुत्वा	கேட்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राक्षसेन्द्रसुतं प्रति	அரக்கமன்னன் புதல் வனைக்குறித்து
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை	शरवर्षाणि	சரமாரிகளை
		ववर्ष	பொழிந்தார்.

ऋक्षाः शाखामृगाश्चापि द्रुमाद्रिनखयोधिनः । अभ्यधावन्त सहितास्तदनीकमवस्थितम् ॥

द्रுமாத்ரின- யோதின:	} மரங்கள் மலைகள் நகங் கள் இவைகளைக் கொண்டு போர்புரி	सहिताः	ஒன்றுசேர்ந்து
ऋक्षाः च		अवस्थितं	எதிர்த்துநிற்கும்
शाखामृगाः अपि	कराडिकण्डम् [युम् वानरांकराण्डम्	तत्	அந்த
		अनीकं	சேனையை
		अभ्यधावन्त	எதிர்த்தார்கள்.

राक्षसाश्च शितैर्बाणैरसिभिः शक्तितोमरैः । उद्यतैः समवर्तन्त कपिसैन्यजिघांसवः ॥ ८ ॥

राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	असिभिः	கத்திகளோடும்
कपिसैन्य- }	வானரசேனையைக்	शक्तितोमरैः	வேல்களோடும் தோ
जिघांसवः }	கொல்ல ஆவல்கொ ண்டவர்களாய்	शितैः	கூரிய [மரங்களோடும்
उद्यतैः	உயர்த்திய	बाणैः	பாணங்களோடும்
		समवर्तन्त	எதிர்த்தார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलः सञ्जज्ञे कपिरक्षसाम् । शब्देन महता लङ्कां नादयन्वै समन्ततः ॥ ९ ॥

कपिरक्षसां	வானர இராக்கதர் களின்	लङ्कां	இலங்கையை
सः	அந்த	समन्ततः वै	எங்குமே
संप्रहारः	யுத்தமானது	नादयन्	எதிரொலிக்கச் செய்துகொண்டு
महता	பெரும்	तुमुलः	மிகக்கலவரமாய்
शब्देन	ஒலியால்	सञ्जज्ञे	கிழித்தது.

शस्त्रैश्च बहुधाकारैः शितैर्बाणैश्च पादपैः । उद्यतैर्गिरिशृङ्गैश्च घोरैराकाशमावृतम् ॥ १० ॥

बहुधाकारैः	பலவுருக்களுடைய	पादपैः	மரங்களாலும்
शस्त्रैः च	ஆயுதங்களாலும்	घोरैः	பயங்கரமான
शितैः	கூரிய	गिरिशृङ्गैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்
बाणैः च	பாணங்களாலும்	आकाशं	ஆகாசமானது
उद्यतैः	எறியப்பட்ட	आवृतम्	மறைக்கப்பட்டது.

ते राक्षसा वानरेषु विकृताननबाहवः । निवेशयन्तः शस्त्राणि चक्रुस्ते सुमहद्भयम् ॥ ११ ॥

ते	அந்த	शस्त्राणि	ஆயுதங்களை
विकृतानन- }	பயங்கரமான முகங்க	निवेशयन्तः	பாய்ச்சுகின்றவர்
बाहवः }	ளும் கைகளும் கொ ண்டவர்களான	ते	அவர்கள் [களாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सुमहत्	பெரும்
वानरेषु	வானரர்களில்	भयं	ஆபத்தை
		चक्रुः	விளைவித்தனர்.

तथैव सकलैर्दृक्षैर्गिरिशृङ्गैश्च वानराः । अभिजघ्नुर्निजघ्नुश्च समरे राक्षसर्षभान् ॥ १२ ॥

तथा	அவ்வண்ணமே	वृक्षैः	மரங்களாலும்
वानराः एव	வானரங்களும்	गिरिशृङ्गैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்
समरे	போரில்	अभिजघ्नुः	தாக்கினார்கள்.
राक्षसर्षभान्	இராட்சஸை தந்தவர்	निजघ्नुः च	கொன்றும் வீழ்த்தி
सकलैः	பல [களை]		னார்கள்.

ऋक्षवानरमुख्यैश्च महाकायैर्बहावलैः । रक्षसां वध्यमानानां महद्भयमजायत ॥ १३ ॥

महाकायैः	பேருடையவர்கள்	वध्यमानानां	வதைக்கப்பட்டும்
	களும்	रक्षसां च	அடக்கங்களுக்கும்
महाबलैः	மகாபலையில்களுமான	महद्	பெரும்
ऋक्षवानरमुख्यैः	காடி வானர த்தலைவர்	भयं	ஆபத்து
	களால்	अजायत	வந்தபட்டது.

• स्वमनीकं विपण्णं तु श्रुत्वा शत्रुभिरर्दितम् । उदतिष्ठत दुर्धर्षस्तत्कर्मण्यननुष्ठिते ॥ १४ ॥

दुर्धर्षः	{ எவரும் கொல்ல முடிய யாத அவன் (இந்தி ரற்றித்து) }	विपण्णं	கலைக்கமுற்றதாய்
स्व	அவனது	श्रुत्वा	கேட்டு
अनीकं	கேளைவை	तत्कर्मणि	அந்தக் கிரியை (கேற்றாமல்)
शत्रुभिः	தந்தருக்களால்	अननुष्ठिते तु	முடிக்கப்படாத வாவினேபோ
अर्दितं	தாக்கப்பட்ட	उदतिष्ठत	எழுந்தாவிட்டான்.

• वृक्षान्वकाराभिर्गत्य जातकोधः स रावणिः । आरुरोह रथं सज्जं पूर्वयुक्तं स राक्षसः ॥

सः	அந்த	सः	அவன்
राक्षसः	அடக்கனவிய	पूर्वयुक्तं	முன்னமேயே தயார்ப்பட்ட பட்டு
रावणिः	இந்திராற்றித்து	सज्जं	தயாராயிருந்த
जातकोधः	கேடாமல் முண்டவனாய்	रथं	ரதத்தில்
वृक्षान्वकारान्	மரத்திவளினின்று	आरुरोह	வந்தினான்.
निर्गत्य	கொனிவந்து		

• स भीमकामुकधरः कृष्णाञ्जनचयोपमः । रक्तास्यनयनः क्रुद्धो बभौ मृत्युरिवान्तकः ॥

कृष्णाञ्जनचयोपमः	கரியகொண்டவையைய நிகர்த்தவனும	भीमकामुकधरः	மயங்காமவனை வில்லைக் கைக்கொண்டவனாய்
रक्तास्यनयनः	சிவந்தவனாய்க்கண் கொமுற்றவனுமனை	अन्तकः	நாசத்தைவிளைவிக்கும் வான்
सः	அவன்	मृत्युः	மரணம்
मृदुः	மேகாபங்கவெண்ணி	इव	போன்றவாபோ
		बभौ	விளங்கினான்.

दृष्ट्वैव तु रथस्थं तं पर्यवर्तत तद्वलम् । रक्षसां भीमवेगानां लक्ष्मणेन युयुत्सताम् ॥ १७ ॥

तु	அப்பொழுது	ரक्षசா்	அரக்கர்களின்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	तत् बलं	அந்த சேனையானது
युयुत्सतां	வேளில் ஆதல்கொண்டு	रथस्थं	தேயிலிருக்கின்ற
	உவர்களுடன்	तं	அதனை (அந்தரஸ்தி)த்
भीमवेगानां	பீமவெகமானவர்களுடைய	हुष्टा एव	பார்க்கத்தகுதிய [தை]
	கொண்டவர்களுமான	पर्यवर्तत	செய்து அடிகின்றது.

तस्मिन्काले तु हनुमानुद्यम्य सुदुरासदम् । धरणीधरसङ्काशो महावृक्षमरिदमः ॥ १८ ॥
स राक्षसानां तत्सैन्यं कालागिरिव निर्दहन् । चकार बहुभिर्दृष्टैर्निःसंज्ञं युधि वानरः ॥

धरणीधरसङ्काशः	தலைக்கொண்டவன்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
	வருடன்	तत्	அந்த
अरिदमः	அதற்குணம்வந்தவருடன்	सैन्यं	சேனையை
वानरः	வானரர்களைய	कालाशिः	பிரளயகாலவாணி
सः	அந்த	इव	போன்றவாறு
हनुमान् तु	அனுமனருடன்	निर्दहन्	நாசப்படுத்தும்படியாய்.
तस्मिन्	அந்த	युधि	வேளில்
काले	காலத்திலே	बहुभिः	பல
सुदुरासदं	சுருகையிடமுள்ள	दृष्टैः	பார்க்கவாறும்
महावृक्षं	பெருமரம் மிகப்பெரியவை	निस्संज्ञं	பிரகலாபத்திற்குரிய
उद्यम्य	உயர்ந்துகொண்ட	चकार	செய்தார்.

विध्वंसयन्तं तरसा दृष्ट्वैव पवनात्मजम् । राक्षसानां सहस्राणि हनुमन्तमवाकिरन् ॥ २० ॥

राक्षसानां	அரக்கர்களின்	तरसा	பலக்கொண்டு
सहस्राणि	பலவகலம்	विध्वंसयन्तं	நாசம் செய்கிறவாய்
पवनात्मजं	வானமுதையவன்	हुष्टा एव	பார்க்கத்தகுதியை
हनुमन्तं	அனுமனனை	अवाकिरन्	சொல்லவைகள்.

शितशूलधराः शूलैरसिभिर्भासिपाणयः । शक्तिभिः शक्तिहस्ताश्च पट्टिशैः पट्टिशायुधाः ॥

परिधैश्च गदाभिश्च चक्रैश्च शुभदर्शनैः । शतशश्च शतघ्नीभिरायसैरपि मुद्गरैः ॥ २२ ॥

घोरैः परश्वधैश्चैव भिन्दिपालैश्च राक्षसाः । मुष्टिभिर्वज्रकल्पैश्च तलैरशनिसिन्धुभिः ॥

अभिजघ्नुः समासाद्य समन्तात्पर्वतोपमम् ॥ २३ ॥

शितशूलधराः	கலியா சூலையுடைய	असिभिः च	கத்திகளாலும்
	கொண்ட	शक्तिहस्ताः	சேனையைக் கைக்கொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		உவர்களுடன்
शूलैः	சூலங்களால்	शक्तिभिः च	சேனையாலும்
असिपाणयः	கத்திகளால் கையிலே	पट्टिशायुधाः	பட்டியையுடையவர்கள்
	கொண்டவர்கள்		

पट्टिशैः	பட்டிசங்களா லும்
परिवैः च	உழலைத்தடிகளா லும்
गदाभिः च	கதைகளா லும்
शुभदर्शनैः	அழகிய
चक्रैः च	சக்கிராயுதங்களா லும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான
शतघ्नीभिः च	சதக்னி ஆயுதங்களா
आयसैः	இரும்பாலான [லும்]
मुद्गरैः अपि	முத்கராயுதங்களா
घोरैः	பயங்கரமான [லும்]
परश्वधैः एव	கோடாரிகளா லும்

• तेषामपि च संक्रुद्धश्चकार कदनं महत्

संक्रुद्धः च	சினம்மேலிட்ட அவ ரும் (ஹனுமாரும்)
--------------	-------------------------------------

तेषां अपि अवार्कनुक्कुम्

• स ददर्श कपिश्रेष्ठमचलोपममिन्द्रजित् । सूदयन्तममित्रघ्नममित्रान्पवनात्मजम् ॥ २५ ॥

सः	அந்த
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
कपिश्रेष्ठ	வானரோத்தமரும்
अचलोपमं	மலையை நிகர்த்தவரும்

भिन्दिपालैः च	பிந்திபாலாயுதங்களா லும்
वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
सुष्टिभिः च	முட்டிகளா லும்
अशनिसन्निभैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
तलैः च	உள்ளங்கைகளா லும்
पर्वतोपमं	பர்வதத்திற்குச் சமா னரான அவரை
समासाद्य	கிட்டி
समन्तात्	நாற்புறமும்
अभिजघ्नुः	தாக்கினார்கள்.

॥ २४ ॥

महत्	பெரும்
कदनं	நாசத்தை
चकार	விளைவித்தார்.

अमित्रघ्न	சத்ருசம்ஹாரகரு
पवनात्मजं	மாருதியை [மான]
अमितान्	சத்ருக்களை
सूदयन्तं	அழிப்பவராய்
ददर्श	கவனித்தான்.

• स सारथिमुवाचेदं याहि यत्रैष वानरः । क्षयमेष हि नः कुर्याद्राक्षसानामुपेक्षितः ॥ २६ ॥

सः	அவன்
सारथि	சாரதியைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
उवाच	சொன்னான்:
एषः	“இந்த
वानरः	வானரன் (ஹனு மான்)

याहि	செல்லு.
एषः	இவன்
उपेक्षितः हि	அலக்ஷ்யமாய் விடப் படுவானாகில்
नः	நமது
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
क्षयं	நாசத்தை
कुर्यात्	செய்வான்.

यत्त एङ्को अङ्कु

इत्युक्तः सारथिस्तेन ययौ यत्र स मारुतिः । वहनपरमदुर्धर्षं स्थितमिन्द्रजितं रथे ॥ २७ ॥

तेन	அவனால்
इति	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட
सारथिः	தேர்ப்பாகன்
परमदुर्धर्षं	எவராலும் தகைக்க
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்தை [அரிய]

रथे	ரதத்தில்
स्थितं	வீற்றிருப்பவனாய்
वहन	இட்டுக்கொண்டு
सः मारुतिः	அந்த ஆஞ்சனேயர்
यत्त	எங்கோ அங்கு
ययौ	சென்றான்.

अभ्युपेत्य शरान्खड्गान्पट्टिशान्सिपरश्वधान । अभ्यवर्षत दुर्धर्षः कपिमूर्ध्नि स राक्षसः ॥

ச:	அந்த	शरान्	பாணங்களையும்
दुर्धर्षः	தகைக்கவரிய	खड्गान्	கத்திகளையும்
राक्षसः	அரக்கன்	पट्टिशान्सि- } परश्वधान् }	பட்டாக்கத்திகளையும் வாள்களையும் கோ டரிகளையும்
अभ्युपेत्य	அருகிற்கிட்டி		
कपिमूर्ध्नि	வானரரது கிரஸில்	अभ्यवर्षत	வர்ஷித்தான்.

तानि शस्त्राणि घोराणि प्रतिगृह्य स मारुतिः । रोपेण महताऽऽविष्टो वाक्यं चेदमुवाच ह॥

ச:	அந்த	महता	பெருங்
मारुतिः	ஆஞ்சனையர்	रोपेण	கோபத்தால்
तानि	அந்த	आविष्टः	மேலிட்டவராகி
घोराणि	பயங்கரமான	वाक्यं	ஒரு சொல்லையும்
शस्त्राणि च	ஆயுதங்களையும்	इदं	பின்வருமாறு
प्रतिगृह्य	தாங்கிக்கொண்டு	उवाच ह	மொழிந்தார்:

युध्यस्व यदि शूरोऽसि रावणात्मज दुर्मते ॥ ३० ॥

दुर्मते	“அற்புத்திகொண்ட	शूरः	சூரனாய்
रावणात्मज	ராவணன் புதல்வனே!	असि यदि	இருக்கிறாய் எனில்
		युध्यस्व	போரிடுவாய்.

वायुपुत्रं समासाद्य जीवन्न प्रतियास्यसि ॥ ३१ ॥

वायुपुत्रं	“வாயுபுதல்வனை	जीवन्	உயிரோடிருப்பவனாய்
समासाद्य	கிட்டி	प्रतियास्यसि न	நீ திரும்பிச்செல்ல மாட்டாய்.

बाहुभ्यां प्रतियुध्यस्व यदि मे द्वन्द्वमाहवे । वेगं सहस्रं दुर्बुद्धे ततस्त्वं रक्षसां वरः ॥ ३२ ॥

आहवे	“போரில்	वेगं	சக்தியை
द्वन्द्वं	தவந்த்வயுத்தம்	सहस्रं	சகித்துக்கொள்.
यदि	வேண்டுமெனில்	ततः	அதன்மேல்
बाहुभ्यां	இரு கைகளாலும்	त्वं	நீ
प्रतियुध्यस्व	போரிடுவாய்.	रक्षसां	அரக்கர்களில்
दुर्बुद्धे	துன்மதியனே!	वरः	மேம்பட்டவன்
मे	எனது		ஆவாய்.”

हनुमन्तं जिघांसन्तं समुद्यतशरासनम् । रावणात्मजमाचष्टे लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ ३३ ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனைப்
हनुमन्तं	அனுமாரை	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணரிடம் [பற்றி
जिघांसन्तं	கொல்லவிரும்பி	आचष्टे	பின்வருமாறு
समुद्यतशरासनं	வில்லைக்கொண்ட		புகன்றார்:

• यः स वासवनिजैता रावणस्यात्मसंभवः । स एष रथमास्थाय हनुमन्तं जिघांसति ॥

यः	“எந்த	सः	அந்த
सः	அந்த	एषः	இவன்
रावणस्य	ராவணனது	रथं	ரதத்தில்
आत्मसंभवः	புதல்வன்	आस्थाय	இருந்துகொண்டு
वासवनिजैता	இந்திரனையும் வெற்றி கொண்டவனோ	हनुमन्तं	அனுபாரை
		जिघांसति	கொல்லவிரும்புகிறான்.

• तमप्रतिमसंस्थानैः शरैः शत्रुविदारणैः । जीवितान्तकरैर्घोरैः सौमित्रे रावणिं जहि ॥३५॥

सौमित्रे	“लக்ஷ்மணரே !	जीवितान्तकरैः	உயிரைப் போக்க வல்லவைகளும்
तं	அந்த	घोरैः	பயங்கரமானவை களுமான
रावणिं	இந்திரஜித்தை	शरैः	பாணங்களால்
अप्रतिमसंस्थानैः	ஒப்பற்ற உறுதிகொ ண்டவைகளும்	जहि	வெற்றிகொள்வீராக”.
शत्रुविदारणैः	சத்ருக்களைப்பிளந்து		

• इत्येवमुक्तस्तु तदा महात्मा विभीषणेनारिविभीषणेन ।

ददर्श तं पर्वतसन्निकाशं रणे स्थितं भीमबलं नदन्तम्

॥ ३६ ॥

तदा	அப்பொழுது	रणे	போரில்
अरिविभीषणेन	சத்ருக்களைத் திகிலுற ச்செய்யும்	स्थितं	எதிர்த்துநிற்பவனும்
विभीषणेन	விபீஷணரால்	पर्वतसन्निकाशं	மலையையுடையதாவனும்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	भीमबलं	பயங்கரமான பலம் படைத்தவனும்
उक्तः	சொல்லப்பெற்ற	नदन्तं	கர்ஜிக்கின்றவனுமான
महात्मा	மகாத்மாவாகிய அவர்	तं	அவனை
तु	அப்பொழுது	ददर्श	கண்ணுற்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18718

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4043

सप्ताशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௭ ॥

इन्द्रजिह्विभीषणसंवादः—இந்திரஜித்விபீஷண ஸம்வாதம்.

एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं जातहर्षो विभीषणः । धनुष्पाणिनमादाय त्वरमाणो जगाम ह ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	तु	அப்பொழுது
जातहर्षः	உத்ஸாஹங்கொண்டு	त्वरमाणः	தூரிதப்பட்டவராய்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	धनुष्पाणिनं	கோதண்டபாணி யான அவரை
एवं	மேற்கண்டவாறு	आदाय	இட்டுக்கொண்டு
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	जगाम ह	சென்றார்.

• अविदूरं ततो गत्वा प्रविश्य च महद्वनम् । दर्शयामास तत्कर्म लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ २ ॥

ततः	அங்கிருந்து	तत्कर्म च	அவனது காரியங்கள்
अविदूरं	சிறிதுதூரம்		முழுமையும்
गत्वा	சென்று	विभीषणः	விபீஷணர்
महत् वनं	பெரிய காட்டிற்குள்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
प्रविश्य	புகுந்து	दर्शयामास	காட்டினார்.

• नीलजीमूतसङ्काशं न्यग्रोधं भीमदर्शनम् । तेजस्वी रावणभ्राता लक्ष्मणाय न्यवेदयत् ॥

तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகும்	भीमदर्शनं	பயங்கரத்தோற்ற
रावणभ्राता	ராவணன் தம்பி		முடையதுமான
	(விபீஷணர்)	न्यग्रोधं	ஆலமரமொன்றை
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு	न्यवेदयत्	காட்டிப் பின்வரு
नीलजीमूतसङ्काशं	கரிய மேகத்தை		மாறு தெரிவித்தார்:
	நிகர்த்ததும்		

• इहोपहारं भूतानां बलवान्रावणात्मजः । उपहत्य ततः पश्चात्सङ्ग्राममभिवर्तते ॥ ४ ॥

बलवान्	“ பலசாலியாகும்	उपहारं	பலியை
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	उपहत्य	கொடுத்து
	(இந்திரஜித்து)	ततः पश्चात्	அதன்மேல்
इह	இவ்விடத்தில்	संग्रामं	போரை
भूतानां	பிராணிகளுக்கு	अभिवर्तते	ஆரம்பிக்கின்றான்.

• अदृश्यः सर्वभूतानां ततो भवति राक्षसः । निहन्ति समरे शत्रून्बध्नाति च शरोत्तमैः ॥

ततः	“ அனந்தரம்	समरे	போரில்
राक्षसः	அரக்கன் (இந்திர	शत्रून्	சத்ருக்களை
	ஜித்து)	शरोत्तमैः	சிறந்த பரண்களால்
सर्वभूतानां	எல்லா பிராணிகளுக்கும்	बध्नाति	எய்கின்றான்.
अदृश्यः	கட்புலனாகாதவனாய்	निहन्ति च	கொல்லவும் கொல்லு
भवति	ஆகின்றான்.		கின்றான்.

• तमप्रविष्टन्यग्रोधं बलिनं रावणात्मजम् । विध्वंसय शरैस्तीक्ष्णैः सरथं साश्वसारथिम् ॥

तं	“ அந்த	शरैः	பாணங்களால்
बलिनं	பலசாலியாகிய	सरथं	ரதக்கோடுகூடவும்
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனை	साश्वसारथिं	குதிரைகளோடும் ஸா
अप्रविष्टन्यग्रोधं	ஆலமரத்தடிக்குள்		ரதிகளோடுகூடவும்
तीक्ष्णैः	தூரிய [செல்லாதவனாக	विध्वंसय	வதைப்பிராக்.

ராக்ஷச	அரக்க !
பித்ருவ்ய:	சிறிய தந்தையாகிய நீ
புலஸ்ய மம	புத்ரனாகிய எனக்கு
கதம்	எவ்வளம்
துஹிவி	தூரோகம் புரியலுற்
	றாய் ?

• न ज्ञातिव्यं न सौहार्दं न जातिस्तव दुर्मते । प्रमाणं न च सौदर्यं न धर्मो धर्मदूषण ॥

धर्मदूषण

“தர்மத்தைக் கெடுத்த
தவனே !

दुर्मते

துன்மதியாய் !

तव

உனக்கு

ज्ञातिव्यं

உரிய உறவு

न

கிடையாது.

सौहार्दं

நல்லெண்ணம்

न

கிடையாது.

जातिः

இனமுறை

न

கிடையாது.

धर्मः न

தர்மம் கிடையாது.

सौदर्यं च

சகோதரப்பான்மை

யும்கூட

प्रमाणं न

நம்பிக்கையற்றது.

• शोच्यस्त्वमसि दुर्बुद्धे निन्दनीयश्च साधुभिः । यस्त्वं स्वजनमुत्सृज्य परभृत्यत्वप्रागतः ॥

दुर्बुद्धे

“மதுகெட்டவனே !

यः

எந்த

त्वं

நீ

स्वजनं

தன் இனத்தோரை

उत्सृज्य

விட்டு,

परभृत्यत्वं

சத்ருவிற்குக்குற்றேவ
ல்புரியும் தன்மையை

आगतः

கொண்டனையோ

त्वं

அந்த நீ

शोच्यः

அனுதாபப்படத்

தக்கவனாயும்

साधुभिः

சான்றோர்களால்

निन्दनीयः च

பழிக்கத்தக்கவனாயும்

अपि

ஆகின்றன.

• नैतच्छिथिलया बुद्ध्या त्वं वेत्सि महदन्तरम् । क च स्वजनसंवासः क च नीचपराश्रयः ॥

स्वजनसंवासः

“தன்னினத்தவரோ

क च

எங்கு ? [டிருத்தல்

नीचपराश्रयः

அற்ப மாற்றாநிடமடி
மைபூண்டிருத்தல்

क च

எங்கு ?

एतत्

இந்த

महत्

பெரும்

अन्तरं

வித்தியாதத்தை

त्वं

நீ

शिथिलया

தடுமாறிய

बुद्ध्या

புத்தியால்

वेत्सि न

உறித்தலை.

• गुणवान्वा परजनः स्वजनो निर्गुणोऽपि वा । निर्गुणः स्वजनः श्रेयान्यः परः पर एव सः ॥

परजनः

“சத்ருஇனம்

गुणवान् वा

நற்குணம் பெற்றதா

स्वजनः

தன்னினம் [யினும்

निर्गुणः वा

நற்குணமற்றதாயி

निर्गुणः

குணமற்ற [னும்

स्वजनः अपि

தன்னினமே

श्रेयान्

சிறந்தது.

यः

எது

परः

பிறகுதோ

सः

அது

परः एव

பிறகுதே (சிறப்பற்ற

தே.)

• यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते । स स्वपक्षे क्षयं प्राप्ते पश्चात्तैरेव हन्यते ॥ १६ ॥

यः

“எவனொருவன்

स्वपक्षं

தன்னினத்தவரை

परित्यज्य

விட்டுவிட்டு

परपक्षं

சத்ருவின்னத்தை

निषेवते

ஆசரமிக்கிருக்கிறான்

सः

அவன்

स्वपक्षे

தன்னினத்தவர்

क्षयं प्राप्ते

அழித்தவளவில்

पश्चात्

பின்னர்

तैः एव

{ அவர்களாலேயே
(சத்ருவின்னத்தோ
ராலேயே)

हन्यते

வதைக்கப்படுகிறான்.

- तस्माच्छृणुष्व दुर्बुद्धे राक्षसानां कुलाधम । त्वां गृह्य बन्धुरूपेण रामो बुद्धिमतां वरः ॥
 ज्ञात्वोपायं त्वया पूर्वं जेतुमस्मान्स राघवः ॥ १७ ॥
 जित्वाऽस्मान्युधि शक्तश्चेत्पश्चात्त्वां च वधिष्यति ॥ १८ ॥

दुर्बुद्धे	“ துன்மதியே !
राक्षसानां	அரக்கரது
कुलाधम	குலப்பதரே !
तस्मात्	ஆகையால்
शृणुष्व	பின்வருவதற்குச் சென்கொடு.
बुद्धिमतां	அறிவாளிகளுள்
वरः	சிறந்த
राघवः	ராகுலத்தவனாகிய
सः	அந்த
रामः	ராமன்
अस्मान्	நம்மை
जेतुं	ஜயிக்க

त्वां	உன்னை
बन्धुरूपेण	பந்துபோன்றவனாய்
पूर्वं	முதலில்
गृह्य	கொண்டு
त्वया	உன்னைக்கொண்டு
उपायं	உபாயத்தை
ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு
युधि	போரில்
शक्तः चेत्	திறமையிருப்பின்,
अस्मान् जित्वा	எம்மை ஜயித்து
पश्चात्	பின்னர்
त्वां च	உன்னையும்
वधिष्यति	கொல்வான்.

- शत्रुस्त्वमसि रामस्य रावणस्यानुजोऽसि यत् ॥ १९ ॥

त्वं	“ நீ
रावणस्य	ராவணனது
अनुजः	தம்பியாய்
असि	இருக்கின்றாய்

यत्	என்ற காரணத்தால்
रामस्य	ராமனுக்கு
शत्रुः	சத்ருவாய்
असि	ஆகின்றனை.

- निरनुक्रोशता चेयं यादृशी ते निशाचर । स्वजनेन त्वया शक्यं परुषं रावणानुज ॥ २० ॥

निशाचर	“ அரக்க !
रावणानुज	ராவணன் தம்பி !
ते	உனது
इयं	இந்த
निरनुक्रोशता	கண்ணெஞ்சு

यादृशी	எப்படிப்பட்டதோ
	அப்படிப்பட்ட
परुषं	கொடுமையானது
स्वजनेन	தன்னினத்தவனான
त्वया च	உன்னொருவனாலேயே
शक्यम्	சாத்தியமாகும்.”

इत्युक्तो भ्रातृपुत्रेण प्रत्युवाच विभीषणः

॥ २१ ॥

भ्रातृपुत्रेण	தமயன் புதல்வனால்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः	அறையப்பெற்ற

विभीषणः	விபீஷணன்
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலு
	ரைத்தான்:

• अजाननिव मच्छीलं किं राक्षस विकथसे । राक्षसेन्द्रसुतासाधो पारुष्यं त्यज गौरवात् ॥

असाधो	“ தீயனாகிய	गौरवात्	தானே பெரியவனென்
राक्षसेन्द्रसुत	அம க்கமன்னன்		ற அகந்தையால்
राक्षस	அரக்க! [மகனான	किं	யாது
मच्छीलं	எனதொழுக்கத்தை	विकथसे	நீ பிதற்றுகின்றனை?
इव	சிறிதும்	पारुष्यं	மூர்க்கத்தன்மையை
अजानन्	அறியாதவனாய்	त्यज	விட்டொழி.

• कुले यद्यप्यहं जातो रक्षसां क्रूरकर्मणाम् । गुणोऽयं प्रथमो नृणां तन्मे शीलमराक्षसम् ॥

अहं	“ நான்	शीलं	ஒழுக்கமானது,
क्रूरकर्मणां	கொடுஞ்செயல் கொ	अराक्षसं	இராக்கசத்தன்மை
रक्षसां	அரக்கர்களின் [ண்ட		யற்றது.
कुले	வம்சத்தில்	नृणां	மானிடர்களின்
जातः अपि यदि	பிறவிகொண்டேனா	गुणः	குணமாகிய
मे	எனது [யினும்	अयं	இது
तत्	அந்த	प्रथमः	சிறந்தது.

• न रमे दारुणेनाहं न चाधर्मेण वै रमे । भ्रात्रा विषमशीलेन कथं भ्राता निरस्यते ॥२४॥

अहं	“ நான்	विषमशीलेन	முறை தவறிய ஒழுக்
दारुणेन	கொடுஞ்செயலால்		கம் கொண்ட
रमे न	சந்தோஷமுறேன்.	भ्राता	தமயனரால்
अधर्मेण वै	அதர்மச்செயலாலும்	भ्राता	தம்பி (விபீஷணர்)
रमे न	சந்தோஷமுறேன்.	कथं	எதற்காக
च	மேலும்	निरस्यते	தூத்தப்பட்டான்?

• धर्मात्प्रच्युतशीलं हि पुरुषं पापनिश्चयम् । त्यक्त्वा सुखमवामोति हस्तादाशीविषं यथा ॥

धर्मात्	“ நெறியினின்று	हस्तात्	கையினின்று
प्रच्युतशीलं	ஒழுக்கங்குன்றியவ	आशीविषं	ஓர் சர்ப்பத்தை
	னும்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
पापनिश्चयं	தீயநினைவு படைத்த	त्यक्त्वा	துறந்து [வண்ணமே
	வனுமான	सुखं हि	நன்மைமையே
पुरुषं	ஓர் புருஷனை	अवामोति	ஒருவன் பெறுகிறான்.

• हिंसापरस्वहरणे परदाराभिमर्शनम् । त्याज्यमाहुर्दुराचारं वेश्म प्रज्वलितं यथा ॥ २६ ॥

हिंसापरस्वहरणे	“ தீங்கிடுதல், பிறர் பொ	वेश्म	வீட்டை
	ருளை அபஹரித்தல்	यथा	போன்றவாறாய்
परदाराभिमर्शनं	பிறர் மனைவியை	त्याज्यं	வினக்கத்தக்கதாய்
	விரும்புதல் ஆகிய	आहुः	பெரியோர்கள் கூறு
दुराचारं	தீயவொழுக்கத்தை		கின்றார்கள்.
प्रज्वलितं	தீப்பற்றிய		

परस्वानां च हरणं परदाराभिमर्शनम् । सुहृदामतिशङ्का च त्रयो दोषाः क्षयावहाः ॥२७॥

परस्वानां “பிறர் பொருள்களை
हरणं கொள்ளையிடுதலும்
परदाराभिमर्शनं பிறர் மனைவிகளை
விழைதலும்
सुहृदां உரித்தானவர்களிடம்

अतिशङ्का च மிகச்சம்சயமும்
त्रयः மூன்று [ஆகிய
दोषाः च தோஷங்களும்
क्षयावहाः நாசத்தை விளைவிப்
பன.

महर्षीणां वधो घोरः सर्वदैवैश्च विग्रहः । अभिमानश्च कोपश्च वैरित्वं प्रतिकूलता ॥ २८ ॥
एते दोषा मम भ्रातुर्जीवितैश्वर्यनाशनाः । गुणान्प्रच्छादयामासुः पर्वतानिव तोयदाः ॥

महर्षीणां “மா முனிவர்களின்
घोरः கொடும்
वधः கொலையும்
सर्वदैवैः தேவர்கள் யாவருட
னும்
विग्रहः च கலகமும்
अभिमानः च அகங்காரமும்
कोपः च சினமும்
वैरित्वं விரோதமும்
प्रतिकूलता முறைதவறியிருத்த
லும் ஆகிய
एते இந்த

मम என்
भ्रातुः தமயனது
दोषाः தோஷங்கள்
जीवितैश्वर्य- } உயிரையும் ஸம்பத்
नाशनाः } தையும் அழிக்க
வல்லவைகள்;
तोयदाः மேகங்கள்
पर्वतान् மலைகளை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
गुणान् குணங்களை
प्रच्छादयामासुः மறைத்துவிட்டன.

दोषैरेतैः परित्यक्तो मया भ्राता पिता तव । नैयमस्ति पुरी लङ्का न च त्वं न च ते पिता ॥

भ्राता “தமயனும்
तव உனது
पिता தந்தையுமான அவர்
एतैः இந்த
दोषैः தோஷங்களால்
मया என்னால்
परित्यक्तः துறக்கப்பட்டார்;
इयं இந்த

लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
न अस्ति இராது;
त्वं च நீயும்
न இராய்.
ते உனது
पिता च தந்தையும்
न இரார்.

अतिमानी च बालश्च दुर्विनीतश्च राक्षस । बद्धस्त्वं कालपाशेन ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि ॥

राक्षस “அரக்க!
अतिमानी च மிக்க அகந்தை
கொண்டவனும்
बालः च சிறுவனும்
दुर्विनीतः च நற்பயிற்சி பெறாதவ
னும்
कालपाशेन யமபாசத்தால்

बद्धः இறுக்குண்டவனு
மாகிய
त्वं நீ
मां என்னைப்பார்த்து
यत् यत् எதை எதை
इच्छसि விரும்புகின்றனையோ
ब्रूहि சொல்.
[அதை

अद्य ते व्यसनं प्राप्तं किं मां त्वमिह वक्ष्यसि । प्रवेष्टुं न त्वया शक्यो न्यग्रोधो राक्षसाधम॥

राक्षसाधम	“ராக்கூஸப்பதரே !	इह	இப்பொழுது
ते	உனக்கு	किं	எதைத்தான்
अद्य	இப்பொழுது	वक्ष्यसि	பிகற்றுவாய் ?
व्यसनं	ஆபத்து	त्वया	உன்னால்
प्राप्तं	கிட்டியிருக்கிறது.	न्यग्रोधः	ஆலமரமானது
त्वं	நீ	प्रवेष्टुं	அடைவதற்கு
मां	என்னைப்பார்த்து	शक्यः न	சாத்தியமாகாது.

धर्षयित्वा च काकुत्स्थो न शक्यं जीवितुं त्वया । युद्धयस्व नरदेवेन लक्ष्मणेन रणे सह॥

काकुत्स्थो च	“காகுதஸ்தவம்சத்த	शक्यं न	சாத்தியமாகாது.
	வரிருவரையும்	रणे	போரில்
धर्षयित्वा	எதிர்த்து	नरदेवेन	புருஷோத்தமராகிய
जीवितुं	உயிர்த்தப்ப	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
त्वया	உன்னால்	सह	கூட
		युद्धयस्व	போர்புரி.

इतस्त्वं देवताकार्यं करिष्यसि यमक्षये

॥ ३४ ॥

त्वं	“நீ	देवताकार्यं	தேவர்களுக்காகிய
इतः	மாய்க்கப்பட்டவனாய்		கர்மாவை
यमक्षये	நமனுலகில்	करिष्यसि	செய்வாய்.

निदर्शय स्वात्मबलं समुद्यतं कुरुष्व सर्वायुधसायकव्ययम् ।

न लक्ष्मणस्यैत्य हि बाणगोचरं त्वमद्य जीवन्सबलो गमिष्यसि ॥ ३५ ॥

समुद्यतं	“ஸ்ர்வமுமாய்க்	अद्य	இப்பொழுது
	கொண்ட	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
स्वात्मबलं	கிறந்த தனது	बाणगोचरं	பாணத்தின் இலக்கை
	பலத்தை	एत्य हि	அடைந்ததும்
निदर्शय	காண்பி.	सबलः	சேனையுடன்கூட
सर्वायुध-	எல்லா ஆயுதங்களு	जीवन्	உயிர்த்திப்பவனாய்
सायकव्ययं }	டையவும் பாணங்களு	इत्	நீ
	டையவும் நாசத்தை	गमिष्यसि न	திரும்பப்போவ
कुरुष्व	செய்துபார்.		தில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्ताशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18753

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4078

अष्टाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ८८ ॥

इन्द्रजित्क्षमणयुद्धम्—இந்திரஜித்லக்ஷ்மண யுத்தம்.

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । अब्रवीत्परुषं वाक्यं वेगेनाभ्युत्पपात ह ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	परुषं	கொடும்
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை	वाक्यं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :
क्रोधमूर्च्छितः	சினம் மூண்டவனாய்	वेगेन	ஆக்திரகொண்டு
		अभ्युत्पपात ह	துள்ளியுமெழுந்தான்.

उद्यतायुधनिस्त्रिशो रथे सुसमलङ्कृते । कालाश्वयुक्ते महति स्थितः कालान्तकोपमः ॥२॥
महाप्रमाणमुद्यम्य विपुलं वेगवद्दृढम् । धनुर्भीमं परामृश्य शरांश्चामित्रशातनान् ॥ ३ ॥

उद्यतायुध- }	ஆயுதங்களையும் கத்தி	शरान् च	பாணங்களை
निस्त्रिशः }	களையும் தயாராகக்	परामृश्य	கைக்கொண்டு
	கொண்டவனாய்	सुसमलङ्कृते	மிக அலங்கரிக்கப்
महाप्रमाणं	மிகப்பெருத்ததும்		பட்டதும்
विपुलं	நீண்டதும் [ததும்	कालाश्वयुक्ते	கரிய பரிகள் பூட்டப்
वेगवत्	மிக்க ஆற்றல் படைத்-		பெற்றதும்
दृढं	உறுதியானதும்	महति	சிறந்த துமான
भीमं	பயங்கரமான துமாகிய	रथे	ரதத்தில்
धनुः	வில்லை	कालान्तकोपमः	ஊழியமனுக்கொப்
उद्यम्य	உயர்த்தி		பாய்
अमित्रशातनान्	சத்ருக்களை சிதைக்க	स्थितः	வீற்றிருந்தான்.
	வல்ல		

तं ददर्श महेष्वासो रथे सुसमलङ्कृतः । अलङ्कृतममित्रघ्नं राघवस्यानुजं बली ॥

हनुमत्पृष्ठमासीनमुदयस्थरविप्रभम्

॥ ४ ॥

महेष्वासः	சிறந்த விற்பிடித்த	तं	அந்த
	வனும	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
सुसमलङ्कृतः	அழகிய அணிகளணி	अनुजं	தம்பியை
	ந்தவனும்		(லக்ஷ்மணரை)
बली	பலசாலியுமான அவன்	हनुमत्पृष्ठं	ஹனுமரது முதுகில்
	(இந்திரஜித்து)	आसीनं	வீற்றிருப்பவராய்
अलङ्कृतं	அலங்கரிக்கப்	उदयस्थरविप्रभं	உதயபர்வதத்திய சூ
	பட்டவரும்		ரிடனை நிகர்த்தவராய்
अमित्रघ्नं	சத்ருஸம்ஹாரகரு	रथे	ரதத்திலிருந்தவண்
	மாகிய	ददर्श	பார்த்தான். [ணமே

उवाचैनं समारब्धः सौमित्रिं सविभीषणम् । तांश्च वानरशार्दूलान्पश्यध्वं मे पराक्रमम् ॥

சமாரब्ध:	ஆவேசம்கொண்ட அவன்	வானரஸார்டூலான்	வானரர்களையும் பார்த்து
सविभीषणं	விபீஷணனோடுகூட விருக்கும்	उवाच	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	मे	"எனது [புகன்றான்:
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரையும்	पराक्रमं	பிரதாபத்தை
तान्	அந்த	पश्यध्वम्	கண்கூடாகக் காணுங்கள்.

अद्य मत्कार्मुकोत्सृष्टं शरवर्षं दुरासदम् । मुक्तं वर्षमिवाकाशे वारयिष्यथ संयुगे ॥ ६ ॥

अद्य	"இப்பொழுது	मुक्तं	பொழியப்பெற்ற தான்
मत्कार्मुकोत्सृष्टं	எனது வில்லினின்று விடுக்கப்பெற்றதும்	वर्षं इव	மழைபோன்றதுமான
दुरासदं	தகையவொண்ணாத தும்	शरवर्षं	சரமாரியை
आकाशे	ஆகாயத்தில்	संयुगे	போரில்
		वारयिष्यथ	தகையுங்கள்.

अद्य वो मामका बाणा महाकार्मुकनिःसृताः । विधमिष्यन्ति गात्राणि तूलाशिमिवानलः॥

अद्य	"இப்பொழுது	गात्राणि	சரீரங்களை
महाकार्मुक- निःसृताः	சிறந்த வில்லினின் று வெளியார்ந்த	तूलाशिं	பருத்திக்குவியலை
मामकाः	எனது	अनलः	நெருப்பு
बाणाः	பாணங்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वः	உங்கள்	विधमिष्यन्ति	அழிக்கப்படுகின்றன.

तीक्ष्णसायकनिर्भिन्नाञ्छूलशक्त्यृष्टितोमरैः । अद्य वो गमयिष्यामि सर्वानेव यमक्षयम् ॥

तीक्ष्णसायक- निर्भिन्नान्	} "கூரிய பாணங்களால் பிளவுண்ட	शूलशक्त्यृष्टि- तोमरैः	} குலக்களாலும் வேல் களாலும் சிவடியெ னுமாயுதக்களாலும் தோமரக்களாலும்
वः	உங்கள்	यमक्षयं	யமனுலகிற்கு
•सर्वान् एव	எல்லோரையுமே	अद्य	இப்பொழுது
		गमयिष्यामि	அனுப்பப்போகிறேன்.

क्षिपतः शरवर्षाणि क्षिप्रहस्तस्य मे युधि । जीमूतस्येव नदतः कः स्थास्यति ममाग्रतः ॥

युधि	"போரில்	जीमूतस्य इव	மேகம் போன்றவாறு
क्षिप्रहस्तस्य	கைவேகம் படைக்கப் பெற்ற	नदतः	கர்ஜிக்கையிலும்
मे	நான்	मम	எனது
शरवर्षाणि	சரமாரிகளை	अग्रतः	முன்னிலையில்
क्षिपतः	விடுக்கையிலும்	कः	எவன்
		स्थास्यति	நிற்பான்?

• रात्रियुद्धे मया पूर्वं वज्राशनिसमैः शरैः । शायितौ स्थो मया भूमौ विसंज्ञौ सपुरःसरौ ॥

पूर्वं முன்பு
मया என்னால்
रात्रियुद्धे இராப்போரில்
वज्राशनिसमैः வஜ்ராயுதத்தையும்
இடியையும் நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்

सपुरःसरौ பரிவாரங்களுடன் கூட
विसंज्ञौ உணர்வற்றவர்களாய்
भूमौ தரையில்
मया என்னால்
शायितौ स्थः சாய்க்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

• स्मृतिर्न तेऽस्ति वा मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । आशीविषमिव क्रुद्धं यन्मां योद्धुं व्यवस्थितः॥

ते “உனக்கு
स्मृतिः ஞாபகம்
अस्ति न वा இல்லையோலும்.
आशीविषं इव சர்ப்பத்தை நிகர்த்து
क्रुद्धं கோபங்கொண்டிருக்க
मां என்னிடம் [கும்

योद्धुं போரிட
व्यवस्थितः முயன்றனை
यत् என்ற அக்காரணத்
यमसादनं யமனுலகுக்கு [தால்
व्यक्तं वा திண்ணமென
मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.”

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य गर्जितं लक्ष्मणस्तदा । अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं वाक्यमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸத்தலைவனது
तत् அந்த
गर्जितं வீரவார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு

अभीतवदनः கலவரமடையா
முகத்தினராய்
क्रुद्धः சினங்கொண்டு
रावणिं இந்திராஜித்தைப்
பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

उक्तश्च दुर्गमः पारः कार्याणां राक्षस त्वया । कार्याणां कर्मणा पारं यो गच्छति स बुद्धिमान् ॥

राक्षस “அரக்க!
त्वया உன்னால்
कार्याणां ஆகவேண்டிய காரியங்
களின்
दुर्गमः செயற்கரிய
पारः முடிவானது
उक्तः சொல்லிவிடப்பட்டது.

यः எவன்
कार्याणां காரியங்களின்
पारं முடிவை
कर्मणा செயல்கொண்டு
गच्छति முடிக்கின்றானே
सः च அவன்தான்
बुद्धिमान् அறிவாளி.

• स त्वमर्थस्य हीनार्थो दुरवापस्य केनचित् । वचो व्याहृत्य जानीषे कृतार्थोऽस्मीति दुर्मते ॥

दुर्मते “துன்மதியே!
हीनार्थः ஒருகாரியம் முடிவு
सः அந்த [பெருத
त् நீ
केनचित् எவனாலும்
दुरवापस्य செயற்கரிய
अर्थस्य ஓர் காரியத்தின்

वचः உறுதிமொழியை
व्याहृत्य கூறிவிட்டு
कृतार्थः अस्मि ‘காரியங்கள் முடிக்கப்
பெற்றவனாகின்றேன்’
इति என்று
जानीषे நினைத்துக்கொண்

• अन्तर्धानगतेनाजौ यस्त्वयाऽऽचरितस्तदा । तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेवितः ॥

அஜौ “யுத்தத்தில்
தடா அப்பொழுது
अन्तर्धानगतेन கட்டிலனாகாமையை
கைக்கொண்ட
त्वया உன்னால்
यः எந்த

तस्कराचरितः திருடர்களால் கைக்
கொள்ளப்பட்ட
मार्गः வழியானது
आचरितः பின்பற்றப்பட்டதோ
एषः இது
वीरनिषेवितः न வீரர்களால் கையா
ளப்படுவதில்லை.

• यथा बाणपथं प्राप्य स्थितोऽहं तव राक्षस । दर्शयस्वाद्य तत्तेजो वाचा त्वं किं विकृत्यसे ॥

राक्षस “அரக்க,
तव உனது
बाणपथं பாணஇலக்கை
प्राप्य அடைந்து
अहं நான்
यथा எவ்விதம்
स्थितः இருந்தேனோ
तत् அந்த

तेजः பராக்ரமத்தை
अद्य இப்பொழுது
दर्शयस्व காட்டுவாயாக.
त्वं நீ
वाचा வாய்மொழியால்
किं ஏன்
विकृत्यसे பெருமைகொள்ளு
கின்றன ? ”

एवमुक्तो धनुर्भीमं परामृश्य महाबलः । ससर्ज निशितान्बाणानिन्द्रजित्समितिजयः ॥ १७ ॥

समितिजयः போரில் வெற்றி
கொள்பவனும்
महाबलः மிகுந்த பலசாலியு
மான

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
एवं மேற்கண்டவண்ணம்

उक्तः செல்லப்பெற்றவ
भीमं பயங்கரமான [அய்
धनुः வில்லை
परामृश्य கைப்பற்றி
निशितान् बाणान् கூரிய கணைகளை
ससर्ज விடுத்தான்.

ते निसृष्टा महावेगाः शराः सर्पविषोपमाः । संप्राप्य लक्ष्मणं पेतुः श्वसन्त इव पन्नगाः ॥

निसृष्टा: விடுக்கப்பட்டவை
களும்த
महावेगाः மிகவேகம்கொண்ட
வைகளும்
सर्पविषोपमा: பாம்பின் விஷத்தை
ஒத்தவைகளுமான
ते அந்த

शरा: கணைகள்
श्वसन्तः சீறும்
पन्नगाः इव ஸர்ப்பங்களைப்போல்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
संप्राप्य கிட்டி
पेतुः தாக்கின.

शरैरतिमहावेगैर्वेगवान्बाणात्मजः । सौमित्रिमिन्द्रजिबुद्धे विव्याध शुभलक्ष्णम् ॥ १८ ॥

वेगशान् ஆத்திரங்கொண்ட
வனும்
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
மாகிய

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
अतिमहावेगै: மிக வேகத்தினை கொண்ட

शरै: பாணங்களால்
युद्धे போரில்
शुभलक्षणं பிறவிக்குணங்களமை
யப்பெற்ற
सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
विव्याध எய்தான்.

• स शरैरतिविद्धाङ्गो रुधिरेण समुक्षितः । शुशुभे लक्ष्मणः श्रीमान्विधूम इव पावकः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	रुधिरेण	ரத்தத்தால்
सः	அந்த	समुक्षितः	நனைந்தவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	विधूमः	புகையற்ற
शरैः	கணைகளால்	पावकः	அக்னி
अतिविद्धाङ्गः	மேனி பிளவுண்டவ	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
	ராய்	शुशुभे	விளங்கினார்.

इन्द्रजिच्वात्मनः कर्म प्रसमीक्ष्याधिगम्य च । विनद्य सुमहानादमिदं वचनमब्रवीत् ॥२१॥

इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்து	विनद्य	கர்ஜனையிட்டு
आत्मनः	தனது	सुमहानादं	பேரோசைகொண்டு
कर्म	செயலை	इदं	பின்வரும்
प्रसमीक्ष्य	கவனித்து	वचनं	சொல்லை
च	பின்னும்	अब्रवीत्	புகன்றான்:
अधिगम्य	கவனித்து,		

• पत्रिणः शितधारास्ते शरा मत्कार्मुकच्युताः । आदास्यन्तेऽद्य सौमित्रे जीवितं जीवितान्तगाः॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா!	जीवितान्तगाः	உயிரை மார்க்க வல்ல
मत्कार्मुकच्युताः	எனது வில்லினின்று		வைகளுமான
	வெளிவந்தவைகளும்	शराः	பாணங்கள்
शितधाराः	கூரிய முனைகளுற்ற	अद्य	இப்பொழுது
	வைகளும்	ते	உனது
पत्रिणः	சிறகுகள் கட்டப்பட்ட	जीवितं	உயிரை
	டவைகளும்	आदास्यन्ते	வாங்கப்போகின்றன.

• अद्य गोमायुसङ्घाश्च श्येनसङ्घाश्च लक्ष्मण । गृध्राश्च निपतन्तु त्वां गतासुं निहतं मया ॥

सक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	त्वां	உன்மீது
अद्य	இப்பொழுது	गोमायुसङ्घाः च	நரிக்கூட்டங்களும்
मया	என்னால்	श्येनसङ्घाः च	பருந்துக்கூட்டங்க
निहतं	கொல்லப்பட்டு	गृध्राः च	கழுக்குகளும் .[ளும்
गतासुं	உயிர் துறந்த	निपतन्तु	வந்து உட்காரட்டும்.

• क्षत्रबन्धुं सदाऽनार्यं रामः परमदुर्मतिः । भक्तं भ्रातरमथैव त्वां द्रक्ष्यति मया हतम् ॥
विशस्तक्रवचं भूमौ व्यपविद्धशरासनम् । हतोत्तमाङ्गं सौमित्रे त्वामद्य निहतं मया ॥२५॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா!	अनार्यं	தூர்நடத்தையுற்ற
परमदुर्मतिः	மிகத்தூர்ப்புத்தி		வனும்
	கொண்ட	भक्तं	அசஞ்சலாபத்திமை
रामः	ராமன்,		கொண்ட
क्षत्रबन्धुं	க்ஷத்திரியப்பதரும்	भ्रातरं	தம்பியுமான
सदा	எப்பொழுதும்	त्वां	உன்னை

அத எவ	“இப்பொழுது	தவா	உன்னை
மயா	என்னால்	அத	இப்பொழுது
ஹத்	தாக்கப்பட்டு	மயா	என்னால்
விஸ்தகவத	கவசம் முறிந்து	மூமூ	தரையில்
வ்யபவிதாசரஸந்	வில்லழிந்து	நிஹத்	கொண்டு வீழ்த்தப் பட்டவனாய்
ஹதோத்தமாஃ	தலையறுந்து	தத்யதி	காண்பான்.”

இதி ஸுவாணம் சரவ்யம் பரூபம் ராவணாஸ்தமஜம் । ஹேதுமதவாக்யமத்யத்ய லக்ஷண: பத்யுவாச ஹ ॥ ௨௬ ॥

சரவ்யம்	ஆவேசம் கொண்டு	லக்ஷண:	லக்ஷணம்
இதி	மேற்கண்டவாறு	அத்யத்ய	மிக
ஸுவாணம்	மொழியும்	ஹேதுமத்	ஈற்றதாகிய
பரூபம்	கொடியனான	வாக்யம்	ஒரு சொல்லை
ராவணாஸ்தமஜம்	ராவணன் புகல்வனைப் பார்த்து	பத்யுவாச ஹ	பின்வருமாறு பதி லுரைத்தார்:

வாக்ஸலம் த்யஜ துர்துதே க்ரூரகர்மாஸி ராக்ஸஸ । அத கஸ்தாஹதஸ்யேததஸ்பாஹத்ய ஸுகர்பணா ॥ ௨௭ ॥

துர்துதே	“துன்மதியே,	அத	அப்படியிருக்கையில்
வாக்ஸலம்	வாக்ப்ரதாபத்தை	கஸ்தாஹ	ஏன்
த்யஜ	விட்டொழி.	வதஸி	பேசிக்கொண்டிருக்க
ராக்ஸஸ	அரக்க,	ஏதத்	இதை [கின்றாய்?
க்ரூரகர்மா	கொடும் தொழில் உடையவனாய்	ஸுகர்பணா	பெருஞ்செயல்கொ ண்டு

அஸி இருக்கின்றனை. சபாஹத்ய முடிப்பாயாக.”

• அகூதவா கத்யஸே கர்ம கிமர்த்யமிஹ ராக்ஸஸ

ராக்ஸஸ	“அரக்க,	கிமர்த்ய	ஏன்
கர்ம	காரியத்தை	கத்யஸே	வீண்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளுகின்றனை?
அகூதவா	முடிக்காது		
இஹ	இப்பொழுது		

• கुरु தத்கர்ம யேநாஹ் ஶ்ரஹ்யா தவ கத்யநம்

யேந	“எதைக்கொண்டு	ஶ்ரஹ்யா	கம்புவேதே
அஹ்	நான்	தத்	அந்த
தவ	உனது	கர்ம	செயலை
கத்யநம்	புகழ்ச்சியை	கुरु	செய்துமுடிப்பாயாக.

• அநுத்யவா பரூபம் வாக்யம் கிச்சிட்யநவஸிபந் । அவிகத்யநவஸிப்யாமி த்வா பத்ய பரூபாஸ்தம ॥

பரூபாஸ்தம	“புருஷப்பதரே,	அவிகத்யந்	தத்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளாது நான்
பரூபம் வாக்யம்	கொடிய சொல்	தவா	உன்னை
கிச்சித் அபி	ஒன்றையும்	வஸிப்யாமி	வகைப்பேன்.
அநுத்யவா	மொழியாகு,	பத்ய	பார்.”
அநவஸிபந்	அவனாறுசொல்லாது,		

म॒ध॒वे॒वा॒न्	சக்தி மிக்கவைகளு	
		மாந
पञ्च	ஐந்து	
नारा॒चान्	நாராசபாணங்களை	
राक्ष॑सो॒परि॑	அரக்கன்மீது	
निज॑घात	எய்தார்.	

வாணா:	பாணங்கள்
நைர்தாரி	அரக்கனது மார்பில்
சவீது:	சூரியனின்
ரம்ய:	கிரணங்கள்
யதா	போலவே
அபாஸந்த	பிரகாசித்தன.

सरोषः	கோபம் கொண்டவ
	னாய்,
सुप्रयुक्तैः	நன்கு விடப்பட்ட
त्रिभिः	மூன்று
बाणैः	பாணங்களால்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
प्रतिविश्याध	எய்தான்.

ச:	அந்த
விமர்ச:	போர்
பிம:	பயங்கரமாயும்
தசுல:	மிகக்குழப்பமாயும்
வமூவ	இருந்தது.

சுவிக்ரான்தௌ
சிறந்த பேர்வீரர்
கள்.

சர்வ்ஷாஸ்த்ர-
கோவிதௌ } எல்லா ஆயுதங்களி
லும் அஸ்திரங்களி
லும் பயின்று தேர்ந்
தவர்கள்.

उभौ परमदुर्जेयावतुल्यबलतेजसौ

॥ ३६ ॥

उभौ
परमदुर्जेयो

இருவர்களும்
எவ்வாற்றாலும் வெல்
லற்கரியார்கள்.

अतुल्यबलतेजसौ

ஒப்பற்ற ஆண்மையும்
மிக்கவர்கள்.

युयुधाते तदा वीरौ ग्रहावि नभोगतौ

॥ ३७ ॥

तदा

அப்பொழுது

ग्रहौ

இருகிரஹங்கள் போ
ரிட்டால்

वीरौ

வீரர்களிருவர்களும்

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

नभोगतौ

வானத்திலிருக்கின்ற

युयुधाते

போரிட்டார்கள்.

बलवृत्राविवाभीतौ युधि तौ दुष्प्रधर्षणौ । युयुधाते महात्मानौ तदा केसरिणावि ॥३८॥

युधि

போரில்

महात्मानौ

பேராற்றல் அமைந்த
வர்களுமான

दुष्प्रधर्षणौ

தகைக்க அரியர்களும்

तौ

அவ்விருவர்களும்

बलवृत्रौ

பலாகரணையும் விருத்
திராகரணையும்

तदा

இப்பொழுது

इव

போன்று

केसरिणौ

இரு சிம்மங்கள்

अभीतौ

சிறிதும் அச்சமில்லா
தவர்களும்,

इव

எவ்வாறோ அவ்வாறே

युयुधाते

போர்புரிந்தார்கள்.

बहूनवसृजन्तौ हि मार्गणौघानवस्थितौ । नरराक्षससिंहौ तौ प्रहृष्टावभ्ययुध्यताम् ॥३९॥

तौ

அந்த

मार्गणौघान्

பாணசமூகத்தை

नरराक्षससिंहौ हि

புருஷோத்தமரும்

अवसृजन्तौ

வாங்கிச் சுவர்

இராக்ஷஸோத்தமனும்

களாய்

अवस्थितौ

எதிர்த்துக்கொண்ட

प्रहृष्टौ

உதஸாஹங்கொண்டு

बहून्

பல [வர்களாய்

अभ्ययुध्यताम्

போரிட்டார்கள்.

• सुसंप्रहृष्टौ नरराक्षसोत्तमौ जयैषिणौ मार्गणचापधारिणौ ।

परस्परं तौ प्रवर्षतुर्भृशं शरौघवर्षेण बलाहकाविव

॥ ४० ॥

मार्गणचाप-
धारिणौ

}

பாணங்களையும் விற்
களையும் கைக்கொண்
டவர்களும்

बलाहकौ

இருமேகங்கள்

इव

எவ்வாறோ அவ்வாறே

शरौघवर्षेण

பல பாணங்களின்

सुसंप्रहृष्टौ

மிக உதஸாஹம் கொ
ண்டவர்களும்

வாங்குகளால்

जयैषिणौ

வெற்றியைக் கோரிய

परस्परं

ஒருவர்மீதொருவர்

तौ

அந்த [வர்களுமான

भृशं

மிக

नरराक्षसोत्तमौ

புருஷோத்தமரும்
ராக்ஷஸோத்தமனும்

प्रवर्षतुः

வாழித்துக்கொண்

டார்கள்.

• अभिप्रवृद्धौ युधि युद्धकोविदौ शरासिचण्डौ शितशस्त्रधारिणौ ।

अभीक्ष्णमाविश्यधतुर्म्हाबलौ महाहवे शम्बरवासवाविव

॥ ४१ ॥

युधि	போரில்	महाबलौ	மிக்க பலசாலிகளு
अभिप्रवृद्धौ	மிக ஆவேசம் கொண் டவர்களும்	महाहवे	மான அவ்விருவரும்
युद्धकोविदौ	சமர்நிபுணர்களும்	शम्बरवासवौ	பெரும்போரில் சம்பராசரனும் இந்தி ரனும்
शरासिचण्डौ	{ பாணங்களாலும் கத் திகளாலும் பயங்கர மானவர்களும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
शितशस्त्रधारिणौ	கூரிய ஆயுதங்களை தரித்தவர்களும்	अभीक्ष्णं	மீண்டும்மீண்டும்
		आविश्यधतुः	தாக்கிக்கொண்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18794

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4119

एकोननवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௨ ॥

इन्द्रजिह्वक्ष्मणयोः सुमहान् संप्रहारः—இந்திரஜித்திற்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும்
நடந்த கடும்போர்.

ततः शरं दाशरथिः संधायामित्रकर्शनः । ससर्ज राक्षसेन्द्राय क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् ॥१॥

अमित्रकर्शनः	சத்ருஸம்ஹாரசாரான	ततः	அப்பொழுது
दाशरथिः	லக்ஷ்மணர்	शरं	பாணமொன்றை
क्रुद्धः	சினமுற்ற	सन्धाय	தொடுத்து,
सर्पः	ஒர் நாகம்	राक्षसेन्द्राय	அரக்கத்தலைவன்மீது
इव	போன்றவாறே	ससर्ज	விடுத்தார்.
श्वसन्	சீறிக்கொண்டு		

• तस्य ज्यातलनिर्घोषं स श्रुत्वा रावणात्मजः । विवर्णवदनो भूत्वा लक्ष्मणं समुदैक्षत ॥

सः	அந்த	विवर्णवदनः	களை குன்றிய முகத் தனாய்
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	भूत्वा	ஆகி,
तस्य	அவரது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
ज्यातलनिर्घोषं	நாண்தலவோசையை	समुदैक्षत	கூர்ந்து நோக்கினான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

तं विवर्णमुखं दृष्ट्वा राक्षसं रावणात्मजम् ।

विभीषणः	விபீஷணர்,
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வ
तं	அந்த [னாகிய
राक्षसं	அரக்கனை
विवर्णमुखं	களையிழந்த முகத்த னாய்

सौमित्रिं युद्धसंयुक्तं प्रत्युवाच विभीषणः ॥

दृष्ट्वा	கண்டு,
युद्धसंयुक्तं	போர்புரியும்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைநோக்கி
प्रत्युवाच	பின் வருமாறு
	உரைத்தார்:

• निमित्तान्यनुपश्यामि यान्यस्मिन्नावणात्मजे । त्वर तेन महाबाहो भग्न एष न संशयः ॥

अस्मिन् “இந்த
रावणात्मजे ராவணன் மைந்தனிட
த்தில்
यानि எவ்விதமான
निमित्तानि தூர்க்குறிகளை
अनुपश्यामि காண்கிறேனோ

तेन அதனால் (தூர்க்குறி
களைக் காண்பதால்)
एषः இவன்
भग्नः ஒழிந்தவனே.
संशयः न இதிலேயமில்லை.
महाबाहो மகாபாகுவே!
त्वर துரிதப்படும்.”

ततः संधाय सौमित्रिर्बाणानग्निशिखोपमान् । मुमोच निशितांस्तस्मिन्सर्पानिव महाविषान् ॥

ततः அப்பொழுது
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
अग्निशिखोपमान् அக்னிஜ்வாலைக்கொப்
பானவைகளும்
निशितान् கூரியவைகளும்,
महाविषान् கடும் விஷம்கொண்ட

सर्पान् इव பாம்புகள்போன்ற
வையுமான
बाणान् சுணைகளை
सन्धाय தொடுத்து,
तस्मिन् அவன்மீது
मुमोच விடுத்தார்.

• शक्राशनिसमस्पशैर्लक्ष्मणेनाहतः शरैः । मुहूर्तमभवन्मूढः सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः ॥ ६ ॥

लक्ष्मणे லக்ஷ்மணரால்
शक्राशनि- } இந்திரனது வஜ்ராயு
समस्पशैः } சுத்திற்கொப்பவறு
திக்கொண்ட
शरैः பாணங்களால்
आहतः தாக்குண்ட அவன்

सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः புலன்கள் யாவும்
சிதறுண்டவனாய்
मुहूर्तं சிறிதுநேரம்
मूढः உணர்வற்றவனாய்
अभवत् இருந்தான்.

• उपलभ्य मुहूर्तेन संज्ञां प्रत्यागतेन्द्रियः । ददर्शवस्थितं वीरं वीरो दशरथात्मजम् ॥ ७ ॥

वीरः வீரனாகுமவன்
मुहूर्तेन சற்றுநேரத்தில்
संज्ञां உணர்வை
उपलभ्य எய்தி,
प्रत्यागतेन्द्रियः புலனுணர்வுபெற்று
वीरं வீரரும்

अवस्थितं எதிர்த்துநிற்பவரு
மான
दशरथात्मजं { தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருக்குமார
ரை (லக்ஷ்மணரை)
ददर्शं கூர்ந்துநோக்கினான்.

सोऽभिचक्राम सौमित्रि रोषात्संरक्तलोचनः ॥ ८ ॥

सः அவன்
रोषात् சினத்தால்
संरक्तलोचनः கண்கள் சிவக்க

सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
अभिचक्राम எதிர்த்துச்சென்றான்.

अब्रवीच्चैनमासाद्य पुनः स परुषं वचः ॥ ९ ॥

सः அவன்
एनं இவரை
आसाद्य च அடைந்ததும்
पुनः மீண்டும்

परुषं वचः கொடும் கொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
அறைந்தான் :

• किं न स्मरसि तद्युद्धे प्रथमे मत्पराक्रमम् । निबद्धस्त्वं सह भ्रात्रा यदा भुवि विवेष्टसे ॥

த்வ்	“நீ	புயமே	முதலாவதாகிய
भ्रात्रा सह	சமையனுடன் கூட	तद्युद्धे	அப்போரில்
निबद्धः	கட்டுண்டவனாய்	मत्पराक्रमं	எனது பராக்கிர
भुवि	பூமியில்	किं	என் [மத்தை
यदा	எப்பொழுது	न स्मरसि	ஞாபகப்படுத்திக்கொ
विवेष्टसे	புரண்டனையோ		ள்ளா திருக்கின்றன?

• युवां खलु महायुद्धे शक्राशनिसमैः शरैः । शायितौ प्रथमं भूमौ विसंज्ञौ सपुरःसरौ ॥११॥

महायुद्धे	“கடும்போரில்	सपुरःसरौ	பரிவாரங்களுடன்கூட
युवां	நீங்கள்	विसंज्ञौ	உணர்வற்றவர்களாய்
शक्राश निसपैः	இந்திரனின் வஜ்ராயு	भूमौ	தரையில்
	தத்தை நிகர்த்த	प्रथमं	முன்பு
शरैः	கணைகளால்	शायितौ	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.
		खलु	அந்தோ! பரிதாபம்!!

• स्मृतिर्वा नास्ति ते मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । गन्तुमिच्छसि यस्मात्त्वं मां धर्षयितुमिच्छसि॥

ते	“உனக்கு	यस्मात्	என்ற அக்காரணத்
स्मृतिः	நினைவு		தால்
अस्ति न वा	இல்லை போலும்.	यमसादनं	யமனுலகிற்கு
त्वं	நீ	गन्तुं	செல்ல
मां	என்னை	इच्छसि वा	விருப்புற்றனையென்று
धर्षयितुं	எதிர்க்க	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
इच्छसि	துணிர்த்தனை.	मन्ये	நான் எண்ணுகிறேன்.

• यदि ते प्रथमे युद्धे न दृष्टो मत्पराक्रमः । अद्य ते दर्शयिष्यामि तिष्ठेदानीं व्यवस्थितः ॥

प्रथमे	“முதல்	अद्य	இப்பொழுது
युद्धे	போரில்	ते	உனக்கு
मत्पराक्रमः	எனது பராக்கிரம	दर्शयिष्यामि	நிதர்சனமாய்க்
	மானது		காட்டுவேன்.
ते	உன்னால்	इदानीं	இப்பொழுது
न दृष्टः यदि	காணப்படவில்லை	व्यवस्थितः	ஆயத்தனாய்
	எனில்	तिष्ठ	நின்றபார்.”

इत्युक्त्वा सप्तभिर्वाणैरभिविव्याध लक्ष्मणम् । दशभिस्तु हनूमन्तं तीक्ष्णधारैः शरोत्तमैः ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	तीक्ष्णधारैः	கூரிய முனைகளுற்ற
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	दशभिः	பத்து
सप्तभिः	ஏழு	शरोत्तमैः	சிறந்த பாணங்களால்
वाणैः	பாணங்களால்	हनूमन्तं तु	ஹனுமாரையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்	अभिविव्याध	எய்தான்.

ततः शरशतेनैव सुप्रयुक्तेन वीर्यवान् । क्रोधाद्द्विगुणसंरब्धो निर्विभेद विभीषणम् ॥१५॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகுமவன்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 द्विगुणसंरब्धः இரட்டித்த ஆவேசம்
 கொண்டு
 विभीषणं एव விபீஷணரையும்

ततः அப்பொழுது
 सुप्रयुक्तेन நன்கு பிரயோகிக்கப்
 பட்ட
 शरशतेन பாணங்களின் பலவற்
 निर्विभेद' பிளந்தான். [நூல்

तद्दृष्ट्वेन्द्रजिता कर्म कृतं रामानुजस्तदा । अचिन्तयित्वा प्रहसन्नेतत्किंचिदिति ब्रुवन् ॥
 मुमोच स शरान्घोरान्संगृह्य नरपुङ्गवः ॥ १६ ॥

तदा அப்பொழுது
 सः அந்த
 नरपुङ्गवः புருஷோத்தமராகிய
 रामानुजः ஸ்ரீராமரின் தம்பி
 इन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்
 कृतं புரியப்பட்ட
 तत् कर्म அந்தச் செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து

अचिन्तयित्वा பொருட்படுத்தாது
 प्रहसन् நகைத்தது
 एतत् “இது
 किञ्चित् न ஒன்றுமில்லை”
 इति என்று
 ब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டு
 घोरान् शरान् கொடிய பாணங்களை
 संगृह्य எடுத்து
 मुमोच விடுத்தார்

अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं लक्ष्मणो युधि । नैवं रणगताः शूराः प्रहरन्ते निशाचर् ॥
 लघवश्चाल्पवीर्याश्च सुखा हीमे शरास्तव । नैवं शूरास्तु युध्यन्ते समरे जयकाक्षिणः ॥
 इत्येवं तं ब्रुवाणस्तु शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १९ ॥

अभीतवदनः கலவரமடையா
 முகத்தரான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 युधि போரில்
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டு
 तं அந்த
 रावणिं இந்திரஜித்தை
 निशाचर “அரக்க!
 रणागताः போருக்கு வந்த
 शूराः சூரர்கள்
 एवं இப்படியாய்
 प्रहरन्ते न எய்யமாட்டார்கள்.
 तव உனது
 इमे இந்த
 शराः हि பாணங்களோ,

लघवः च லேசானவைகளும்
 अल्पवीर्याः அற்ப சக்திகொண்ட
 வைகளும்
 सुखाः च சுகத்தைத்தருவனவா
 क्वम् இருக்கின்றன.
 समरे போரில்
 जयकाक्षिणः வெற்றியைக்கொளும்
 शूराः तु வீரர்களோவெனில்
 एवं இவ்வாறாய்
 युध्यन्ते न போர்புரியமாட்டார்
 கள்,”
 इति एवं என்றிப்படி
 ब्रुवाणः மொழிபவராய்
 तु அப்பொழுது
 शरवर्षैः பாணங்களால்
 अवाकिरत् தகைத்தார்.

सुदीर्घकालं तौ वीरावन्योन्यं निशितैः शरैः । ततश्चतुर्मात्मानौ रणकर्मविशादौ ॥२६॥

वीरौ	சூரர்களும்
महामानौ	பேராற்றல் படைக்கப் பெற்றவர்களும்
रणकर्मविशारदौ	போர்த்தொழிலில் தேர்ந்தவர்களுமான
तौ	அவ்விருவர்கள்

अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
निशितैः	சூரிய
शरैः	பாணங்களால்
सुदीर्घकालं	நெடுங்காலம்
ततश्चतुः	சிதைத்துக்கொண்
	டனர்.

बभूवतुश्चात्मजये यत्तौ भीमपराक्रमौ । तौ शरौघैस्तदा कीर्णौ निवृत्तकवचध्वजौ ॥

स्रवन्तौ रुधिरं चोष्णं जलं प्रस्रवणाविव

॥ २७ ॥

भात्मजये
 यत्नौ

தமது வெற்றியில்
 முயற்சியுற்றவர்

கருமம்

श्रीमपराक्रमौ च {

- பயங்கர வன்மை
- படைக்கப்பெற்றவர்
- கருமான

தொ	அவ்விருவர்கள்
ததா	அப்பொழுது
தரௌ:	சரஜாலங்களால்
கிளீ	கிறுண்டவர்களாய்

प्रसवणौ	இரு அருவிகள்
जलं	ஜலத்தை
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
उष्णं	வெப்பமான
रुधिरं	குருதியை
स्रवन्तौ	பெருக்குப்பவர்களாய்
निवृत्तकवचध्वजौ च	கவசங்களும் கொடிக ளும் பூந்தவர்களாயும்
वभूवतुः	ஆனார்கள்.

● शरवर्षं ततो घोरं मुञ्चतोर्भीमनिस्वनम् । सासारयोरिवाकाशे नीलयोः कालमेघयोः ॥

तयोरथ महान्कालो व्यत्ययाद्युध्यमानयोः । न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाऽप्युपजग्मतुः ॥

தத:	அப்பொழுது
தயோ:	அவ்விருவர்கள்
आकाशे	ஆகாயத்தில்
सासारयो:	மழைத்தாரைகளைக்
नीलयो:	கரிய [கொண்ட
कालमेघयो:	இருநீருண்ட
	மேகங்கள்

இவ்
 எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 பரிமலிந்
 பயங்கரமான இரைச்
 சிலுடன் கூடிய

घोरं	பயங்கமான
शरवर्षं	கணைமழையை
मुञ्चतोः	பொழிந்துகொண்டு
व्यत्ययात्	மாறிமாறி
युध्यमानयोः	போரிடுகையில்
महान्	நீண்ட
कालः अथ	காலமும் கடந்தது.
तौ च	அவ்விருவர்களும்
युद्धत्रैमुख्यं वा	போரில் வெறுப்பையா
श्रमं अपि	களைப்பையாவது [வது
उपजगमतुः न	கொண்டார்களில்லை.

अस्त्राण्यस्त्रविदां श्रेष्ठौ दर्शयन्तौ पुनः पुनः । शरानुच्चावचाकारानन्तरिक्षे बबन्धतुः ॥

அஸ் திரமறிந்தவர்
களுள்
உத்தமர்களான
ஆவர்கள்,

புன: புன: மீண்டும் மீண்டும்
அசுரணி ஆஸ்திராங்கனா

காட்டுகின்றவர்களாய் சிறந்ததும் தாழ்ந்தது பாணங்களையும் [மான ஆகாயத்தில் விடுக்தார்கள்.	உச்சாட்சாரான் ஶரான் ச அந்ரிக்ஷே வஶ்வத்:
--	--

• व्यपेतदोषावस्यन्तौ लघु चित्रं च सुष्ठु च । उभौ तौ तुमुलं घोरं चक्रतुर्नरराक्षसौ ॥ ३१ ॥

தौ	அந்த	चित्रं च	ஆச்சரியமாகவும்
नरराक्षसौ	மானிட னும் அரக்க னுமாகிய	सुष्ठु च	சாமர்த்தியமாகவும்
उभौ	இருவரும்	अस्यन्तौ	விடுப்பவர்களாய்
व्यपेतदोषौ	சிறிதும் குறையின்றி	घोरं	பயங்கரமான
लघु	தூரிதமாகவும்,	तुमुलं	கலவரப்போரை
		चक्रतुः	இட்டனர்.

• तयो पृथक् पृथग्भीमः शुश्रुवे तलनिस्वनः । स कम्पं जनयामास निर्घात इव दारुणः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களின்	शुश्रुवे	கேட்டது.
भीमः	பயங்கரமான	सः	அது
तलनिस्वनः	{ கைத்தல ஓசை (நா ணைச்சுண்டும் கை யோசை)	दारुणः	கொடிய
पृथक् पृथक्	தனித்தனியே	निर्घातः इव	இடிபோன்றவாறாய்
		कम्पं	அதிர்ச்சியை
		जनयामास	உண்டாக்கியது.

स तयोभ्राजते शब्दस्तदा समरसक्तयोः । सुघोरयोर्निस्वनतोर्गगने मेघयोर्यथा ॥ ३३ ॥

समरसक्तयोः	போரி லுற்சாகமுற்று	गगने	ஆகாயத்தில்
सुघोरोः	மிகப்பயங்கரமாய்	मेघयोः	இருமேகங்களினுடையது
निस्वनतोः	கர்ஜிக்கும்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறாய்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	भ्राजते	விளங்கியது.
सः शब्दः	அந்த ஓசையானது		
तदा	அப்பொழுது		

सुवर्णपुङ्खैर्नाराचैर्वलवन्तौ कृतव्रणौ । प्रसुस्रुवाते रुधिरं कीर्तिमन्तौ जये धृतौ ॥ ३४ ॥

बलवन्तौ	பலசாலிகளும்	सुवर्णपुङ्खैः	பொன் முனைகொண்ட
कीर्तिमन्तौ	கீர்த்திமிக்கவர்களும்	नाराचैः	நாராசபாணங்களால்
जये	வெற்றியில்	कृतव्रणौ	புண்படுத்தப்பட்ட
धृतौ	ஊக்கப்பெண்டவரு மான அவர்கள்	रुधिरं	ரத்தத்தை [வர்களாய் பெருக்கினார்கள்.
		प्रसुस्रुवाते	

ते गात्रयोर्निपतिता स्वमपुङ्खाः शरा युधि । असृग्दिग्धा विनिष्पेतुर्विविशुर्धरणीतलम् ॥

युधि	போரில்	असृग्दिग्धाः	ரத்தம் தோய்ந்தவை களாய்
गात्रयोः	இரு சரீரங்களிலும்	विनिष्पेतुः	வெளிவந்தன.
निपतिताः	தைத்த	धरणीतलं	புதலத்தில்
स्वमपुङ्खाः	பொன் முனைகொண்ட	विविशुः	புகுந்தன.
ते शराः	அந்தக்கணைகள்		

अन्ये सुनिशितैः शस्त्रैराकाशे संजघट्टिरे । वभञ्जुश्चिच्छिदुश्चान्ये तयोर्बाणाः सहस्रशः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	संजघट्टिरे	உராய்ந்தன.
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	अन्ये च	சிலவற்றை
बाणाः	பகழிகள்	वभञ्जुः	முறித்தெறிந்தன.
आकाशे	ஆகாசத்தில்	अन्ये	வேறுசில
सुनिशितैः	சூரிய	चिच्छिदुः	பிளந்தெறிந்தன.
शस्त्रैः	ஆயுதங்களுடன்		

स बभूव रणो घोरस्तयोर्बाणमयश्चयः । अग्निभ्यामिव दीप्ताभ्यां सत्रे कुशमयश्चयः ॥

सः रणः	அந்தப் போரானது	सत्रे	யாகத்தில்
घोरः	பயங்கரமாய்	दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்
बभूव	இருந்தது.	अग्निभ्यां	இரு அக்கனிகளுடன்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	कुशमयः	தர்ப்பைமய
बाणमयः	சரமயமான	चयः	குவியல்
चयः	குவியல்	इव	போலிருந்தது.

तयोः कृतव्रणौ देहौ शुशुभाते महात्मनोः । सपुष्पाविव निष्पत्रौ वने शाल्मलिकिंशुकौ ॥

महात्मनोः	பேராற்றலமைந்த	निष्पत्रौ	இலைகளுதிர்த்து
तयोः	அவ்விருவர்களின்	सपुष्पौ	புஷ்பங்களோடுகூடிய
देहौ	உடல்கள்	शाल्मलिकिंशुकौ	இலவமரமும்
कृतव्रणौ	காயப்படுத்தப்பட்ட		பூவரசமரமும்
	டவைகளாய்	इव	போன்றவாறாய்
वने	காட்டில்	शुशुभाते	விளங்கின.

चक्रतुस्तुमुलं घोरं सन्निपातं मुहुर्मुहुः । इन्द्रजिह्वलक्ष्मणौ वीरौ परस्परजयैषिणौ ॥ ३९ ॥

परस्पर- जयैषिणौ }	ஒருவரையொருவர் வெற்றிகொள்ள ஆவலுற்றவர்களும்	घोरं	கொடியதும்
वीरौ	சூரர்களுமான	सन्निपातं	மாயக்க வல்லதுமான
इन्द्रजिह्वलक्ष्मणौ	இந்திரஜித்தும் லக்ஷ்மணாரும்	तुमुलं	போர்க்குழப்பத்தை
		मुहुर्मुहुः	மீண்டும் மீண்டும்
		चक्रतुः	புரிக்தனர்.

लक्ष्मणो रावणि युद्धे रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अन्योन्यं तावभिघ्नन्तौ न श्रमं प्रत्यपद्यताम् ॥

युद्धे	போரில்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अभिघ्नन्तौ	தரக்கிக்கொள்பவர்
रावणिं च	இந்திரஜித்தையும்	तौ	அவ்விருவரும் [களாய்
रावणिः	இந்திரஜித்தும்	श्रमं	களைப்பை
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்	प्रत्यपद्यतां न	பெருதிருந்தனர்.

बाणजालैः शरीरस्थैरवगाढैस्तरस्विनौ । शुशुभाते महावीर्यौ प्ररूढाविव पर्वतौ ॥ ४१ ॥

तरस्विनौ ஆற்றல் மிக்கவர்களும்
 महावीर्यौ ஆண்மைமிக்கவர்களு
 மான அவர்கள்
 अवगाढैः பாய்ந்து
 शरीरस्थैः சரீரத்திலிருப்
 பவைகளான

बाणजालैः சரஜாலங்களால்
 प्ररूढौ மரங்கள் முளைக்கப்
 பெற்ற
 पर्वतौ इव இருமலைகள் போல
 வே
 शुशुभाते விளங்கினார்கள்.

तयो रुधिरसिक्तानि संवृतानि शरैर्भृशम् । बभ्राजुः सर्वगात्राणि ज्वलन्त इव पावकाः ॥

शरैः பாணங்களால்
 भृशं முற்றும்
 संवृतानि தகையப்பெற்று
 रुधिरसिक्तानि ரத்தம்தோய்ந்த
 तयोः அவ்விருவரது

सर्वगात्राणि எல்லா அவயவங்க
 ज्वलन्तः ஜ்வலிக்கும் [னும்
 पावकाः इव அனல்களென
 बभ्राजुः திகழ்ந்தனர்.

तयोरथ महान्कालो व्यत्ययाद्युध्यमानयोः । न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाऽप्युपजग्मतुः ॥

अथ அப்பொழுது
 तयोः அவ்விருவர்கள்
 व्यत्ययात् மாறிமாறி
 युध्यमानयोः போரிடுகையில்
 महान् நீண்ட

कालः காலம் கடந்தது.
 तौ च அவ்விருவரும்
 युद्धवैमुख्यं वा போரில் வெறுப்பை
 யாவது
 श्रमं अपि களைப்பையாவது
 उपजग्मतुः न கொண்டார்களில்லை.

अथ समरपरिश्रमं निहन्तुं समरमुखेष्वजितस्य लक्ष्मणस्य ।

प्रियहितमुपपादयन्महौजाः समरमुपेत्य विभीषणोऽवतस्थे

॥ ४४ ॥

अथ அப்பொழுது
 महौजाः சிறந்த ஆற்றலமைந்த
 विभीषणः விபீஷணர்
 समरमुखेषु முனை முகங்களில்
 अजितस्य ஜயிக்கப்படாத
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 समरपरिश्रमं போரின் களைப்பை

निहन्तुं போக்க
 समरं போரை
 उपेत्य அடைந்து
 प्रियहितं நண்பருக்கு நன்மை
 யை
 उपपादयन् புரிபவராய்
 अवतस्थे எதிர்த்துநின்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोननवतितमः सर्गः ॥

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுவது ஸர்க்கம் || ௨௦ ||

इन्द्रजितो रथभङ्गः—இந்திரஜித்தின் தேரையுடைப்பது.

• युध्यमानौ तु तौ दृष्ट्वा प्रसक्तौ नरराक्षसौ । प्रभिन्नाविव मातङ्गौ परस्परजयैषिणौ ॥१॥
தௌ ட்ருகாம: சட்ராமே பரஸ்பரதௌ வலி । ஶூர: ச ராவணப்ராதா தஸ்யௌ சட்ராமமூர்ஹ்னி ॥

தௌ அவர்களை
சட்ராமே போரில்
ட்ருகாம: பார்க்கவிரும்பியவரும்
ஶூர: சூரரும்
ராவணப்ராதா ராவணன் தம்பியுமா
கிய

ச: அவர் (விபீஷணர்)
ப்ரபிந்னௌ மதமிக்க
மாதங்ஙௌ இருயாணைகள்
இவ என
ப்ரஸக்தௌ பொருதி
யுத்யமானௌ போரிடுபவர்களும்

பரஸ்பரஜயைஷிணௌ ஒருவரையொருவர்
வெல்லக்கருதி

பரஸ்பரதௌ { ஒருவரையொருவர்
தாக்குகின்றவர்களு
மான

தௌ அவ்விரு
நரராக்ஷஸௌ து மாணிதரையும் அரக்க
ணையும்

ட்ருடா பார்த்து
சட்ராமமூர்ஹ்னி போர்முனையில்
வலி பலம் மிக்கவராய்
தஸ்யௌ நின்றார்.

ततो विस्फारयामास महद्दनुर्वस्थितः । उत्ससर्ज च तीक्ष्णाग्रान्नाक्षसेषु महाशरान् ॥

தத: அப்பொழுது
அவஸ்தித: ஆயத்தமாய் நின்ற
மஹத் சிறந்த [அவர்
தனு: வில்லை
விஸ்காரயாமாச டங்காரம் செய்தார்.

தீக்ஷ்ணாந் கூரியமுனைகளுற்ற
மஹாஸரான் சிறந்த பாணங்களை
ராக்ஷஸேஷு ச அரக்கர்களிடத்தும்
உ:ச:ச:ஜ் விடுத்தார்.

ते शराः शिखिसङ्काशा निपतन्तः समाहिताः । राक्षसान्दारयामासुर्वज्राणीव महागिरीन् ॥

சி ஶிஸங்காஸா: அக்னிக்கொப்பான
வைகளும்
சமாஹிதா: ஒன்றுசேர்ந்து
நிபதந்த: பாய்பவைகளுமான
தே அந்த
ஸரா: பாணங்கள்

ராக்ஷஸான் அரக்கர்களை
வஜ்ராணி வஜ்ராயுதங்கள்
மஹாஸிரீந் மாமலைகளை
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
தாரயாமாஸு: பிளந்தன.

विभीषणस्यानुचरास्तेऽपि शूलासिपट्टिशैः । चिच्छिदुः समरे वीरान्नाक्षसात्राक्षसोत्तमाः ॥

விபிஷணஸ்ய விபீஷணரது
அனுகரா: துணைவர்களான
தே அந்த
ராக்ஷஸோத்தமா: அபி ராக்ஷஸோத்தமர்
களும்
சமரே போரில்

சூலாஸிபட்டிஸை: { சூலங்களாலும், வாட்
களாலும், பட்டயக்
கத்திகளாலும்
ராக்ஷஸன் ராக்ஷஸ
வீரர்களை
சிச்சிது: சிதைத்தனர்.

राक्षसैस्तैः परिवृतः स तदा तु विभीषणः । बभौ मध्ये प्रहृष्टानां कलभानामिव द्विपः ॥

सः	அந்த	प्रहृष्टानां	உதஸாஹம்கொண்ட
विभीषणः तु	விபிஷணரும்	कलभानां	யானைக்கன்றுகளின்
तदा	அப்பொழுது	मध्ये	இடையில்
तैः	அந்த	द्विपः	ஓர் யானை
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	इव	போன்றவாறாய்
परिवृतः	சூழப்பட்டவராய்	बभौ	திகழ்ந்தார்.

ततः संचोदयानो वै हरीत्रक्षोवधप्रियान् । उवाच वचनं काले कालज्ञो रक्षसां वरः ॥

रक्षसां	அரக்கர்களில்	संचोदयानः वै	தூண்டுபவராய்
वरः	சிறந்தவராகிய அவர்	काले	ஏற்றகாலத்தில்
ततः	அப்பொழுது	वचनं	சொல்லொன்றை
रक्षोवधप्रियान्	அரக்கரை வதைக்க அவாக்கொண்ட	कालज्ञः	காலமுணர்ந்து
हरीन्	வானரர்களை	उवाच	பின்வருமாறு
			சொல்லுற்றார் :

एकोऽयं राक्षसेन्द्रस्य परायणमिव स्थितः । एतच्छेषं बलं तस्य किं तिष्ठत हरीश्वराः ॥

अयं	“இவன்	तस्य	அவனது
एकः इव	ஒருவன் மட்டுமே	बलं	சேனையும்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனுக்கு	एतच्छेषं	இவனொருவனை மீத மாகக்கொண்டது.
परायणं	புகலிடமாப்	हरीश्वराः	வானரர்கள் !
स्थितः	இருப்பவன்.	किं तिष्ठत	ஏன் நிற்கின்றீர்கள் ?

तस्मिन्विनिहते पापे राक्षसे रणमूर्धनि । रावणं वर्जयित्वा तु शेषमस्य हतं बलम् ॥ ९ ॥

तु	“இப்பொழுது	रावणं	ராவணனை
रणमूर्धनि	போர்முகத்தில்	वर्जयित्वा	தவிர்த்து,
तस्मिन्	இந்த	अस्य	இவனது
पापे	பாபியான	शेषं	எஞ்சிய
राक्षसे	அரக்கன்	बलं	சேனையும்
विनिहते	மாய்க்கப்பட்டில்	हतम्	மாண்டதாகும்.

प्रहस्तो निहतो वीरो निकुम्भश्च महाबलः । कुम्भकर्णश्च कुम्भश्च धूम्राक्षश्च निशाचरः ॥

जम्बुमाली महामाली तीक्ष्णवेगोऽशनिप्रभः । सुप्तघ्नो यज्ञकोपश्च वज्रदंष्ट्रश्च राक्षसः ॥ ११ ॥

संहादी विकटो निघ्नस्तपनो मन्द एव च । प्रघास प्रघसश्चैव प्रजङ्घो जङ्घ एव च ॥ १२ ॥

अग्निकेतुश्च दूर्धर्षो रश्मिकेतुश्च वीर्यवान् । विद्युजिह्वो द्विजिह्वश्च सूर्यशत्रुश्च राक्षसः ॥ १३ ॥

अकम्पनः सुपार्श्वश्च चक्रमाली च राक्षसः । कम्पनः सत्त्वन्तौ तौ देवान्तकनरान्तकौ ॥

वीरः	“வீரனாகிய	निकुम्भः च	நிகும்பனும்
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	कुम्भकर्णः च	கும்பகர்ணனும்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	कुम्भः च	கும்பனும்
महाबलः	மிக்க பலசாலியான	धूम्राक्षः च	தூம்ராக்ஷனென்ற

निशाचरः	அரக்கனும்
जम्बुमाली	ஜம்புமாலியும்
महामाली	மஹாமாலியும்
ीक्ष्णवेगः	தீக்ஷ்ணவேகனும்
अशनिप्रभः	அசனிப்ரபனும்
सुसप्तः	ஸுப்தக்ஷ்ணனும்
यज्ञकोपः च	யக்ஷ்கோபனும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்ற
राक्षसः च	அரக்கனும்
संहादी	ஸம்ஹாராதியும்
विकटः	விகடனும்
निघ्नः	நிக்ஷ்ணனும்
तपनः एव	தபனனும்
मन्दः च	மந்தனும்
प्रघासः एव	ப்ரகாஸனும்
प्रघसः च	ப்ரகஸனும்
प्रजङ्घः एव	ப்ரஜங்கனும்
जङ्घः च	ஜங்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்வதற்கரிய

अश्रिकेतुः च	அக்னிகேதுவும்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய
रश्मिकेतुः च	ரக்ஷ்மிகேதுவும்
विद्युजिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
द्विजिह्वः	த்விஜிஹ்வனும்
राक्षसः	அரக்கனாகிய
सूर्यशलुः च	சூர்யசத்ருவும்
अकम्पनः	அகம்பனனும்
सुपार्श्वः च	ஸுபார்ச்வனும்
चक्रमाली	சக்ரமாலியென்ற
राक्षसः	அரக்கனும்
कम्पनः	கம்பனனும்
सर्ववन्तौ	பலசாலிகளான
तौ	அந்த
देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும் நரார் தகனும்
च	அப்படியே கொல்லப் பட்டுவிட்டார்கள்.

एतान्निहत्यातिबलान्बहून्नाक्षससत्तमान् । बाहुभ्यां सागरं तीर्त्वा लङ्घयतां गोष्पदं लघु॥

एतान्	“இந்த
अतिबलान्	அதிலசாலிகளான
बहून् राक्षससत्तमान्	பல ராக்ஷஸோத்தமர் களையும்
निहत्य	கொன்றுவிட்டு

बाहुभ्यां	இருகைகளால்
सागरं	சமுத்திரத்தை
तीर्त्वा	தாண்டி, பின்
लघु गोष्पदं	லேசான குளம்படியும்
लङ्घयताम्	தாண்டப்படட்டும்.

एतावदेव शेषं वो जेतव्यमिह वानराः । हताः सर्वे समागम्य राक्षसा बलदर्पिताः॥१६॥

वानराः	“வானரர்களே!
इह	இப்பொழுது
वः	உங்களால்
जेतव्यं	ஜெதிக்கப்படவேண்டிய
शेषं	மிஞ்சியது [தாய்
एतावत् एव	இவ்வளவுதான்.

समागम्य	எதிர்த்துவந்து
बलदर्पिताः	பலச்செருக்குக் கொண்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

अयुक्तं निधनं कर्तुं पुत्रस्य जनिर्मुम । घृणामपास्य रामार्थे निहन्यां भ्रातुरात्मजम् ॥

जनिः	“தந்தையாகிய
मम	என்னால்
पुत्रस्य निधनं कर्तुं	புத்திரனை வதைப்பரிய
अयुक्तं	நியாயமன்று.
रामार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக

घृणां	கருணையை
अपास्य	விட்டொழித்து
भ्रातुः	தமயனின்
आत्मजं	புதல்வனை
निहन्याम्	கொல்வேன்.

हन्तुकामस्य मे बाष्पं चक्षुश्चैव निरुद्धयति । तमेवैष महाबाहुर्लक्ष्मणः शमयिष्यति ॥१८॥

हन्तुकामस्य “ கொல்லவிருப்பம்
मे எனது [கொண்ட
चक्षुः च கண்ணையும்
बाष्पं கண்ணீர்
निरुद्धयति एव முற்றும் மறைக்கின்
றது.

तं அவனை (இந்திரஜித்
தை)
एषः இந்த
महाबाहुः வீரராகிய
लक्ष्मणः एव லக்ஷ்மணரோ
शमयिष्यति வதைப்பார்.

वानरा घ्नत संभूय भृत्यानस्य समीपगान्

वानरा: “ வானரர்களே !
अस्य இவனது
समीपगान् சமீபத்திலிருக்கின்ற

॥ १९ ॥

भृत्यान् படர்களை
संभूय ஒன்றுசேர்த்து
घ्नत வதையுங்கள். ”

इति तेनातियशसा राक्षसेनाभिचोदिताः । वातरेन्द्रा जहृषिरे लाङ्गूलानि च विव्यधुः ॥

घानरेन्द्रा: வானரோத்தமர்கள்
अतियशसा புகழ்மிக்கவராகிய
तेन அந்த
राक्षसेन அரக்கரால் (விபீஷ
ணரால்)

अभिचोदिता: தூண்டப்பட்டவர்
களாய்
जहृषिरे உத்ஸாஹம்கொண்ட
लाङ्गूलानि च வால்களையும் [னர்.
विव्यधुः சுழற்றி அடித்துக்
கொண்டார்கள்.

इति மேற்கண்டவாறு

ततस्ते कपिशार्दूलाः क्ष्वेलन्तश्च मुहुर्मुहुः । मुमुचुर्विविधानादान्मेघान्दृष्ट्वेव बर्हिणः ॥२१॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
कपिशार्दूलाः च வானரோத்தமர்களும்
मेघान् மேகங்களை
दृष्ट्वा பார்த்து
बर्हिणः மயில்கள்

इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
मुहुर्मुहुः மேன்மேலும்
क्ष्वेलन्तः குதிக்கின்றவர்களாய்
विविधान् பலவகையான
नादान् சத்தங்களை
मुमुचुः இட்டார்கள்.

जाम्बवानपि तैः सर्वैः स्वयूयैरपि संवृतः । अश्मभिस्ताडयामास नखैर्दन्तैश्च राक्षसान् ॥

जाम्बवान् अपि ஜாம்பவானும்
तैः அந்த
स्वयूयैः அவரது சேனைகள்
सर्वैः अपि யாவற்றாலும்
संवृतः சூழப்பட்டவராய்

अश्मभिः பாறைகளாலும்
नखैः நகங்களாலும்
दन्तैः च பற்களாலும்
राक्षसान् அரக்கர்களை
ताडयामास புடைத்தார்.

निघ्नन्तमृक्षाधिपतिं राक्षसास्ते महाबलाः । परिवर्धयं त्यक्त्वा तमनेकविधायुधाः ॥२३॥

ते அந்த
महाबलाः மகாபலசாலிகளான
राक्षसाः அரக்கர்கள்
अनेकविधायुधाः பலவித ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களாய்
अयं பயத்தை

त्यक्त्वा விட்டொழித்து
निघ्नन्तं புடைக்கும்
तं ऋक्षाधिपतिं அந்த கரடிமன்னனை
परिवर्धुः சூழ்ந்துகொண்டார்
கள்.

शरैः परशुभिस्तीक्ष्णैः पट्टिशैर्यष्टितोमैः । जाम्बवन्तं मृधे जघ्नुर्निघ्नन्तं राक्षसीं चमूम् ॥

शरैः	பாணங்களாலும்	मृधे	போரில்
परशुभिः	கோடரிகளாலும்	राक्षसीं	அரக்க
तीक्ष्णैः पट्टिशैः	கூரிய பட்டயக்கத்தி	चमूम्	சேனையை
	களாலும்	निघ्नन्तं	புடைக்கும்
यष्टितोमैः	கழிகளாலும் தோமர	जाम्बवन्तं	ஜாம்பவந்தரை
	ங்களாலும்,	जघ्नुः	தாக்கினார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलः संजज्ञे कपिरक्षसाम् । देवासुराणां क्रुद्धानां यथा भीमो महास्वनः ॥

कपिरक्षसां	வானரராக்ஷஸர்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
सः	அந்த [களின்	तुमुलः	மிகக்குழப்பமாயும்
संप्रहारः	யுத்தமானது	भीमः	பயங்கரமாயும்
क्रुद्धानां	சினம்கொண்ட	महास्वनः	பேரொலியுற்றதாயும்
देवासुराणां	தேவாசுரர்களுடையது	संजज्ञे	நிகழ்ந்தது.

हनुमानपि संकुद्धः सानुमुत्पाद्य वीर्यवान् । रक्षसां कदनं चक्रे समासाद्य सहस्रशः ॥

वीर्यवान्	வீர்பவானாகிய	समासाद्य	எதிர்த்து
हनुमान् अपि	அனுமானும்	सहस्रशः	நூற்றுக்கணக்கான
संकुद्धः	சினம் மேலிட்டவராய்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
सानुं	ஓர் குன்றை	कदनं	நாசத்தை
उत्पाद्य	பெயர்த்துக்கொண்டு	चक्रे	விளைவித்தார்.

• स दत्त्वा तुमुलं युद्धं पितृव्यस्येन्द्रजिद्युधि । लक्ष्मणं परवीरघ्नं पुनरेवाभ्यधावत् ॥ २७ ॥

सः	அந்த	दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	परवीरघ्नं	சத்ருவிரர்களைக்
युधि	போரில்		கொல்பவராகிய
पितृव्यस्य	சிறிய தந்தைக்கு	लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணரை
तुमुलं	மிகக்குழப்பமான	पुनः	மீளவும்
युद्धं	போரை	अभ्यधावत्	எதிர்த்தான்.

तौ प्रयुद्धौ तदा वीरौ मृधे लक्ष्मणराक्षसौ । शरौघानभिवर्षन्तौ जघ्नतुस्तौ परस्परम् ॥

तौ	அந்த	शरौघान्	பாணஜாலங்களை
वीरौ	வீரர்களாகிய	अभिवर्षन्तौ	வரவிழக்கின்றவர்
लक्ष्मणराक्षसौ	லக்ஷ்மணனும் அரக்க		களாய்
	னும் (இந்திரஜித்தும்)	तौ	அவர்கள்
तदा	அப்பொழுது	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
मृधे	போரில்	जघ्नतुः	தாக்கிக்கொண்
प्रयुद्धौ	பொருதியவர்களாய்		டார்கள்.

अभीक्ष्णमन्तर्दधतुः शरजालैर्नहावलौ । चन्द्रादित्याविवोष्णान्ते यथा मेघैस्तरस्विनौ ॥

तरस्विनौ வேகவான்களும்
மகா பலசாலிகளு
மான அவர்கள்
उष्णान्ते கோடைமுடி வில்
मेघैः மேகங்களால்

चन्द्रादित्यौ சந்திராசூர்யர்கள்
यथा எவ்வாறோ
इव அவ்வாறே
शरजालैः பாண்வருஷங்களால்
अभीक्ष्णं அடிக்கடி
अन्तर्दधतुः மூடுண்டார்கள்.

• न ह्यादानं न सन्धानं धनुषो वा परिग्रहः । न विप्रमोक्षो बाणानां न विकर्षो न विग्रहः ॥
न मुष्टिप्रतिसन्धानं न लक्ष्यप्रतिपादनम् । अदृश्यत तयोस्तत्र युध्यतोः पाणिनाघवात् ॥

तव அப்பொழுது
युध्यतोः போர்புரியும்
तयोः அவ்விருவர்களின்
पाणिनाघवात् கைவேகத்தால்
धनुषः வில்லை
परिग्रहः எடுத்தலும்
अदृश्यत न புலப்படவில்லை.
बाणानां பாணங்களை
आदानं वा எடுத்தலும்
सन्धानं हि தொடுத்தலும்
न புலப்படவில்லை.
विप्रमोक्षः விடுத்தலும்

न புலப்படவில்லை.
विकर्षः இழுத்தலும் (நாணி
முத்தலும்)
न புலப்படவில்லை.
विग्रहः பிரித்தலும் (பாணங்
களை பிரித்தலும்)
न புலப்படவில்லை.
मुष्टिप्रतिसन्धानं { முட்டியால் பிடித்த
லும் (வில்லைப் பிடித்
தலும்)
न புலப்படவில்லை.
लक्ष्यप्रतिपादनं குறிவைத்தலும்
न புலப்படவில்லை.

• चापवेगविनिर्मुक्तबाणजालैः समन्ततः । अन्तरिक्षे हि सञ्छन्ने न रूपाणि चकाशिरे ॥

चापवेगविनिर्मुक्त- } விந்களினின்று வேக
बाणजालैः } மாய் விடுக்கப்பெற்ற
சராஜாலங்களால்
अन्तरिक्षे ஆகாயமானது

समन्ततः நாற்புறமும்
सञ्छन्ने மறைக்கப்பட்டு
रूपाणि हि உருவங்கள் எதுவும்
चकाशिरे न புலப்படவில்லை.

• लक्ष्मणो रावणिं प्राप्य रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अव्यवस्था भवत्युग्रा ताभ्यामन्योन्यविग्रहे ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
रावणिं च இந்திரஜித்தையும்
रावणिः இந்திரஜித்து
लक्ष्मणं अपि லக்ஷ்மணரையும்
प्राप्य பொருதி

ताभ्याः அவ்விருவர்களால்
अन्योन्यविग्रहे ஒருவரையொருவர்
பொருதுவதில்
अव्यवस्था அமைதியின்மையான
उग्रा பயங்கரமானதாய் [து
भवति இருந்தது..

• ताभ्यामुभाभ्यां तरसा विसृष्टैर्विशिखैः शितैः । निरन्तरमिवाकाशं बभूव तमसाऽऽवृतम् ॥

ताभ्यां அந்த
उभाभ्यां இருவர்களால்
तरसा வலுக்கொண்டு
विसृष्टैः விடுக்கப்பெற்ற
शितैः विशिखैः கூரிய பாணங்களால்

आकाशं ஆகாசமானது
इव முற்றும்
निरन्तरं மறைக்கப்பட்டு
तमसा இருளால்
आवृतं மூடுண்டதாய்
बभूव ஆனது.

கூணான்	கரியவைகளும்
கனகமூஷான்	பொன்னணிமொண்
	டவைகளும்மான
•	
சுரு:	நான்கு
ஹான்	குதிரைகளையும்
விவாஹ	எய்தார்

தலசஷ்டானுநாதிநா	விரத்தத்தலவோசை
	யால் ஒலிப்பதும்
வாணாசினிநா வ	பாணங்களான இடி
	போன்றதுமான,
அபரேண	மற்றொரு
மஹேன	பல்லபாணமென்ற
தேன	அதனால்,
விவரிஷ்யத:	சஞ்சரித்துக்கொண்
	டிருக்கும்
சூதஸ	தேர்ப்பாகனுடைய
சிர:	தலையை
காயாத்	உடலினின்று
லாபவாத்	அனாயாசமாய்
அராஹரத்	அறுத்துவிழ்த்தினர்.

स्वयं	தானே
सारथ्यं	தேரோட்டுதலை
अकरोत्	புரிந்தான்.
पुनः च	மீளவும்
धनुः	வில்லை
अस्त्रशतं	கைக்கொண்டான்.

தத்	அந்த
சாமர்த்	சாமர் த்தியமானது
அதுந்	ஆச்சரியமாய்
அமூத்	இருந்தது

हयेषु व्यग्रहस्तं तं विव्याध निशितैः शरैः । धनुष्यथ पुनर्व्यग्रे हयेषु मुमुचे शरान् ॥

हयेषु	குதிரைகள் விஷயத் தில்	पुनः	பின்னர்
व्यग्रहस्तं	கைகளையுபயோகித்த அவனை	धनुषि व्यग्रे अथ	வில்லானது கொள்ள ப்பட்டபொழுது
तं	அவனை	हयेषु	குதிரைகளின்மீது
निशितैः	சூரிய	शरान्	பாணங்களை
शरैः	பாணங்களால்	मुमुचे	விடுத்தார்.
विव्याध	எய்தார்.		

छिद्रेषु तेषु बाणेषु सौमित्रिः शीघ्रकृत्तमः । अर्दयामास समरे विचरन्तमभीतवत् ॥ ४७ ॥

बाणेषु	பாணங்கள் விஷயத் தில்	अभीतवत्	அச்சமின்றி
शीघ्रकृत्तमः	மிக விரைவுகொண்ட	विचरन्तं	சஞ்சரிக்கும் அவனை
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர், [வராகிய	तेषु	அந்த
समरे	போரில்	छिद्रेषु	இக்கட்டுகளில்
		अर्दयामास	துன்புறுத்தினார்.

निहतं सारथिं दृष्ट्वा समरे रावणात्मजः । प्रजहौ समरोद्धर्पं विषण्णः स बभूव ह ॥ ४८ ॥

सः	அந்த	समरोद्धर्पं	போருத்ஸாகத்தை
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்,	प्रजहौ	இழந்தான்.
समरे	போரில்	विषण्णः	துயருற்றவனாய்
सारथिं	சாரதியை	बभूव	ஆயினான்.
निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்	ह	காண்!
दृष्ट्वा	நினைத்து		

विषण्णवदनं दृष्ट्वा राक्षसं हरियूथपाः । ततः परमसंहृष्टा लक्ष्मणं चाभ्यपूजयन् ॥ ४९ ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
ततः	அப்பொழுது [கள்	परमसंहृष्टाः	மிகவானந்தம் கொண்டவர்களாய்
राक्षसं	அரக்கனை	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரை
विषण्णवदनं	துயர்கொண்ட முகத் தனாய்	अभ्यपूजयन्	புகழ்த்துகொண்டாடினார்கள்.

ततः प्रमाथी शरभो रभसो गन्धमादनः । अमृष्यमाणाश्चत्वारश्चक्रुर्वेगं हरीश्वराः ॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது	हरीश्वराः	வானரோத்தமர்கள்
प्रमाथी	பிரமாதி	चत्वारः	நால்வரும்
शरभः	சரபன்	अमृष्यमाणाः	சினந்தவர்களாய்
रभसः	ரபஸன்	वेगं चक्रुः	பாய்ந்தார்கள்.
गन्धमादनः	கந்தமாதனன், ஆகிய		

ते चास्य हयमुख्येषु तूर्णमुत्पुत्य वानराः । चतुर्षु सुमहावीर्या निपेतुभीमविक्रमाः ॥ ५१ ॥

सुमहावीर्याः	பேராண்மைகொண்ட வார்களும்	अस्य	இவனது,
भीमविक्रमाः	{ பயங்கரமான பிரதா பம் கொண்டவர்களு மான	हयमुख्येषु	சிறந்த குதிரைகள்
ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	चतुर्षु च	நான்குகளிலும்
		तूर्णं उत्पुत्य	விரைவாய்ப் பாய்ந்து
		निपेतुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

तेषामधिष्ठितानां तैर्वानरैः पर्वतोपमैः । मुखेभ्यो रुधिरं व्यक्तं हयानां समवर्तत ॥ ५२ ॥

पर्वतोपमैः	பர்வதத்தை நிகர்த்த	हयानां	குதிரைகளின்
तैः वानरैः	அந்த வானர்களால்	मुखेभ्यः	வாய்களிலிருந்து
अधिष्ठितानां	உட்காரப்பெற்ற	रुधिरं	ரத்தம்
तेषां	அந்த	व्यक्तं समवर्तत	வெளிப்பட்டது.

• ते हया मथिता भग्ना व्यसवो धरणीं गताः ॥ ५३ ॥

ते हयाः	அந்த குதிரைகள்	व्यसवः	உயிர் துறந்தவை
मथिताः	தேய்க்கப்பட்டு		களாய்
भग्नाः	முறிக்கப்பட்டு	धरणीं गताः	பூமியில் விழுந்தன.

ते निहत्य हयांस्तस्य प्रमथ्य च महारथम् । पुनरुत्पत्य वेगेन तस्थुर्लक्ष्मणपार्श्वतः ॥ ५४ ॥

ते	அவர்கள் (வானரர்	प्रमथ्य च	முறித்துவிட்டும்
तस्य	அவனது	पुनः	மீண்டும்
हयान्	குதிரைகளை	वेगेन उत्पत्य	விரைவாய்க் தாவி
निहत्य	கொன்றும்	लक्ष्मणपार्श्वतः	லக்ஷ்மணருக்குப்பக்க
महारथं	சிறந்ததேரை	तस्थुः	நின்றார்கள். [லில்

स हताश्वादवपुत्य रथान्मथितसारथेः । शरवर्षेण सौमित्रिमभ्यधावत रावणिः ॥ ५५ ॥

सः रावणिः	அந்த இந்திரஜித்து	रथात्	ரதத்தினின்று
हताश्वात्	குதிரைகள் கொல்லப்	अवपुत्य	கீழ்க்குதித்து
	பட்டதும்	सौमित्रि	லக்ஷ்மணரை
मथितसारथेः	சாரதிமார்க்கப்பெற்ற	शरवर्षेण	சரமாரியால்
	துமான	अभ्यधावत	தாக்கினான்.

• ततो महेन्द्रप्रतिमः स लक्ष्मणः पदातिनं तं निहतैर्हयोत्तमैः ।

सृजन्तमाजौ निशिताञ्छरोत्तमान्भृशं तदा बाणगणैर्न्यवारयत् ॥ ५६ ॥

ततः	அப்பொழுது	आजौ	போரில்
महेन्द्रप्रतिमः	தேவேந்திரனை	निशितान्	கூரிய
सः	அந்த [நிகர்த்த	शरोत्तमान्	சிறந்த பாணங்களை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सृजन्तं	விடுப்பவனுமான
हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைகள்	तं	அவனை
निहतैः	கொல்லப்பட்டு	तदा	அப்பொழுது
पदातिनं	பதாதியாயிருப்பவ	बाणगणैः	சரஜாலங்களால்
	னும்	भृशं न्यवारयत्	மிகத்தகைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18894

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4219

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத பாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திமுன்றுவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது:

[புரா குசலங்காப்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாபவ்ஷமேத்யஜ்ஜவாடே த்வாதிஸதி திநேபு ஸீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 சதுர்விஸதததமே஽ஹி யுத்காணடே ஁கநவதததமஸர்஑மாரப்ய ஁காடஸுததரஸததமஸர்஑பர்யந்
 (18895—19819 ஸ்லு஁கா:) ஸீததம் । தஸ்ஸிந் திநே ஸீதா: ஸ்லு஁கா: 925]

ஆத்யதில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நித்யதில் அசுவமேதயாகஸாலேயதில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இருபத்துநான்காவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 91-வதுஸர்க்கம்
 முதல் 111-வது ஸர்க்கம் வரை (18895—19819) கானம்
 செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட
 சுலோக சங்கியை 925]

஁கநவதததம: ஸர்஑:—தோண்ணாற்றியோன்றுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௧ ॥

இந்நஜித்ய:—இந்திரஜித் வதம்.

ஸ ஹதாஸு஁ மஹதேஜா ஸுமௌ திஸுந்நிஸாசர: । இந்நஜித்யபரமகருத்ய: ஸப்ஜஜ்வால தேஜஸா ॥ ௧ ॥

மஹதேஜா:	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய	ஸுமௌ	தரையில்
ஸ:	அந்த	திஸுந்	நிற்பவனாய்
நிஸாசர:	அரக்கனான	தேஜஸா	அவமதிப்பைப்
இந்நஜித்	இந்திரஜித்து		பொறுத்தன்மையால்
ஹதாஸு:	குதிரைகள் கொல்லப் பட்டு	பரமகருத்ய:	சினம் மேலிட்டவனாய்
		ஸப்ஜஜ்வால	ஜ்வலித்தான்,

தௌ தந்விநௌ ஜிதாஸந்தாவந்யுந்யமிஸுமிஸுஸம் । விஜயேநாமிநிஸுக்ரான்தௌ வநே ஸஜதூஸாவிவ ॥

தந்விநௌ	வில்லாளிகளான	ஸஜதூஸௌ	சிறந்த இரு யானைகள்
தௌ	அவ்விருவர்கள்	இவ	போன்றவராய்
அந்யுந்ய	ஒருவரை ஒருவர்	இஸுமி:	பாணங்களால்
விஜயேந	வெற்றிகொண்டு	ஸுஸ	மிக
ஜிதாஸந்தௌ	கொல்ல விரும்பியவர்	அமிநிஸுக்ரான்தௌ	பொருதிக்கொண் டார்கள்.
வநே	காட்டில் [களாய்		

நிவஹ்யந்தஸுந்யுந்ய தே ராஸுஸவநௌகஸ: । ஸதாரிந் ந ஜஹ்யுதே ஸப்தந்தஸ்ததஸ்தத: ॥ ௩ ॥

தே	அந்த	ததஸ்தத:	ஆங்காங்கு
ராஸுஸவநௌகஸ: ச	அரக்கர்களும் வானரர்களும்	ஸப்தந்த:	பாய்ந்து செல்பவர் களாய்
அந்யுந்ய	ஒருவரை ஒருவர்	யுதே	போரில்
நிவஹ்யந்த:	தாக்கிக்கொள்பவர் களாய்	ஸதாரிந்	தலைவரை
		ஜஹ்யு: ந	பிரியா திருந்தார்கள்.

ततस्तात्राक्षसान्सर्वान्हर्षयत्रावणात्मजः । स्तुनवानो हर्षमाणश्च इदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥

रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன் (இந்திரஜித்து)	हर्षयन्	உதஸாகப்படுத்தி
ततः	அப்பொழுது	स्तुनवानः	புகழ்ந்து
तान्	அந்த	हर्षमाणः च	மகிழ்ச்சிகொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	वचनं	ஒரு மொழியை
सवान्	யாவரையும்	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	உரைத்தான்:

तमसा बहुलेनेमाः संसक्ताः सर्वतो दिशः । नेह विज्ञायते स्यो वा परो वा राक्षसोत्तमाः ॥

राक्षसोत्तमाः	“அரக்கச்சேரவட்டர் களே !	तमसा	இருளால்
इमाः	இந்த	संसक्ताः	சூழ்ந்திருக்கின்றன.
दिशः	திசைகள்	इह	இப்பொழுது
सर्वतः	எங்கும்	स्वः वा	தன தினத்தானே
बहुलेन	ஆடர்ந்த	परः वा	சத்ருவோ
		विज्ञायते न	தெரியப்படவில்லை.

हृष्टा भवन्तो युध्यन्तु हरीणां मोहनाय वै

हरीणां	“வானர்களை
मोहनाय	வஞ்சிப்பதின் பொருட்டு

॥ ६ ॥

भवन्तः	நீங்கள்
हृष्टाः वै	உதஸாகம் கொண்ட வர்களாகவே
युध्यन्तु	போரிடுங்கள்.

अहं तु रथमास्थाय आगमिष्यामि संयुगे

अहं तु	“நானும்
रथं	ரதமொன்றில்
आस्थाय	எறிக்கொண்டு

॥ ७ ॥

संयुगे	போரில்
आगमिष्यामि	வந்துசேருகிறேன்.

तथा भवन्तः कुर्वन्तु यथेमे काननौकसः । न बुद्धयेयुर्दुरात्मानः प्रविष्टे नगरं मयि ॥ ८ ॥

इमे	“இந்த	यथा	எப்படியானால்
दुरात्मानः	துஷ்டர்களாகிய	बुद्धयेयुः न	உணராதிருப்பார் களோ
काननौकसः	வானரர்கள்	तथा	அவ்வண்ணமாய்
मयि	நான்	भवन्तः	நீங்கள்
नगरं	பட்டணத்திற்கு	कुर्वन्तु	செய்வீர்களாக.”
प्रविष्टे	சென்றவளவில்		

इत्युक्त्वा रावणसुतो वञ्चयित्वा वनौकसः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां रथहेतोरमित्रहा ॥ ९ ॥

अमित्रहा	சத்ருஸம்ஹாரகனாகிய	वञ्चयित्वा	ஏமாற்றி
रावणसुतः	ராவணன் புதல்வன்	रथहेतोः	ரதத்திற்காக
इति	மேற்கண்டவாறு	लङ्कां	இலங்கை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	पुरीं	நகருக்கு
वनौकसः	வானரர்களை	प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

• स रथं भूषयित्वा तु रुचिरं हेमभूषितम् । प्रासासिशतसंपूर्णं युक्तं परमवाजिभिः ॥१०॥
अधिष्ठितं हयज्ञेन सूतेनाप्तोपदेशिना । आरूरोह महातेजा रावणिः समितिञ्जयः ॥ ११ ॥

महातेजाः . ஆற்றல் மிக்கவனும்
சமितिञ்ஜயः போரில் வெற்றிபெறு
பவனுமான
ச: ராவணி: அந்த இந்திரஜித்து
த அப்பொழுது
भूषयित्वा அலங்கரித்துக்கொ
ண்டு
हेमभूषितं பொன்னாலலங்கரிக்
रुचिरं அழகியதும் [கப்பட்டு
प्रासासिशतसंपूर्णं { நூற்றுக்கணக்கான
ஈட்டிகளாலும் வேல்
களாலும் நிறைந்ததும்

परमवाजिभिः சிறந்த குதிரைகளால்
युक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
हयज्ञेन குதிரைகளில் நன்கு
பழகியவனும்
आप्तोपदेशिना நன்மையையுணர்ந்த
உல்லவனுமான
सूतेन சாரதியால்
अधिष्ठितं வீற்றிருக்கப்பெற்
றதுமான
रथं ரதமொன்றில்
आरूरोह ஏறிக்கொண்டான்.

• स राक्षसगणैर्मुख्यैर्वृतो मन्दोदरीसुतः । निर्ययौ नगरात्तूर्णं कृतान्तबलचोदितः ॥ १२ ॥

मन्दोदरीसुतः மண்டோதரீபுதல்வ
स: அவன் [அகிய
मुख्यै: சிறந்த
राक्षसगणै: அரக்ககணங்களால்
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்

कृतान्तबलचोदितः யமனது சக்தியால்
தூண்டப்பெற்றவனாய்
नगरात् நகரில்நின்று
तूर्णं விரைவாய்
निर्ययौ வெளிக்கிளம்பினான்.

सोऽभिनिष्क्रम्य नगरादिन्द्रजित्परवीरहा । अभ्ययाज्जवनैरश्वैर्लक्ष्मणं सविभीषणम् ॥

परवीरहा சத்ருவீரர்களை சம்
ஹரிப்பவனான
स: அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
नगरात् நகரில்நின்று
अभिनिष्क्रम्य வெளிக்கிளம்பி

जवनै: வேகமடைந்த
अश्वै: குதிரைகளால்
सविभीषणं விபிஷணருடனிருக்
கும்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
अभ्ययात् கிட்டினான்.

• ततो रथस्थमालोक्य सौमित्रि रावणात्मजम् । वानराश्च महावीर्या राक्षसश्च विभीषणः ॥
विस्मयं परमं जग्मुर्लाघवात्तस्य धीमतः ॥ १४ ॥

ततः அப்பொழுது
रावणात्मजं ராவணன் புதல்வனை
रथस्थं ரதத்திலிருப்பவனாய்
आलोक्य பார்த்து,
सौमित्रि: லக்ஷ்மணரும்
महावीर्या: மகாவீர்யசாலிகளான
वानरा: च வானரர்களும்த

राक्षस: அரக்கராகிய
विभीषण: च விபிஷணரும்
धीमतः புத்திமானாகிய
तस्य அவனது
लाघवात् சாமர்த்தியத்தால்
परमं மிகுந்த
विस्मयं ஆச்சர்யத்தை
जग्मु: கொண்டார்கள்.

रावणिश्चापि संक्रुद्धो रणे वानरयूथपान् । पातयामास बाणौघैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥

अथ अप्पொழுதும்
 रावणिः अपि இந்திரஜித்தும்
 संक्रुद्धः சினம்மிசூந்தவனாய்
 रणे போரில்
 वानरयूथपान् வானரசேனைத்தலை
 வர்களை

बाणौघैः பாணசமூகங்களால்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 सहस्रशः च ஆயிரக்கணக்காகவும்
 पातयामास வீழ்த்தினான்.

स मण्डलीकृतधनु रावणिः समितिञ्जयः । हरीनभ्यहनत्क्रुद्धः परं लाघवमास्थितः ॥१६॥

समितिञ्जयः போரில் வெற்றி
 கொள்பவனான
 सः அந்த
 रावणिः இந்திரஜித்து
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டு

मण्डलीकृतधनुः வில்லை வளைத்துக்
 கொண்டவனாய்
 परं लाघवं பெரும் வேகத்தை
 आस्थितः கைக்கொண்டு
 हरीन् வானரர்களை
 अभ्यहनत् தாக்கினான்.

ते वध्यमाना हरयो नाराचैर्भीमविक्रमाः । सौमित्रिं शरणं प्राप्ताः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥

ते அந்த
 भीमविक्रमाः பயங்கரப்பிரதாப
 हरयः வானரர்கள் [முற்ற
 नाराचैः நாராசபாணங்களால்
 वध्यमानाः தாக்கப்படுபவர்
 களாய்

प्रजाः பிரஜைகள்
 प्रजापतिं பிரம்மதேவரிடம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறோ
 सौमित्रिं லக்ஷ்மணரிடம்
 शरणं प्राप्ताः சரணம் புகுந்தார்கள்.

ततः समरकोपेन ज्वलितो रघुनन्दनः । विच्छेद कार्मुकं तस्य दर्शयन्पाणिलाघवम् ॥

ततः அப்பொழுது
 रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர்
 समरकोपेन போர்ச்சினத்தால்
 ज्वलितः ஜ்வலிப்பவராய்
 पाणिलाघवं கைவன்மையை

दर्शयन् காட்டி
 तस्य அவனது
 कार्मुकं வில்லை
 विच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

सोऽन्यत्कार्मुकमादाय सज्यं चक्रे त्वरन्निव । तदप्यस्य त्रिभिर्बाणैर्लक्ष्मणो निरकृन्तत ॥

सः அவன் (இந்திரஜித்து)
 अन्यत् வேறு
 कार्मुकं வில்லொன்றை
 आदाय கைக்கொண்டு
 इव முற்றும்
 त्वरन् துரிதமுற்று
 सज्यं चक्रे நானேற்றினான்.

अस्य இவனது
 तत् अपि அதையும் (வில்லையும்)
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 त्रिभिः மூன்று
 बाणैः பாணங்களால்
 निरकृन्तत முறித்துவிட்டார்.

अथैनं छिन्नधन्वानमाशीविषविषोपमैः । विव्याधोरसि सौमित्रि रावणिं पञ्चभिः शरैः ॥

சௌமீத்ரி:	லக்ஷ்மணர்	उरसि	மார்பில்
अथ	பிற்பாடு	आशीविषविषोपमैः	சர்ப்பங்களின் விஷத்
छिन्नधन्वानं	வில்லொடிந்தவனாகிய		திற்கொப்பான
एनं	இந்த	पञ्चभिः शरैः	ஐந்து பாணங்களால்
रावणिं	இந்திரஜித்தை	विव्याध	எய்தார்.

ते तस्य कायं निर्भिद्य महाकार्मुकनिःसृताः । निपेतुर्धरणीं बाणा रक्ता इव महोरगाः ॥

महाकार्मुक-	} சிறந்த கோதண்டத்	निर्भिद्य	ஊடுருவி,
निःसृताः		रक्ताः	சிவந்த
	புறப்பட்டவைகளான	महोरगाः	பெரும்பாம்புகள்
ते	அந்த	इव	போன்றவைகளாய்
बाणाः	பாணங்கள்	धरणीं	பூமியில்
तस्य	அவனது	निपेतुः	விழுந்தன.
कायं	உடலை		

स भिन्नवर्मा रुधिरं वमन्वक्त्रेण रावणिः । जग्राह कार्मुकश्रेष्ठं दृढज्यं बलवत्तरम् ॥ २२ ॥

सः	அந்த	वमन्	கக்குபவனாய்
रावणिः	இந்திரஜித்து	बलवत्तरं	மிக உறுதியானதும்
भिन्नवर्मा	கவசம் பிளர்க்கப்	दृढज्यं	உறுதியான நான்
	பட்டவனாகி		கொண்டதுமான
वक्त्रेण	வாயால்	कार्मुकश्रेष्ठं	சிறந்த வில்லொன்றை
रुधिरं	ரத்தத்தை	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

स लक्ष्मणं समुद्दिश्य परं लाघवमास्थितः । वर्षं शरवर्षाणि वर्षाणीव पुरन्दरः ॥ २३ ॥

सः	அவன்	शरवर्षाणि	பாணவர்ஷங்களை
परं	பெரும்	पुरन्दरः	இந்திரன்
लाघवं	வேகத்தை	वर्षाणि	மழைகளை
आस्थितः	கொண்டவனாய்	इव	எவ்வண்ணமோ
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை		அவ்வண்ணமே
समुद्दिश्य	குறித்து	वर्षं	வர்ஷித்தான்.

मुक्तमिन्द्रजिता तत्तु शरवर्षमरिन्दमः । आवारयदसंभ्रान्तो लक्ष्मणः सुदुरासदम् ॥ २४ ॥

अरिन्दमः	சத்ருஸம்ஹாரக	मुक्तं	விடப்பட்டதும்
	ராகிய	सुदुरासदं	தகைக்கவொண்ண
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		ததுமான
असंभ्रान्तः	கலவரங்கொள்ளாத	तत्	அந்த
	வராய்	शरवर्षं तु	பாணவர்ஷத்தையும்
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்	आवारयत्	தகைத்துவிட்டார்.

दर्शयामास च तदा रावणिं रघुनन्दनः । असंभ्रान्तो महातेजास्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २५ ॥
ततस्तात्राक्षसान्सर्वास्त्रिभिरेकैकमाहवे । अविध्यत्परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं संप्रदर्शयन् ॥ २६ ॥

மஹாதேஜஸ்வியும்
அசம்ப்ரான்தஃ
ரஃகுநந்ந:
பரமக்ருத்:
ததா
சீக்ஷாஸ்திரத்தை
ராவணி
சர்வாந்
ராக்ஷசாந்
சம்ப்ரதர்ஸயந்

दर्शयामास
तत्
इव
अद्भुतं
अभवत्
ततः
आहवे
तान्
एकैकं
त्रिभिः
अविध्यत्

காண்பிவித்தார்.
அது
முற்றும்
ஆச்சர்யகரமாய்
இருந்தது.
அப்பொழுது
போரில்
அவர்களை
ஒவ்வொருவரையும்
மும்முன்று பாணங்
எய்தார். [களால்]

राक्षसेन्द्रसुतं चापि बाणौघैः समताडयत्

॥ २७ ॥

राक्षसेन्द्रसुतं अपि च இந்திரஜித்தையும்

बाणौघैः
समताडयत्

பாணசமூகங்களால்
தாக்கினார்.

सोऽतिविद्धो बलवता शत्रुणा शत्रुघातिना । असक्तं प्रेषयामास लक्ष्मणाय बहूञ्छरान् ॥

शत्रुघातिना
बलवता
शत्रुणा
अतिविद्धः
सः

लक्ष्मणाय
बहून् शरान्
असक्तं
प्रेषयामास

லக்ஷ்மணரின்மீது
பல பாணங்களை
விரைவாய்
விடுத்தான்.

तानप्राप्ताञ्छितैर्वाणैश्चिच्छेद रघुनन्दनः

॥ २९ ॥

रघुनन्दनः
शितैः
बाणैः

तान्
अप्राप्तान्
चिच्छेद

அவைகளை
கிட்டிவராதவைகளாய்
துண்டித்தெறிந்தார்.

सारथेरस्य च रणे रथिनो रथसत्तमः । शिरो जहार धर्मात्मा भलेनानतपर्वणा ॥ ३० ॥

धर्मात्मा
रथसत्तमः च
रणे
आनतपर्वणा
भलेन

रथिनः
अस्य
सारथेः
शिरः
जहार

ரதவீரனான
இவனுடைய
சாரதியின்
தலையை
அறுத்துவிட்டார்.

असूतास्ते हयास्तत्र रथमूहुरविकृवाः । मण्डलान्यभिधावन्तस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ३१ ॥

तत्र
ते
हयाः

असूताः
अविकृवाः

சாரதியையிழந்தும்
குழப்பமுருதவை

களாய்

मण्डलानि	மண்டலாகாரமாய்	तत्	அது
अभिधावन्तः	சுற்றி ஓடுபவைகளாய்	इव	முற்றும்
रथं	தேரை	अद्भुत	ஆச்சர்யகரமாய்
ऊहुः	வகித்தன.	अभवत्	இருந்தது.

अमर्षवशमापन्नः सौमित्रिर्दृढविक्रमः । प्रत्यविद्धयद्धयांस्तस्य शरैर्वित्रासयन्नो ॥ ३२ ॥

दृढविक्रमः	வலிந்த வன்மை கொண்ட	तस्य	அவனது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	हयान्	குதிரைகளை
अमर्षवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்ட	शरैः	பாணங்களால்
रणे	போரில் [வராய்	वित्रासयन्	மருளச்செய்பவராய்
		प्रत्यविध्यत्	எய்தார்.

अमृष्यमाणस्तत्कर्म रावणस्य सुतो बली । विव्याध दशभिर्वाणैः सौमित्रिं तममर्षणम् ॥

बली	பலசாலியான	तं	அந்த
रावणस्य	ராவணனது	अमर्षणं	கோபங்கொண்டிருந்த
सुतः	புதல்வன் (இந்திர ஜித்து)	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
तत्कर्म	அவரது செயலை	दशभिः	பத்து
अमृष्यमाणः	பொருதவனாய்	वाणैः	பாணங்களால்
		विव्याध	எய்தான்.

ते तस्य वज्रप्रतिमाः शराः सर्पविषोपमाः । विलयं जग्मुराहत्य कवचं काञ्चनप्रभम् ॥

वज्रप्रतिमाः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர் த்தவைகளும்	तस्य	அவரது (லக்ஷ்மண ரது)
सर्पविषोपमाः	பாம்புவிஷத்திற்கொப் பானவைகளுமான	काञ्चनप्रभं	பொன்னொளி
ते	அந்த	कवचं	கவசத்தை [கொண்ட
शराः	பாணங்கள்	आहत्य	தாக்கி
		विलयं जग्मुः	உருவழிந்தன.

अभेद्यकवचं मत्वा लक्ष्मणं रावणात्मजः । ललाटे राघवं वाणैः सुपुङ्खैस्त्रिभिर्निद्रजित् ॥ ३५ ॥

रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வனான	शीघ्रास्त्रं	சீக்கிராஸ்திரத்தை
इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்	प्रदर्शयन्	நுஜுப்படுத்துபவ
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	राघवं	லக்ஷ்மணரை [ஞய்
अभेद्यकवचं	பிளக்கமுடியா கவச மணிந்தவராய்	ललाटे	நெற்றியில்
मत्वा	அறிந்து	सुपुङ्खैः	கூரியமுனைகொண்ட
परमकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டவ னாய்	त्रिभिः	மூன்று
		वाणैः	பாணங்களால்
		अविध्यत्	எய்தான்.

तौ परस्परमभ्येत्य सर्वगात्रेषु धन्विनौ । घोरैर्विव्यधतुर्वाणैः कृतभावानुभौ जये ॥ ४० ॥

धन्विनौ	வில்லாளிகளாகிய	அभ்யேத்ய	எதிர்த்து
तौ उभौ	அந்த இருவர்களும்	सर्वगात्रेषु	எல்லா அவயவங்களி
जये	வெற்றியில்	घोरैः	கொடிய [ஹும்
कृतभावौ	ஊக்கங்கொண்டவர்	वाणैः	பாணங்களால்
	களாய்	विव्यधतुः	தாக்கிக்கொண்டார்
परस्परं	ஒருவரையொருவர்		கள்.

ततः समरकोपेन संयुक्तो रावणात्मजः । विभीषणं त्रिभिर्वाणैर्विव्याध वदने शुभे ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	शुभे	அழகிய
रावणात्मजः	இந்திரஜித்து	वदने	முகத்தில்
समरकोपेन	போர்ச்சினத்தால்	विभिः	மூன்று
संयुक्तः	மூண்டவனாய்	वाणैः	கணைகளால்
विभीषणं	விபீஷணரை	विव्याध	எய்தான்.

अयोमुखैस्त्रिभिर्विध्वा राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । एकैकेनाभिविव्याध तान्सर्वान्हरियूथपान् ॥

अयोमुखैः	இருப்புமுனைகொண்ட	एकैकेन	ஒவ்வொன்றால்
त्रिभिः	மூன்றுகளால்	तान्	அந்த
राक्षसेन्द्रं	அரக்கரிஹத்தமரா	हरियूथपान्	வானரசேனைத்தலைவர்கள்
विभीषणं	விபீஷணரை [கிய	सर्वान्	யாவரையும்
विध्वा	அடித்துவிட்டு	अभिविव्याध	தாக்கினார்.

तस्मै दृढतरं क्रुद्धो जघान गदया हयान् । विभीषणो महातेजा रावणेः स दुरात्मनः ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவராகிய	दुरात्मनः	தீயனாகிய
सः	அந்த	रावणेः	இந்திரஜித்தின்
विभीषणः	விபீஷணர்	हयान्	குதிரைகளை
तस्मै	அவன்மீது	गदया	கதைகொண்டு
दृढतरं क्रुद्धः	மிகவும் சினங்கொண்டு	जघान	புடைத்தார்.

• स हताश्वादवपुत्य रथान्निहतसारथेः । अथ शक्तिं महातेजाः पितृव्याय मुमोच ह ॥ ४४ ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவனான	रथात्	ரதத்தினின்று
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	अवपुत्य	கீழ்க்குதித்து
अथ	அப்பொழுது	पितृव्याय	சிறிய தந்தையின்
हताश्वात्	குதிரைகள் மாண்டதும்		மீது
निहतसारथेः	ஸாரதி மாய்க்கப் பட்டதுமான	शक्तिं	வேல் ஒன்றை
		मुमोच ह	எறிந்தான்.

तामापतन्तीं संप्रेक्ष्य सुमित्रानन्दवर्धनः । चिच्छेद निशितैर्बाणैर्दशधा साऽपतद्भुवि ॥ ४५ ॥

सुमित्रानन्दवर्धनः	லக்ஷ்மணர்	चिच्छेद	துண்டித் தெறிந்தார்.
तां	அதை (வேலை)	सा	அது
आपतन्तीं	எதிர்த்து வருவதாய்	भुवि	பூமியில்
संप्रेक्ष्य	கவனித்து	दशधा	பத்துத் துணுக்கு
निशितैः	கூரிய		களாய்
बाणैः	கணைகளால்	अपतत्	கீழ்விழுந்தது.

तस्मै दृढधनुः क्रुद्धो हताश्वाय विभीषणः । वज्रस्पर्शसमान्पञ्च ससर्जोरसि मार्गणान् ॥

दृढधनुः	வில்லறம் வாய்க்கப்	उरसि	மார்பில்
विभीषणः	விபீஷணர் [பெற்ற	वज्रस्पर्शसमान्	வஜ்ராயுதவீழ்ச்சிக்கு
हताश्वाय	குதிரைகளையிழுந்த		நிகரான
तस्मै	அவன்மீது	पञ्च मार्गणान्	ஐந்து பாணங்களை
क्रुद्धः	சினந்து	सर्ज	விடுத்தார்.

ते तस्य कायं निर्भिद्य रुक्मपुङ्खा निमित्तगाः । बभूवुर्लोहितादिग्धा रक्ता इव महोरगाः ॥

निमित्तगाः	இலக்குகளில் பாயும்	लोहितादिग्धाः	இரத்தம் தோய்ந்த
रुक्मपुङ्खाः	பொன் முனைகொண்ட		வைகளாய்
ते	அவைகள்	रक्ताः	சிவந்த
तस्य	அவனது	महोरगाः	பெரும் சர்ப்பங்கள்
कायं	உடலை	इव	போன்றவாறாய்
निर्भिद्य	பிளந்து	बभूवुः	விளங்கின.

स पितृव्याय संक्रुद्ध इन्द्रजिच्छरमाददे । उत्तमं रक्षसां मध्ये यमदत्तं महाबलः ॥ ४८ ॥

रक्षसां मध्ये	அரக்கர்களுள்	संक्रुद्धः	சினம் மேலிட்டு
महाबलः	மிக்க பலசாலியான	यमदत्तं	யமனாலளிக்கப்பட்ட
सः	அந்த	उत्तमं शरं	சிறந்த பாணத்தை
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	मध्ये	(அரக்கர்கள்)
पितृव्याय	சிறிய தந்தையின்		மத்தியில்
	பேரில்	आददे	கைக்கொண்டான்.

तं समीक्ष्य महातेजा महेषु तेन सहितम् । लक्ष्मणोऽप्याददे बाणमन्यं भीमपराक्रमः ॥ ४९ ॥

कुवेरेण स्वयं स्वप्ने यदत्तमपितात्मना । दुर्जयं दुर्विषहं च सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ५० ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	तं	அந்த
भीमपराक्रमः	பெரும் பிரதாபசாலி	महेषु	சிறந்த அஸ்திரத்தை
	யுமான	समीक्ष्य	பார்த்து
लक्ष्मणः अपि	லக்ஷ்மணரும்	अपितात्मना	அளவற்ற மகிமை
तेन	அவனால்		வாய்ந்த
संहितं	தொடுக்கப்பெற்ற	कुवेरेण	குபேரனால்

स्वप्ने	ஸ்வப்னத்தில்	दुर्विषयं च	சகிக்கவொண்ணாத
स्वयं	நேரிலேயே		துமான
दत्तं	அளிக்கப்பெற்றதும்	यत्	எதுவோ அந்த
दुर्जयं	தகைக்கவரியதும்	अन्यं	மற்றொரு
सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட	बाणं	பாணத்தை
सुरासुरैः अपि	தேவாசுரராலும்	आद्रे	கைக்கொண்டார்.

तयोस्ते धनुषी श्रेष्ठे बाहुभिः परिघोपमैः । विकृष्यमाणे बलवत्कौश्राविव चुकूजतुः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களின்	बलवत्	வலுக்கொண்டு
ते	அந்த	विकृष्यमाणे	இழுக்கப்படுகின்றன
श्रेष्ठे	சிறந்த		வாய்
धनुषी	விற்களிரண்டும்	कौश्रौ इव	இரு அன்றில்கள்
परिघोपमैः	உழலைத்தடி களுக்கொ		போன்றவாறாய்
बाहुभिः	கைகளால் [ப்பான	चुकूजतुः	ஒலித்தன.

ताभ्यां तौ धनुषी श्रेष्ठे संहितौ सायकोत्तमौ । विकृष्यमाणौ वीराभ्यां भृशं जज्वलतुः श्रिया ॥

ताभ्यां	அந்த	संहितौ	பூட்டப்பெற்று
वीराभ्यां	இரு வீரர்களால்	विकृष्यमाणौ	தொடுக்கப்படுகின்ற
श्रेष्ठे धनुषी	சிறந்த இரு விற்களில்		னவாய்
तौ	அந்த	श्रिया	ஒளியால்
सायकोत्तमौ	இரு சிறந்த பாணங்	भृशं	மிகவும்
	களும்	जज्वलतुः	திக்கூந்தன.

तौ भासयन्तावाकाशं धनुर्भ्यां विशिखौ च्युतौ । मुखेन मुखमाहत्य संनिपेततुरो जसा ॥

धनुर्भ्यां	இரு விற்களின்றும்	विशिखौ	பாணங்களும்
आकाशं	வானத்தை	मुखेन	தனியால்
भासयन्तौ	மிளிரச்செய்து	मुखं	தனியை
	கொண்டு	ओजसा	வலுக்கொண்டு
च्युतौ	வெளிப்போந்த	आहत्य	தாக்கி
तौ	அவ்விரு	सन्निपेततुः	வீழ்த்தன.

सन्निपातस्तयोरार्सच्छरयोर्घोररूपयोः

घोररूपयोः	கொடிய உருக்
	கொண்ட

तयोः	அவ்விரு
------	---------

सधूमविस्फुलिङ्गश्च तज्जोऽग्निर्दारुणोऽभवत्

सधूमविस्फुलिङ्गः	புகையுடனும் பொறி
	களுடனும்

तजः	அதிலிருந்து கிளம்பிய
-----	----------------------

॥ ५४ ॥

शरयोः	பாணங்களுக்கும்
सन्निपातः	வீணை அழிவு
आसीत्	நேர்ந்தது.

॥ ५५ ॥

अग्निः च	தீ
दारुणः	மிகக்கொடியதாய்
अभवत्	இருந்தது.

तौ महाग्रहसङ्काशावन्योन्यं सन्निपत्य च । सङ्ग्रामे शतधा यान्तौ मेदिन्यां विनिपेततुः॥

महाग्रहसङ्काशौ	பெரிய கிரகங்களை	सन्निपत्य च	தாக்கி,
तौ	அவைகள் [நிகர்த்த	शतधा यान्तौ	பல துணுக்குகளாக
संग्रामे	போரில்	मेदिन्यां	தரையில் [ஆகி
अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று	विनिपेततुः	வீழ்ந்துவிட்டன.

शरौ प्रतिहतौ दृष्ट्वा तावुभौ रणमूर्धनि । व्रीडितौ जातरोषौ च लक्ष्मणेन्द्रजितौ तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	उभौ	இருவர்களும்
रणमूर्धनि	போர்முகத்தில்	शरौ	பாணங்களை
तौ	அந்த	प्रतिहतौ	அழிக்கப்பட்டனவாய்
लक्ष्मणेन्द्रजितौ	லக்ஷ்மணரும் இந்திர	दृष्ट्वा	கவனித்து
	ஜித்துமாகிய	व्रीडितौ	வெட்கமுற்று
		जातरोषौ च	சினமும் எய்தினர்.

सुसंरब्धस्तु सौमित्रिरस्त्रं वारुणमाददे

॥ ५८ ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	वारुणं अस्त्रं	வாருண அஸ்திரத்தை
तु	அப்பொழுது	आददे	தொடுத்தார்.
सुसंरब्धः	ஆவேசமுற்று		

रौद्रं महेन्द्रजिद्युद्धे व्यसृजद्युधि निष्ठितः । तेन तद्विहतं त्वस्त्रं वारुणं परमाद्भुतम् ॥ ५९ ॥

महेन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	युद्धे	போரில்
रौद्रं	ருத்திராஸ்திரத்தை	तत्	அந்த
युधि	போரில்	वारुणं	வாருண
निष्ठितः	முனைந்தவனாய்	अस्त्रं	அஸ்திரமானது
व्यसृजत्	விடுத்தான்.	परमाद्भुतं तु	மிக்க ஆச்சர்யமடைய
तेन	அதனால் (ருத்திராஸ்	विहतम्	த்தக்கவண்ணமாய்
	திரத்தால்)		அழிக்கப்பட்டது.

ततः क्रुद्धो महातेजा इन्द्रजित्समितिञ्जयः । आग्नेयं सन्दधे दीप्तं स लोकं संक्षिपन्निव ॥

ततः	பிறகு	क्रुद्धः	சினமுண்டு
समितिञ्जयः	போரில் வெற்றி	लोकं	உலகையே
	கொள்ளும்	संक्षिपन् इव	அழிப்பவன்போலாகி
महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்படைத்த	दीप्तं	ஒளிமிக்க
सः	அந்த	आग्नेयं	ஆக்கினையாஸ்திரத்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	सन्दधे	தொடுத்தான். [தை

सौरणास्त्रेण तद्दीरो लक्ष्मणः प्रत्यवारयत्

॥ ६१ ॥

तत्	அதை	सौरण	சூர்ய
वीरः	சூரன	अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रत्यवारयत्	தடுத்தார்.

अस्त्रं निवारितं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं शत्रुनाशाय घोरमस्त्रं समाददे ॥६२॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	शत्रुनाशाय	பகைவனையழிப்பதற் காக
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	आसुरं	ஆஸ்ரஸம்பந்தமான
निवारितं	தடுக்கப்பட்டதாக	घोरं	கொடிய
दृष्ट्वा	உணர்ந்து	अस्त्र	அஸ்திரத்தை
क्रोधमूर्च्छितः	சினத்தால் மெய்மறந் தவனாகி	समाददे	தொடுத்தான்.

तस्माच्चापाद्विनिष्पेतुर्भास्वराः कूटमुद्राः । शूलानि च भुशुण्ड्यश्च गदाः खड्गाः परश्वधाः ॥

तस्मात्	அந்த	भुशुण्ड्यः	புகண்டியெனும் ஆயு தங்களும்
चापात्	வில்லினின்றும்	गदाः	கதைகளும்
भास्वराः	ஒளிமிக்க	खड्गाः	கத்திகளும்
कूटमुद्राः च	கூடாயுதங்களும் முத்கராயுதங்களும்	परश्वधाः च	கோடரிகளும்
शूलानि	சூலாயுதங்களும்	विनिष्पेतुः	வெளிப்போந்தன.

तद्दृष्ट्वा लक्ष्मणः संख्ये घोरमस्त्रमथासुरम् । अवार्य सर्वभूतानां सर्वशत्रुविनाशनम् ॥
माहेश्वरेण द्युतिमांस्तदस्त्रं प्रत्यवारयत् ॥ ६४ ॥

अथ	அப்பொழுது	सर्वशत्रुविनाशनं	ஸர்வ சத்ருக்களையும் அழிக்கவல்லதுமான
द्युतिमान्	தேஜோவானாகும்	आसुरं	ஆஸ்ர
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
संख्ये	போரில்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तत्	அந்த	माहेश्वरेण	மாகேச்வராஸ்திரத் தால்
घोरं	பயங்கரமானதும்	तत्	அந்த
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிராணி களாலும்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
अवार्यं	தடுக்கவொண்ணாத தும்	प्रत्यवारयत्	தகைத்துவிட்டார்.

तयोः सुतुमुलं युद्धं संबभूवादुतोपमम् ॥ ६५ ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்	अदुतोपमं	உவமையற்றவாறும்
युद्धं	யுத்தமானது	संबभूव	நிகழ்ந்தது.
सुतुमुलं	மிகக்குழப்பமாயும்		

गगनस्थानि भूतानि लक्ष्मणं पर्यवारयन् ॥ ६६ ॥

गगनस्थानि	ஆகாயத்திலிருக்கும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
भूतानि	ஜீவகோடிகள்	पर्यवारयन्	சூழ்ந்துகொண்டனர்.

भैरवाभिस्ते भीमे युद्धे वानररक्षसाम् । भूतैर्बहुभिराकाशं विस्मितैरावृतं बभौ ॥ ६७ ॥

வானரரக்ஷஸர்	வானரராக்ஷஸர்	ஆகாசம்	ஆகாசமானது
	களின்	விஸ்மதே:	ஆச்சர்யங்கொண்ட
भीमे	பயங்கரமானதும்	बहुभिः	பல
भैरवाभिस्ते	பயங்கரவோசை	भूतैः	புதங்களால்
	கொண்டதுமான	आवृतं	சூழப்பெற்றதாய்
युद्धे	போரில்	बभौ	இருந்தது.

ऋषयः पितरो देवा गन्धर्वा गरुडोरगाः । शतक्रतुं पुरस्कृत्य ररक्षुर्लक्ष्मणं रणे ॥ ६८ ॥

ऋषयः	ரிஷிகளும்	शतक्रतुं	இந்திரனை
पितरः	பித்ருக்களும்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
देवाः	தேவர்களும்	रणे	போரில்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
गरुडोरगाः	கருடர்களும், உரகர்	ररक्षुः	ரக்ஷித்தார்கள்.
	களும்		

अथान्यं मार्गणश्रेष्ठं सन्दधे राघवानुजः । हुताशनसमस्पर्शं रावणात्मजदारणम् ॥ ६९ ॥

अथ	அப்பொழுது	रावणात्मजदारणं	இந்திரஜித்தை சிதைக் கவல்லதுமான
राघवानुजः	லக்ஷ்மணர்	अन्यं	மற்றொரு
हुताशनसमस्पर्शं	அக்னிக்கொப்பாகிய	मार्गणश्रेष्ठं	சிறந்த பாணமொன் றை
	ஸ்பர்சங்கொண்டதும்	सन्दधे	தொடுக்கலாயினர்.

सुपत्रमनुवृत्ताङ्गं सुपर्वाणं सुसंस्थितम् । सुवर्णविकृतं वीरः शरीरान्तकरं शरम् ॥ ७० ॥

दुरावारं दुर्विषहं राक्षसानां भयावहम् । आशीविषविषप्रख्यं देवसङ्घैः समर्चितम् ॥ ७१ ॥

येन शक्रो महातेजा दानवानजयत्प्रभुः । पुरा दैवासुरे युद्धे वीर्यवानहरिवाहनः ॥ ७२ ॥

तदैन्द्रमस्त्रं सौमित्रिः संयुगेष्वपराजितम् । शरश्रेष्ठं धनुःश्रेष्ठे नरश्रेष्ठोऽभिसन्दधे ॥ ७३ ॥

वीरः	வீரரும்	पुरा	முன்னொருகால்
नरश्रेष्ठः	புருஷேந்தமருமா	दैवासुरे	தேவாஸுர
	கிய	युद्धे	போரில்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	येन	எதைக்கொண்டு
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	दानवान्	அசுரர்களை
प्रभुः	ஸ்ர்வசக்தனும்	अजयत्	வெற்றிகொண்டானே
	{ ஹரியெனும் குதிரை	तत्	அதா கிறதும்
हरिवाहनः	{ யை வாஹனமாய்க்	सुपत्रं	அழகிய சிறகுகள்
	{ கொண்டவனும்		கட்டப்பெற்றதும்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	अनुवृत्ताङ्गं	ஒரே சீரான உருக்
शक्रः	இந்திரன்		கொண்டதும்

सुपर्वाणं	அழகிய கணுக்களுற் றதும்	भयावहं	ஆபத்தைத்தர வல்லதும்
सुसंस्थितं	மிக்க உறுதியானதும்	आशीर्विषविषप्रख्यं	சர்ப்பத்தின் விஷத் திற்கொப்பானதும்
सुवर्णविकृतं	பொன்னுலிழைக்கப் பெற்றதும்	देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்
शरीरान्तर्करं	சரீரத்திற்குநாசத்தை விளைவிக்கும்	समचितं	பூஜிக்கப்பெற்றதும்
शरं	பாணமாகிறதும்	संयुगेषु	போர்களில்
दुरावारं	தகைக்கவொண்ண ததும்	अपराजितं	எவராலும் வெல்லப் பெறாததும்
दुर्विषहं	சகிக்கவொண்ணாத தும்	ऐन्द्रं अस्त्रं	ஐந்திர அஸ்திரமான
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு	शरश्रेष्ठं	சிறந்த பாணத்தை
		धनुःश्रेष्ठे	சிறந்த வில்லால்
		अभिसन्धये	பூட்டினார்.

सन्धायामित्रदलनं विचर्ष शरासनम् । सज्यमायम्य दुर्धर्षं कालो लोकक्षये यथा॥७४॥

लोकक्षये	பிரளயகாலத்தில்	सज्यं	நானேற்றப்பட்டதும்
काः	மிருத்யு	दुर्धर्षं	தகைக்கவரியதுமான
यथा	போன்றவராய்	शरासनं	வில்லை
अमित्रदलनं	சத்துருக்களைச் சிதைக்கவல்லதும்	आयम्य	வளைத்து
		संधाय	தொடுத்து
		विचर्ष	இழுத்தார்.

सन्धाय धनुषि श्रेष्ठे विकर्षन्निदमब्रवीत् । लक्ष्मीवांलक्ष्मणो वाक्यमर्थसाधकमात्मनः ॥

लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீஸம்பன்னரான	आत्मनः	தனக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अर्थसाधकं	காரியசுத்தியை விளை விக்கும்
श्रेष्ठे	சிறந்த	वाक्यं	ஒரு திருமொழியை
धनुषि	வில்லில்	इदं	பின்வருமாறு
संधाय	தொடுத்து	अब्रवीत्	சாற்றியருளினார்.
विकर्षन्	இழுப்பவராய்		

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि । पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैनं जहि रावणिम् ॥

पौरुषे	“பிரதாபவிஷயத்தில்	सत्यसन्धः च	ஸத்தியசந்தராகவும்
अप्रतिद्वन्द्वः	ஒப்பற்றவராகிய	यदि	இருக்கிறார் எனில்
दाशरथिः	தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமைந்தராகிய	शर	ஒ பாணமே!
रामः	ஸ்ரீராமர்	एनं	இந்த
धर्मात्मा च	தர்மாத்மாவும்	रावणिं	இந்திரஜித்தை
		जहि	வதைப்பாயாக. ॥

த	அந்த
பாண்	பாணத்தை
எந்நாசுரே	இந்திராஸ்திரமந்தி ரத்தால்
சமாயோஜ்ய	அபிமந்திரித்து
ஆகர்ண	காதுவரை
விக்ரஹ	இழுத்து
இந்நஜிதம் ப்ரதி	இந்திரஜித்தைக் குறித்து
சசர்ஜ .	விடுத்தார்.

श्रीमज्ज्वलित- कुण्डलं	அழகுபெரிக்க விக்கும் குண்டலங்க ளுடனும் கூட துண்டித்து சரீரத்தினின்று பூதலத்தில் வீழ்த்தியது.
प्रमथ्य कायात् भूतले पातयामास	

भूमौ	பூமியில்
रुधिरोक्षितं	ரத்தத்தால் நனைந்து
तपनीयनिभं	ஸ்வரணத்திற்கொப்
	பானதாய்
ददशे	காணப்பட்டது.

विःवस्तः	அழிக்கப்பெற்று
हतः	உயிரிழந்து
धरण्यां	பூமியில்
आशु	சடக்கென
निपपात	சாய்ந்துவிட்டான்.

वानराः	வானர்கள்
सर्वे	யாவரும்
तस्मिन्	அவன் (இந்திரஜித்து)

निहते	மாண்டவளவில்	यथा	எவ்வண்ணமோ
वृत्तवधे	விருத்திராசுரன்	हृष्यन्तः	அவ்வண்ணமே
	வதையால்		உற்சாகம் பூண்டவர்
देवाः	தேவர்கள்	चुकुशुः	களாய்
			ஆரவாரித்தார்கள்.

अथान्तरिक्षे देवानामृषीणां च महात्मनाम् । अभिज्ञे च सन्नादो गन्धर्वाप्सरसामपि ॥

अथ	அப்பொழுது	गन्धर्वाप्सरसां	கந்தர்வர்களுடைய
अन्तरिक्षे	வானில்	अपि	வும் அப்ஸரஸ்களு
देवानां च	தேவர்களுடையவும்		டையவும்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	सन्नादः	பேரரவாரம்
ऋषीणां च	ரிஷிகளுடையவும்	अभिज्ञे	உண்டாயிற்று.

पतितं तमभिज्ञाय राक्षसी सा महाचमूः । वध्यमाना दिशो भेजे हरिभिर्जितकाशिभिः ॥

सा	அந்த	जितकाशिभिः	வெற்றிகொண்டு
राक्षसी महाचमूः	அரக்கப்பெரும்படை		விளங்கும்
तं	அவனை (இந்திர	हरिभिः	வானர்களால்
	ஜித்தை)	वध्यमानाः	புடைக்கப்படுபவதாய்
पतितं	கீழ்ச்சாய்ந்தவனாய்	दिशः	திக்குகளில்
अभिज्ञाय	கவனித்து	भेजे	ஒடிற்று.

वानरैर्वध्यमानास्ते शस्त्राण्युत्सृज्य राक्षसाः । लङ्कामभिमुखाः ससुर्नष्टसंज्ञाः प्रधाविताः ॥

ते	அந்த	उत्सृज्य	விட்டெறிந்து
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नष्टसंज्ञाः	மெய்மறந்து
वानरैः	வானர்களால்	प्रधाविताः	ஒடியவர்களாய்
वध्यमानाः	மொத்துண்டு	लङ्कां	இலங்கையை
शस्त्राणि	ஆயுதங்களை	अभिमुखाः ससुः	நோக்கிச்சென்றார்கள்.

दुद्रुवुर्बहुधा भीता राक्षसाः शतशो दिशः । त्यक्त्वा प्रहरणान्सर्वे पट्टिशासिपरश्वधान् ॥

भीताः	வெருண்ட	प्रहरणान्	ஆயுதங்களை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	त्यक्त्वा	போட்டுவிட்டு
सर्वे	யாவரும்	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
पट्टिशासिपरश्वधान्	பட்டயக்கத்தி, வாள்,	बहुधा	பலவாறாய்
	கோடரி ஆகிய	दिशः	திசைகளில்
		दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

केचिल्लङ्कां परित्रस्ताः प्रविष्टा वानरार्दिताः

॥ ८६ ॥

वानरार्दिताः	வானர்களால் புடை	केचित्	சிலர்
	க்கப்பட்டு	लङ्कां	இலங்கைக்குள்
परित्रस्ताः	வெருண்டோடிய	प्रविष्टाः	புகுந்தார்கள்.

॥ ८७ ॥

कैचित् சிலர்
 समुद्रे கடலில்
 पतिताः விழுந்து விட்டார்கள்.

केचित्	சிலர்
पर्वतं	மலையிற்
आश्रिताः	ஏறினார்கள்.

हतमिन्द्रजितं दृष्ट्वा शयानं समरक्षितौ । राक्षसानां महस्त्रेषु न कश्चित्प्रत्यदृश्यत ॥ ८८ ॥

इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
हत्	கொல்லப்பட்டு
समरक्षौ	போர்க்களத்தில்
शयानं	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

राक्षसानां	அரக்கர்களின்
सहस्रेषु	ஆயிரத்தவர்களில்
कश्चित्	ஒருவனும்
प्रत्यदृश्यत न	முன்தோன்றவில்லை.

यथाऽस्तं गत आदित्ये नावतिष्ठन्ति रश्मयः । तथा तस्मिन्निपतिते राक्षसास्ते गता दिशः॥

ஆதியே	கதிரவன்
அஸ்த் கதே	அஸ்தமித்தவளவில்
யதா	எவ்வண்ணம்
ரஹ்ய:	கிரணங்கள்
அவதிஸ்தந்தி ந	இராஜோர்
ததா	அவ்வண்ணமே

तस्मिन्	அவன்
निपतिते	சாய்ந்தவளவில்
ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
दिशः	திசைகளில்
गताः	ஓடிவிட்டார்கள்.

शान्तरश्मिर्वादित्यो निर्वाण इव पावकः । स बभूव महातेजा व्यपास्तगतजीवितः ॥

महातेजा:	பேராற்றல்கொண்ட
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)
व्यपास्तगतजीवितः	முற்றும் ஒழிந்துவிட்ட உயிருடையவனாய்

शान्तरश्मिः	கிரணங்கள் பூரிந்த
आदित्यः इव	சூரியன் போலவும்
निर्वाणः	அணைந்த
पावकः इव	அக்னிபோலவும்
वभूव	இருந்தான்.

प्रशान्तपीडाबहुलो नष्टारिष्टः प्रतापवान् । बभूव लोकः पतिते राक्षसेन्द्रमुते तदा ॥९१॥

प्रतापवान्	பெருந்தாபங்கொண்
	டிருந்த
लोकः	உலகமானது
तदा	அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रसुते	அரக்கமன்னன்
	புதல்வன்

பதிதே	சாய்ந்தவளவில்
புரான்தபீடாபுலு:	உபத்திரவங்கள் பல
	வும் நீங்கப்பெற்று
நபாரிபு:	கஷ்டங்கள் ஒழிந்த
	தாய்
பபூவ	ஆயிற்று.

हर्षं च शक्रो भगवान्सह सर्वैः सुरर्षभैः । जगाम निहते तस्मिन्नाक्षसे पापकर्मणि ॥९२॥

तस्मिन्	அந்த
पापकर्मणि	பாபா த்மாவாகிய
राक्षसे	ஆரக்கன்
निहते	மாண்டவுடன்
शक्रः भगवान् च	இந்திராகவானும்

சுரபி:	தேவோ த்தமார்கா
சவ்: सह	ய1 வருட ன்குட
हपं	ஆனந்த த்ததை
जगाम	கொண்டார்.

आकाशे चापि देवानां शुश्रुवे दुन्दुभिस्वनः । नृत्यद्भिरप्सरोभिश्च गन्धर्वैश्च महात्मभिः ॥

च अ. துமட்டுமல்ல,
आकाशे ஆகாயத்தில்
नृत्यद्भिः நாட்டியமாடும்
अप्सरोभिः च அப்ஸரஸ்த்ரீகளோ
டும்
महात्मभिः மகாத்மாக்களான

गन्धर्वैः च கந்தர்வர்களோடும்
देवानां தேவர்களுடைய
दुन्दुभिस्वनः अपि துந்துபிவாத்யமுழக்
கமும்
शुश्रुवे கேட்கப்பெற்றது.

ववृषुः पुष्पवर्षाणि तदद्भुतमभूत्तदा । प्रशशंसुर्हते तस्मिन्नाक्षसे क्रूरकर्मणि ॥

शुद्धा आपो दिशश्चैव जहृषुर्दैत्यदानवाः

॥ ९४ ॥

तस्मिन् அந்த
क्रूरकर्मणि தீச்செயலமைந்தவனா
राक्षसे அரக்கன் [கய
हते மாண்டபொழுது
पुष्पवर्षाणि பூமாரிகளை
ववृषुः பெய்தனர்.
प्रशशंसुः புகழ்ந்துகொண்டாடி
னர்.
तदा அப்பொழுது

तत् அது
अद्भुतं ஆச்சர்யகரமாகவே
अभूत् இருந்தது.
आपः च ஜலங்களும்
दिशः एव திசைகளும்
शुद्धा: தெளிந்திருந்தன.
दैत्यदानवाः தேவாசர்கள்
जहृषुः மகிழ்ச்சிகொண்டார்
கள்.

आजगमुः पतिते तस्मिन्सर्वलोकभयावहे । ऊचुश्च सहिताः सर्वे देवगन्धर्वदानवाः ॥

विज्वराः शान्तकलुषा ब्राह्मणा विचरन्ति ॥ ९५ ॥

सर्वलोकभयावहे { எல்லா உலகங்களுக்
கும் ஆபத்தை விளை
வித்த
तस्मिन् அவன்
पतिते சாய்ந்தவளவில்
देवगन्धर्वदानवाः தேவர்கள், கந்தர்வர்
கள் அஸுரர்கள்
सर्वे யாவரும்
सहिताः ஒன்றுசேர்ந்து

आजगमुः வந்தார்கள்.
ब्राह्मणा: பிராமணர்கள்
शान्तकलुषा: உபத்திடங்களை ஒழி
யப்பெற்று
विज्वरा: மனக்கவலை நீங்கியவர்
களாய்
विचरन्तु சஞ்சரிக்கட்டும்.
इति च என்றும்
ऊचुः சொன்னார்கள்.

ततोऽभ्यनन्दन्संहृष्टाः समरे हरियूथपाः । तमप्रतिबलं दृष्ट्वा हतं नैर्ऋतपुङ्गवम् ॥ ९६ ॥

हरियूथपाः வானரசேனைத்தலைவர்
கள்
ततः அப்பொழுது
अप्रतिबलं ஒப்பற்ற பலசாலியா
கய
तं அந்த
नैर्ऋतपुङ्गवं நாகநிலைத்தாமரை

समरे போரில்
हतं மாமிக்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து
संहृष्टा: ஆனந்தங்கொண்டவர்
களாய்
अभ्यनन्दन् புகழ்ந்து கொண்டாடி
னார்கள்.

विभीषणो हनुमांश्च जाम्बवांश्चक्षुथपः । विजयेनाभिनन्दन्स्तुष्टुवुश्चापि लक्ष्मणम् ॥९७॥

विभीषणः च	விபீஷணரும்	विजयेन	வெற்றியால்
हनुमान् च	ஹனுமாரும்	लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்
ऋक्षयूथपः	காடிஸேனைத் தலைவனாகிய	अभिनन्दन्तः	கொண்டாடுகின்றவர்களாய்
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	तुष्टुः	துதித்தார்கள்.

क्ष्वेलन्तश्च नदन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । लब्धलक्षा रघुसुतं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ९८ ॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	नदन्तः च	பூசலிடுபவர்களாகவும்
लब्धलक्षाः	உத்தேசம் நிறைவேற்றியவர்களாய்	गर्जन्तः च	கர்ஜிப்பவர்களாகவும்
क्ष्वेलन्तः च	குதிப்பவர்களாகவும்	रघुसुतं	லக்ஷ்மணரை
		परिवार्थ	சூழ்ந்து
		उपतस्थिरे	பக்கலில் நின்றார்கள்.

लाङ्गूलानि प्रविध्यन्तः स्फोटयन्तश्च वानराः । लक्ष्मणो जयतीत्येवं वाक्यं विश्रावयंस्तदा ॥

वानराः	வானரர்கள்	लक्ष्मणः	“லக்ஷ்மணர்
तदा	அப்பொழுது	जयति	ஸர்வோத்தகிருஷ்டமாக விளங்குகின்றார்,”
लाङ्गूलानि	வால்களை	इति एवं	இப்படியாகிய
प्रविध्यन्तः	சுழற்றி அடிப்பவர்	वाक्यं	மொழியை
स्फोटयन्तः च	கைகொட்டுகின்றவர்களாய்,	विश्रावयन्	பஹிரங்கமாய்
			மொழிந்தார்கள்.

अन्योन्यं च समाश्लिष्य कपयो हृष्टमानसाः । चक्रुश्चावचगुणा राघवाश्रयजाः कथाः ॥

कपयः	வானரர்கள்	राघवाश्रयजाः	பரீராமரது தொண்டு
हृष्टमानसाः	மனஉற்சாகங்கொண்டு	उच्चावचगुणाः	களா லுண்டான
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	कथाः च	மேன்மைபொருந்திய
समाश्लिष्य	கட்டிக்கொண்டு	चक्रुः	குணங்களுற்ற
			பேச்சுகளை
			பேசினார்கள்.

तदसुकरमथाभिवीक्ष्य हृष्टाः प्रियसुहृदो युधि लक्ष्मणस्य कर्म ।

परममुपलभन्मनःप्रहर्षं विनिहतमिन्द्ररिपुं निशम्य देवाः ॥ १०१ ॥

देवाः	தேவர்கள்	कर्म	செயலை
अथ	அப்பொழுது	हृष्टाः	சந்தோஷமுள்ளவராக
युधि	போரில்	अभिवीक्ष्य	கவனித்து,
प्रियसुहृदः	உற்ற துணைவராகிய	इन्द्ररिपुं	இந்திரஜித்தை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	विनिहतं निशम्य	மாண்டவனாய்பார்த்து
तत्	அந்த	परमं	மிகுந்த
असुकरं	எளிதிற்செயற்கரிய	मनःप्रहर्षं	மனச்சந்தோஷத்தையே
		उपलभन्	கொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकनवतितमः सर्गः ॥

தினவதितம: சர்ட்:—தோண்ணுற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

லக்ஷ்மணஸ்தாபனம்—லக்ஷ்மணரைப் புகழ்வது.

ஶுபிரகிந்நகாஸ்து லக்ஷ்மண: ஶுபலக்ஷண: । பஹுவ ஹஸ்தஸ்த் ஹ்வா ஶக்ரஜேதாரமாஹவ் || ௧ ||

ஶுபலக்ஷண:	நற்பிறவிக்குணங்கள் அமையப்பெற்ற	து	அப்பொழுது
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்	த் ஶக்ரஜேதார்	அந்த இந்திரஜித்தை
ஹாவ்	போரில்	ஹ்வா	கொன்று
ஶுபிரகிந்நகாஸ்த:	குருதிவழிந்த மேனி கொண்டவராய்	ஹஸ்த:	ஆனந்தம் கொண்ட வராய்
		பஹுவ	ஆயினர்.

தத: ஶ ஜாம்பவந்த் ச ஹநூமந்த் ச வீர்யவான் । ஶந்நிஹ்ய மஹாஜேதாஸ்தாஸ்த் ஶர்வாஸ்வநௌகஸ: ||

ஆஜகாம ததஸ்தீத்ரம் யத்ரு ஶுக்ரீவராஶ்வௌ । விபிஷணமவஸ்துஶ் ஹநூமந்த் ச லக்ஷ்மண: || ௩ ||

தத:	அனந்தரம்	ஶந்நிஹ்ய	கூட்டிக்கொண்டு
வீர்யவான்	வீர்யசாலியும்	விபிஷணம்	விபிஷணரையும்
மஹாஜேதா:	மகாதேஜஸ்வியமாகிய	ஹநூமந்த் ச	ஹனுமாரையும்
ஸ:	அந்த	அவஸ்துஶ்	கைலாக்கு கொடுத்து க்கொண்டு
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்	ஶுக்ரீவராஶ்வௌ	சுக்ரீவனும் ஶ்ரீராம
ஜாம்பவந்த் ச	ஜாம்பவந்தரையும்	யத்ரு	எங்கோ [பிரானும்
ஹநூமந்த் ச	ஆஞ்சநேயரையும்	தத:	அவ்விடத்திற்கு
தான்	அந்த	தீத்ரம்	வேகமாய்
வநௌகஸ:	வானரர்கள்	ஆஜகாம	வந்துசேர்த்தார்.
ஸர்வான் ச	யாவரையும்		

ததோ ராமமபிக்ரம்ய ஶௌமித்ரிர்அபிவாஶ்ய ச । தஸ்த்யௌ ஶ்ராத்ஸமீபஸ்த்ர இந்ரஸ்யேவ வூஹஸ்பதி: || ௪ ||

தத:	அப்பொழுது	இந்ரஸ்ய	இந்திரனுக்கு
ஶௌமித்ரி:	லக்ஷ்மணர்	ஶ்வ	எவ்வண்ணமோ
ராமம்	ஶ்ரீராமரை		அவ்வண்ணமே
அபிக்ரம்ய	அணுகி	ஶ்ராத்ஸமீபஸ்த்ர:	தமையனரின் பக்
அபிவாஶ்ய ச	நமஸ்கரித்தும்		கலிலிருப்பவராய்
வூஹஸ்பதி:	வியாழன்	தஸ்த்யௌ	காத்துவின்றார்.

• நிஶ்ருநநிவ சாகம்ய ராஶ்வாய மஹாத்மநே । ஆவ்ஸக்ஷே ததா வீரோ ஶ்ரோமிந்ரஜிதோ வஶம் ||

ததா	அப்பொழுது	ஶ்ரோமிந்ர	பயங்கரமான
வீர: ச	வீரராகிய அவர்	வஶம்	வதையை
சாகம்ய	கிட்டி	நிஶ்ருநந்	பெருமூச்சுவிட்டுக்
• மஹாத்மநே	மஹாத்மாவாகிய		கொண்டே
ராஶ்வாய	ஶ்ரீராமருக்கு	ஆவ்ஸக்ஷே	தெரியப்படுத்தினார்.
இந்ரஜித:	இந்திரஜித்தின்		

रावणेस्तु शिरश्छिन्नं लक्ष्मणेन महात्मना । न्यवेदयत रामाय तदा हृष्टो विभीषणः ॥६॥

तदा	அப்பொழுது	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்	रावणेः	இந்திரஜித்தின்
विभीषणः तु	விபீஷணரும் [டிருந்த	शिरः	தலையை
रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்	छिन्नं	அறுக்கப்பட்டதாய்
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	न्यवेदयत	தெரிவித்தார்.

श्रुत्वैतत्तु महावीर्यो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्वधम् । प्रहर्षमतुलं लेभे रामो वाक्यमुवाच ह ॥ ७ ॥

महावीर्यः	மஹா பராக்ரமசாலி யாகிய	अतुलं	அளவற்ற
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रहर्षं	ஆனந்தத்தை
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	लेभे	அடைந்தார்.
एतत्	இந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इन्द्रजिद्वधं	இந்திரஜித்தின்	तु	அப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு, [வதையை	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

• साधु लक्ष्मण तुष्टोऽस्मि कर्मणा सुकृतं कृतम् । रावणेहि विनाशेन जितमित्युपधारय ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	रावणेः	இந்திரஜித்தின்
साधु	நன்று!	विनाशेन हि	அழிவாலேயே
सुकृतं	நற்கருமம்	जितं	யாவும் வெற்றிகொள் ளப்பட்டது
कृतं	புரியப்பெற்றது.	इति	என்று
कर्मणा	அச்செயலால்	उपधारय	நிச்சயம் கொள்வா யாக.”
तुष्टः अस्मि	ஆனந்தங்கொண் டேன்.		

• स तं शिरस्युपाग्राय लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । लज्जमानं बलात्स्नेहादङ्कमारोप्य वीर्यवान् ॥
उपवेश्य तमुत्सङ्गे परिष्वज्यावपीडितम् । भ्रातरं लक्ष्मणं स्निग्धं पुनः पुनरुदक्षत ॥१०॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	उत्सङ्गे	மடியில்
सः	அவர்	उपवेश्य	உட்கார்ந்தி
लक्ष्मिवर्धनं	பேரழகுபெருகி	बलात्	இறுக
भ्रातरं	தம்பியாகும் [நிற்கும்	परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
तं लक्ष्मणं	அந்த லக்ஷ்மணரை	शिरसि	சிரவில
अङ्कं	மடிமீது	उपाग्राय	உச்சிமுகர்ந்து
आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்கொ ண்டு	अवपीडितं	தான்புற்றிருக்கும்
लज्जमानं	வெட்கியிருக்கும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
तं	அவனை	स्निग्धं	அன்பாய்
स्नेहात्	அன்பால்	पुनः पुनः	மீண்டும்மீண்டும்
		उदक्षत	கடாக்ஷித்தருளிணர்.

• शल्यसंपीडितं शस्तं निश्वसन्तं तु लक्ष्मणम् । रामस्तु दुःखसन्तप्तस्तदा निश्वसितो भृशम् ॥

ததா அப்பொழுது
ராம: து ஸ்ரீராமரும்,
शस्तं தாக்கப்பட்டு
शल्यसंपीडितं கணை முனைகளால்
துன்புற்று
निश्वसन्तं பெருமூச்செறிந்து
கொண்டிருக்கும்

लक्ष्मणं तु லக்ஷ்மணரை உத்தே
சித்து
दुःखसन्तप्तः துக்கத்தால் தபித்த
வராய்
भृशं மிக
निश्वसितः பெருமூச்செறிந்தார்.

• मूर्ध्नि चैनमुपाधाय भूयः संस्पृश्य च त्वरन् । उवाच लक्ष्मणं वाक्यमाश्वास्य पुरुषर्षभः ॥

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகிய
एनं இந்த [அவர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
• मूर्ध्नि சிரவில்
उपाधाय च உச்சிமுகர்ந்தும்
त्वरन् பரபரப்புற்று

भूयः மேன்மேலும்
संस्पृश्य च தழுவிக்கொண்டும்
आश्वास्य தேற்றாவுபடுத்தி
वाक्यं சொல்லொன்றை
उवाच பின்வருமாறு உரைத்
தார்:

• कृतं परमकल्याणं कर्म दुष्करकर्मणा

॥ १३ ॥

दुष्करकर्मणा “அரிய செயலால்
परमकल्याणं மிக நலனளிக்கும்

कर्म நற்கருமம்
कृतम् முடிக்கப்பெற்றது.

• अद्य मन्ये हते पुत्रे रावणं निहतं युधि

॥ १४ ॥

अद्य “அப்பொழுது
युधि போரில்
पुत्रे புத்திரன்

हते மாய்க்கப்பட்ட வள
रावणं ராவணனையும் [வில்
निहतं மாண்டவனாய்
मन्ये கினைக்கின்றேன்.

• अद्याहं विजयी शत्रौ हते तस्मिन्दुरात्मनि

॥ १५ ॥

तस्मिन् “அந்த
दुरात्मनि துஷ்டா த்மாவாகிய
शत्रौ சத்ரு
हते மாண்டவளவில்

अहं நான்
अद्य இப்பொழுது
विजयी வெற்றிபெற்றவனாயி
னேன்.

• रावणस्य नृशंसस्य दिष्ट्या वीर त्वया रणे । छिनो हि दक्षिणो बाहुः स हि तस्य व्यपाश्रयः॥

वीर “வீரனே!
त्वया உன்னால்
रणे போரில்
नृशंसस्य கொடியனாகிய
रावणस्य ராவணனது
दक्षिणः வலது
बाहुः हि புஜமே

छिनः அறுக்கப்பட்டு
விட்டது.
दिष्ट्या பெருநலன்விளைந்தது.
सः அவன் (இந்திராஜித்து)
तस्य அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)
व्यपाश्रयः हि நற்றுணையன்றோ?

• विभीषणहनूमद्भ्यां कृतं कर्म महद्रणे

॥ १७ ॥

रणे } "போரில்
விभीஷண- } விபீஷணராலும்
हनूमद्भ्यां } அனுமாராலும்

महत् } சிறந்த
कर्म } செயல்
कृतम् } முடிக்கப்பட்டது.

• अहोरात्रैस्त्रिभिर्वीरः कथंचिद्विनिपातितः

॥ १८ ॥

वीरः } "வீரனாகுமவன்
(இந்திரஜித்து)
त्रिभिः } மூன்று

अहोरात्रैः } இராப்பகல்களாக
कथञ्चित् } சிரமப்பட்டு
विनिपातितः } வீழ்த்தப்பட்டான்.

• निरमित्रः कृतोऽस्म्यद्य निर्यास्यति हि रावणः । बलव्यूहेन महता श्रुत्वा पुत्रं निपातितम्॥

अद्य हि } "இப்பொழுதே
निरमित्रः } சத்ருக்களொழிந்த
} வனாய்
कृतः अस्मि } ஆக்கப்பட்டேன்.
रावणः } ராவணன்

पुत्रं } புதல்வனை
निपातितं श्रुत्वा } வீழ்த்தப்பட்டவனாய்
महता } பெரும் [கேட்டு
बलव्यूहेन } சேனையணியோடு
निर्यास्यति } புறப்பட்டுவருவான்.

• तं पुत्रवधसन्तप्तं निर्यान्तं राक्षसाधिपम् । बलेनावृत्य महता निहनिष्यामि दुर्जयम् ॥

दुर्जयं } "வெல்லற்கரியனும்
पुत्रवधसन्तप्तं } புத்திரனதுவதையால்
} தமிழ்த்திருப்பவனும்
निर्यान्तं } எதிர்த்துவருபவனு,
तं } அந்த [மான

राक्षसाधिपं } அரக்கமன்னனை
महता } பெரும்
बलेन } சைன்யத்தால்
आवृत्य } சூழ்ந்து
निहनिष्यामि } வதைத்துவிடுவேன்.

• त्वया लक्ष्मण नाथेन सीता च पृथिवी च मे । न दुष्प्रापा हते त्वद्य शक्रजेतरि चाहवे ॥

लक्ष्मण } "லக்ஷ்மண!
नाथेन } துணைவனான
त्वया } உன்னால்
अद्य } இப்பொழுது
आहवे } போரில்
शक्रजेतरि च } இந்திரஜித்தே

हते तु } மாய்க்கப்பட்ட
मे } எனக்கு [வளவில்
सीता } வலீதையும்
दुष्प्रापा न } அடையவரியளல்லள்.
पृथिवी च } பூவுலகுமே
च } அப்படியே அடைய
} வரியதல்ல.

• स तं भ्रातरमाश्वस्य परिष्वज्य च राघवः । रामः सुषेणं मुदितः समाभाष्येदमब्रवीत् ॥

सः } அந்த
राघवः } ரகுலதிலகரான
रामः } ஸ்ரீராமர்
मुदितः } களிப்புற்று
नं } அந்த
आश्वस्य } தம்பியை

आश्वस्य } தேற்றாவுபடுத்தி
परिष्वज्य च } அணைத்துக் கொ
सुषेणं } ஸுஷேணனை [ண்டும்
समाभाष्य } அழைத்து
इदं } பின்வருமாறு
अब्रवीत् } கட்டளையிட்டார்.

• सशल्योऽयं महाप्राज्ञ सौमित्रिर्मित्रवत्सलः । यथा भवति सुस्वस्थस्तथा त्वं समुपाचर ॥

மஹாபாஜ் “பெரும்புத்திமானே!
 அயம் இந்த
 சशल்ய: வேதனையோடிருக்கும்
 मित्रवत्सल: உற்றவர்களிடம் அன்
 पुकोण्ड
 சௌமித்ரி: லக்ஷ்மணன்

யதா எப்படியானால்
 सुस्वस्थ: நல்ல நிலையிலிருப்ப
 भवति ஆவனோ [வனம்
 तथा அப்படியாய்
 एवं நீ
 समुपाचर சிகிதனை செய்.

• विशल्यः क्रियतां क्षिप्रं सौमित्रिः सविभीषणः । ऋक्षवानरसैन्यानां शूराणां द्रुमयोधिनाम्॥
 ये चाप्यन्येऽत्र युध्यन्ति सशल्यः व्रणिनस्तथा । तेऽपि सर्वे प्रयत्नेन क्रियन्तां सुखिनस्त्वया॥

சவிभीஷண: “விபீஷணருடன்கூட
 सौमित्रि: லக்ஷ்மணன்
 क्षिप्रं விரைவில்
 विशल्य: வேதனையற்றவனாய்
 क्रियतां செய்யப்பட்டும்.
 तथा அவ்வண்ணமே
 द्रुमयोधिनां மரங்களைக்கொண்டு
 போரிடும்
 शूराणां சூரர்களான
 ऋक्षवानरसैन्यानां கரடிவானரசையங்
 अपि च இன்னும் [கருடன்

ये अन्ये வேறெவர்கள்
 अत्र இப்பொழுது
 युध्यन्ति போரிட்டார்களோ
 ते அந்த
 व्रणिन: புண்பட்டு
 सशल्यः வேதனையோடிருக்கும்
 सर्वे अपि யாவரும்
 प्रयत्नेन முயற்சிக்கொண்டு
 त्वया உன்னால்
 सुखिन: சுகமானவர்களாய்
 क्रियन्ताम् செய்யப்பட்டும்.”

• एवमुक्तस्तु रामेण महात्मा हरियूथपः । लक्ष्मणाय ददौ नस्तः सुषेणः परमौषधिम् ॥

तु அப்பொழுது
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त: கட்டளையிடப்பெற்ற
 வனும்
 महात्मा பேராற்றல் கொண்ட
 வனும்

हरियूथप: வானரசேனைத்தலைவ
 னுமான
 सुषेण: சுஷேணன்
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணருக்கு
 परमौषधिं சிறந்த பச்சிலையொன்
 नस्तः முக்கில் [றை
 ददौ வைத்தான்.

• स तस्या गन्धमाघ्राय विशल्यः समपद्यत । तथा निर्वेदनश्चैव संरुद्धव्रण एव च ॥ २७ ॥

स: அவர்
 तस्या: அதனது,
 गन्धं மணத்தை
 भाघ्राय முகர்ந்து
 विशल्य: களைமுனைக்காயங்க
 எற்றவராயும்

तथा அவ்வண்ணமே
 निर्वेदनः एव च வேதனையற்றவராயும்
 संरुद्धव्रणः एव च காயவடுக்களுதிரந்த
 वरாயும்
 समपद्यत ஆனார்.

विभीषणमुखानां च सुहृदां राघवाज्ञया । सर्वानरमुख्यानां चिकित्सां स तदाऽकरोत् ॥

ச:	அவன்	सर्वानरमुख्यानां च	எல்லா வானரோத்
राघवाज्ञया	ஸ்ரீராமரின் கட்டளை யால்	चिकित्सां	தமர்களுக்கும்
विभीषणमुखानां	விபீஷணர் முதலான	तदा	அப்பொழுது
सुहृदां	நண்பர்களான	अकरोत्	செய்தான்.

ततः प्रकृतिमापन्नो हतशल्यो गतव्यथः । सौमित्रिमुदितस्तत्र क्षणेन विगतज्वरः ॥ २९ ॥

ततः	அப்பொழுது	गतव्यथः	வேதனையொழிந்த
तत्र	அவ்விடத்தில்	विगतज्वरः	வராய்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்		மனக்கவலை நீங்கியவ
क्षणेन	சிறிது நேரத்தில்	प्रकृतिं	ராய்
हतशल्यः	பாணப்புண்களற்ற	आपन्नः	ஸ்வபாவநிலைமையை
	வராய்	मुदितः	அடைந்தவராய்
			உத்ஸாஹங்கொண்
			டிருந்தார்.

तथैव रामः प्लवगाधिपस्तदा विभीषणश्चक्षपतिश्च जाम्बवान् ।

अवेक्ष्य सौमित्रिमरोगमुत्थितं मुदा ससैन्या रुचिरं जहर्षिरे ॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
रामः एव	ஸ்ரீராமரும்	अरोगं	நோயற்று
प्लवगाधिपः तथा	வானரமன்னனும்	उत्थितं	எழுந்தவராய்
विभीषणः च	விபீஷணரும்	अवेक्ष्य	கவனித்து
ऋक्षपतिः	கரடிமன்னராகிய	मुदा	ஸந்தோஷத்தால்
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	सुचिरं	மிக
ससैन्याः	சேனைகளுடன் கூட	जहर्षिरे	மனத்திருப்திகொண்
			டார்கள்.

अपूजयत्कर्म स लक्ष्मणस्य सुदुष्करं दाशरथिर्महात्मा

॥ ३१ ॥

सः	அந்த	सुदुष्करं	செயற்கரிய
महात्मा	மகாத்மாவாகிய	कर्म	செயலை
दाशरथिः	ஸ்ரீராமர்	अपूजयत्	கொண்டாடினார்.
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரின்		

हृष्टा बभूवुर्युधि यूथपेन्द्रा निपातितं शक्रजितं निशम्य

॥ ३२ ॥

यूथपेन्द्राः	வானரசேனைத்தலைவர்	निपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவனாய்
शक्रजितं	இந்திரஜித்தை [கள்	निशम्य	கேட்டு
युधि	போரில்	हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்ட
		बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विनवतितमः सर्गः ॥

त्रिनवतितमः सर्गः—தொண்ணாற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

रावणविलापः—ராவண விலாபம்.

ततः पौलस्त्यसचिवाः श्रुत्वा चेन्द्रजितं हतम् । आचक्षुरभिज्ञाय दशग्रीवाय सव्यथाः ॥

ततः	அப்பொழுது	अभिज्ञाय	சர்வத்தையும் விசாரி
• पौलस्त्यसचिवाः	ராவணன் மந்திரிகள்		• த்தறிந்துகொண்டு
इन्द्रजितं च	இந்திரஜித்தையும்	दशग्रीवाय	ராவணனிடம்
हतं	மாண்டவனாய்	आचक्षुः	பின்வருமாறு தெரிவி
श्रुत्वा	கேட்டு,		த்தார்கள் :
सव्यथाः	துயரங்கொண்டவர்		
	களாய்		

युद्धे हतो महाराज लक्ष्मणेन तवात्मजः । विभीषणसहायेन मिषतां नो महाद्युतिः ॥ २ ॥

महाराज	“மன்னவரே !	आत्मजः	புதல்வர்
नः	நாம்	युद्धे	போரில்
मिषतां	விழித்துக்கொண்டிருக்கையில்	विभीषणसहायेन	விபீஷணனை துணை யாய்க்கொண்ட
तव	தேவரீரது	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
महाद्युतिः	மகா மகிமைகொண்ட	हतः	கொல்லப்பட்டார்.

• शूरः शूरेण संगम्य संयुगेष्वपराजितः । लक्ष्मणेन हतः शूरः पुत्रस्तु विबुधेन्द्रजित् ॥

गतः स परमांल्लोकाञ्छरैः संताप्य लक्ष्मणम् ॥ ३ ॥

विबुधेन्द्रजित्	“தேவேந்திரசத்ருவும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
पुत्रः	புதல்வரும்	शूरः	சூர
संयुगेषु	போர்களில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
अपराजितः	தோல்விபெறாத	शरैः	பாணங்களால்
शूरः तु	சூரருமான	संताप्य	வருத்திவிட்டு
सः	அவர்	परमान्	உத்தமமான
शूरेण	வீரனான	लोकान्	உலகங்களுக்கு
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனுடன்	गतः	சென்றுவிட்டார்.”
संगम्य	எதிர்த்து		

स तं प्रतिभयं श्रुत्वा वधं पुत्रस्य दारुणम् । घोरमिन्द्रजितः संख्ये कश्मलं चाविशन्महत् ॥

सः	அவன் (ராவணன்)	घोरं	கொடியதுமான
संख्ये	போரில்	तं	அந்த
पुत्रस्य	புதல்வனான	वधं	வதைபய
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தினுடைய,	श्रुत्वा	கேட்டு,
प्रतिभयं	பயத்தை விளைவிக்கத் தக்கதாம்	च	அதனால்
दारुणं	மனவேதனையை விளை விப்பதும்	महत्	பெரும்
		कश्मलं	மூர்ச்சையை
		आविशत्	அடைந்தான்.

उपलभ्य चिरात्संज्ञां राजा राक्षसपुङ्गवः । पुत्रशोकादितो दीनो विललापाकुलेन्द्रियः ॥

ராஜா மன்னனாகிய
ராक्षசபுङ्गवः ராசுதஸோத்தமன்
चिरात् வெகுநேரஞ்சென்று
संज्ञां உணர்வை
उपलभ्य அடைந்து

पुत्रशोकादितः புத்திரசோகத்தால்
பிடிக்கப்பட்டு
दीनः ஏக்கமுற்று
आकुलेन्द्रियः பொறிகள் கலங்கிய
வனாய்
विललाप பின்வருமாறு புலம்பி
னான் :

हा राक्षसचमूमुख्य मम वत्स महारथ । जित्वेन्द्रं कथमद्य त्वं लक्ष्मणस्य वशं गतः ॥६॥

हा “ஆ!
राक्षसचमूमुख्य . ராசுதஸசேனைத்
தலைவ!
मम எனது
वत्स குழந்தாய்!
महारथ மகாரதவீர!
त्वं நீ

इन्द्रं இந்திரனை
जित्वा ஜயித்துவிட்டு
अद्य இப்பொழுது
कथं எங்ஙனம்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனது
वशं வசத்தில்
गतः சிக்கிக்கொண்டனே?

ननु त्वमिषुभिः क्रुद्धो भिन्ध्याः कालान्तकावपि । मन्दरस्यापि शृङ्गाणि किं पुनर्लक्ष्मणं युधि॥

त्वं “நீ
क्रुद्धः ननु கோபங்கொண்டனே
யாகில்
इषुभिः பாணங்களால்
कालान्तकौ अपि சிவனையும் யமனையும்
मन्दरस्य மந்தரமலையின்

शृङ्गाणि अपि சிகரங்களையும்
भिन्ध्याः பிளந்துவிடுவாயே.
युधि போரில்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
किं पुनः எனோ பிளந்தாயில்லை?

अद्य वैवस्वतो राजा भूयो बहुमतो मम । येनाद्य त्वं महाबाहो संयुक्तः कालधर्मणा ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே!
अद्य இப்பொழுது
त्वं நீ
येन எவனால்
कालधर्मणा எமனது கார்யமாகிய
मरणத்தால்
संयुक्तः பிணைக்கப்பட்ட
னையோ அந்த

वैवस्वतः எமதர்ம
राजा ராஜன்
अद्य இப்பொழுது
मम எனக்கு
भूयः மிக
बहुमतः வெகுமதிக்கத்தக்க
வனானான்.

एष पन्थाः सुयोधानां सर्वाभरणेष्वपि । यः कृते हन्यते भर्तुः स पुमान्स्वर्गमृच्छति ॥

सर्वाभरणेषु अपि “எல்லா தேவகணங்
एषः இது [களிலுங்கூட
सुयोधानां வீரர்களின்
पन्थाः மார்க்கமாகும்.
यः எவன்
भर्तुः कृते எஜமானலுக்காக

हन्ते மரணமெய்துகின்
सः அந்த [முனோ
पुमान् புருஷன்
स्वर्ग ஸ்வர்க்கத்தை
मृच्छति அடைகிறான்.

• अद्य देवगणाः सर्वे लोकपालास्तथर्षयः । हतमिन्द्रजितं श्रुत्वा सुखं स्वप्स्यन्ति निर्भयाः॥

अद्य	“ இன்று	इन्द्रजितं	இந்திரஜிததை
देवगणाः	தேவகணங்கள்	हतं	மாண்டவனாக
सर्वे	யாவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
लोकपालाः	லோகபாலர்களும்	निर्भयाः	பயமொழிந்தவர்
ऋषयः तथा	ரிஷிகளும்	सुखं	நிம்மதியாய் [களாய்
		स्वप्स्यन्ति	தூங்குவார்கள்.

• अद्य लोकास्त्रयः कृत्स्ना पृथिवी च सकानना । एकेनेन्द्रजिता हीना शून्येव प्रतिभाति मे॥

अद्य	“ இப்பொழுது	हीना	இருக்கப்பெறுததாய்
मे	எனக்கு	शून्या इव	சூன்யமாகவே
सकानना	வனங்களுள்ளிட்ட	प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.
पृथिवी	பூமி	तयः	மூன்று
कृत्स्ना	முழுமையும்	लोकाः	லோகங்களும்
इन्द्रजिता	இந்திரஜிதது	च	அப்படியே தோன்று
एकेन	ஒருவனால்		கின்றன.

• अद्य नैर्ऋतकन्यानां श्रोण्याभ्यन्तःपुरे रवम् । करेणुसङ्घस्य यथा निनादं गिरिगह्वरे ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	करेणुसङ्घस्य	பெண்யானைக்கூட்டத்
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		தின்
नैर्ऋतकन्यानां	அரக்கமகளிரின்	निनादं यथा	சத்தம்போன்றதாகிய
गिरिगह्वरे	மலைக்குகையில்	रवं	சத்தத்தை
		श्रोण्यामि	கேட்கப்போகிறேன்.

• यौवराज्यं च लङ्कां च रक्षांसि च परन्तप । मातरं मां च भार्यां च क्व गतोऽसि विहाय नः॥

परन्तप	“ சத்ருக்களைக்கதற	मां च	என்னையும்
	அடிப்பவனே !	भार्यां च	மனைவியையும்
यौवराज्यं च	இளவரசையும்	नः	எங்களையும்
लङ्कां च	இலங்கையையும்	विहाय	தூற்த்துவிட்டு
रक्षांसि च	அரக்கர்களையும்	क्व गतः असि	எங்குசென்றனை.
मातरं	தாயையும்		

• मम नाम त्वया वीर गतस्य यमसादनम् । प्रेतकार्याणि कार्याणि विपरीते हि वर्तसे ॥

वीर	“ வீர !	प्रेतकार्याणि	பிரேதகர்மாக்கள்
यमसादनं	எமனுலகை	कार्याणि	செய்யத்தக்கவை.
गतस्य	அடைந்த	नाम	அப்படியிருக்க
मम	எனக்கு	विपरीते हि	மாறுவழியிலன்றோ
त्वया	உன்னால்	वर्तसे	நீ யிருக்கின்றனை.

स त्वं जीवति सुग्रीवे लक्ष्मणे च सराधवे । मम शल्यमनुद्धृत्य क गतोऽसि विहाय नः ॥

सः	“ அந்த	मम	எனது
त्वं	நீ	शल्यं	மனவோதனையை
सुग्रीवे	சுக்ரீவன்	अनुद्धृत्य	அகற்றாது
जीवति	பிழைத்திருக்கவும்	नः	எங்களை
सराधवे	ராமனுடன் கூடிய	विहाय	துறந்து விட்டு
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன்	क	எங்கு
च	அப்படியே பிழைத் திருக்கவும்	गतः असि	சென்றனை ?”

एवमादिविलापातं रावणं राक्षसाधिपम् । आविवेश महान्कोपः पुत्रव्यसनसंभवः ॥१६॥

एवमादि- } विलापातं }	மேற்கண்டது முத லான புலம்பல் களால் பிழையுற்ற	पुत्रव्यसनसंभवः	புத்திரசோகத்தாலு ண்டான
राक्षसाधिपं	ராக்காஸமன்னனாகிய	महान्	பெரும்
रावणं	ராவணனிடம்	कोपः	கோபமானது
		आविवेश	முண்டது.

प्रकृत्या कोपनं ह्येनं पुत्रस्य पुनराधयः । दीप्तं संदीपयामासुर्धर्मेऽर्कमिव रश्मयः ॥ १७ ॥

प्रकृत्या हि	ஸ்வபாவத்திலேயே	दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
कोपनं	கோபசீலனாகிய	अर्कं	சூரியனை
एनं	இவனை	रश्मयः	கிரணங்கள்
पुत्रस्य	புத்திரனது	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
आधयः पुनः	சோகங்களும்தான்	संदीपयामासुः	தபிக்கச்செய்தன.
धर्मे	கோடைகாலத்தில்		

ललाटे भ्रुकुटीभिश्च सङ्गताभिर्व्यरोचत । युगान्ते सह नक्रैस्तु महोर्मिभिरिवोदधिः ॥

ललाटे	நெற்றியில்	महोर्मिभिः तु	பெரிய அலைகளோடும்
सङ्गताभिः	நெறியுண்ட	सह	கூட
भ्रुकुटीभिः च	புருவநெறியல்களால்	उदधिः	சமுத்திரம்
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறு
नक्रैः	முதலைகளோடும்	व्यरोचत	அவன் விளங்கினான்.

कोपाद्विजृम्भमाणस्य वक्त्राद्व्यक्तमभिज्वलन् । उत्पपात स भूयोऽग्निवृत्रस्य वदनादिव ॥

कोपात्	கோபத்தால்	अभिज्वलन्	ஜ்வலிப்பதானதாய்
विजृम्भमाणस्य	கொட்டாவிவிடும்	सः	அது
	அவனது	वृत्रस्य	விருத்திராசனது
वक्त्रात्	வாயினின்று	वदनात्	வாயினின்று
अग्निः	தீயானது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
भूयः	மிக	उत्पपात	வெளிக்கிளம்பியது.
व्यक्तं	பிரகாசமாய்		

स पुत्रवधसंतप्तः शूरः क्रोधवशं गतः । समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या वैदेह्या रोचयद्वधम् ॥

शूरः	சூரனாகும்	क्रोधवशं गतः	கினம்மேலிட்டவனாகி
सः	இந்த	बुद्ध्या समीक्ष्य	ஆலோசித்து
रावणः	ராவணன்	वैदेह्याः	ஜானகிதேவியின்
पुत्रवधसंतप्तः	புத்திராமரணத்தால் உள்ளங்கொதித்து	वधं	வதையை
		रोचयत्	தீர்மானித்தான்.

तस्य प्रकृत्या रक्ते च रक्ते क्रोधाग्निनाऽपि च । रावणस्य महाघोरे दीप्ते नेत्रे बभूवतुः ॥

तस्य	அந்த	अपि च	இன்னும்
रावणस्य	ராவணனது	क्रोधाग्निना च	கோபாக்னியினாலும்
महाघोरे	மிகப்பயங்கரமான வைகளும்	रक्ते	சிவந்தவைகளான
		नेत्रे	இருகண்களும்
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	दीप्ते	ஜ்வலித்தனவாய்
रक्ते	சிவந்தவைகளும்	बभूवतुः	இருந்தன.

घोरं प्रकृत्या रूपं तत्तस्य क्रोधाग्निमूर्च्छितम् । बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्येव दुरासदम् ॥

तस्य	அவனது	क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	रुद्रस्य	உருத்திரமூர்த்தியின்
घोरं	பயங்கரமான		
तत्	அந்த	दुरासदं	அணுகமுடியாத
क्रोधाग्निमूर्च्छितं	கோபத்தி் பொழிந்த	रूपं इव	உருவம் எவ்வாறோ அவ்வாறே
रूपं	உருவமானது	बभूव	விளங்கிற்று.

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः॥

क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்டிருந்த	दीपाभ्यां	இரு தீபங்களிலிருந்து
तस्य	அவனது	सार्चिषः	சுடருடன்கடிய
दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்	स्नेहविन्दवः	எண்ணெய்ச்சொட்டுகள்
नेत्राभ्यां	இரு கண்களினின்றும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अस्रविन्दवः	நீர்த்திவலைகள்	प्रापन्	கிழிவிழுந்தன.

दन्तान्विदशतस्तस्य श्रूयते दशनस्वनः । यन्त्रस्यावेष्ट्यमानस्य महतो दानवैरिव ॥२४॥

दन्तान्	பற்களை	आवेष्ट्यमानस्य	சுழற்றப்படும்
विदशतः	கடிக்கும்	महतः	பெரும்
तस्य	அவனது	यन्त्रस्य इव	யந்திரத்தினுடையது போன்றவாறாய்
दशनस्वनः	பற்களோசையானது	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.
दानवैः	ஆசுரர்களால்		

कालाग्निरिव संक्रुद्धो यां यां दिशमवैक्षत । तस्यां तस्यां भयत्रस्ता राक्षसाः संविलिल्यिरे ।।

संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	तस्यां तस्यां	அததில்
कालाग्निः इव	ஊழித்தீபோன்ற	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
	அவன்	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கியவர்
यां यां	எந்தெந்த		களாய்
दिशं	திசையை	संविलिल्यिरे	மறைந்துகொண்டார்
अवैक्षत	பார்த்தானே		கள்.

तमन्तकमिव क्रुद्धं चराचरचिखादिषुम् । वीक्षमाणं दिशः सर्वा राक्षसा नोपचक्रमुः ॥

अन्तकं इव	எமனைப்போன்று	सर्वाः	எல்லாவற்றையும்
क्रुद्धं	சினந்து	वीक्षमाणं	விழித்துநோக்கும்
चराचर-)	சராசரங்களையும்	तं	அவனை
चिखादिषु)	மென்றுதின்ன	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
	எண்ணுகொண்டு	उपचक्रमुः न	அணுகவில்லை.
दिराः	திக்குகள்		

ततः परमसंकुद्धो रावणो राक्षसाधिपः । अब्रवीद्रक्षसां मध्ये संस्तम्भयिषुराहवे ॥ २७ ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसाधिपः	இராக்கதஸமன்னனா
परमसंकुद्धः	மிகச்சினம்முண்டு	रावणः	ராவணன் [கிய]
आहवे	போரில்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
संस्तम्भयिषुः	கொட்டமடக்கத்	मध्ये	மத்தியில்
	தீர்மானங்கொண்ட	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :

मया वर्षसहस्राणि चरित्वा दुश्चरं तपः । तेषु तेष्ववकाशेषु स्वयंभूः परितोषितः ॥ २८ ॥

वर्षसहस्राणि	“ பலவருடங்கள்	अवकाशेषु	சமயங்களில்
दुश्चरं	செயற்கரிய	मया	என்னால்
तपः	தபத்தை	स्वयंभूः	பிரமதேவர்
चरित्वा	புரிந்து	परितोषितः	சந்தோஷமடைவிக்கப் பெற்றார்.
तेषु तेषु	அந்தந்த		

तस्यैव तपसा व्युष्ट्या प्रसादाच्च स्वयंभुवः । नासुरेभ्यो न देवेभ्यो भयं मम कदाचन ॥

तस्य	“ அந்த	कदाचन	ஒருபொழுதும்
तपसः	தவத்தின்	असुरेभ्यः	அசுரர்களிடமிருந்தும்
व्युष्ट्या एव	பலத்தாலும்	भयं	ஆபத்து
स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரது	न	கிடையாது.
प्रसादात् च	அனுக்ரஹத்தாலும்	देवेभ्यः	தேவர்களிடமிருந்தும்
मम	எனக்கு	न	கிடையாது.

- कवचं ब्रह्मदत्तं मे यदादित्यसमप्रभम् । देवासुरविमर्देषु नभिन्नं वज्रशक्तिभिः ॥ ३० ॥
तेन मामद्य संयुक्तं रथस्थमिह संयुगे । प्रतीयात्कोऽद्य मामाजौ साक्षादपि पुरन्दरः ॥ ३१ ॥

மே	“ எனக்கு	அவ	இப்பொழுது
ब्रह्मदत्तं	பிரம்மதேவரால்	संयुक्तं	கூடிய
	அளிக்கப்பட்டதும்	मां	என்னையும்
आदित्यसमप्रभं	சூரியனுக்கொப்பான	संयुगे	போரில்
	ஒளிகொண்டதும்	रथस्थं	ரதத்தில் வீற்றிருக்
देवासुरविमर्देपु	தேவாசுரயுத்தங்களில்	मां	என்னையும் [கும்
वज्रशक्तिभिः	வஜ்ரயுத்தங்களும்	अथ	இப்பொழுது
	சக்திகளாலும்	इह	இந்த
नभिज्ञं	பிளக்கப்படாதது	आजौ	போரில்
	மான	साक्षात्	சாக்ஷாத்
कवचं	கவசம்	पुरन्दरः अपि	இந்திரனாயினும்
यत्	எதுவோ	कः	எவன்
तेन	அதோடு	प्रतीयात्	எதிர்த்துநிற்பான்?

- यत्तदाऽभिप्रसन्नेन सशरं कार्मुकं महत् । देवासुरविमर्देषु मम दत्तं स्वयंभुवा ॥ ३२ ॥
अद्य तूर्यशतैर्भीमं धनुस्तथाप्यतां मम । रामलक्ष्मणयोरेव वधाय परमाहवे ॥ ३३ ॥

அभिप्रसन्नेन	“ அனுக்கிரகங்கொ	மம	எனது
स्वयंभुवा	பிரம்மதேவரால்[ண்ட	भीमं	பயங்கரமான
मम	எனக்கு	धनुः	வில்
यत्	எந்த	अथ एव	இப்பொழுதே
सशरं	அம்புடன் கூடிய	परमाहवे	கடும்போரில்
महत्	சிறந்த	रामश्मनयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களை
कार्मुकं	வில்லானது	वधाय	வதைக்க
तदा	முன்பு	तूर्यशतैः	தூர்யவாத்யங்களு
देवासुरविमर्देषु	தேவாசுரயுத்தங்களில்		டன்
दत्तं	அளிக்கப்பெற்றதோ	उत्थाप्यताम्	எடுத்துக்கொண்டு
	அந்த		வரப்பட்டும். ”

- स पुत्रवधसन्तप्तः शूरः क्रोधवशं गतः । समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या सीतां हन्तुं व्यवस्यत ॥

ஸ்ரீ:	சூரனாகும்	க்ரோவசு' தத:	சினம் மேலிட்டவனாகி,
ச:	ஆந்த	சிதா'	வீதாதேவியை
ரவண:	ராவணன்	ஹந்	கொல்ல
புத்ரவதஸ்த:	புத்திரமரணத்தால்	புத்யா சமிஷ்ய	ஆலோசித்து
	உள்ளங்கொதித்து	வவஸ்ய	உறுதிகொண்டான்.

प्रत्यवेश्य तु ताम्राक्षः सुघोरो घोरदर्शनः । दीनो दीनस्वरान्सर्वीस्तानुवाच निशाचरान्॥

तु	அப்பொழுது	ताम्	அந்த
ताम्राक्षः	சிவந்த கண்களுற்ற வனும்	दीनस्वरान्	தழுதழுத்த குரல் கொண்ட
सुघोरः	மிகக்கொடியவனும்	निशाचरान्	அரக்கர்கள்
घोरदर्शनः	பயங்கரத்தோற்றங் கொண்டவனும்	सर्वान्	யாவரையும்
दीनः	ஏக்கங்கொண்டவனு மான அவன்	प्रत्यवेश्य	பார்த்து
		उवाच	பின்வருமாறு புகன்றான்:

मायया मम वत्सेन वञ्चनार्थं वनौकसाम् । किञ्चिदेव हतं तत्र सीतेयमिति दर्शितम् ॥

मम	“ எனது	इयं	இவள்
वत्सेन	குழந்தையால்	सीता	சீதை
वनौकसां	வானரர்களை	इति	என்று
वञ्चनार्थं	ஏமாற்ற	दर्शितं	காட்டப்பட்டு
मायया	மாயையால்	हतं	கொல்லப்பட்டது
तव	அப்பொழுது	किञ्चित् एव	அற்பமாகவே ஆயிற்று.

तदिदं तथ्यमेवाहं करिष्ये प्रियमात्मनः ॥ ३७ ॥

आत्मनः	“ எனக்கு	अहं	நான்
प्रियं	பிரியமான	तथ्यं एव	உண்மையாகவே
तव	அந்த	करिष्ये	செய்துமுடிப்பேன்.
इदं	இதை		

वैदेहीं नाशयिष्यामि क्षत्रबन्धुमनुव्रताम् ॥ ३८ ॥

क्षत्रबन्धुं	“ சுத்திரியப்பதரை	वैदेहीं	சீதையை
अनुव्रतां	ஸ்ரீவமுமாய்க் கொண்ட	नाशयिष्यामि	அழிப்பேன்.”

इत्येवमुक्त्वा सचिवान्वद्ममाशु परामृशत् ॥ ३९ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறும்	आशु	விரைவாய்
सचिवान्	மந்திரிகளைப்பார்த்து	खड्गं	கத்தியை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	परामृशत्	கைக்கொண்டான்.

उद्धृत्य गुणसंपन्नं विमलाम्बरवर्चसम् । निष्पात स वेगेन सभार्यः सचिवैर्वृतः ॥ ४० ॥
रावणः पुत्रशोकेन भृशमाकुलचेतनः । संकुद्धः खड्गमादाय सहसा यत्र मैथिली ॥ ४१ ॥

ச:	அந்த	अन्त्य	உருவிக்கொண்டு
रावणः	ராவணன்	सभार्यः	பத்னிமார்களுடன்
पुलशोकेन	புத்திரசோகத்தால்		கூடவும்
भृशं	மிக	सचिवैः	மந்திரிகளால்
आकुलचेतनः	உள்ளம் கலங்கியவ	वृतः	சூழப்பெற்றும்
संकुदः	சினங்கொண்டு [னாய்	वेगेन	ஆத்திரத்துடன்
गुणसंपन्नं	மகிமைவாய்ந்ததும்	सहसा	வேகமாய்
विमलाम्बरवर्चसं	{ நிர்மலமான ஆகாயத் தின் ஒளிகொண்ட துமான	मैथिली	மீதிதேவி
खड्गं	கத்தியை	यत्र	எங்கோ அங்கு
आदाय	எடுத்து	निष्पपात	புறப்பட்டுச்சென்
			றான்.

व्रजन्तं राक्षसं प्रेक्ष्य सिंहनादं प्रचुकुशुः । ऊचुश्चान्योन्यमाश्लिष्य संकुदं प्रेक्ष्य राक्षसाः॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	संकुदं च	கேடங்கொண்டிருப்
व्रजन्तं	புறப்பட்டுச்செல்லும்	प्रेक्ष्य	கவனித்து [பவனாய்
राक्षसं	அரக்கனை	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
प्रेक्ष्य	பார்த்து	आश्लिष्य	கட்டிக்கொண்டு
सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை	ऊचुः	பின்வருமாறு பேசிக்
प्रचुकुशुः	இட்டனர்.		கொண்டார்கள்:

अथैनं तावुभौ दृष्ट्वा भ्रातरौ प्रव्यथिष्यतः

॥ ४३ ॥

तौ	“அந்த	एनं	இவரை
उभौ	இரு	दृष्ट्वा	கண்டு
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	प्रव्यथिष्यतः	மிக்க துக்கத்திற்கா
अथ	இப்பொழுது		ளாகப்போகிறார்கள்.

लोकपाला हि चत्वारः क्रुद्धेनानेन निर्जिताः । बहवः शत्रवश्चापि संयुगेषु निपातिताः ॥

लोकपालाः	“லோகபாலகர்கள்	संयुगेषु	போர்களில்
चत्वारः हि	நால்வருமே	बहवः अपि	பல
क्रुद्धेन	கேடங்கொண்ட	शत्रवः च	சத்தருக்களும்
अनेन	இவரால்	निपातिताः	வீழ்த்தப்பட்டிருக்கி
निर्जिताः	முறியடிக்கப்பட்டிருக் கின்றார்கள்.		ன்றார்கள்.

त्रिषु लोकेषु रत्नानि भुङ्क्ते चाहृत्य रावणः

॥ ४५ ॥

रावणः	“ராவணன்	रत्नानि	ச்சேஷ்டவஸ்துக்களை
त्रिषु	மூன்று	आहत्य	கொணர்ந்து
लोकेषु च	உலகங்களிலும்	भुङ्क्ते	அனுவிக்கின்றார்.

विक्रमे च बले चैव नास्त्यस्य सदृशो भुवि ॥ ४६ ॥

विक्रमे च "ஆண்மையிலும்
बले च ஆற்றலிலும்
अस्य இவருக்கு

सदृशः ஒப்பானவனே
भुवि உலகில்
अस्ति न एव இல்லை."

तेषां संजल्पमानानामशोकवनिकां गताम् । अभिदुद्राव वैदेहीं रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥

क्रोधमूर्च्छितः கோபம்முண்டிருந்த
रावणः ராவணன்
तेषां அவர்கள்
संजल्पमानानां மேற்கண்டவாறு பேசி
க்கொண்டிருக்கையில்

अशोकवनिकां गतां அசோகவனத்திலிருக்கும்
वैदेहीं சீதாதேவியை
अभिदुद्राव நோக்கிச்சென்றான்.

वार्यमाणः सुसंकुदः सुहृद्भिर्हितबुद्धिभिः । अभ्यधावत संकुदः खे ग्रहो रोहिणीमिव ॥

सुसंकुदः மிகச்சினங்கொண்டிருந்த அவன்
हितबुद्धिभिः நலத்தைக்கொண்டும்
सुहृद्भिः நண்பர்களால்
वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டும்
संकुदः சினம்மேலிட்டு
खे வானத்தில்

ग्रहः கிரகமொன்று
रोहिणी ரோகிணிநக்சத்திரத்தை
इव { (நோக்கிச்சென்றால்)
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अभ्यधावत விரைந்துசென்றான்.

मैथिली रक्ष्यमाणा तु राक्षसीभिरनिन्दिता । ददर्श राक्षसं क्रुद्धं निस्त्रिशवरधारिणम् ॥

राक्षसीभिः அரக்கிகளால்
रक्ष्यमाणा ரக்சிக்கப்படும்
अनिन्दिता சீர்தோஷையான
मैथिली ஜானகிதேவியார்
तु அப்பொழுது

क्रुद्धं கோபங்கொண்டு
निस्त्रिशवरधारिणं சிறந்த கத்தியைக்
கொண்டிருக்கும்
राक्षसं அரக்கனை
ददर्श கண்டான்.

तं निशाम्य सनिस्त्रिशं व्यथिता जनकात्मजा । निवार्यमाणं बहुशः सुहृद्भिरनुवर्तिनम् ॥

सीता दुःखसमाविष्टा विलपन्तीदमब्रवीत् ॥ ५० ॥

जनकात्मजा ஜனகர் திருச்செல்வியாகும்

सीता வீரதேவியார்
तं அவளை
सनिस्त्रिशं கத்தியைக்கொண்டவனாய்

अनुवर्तिनं அருகில் வருபவனாகவும்

बहुशः பலவாறாய்
सुहृद्भिः நண்பர்களால்

निवार्यमाणं தடுக்கப்படுகிறவனாகவும்

निशाम्य கவனித்து
व्यथिता கலவரமுற்று
दुःखसमाविष्टा துயரம் மேலிட்டவளாய்

विलपन्ती அழுதுகொண்டு
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்துகொண்டாள்.

• यथाऽयं मामभिक्रुद्धः समभिद्रवति स्वयम् । वधिष्यति सनाथां मामनाथामिव दुर्मतिः ॥

अयं	“ இவன்	सनाथां	நாதரை அடைந்திருக்கும்
मां	என்னிடம்	मां	என்னை
अभिक्रुद्धः	மிகச்சினந்து	अनाथां	காப்பாற்றுபவர் இல்
स्वयं	தானே		லாத ஒருவனோ
समभिद्रवति	விரைந்துவருகின்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
	றான்.	वधिष्यति	வதைக்கப்போகிறான்.
यथा	அப்படியிருப்பதால்		
दुर्मतिः	துன்மதியாகும்இவன்		

• बहुशश्चोदयामास भर्तारं मामनुव्रताम् । भार्या भव रमस्वेति प्रत्याख्यातो ध्रुवं मया ॥
सोऽयं ममानुपस्थाने व्यक्तं नैराश्यमागतः । क्रोधमोहसमाविष्टो निहन्तुं मां समुद्यतः ॥

भर्तारं	“ கணவரையே	अयं	இவன்
अनुव्रतां	சர்வமுமாய்க்கொண்	मम	என்னை
मां	என்னை	अनुपस्थाने	பெறாத நிமித்தமாய்
भार्या	மனைவியாய்	नैराश्यं	விரக்தியை
भव	ஆகுவாய்	आगतः	அடைந்து
रमस्व	களித்திருப்பாயாக;	क्रोधमोह- }	கோபத்தாலும் மட
इति	என்று	समाविष्टः }	மையாலும் ஆக்ர
बहुशः	பலமுறை		மிக்கப்பட்டவனாய்
चोदयामास	வற்புறுத்தினான்.	मां	என்னை
मया	என்னால்	निहन्तुं	கொல்ல
ध्रुवं	கண்டிப்பாய்	समुद्यतः	தலைப்பட்டான்.
प्रत्याख्यातः	நிராகரிக்கப்பட்ட	वक्तुम्	தீது நிச்சயம்.
सः	அந்த		

• अथ वा तौ नरव्याघ्रौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । मन्निमित्तमनार्येण समरेऽद्य निपातितौ ॥

तौ	“ அந்த	अनार्येण	தீயனாகும்வனால்
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களும்	मन्निमित्तं	எனது நிமித்தமாய்
भ्रातरौ	சகோதரர்களுமான	समरे	போரில்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும்	निपातितौ अथ वा	விழ்க்கப்பட்டார்
अद्य	இப்பொழுது		கனோ என்னமோ?

• अहो धिक्मन्निमित्तोऽयं विनाशो राजपुत्रयोः ॥ ५५ ॥

अहो	“ ஐயோ!	राजपुत्रयोः	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
धिक्	கெட்டழிந்தேனே.		மாரர்களிருவருக்கும்
मन्निमित्तः	எனது காரணமாய்	अयं विनाशः	இந்த மரணம்.

अथवा पुत्रशोकेन अहत्वा रामरक्षमणौ । विधमिष्यति मां रौद्रो राक्षसः पापनिश्चयः ॥

पापनिश्चयः	“பாபத் துணிவுகொண்டவனும்	अहत्वा	கொல்லாது
रौद्रः	கொடியனுமான	मां	என்னை
राक्षसः	அரக்கன்	पुत्रशोकेन	புத்திரசோகத்தால்
रामरक्षमणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை	विधमिष्यति अथवा	அழித்துவிடுவானோ
			என்னமோ ?

हनूमतोऽपि यद्वाक्यं न कृतं क्षुद्रया मया ॥ ५७ ॥

हनूमतः	“ஹனுமாருடைய	क्षुद्रया	அற்பையாகிய
यत्	எதுவோ அந்த	मया	என்னால்
वाक्यं अपि	சொல்லும்	कृतं न	கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை.

यद्यहं तस्य पृष्ठेन तदा यायामनिन्दिता । नाद्यैवमनुशोचयं भर्तुरङ्कगता सती ॥ ५८ ॥

अहं	“நான்	यायां यदि	சென்றிருப்பேனாகில்
अनिन्दिता	பழிப்புக்கிடமாகாதவ	अद्य	இப்பொழுது
तदा	அப்பொழுது [ளாய்	भर्तुः	பர்த்தாவின்
तस्य	அவரது	अङ्कगता सती	மடியிலிருப்பவளாய்
पृष्ठेन	முதுகிலேறிக்	एवं	இப்படி
	கொண்டு	अनुशोचयं न	துயருதேன்.

मन्ये तु हृदयं तस्याः कौसल्यायाः फलिष्यति । एकपुत्रा यदा पुत्रं विनष्टं श्रोष्यते युधि॥

एकपुत्रा	“ஒரே புதல்வரை நன்	तु	அப்பொழுது
	றெடுத்த அவள்	तस्याः	அந்த
यदा	எப்பொழுது	कौसल्यायाः	கோசலாதேவியினுடைய
युधि	போரில்		
पुत्रं	புதல்வரை	हृदयं	ஹிருதயமானது
विनष्टं	மாண்டவராய்	फलिष्यति	வெடித்துவிடப்போ
श्रोष्यते	கேட்கப்போகின்		கிறதென
	றானோ	मन्यं	நான் நினைக்கிறேன்.

सा हि जन्म च बाल्यं च यौवनं च महात्मनः । धर्मकार्यानुरूपं च रुदन्ती संस्मरिष्यति॥

सा हि	“அவளோ (கோசலாதேவியாரோ)	बाल्यं च	இளமைப்பருவத்தையும்
रुदन्ती	அழுதுகொண்டே	यौवनं च	யௌவனப்பருவத்தையும்
महात्मनः	மகாத்மாவனுடைய	धर्मकार्यानुरूपं च	தர்மகார்யங்களின்
	(ஸ்ரீராமருடைய)	संस्मरिष्यति	தொடர்பையும்
जन्म च	பிறப்பையும்		நினைந்துருகப்போகின்றாள்.

நிராஸா நஹதே புத்ரே தத்வா ஸ்ராத்மதேதநா । அ஘்நிமாரோக்ஷயதே நூநமபு வா஽பி ப்ரவேக்ஷயதி ॥

புத்ரே	“புதல்வர்	தத்வா	தெய்துவிட்டு
நஹதே	மாண்டவளவில்	அ஘்நி	அக்நியில்
அதேதநா	பித்தப்பிடித்தவளாய்	ஃரோக்ஷயதே	குதித்துவிடுவாள்.
நிராஸா	எதிலும் பற்றொழிந்த	அபி வா	அல்லது
	அவள்	அப:	ஜலத்தில்
ஸ்ராத்ம்	சிராத்தக்கிரியையை	ப்ரவேக்ஷயதி	முழுக்கிடுவாள்.
		நூநம்	இது திண்ணம்.

யி஘ஸ்து குஃஜாபஸதீர் மந்நரர் பாரபநிஸ்வயாம் । யந்நிமித்தமிதம் து:ஸம் கௌஸல்யா ப்ரதிபதஸ்யதே॥

கௌஸல்யா	“கோசலாதேவியார்	பாரபநிஸ்வயாம்	தீடஎண்ணமமைந்த.
யந்நிமித்தம்	எவள்காரணமாய்	அஸதீர்	கொடும்பாலியும்
இதம்	இந்த	குஃஜர்	கூனியுமாகிய
து:ஸம்	துக்கத்தை	மந்நரர்	மந்தரையை
ப்ரதிபதஸ்யதே	அடையப்போகிறு	யி஘ஸ்து	உலகு எப்பொழுதும்
	ளோ அந்த		பழிக்கும்.”

இத்யேவ் மைதிலீர் த்ரஸ்டா விலபந்தீர் தபஸ்விநிம் । ரோஹிணிமிவ சந்த்ரேண விநா ப்ரஹஸர் கதாம் ॥
 ஏதாஸ்மிந்நந்தரே தஸ்ய அமாத்யு வுத்திமாஜ்ஞ்சி: । சுபாஸ்வீர் நாம மைதாவி ராக்ஷஸு ராக்ஷஸேஸ்வரம்॥
 நிவார்யமாண் சசிவீர்திதம் வதநமப்ரவீத் ॥ 68 ॥

ஏதஸ்மிந்	இந்த	சந்த்ரேண விநா	சந்திரனைவிட்டுப்
அந்தரே	சமயத்தில்		பிரிந்து
தஸ்ய	அவனுடைய (ராவண	ப்ரஹஸர்	கிரகமொன்றின்
அமாத்ய:	மந்திரியும் [னுடைய)		வசத்தில்
வுத்திமானு	துண்ணறிவாளனும்	கதாம்	சிக்கிக்கொண்ட
சுசி:	நற்சீலமமைந்தவனும்	ரோஹிணி இவ	ரோகணீநக்ஷத்திரம்
மைதாவி	{ சமயத்திற்கேற்ற ஞா	மைதிலீர்	போன்றவளுமான
	னம் விளங்கப்பெற்ற	த்ரஸ்டா	ஜானகிதேவியை
	வனுமான		கண்டு
சுபாஸ்வீ: நாம	ஸுபாஸ்வனென்ற	சசிவீ:	மந்திரிகளால்
ராக்ஷ:	அரக்கன்	நிவார்யமாண்	தடுக்கப்படும்
இதி எவ்	மேற்கண்டவாறு	ராக்ஷஸேஸ்வரம்	அரக்கமன்னனை
விலபந்தீர்	புலம்பிக்கொண்டிருப்		நோக்கி
	பவளும்	வதநம்	சொல்லொன்றை
தபஸ்விநீ	பரிதாபநியுற்ற	இதம்	பின்வருமாறு
	வளும்	அப்ரவீத்	மொழிந்தான்;

कथं नाम दशग्रीव साक्षाद्वैश्रवणानुज । हन्तुमिच्छसि वैदेहीं क्रोधाद्धर्मपास्य हि ॥६५॥

साक्षात्	“சாக்ஷாத்	अपास्य	துறந்து
वैश्रवणानुज	குபேரன் தம்பியாகிய	वैदेहीं	சீதையை
दशग्रीव	ராவணரே,	हन्तुं	கொல்ல
क्रोधात्	கோபத்தால்	कथं नाम	எங்குனம்தான்
धर्मं हि	தர்மத்தையும்	इच्छसि	விரும்புகிறீர்?

वेदविद्याव्रतस्नातः स्वकर्मनिरतः सदा । स्त्रियाः कस्माद्ध्वं वीर मन्यसे राक्षसेश्वर ॥६६॥

वीर	“சூரராகிய	स्वकर्मनिरतः	தன் கருமங்களில் சிறி
राक्षसेश्वर	இராக்ஷஸமன்னரே,	कस्मात्	தும் வழுவா தேவரீர்,
वेदविद्या- } व्रतस्नातः }	வேதக்கலைகளை முற் றும் கற்று விரத ஸ்நானம் செய்து	स्त्रियाः	எனோ
सदा	எக்காலத்திலும்	वधं	ஸ்தீரீயின்
		मन्यसे	வதையை
			விரும்புகிறீர்?

मैथिलीं रूपसंपन्नां प्रत्यवेक्षस्व पार्थिव । त्वमेव तु सहास्राभी राघवे क्रोधमुत्सृज ॥६७॥

पार्थिव	“வேந்தரே!	त्वं	தேவரீர்
रूपसंपन्नां	எழில்மிக்கவளான	अस्राभिः सह	எங்களுடன் கூட
मैथिलीं	ஜானகிக்கு	राघवे	ராமனிடம்
प्रत्यवेक्षस्व	காத்திருங்கள்.	क्रोधं	கோபத்தை
तु एव	இப்பொழுதே	उत्सृज	செலுத்துவீராக.

अभ्युत्थानं त्वमेवैव कृष्णपक्षचतुर्दशीम् । कृत्वा निर्याहिमावास्यां विजयाय बलैर्वृतः ॥

त्वं	“தேவரீர்.	बलैः वृतः	கேணைகளால் சூழப் பட்டவராய்
अद्य एव	இப்பொழுதே	अभ्युत्थानं कृत्वा	பிரயாணப்பட்டு
कृष्णपक्षचतुर्दशीं	கிருஷ்ணபக்ஷசதுர் தசியில்	अमावास्यां	அமாவாஸ்யையில்
विजयाय	வெற்றிகொள்ள	निर्याहि	புறப்பட்டுச்செல் வீராக.

सन्नद्धः कवची खड्गी रथप्रवरमास्थितः । हत्वा दाशरथिं रामं भवान्प्राप्स्यति मैथिलीम् ॥

भवान्	“தேவரீர்	सन्नद्धः	ஸன்னத்தராகி
कवची	கவசம்பூண்டும்	दाशरथिं	தசரதரின் மைந்த
खड्गी	கத்தியைக் கைக் கொண்டும்	रामं	ராமனை [ரான
रथप्रवरं	சிறந்த தேரில்	हत्वा	கொன்று
आस्थितः	ஏறிக்கொண்டும்	मैथिलीं	சீதையை
		प्राप्स्यति	பெறுவீர்.”

स तदुरात्मा सुहृदा निवेदितं वचः सुधर्म्यं प्रतिगृह्य रावणः ।

गृहं जगामाथ ततश्च वीर्यवान्पुनः सभां च प्रययौ सुहृदृतः

॥ ७० ॥

सः	அந்த
दुरात्मा	துஷ்டா த்மாவாகிய
रावणः	ராவணன்
सुहृदा	உற்றவனால்
निवेदितं	உரைக்கப்பட்டதும்
सुधर्म्यं	அறநெறி வழுவாதது.
	மான
तत्	அந்த
वचः	சொல்லை
प्रतिगृह्य	அங்கீகரித்து

अथ	அப்பொழுது
गृहं	அரண்மனைக்கு
जगाम	வந்தான்.
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகுமவன்
पुनः च	திருட்பவும்
ततः	அவ்விடத்தினின்று
सभां च	சபைக்கு
सुहृदृतः	ஆப்தர்களால்
	சூழப்பட்டவனாய்
प्रययौ	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 19097

युद्धकाण्डे आदितः श्लोका: 4422

चतुर्नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ २४ ॥

मूलवल्युद्धम्—மூலபல யுத்தம்.

स प्रविश्य सभां राजा दीनः परमदुःखितः । निषसादासने मुख्ये सिंहः क्रुद्ध इव श्वसन् ॥

सः	அந்த
राजा	அரசன்
परमदुःखितः	மிகத் துயரங்கொண்டு
दीनः	ஏக்கங்கொண்டவனாய்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட
सिंहः इव	ஓர் சிங்கம்போல்

श्वसन्	சிறிக்கொண்டு
सभां	சபைக்குள்
प्रिश्य	புதுந்து
मुख्ये	சிறந்த
आसने	ஆஸனத்தில்
निषसाद	அமர்ந்தான்.

अब्रवीच्च स तान्सर्वान्बलमुख्यान्प्रहाबलः । रावणः प्राञ्जलिर्वाक्यं पुत्रव्यसनकर्षितः ॥२॥

महाबलः	மகாபலசாலியும்
पुत्रव्यसनकर्षितः	புத்திரசோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனுமான
सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
तान्	அந்த

बलमुख्यान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् च	யாவரையும் பார்த்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தான்.

सर्वे भवन्तः सर्वेण हस्त्यश्वेन समावृताः । निर्यान्तु रथसङ्घैश्च पादातैश्चोपशोभिताः ॥ ३ ॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	रथसङ्घैः च	தேர்வரிசைகளா லும்
सर्वे	யாவரும்	पादातैः च	காலாட்படைக்கூட்ட
सर्वेण	எல்லா		ங்களா லும்
हस्त्यश्वेन	{ யானைகள், குதிரைகள் இவைகளின் கூட்ட த்கால்	उपशोभिताः	விளங்கப்பெற்றவர் களாய்
समावृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள்.

एकं रामं परिक्षिप्य समरे हन्तुमर्हथ । वर्षन्तः शरवर्षेण प्रावृट्काल इवाम्बुदाः ॥ ४ ॥

समरे	“ போரில்	अम्बुदाः	மேகங்கள்
एकं	தனித்த	इव	போன்றவாறாய்
रामं	ராமனை	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்
परिक्षिप्य	சூழ்ந்து	वर्षन्तः	வர்ஷிக்கின்றவர்களாய்
प्रावृट्काले	வர்ஷகாலத்தில்	हन्तुं अर्हथ	கொல்லக்கடவீர்கள்.

अथ वाऽहं शरैस्तीक्ष्णैर्भिन्नगात्रं महारणे । भवद्भिः श्वो निहन्तास्मि रामं लोकस्य पश्यतः॥

अथवा	“ இல்லாவிடில்	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டி-
अहं	நான்		ருக்கும்பொழுது
श्वः	நானையதினம்	रामं	ராமனை
महारणे	பெரும்போரில்	तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்
भवद्भिः	உங்களுடன்	भिन्नगात्रं	சரீரம் பிளவுண்டவ
लोकस्य	உலகம்	निहन्तास्मि	கொல்வேன்”. [அக்கி

इत्येतद्राक्षसेन्द्रस्य वाक्यमादाय राक्षसाः । निर्ययुस्ते रथैः शीघ्रैर्नानानीकैः सुसंवृताः ॥

ते राक्षसाः	அந்த அரக்கர்கள்	शीघ्रैः	வேகமுற்ற
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனின்	रथैः	ரதங்களோடும்
इति	மேற்கண்ட	नानानीकैः	பலபடைகளால்
एतत्	இந்த	सुसंवृताः	சூழப்பெற்றவர்களாய்
वाक्यं	சொல்லை	निर्ययुः	புறப்பட்டுச்சென்றார்
आदाय	கிரமேற்கொண்டு		கள்.

परिधान्यदृशिश्चैव शरखड्गपरश्वधान् । शरीरान्तकरान्सर्वे चिक्षिपुर्वानरान्प्रति ॥ ७ ॥

सर्वे	யாவரும்	शरखड्ग-	}	பாணங்களையும், வாள்
शरीरान्तकरान्	சரீரத்திற்கு நாசத் தை விளைவிக்கும்	परश्वधान् च		களையும் கோடாரி களையும்
परिधान्	உழலைத்தடிகளையும்	वानरान् प्रति		வானரர்களின் மீது
पट्टिश्च एव	பட்டயக்கத்திகளையும்	चिक्षिपुः		எய்தார்கள்.

केशान्कर्णललाटांश्च नासिकाश्च पुवङ्गमाः । रक्षसां दशनैस्तीक्ष्णैर्नखैश्चापि न्यकर्तयन् ॥

पुवङ्गमाः	வானார்கள்	कर्णललाटान् च	காதுகளையும் நெற்றி
तीक्ष्णैः दशनैः च	கூரிய பற்களாலும்		களையும் •
नखैः अपि	நகங்களாலும்	नासिकाः च	மூக்குகளையும்
रक्षसां	அரக்கர்களின்	न्यकर्तयन्	துண்டித் துவிட்டார்
केशान्	கேசங்களையும்		கள்.

एकैकं राक्षसं संख्ये शतं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त फलिनं वृक्षं शकुनयो यथा ॥१५॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	फलिनं	பழங்கள் செறிந்த
संख्ये	போரில்	वृक्षं	மரமொன்றை
राक्षसं	அரக்கர்களது	शकुनयः	பக்திகள்
एकैकं	ஒவ்வொரு	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறாய்
शतं	நூறையும்	अभ्यधावन्त	எதிர்த்தோடினார்கள்.

तथा गदाभिर्गुर्वीभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । निजघ्नुर्वानरान् घोरान्नाक्षसाः पर्वतोपमाः ॥

पर्वतोपमाः	பர்வதங்களை நிகர்த்த	खड्गैः	கத்திகளாலும்
राक्षसाः	ராக்காஸர்கள்	परश्वधैः	கோடாரிகளாலும்
तथा	அங்ஙனமே	घोरान्	கொடிய
गुर्वीभिः गदाभिः	பெரிய கதைகளாலும்	वानरान्	வானரர்களை
प्रासैः	ஈட்டிகளாலும்	निजघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

राक्षसैर्युद्धयमानानां वानराणां महाचमूः । शरण्यं शरणं याता रामं दशरथात्मजम् ॥१७॥

राक्षसैः	அரக்கர்களால்	दशरथात्मजं	தசரதசக்கிரவர்த்தி
युध्यमानानां	தாக்கப்படும்		யின் திருக்குமாரரும்
वानराणां	வானரர்களின்	शरण्यं	ரக்கருமான
		रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
महाचमूः	பெருஞ்சேனை	शरणं याता	சரண் புகுந்தது.

ततो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । प्रविश्य राक्षसं सैन्यं शरवर्षं वर्षं ह ॥१८॥

ततः	அப்பொழுது	आदाय	கைக்கொண்டு
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	राक्षसं सैन्यं	அரக்கசேனையில்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமாகிய	प्रविश्य	புகுந்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	शरवर्षं	பாணவர்ஷத்தை
धनुः	வில்லை	वर्षं ह	வர்ஷித்தார்.

प्रविष्टं तु तदा रामं मेघाः सूर्यमिवाम्बरे । नाभिजग्मुर्महाघोरं निर्दहन्तं शराग्निना ॥१९॥

तदा	அப்பொழுது	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
शराग्निना	பாணக்கினியால்	सूर्यं	சூர்யனை
महाघोरं	மிக்கபயங்கரமாய்	मेघाः	மேகங்கள்
निर्दहन्तं	தகிப்பவராய்	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रविष्टं	புகுந்த		அவ்வண்ணமே
रामं तु	ஸ்ரீராமரையும்	अभिजग्मुः न	அணுகவில்லை.

• कृतान्येव सुघोराणि रामेण रजनीचराः । रणे रामस्य ददृशुः कर्मण्यसुकराणि च ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	रणे	போரில்
सुघोराणि	மிகப்பயங்கரமானவைகள்	रामस्य	ஸ்ரீராமரின்
		असुकराणि	செயற்கரிய
कृतानि	புரியப்பட்டன.	कर्मणि पुत्र	செயல்களைமட்டும்
रजनीचराः च	அரக்கர்களும்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

• चालयन्तं महानीकं विधमन्तं महारथान् । ददृशुस्ते न वै रामं वातं वनगतं यथा ॥२१॥

ते	அவர்கள்	रामं वै	ஸ்ரீராமரையோ
महानीकं	பெரும்படையை	वनगतं	காட்டில்திரியும்
चालयन्तं	அல்லாடச்செய்கிறவரும்	वातं	காற்றை
		यथा	எவ்வண்ணமோ. அவ்வண்ணமே
महारथान्	மகாரதவீரர்களையும்	ददृशुः न	காணவில்லை.
विधमन्तं	ஊதிவிடுகிறவருமான		

• छिन्नं भिन्नं शरैर्दग्धं प्रभङ्गं शस्त्रपीडितम् । बलं रामेण ददृशुर्न रामं शीघ्रकारिणम् ॥२२॥

रामेण	ஸ்ரீராமரது	प्रभङ्गं	முறிவுண்டதுமான
शरैः	பாணங்களால்	बलं	சேனையை
दग्धं	பொசுக்கப்பட்டதும்	ददृशुः	கண்டார்கள்.
छिन्नं	துண்டிக்கப்பட்டதும்	शीघ्रकारिणं	விரைந்துபுரியும்
भिन्नं	பிளக்கப்பட்டதும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
शस्त्रपीडितं	ஆயுதங்களால் தாக்கப்பட்ட	न	கண்டார்களில்லை.

• प्रहरन्तं शरीरेषु न ते पश्यन्ति राघवम् । इन्द्रियार्थेषु तिष्ठन्तं भूतात्मानमिव प्रजाः ॥२३॥

ते	அவர்கள்	इन्द्रियार्थेषु	இந்திரியவ்யாபாரங்
शरीरेषु	சரீரங்களில்	तिष्ठन्तं	இருக்கும் [களில்
प्रहरन्तं	புடைக்கும்	भूतात्मानं	ஜீவாத்மாவை
राघवं	ஸ்ரீராமரை,	इव	எவ்வண்ணமோ.
प्रजाः	ஜனங்கள்		அவ்வண்ணமே
		पश्यन्ति न	காணுகிறார்கள்.

• एष हन्ति गजानीकमेष हन्ति महारथान् । एष हन्ति शरैस्तीक्ष्णैः पदातीन्वाजिभिः सह ॥
इति ते राक्षसाः सर्वे रामस्य सदृशान्रणे । अन्योन्यं कुपिता जघ्नुः सादृश्याद्राघवस्य ते॥

ते	அந்த	एषः	‘இதோ
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	गजानीकं	யானைப்படையை
सर्वे	யாவரும்	हन्ति	மாய்க்கின்றான்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	एषः	இதோ
सादृश्यात्	ஸாத்ருச்யத்தால்	महारथान्	மகாரதவீரர்களை

हन्ति	கொல்லுகின்றான்.	कुपिताः	கோபங்கொண்ட
एषः	இதோ	ते	அவர்கள்
वाजिभिः सह	குதிரைகளோடுகூட	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
पदातीन्	காலாட்படைகளே	सदृशान्	ஒத்தவர்களான
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்		தங்களை
हन्ति	வதைக்கிறான்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
इति	என்றுசொல்லி	जघ्नुः	தாக்கிக்கொண்டார்
रणे	போரில்		கள்.

न ते ददृशिरे रामं दहन्तमरिवाहिनीम् । मोहिताः परमास्त्रेण गान्धर्वेण महात्मना ॥२६॥

ते	அவர்கள்	महात्मना	மகாத்மாவாகும்
अरिवाहिनीं	சுந்ருசேனையை		அவரால்
दहन्तं	தகிப்பிக்கும்	गान्धर्वेण	காந்தர்வமெனும்
रामं	ஸ்ரீராமரை	परमास्त्रेण	சிறந்த அஸ்திரத்தால்
ददृशिरे न	கண்டார்களில்லை.	मोहिताः	மதிமயக்கம் கொண்டார்கள்.

ते तु रामसहस्राणि रणे पश्यन्ति राक्षसाः । पुनः पश्यन्ति काकुत्स्थमेकमेव महाहवे ॥

ते	அந்த	पुनः	மீளவும்
राक्षसाः तु	அரக்கர்களோவெனில்	महाहवे	பெரும்போரில்
रणे	போரில்	एकं एव	ஒரே ஒரு
समसहस्राणि	ஸ்ரீராமர்களின் பலரை	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.	पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

भ्रमन्तीं काञ्चनीं कोटिं कार्मुकस्य महात्मनः । अलातचक्रप्रतिमां ददृशुस्ते न राघवम् ॥

ते	அவர்கள்	काञ्चनीं	பொன்னுலானதும்
महात्मनः	மகாத்மாவனுடைய	भ्रमन्तीं	சுழலுவதுமான
	(ஸ்ரீராமனுடைய)	कोटिं	துனியை
कार्मुकस्य	வில்லின்	ददृशुः	கண்டார்கள்.
अलातचक्रप्रतिमां	கொள்ளிச்சக்கிரத்தை	राघवं	ஸ்ரீராமரை
	நிகர்த்து	न	கண்டார்களில்லை

शरीरनाभि सत्त्वार्चिः शरारं नेमिकार्मुकम् । ज्याघोषतलनिर्घोषं तेजोबुद्धिगुणप्रभम् ॥२९॥
दिव्यास्त्रगुणपर्यन्तं निघ्नन्तं युधि राक्षसान् । ददृशू रामचक्रं तत्कालचक्रमिव प्रजाः ॥३०॥

शरीरनाभि	சரீரமாகிற குடத்	शरारं	பாணங்களாகிய ஆரங்
	தையுடையதும்		களையுடையதும்
सत्त्वार्चिः	பராக்ரமமாகிற ஜ்வர	नेमिकार्मुकं	வில்லாகிற வட்டை
	லையையுடையதும்		யையுடையதும்

उद्योषतल- निर्घोषं	நாண் தலவோசையா கிற சத்தத்தையுடை யதும்,	तत् रामचक्रं	அந்த ஸ்ரீராமராகிய சக்கிரத்தை
तेजोबुद्धिगुणप्रभं	{ தேஜஸ், புத்தி, குணங் களிவைகளாகிய ஒளி யைக்கொண்டதும்	प्रजाः कालचक्रं इव युधि राक्षसान् निघ्नन्तं ददशुः	பிரஜைகள் காலசக்கிரத்தை போன்றவாயுய் போரில் அரக்கர்களை மாய்க்கின்றதாய் கண்டார்கள்.
दिव्यास्त्र- गुणपर्यन्तं	{ சிறந்த அஸ்திரங்க ளும் நாணுமாகிற தாரைகளையுடைய துமாகிய		

• अनीकं दशसाहस्रं रथानां वातरंहसाम् । अष्टादश सहस्राणि कुञ्जराणां तरस्विनाम् ॥
चतुर्दश सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । पूर्णे शतसहस्रे द्वे राक्षसानां पदातिनाम् ॥
दिवसस्याष्टमे भागे शरैरग्निशिखोपमैः । हतान्येकेन रामेण रक्षसां कामरूपिणाम् ॥३३॥

वातरंहसां	வாயுவேகங்கொண்ட	द्वे शतसहस्रे	இருநூறாயிரமும்
रथानां	தேர்களின்	कामरूपिणां	நினைத்த உருவமெடுக் கவல்ல
दशसाहस्रं	பதினாயிரமும்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
तरस्विनां	பலங்கொண்ட	अनीकं च	படையும்
कुञ्जराणां	யானைகளின்	रामेण	ஸ்ரீராமர்
अष्टादश सहस्राणि	பதினெண்ணாயிரமும்	एकेन	ஒருவரால்
सारोहाणां	வீரர்கள் வீற்றிருக்	अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலையை நிகர்த்த
वाजिनां	குதிரைகளின் [கும்	शरैः	பாணங்களால்
चतुर्दश सहस्राणि	பதினென்காயிரமும்	दिवसस्य अष्टमे भागे	ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில்
राक्षसानां	அரக்க	हतानि	அழிக்கப்பட்டன.
पदातिनां	காலரட்படைகளின்		
पूर्णे	நிறைந்த		

ते हताश्वा हतरथाः शान्ता विमथितध्वजाः । अभिपेतुः पुरीं लङ्कां हतशेषा निशाचराः ॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்டதில்	विमथितध्वजाः	கொடிகள் முறிக்கப் பட்டவர்களாய்
ते	அந்த [எஞ்சிய	शान्ताः	மனங்குன்றியவர்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	लङ्कां	இலங்கை [களாய்
हताश्वाः	குதிரைகள் மாய்க் கப்பட்டவர்களாய்	पुरीं	நகருக்கு
हतरथाः	தேர்கள் அழிக்கப்பட் டவர்களாய்	अभिपेतुः	சென்றனர்.

हतैर्गजपदात्यश्वैस्तद्वभूव रणाजिरम् । आक्रीडमिव रुद्रस्य क्रुद्धस्य सुमहात्मनः ॥ ३५ ॥

हैः	கொன்றுவீழ்த்தப் பட்ட	रणाजिरं	போர்க்களமானது
गजपदात्यश्वैः	யானைகளாலும் காலா ட்படைகளாலும் கு	क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
तत्	அந்த [குதிரைகளாலும்	रुद्रस्य सुमहात्मनः	ருத்திரக்கடவுளின்
		आक्रीडं इव	உத்யானவனம்போல்
		बभूव	இருந்தது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । साधु साध्विति रामस्य तत्कर्म समपूजयन् ॥

ततः	அப்பொழுது	तत्	அந்த
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	कर्म	செயலை
देवाः	தேவர்களும்	साधु साधु	நன்று, நன்று
सिद्धाः	சித்தர்களுடும்	इति	என்று
परमर्षयः च	மகரிஷிகளும்	समपूजयन्	புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரின்		

अब्रवीच्च तदा रामः सुग्रीवं प्रत्यनन्तरम् । विभीषणं च धर्मात्मा हनूमन्तं च वानरम् ॥
जाम्बवन्तं हरिश्रेष्ठं मैन्दं द्विविदमेव च । एतदस्त्रबलं दिव्यं मम वा त्र्यम्बकस्य वा ॥३८॥

तदा	அப்பொழுது	मैन्दं एव	மெந்தனையும்
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகிய	द्विविदं च	தவிவிதனையும் பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன்றார் :
प्रत्यनन्तरं	பக்கலிலிருக்கும்	एतत्	“இந்த
सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்	दिव्यं	சிறந்த
विभीषणं च	விபீஷணரையும்	अस्त्रबलं	அஸ்திரசக்தியானது
वानरं	வானராகிய	मम वा	எனக்கும்
हनूमन्तं च	அனுமாரையும்	त्र्यम्बकस्य वा	முக்கண்ணருக்கு மே.”
जाम्बवन्तं	ஜம்பவானையும்		
हरिश्रेष्ठं	வாணரோத்தமராகிய		

निहत्य तां राक्षसवाहिनीं तु रामस्तदा शक्रसमो महात्मा ।

अस्त्रेषु शस्त्रेषु जितकृपश्च संस्तूयते देवगणैः प्रहृष्टैः

॥ ३९ ॥

तदा	அப்பொழுது	राक्षसवाहिनीं	அரக்கசேனையை
महात्मा	மகாத்மாவும்	निहत्य	கொன்று
शक्रसमः	இந்திரனுக்கொப்பானவரும்	तु	அப்பொழுது
शस्त्रेषु	சஸ்திரங்களிலும்	प्रहृष्टैः	ஆனந்தங்கொண்டவர்களான
अस्त्रेषु	அஸ்திரங்களிலும்	देवगणैः	தேவகணங்களால்
जितकृपः च	சிரமம் சிறிதுமில்லா	संस्तूयते	புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டார்.
रामः	ஸ்ரீராமர் [தவருமான		
तां	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्नवतितमः सर्गः ॥

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௫ ॥

राक्षसीनां प्रलापः—அரக்கிகளின் பிரலாபம்.

तानि तानि सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । रथानां त्वग्निवर्णानां सध्वजानां सहस्रशः ॥
 राक्षसानां सहस्राणि गदापरिघयोधिनाम् । काञ्चनध्वजचित्राणां शूराणां कामरूपिणाम् ॥
 निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । रावणेन प्रयुक्तानि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ३ ॥
 दृष्ट्वा श्रुत्वा च संभ्रान्ता हतशेषा निशाचराः । राक्षसीश्च समागम्य दीनाश्चिन्तापरिपुताः ॥

हतशेषा: கொல்லப்பட்டதில்
 निशाचरा: அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
 रावणेन ராவணனால்
 प्रयुक्तानि அனுப்பப்பட்ட
 सारोहाणां வீரர்களேறிய
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 वाजिनां च குதிரைகளுடையவும்
 सध्वजानां கொடிகளுடன் கூடிய
 अग्निवर्णानां நெருப்பொளி
 கொண்ட
 रथानां तु ரதங்களுடையவும்
 तानि तानि அந்தந்த
 सहस्राणि ஆயிரங்களையும்
 गदापरिघ- } கதைகளாலும்
 योधिनां } உழலைத்தடிகளாலும்
 शूराणां போர்புரியும்
 कामरूपिणां சூரர்களும்
 काञ्चनध्वज- } நினைத்த உருவமெ
 चित्राणां } டுக்க வல்லவர்களும்
 அழகிய பொன்கொடி
 களைக்கொண்டவர்
 களுமான்

राक्षसानां அரக்கர்களின்
 सहस्राणि பலர்களையும்
 अक्लिष्टकर्मणा எதையும் அனாயாச
 மாய்ச்செய்யவல்ல
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 तीक्ष्णै: கூரியவைகளும்
 तप्तकाञ्चनभूषणै: பொன்னலங்காரங்கள்
 பூட்டப்பெற்றவை
 களுமான்
 शरै: பாணங்களைக்கொண்டு
 निहतानि கொல்லப்பட்டவர்
 களாய்
 श्रुत्वा च கேட்டும்
 दृष्ट्वा च பார்த்தும்
 संभ्रान्ता: மனங்கலங்கி
 राक्षसी: அரக்கிகளை
 समागम्य கிட்டி
 दीना: ஏக்கங்கொண்டவர்
 களாய்
 चिन्तापरिपुता: மதிமயக்கங்கொண்
 டார்கள்.

विधवा हतपुत्राश्च क्रोशन्त्यो हतबान्धवाः । राक्षस्यः सह सङ्गम्य दुःखार्ताः पर्यदेवयन् ॥

राक्षस्यः அரக்கிகள்
 विधवा: பதிகளிழந்தவர்களாய்
 • हतपुत्रा: புத்திரர்களைப்பறி
 கொடுத்தவர்களாய்
 हतबान्धवा: றவினர்கள் மாண்ட
 வர்களாய்

दुःखार्ता: च துக்கத்தால் பிடிக்கப்
 பட்டவர்களாய்
 सह सङ्गम्य ஒன்றுகூடி
 क्रोशन्त्य: கதறுபவர்களாய்
 पर्यदेवयन् பின்வருமாறு புலம்பி
 னார்கள்

कथं शूर्पणखा वृद्धा कराला निर्णतोदरी । आससाद वने रामं कन्दर्पमिव रूपिणम् ॥
सुकुमारं महासत्त्वं सर्वभूतहिते रतम् ॥ ३ ॥

வृद्धா “கிழவியும்
கராலா டயங்கரமானவளும்
நிர்ணதோதரி வாயிறுசரிந்தவளும்
மான்
சூர்ப்பணகை
வனே காட்டில்
ரூபிணம் உருவெடுத்துவந்த
கந்தர்ப் இவ் மன்மதன்போன்ற
வனாய்

சுகுமார் மிக்க அழகியவனும்
மஹாசத்வம் பேராற்றல் கொண்ட
வனும்
சர்வபூதहितே எல்லாப்பிராணி
களின் நன்மையில்
ரதம் அசஞ்சலாபற்றுடைய
வனுமான
ராமனை
கதம் ஏனோ
ஆசஸாது கிட்டினான் ?

तं दृष्ट्वा लोकनिन्द्या सा हीनरूपा प्रकामिता । कथं सर्वगुणैर्हीना गुणवन्तं महौजसम् ॥
सुमुखं दुर्मुखी रामं कामयामास राक्षसी ॥ ७ ॥

லகநிந்த்யா “உலகத்தார் நிந்தனை
க்காளானவளும்
ஹீனரூபா அழகற்றவளும்
பிரகாமிதா காமப்பித்தாற்றவளும்
சர்வகுணை: ஹீனா நற்குணங்களெதுவு
மில்லாதவளும்
துர்முகி விகாரமுகங்கொண்ட
வளுமான
சா அந்த
ராக்ஸி அரக்கி

குணவந்தம் நற்குணங்களமையப்
பெற்றவனும்
மஹௌசம் பேராற்றல் கொண்ட
வனும்
சுமுகம் அழகிய முகம்படைத்
தம் அந்த [தவனுமான
ராமனை
தூஷ்டா கண்டு
கதம் ஏனோ
காமயாமாச ஆசைகொண்டாள் ?

जनस्यास्याल्पभाग्यत्वाद्वलिनी श्वेतमूर्धजा । अकार्यमपहास्यं च सर्वलोकविगर्हितम् ॥८॥
राक्षसानां विनाशाय दूषणस्य खरस्य च । चकाराप्रतिरूपा सा राघवस्य प्रधर्षणम् ॥९॥

வலினி “திரையுற்றவளும்
சுதேதமூர்தஜா நரைத்த கேசமுற்றவ
ளும்
அபிரதிரூபா அடாதவளுமான
சா அவள்
அச்ய இந்த
ஜனச்ய ஜனத்தின் (ஸ்திரீ
களின்)
அல்பபாக்யத்வாத் பாக்கியக்குறை
வாலும்
ராக்ஸானா அரக்கர்களுடையவும்

தூஷணச்ய தூஷணனுடையவும்
கரஸ்ய கரனுடையவும்
வினாசாய் அழிவின்பொருட்
அகாரீ அடாததும் [டுமே
அபஹாச்யம் பரிகசிக்கத்தக்கதும்
சர்வலோக- } எல்லா உலகங்களா
விஐர்ஹிதம் } லும் நிந்திக்கப்பட்ட
துமான
பிரதர்ஷணம் அவமதிப்பை
ராவஸ்ய ஸ்ரீராமருக்கு
சகார புரிந்தனள்.

तन्निमित्तमिदं वैरं रावणेन कृतं महत्

॥ १० ॥

• ராவணேன “ராவணனால்
இதம் இந்த
மஹத் பெரும்

வீரம் வைரமானது
தன்நிமித்தம் அவள் நிமித்தமாய்
கृतம் கொள்ளப்பட்டது.

वधाय सीता साऽऽनीता दशग्रीवेण रक्षसा

॥ ११ ॥

ரக்ஷஸா “அரக்கனாகிய
தசகண்டனால்
சா அந்த

சிதை சிதை
வழியை அழிவின்காக
அனீதா தூக்கிவரப்பட்டாள்.

न च सीतां दशग्रीवः प्राप्नोति जनकात्मजाम्

॥ १२ ॥

தசகிரீவ: “தசகண்டன்
जनकात्मजा ஜனகன் மகளான
सीतां च சிதையைப்போ

பிராப்தோதி ந அடையப்போவ
தில்லை.

बुद्धं बलवता वैरमक्षयं राघवेण च

॥ १३ ॥

அக்ஷயம் “நீக்கமுடியாத
वैरं च விரோதமும்
बलवता சக்தி மிக்கவராகிய

ரா஘வேண ராமனோடு
बद्धम् கொள்ளப்பட்டிருக்
கிறது.

वैदेहीं प्रार्थयानं तं विराधं प्रेक्ष्य राक्षसम् । हतमेकेन रामेण पर्याप्तं तन्निर्दर्शनम् ॥ १४ ॥

வீதேஹீ “வீதையை
प्रार्थयानं விரும்பிய
तं அந்த
राक्षसं அரக்கனாகிய
विराधं प्रेक्ष्य விராதனைப் பார்த்து

ராமேண ஏகேன ராமன் ஒருவனால்
हतं கொல்லப்பட்டது
तत् எதுவோ அதுவே
पर्याप्तं போதுமான
निर्दर्शनम् சான்றாகும்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ १५ ॥

जनस्थाने “ஜனஸ்தானத்தில்
भीमकर्मणां பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

चतुर्दश सहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களும்
अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வாலைகளை
நிகர்த்த
शैः பாணங்களால்
निहतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

रक्षसां अरक्काङ्कलिन्

खरश्च निहतः संख्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा । शरैरादित्यसङ्काशैः पर्याप्तं तन्निर्दर्शनम् ॥ १६ ॥

संख्ये “போரில்
खरः கரனும்
• आदित्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.
दूषणः தூஷணனும்

त्रिशिराः च த்ரிசிரஸும்
तथा அவ்வண்ணமே கொல்
லப்பட்டார்கள்.
तत् அதுவும்
पर्याप्तं போதுமான
निर्दर्शनम् சான்றாகும்

हतो योजनबाहुश्च कबन्धो रुधिराशनः । क्रोधान्नादं नदन्सोऽथ पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

யோஜன பாஹுவும்	நதந்	இடுபவனுமான
(நீண்ட கைகள்	ச:	அந்த
கொண்டவனும்)	கபந்த:	கபந்தனும்
ரத்தத்தையே உண	ஹத:	கொல்லப்பட்டான்.
வாய்க்கொண்டவனும்	தத்	அதுவும்
கோபத்தால்	பரியாசம்	போதுமான
காஜனையை	நிர்ஷீனம்	சான்றாகும்.

जघान बलिनं रामः सहस्रनयनात्मजम् । वालिनं मेरुसङ्काशं पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥१८॥

ராம:	"ராமன்	வாலின்	வாலியை
பலினம்	பலசாலியும்	ஜவான	கொன்றுவிட்டார்.
மேரூசங்காசம்	மேருவை நிகர்த்தவ	தத்	அதுவும்
	னும்	பரியாசம்	போதுமான
சஹ்ஸநயநாட்மஜம்	இந்திரனின் புதல்	நிர்ஷீனம்	சான்றாகும்.
	வனுமான		

ऋश्यमूके वसञ्छैले दीनो भग्ननोरथः । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

भग्ननोरथः	"மனோரதம் நிறைவே	சுக்ரீவ:	சக்ரீவன்
	றப்பெருது	ராஜ்யே	ராஜ்யத்தில்
தீன:	ஏக்கங்கொண்டவனாய்	ஸ்தாபித:	முடிசூட்டுவிக்கப்
ऋश्यமூகே	ரிச்யமூக	தத்	அதுவும் [பெற்றான்.
சுலை	பர்வதத்தில்	பரியாசம்	போதுமான
வசந்	வலித்தவனான	நிர்ஷீனம்	சான்றாகும்.

धर्मार्थसहितं वाक्यं सर्वेषां रक्षसां हितम् । युक्तं विभीषणेनोक्तं मोहात्तस्य न रोचते ॥

विभीषणेन	"விபீஷணரால்	धर्मार्थसहितं	அறநெறி வழுவா
युक्तं	நியாயமாய்		பொருளுற்றதுமான
उक्तं	எடுத்துரைக்கப்	वाक्यं	சொல்லானது
सर्वेषां	எல்லா [பட்டதும்	मोहात्	மதிமயக்கத்தால்
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கும்	तस्य	அவனுக்கு (ராவண
हितं	நன்மை விளைவிப்		னுக்கு)
	பதும்	रोचते न	பிடிக்கவில்லை.

विभीषणवचः कुर्याद्यदि स्म धनदानुजः । श्मशानभूता दुःखार्ता नेयं लङ्का पुरी भवेत् ॥

धनदानुजः	"குபேரன் தம்பி	लङ्का	இலங்கை
	(ராவணன்)	पुरी	நகர்
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை	श्मशानभूता	சுகோடானதாய்
कुर्यात् स्म यदि	மேற்கொண்டிருப்	दुःखार्ता	துக்கத்தால் பிடிக்கப்
	பானையானால்		பட்டதாய்
इयं	இந்த	भवेत् न	ஆயிராது.

कुम्भकर्णं हतं श्रुत्वा राघवेण महाबलम् । अतिकायं च दुर्धर्षं लक्ष्मणेन हतं पुनः ॥

प्रियं चेन्द्रजितं पुत्रं रावणो नावबुध्यते

॥ २२ ॥

रावणः “रावணன்
महाबलं மகா பலசாலியாகிய
कुम्भकर्णं சும்பகர்ணனை
राघवेण ராமனால்
हतं மாண்டவனாகவும்
दुर्धर्षं வெல்லற்கரிய
अतिकायं அதிகாயனை
च அப்படியே மாண்டவ
னாகவும்

प्रियं பிரிய
पुत्रं மைந்தனாகிய
इन्द्रजितं च இந்திரஜித்தையும்த
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனால்
हतं மாண்டவனாகவும்
श्रुत्वा கேட்டு
पुनः பின்னும்
अवबुध्यते न நல்லுணர்வு பெறுதிருக்கின்றான்.

मम पुत्रो मम भ्राता मम भर्ता रणे हतः । इत्येवं श्रूयते शब्दो राक्षसानां कुले कुले ॥

राक्षसानां “அரக்கர்களின்
कुले कुले ஒவ்வொரு வீட்டிலும்,
रणे ‘போரில்
हतः கொல்லப்பட்டவன்
मम எனது
पुत्रः புதல்வன்,

मम भ्राता எனது தம்பி,
मम எனது
भर्ता கணவன்
इति एवं என்றிப்பட்டியாய்
शब्दः சத்தம்
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

रथाश्वाश्च नागाश्च हताः शतसहस्रशः । रणे रामेण शूरेण राक्षसाश्च पदातयः ॥ २४ ॥

रणे “போரில்
शूरेण சூரனாகிய
रामेण ராமனால்
रथाः च ரதங்களும்
अश्वाः च குதிரைகளும்
नागाः च யானைகளும்

राक्षसाः அரக்க
पदातयः च காலாட்படைகளும்
शतसहस्रशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
हताः மாய்க்கப்பட்டன.

रुद्रो वा यदि वा विष्णुर्महेन्द्रो वा शतक्रतुः । हन्ति नो रामरूपेण यदि वा स्वयंमन्तकः ॥

रुद्रः वा “ருத்திரனோ
विष्णुः यदि वा விஷ்ணுவோ
शतक्रतुः நூறு யாகங்களைச்
महेन्द्रः वा இந்திரனோ [செய்த

स्वयं ஸாக்ஷாத்
अन्तकः यदि वा எமனோ
रामरूपेण ராம உருவங்கொண்டு
नः நம்மை
हन्ति வதைக்கின்றனர்.

हतप्रवीरा रामेण निराशा जीविते वयम् । अपश्यन्तो भयस्यान्तमनाथा विलपामहे ॥

वयं “நாங்கள்
रामेण ராமனால்
हतप्रवीराः வீரர்களைப்பற்றிகொடு
த்தவர்களாய்
भयस्य ஆபத்தின்
अन्तं முடிவை

अपश्यन्तः காணாதவர்களாய்
जीविते உயிரில்
निराशाः ஆசையைத் துறந்த
வர்களாய்
अनाथाः திக்கற்றவர்களாய்
विलपामहे புலம்புகின்றோம்.

रामहस्तादशग्रीवः शूरो दत्तमहावरः । इदं भयं महाघोरमुत्पन्नं नावबुध्यते ॥ २७ ॥

दत्तमहावरः	“ சிறந்த வரங்கள்	इदं	இந்த
शूरः	சூரனான [பெற்ற	महाघोरं	மிக பயங்கரமான
दशग्रीवः	ராவணன்	भयं	ஆபத்தை
रामहस्तात्	ராமன் கரத்தினின்று	अवबुध्यते न	சிறிதும் உணராதிருக்கின்றன.
उत्पन्नं	விளைந்திருக்கும்		

न देवा न च गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । उपसृष्टं परित्रातुं शक्ता रामेण संयुगे ॥

संयुगे	“ போரில்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
रामेण	ராமனால்	न	சக்தரல்லர்.
उपसृष्टं	எதிர்க்கப்பட்ட ஒரு	पिशाचाः	பிசாசர்களும்
परित्रातुं	ரகிக்க [வளை	न	சக்தரல்லர்.
देवाः	தேவர்களும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
शक्ताः न	சக்தரல்லர்.	न	சக்தரல்லர்.

उत्पाताश्चापि दृश्यन्ते रावणस्य निवेशने ॥ २९ ॥

रावणस्य	“ ராவணனது	उत्पाताः अपि च	தூர்ச்சகுனங்களும்
निवेशने	மாளிகையில்	दृश्यन्ते	தோன்றுகின்றன.

कथयिष्यन्ति रामेण रावणस्य निबर्हणम् ॥ ३० ॥

रामेण	“ ராமனால்	कथयिष्यन्ति	அவைகள் தெரிவிக்கின்றன.
रावणस्य	ராவணனுக்கு		
निबर्हणं	நாசத்தை		

पितामहेन प्रीतेन देवदानवराक्षसैः । रावणस्याभयं दत्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ३१ ॥

प्रीतेन	“ அனுக்கிரகங்கொண்	अभयं	ஆபத்தின்மை
पितामहेन	பிரம்மதேவரால் [ட	दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.
रावणस्य	ராவணனுக்கு	मानुषेभ्यः	மானிடர்களிடமிருந்து
देवदानव- } राक्षसैः }	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் அரக்கர்களாலும்	याचितं न	அது பிரார்த்திக்கப்படவில்லை.

तदिदं मानुषं मन्ये प्राप्तं निःसंशयं भयम् । जीवितान्तकरं घोरं रक्षसां रावणस्य च ॥

तत्	“ அந்த	रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்
इदं	இந்த	रावणस्य च	ராவணனுடையவும்
प्राप्तं	ஸம்பவித்திருக்கும்	जीवितान्तकरं	உயிரை மாய்க்கவல்லதாய்
मानुषं	மானிடசம்பந்தமான	निःसंशयं	சந்தேகமற்றே
घोरं	பயங்கரமான	मन्ये	அறிகிறேன்.
भयं	ஆபத்தை		

पीड्यमानास्तु बलिना वरदानेन रक्षसा । दीप्तैस्तपोभिर्विबुधाः पितामहमपूजयन् ॥३३॥

वरदानेन “வாம்பெற்றதால்
 बलिना பலம் மிக்கவனான
 रक्षसा அரக்கனால்
 पीड्यमाना: உபத்திரவிக்கப்படும்
 विबुधा: तु தேவர்களும்

दीप्तै: கொடும்
 तपोभि: தவங்களால்
 पितामहं பிரம்மதேவரை
 अपूजयन् ஆராதித்தார்கள்.

देवतानां हितार्थाय महात्मा वै पितामहः । उवाच देवता: सर्वा इदं तुष्टो महद्वचः ॥३४॥

महात्मा “மகாத்மாவாகிய
 पितामहः वै பிரம்மதேவரும்
 देवतानां தேவர்களின்
 हितार्थाय சேஷமத்திற்காக
 देवता: தேவர்கள்
 सर्वा: யாவரையும் பார்த்து

तुष्ट: அருள்கொண்டு
 महत् சிறந்த
 वच: ஒரு திருமொழியை
 इदं பின்வருமாறு
 उवाच மொழிந்தருளினார்.

अद्यप्रभृति लौकांस्त्रीन्सर्वे दानवराक्षसाः । भयेन प्रावृता नित्यं विचरिष्यन्ति शाश्वतम् ॥

अद्यप्रभृति “இதுமுதற்கொண்டு
 दानवराक्षसा: அசுரர்களும் அரக்கர்
 सर्वे யாவரும்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 शाश्वतं விட்டகலாது

भयेन பயத்தால்
 प्रावृता: சூழப்பட்டவர்களாய்
 लीन् மூன்று
 लोकान् லோகங்களிலும்
 विचरिष्यन्ति சஞ்சரிக்கப் போகின்
 ரார்கள்.

दैवतैस्तु समागम्य सर्वैश्चेन्द्रपुरोगमैः । वृषध्वजस्त्रिपुरहा महादेवः प्रसादितः ॥ ३६ ॥

तु “அப்பொழுது
 इन्द्रपुरोगमै: இந்திரனை முன்னிட்ட
 दैवतै: தேவர்கள்
 सर्वै: च யாவராலும்
 समागम्य ஒன்றுகூடி

त्रिपुरहा முப்புரமெரித்தவரும்
 वृषध्वज: இடபக்கொடிகொண்
 महादेव: சிவபெருமான்
 प्रसादित: ஆரதிக்கப்பட்டார்.

प्रसन्नस्तु महादेवो देवानेतद्वचोऽब्रवीत्

तु “அப்பொழுது
 प्रसन्न: திருவருள்கொண்ட
 महादेव: சங்கரக்கடவுளும்
 देवान् தேவர்களைப்பார்த்து

॥ ३७ ॥

एतत् பின்வரும்
 वच: திருமொழியை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்
 தருளினார்.

उत्पत्स्यति हितार्थं वो नारी रक्ष:क्षयावहा

व: “உங்களுடைய
 हितार्थं சேஷமத்திற்காக
 रक्ष:क्षयावहा அரக்கர்களுக்கு நாசத்
 தை விளைவிக்கும்

॥ ३८ ॥

नारी பெண்ணொருவள்
 उत्पत्स्यति அவதரிக்கப்போகின்
 ருள்.

एषा देवैः प्रयुक्ता तु क्षुत्रथा दानवान्पुरा । भक्षयिष्यति नः सीता राक्षसघ्नी सरावणान् ॥

राक्षसघ्नी	“அரக்கர்களை கொல் பவளாய்	दानवान्	அகரர்களை
देवैः	தேவர்களால்	क्षुत्र	பசிப்பிணி
प्रयुक्ता	அனுப்பப்பட்ட	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
एषा	அந்த	सरावणान्	ராவணனுள்ளிட்ட
सीता तु	லீதையோ	नः	நம்மை
पुरा	முன்னொருகால்	भक्षयिष्यति	அழித்துவிடப் போகிறாள்.

रावणस्यापनीतेन दुर्विनीतस्य दुर्मतेः । अयं निष्ठानको घोरः शोकेन समभिप्लुतः ॥४०॥

दुर्विनीतस्य	“தீச்செயலமைந்த வனும்	अयं	இந்த
दुर्मतेः	தூர்ப்புத்திகொண்ட வனுமான	शोकेन	துயரத் துடன்
रावणस्य	ராவணனது	घोरः	கொடிய
अपनीतेन	கொடுமையால்	निष्ठानकः	நாசமானது
		समभिप्लुतः	விளைந்தது.

तं न पश्यामहे लोके यो नः शरणदो भवेत् । राघवेणोपसृष्टानां कालेनेव युगक्षये ॥४१॥

युगक्षये	“பிரளயகாலத்தில்	यः	எவன்
कालेन	எமனால்	शरणदः	ரகுகளாய்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	भवेत्	ஆகுவாறோ
राघवेण	ராமனால்	तं	அப்பேர்ப்பட்டவனை
उपसृष्टानां	எதிர்க்கப்பட்ட	लोके	உலகில்
नः	நமக்கு	पश्यामहे न	கண்டிலோம்.

नास्ति नः शरणं कश्चिद्भये महति तिष्ठताम् । द्वाग्निवेष्टितानां हि करेणूनां यथा वने ॥

वने	“காட்டில்	महति भये	பெரும் ஆபத்தில்
द्वाग्निवेष्टितानां	காட்டுத்தீயால்	तिष्ठतां	சிக்கிக்கொண்ட
	சூழப்பெற்ற	नः	நமக்கு
करेणूनां	பெண்யானைகளுக்கு	शरणं	ரகுகள்
यथा	எவ்வண்ணமோ	कश्चित् हि	ஒருவனும்
	அவ்வண்ணமே	अस्ति न	இல்லை.

प्राप्तकालं कृतं तेन पौलस्त्येन महात्मना । यत एव भयं दृष्टं तमेव शरणं गतः ॥ ४२ ॥

महात्मना	“மகாத்மாவாகிய	यतः एव	எவனிடமிருந்தே
तेन	அந்த	भयं	ஆபத்து
पौलस्त्येन	புலஸ்தியவம்சத்தவ ரால் (விபீஷணரால்)	दृष्टं	அறியப்பட்டதோ
		तं एव	அவனிடமே
प्राप्तकालं	காலத்திற்கு ஏற்றது	शरणं गतः	சரணமடைந்துவிட் டார்.
कृतं	செய்யப்பட்டது.		

इतीव सर्वा रजनीचरस्त्रियः परस्परं संपरिरभ्य बाहुभिः ।

विषेदुरार्ता भयभारपीडिता विनेदुरुच्चैश्च तदा सुदारुणम्

॥ ४४ ॥

रजनीचरस्त्रियः	அரக்கிகள்	आर्ताः	மனம் நொந்து
सर्वाः	யா வரும்	विनेदुः	பரிதபித்தார்கள்.
बाहुभिः	கைகளால்	उच्चैः	உரக்க
परस्परं	ஒருவரையொருவர்	सुदारुणं	மிகக்கொடுமையாய்
संपरिरभ्य	கட்டிக்கொண்டு	इति इव	மேற்கண்டவாறு
भयभारपीडिताः	மிக்க பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு	तदा	அப்பொழுது
		विनेदुः च	புலம்பியழுதனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19180

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4505

पणवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றொருவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

रावणनिर्याणम्—ராவணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுவது.

आर्तानां राक्षसीनां तु लङ्कायां वै कुले कुले । रावणः करुणं शब्दं शुश्राव परिदेवितम् ॥

रावणः	ராவணன்	राक्षसीनां	அரக்கிகளின்
लङ्कायां	இலங்கையில்	करुणं	பரிதாபமான
तु	அப்பொழுது	परिदेवितं	அழுகை
कुले कुले वै	ஒவ்வொரு வீட்டிலும்	शब्दं	சப்தத்தை
आर्तानां	துயருற்ற	शुश्राव	கேட்டான்.

स तु दीर्घं विनिश्चस्य मुहूर्तं ध्यानमास्थितः । बभूव परमक्रुद्धो रावणो भीमदर्शनः ॥ २ ॥

भीमदर्शनः	பயங்கரத்தோற்ற முற்ற	दीर्घं	மிக
सः	அந்த	विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து
रावणः	ராவணன்	मुहूर्तं	சிறிதுநேரம்
परमक्रुद्धः	சினம்மிகுந்து	ध्यानं	சிந்தையில்
तु	அப்பொழுது	आस्थितः	ஆழ்ந்தவனாய்
		बभूव	ஆயினன்.

संक्षय दशनैरोष्ठं क्रोधसंरक्तलोचनः । राक्षसैरपि दुर्दर्शः कालामिरिव मूर्च्छितः ॥ ३ ॥

क्रोधसंरक्तलोचनः	சினத்தால் கண்கள் சிவந்த ஆவன்	राक्षसै अपि	அரக்கர்களாலுங்கூட
दशनैः	பற்களால்	दुर्दर्शः	பார்க்கவொண்ணாதவ
ओष्ठं	உதட்டை	कालामिः	பிரளயாக்கனி [னாய்]
संक्षय	கடித்துக்கொண்டு	इव	போன்றவாறாய்
		मूर्च्छितः	மூண்டனன்.

राक्षसं	அரக்கனாகிய
विरूपाक्षं च	விரூபாட்சனையும்
.	பார்த்து
प्रहस्य	சிரித்துக்கொண்டு -
उवाच	பின்வருமாறு
	புகன்றான் :

बाणैः	கணைகளால்
राघवं	ராமனையும்
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்
यमसादनं	யமனுலகத்திற்கு
नेष्यामि	அனுப்புவேன்.

प्रहस्तेन्द्रजितोः) तथा)	பிரகஸ்தனுடையவும் இந்திரஜித்தினுடைய யவும்
प्रतीकारं	பழி வாக்ருதலை
करिष्यामि	புரிவேன்.

ந	வினங்காதிருக்கப்
நய:	நதிகளும் [போகிறது.
ந	வினங்காதிருக்கப்
	போகின்றன.
सागरा: अपि	கடல்களும்
न	வினங்காதிருக்கப்
	போகின்றன.

வானமுத்யானம்	வானமோத்தமர்
தானி	அந்த [களின்
யூயானி	சேனைகளை
மாசா:	கூட்டங்கூட்டமாக
விதமிஷ்யமி	அழித்துவிடுவேன்,

अद्य वानरसैन्यानि रथेन पवनौजसा । धनुःसमुद्रादुद्धूतैर्मथिष्यामि शरोर्मिभिः ॥ १४ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	धनुःसमुद्रात्	வில்லாகிய சமுத்திரத்
पवनौजा	வாயுவேகம்கொண்ட		தினின்றி
रथेन	ரதத்துடன்	उद्धूतैः	உண்டாகிய
वानरसैन्यानि	வானரசேனையை	शरोर्मिभिः	பாண ஆலைகளால்
		मथिष्यामि	தவம்ஸம் செய்வேன்.

व्याकोशपद्मवक्त्राणि पद्मकेसरवर्चसाम् । अद्य यूथतटाकानि गजवत्प्रमथाम्यहम् ॥ १५ ॥

अहं	“நான்	पद्मकेसर- वर्चसां }	தாமரை தாதுக்களை யொத்த ஒளிகொண் டனாவகளுமான
अद्य	இப்பொழுது	यूथतटाकानि	சேனைகளாகும் தடாக ங்களை
व्याकोशपद्म- वक्त्राणि }	மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற முகங்களு ற்றவைகளும்	गजवत् प्रमथामि	ஓர் யானைபோல் கலக்கிவிடுகின்றேன்.

सशरैरद्य वदनैः संख्ये वानरयूथपाः । मण्डयिष्यन्ति वसुधां सनालैरिव पङ्कजैः ॥ १६ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	पङ्कजैः	தாமரைமலர்களால்
संख्ये	போரில் [கள்]	इव	எவ்வண்ணமோ
वानरयूथपाः	வானரசேனை த்தலைவர்		அவ்வண்ணமே
सशरैः	பாணங்களோடுகூடிய	वसुधां	பூமியை
वदनैः	முகங்களால்	मण्डयिष्यन्ति	அலங்கரிக்கப்போகின் றார்கள்.
सनालैः	தண்டுகளுடன் கூடிய		

अद्य यूथप्रचण्डानां हरीणां द्रुमयोधिनाम् । मुक्तैर्नैकेषुणा युद्धे भेत्स्यामि च शतं शतम् ॥

युद्धे	“போரில்	यूथप्रचण्डानां	சேனாவீரர்களான
अद्य	இப்பொழுது	हरीणां	வானரர்களின்
मुक्तैर्नै	விடுக்கப்பட்ட	शतं शतं च	ஒவ்வொரு நூறையும்
एकेषुणा	ஒரே பாணத்தால்	भेत्स्यामि	பிளந்துவிடுகிறேன்.
द्रुमयोधिनां	மரங்களால்		
	போர்புரியும்		

हतो भर्ता हतो भ्राता यासां च तनया हताः । वधेनाद्य रिपोस्तासां करोम्यस्रप्रमार्जनम् ॥

यासां	“எவர்களுடைய	तासां	அவர்களுடைய
भर्ता	கணவன்	रिपोः	சத்ருவின்
हतः	கொல்லப்பட்டானோ	वधेन	வாதையால்
भ्राता	சகோதரன்	अद्य	இப்பொழுது
हतः	கொல்லப்பட்டானோ	अस्रप्रमार्जनं करोमि	கண்ணீரைத் துடைக் கின்றேன்.
तनयाः च	புத்திரர்களும்		
हताः	கொல்லப்பட்டார் களோ		

अद्य मद्राणनिभिन्नैः प्रकीर्णैर्गतचेतनैः । करोमि वानरैर्युद्धे यत्नावेक्ष्यतलां महीम् ॥ १९ ॥

अद्य “இப்பொழுது
युद्धे போரில்
मद्राणनिभिन्नैः எனது பாணங்களால்
பிளக்கப்பட்டு

गतचेतनैः உயிரிழந்து
प्रकीर्णैः சிதறிக்கிடக்கும்

अद्य गोमायवो गृध्रा ये च मांसाशिनोऽपरे । सर्वास्तांस्तर्पयिष्यामि शत्रुमांसैः शरादिभिः ॥

गोमायवः “நரிகள்
गृध्रा: கழுக்குகள்
अपरे மற்றுமுள்ள
मांसाशिनः மாமிசத்தை உண்ப
வைகள்

ये எவைகளோ
तान् அவைகள்

कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं क्षिप्रमानीयतां धनुः । अनुप्रयान्तु मां सर्वे येऽवशिष्टा निशाचराः ॥

मे रथः “எனது ரதம்
शीघ्रं விரைவாய்
कल्प्यतां தயாராக்கப்பட்டும்.
धनुः வில்
क्षिप्रं விரைவாய்
आनीयतां கொண்டுவரப்பட்ட
டும்.

वानरैः வானரர்களால்
महीं பூமியை
यत्नावेक्ष्यतलां { தரைக்கண்ணுக்கு
சிரமத்தால் புலப்ப
டுவதாய்
करोमि செய்கிறேன்.

सर्वान् च எல்லாவற்றையும்
अद्य இப்பொழுது
शरादिभिः பாணங்களால் பிளக்
கப்பட்ட
शत्रुमांसैः சத்துருமாंसங்களைக்
கொண்டு
तर्पयिष्यामि களிப்பிக்கின்றேன்.

अवशिष्टा: எஞ்சிய
निशाचरा: அரக்கர்கள்
ये எவர்களோ அவர்கள்
सर्वे யாவரும்
मां என்னை
अनुप्रयान्तु தொடர்ந்துவரட்டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा महापार्श्वोऽब्रवीद्वचः । बलाध्यक्षान्स्थितांस्तत्र बलं संत्वर्यतामिति ॥

महापार्श्वः மகாபார்ச்வன்
तस्य அவனது
तत् அந்த
वचनं கட்டளையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
तत्र அங்கு
स्थितान् இருக்கும்

बलाध्यक्षान् சேனாபதிகளைப்
பார்,த்து
बलं ‘சேனை
सन्त्वर्यतां துரிதப்படுத்தப்பட்ட
इति என்று [டும்.]
वचः கட்டளையை
अब्रवीत् இட்டான்.

बलाध्यक्षास्तु संख्या राक्षसांस्तान्गृहाद्गृहात् । चोदयन्तः परियुल्लङ्कां लघुपराक्रमाः ॥

लघुपराक्रमाः விரைந்த ஆற்றல்
கொண்ட
बलाध्यक्षा: तु சேனைத்தலைவர்களும்
संख्या: பரபரப்புற்றவர்
களாய்
गृहात् गृहात् ஒவ்வொரு வீட்டி
னின்றும்

तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்களை
चोदयन्तः எவுகின்றவர்களாய்
लङ्कां இலங்கையில்
परियु: முழுதும் சுற்றிவர்
தார்கள்.

ततो मुहूर्तान्निषेत् राक्षसा भीमदर्शनाः । नर्दन्तो भीमवदना नानाप्रहरणैर्भुजैः ॥ २४ ॥
 असिभिः पट्टिशैः शूलैर्गदाभिर्मुसलैश्शरैः । शक्तिभिस्तीक्ष्णधाराभिर्महद्भिः कूटमुद्गरैः ॥
 यष्टिभिर्विमलैश्चक्रैर्निशितैश्च परश्वधैः । भिण्डिपालैः शतघ्नीभिरन्यैश्चापि वरायुधैः ॥ २६ ॥

ततः	அப்பொழுது	கூடாயுதங்களோடும்
भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்றங்கொண்டவர்களும்	முத்கராயுதங்களோடும்
भीमवदनाः	பயங்கரமான முகங்கொண்டவர்களுமான	தடிர்களோடும்
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்	நிர்மலமான
नानाप्रहरणैः	பல ஆயுதங்களைக் கொண்ட	சக்ராயுதங்களோடும்
भुजैः	புஜங்களோடும்	கூரிய
असिभिः	கத்திகளோடும்	கோடாரிகளோடும்
पट्टिशैः	பட்டயக்கத்திகளோடும்	பிண்டிபாலாயுதங்களோடும்
शूलैः	சூலங்களோடும்	சதக்னி ஆயுதங்களோடும்
गदाभिः	கதைகளோடும்	अन्यैः
मुसलैः	உலக்கைகளோடும்	மற்றைய
शरैः	பாணங்களோடும்	वरायुधैः च
तीक्ष्णधाराभिः	கூரிய முனைகளுற்ற	சிறந்த ஆயுதங்களோடும்
शक्तिभिः	வேல்களோடும்	नर्दन्तः
महद्भिः	பெரும்	सुहूर्तात्
		निषेत्
		வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

अथानयद्बलाध्यक्षः सत्वरं रावणाज्ञया । रथानां नियुतं साग्रं नागानां नियुतत्रयम् ॥

अथ	அப்பொழுது.	साग्रं	சிறந்த
बलाध्यक्षः	சேனைத்தலைவன்	रथानां	ரதங்களுடைய
रावणाज्ञया	ராவணனுடைய	नियुतं	லக்ஷத்தையும்
	கட்டளையால்	नागानां	யானைகளின்
सत्वरः	தூரிதமுற்றவனாய்	नियुतत्रयं	மூன்று லக்ஷத்தையும்
		आनयत्	கொண்டு வந்தான்.

अश्वानां षष्टिकोऽव्यस्तु खरोष्ट्राणां तथैव च । पदातयस्त्वसंख्याता जग्मुस्ते राजशासनात् ॥
 बलाध्यक्षाश्च संस्थाप्य राज्ञः सेनां पुरःस्थिताम् ॥ २८ ॥

राजशासनात्	அரசன் கட்டளைப் படி	खरोष्ट्राणां	{ கோவேறுகழுதைகளுடையவும் ஒட்டகைகளுடையவும்
अश्वानां	குதிரைகளின்	तथा एव	அவ்வண்ணமே (அறுபது கோடிகளும்)
षष्टिकोऽव्यस्तु	அறுபது கோடிகளும்		

असंख्याताः कणाक्किदமுடியாத
 पदातयः च कாலாட்படைகளும்
 ते அந்த
 बलाध्यक्षाः च சேனாதிபதிகளும்
 तु அப்பொழுது

राज्ञः அரசனது
 सेनां சேனையை
 पुरःस्थितां முன்னிருப்பதாய்
 संस्थाप्य அணிவகுத்து
 जमुः புறப்பட்டார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे सूतः स्थापयामास तं रथम् । दिव्यास्त्रवरसंपन्नं नानालङ्कारभूषितम् ॥
 नानायुधसमाकीर्णं किङ्किणीजालसंयुतम् । नानारत्नपरिक्षिप्तं रत्नस्तम्भैर्विराजितम् ॥ ३० ॥
 जाम्बूनदमयैश्चैव सहस्रकलशैर्दृतम् । तं दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे विस्मयं परमं गताः ॥ ३१ ॥

एतस्मिन् இச்சமயத்தில்
 अन्तरे ஆகாயத்தில்
 सूतः ஸாரதியொருவன்
 दिव्यास्त्रवर- } தெய்வத்தன்மை வா
 संपन्नं } ய்ந்த சிறந்த அஸ்தி
 ரங்களால் நிறைந்த
 தும்
 नानालङ्कार- } பலவித அணிகளால்
 भूषितं } அலங்கரிக்கப்பெற்ற
 தும்
 नानायुध- } பல ஆயுதங்களால்
 समाकीर्णं } நிறைந்த தும்
 किङ्किणीजाल- } சதங்கைச்சரங்களால்
 संयुतं } கட்டப்பெற்ற தும்
 नानारत्नपरिक्षिप्तं பல ரத்னங்களாலி
 னைக்கப்பெற்ற தும்

रत्नस्तम्भैः ரத்னத் தூண்களால்
 विराजितं அழகுற்று விளங்கு
 கிற தும்
 जांबूनदमयैः பொன்மயமான
 सहस्रकलशैः ஆயிரம் கலசங்களால்
 वृतं एव च நிறைந்த துமாகிய
 तं அந்த
 रथं ரதத்தை
 स्थापयामास கொண்டுவந்து நிறுத்
 राक्षसाः அரக்கர்கள் [தினன்.
 सर्वे யாவரும்
 तं அதை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 परमं மிகுந்த
 विस्मयं ஆச்சரியத்தை
 गताः கொண்டார்கள்.

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय रावणो राक्षसेश्वरः । कोटिसूर्यप्रतीकाशं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥ ३२ ॥
 द्रुतं सूतसमायुक्तं युक्ताष्टुरगं रथम् । आरूरोह स तं भीमो दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३३ ॥

राक्षसेश्वरः அரக்கமன்னனாகும்
 सः அந்த
 भीमः பயங்கரான
 रावणः ராவணன்
 तं அதை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 सहसा விரைவாய்
 उत्थाय எழுந்து
 युक्ताष्टुरगं எட்டு குதிரைகள்
 பூட்டப்பெற்ற தும்
 सूतसमायुक्तं ஸாரதியுடன் கூடிய
 தும்

द्रुतं வேகமுற்ற தும்
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं கோடி சூர்யர்களை
 நிகர்த்த தும்
 ज्वलन्तं ஜ்வலிக்கும்
 पावकं इव அக்னிபோன்ற தும்
 स्वतेजसा தனது ஒளியால்
 दीप्यमानं பிரகாசிக்கின்ற து
 மாகிய
 तं அந்த
 रथं ரதத்தில்
 आरूरोह எறிக்கொண்டான்.

ततः प्रयातः सहसा राक्षसैर्बहुभिर्वृतः । रावणः सत्त्वगाम्भीर्याद्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	सत्त्वगाम्भीर्यात्	ஆற்றலாலும் திண்மை
रावणः	ராவணன்	मेदिनीं	பூமியை [யாலும்]
बहुभिः	பல	दारयन् इव	பிளப்பவன்போலாய்
राक्षसैः	அர்க்கர்களால்	सहसा	விரைவாய்
वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்	प्रयातः	புறப்பட்டான்.

रावणेनाभ्यनुज्ञातौ महापार्श्वमहोदरौ । विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो रथानासुरुहुस्तदा ॥ ३५ ॥

तदा	அப்பொழுது	दुर्धर्षः	தகைக்கவொண்ணாத
रावणेन	ராவணனால்	विरूपाक्षः च	விருபாக்ஷனும்
अभ्यनुज्ञातौ	கட்டளையிடப்பட்ட	रथान्	ரதங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மஹாபார்ச்வனும் மஹோதரனும்	आसुरुहुः	ஏறினார்கள்.

ते तु हृष्टा विनर्दन्तो भिन्दन्त इव मेदिनीम् । नादं घोरं विमुञ्चन्तो निर्ययुर्जयकाक्षिणः ॥

ते तु	அவர்களும்	विनर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
जयकाक्षिणः	ஜயத்தெக்கோரியவர் களாய்	घोरं	பயங்கரமான
हृष्टाः	உற்சாகங்கொண்டு	नादं	இரைச்சலை
मेदिनीं	பூமியை	विमुञ्चन्तः	இட்டுக்கொண்டு
भिन्दन्तः इव	பிளக்கின்றவர்கள் போலாய்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धाय तेजस्वी रक्षोगणबलैर्वृतः । निर्ययावुद्यतधनुः कालान्तकयमोपमः ॥ ३७ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலம்மனுக் கொப்பானவனும்	रक्षोगणबलैः	ராக்ஷஸஸேனைக்கூட டங்களால்
तेजस्वी	ஆற்றல் மிக்கவனு மான ராவணன்	वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்
उद्यतधनुः	வீல்லைக்கைக்கொண்ட வனாய்	युद्धाय	போரிட
		ततः	அவ்விடத்தினின்று
		निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டான்.

ततः प्रजविताश्वेन रथेन स महारथः । द्वासेन निर्ययौ तेन यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३८ ॥

महारथः	மஹாரதவீரனாகும்	तौ	அந்த
सः	ராவணன்	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ரும்
ततः	அப்பொழுது	यत्र	எங்கிருக்கின்றார்
प्रजविताश्वेन	{ மிக்க வேகங்கொண்ட குதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற	तेन	அந்த [களோ
रथेन	ரதத்தால்	द्वारेण	வாயிலின் வழியாய்
		निर्ययौ	வெளிவந்தான்.

ततो नष्टप्रभः सूर्यो दिशश्च तिमिरावृताः । द्विजाश्च नेदुर्योराश्च संचचालेव मेदिनी ॥

ततः அப்பொழுது
சூர்ய: கதிரவன்
நஷ்டப்ரஃ ஒளிகுன்றினான்.
திச: ச திக்குகளும்
திமிராவ்ரதா: இருளால் சூழப்
பெற்றன.

द्विजा: च ॥ நவைகளும்
घोरा: கொடியவைகளாய்
नेदु: ஒலித்தன.
मेदिनी च பூமியும்
इव முற்றும்
संचचाल அசைந்தது.

ववर्ष रुधिरं देवश्चस्खलुस्तुरगाः पथि

देव: இந்திரன்
रुधिरं ரத்தத்தை
ववर्ष வர்ஷித்தான்.

॥ ४० ॥

पथि வழியில்
तुरगा: குதிரைகள்
चस्खलु: இடறிவிழுந்தன.

ध्वजाग्रे न्यपतद्गृध्रो विनेदुश्चाशिवं शिवाः

ध्वजाग्रे கொடியின் துனியில்
गृध्र: ஒருகழுஞ்
न्यपतत् உட்கார்ந்தது.

॥ ४१ ॥

शिवा: च நரிகளும்
अशिवं அமங்கனமாக
विनेदु: ஊளையிட்டன.

नयनं चास्फुरद्वामं सव्यो बाहुरकम्पत

वामं இடது
नयनं கண்
अस्फुरत् துடித்தது.

॥ ४२ ॥

सव्य: இடது
बाहु: च கையும்
अकम्पत துடித்தது.

विवर्णं वदनं चासीत्किचिदभ्रश्यत स्वरः

वदनं முகம்
विवर्णं களைகுன்றியதாய்
आसीत् இருந்தது.

॥ ४३ ॥

स्वर: च குரலும்
किञ्चित् கொஞ்சம்
अभ्रश्यत கம்மித்து.

ततो निष्पततो युद्धे दशग्रीवस्य रक्षसः । रणे निधनशंसीनि रूपाण्येतानि जज्ञिरे ॥४४॥

ततः அவ்விடத்தினின்று
युद्धे போர்நிமித்தமாய்
रक्षस: அரக்கனாகிய
दशग्रीवस्य ராவணன்
निष्पतत: புறப்பட்டுச்செல்லும்
பொழுது

रणे போரில்
निधनशंसीनि மரணத்தைத்தெரி
रूपाणि உபபடிப்பட்ட
एतानि சகுனங்கள்
जज्ञिरे தோன்றின.

अन्तरिक्षात्पपातोल्का निर्वातसमनिस्वना । विनेदुरशिवा गृध्रा वायसैरनुनादिताः ॥४५॥

अन्तरिक्षात् ஆகாயத்தினின்று
उल्का கொள்ளியானது
निर्वातसमनिस्वना இடிக்கொப்பாகிய
पपात ஒசைகொண்டு
கீழ்விழுந்தது.

गृध्रा: கழுஞ்கள்
वायसै: காகங்களால்
अनुनादिता: கூட ஒலிக்கப்பெற்று
अशिवा: பயங்கரமானவை
विनेदु: கூவின. [களாய்

एतानचिन्तयन्धोरानुत्पातान्समुपस्थितान् । निर्ययौ रावणो मोहाद्वधार्थी कालचोदितः ॥

कालचोदितः	சாவுகாலங்கூட்டிய	उत्पातान्	துர்சகுனங்களை
रावणः	ராவணன்	मोहात्	மதிமயக்கத்தால்
एतान्	இந்த	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாது
समुपस्थितान्	முன்தோன்றிய	वधार्थी	வதைக்கு விரும்பிய
धोरान्	கொடிய	निर्ययौ	சென்றான். [வனம்]

तेषां तु रथघोषेण राक्षसानां महात्मनाम् । वानराणामपि चमूर्युद्धायैवाभ्यवर्तत ॥४७॥

तु	அப்பொழுது	रथघोषेण	தேர்களிஞ்செய்யால்
तेषां	அந்த	वानराणां	வானரர்களின்
महात्मनां	ஆற்றல்மிக்கவர்	चमूः अपि	சேனையும்
	களாகிய	युद्धाय एव	போரிடவே
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றது.

तेषां तु तुमुलं युद्धं बभूव कपिरक्षसाम् । अन्योन्यमाह्वयानानां क्रुद्धानां जयमिच्छताम् ॥

तु	அப்பொழுது	तेषां	அந்த
जयं	வெற்றியை	कपिरक्षसां	வானரர்களுக்கும்
इच्छतां	விரும்பி		ராக்ஷஸர்களுக்கும்
क्रुद्धानां	கோபங்கொண்டு	तुमुलं	மிக்க குழப்பமான
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	युद्धं	போர்
आह्वयानानां	அழைக்கவுகின்றவர்	बभूव	உண்டாயிற்று.
	களுமான		

ततः क्रुद्धो दशग्रीवः शरैः काञ्चनभूषणैः । वानराणामनीकेषु चकार कदनं महत् ॥

ततः	அப்பொழுது	वानराणां	வானரர்களின்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட	अनीकेषु	சேனையில்
दशग्रीवः	தசகண்டன்	महत्	பெரும்
काञ्चनभूषणैः	பொன்னணிகொண்ட	कदनं	நாசத்தை
शरैः	பாணங்களால்	चकार	விளைவித்தான்.

निकृत्तशिरसः केचिद्रावणेन वलीमुखाः । केचिद्विच्छिन्नहृदयाः केचिच्छ्रोत्रविवर्जिताः ॥

रावणेन	ராவணனால்	विच्छिन्नहृदयाः	மார்பு பிளவுண்டார்
केचित्	சில		கள்.
वलीमुखाः	வானரர்கள்	केचित्	சிலர்
निकृत्तशिरसः	தலையறுப்புண்டார்	श्रोत्रविवर्जिताः	காதுகளையிழந்தார்
केचित्	சிலர்		கள்.

निरुच्छवासा हताः केचित्केचित्पार्श्वेषु दारिताः । केचिद्विभिन्नशिरसः केचिच्चक्षुर्विवर्जिताः ॥

केचित्	சிலர்	दारिताः	பிளக்கப்பட்டார்கள் ;
निरुच्छवासाः	மூச்சற்று	केचित्	சிலர்
हताः	மாண்டார்கள் ;	विभिन्नशिरसः	மண்டையுடைக்கப்
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் [பட்டார்கள் ;
पार्श्वेषु	விலாப்புறங்களில்	चक्षुर्विवर्जिताः	கண்களையிழந்தார்கள்.

दशाननः क्रोधविवृत्तनेत्रो यतो यतोऽभ्येति रथेन संख्ये ।

ततस्ततस्तस्य शरप्रवेगं सोढुं न शेकुर्हरिपुङ्गवास्ते

॥ ५२ ॥

क्रोधविवृत्तनेत्रः	கோபத்தால் கண்கள்	ततः ततः	அங்கங்கு
दशाननः	ராவணன் [சுழலும்	ते	அந்த
संख्ये	போரில்	हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்
रथेन	ரதத்துடன்	तस्य	அவனது
यतः यतः	எங்கெங்கு	शरप्रवेगं	பாணவேகத்தை
अभ्येति	எதிர்த்துச்செல்	सोढुं	சகிக்க
	கின்றனனே	शेकुः न	முடியவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षण्णवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19232

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4557

सप्तमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

विरूपाक्षवधः—விருபாக்ஷ வதம்.

तथा तैः कृत्तगात्रैस्तु दशग्रीवेण मार्गणैः । बभूव वसुधा तत्र प्रकीर्णा हरिभिस्तदा ॥

दशग्रीवेण	ராவண்ணால்	तदा	அப்பொழுது
मार्गणैः	பாணங்களைக்கொண்டு	तत्र	அவ்விடத்தில்
तथा तु	அவ்வண்ணமாய்	वसुधा	பூமியானது
कृत्तगात्रैः	சரீரம் பிளக்கப்பட்ட	प्रकीर्णा	நிரம்பியதாய்
तैः हरिभिः	அந்த வானைர்களால்	बभूव	இருந்தது.

रावणस्याप्रसहं तं शरसंपातमेकतः । न शेकुः सहितुं दीप्तं पतङ्गा ज्वलनं यथा ॥ २ ॥

दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	तं	அந்த
ज्वलनं	அக்னியை	अप्रसहं	தகைக்கவரிய
पतङ्गाः	விட்டில்கள்	शरसंपातं	பாணவீழ்ச்சியை
यथा	எவ்வண்ணமோ	एकतः	சிறிதும்
	அவ்வண்ணமே	सहितुं	தரங்க
रावणस्य	ராவணனது	शेकुः न	அவர்கள் முடியாதி
			ருந்தார்கள்.

तेऽर्दिता निशितैर्बाणैः क्रोशन्तो विप्रदुद्रुवुः । पावकार्चिसमाविष्टा दह्यमाना यथा गजाः ॥

ते அவர்கள்
 निशितैः கூரிய
 बाणैः பாணங்களால்
 अर्दिताः துன்புறுத்தப்பட்டு
 क्रोशन्तः கதறுகின்றவர்களாய்

पावकार्चिसमाविष्टा: அக்னிஜ்வாலைகளால்
 சூழப்பெற்று
 दह्यमाना: பொசுக்கப்படும்
 गजाः யானைகள்
 यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विप्रदुद्रुवुः ஓடினார்கள்.

पुवङ्गानामनीकानि महाभ्राणीव मारुतः । स ययौ समरे तस्मिन्विधमनरावणः शरैः ॥

सः அந்த
 रावणः ராவணன்
 तस्मिन् அந்த
 समरे போரில்
 शरैः பாணங்களால்
 पुवङ्गानां வானரர்களின்

अनीकानि சேனைகளை
 महाभ्राणि பெரும் மேகங்களை
 मारुतः காற்று
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विधमन् அழிப்பவனாய்
 ययौ திரிந்தான்.

कदनं तरसा कृत्वा राक्षसेन्द्रो वनौकसाम् । आससाद् ततो युद्धे राघवं त्वरितस्तदा ॥

राक्षसेन्द्रः அரக்கமன்னன்
 तदा அப்பொழுது
 युद्धे போரில்
 तरसा விரைவாய்
 वनौकसां வானரர்களுக்கு

कदनं நாசத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 ततः பின்னர்
 त्वरितः வேகமுற்றவனாய்
 राघवं ஸ்ரீராமரை
 आससाद् எதிர்த்தான்.

सुग्रीवस्तान्कपीन्दृष्ट्वा भग्नान्विद्रवतो रणे । गुल्मे सुषेणं निक्षिप्य चक्रे युद्धे द्रुतं मनः ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
 तान् அந்த
 कपीन् வானரர்களை
 रणे போரில்
 भग्नान् முறிக்கப்பட்டு
 विद्रवतः ஓடுகின்றவர்களாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து

गुल्मे அணிவகுப்பில்
 सुषेणं ஸுஷேணனை
 निक्षिप्य நிறுத்திவிட்டு
 युद्धे போரில்
 द्रुतं விரைவாய்
 मनः மனதை
 चक्रे செலுத்தினான்.

आत्मनः सदृशं वीरः स तं निक्षिप्य वानरम् । सुग्रीवोऽभिमुखः शत्रुं प्रतस्थे पादपायुधः ॥

वीरः சூரனாகிய
 सः सुग्रीवः அந்த சுகரீவன்
 आत्मनः தனக்கு
 सदृशं நிகரானவனான
 तं அந்த
 वानरं வானரனை

निक्षिप्य நியமித்துவிட்டு
 पादपायुधः மரங்களை ஆயுதமாய்க்
 கொண்டவனாய்
 शत्रुं சத்துருவுக்கு
 अभिमुखः எதிர்புகனாய்
 प्रतस्थे சென்றான்.

पार्श्वतः पृष्ठतश्चास्य सर्वे यूथाधिपाः स्वयम् । अनुजदुर्महाशैलान्विविधांश्च महाद्रुमान् ॥

अस्य	இவனது	स्वयं	நேரிலேயே
पार्श्वतः	பக்கங்களிலும்	महाशैलान्	பெரும்மலைகளையும்
पृष्ठतः च	பின்பக்கத்திலும்	विविधान्	பலவகை
यूथाधिपाः	சேனைத்தலைவர்கள்	महाद्रुमान् च	பெரும்மரங்களையும்
सर्वे	யாவரும்	अनुजहुः	கொணர்ந்தார்கள்.

स नर्दन्युधि सुग्रीवः स्वरेण महता महान् । पातयन्विविधांश्चान्याञ्जगामोत्तमराक्षसान् ॥

महान्	மகிமை வாய்ந்த	नर्दन्	கர்ஜிப்பவனாய்
सः	அந்த	विविधान्	பல
सुग्रीवः	சுகரீவன்	उत्तमराक्षसान्	சிறந்த அரக்கர்களை
युधि	போரில்	अन्यान् च	மற்றவர்களையும் [யும்
महता	பெரும்	पातयन्	வீழ்த்திக்கொண்டு
स्वरेण	சூரல்கொண்டு	जगाम	சென்றான்.

ममन्थ च महाकायो राक्षसान्वानरेश्वरः । युगान्तसमये वायुः प्रवृद्धानगमानिव ॥ १० ॥

महाकायः	பேருடலமைந்த	अगमान्	விரகூடங்களை
वानरेश्वरः	வானரமன்னன்	इव	எவ்வண்ணமோ
युगान्तसमये	பிரளயகாலத்தில்		அவ்வண்ணமே
वायुः	காற்று	राक्षसान् च	அரக்கர்களையும்
प्रवृद्धान्	மிகவளர்ந்த	ममन्थ	துவம்சமாக்கினான்.

राक्षसानामनीकेषु शैलवर्षे वर्षे ह । अश्मवर्षे यथा मेघः पक्षिसङ्घेषु कानने ॥ ११ ॥

कानने	காட்டில்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
मेघः	மேகம்	अनीकेषु	சேனைகளில்
पक्षिसङ्घेषु	பறவைக்கூட்டங்களில்	शैलवर्षे	மலைவர்ஷத்தை
अश्मवर्षे	கல்மாரியை	वर्षे ह	வர்ஷித்தான்.
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே		

कपिराजविमुक्तैस्तैः शैलवर्षैस्तु राक्षसाः । विकीर्णशिरसः पेतुर्निकृत्ता इव पर्वताः ॥ १२ ॥

तु	அப்பொழுது	विकीर्णशिरसः	மண்டை சிதறியவர்
कपिराजविमुक्तैः	வானரமன்னனால்	निकृत्ताः	பிளப்புண்ட [களாய்
	எறியப்பட்ட	पर्वताः	மலைகள்
तैः	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
शैलवर्षैः	சைலவர்ஷங்களால்		வண்ணமே
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	पेतुः	கீழ்விழுந்தார்கள்.

अथ संक्षीयमाणेषु राक्षसेषु समन्ततः । सुग्रीवेण प्रभक्षेण पतत्सु निनदत्सु च ॥ १३ ॥
 विरूपाक्षः स्वकं नाम धन्वी विश्राव्य राक्षसः । रथादाप्तुत्य दुर्धर्षो गजस्कन्धमुपारुहत् ॥

अथ
 समन्ततः
 राक्षसेषु
 सुग्रीवेण
 प्रभक्षेण
 पतत्सु
 संक्षीयमाणेषु च
 निनदत्सु
 दुर्धर्षः
 धन्वी

அப்பொழுது
 நாற்புறமும்
 அரக்கர்கள்
 சுகரீவனால்
 தாக்கப்பட்டு
 கீழேசாய்ந்து
 துன்புற்றவர்களாய்
 கதறுகையில்
 தகைக்கவரிய
 வில்லாளியான

राक्षसः
 विरूपाक्षः
 स्वकं
 नाम
 विश्राव्य
 रथात्
 दाप्तुत्य
 गजस्कन्धं
 उपारुहत्

அரக்கனாகிய
 விருபாக்ஷன்
 தனது
 பெயரை
 வெளியிட்டுக்கொண்டு
 ரதத்தினின்று
 குதித்து
 ஓர் யானையின்மீது
 ஏறிக்கொண்டான்.

स तं द्विरदमारुह्य विरूपाक्षो महारथः । विनदन्भीमनिर्हादं वानरानभ्यधावत् ॥ १५ ॥

सः
 महारथः
 विरूपाक्षः
 तं
 द्विरदं

அந்த
 மகாரதவீரனாகிய
 விருபாக்ஷன்
 அந்த
 யானைமீது

आरुह्य
 भीमनिर्हादं
 विनदन्
 वानरान्
 अभ्यधावत्

ஏறிக்கொண்டு
 பயங்கரஓசையாய்
 கர்ஜித்துக்கொண்டு
 வானரர்களை
 எதிர்த்தான்.

सुग्रीवे स शरान्घोरान्विससर्ज चमूमुखे । स्थापयामास चोद्विग्नान् राक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥

सः
 चमूमुखे
 सुग्रीवे
 घोरान् शरान्
 विससर्ज

அவன்
 படை முகத்தில்
 சுகரீவன்மீது
 கொடிய கணைகளை
 விடுத்தான்.

उद्विग्नान्
 राक्षसान् च
 संप्रहर्षयन्
 स्थापयामास

கவலையில் ஆழ்ந்த
 அரக்கர்களையும்
 உத்ஸாஹப்படுத்திக்
 கொண்டு
 நிலைநிறுத்தினான்.

स तु विद्धः शितैर्वाणैः कपीन्द्रस्तेन रक्षसा । चुक्रोध स महाक्रोधो वधे चास्य मनो दधे ॥

सः
 कपीन्द्रः
 तु
 तेन
 रक्षसा
 शितैः वाणैः
 विद्धः

அந்த
 வானரமன்னன்
 அப்பொழுது
 அந்த
 அரக்கனால்
 கூரிய பாணங்களால்
 எய்யப்பட்டவனால்

चुक्रोध
 महाक्रोधः
 सः
 अस्य
 वधे च
 मनः
 दधे

சினங்கொண்டான்.
 பெரும் கோபம்
 அவன் [கொண்ட
 இவனது
 வதையில்
 மனதை
 நாட்டினான்.

ततः पादपमुद्धृत्य शूरः संप्रधनो हरिः । अभिपत्य जघानास्य प्रमुखे तु महागजम् ॥ १८ ॥

संप्रधनः
 शूरः हरिः
 ततः
 पादपं
 उद्धृत्य

நன்கு போர்புரியவல்ல
 சூரனான வானரன்
 அப்பொழுது
 மரமொன்றை
 பிடுங்கி

अभिपत्य
 अस्य
 प्रमुखे तु
 महागजं
 जघान

கிட்டி
 இவனது
 முன்னிலையிலேயே
 சிறந்த யானையை
 தாக்கினான்.

स तु प्रहाराभिहतः सुग्रीवेण महागजः । अपासर्पद्भुमात्रं विषसाद ननाद च ॥ १९ ॥

ச:	அந்த	धनुमात्रं	ஓர் வில்லளவு
महागजः तु	சிறந்த யானையும்	अपासर्पन्	பின்சென்றது ;
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	ननादः	வீரிட்டுக்கதறியது
प्रहाराभिहतः	அடியால் தாக்கப்	विषाद च	கீழே சாய்ந்தது.
	பட்டு		

गजात्तु मथितातूर्णमपक्रम्य स वीर्यवान् । राक्षसोऽभिमुखः शत्रुं प्रयुद्धम्य ततः कपिम् ॥
आर्षभं चर्म खड्गं च प्रगृह्य लघुविक्रमः । भर्त्सयन्निव सुग्रीवमाससाद व्यवस्थितम् ॥ २१ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானும்	अभिमुखः	எதிர்த்தவனாய்
लघुविक्रमः	விரைந்த பராக்கிரமங் கொண்டவனுமான	ततः	அப்பொழுது
सः	அந்த	प्रयुद्धम्य	கிட்டி
राक्षसः	அரக்கன்	आर्षभं	எருதுத்தோலாலாகிய
तु	அப்பொழுது	चर्म	கேடயத்தையும்
मथितात्	மாய்க்கப்பட்ட	खड्गं च	கத்தியையும்
गजात्	யானையினின்று	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
तूर्णं	விரைவாய்	इव	மிக
अपक्रम्य	கீழிறங்கி	भर्त्सयन्	அதட்டுகின்றவனாய்
शत्रुं	சத்ருவான்	व्यवस्थितं	ஆயத்தமாயிருக்கின்ற
कपिं	வானரனை	सुग्रीवं	சுகரீவனை
		आससाद	பொருதினான்.

स हि तस्याभिसंकुद्धः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् । विरूपाक्षाय चिक्षेप सुग्रीवो जलदोपमाम् ॥

सः	அந்த	विपुलां	பெரிதான
सुग्रीवः हि	சுகரீவனும்	शिलां	பாறையொன்றை
तस्य	அவனிடம்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
अभिसंकुद्धः	மிகச்சினந்தவனாகி	विरूपाक्षाय	விரூபாக்ஷன்மீது
जलदोपमां	மேகத்தையொத்தது	चिक्षेप	வீசினான்.

स तां शिलामापतन्तीं दृष्ट्वा राक्षसपुङ्गवः । अपक्रम्य सुविक्रान्तः खड्गेन प्राहरत्तदा ॥ २३ ॥

सः	அந்த	आपतन्तीं	மேல்விழுவருவதாய்
सुविक्रान्तः	மிகபராக்கிரமசாலி யான	दृष्ट्वा	பார்த்து
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமன்	अपक्रम्य	விலகிக்கொண்டு
तां	அந்த	तदा	அப்பொழுது
शिलां	பாறையை	खड्गेन	கத்தியால்
		प्राहरत्	தாக்கினான்.

तेन खड्गप्रहारेण रक्षसा बलिना हतः । मुहूर्तमभवद्दीरो विसंज्ञ इव वानरः ॥ २४ ॥

वीरः	வீரனான	हतः	தாக்கப்பட்டவனாய்
वानरः	வானரன்	मुहूर्त	சிறிதுநேரம்
बलिना	பலசா லியான	इव	முற்றும்
रक्षसा	அரக்கனான்	विसंज्ञः	மெய்மறந்தவனாய்
तेन	அந்த	अभवत्	ஆனான்.
खड्गप्रहारेण	கத்தியின் வெட்டால்		

स तदा सहस्रोत्पत्य राक्षसस्य महाहवे । मुष्टिं संवर्त्य वेगेन पातयामास वक्षसि ॥ २५ ॥

सः	அவன்	मुष्टिं	முஷ்டியை
तदा	அப்பொழுது	संवर्त्य	திரட்டி
सहसा	சடக்கென	महाहवे	பெரும்போரில்
उत्पत्य	எழுந்துநின்ற	राक्षसस्य	அரக்கனான
वेगेन	விரைவாய்	वक्षसि	மார்பில்
		पातयामास	வீழ்த்தினான்.

मुष्टिप्रहाराभिहतो विरूपाक्षो निशाचरः । तेन खड्गेन संक्रुद्धः सुग्रीवस्य चमूमुखे ॥

कवचं पातयामास पद्भ्यामभिहतोऽपतत् ॥ २६ ॥

मुष्टिप्रहाराभिहतः	முஷ்டிக்குத்தால் தாக்கப்பட்ட	कवचं	கவசத்தை
निशाचरः	அரக்கனாகிய	तेन खड्गेन	அந்தக் கத்தியால்
विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷன்	पातयामास	வீழ்த்தினான்.
संक्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்	पद्भ्यां	கால்களால்
चमूमुखे	படைமுகத்தில்	अभिहतः	உதைக்கப்பட்ட
सुग्रीवस्य	சுகரீவனான		அவன் (சுகரீவன்)
		अपतत्	கீழே வீழ்ந்தான்.

स समुत्थाय पतितः कपिस्तस्य व्यसर्जयत् । तलप्रहारमशनेः समानं भीमनिस्वनम् ॥

पतितः	கீழ் வீழ்ந்த	भीमनिस्वनं	பயங்கரமான ஓசை
सः	அந்த		கொண்டதுமான
कपिः	வானரன்	तलप्रहारं	உள்ளங்கை அறை
समुत्थाय	எழுந்து		யொன்றை
अशनेः	இடிக்கு	तस्य	அவனுக்கு
समानं	ஒப்பானதும்	व्यसर्जयत्	கொடுத்தான்.

तलप्रहारं तद्रक्षः सुग्रीवेण समुद्यतम् । नैपुण्यान्मोचयित्वैनं मुष्टिनोरस्यताडयत् ॥ २८ ॥

तलप्रहारं	அந்த அரக்கன்	मोचयित्वा	தப்பித்துக்கொண்டு
तद्रक्षः	சுகரீவனான்	एनं	இவனை
समुद्यतम्	கொடுக்கப்பட்ட	मुष्टिना	முஷ்டியால்
तलप्रहारं	கை அறைக்கு	उरसि	மார்பில்
नैपुण्यात्	சாமர்த்தியத்தால்	अताडयत्	குத்தினான்.

ततस्तु संक्रुद्धतरः सुग्रीवो वानरेश्वरः । मोक्षितं चात्मनो दृष्ट्वा प्रहारं तेन रक्षसा ॥
स ददर्शान्तरं तस्य विरूपाक्षस्य वानरः ॥ २९ ॥

ततः	அப்பொழுது	சங்குத்தர:	மிக்க கோபங்கொண்டவனாய்
வானரேசுவர:	வானரமன்னனாகிய	ச:	அந்த
சுமீவ: ச	சுகரீவனும்	வானர:	வானான்
தென	அந்த	து	அப்பொழுது
ரக்ஷசா	அரக்கனால்	தச்ய	அந்த
ஆத்மன:	தனக்கு	விரூபாக்ஷச்ய	விருபாக்ஷனுடைய
மோக்ஷிதம்	கொடுக்கப்பெற்ற	அந்தரம்	ஏற்றகாலத்தை
புறாரம்	குத்தை	ததர்ச	கவனித்திருந்தான்.
தூஷ்டா	கண்டு		

ततो न्यपातयत्क्रोधाच्छङ्खदेशे महत्तलम् ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	மஹத்	பெரும்
क्रोधात्	கோபத்தால்	தலம்	உள்ளங்கையை
शङ्खदेशे	நெற்றிப்பிரதேசத்தில்	न्यपातयत्	வீழ்த்தினான்.

महेन्द्राशनिकल्पेन तलेनाभिहतः क्षितौ । पपात रुधिरक्लिन्नः शोणितं च समुद्रमन् ॥
स्रोतोभ्यस्तु विरूपाक्षो जलं प्रस्रवणादिव ॥ ३१ ॥

विरूपाक्ष:	விருபாக்ஷன்	प्रस्रवणात्	அருவியினின்று
महेन्द्राशनि- } कल्पेन	தேவேந்திரனது வஜ் ராயுதத்திற்குச் சமமான	जलं	ஜலத்தை
तलेन	உள்ளங்கையால்	इव	நிகர்த்து
अभिहतः	அறையப்பட்டவனாய்	स्रोतोभ्यः	(ரத்தக்) கால்வாய்களின் என்றும்
तु	அப்பொழுது	शोणितं	ரத்தத்தை
रुधिरक्लिन्नः	ரத்தம் தோய்ந்தவனாய்	समुद्रमन् च	பெருக்கிக்கொண்டே
		क्षितौ	பூமியில்
		पपात	சாய்ந்துவிட்டான்.

विवृत्तनयनं क्रोधात्सफेनं रुधिरासृतम् । ददृशुस्ते विरूपाक्षं विरूपाक्षतरं कृतम् ॥ ३२ ॥

ते	அவர்கள்	कृतं	செய்யப்பட்டவனாக
क्रोधात्	கோபத்தால்		வும்
विवृत्तनयनं	கண்கள் சுழன்றிருந்த	सफेनं	துரையுடன் கூடியவ
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனை		னாகவும்
विरूपाक्षतरं	மிக்க விகாரமான கண்	रुधिरासृतं	ரத்தம் வழிந்தவனாக
	கொற்றவனாய்		வும்
		ददृशुः	கண்டார்கள்.

स्फुरन्तं परिवर्तन्तं पार्श्वेन रुधिरोक्षितम् । कण्ठं च विनर्दन्तं ददृशुः कपयो रिपुम् ॥

कपयः	வானார்கள்	पार्श्वेन	விலாப்புறத்தில்
रिपुं	மாற்றானை	रुधिरोक्षितं	குருதி வழிந்தவ
स्फुरन्तं	தத்தளித்து	कण्ठं	பரிதாபமாக [னாகவும்]
परिवर्तन्तं	புரண்டு கொண்டிருப் பவனாகவும்	विनर्दन्तं च	அழுபவனாகவும்
		ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

तथा तु तौ संयति संप्रयुक्तौ तरस्विनौ वानरराक्षसानाम् ।

बलार्णवौ सस्वनतुः सुभीमं महार्णवौ द्वाविभ भिन्नवेलौ

॥ ३४ ॥

तथा तु	அவ்வண்ணமே	बलार्णवौ	சேனைக் கடல்கள் இரண்டும்
संयति	போரில்	भिन्नवेलौ	கரைவிண்ட
संप्रयुक्तौ	பொருதுபவைகளும்	द्वौ महार्णवौ	இரு கடல்கள்
तरस्विनौ	ஆற்றல் மிக்கவைகளு மான	इव	எவ்வண்ணமோ
तौ	அந்த	सुभीमं	அவ்வண்ணமேர்
वानरराक्षसानां	வானர இராக்கதர் களுடைய	सस्वनतुः	மிகப் பயங்கரமாய் ஆரவாரித்தன.

विनाशितं प्रेक्ष्य विरूपनेत्रं महाबलं तं हरिपार्थिवेन ।

बलं समस्तं कपिराक्षसानामुन्मत्तगङ्गाप्रतिमं बभूव

॥ ३५ ॥

तं	அந்த	कपिराक्षसानां	வானர இராக்கதர்
महाबलं	மகா பலசாலியாகிய	समस्तं	எல்லா [களின்]
विरूपनेत्रं	விருபாக்ஷனை	बलं	சேனையும்
हरिपार्थिवेन	வானரமன்னனால்	उन्मत्तगङ्गाप्रतिमं	கரைக்கடங்கா கங்கை யை நிகர்த்ததாய்
विनाशितं	கொல்லப்பட்டவனாய்	बभूव	இருந்தது.
प्रेक्ष्य	கவனித்து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19267

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4592

अष्टनवतितमः सर्गः—தொண்ணாற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

महोदरवधः—மஹோதரவதம்.

हन्यमाने बले तूर्णमन्योन्यं ते महामृधे । सरसीव महाघर्मे सोपक्षीणे बभूवतुः ॥ १ ॥

महामृधे	பெரும்போரில்	महाघर्मे	பெருங்கோடையில்
ते	அந்த	सरसी	இரு ஓடைகள்.
बले	சேனைகளிரண்டும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
अन्योन्यं	ஒன்றால் ஒன்று	सोपक्षीणे	குறைந்து வருவதாய்
तूर्णं	விரைவாய்	बभूवतुः	இருந்தது.
हन्यमाने	தாக்கப்பட்டுக்கொ ண்டு		

स्वबलस्य विघातेन विरूपाक्षवधेन च । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २ ॥

राक्षसाधिपः	ராட்சாஸமன் னனாகிய	விரூபாட்சுனின் வதை
रावणः	ராவணன்	இருமடங்கு [யாலும்
स्वबलस्य	தனது சேனையின்	கோபங்கொண்டவ
विघातेन	அழிவாலும்	வழுவன். [னய்

प्रक्षीणं तु बलं दृष्ट्वा वध्यमानं वलीमुखैः । बभूवास्य व्यथा युद्धे प्रेक्ष्य दैवविपर्ययम् ॥

तु	அப்பொழுது	दैवविपर्ययं	தெய்வசகாயம் மாறு
वलीमुखैः	வானரர்களால்		பட்டிருப்பதையும்
वध्यमानं	கொல்லப்பட்டு	प्रेक्ष्य	கவனித்து
प्रक्षीणं	குறைந்துவரும்	अस्य	இவனுக்கு
बलं दृष्ट्वा	சேனையைக் கண்டும்	व्यथा	துயரம்
युद्धे	போரில்	बभूव	உண்டானது.

उवाच च समीपस्थं महोदरमरिन्दमम् ॥ ४ ॥

समीपस्थं	பக்கலிலிருக்கும்	महोदरं च	மகோதரனைப்பார்த்து
अरिन्दमं	சத்ருஸம்ஹாரகனாகிய	उवाच	பின்வருமாறு
			புகன்றான்:

अस्मिन्काले महाबाहो जयाशा त्वयि मे स्थिता ॥ ५ ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	जयाशा	வெற்றியின் ஆவல்.
अस्मिन्	அந்த	त्वयि	உன்னிடத்தில்
काले	சந்தர்ப்பத்தில்	स्थिता	பற்றியிருக்கிறது.
मे	எனக்கு		

जहि शत्रुचमूं वीर दर्शयाद्य पराक्रमम् ॥ ६ ॥

वीर	“வீரனே!	शत्रुचमूं	மாற்றான் படையை
अद्य	இப்பொழுதே	जहि	நீ வெற்றிகொள்வா
पराक्रमं	பிரதாபத்தை		யாக.
दर्शय	நீ காட்டுக.		

भर्तृपिण्डस्य कालोऽयं निर्देष्टुं साधु युध्यताम् ॥ ७ ॥

भर्तृपिण्डस्य	“எஜமானனது	अयं	இது
	அன்னத்திற்கு	कालः	ஏற்ற காலம்.
निर्देष्टुं	கைம்மாறுசெய்ய	साधु	மெச்சத்தக்கவாறாய்
		युध्यताम्	போரிடப்படட்டும்.”

एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रो महोदरः । प्रविवेशारिसेनां तां पतङ्ग इव पावकम् ॥ ८ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	तां	அந்த
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	अरिसेनां	சத்ருசேனைக்குள்
राक्षसेन्द्रः	அரக்கத்தலைவனாகிய	पावकं	அக்னியில்
महोदरः	மகோதரன்	पतङ्गः	விட்டில்
तथा	‘அங்ஙனமே செய்கி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
इति	என்று [ன்றேன்’		வண்ணமே
उक्त्वा	சொல்லியிட்டு	प्रविवेश	புகுந்தான்.

प्रगृह्य विपुलां घोरां महीधरसमां शिलाम् । चिक्षेप च महातेजास्तद्वधाय हरीश्वरः ॥१४॥

महातेजाः	பேராற்றல் படைக்கப் பட்ட	महीधरसमां च	பர்வதத்திற்கொப்பா னதுமான
हरीश्वरः	வானாமன்னன்	शिलां	பாறையொன்றை
विपुलां	பெருத்ததும்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
घोरां	பயங்கரமானதும்	तद्वधाय	அவன் வதையின் பொருட்டு
		चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

तामापतन्तीं सहसा शिलां दृष्ट्वा महोदरः । असंभ्रान्तस्ततो बाणैर्निर्विभेद दुरासदाम् ॥

महोदरः	மகோதரன்	शिलां दृष्ट्वा	பாறையைப் பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	असंभ्रान्तः	கலவரமுறாதவனாய்
सहसा	விரைந்து	बाणैः	கணைகளால்
आपतन्तीं	மேல்விழுவரும்	दुरासदां	தகைக்கவரிய அதை
तां	அந்த	निर्विभेद	பிளந்தெறிந்தான்.

रक्षसा तेन बाणौघैर्निकृता सा सहस्रधा । निपपात शिला भूमौ गृध्रचक्रमिवाकुलम् ॥

तेन	அந்த	शिला	பாறை
रक्षसा	அரக்கனால்	आकुलं	சிதறுண்ட
बाणौघैः	சரஜாலங்களால்	गृध्रचक्रं	கழுஞுக்கூட்டம்
सहस्रधा	அனேகம் துண்டு களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
निकृता	சிதைவுண்ட	भूमौ	பூமியில்
सा	அந்த	निपपात	விழுந்தது.

तां तु भिन्नां शिलां दृष्ट्वा सुग्रीवः क्रोधमूर्च्छितः । सालमुत्पाद्य चिक्षेप राक्षसे रणमूर्धनि ॥

तु	அப்பொழுது	क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்டவ னாய்
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सालं	ஆச்சாமரமொன்றை
तां	அந்த	उत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்து
शिलां	பாறையை	रणमूर्धनि	போர்முனையில்
भिन्नां	பிளவுண்டதாய்	राक्षसे	அரக்கன்மீது
दृष्ट्वा	பார்த்து	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

शरैश्च विददारैनं शूरः परपुरञ्जयः

॥ १८ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருநகரை வெற்றி கொள்ளும்	शरैः	பாணங்களால்
शूरः च	சூரனாகிய அவன்	एनं	இதை (ஆச்சாமரத் தை)
		विददार	பிளந்தான்.

स ददर्श ततः क्रुद्धः परिधं पतितं भुवि ॥ १९ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	पतितं	விழுந்துகிடக்கும்
सः	அவன் (சுக்ரீவன்)	परिधं	உழலைத்தடியொன்றை
ततः	அப்பொழுது	ददर्श	கண்டான்.
भुवि	பூமியில்		

आविध्य तु स तं दीप्तं परिधं तस्य दर्शयन् । परिधायेण वेगेन जघानास्य ह्योत्तमान् ॥

तु	அப்பொழுது	आविध्य	சூழற்றி
सः	அவன் (சுக்ரீவன்)	परिधायेण	உழலைமுனையால்
तं	அந்த	अस्य	இவனது
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	ह्योत्तमान्	சிறந்த குதிரைகளை
परिधं	உழலைத்தடியை	वेगेन	வலுக்கொண்டு
तस्य	அவனுக்கு	जघान	புடைத்தான்.
दर्शयन्	காட்டிக்கொண்டே		

तस्माद्धतहयाद्वीरः सोऽवपुत्य महारथात् । गदां जग्राह संक्रुद्धो राक्षसोऽथ महोदरः ॥

अथ	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
सः	அந்த	महारथात्	சிறந்த தேரிலிருந்து
वीरः	வீரனும்	अवपुत्य	கீழே குதித்து
राक्षसः	அரக்கனாகிய	संक्रुद्धः	சினம் மூண்டவனாய்
महोदरः	மகோதரன்	गदां	கதையை
एतहयात्	குதிரைகள் கொல்லப் பட்டதான	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

गदापरिघहस्तौ तौ युधि वीरौ समीयतुः । नर्दन्तौ गोवृषप्रख्यौ घनाविव सविद्युतौ ॥

युधि	போரில்	वीरौ	வீரர்களிருவரும்
गदापरिघ- } हस्तौ }	கதையையும், உழலைத் தடியையும் கைக் கொண்டவர்களும்	सविद्युतौ	மின்னல்களுடன்
गोवृषप्रख्यौ	சிறந்த ஏறுபோன்ற வர்களுமான	घनौ	மேகங்கள் [கூடிய
तौ	அந்த	इव	போன்றவாறாய்
		नर्दन्तौ	கர்ஜிப்பவர்களாய்
		समीयतुः	பொருதிக்கொண்டார்கள்.

ततः क्रुद्धो गदां तस्मै चिक्षेप रजनीचरः । ज्वलन्तीं भास्कराभासां सुग्रीवाय महोदरः ॥

रजनीचरः	அரக்கனாகிய	सुग्रीवाय	சுக்ரீவன்மீது
महोदरः	மகோதரன்	भास्कराभासां	சூரியவொளிகொண்டு
ततः	அப்பொழுது	ज्वलन्तीं	ஜ்வலிக்கும்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	गदां	கதையை
तस्मै	அந்த	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

गदां तां सुमहाघोरोरमापतन्तीं महाबलः । सुग्रीवो रोषताम्राक्षः समुद्यम्य महाहवे ॥
आजघान गदां तस्य परिघेण हरीश्वरः ॥ २४ ॥

महाबलः मகாபலசாலியும்
हरीश्वरः வானரமன்னனுமாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
रोषताम्राक्षः கோபத்தால் கண்கள்
சிவந்தவனாகி

महाहवे கொடும்போரில்
आपतन्ती மேல்விழுவரும்

पपात स गदोद्भिन्नः परिघस्तस्य भूतले ॥ २५ ॥

तस्य அவனது
सः அந்த
परिघः உழலைத்தடி

ततो जग्राह तेजस्वी सुग्रीवो वसुधातलात् ।

ततः அதன்மேல்
तेजस्वी பராக்கிரமம் மிகுந்த
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
वसुधातलात् பூமியினின்று
आयसं இரும்பாலானதும்
सर्वतः எம்மருங்கினும்

स तमुद्यम्य चिक्षेप सोऽप्यन्यां व्याक्षिपद्गदाम् ॥ २७ ॥

सः அவன் (சுக்ரீவன்)
तं அதை
उद्यम्य விசிறி
चिक्षेप எறிந்தான்.

भिन्नावन्योन्यमासाद्य पेततुर्धरणीतले ॥ २८ ॥

अन्योन्यं ஒன்றோடொன்று
आसाद्य மோதிக்கொண்டு

ततो भयप्रहरणौ मुष्टिभ्यां तौ समीयतुः । तेजोबलसमाविष्टौ दीप्ताविव हुताशनौ ॥ २९ ॥

ततः அப்பொழுது
तेजोबलसमाविष्टौ ஆற்றலுமாண்மையும்
மிக்கவர்களும்

दीप्तौ ஜ்வலிக்கும்
हुताशनौ அக்னிகள்
इव போன்றவர்களுமான

तां அந்த
सुमहाघोरां மிக்க பயங்கரமான
गदां கதையை
समुद्यम्य எதிர்த்து
परिघेण உழலைத்தடியால்
तस्य அவனது
गदां கதையை
आजघान தாக்கினான்.

॥ २५ ॥

गदोद्भिन्नः கதையால் பிளவுண்டு
भूतले தரையில்
पपात வீழ்ந்தது.

आयसं मुसलं घोरं सर्वतो हेमभूषितम् ॥

हेमभूषितं பொன்னுலலங்கரிக்கப்
பெற்றதும்
घोरं பயங்கரமானதுமாகிய
मुसलं உலக்கையொன்றை
जग्राह எடுத்துக்கொண்
டான்.

॥ २७ ॥

सः अपि அவனும் (மகோதர
अन्यां மற்றொரு [னும்)
गदां கதையை
व्याक्षिपत् சுழற்றியெறிந்தான்.

॥ २८ ॥

भिन्नौ பிளவுண்டவைகளாய்
धरणीतले பூமியில்
पेततुः விழுந்தன.

॥ २९ ॥

तौ அவ்விருவர்கள்
भयप्रहरणौ ஆயுதமொழிந்தவர்
களாய்

मुष्टिभ्यां முஷ்டிகளால்
समीयतुः பொருதிக்கொண்ட

னர்.

जघ्नस्तौ तदाऽन्योन्यं नेदतुश्च पुनः पुनः ॥ ३० ॥

தौ அவ்விருவர்களும்
ததா அப்பொழுது
அந்யோந்ய ஒருவரையொருவர்

जघ्नतुः தாக்கிக்கொண்டார்
पुनः पुनः च மேன்மேலும் [கள்.
नेदतुः கர்ஜித்தனர்.

तलैश्चान्योन्यमाहत्य पेतुर्धरणीतले ॥ ३१ ॥

தலை: கைத்தலங்களால்
अन्योन्य ஒருவரையொருவர்

आहत्य च அறைந்துகொண்டு
धरणीतले புகலத்தில்
पेतुः விழுந்தனர்.

उत्पेततुस्ततस्तूर्णं जघ्नतुश्च परस्परम् ॥ ३२ ॥

ततः அவ்விடத்தினின்று
तूर्ण விரைவாய்
उत्पेततु: துள்ளியெழுந்தார்
கள்.

परस्परं ஒருவரையொருவர்
जघ्नतुः च நொக்கிக்கொண்டார்
கள்.

भुजैश्चिक्षिपतुर्वीरावन्योन्यमपराजितौ ॥ ३३ ॥

वीरौ வீரர்களிருவர்களும்
अन्योन्य ஒருவருக்கொருவர்
अपराजितौ சளைக்காமல்

भुजै: கைகளால்
चिक्षिपतु: தள்ளிக்கொண்டார்
கள்.

जग्मतुस्तौ श्रमं वीरौ बाहुयुद्धे परन्तपौ ॥ ३४ ॥

परन्तपौ சத்ருக்களை தபிக்க
तौ அந்த [அடிக்கும்
वीरौ வீரர்களிருவர்களும்

बाहुयुद्धे மற்போரில்
श्रमं களைப்பை
जग्मतु: எய்தினார்கள்.

आजहार ततः खड्गमदूरपरिवर्तिनम् । राक्षसचर्मणा सार्धं महावेगो महोदरः ॥ ३५ ॥

महावेगः மகாசக்திகொண்ட
राक्षसः அரக்கனாகிய
महोदरः மகோதரன்
ततः அனந்தரம்

चर्मणा கேடயத்தோடு
सार्धं கூட
अदूरपरिवर्तिनं அருகிலிருக்கும்
खड्गं கத்தியை
आजहार கைக்கொண்டான்.

तथैव च महाखड्गं चर्मणा पतितं सह । जग्राह वानरश्रेष्ठः सुग्रीवो वेगवत्तरः ॥ ३६ ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனும்
वेगवत्तरः சக்திமான்களில் மிக்க
வனுமாகிய

पतितं விழுந்துகிடந்த
महाखड्गं சிறந்த கத்தியொன்
றை

सुग्रीवः च சுகரீவனும்
चर्मणा கேடயத்தோடுகூட

तथा एव அவ்வண்ணமே
जग्राह கைக்கொண்டான்.

तौ तु रोषपरीताङ्गौ नर्दन्तावभ्यधावताम् । उद्यतासी रणे हृष्टौ युधि शस्त्रविशारदौ ॥

ரணே போரில்
 ஶஸ்த்ரவிஸாரதௌ சஸ்த்ரப்பயிற்சி
 பெற்றவர்களும்
 உதயதாஸி கத்திகளை கைக்கொ
 ண்டவர்களுமான
 தௌ து அவ்விருவர்களும்
 யுதி போரில்

ஹ்ரஸ்தௌ உதஸாஹங்கொண்ட
 வர்களாய்
 ரோஸபரிதாங்கௌ { கோபத்தால் பற்றப்
 பட்ட மனத்தினர்
 களாய்
 நர்தந்தௌ கர்ஜித்துக்கொண்டே
 அப்யதாவதாம் எதிர்த்துக்கொண்
 டார்கள்.

दक्षिणं मण्डलं चोभौ सुतूर्णं संपरीयतुः । अन्योन्यमभिसंकुद्वौ जये प्रणिहितावुभौ ॥

உஶௌ ச அவ்விருவர்களும்
 தக்சிணம் வலமாய்
 மண்டலம் மண்டலாகாரமாய்
 சுதூர்ணம் மிகவிரைவாய்
 சம்பரியது: சுற்றிக்கொண்டார்
 கள்

உஶௌ அவ்விருவர்களும்
 ஜயே வெற்றியில்
 ப்ரணிஹிதௌ ஊக்கங்கொண்டவர்
 களாய்
 அந்யௌ ஒருவரையொருவர்
 அபிஸங்குவௌ மிகக்கடிந்துகொண்
 டார்கள்.

स तु शूरो महावेगो वीर्यश्लाघी महोदरः । महाचर्मणि तं खड्गं पातयामास दुर्मतिः ॥

மஹாவேக: மிக்க சக்திமானும்
 ஶூர: சூரனும்
 வீர்ய ஶ்ளாஶி வீர்ய அகந்தையுற்ற
 வனும்
 துர்மதி: தூர்ப்புத்திகொண்டவ
 ச: அந்த [னுமான

மஹோதர: மகோதரன்
 து அப்பொழுது
 த் அந்த
 ஶட்கம் கத்தியை
 மஹாசர்மணி பெரும் கேடயத்தில்
 பாதயாமாச தாக்கினான்.

लग्मुत्कर्षतः खड्गं खड्गेन कपिकुञ्जरः । जहार सशिरस्त्राणं कुण्डलोपहितं शिरः ॥४०॥

கபிகுஜர: வானரோத்தமன்
 லக்ஷம் பதிந்த
 ஶட்கம் கத்தியை
 உத்கர்ஸத: பிடித்திழுக்கும் மகோ
 தரனுடைய
 ஶிர: தலையை

சஸிர்ஸ்த்ராணம் தலைப்பாகையுடன்
 கூடவும்
 குண்டலோபஹிதம் குண்டலங்களுடன்
 கூடவும்
 ஶட்கேன கத்தியால்
 ஜஹர் வெட்டியெறிந்தான்.

निकृत्तशिरसस्तस्य पतितस्य महीतले । तद्वलं राक्षसेन्द्रस्य दृष्ट्वा तत्र न तिष्ठते ॥ ४१ ॥

தஸ்ய அவன்
 நிக்ருத்தஸிர்ஸ: தலைவெட்டுண்டவ
 மஹீதலே பூகலத்தில் [னாய்
 பதிதஸ்ய சாய்ந்தவுடன்
 ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராக்ஷஸமன்னனது

தத் அந்த
 வலம் சேனையை
 த்ருஸ்தா கவனித்து
 தஸ அங்கு
 திஸ்தே ந நிலைத்திருக்கவில்லை.

हत्वा तं वानरैः सार्धं ननाद मुदितो हरिः ॥ ४२ ॥

ஹரி: வானானாகும் சகீர்
 த் அவனை [வன்
 ஹ்வா கொன்று

முதित: களிப்புற்றவனாய்
 வானரே: சாஹ் வானரர்களோடு கூட
 நனாத கர்ஜித்தான்.

चुक्रोध च दशग्रीवो बभौ हृष्टश्च राघवः ॥ ४३ ॥

தசகண்டனும்
 குகோப சினந்தான்.
 ராஹவ: ச ஸ்ரீராமரோ

ஹ்: களிப்புற்றவராய்
 பபௌ விளங்கினார்.

विषण्णवदनाः सर्वे राक्षसा दीनचेतसः । विद्रवन्ति ततः सर्वे भयवित्रस्तचेतसः ॥ ४४ ॥

சर्वே எல்லா
 ராக்ஷச: அரக்கர்களும்
 விஷணவதனா: முகம்வாடியவர்களாய்
 டீனசேதச: ஏக்கம்பிடித்த மனத்
 தர்களாய்

பயவித்ரஸ்தசேதச: பயத்தால் உள்ளம்
 நடுங்கியவர்களாய்
 தத: அவ்விடத்திலிருந்து
 சர்வே யாவரும்
 வித்ரவந்தி ஒட்டம் பிடித்தார்கள்.

महोदरं तं विनिपात्य भूमौ महागिरेः कीर्णमिवैकदेशम् ।

सूर्यात्मजस्तत्र रराज लक्ष्म्या सूर्यः स्वतेजोभिरिवाप्रभृष्यः ॥ ४५ ॥

தவ அப்பொழுது
 சூர்யாத்மஜ: சகீர்வன்
 மஹாஹிரே: பெரும்பர்வதத்தின்
 கீர்ணம் முறிந்திருந்த
 ஐகதேசம் இவ் புறம்போன்றிருக்
 கும்
 த் அந்த
 மஹோதரம் மகோதரனை

பூமௌ தரையில்
 வினிபாத்ய சாய்த்துவிட்டு
 அப்ரஹ்: அணுகமுடியாத
 சூர்யன்
 சுவதேஜோபி: தனது சுடர்களால்
 இவ் எவ்வண்ணமோ அவ்வ
 லக்ஷ்மியா திருவினால் [ண்ணமே
 ரராஜ விளங்கினான்.

अथ विजयमवाप्य वानरेन्द्रः समरमुखे सुरयक्षसिद्धसङ्घैः ।

अवनितलगतैश्च भूतसङ्घैर्हरुषसमाकुलितैः स्तुतो महात्मा ॥ ४६ ॥

அத அப்பொழுது
 மஹாத்மா மகாத்மாவாகிய
 வானரேந்த்ர: வானரமன்னன்
 சமரமுகே அமர்முகத்தில்
 விஜயம் வெற்றியை
 அவாப்ய அடைந்து

ஹ்ருஷஸமாகுலிதே: சந்தோஷம் நிறைந்த
 வர்களான
 சூர்யக்ஷஸித்தசங்க்: தேவ, யக்ஷ, சித்த
 கணங்களாலும்
 அவனிடலகதே: புகழத்திலிருக்கின்ற
 பூதசங்க்: ச பிராணிகணங்களாலும்
 ஸ்துத: புகழப்பெற்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टनवतितमः सर्गः ॥

एकोनशततमः सर्गः—தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௭ ॥

महापार्श्ववधः—மஹாபார்ச்வ வதம்.

महोदरे तु निहते महापार्श्वो महाबलः । सुग्रीवेण समीक्ष्याथ क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥
अङ्गदस्य चमूं भीमां क्षोभयामास सायकैः ॥ १ ॥

மஹாபல:	மகாபலசாலியாகிய	संरक्तलोचनः	கண்கள் மிக சிவந்த
மஹாபார்ச்வ:	மகாபார்ச்வன்		வனம்
து	அப்பொழுது	अथ	அப்பொழுது
மஹோதரே	மகோதரன்	अङ्गदस्य	அங்கதனது
சுగிரீவேண	சுகிரீவனால்	भीमां	பயங்கரமான
நிஹதே	மாய்க்கப்பட்டதும்	चमूं	சேனையை
சமீக்ச்ய	கவனித்து	सायकैः	கணைகளால்
क्रोधात्	கோபத்தால்	क्षोभयामास	கலக்கினான்.

स.वानराणां मुख्यानामुत्तमाङ्गानि सर्वशः । पातयामास कायेभ्यः फलं वृन्तादिवानिलः॥

ச:	அவன் (மகாபார்ச்வன்)	अनिलः	காற்று
मुख्यानां	சிறந்த	वृन्तात्	காம்பினின்று
सर्वशः	எல்லா	फलं	பழத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	इव	எவ்வண்ணமோ
उत्तमाङ्गानि	தலைகளை		அவ்வண்ணமே
कायेभ्यः	உடல்களினின்று	पातयामास	கீழ்விழ்த்தினான்.

केषांचिदिषुभिर्बाहून्स्कन्धांश्चिच्छेद राक्षसः । वानराणां सुसंकुद्धः पार्श्वं केषां व्यदारयत्॥

राक्षसः	அரக்கன்	स्कन्धान्	தொள்பட்டைகளையும்
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.
इषुभिः	பாணங்களால்	केषां	சிலரின்
केषांचित्	சில	पार्श्वं	விடாப்புறத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	व्यदारयत्	பிளந்தான்.
बाहून्	கைகளையும்		

तेऽर्दिता बाणवर्षेण महापार्श्वेन वानराः । विषादविमुखाः सर्वे बभूवुर्गतचेतसः ॥ ४ ॥

ते	அந்த	अर्दिताः	துன்புறுத்தப்பட்டு
वानराः	வானரர்கள்	गतचेतसः	உணர்விழந்து
सर्वे	யாவரும்	विषादविमुखाः	துக்கத்தையும்றியாத
महापार्श्वेन	மகாபார்ச்வனால்		வர்களாய்
बाणवर्षेण	பாணவார்ஷத்தால்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

निरीक्ष्य बलमुद्विग्नमङ्गदो राक्षसार्दितम् । वेगं चक्रे महाबाहुः समुद्र इव पर्वणि ॥ ५ ॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய	निरीक्ष्य	பார்த்து
अङ्गदः	அங்கதன்	पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
बलं	சேனையை	समुद्रः	சமுத்திரம்
राक्षसार्दितं	அரக்கனால் துன்புறுத்தப்பட்டு	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
उद्विग्नं	கலக்கமுற்றதாய்	वेगं चक्रे	ஆக்கிரமித்தான்.

आयसं परिधं गृह्य सूर्यरश्मिसमप्रभम् । समरे वानरश्रेष्ठो महापार्श्वे न्यपातयत् ॥ ६ ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமன்	परिधं	உழலைத்தடியை
आयसं	இரும்பாலானதும்	गृह्य	கைக்கொண்டு
सूर्यरश्मि- } समप्रभं }	சூர்யகிரணங்களை நிகர்த்த ஒளிகொண்டதுமான	समरे	போரில்
		महापार्श्वे	மகாபார்ச்வணக்குறி
		न्यपातयत्	வீழ்த்தினான். [த்து

स तु तेन प्रहारेण महापार्श्वो विचेतनः । ससूतः स्यन्दनात्तस्माद्विसंज्ञः प्रापतद्भुवि ॥ ७ ॥

सः	அந்த	ससूतः	சாரதியுடன்கூட
विचेतनः	துன்மதியான	तस्मात्	அந்த
महापार्श्वः तु	மகாபார்ச்வனும்	स्यन्दनात्	ரதத்தினின்று
तेन प्रहारेण	அந்த அடியால்	भुवि	தரையில்
विसंज्ञः	உணர்வற்றவனாய்	प्रापतत्	வீழ்ந்தான்.

सर्पराजस्तु तेजस्वी नीलाञ्जनचयोपमः । निष्पत्य सुमहावीर्यः स्वाद्व्यूहान्मेघसन्निभात् ॥

प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभां क्रुद्धः सुविपुलां शिलाम् । अश्वान्नघान तरसा स्यन्दनं च बभञ्ज तम् ॥

तेजस्वी	ஆண்மைமிக்கவரும்	सुविपुलां	மிகப்பெரிய
सुमहावीर्यः	ஆற்றல் மேம்பட்டவரும்	शिलां	பாறையொன்றை
नीलाञ्जनचयोपमः	கரியமலையை நிகர்த்த	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
सः	அந்த [வருமாகிய	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
ऋक्षराजः तु	கரடிமன்னரும்	तरसा	வலுக்கொண்டு [ராய்
मेघसन्निभात्	மேகத்தை நிகர்த்த	अश्वान्	குதிரைகளை
स्वात्	தனது	जघान	கொன்றார்.
व्यूहान्	அணிவகுப்பிலிருந்து	तं स्यन्दनं च	அந்த தேரையும்
निष्पत्य	வெளிவந்து	बभञ्ज	சின்னாபின்னமாக்கி
गिरिशृङ्गाभां	மலைச்சிகரத்தை நிகர்த்த		னார்.

मुहूर्ताल्लब्धसंज्ञस्तु महापार्श्वो महाबलः । अङ्गदं बहुभिर्बाणैर्भूयस्तं प्रत्यविध्यत ॥ १० ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	तं अङ्गदं	அந்த அங்கதனை
महापार्श्वः	மகாபார்ச்வன்	भूयः	மீண்டும்
तु	அப்பொழுது	बहुभिः बाणैः	பல பாணங்களால்
मुहूर्तात्	சிறிதுநேரத்தில்	प्रत्यविध्यत	தாக்கினான்.
लब्धसंज्ञः	பிரக்ஞையற்றவனாய்		

जाम्बवन्तं त्रिभिर्बाणैराजघान स्तनान्तरे । ऋक्षराजं गवाक्षं च जघान बहुभिः शरैः ॥

சிமி: மூன்று
 बाणै: பாணங்களால்
 जाम्बवन्तं ஜாம்பவானை
 स्तनान्तरे மார்பில்
 आजघान தாக்கினான்.

ऋक्षराजं கரடிமன்னனாகிய
 गवाक्षं च கவாக்கூனையும்
 बहुभिः பல
 शरै: பாணங்களால்
 जघान தாக்கினான்.

जाम्बवन्तं गवाक्षं च स दृष्ट्वा शरपीडितौ । जग्राह परिघं घोरमङ्गदः क्रोधमूर्च्छितः ॥१२॥

स: அந்த
 अङ्गदः அங்கதன்
 जाम्बवन्तं ஜாம்பவானையும்
 गवाक्षं च கவாக்கூனையும்
 शरपीडितौ { பாணங்களால் துன்
 புறுத்தப்பட்டவர்
 களாய்

दृष्ट्वा கவனித்து
 क्रोधमूर्च्छितः கோபம் மேலிட்டவ
 षोर् பயங்கரமான
 परिघं உழலைத்தடியொன்றை
 जग्राह கைக்கொண்டான்.

तस्याङ्गदः प्रकुपितो राक्षसस्य तमायसम् । दूरस्थितस्य परिघं रविरश्मिसमप्रभम् ॥१३॥
 द्वाभ्यां भुजाभ्यां संगृह्य भ्रामयित्वा च वेगवान् । महापार्श्वस्य चिक्षेप वधार्थं वालिनः सुतः॥

वालिनः வாலியின்
 सुतः மைந்தனான
 अङ्गदः அங்கதன்
 प्रकुपितः கோபங்கொண்டவ
 आयसं இரும்பாலான தும்
 रविरश्मिसमप्रभं च சூர்யகிரணங்களுக்
 கொப்பான துமான
 तं அந்த
 परिघं உழலைத்தடியை
 द्वाभ्यां இரு

भुजाभ्यां கைகளாலும்
 संगृह्य சேர்த்துப்பிடித்து
 भ्रामयित्वा சுழற்றி
 दूरस्थितस्य தூரத்திலிருக்கும்
 तस्य அந்த
 राक्षसस्य அரக்கனாகும்
 महापार्श्वस्य மகாபார்ச்வனுடைய
 वधार्थं வதைக்காக
 वेगवान् ஆத்திரங்கொண்டவ
 चिक्षेप வீசியெறிந்தான்.

स तु क्षिप्तो बलवता परिघस्तस्य रक्षसः । धनुश्च सशरं हस्ताच्छिरस्त्रं चाप्यपातयत् ॥

बलवता பலவானாகிய அவனால்
 क्षिप्तः எறியப்பட்ட
 सः परिघः तु அந்த உழலைத்தடியும்
 तस्य அந்த
 रक्षसः அரக்கனுடைய

हस्तात् च கையினின்று
 सशरं பாணத்தோடுகூடிய
 धनुः च வில்லையும்
 शिरस्त्रं अपि தலைப்பாகையையும்
 अपातयत् கீழ்வீழ்த்தியது.

तं समासाद्य वेगेन वालिपुत्रः प्रतापवान् । तलेनाभ्यहनत्क्रुद्धः कर्णमूले सकुण्डले ॥१६॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	सकुण्डले	குண்டலங்களுடன்
वालिपुत्रः	அங்கதன்		கடிய
वेगेन	விரைவாய்	कर्णमूले	காதுகளின் அடிப்பா
तं	அவனை		கத்தில்
समासाद्य	கட்டி	तलेन	உள்ளங்கையால்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	अभ्यहनत्	அறைந்தான்.

स तु क्रुद्धो महावेगो महापार्श्वो महाद्युतिः । करेणैकेन जग्राह सुमहान्तं परश्वधम् ॥१७॥

महावेगः	பெருஞ்சக்திகொண்ட	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
	வனும்	एकेन	ஒரு
महाद्युतिः तु	பேரொளிகொண்ட	करेण	கையால்
	வனுமான	सुमहान्तं	பெரும்
सः	அந்த	परश्वधं	கோடரியொன்றை
महापार्श्वः	மகாபார்ச்வன்	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

तं तैलधौतं विमलं शैलसारमयं दृढम् । राक्षसः परमक्रुद्धो वालिपुत्रे न्यपातयत् ॥ १८ ॥

परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	शैलसारमयं	மலையை நிகர்த்த
राक्षसः	அரக்கன்		உறுதிக்கொண்டதும்
तैलधौतं	எண்ணெய் தடவப்	दृढं	முறிக்கவொண்ணாத
	பட்டு		துமான
विमलं	நிர்மலமான தும்	तं	அதை (கோடரியை)
		वालिपुत्रे	அங்கதனிடம்
		न्यपातयत्	வீழ்த்தினான்.

तेन वामांसफलके भृशं प्रत्यवपादितम् । अङ्गदो मोक्षयामास सरोषः स परश्वधम् ॥१९॥

तेन	அதனால்	सः	அந்த
वामांसफलके	இடது தோள்பட்டை	अङ्गदः	அங்கதன்
भृशं	மிக [யில்	सरोषः	கோபத்துடன் கூட
प्रत्यवपादितं	காயப்படுத்தப்	परश्वधं	கோடரியை
	பட்டது.	मोक्षयामास	எடுத்தெறிந்தான்.

स वीरो वज्रसङ्काशमङ्गदो मुष्टिमात्मनः । संवर्तयत्सुसंकुद्धः पितुस्तुल्यपराक्रमः ॥ २० ॥

पितुः	தந்தைக்கு	सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட
तुल्यपराक्रमः	நிகரான பிரதாபங்	आत्मनः	தனது [வனாய்
	கொண்ட	वज्रसङ्काशं	வஜ்ராயுதத்தை
वीरः	வீரனாகிய		நிகர்த்த
सः	அந்த	मुष्टिं	முஷ்டியை
अङ्गदः	அங்கதன்	संवर्तयत्	திரட்டினான்.

राक्षसस्य स्तनाभ्याशे मर्मज्ञो हृदयं प्रति । इन्द्राशनिसमस्पर्शं स मुष्टिं विन्यपातयत् ॥

மர்மஞ்:	மர்மமறிந்தவனாகிய	स्तनाभ्याशे	மார்பில்
सः	அவன்	इन्द्राशनिसमस्पर्शं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
हृदयं प्रति	இருதயத்தைக்குறி		த்த உறுதிக்கொண்ட
	வைத்து	मुष्टिं	முஷ்டியை
राक्षसस्य	அரக்கனுடைய	विन्यपातयत्	வீழ்த்தினான்.

तेन तस्य निपातेन राक्षसस्य महामृधे । पफाल हृदयं चाशु स पपात हतो भुवि ॥२२॥

महामृधे	பெரும்போரில்	आशु	சடக்கென
तस्य	அவனுடைய	पफाल	வெடித்தது.
तेन	அந்த	सः	அவன் (அரக்கன்)
निपातेन	குத்தால்	हतः	மாண்டவனாய்
राक्षसस्य	அரக்கனுடைய	भुवि	பூமியில்
हृदयं च	ஹிருதயமும்	पपात	சாய்ந்தான்.

तस्मिन्निपतिते भूमौ तत्सैन्यं संप्रचुक्षुभे ॥ २३ ॥

तस्मिन्	அவன்	तत्सैन्यं	அவனது சேனையா
भूमौ	பூமியில்		னது
निपतिते	சாய்ந்தவுடன்	संप्रचुक्षुभे	மிகக்கலக்கமுற்றது.

अभवच्च महान्क्रोधः समरे रावणस्य तु ॥ २४ ॥

तु	அப்பொழுது	क्रोधः	கோபமானது
रावणस्य च	ராவணனுக்கோ	महान्	பெரிதாய்
समरे	போரில்	अभवत्	முண்டது.

वानराणां च हृष्टानां सिंहनादश्च पुष्कलः । स्फोटयन्निव शब्देन लङ्कां साट्टालगोपुराम् ॥
महेन्द्रेणैव देवानां नादः समभवन्महान् ॥ २५ ॥

महेन्द्रेण	தேவேந்திரனோடுகூட	शब्देन	ஒசையால்
देवानां	தேவர்களுடைய	लङ्कां च	இலங்கையையும்
नादः	முழக்கம்	साट्टालगोपुरां	{ கோட்டைகளுடனும் கோபுரங்களுடனும் கூட
इव	போலவே	स्फोटयन्	பிளந்துவிடுவது
हृष्टानं	சந்தோஷங்கொண்ட	इव	போன்றதாய்
वानराणां	வானரர்களின்	महान्	பெரிதாய்
पुष्कलः	பெரும்	समभवत्	எழுந்தது.
सिंहनादः च	சிம்மநாதமும்		

• अथेन्द्रशत्रुस्त्रिदिवालयानां वनौकसां चैव महाप्रणादम् ।

श्रुत्वा सरोषं युधि राक्षसेन्द्रः पुनश्च युद्धाभिमुखोऽवतस्थे

॥ २६ ॥

अथ	அப்பொழுது	महाप्रणादं	பேரோசையை
इन्द्रशत्रुः	தேவேந்திரசத்ருவான்	श्रुत्वा	கேட்டு,
राक्षसेन्द्रः	அரக்கமன்னன்	सरोषं	மிக்க கோபத்துடன்
युधि	போரில்	पुनः च	மீளவும்
त्रिदिवालयानां च	வானிலகத்தவருடை	युद्धाभिमुखः	யுத்தத்திற்கு ஆயத்த
	யவும்		னாய்
वनौकसां एव	வானரர்களுடையவும்	अवतस्थे	இருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19339

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4664

शततमः सर्गः—நூறாவது ஸர்க்கம். ॥ १०० ॥

रामरावणयुद्धारम्भः—ராமராவணயுத்தாரம்பம்.

तस्मिंश्च निहते वीरे विरूपाक्षे महाबले । महोदरमहापाश्र्वौ हतौ दृष्ट्वा तु राक्षसौ ॥

आविवेश महान्क्रोधो रावणं तं महामृधे

॥ १ ॥

महामृधे	பெரும்பேரில்	तस्मिन्	அந்த
राक्षसौ	அரக்கர்களாகிய	विरूपाक्षे	விருபாக்ஷன்
महोदरमहापाश्र्वौ	மகோதரனையும் மகா	निहते च	வதைக்கப்படவும்
	பார்ச்வனையும்	तु	அப்பொழுது
हतौ	மாய்க்கப்பட்டவர்	तं	அந்த
	களாய்	रावणं	ராவணனுக்கு
दृष्ट्वा	அறிந்தும்	महान्	பெரும்
महाबले	மகாபலசாலியான	क्रोधः	கோபம்
वीरे	வீரனாகிய	आविवेश	பொங்கியது.

सूतं सञ्चोदयामास वाक्यं चेदमुवाच ह

॥ २ ॥

सूतं	சாரதியை	वाक्यं च	ஒரு சொல்லையும்
सञ्चोदयामास	தூண்டினான்.	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच ह	புகன்றான் :

निहतानाममात्यानां रुद्धस्य नगरस्य च । दुःखमेवोऽपनेष्यामि हत्वा तौ रामलक्ष्मणौ ॥

एषः	“இந்த நான்	अमात्यानां	மந்திரிகளுடையவும்
तौ	அந்த	रुद्धस्य	தகைக்கப்பட்ட
रामलक्ष्मणौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண	नगरस्य च	நகரத்தினுடையவும்
हत्वा	கொன்று, [னையும்	दुःखं	துக்கத்தை
निहतानां	கொல்லப்பட்ட	अपनेष्यामि	போக்குவேன்.

उत्पपात रजो घोरं तैर्भग्नैः संप्रधावितैः

॥ ९ ॥

भग्नैः முறியடிக்கப்பட்டு
 संप्रधावितैः ஓடியவர்களான
 तैः அவர்களால்

घोरं பயங்கரமான
 रजः புழுதி
 उत्पपात உயரக்கிளம்பியது.

न हि तत्सहितं शेकुर्ब्रह्मणा निर्मितं स्वयम्

॥ १० ॥

स्वयं हि ஸர்கூதாதாய்
 ब्रह्मणा பிரம்மதேவரால்
 निर्मितं சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
 தான

तत् அதை (அஸ்திரத்தை)
 सहितं சகிக்க
 शेकुः न அவர்கள் முடியாதி
 ருந்தார்கள்.

तान्यनीकान्यनेकानि रावणस्य शरोत्तमैः । दृष्ट्वा भग्नानि शतशो राघवः पर्यवस्थितः ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 तानि அந்த
 अनेकानि பல
 अनीकानि சேனையை
 रावणस्य ராவணனது

शरोत्तमैः சிறந்த பாணங்களால்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காக
 भग्नानि முறியடிக்கப்பட்ட
 दृष्ट्वा பார்த்து [வைகளாய்
 पर्यवस्थितः எதிர்த்துநின்றார்.

ततो राक्षसशार्दूलो विद्राव्य हरिवाहिनीम् ।
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विष्णुना वासवं यथा ।
 पद्मपत्रविशालाक्षं दीर्घबाहुमरिन्दमम्

स ददर्श ततो रामं तिष्ठन्तमपराजितम् ॥
 आलिखन्तमिवाकाशमवष्टभ्य महद्बनुः ॥
 ॥ १३ ॥

ततः அப்பொழுது
 राक्षसशार्दूलः இராக்ஷஸோத்தம
 सः அவன் (ராவணன்)
 हरिवाहिनीं வானரசேனையை
 विद्राव्य வெருட்டிவிட்டு
 ततः அவ்விடத்தில்
 अपराजितं வெற்றிசூடி,
 विष्णुना வீஷ்ணுவோடு
 वासवं यथा இந்திரனைப்போன்ற
 भ्रात्रा தம்பி [வாறே
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
 सह கூட
 तिष्ठन्तं நின்றുകொண்டிருப்
 பவரும்,

महत् சிறந்த
 धनुः கோதண்டத்தை
 अवष्टभ्य கைக்கொண்டு
 आकाशं ஆகாயத்தையும்
 आलिखन्त इव உராய்பவர்போலிருப்
 पद्मपत्र- } நளின் இடம்கொள்த்
 विशालाक्षं } 'த நிறைந்த திருநய
 दीर्घबाहुं விரிந்த திருக்கரங்கள்
 अरिन्दमं பொருந்தியவரும்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 ददर्शं பார்த்தான்.
 மான

ततो रामो महातेजाः सौमित्रिसहितो बली । वानरांश्च रणे भग्नानापतन्तं च रावणम् ॥
समीक्ष्य राघवो हृष्टो मध्ये जग्राह कार्मुकम् ॥ १४ ॥

ततः அப்பொழுது
மஹாதேஜா: திவ்ய ஆண்மை படை
க்கப்பெற்றவரும்
बली ஆற்றல் மிகுந்தவரும்
राघव: ரகுசுலதிலகருமான
राम: ஸ்ரீராமர்
सौमित्रिसहितः லக்ஷ்மணருடன் கூடி
रणे போரில் [யவராய்,
वानरान् வானரர்களை

भग्नान् च முறியடிக்கப்பட்டவர்
रावणं ராவணனை [களாகவும்
आपतन्तं च எதிர்த்துவருகிறவ
समीक्ष्य பார்த்து [னாகவும்
हृष्टः சந்தேகிஷங்கொண்ட
वरாய்
कार्मुकं கோதண்டத்தை
मध्ये மத்தியில்
जग्राह பற்றினார்.

विस्फारयितुमारंभे ततः स धनुरुत्तमम् । महावेगं महानादं निर्भिन्दन्निव मेदिनीम् ॥

ततः அப்பொழுது
सः அவர்
मेदिनीं பூமியை
निर्भिन्दन् इव பிளப்பவர்போல்
महावेगं திவ்யசக்திகொண்ட
தும்

महानादं பெருமுழக்கமுற்ற
துமான
उत्तमं சிறந்த
धनुः கோதண்டத்தை
विस्फारयितुं நானேற்ற
आरंभे தலைப்பட்டார்.

रावणस्य च बाणौघै रामविस्फारितेन च । शब्देन राक्षसास्ते च पेतुश्च शतशस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
रावणस्य ராவணனது
बाणौघै: च சரஜாலங்களாலும்
रामविस्फारितेन ஸ்ரீராமரால் டங்காரஞ்
செய்யப்பட்ட

शब्देन च ஒசையாலும்
ते च அவர்களும் (வானரர்
களும்)
राक्षसाः च அரக்கர்களும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
पेतुः ஒடினார்கள்.

तयोः शरपथं प्राप्तो रावणो राजपुत्रयोः । स बभौ च यथा राहुः सर्मापे शशिमूर्ययोः ॥

राजपुत्रयोः சக்கிரவர்த்தி திருக்
குமாரர்களான
तयोः அவ்விருவர்களுடைய
शरपथं பாணமார்க்கத்தில்
प्राप्तः இலக்காகிய
सः அந்த

रावणः च ராவணனும்
शशिमूर्ययोः சந்திரசூர்யர்களின்
सर्मापे சம்பத்தில்
राहुः ராகு
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
बभौ விளங்கினான்.

तमिच्छन्प्रथमं योद्धुं लक्ष्मणो निशितैः शरैः । मुमोच धनुरायस्य शरानग्निशिखोपमान् ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
तं அவனிடம்
निशितैः शरैः கூரிய கணைகளால்
प्रथमं முதலில்
योद्धुं போரிட

इच्छन् ஆவல்கொண்டு
धनुः आयस्य வில்லை வளைத்து
अग्निशिखोपमान् அக்னிஜ்வலைகளோ
शरान् கணைகளை [நிகர்த்த
मुमोच விடுத்தார்.

तान्मुक्तमात्रानाकाशे लक्ष्मणेन धनुष्मता । बाणान्बाणैर्महातेजा रावणः प्रत्यवारयत् ॥

महातेजाः	மிகப்பிரதாபசாலி	तान्	அந்த
रावणः	ராவணன் [யான	बाणान्	பாணங்களை
धनुष्मता	வில்லாளியாகிய	आकाशे	ஆகாயத்தில்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	बाणैः	பாணங்களால்
मुक्तमात्रान्	விடுக்கப்பட்டகணமே	प्रत्यवारयत्	தகைத்தான்.

एकमेकेन बाणेन त्रिभिस्त्रीन्दशभिर्दश । लक्ष्मणस्य प्रचिच्छेद दर्शयन्पाणिलाघवम् ॥

लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	त्रिभिः	மூன்றுகளாலும்,
एकं	ஒன்றை (ஒரு பாண த்தை)	दश	பத்துகளை
एकेन	ஒரு	दशभिः	பத்துகளாலும்,
बाणेन	பாணத்தாலும்	पाणिलाघवं	காவன்மையை
वीन्	மூன்றுகளை	दर्शयन्	காட்டுபவனாய்
		प्रचिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.

अभ्यतिक्रम्य सौमित्रिं रावणः समितिञ्जयः । आससाद ततो रामं स्थितं शैलमिवाचलम् ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றியே	शैलं इव	மலையைப்போன்று
रावणः	ராவணன் [கூடும்	अचलं	சலிக்காது
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை	स्थितं	நிற்கும்
अभ्यतिक्रम्य	கடந்துசென்று	रामं	ஸ்ரீராமரை
ततः	அங்கு	आससाद	கிட்டினான்.

स संख्ये राममासाद्य क्रोधसंरक्तलोचनः । व्यसृजच्छरवर्षाणि रावणो राघवोपरि ॥२२॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
रावणः	ராவணன்	आसाद्य	எதிர்த்து
क्रोधसंरक्तलोचनः	கோபத்தால் கண்கள் மிகச்சிவந்தவனாய்	शरवर्षाणि	சரவரஷங்களை
संख्ये	போரில்	राघवोपरि	ஸ்ரீராமரின்மீது
		व्यसृजत्	பெய்தான்.

शरधारास्ततो रामो रावणस्य धनुश्च्युताः । दृष्ट्वा एव सः वरं भृष्टान् जग्राह ॥

ततः	அப்பொழுது	आपततः	எதிர்த்து வருபவன் வாய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा एव	பார்த்தவுடனே
रावणस्य	ராவணனது [ப்பட்ட	सः वरं	விரைவாய்
धनुश्च्युताः	வில்லினின்று விடுக்க-	भृष्टान्	பல்லபாணங்களை
शरधाराः	பர்ணவெள்ளங்களை	जग्राह	கைக்கொண்டார்.
शीघ्रं	விரைந்து		

ताञ्छरौघांस्ततो भलैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद राघवः । दीप्यमानान्महाघोराङ्कुद्धानाशीविषानिव ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाघोरान्	மிக்க கொடியவை
ततः	அப்பொழுது	तान्	அந்த [கருமான
दीप्यमानान्	ஜ்வலிக்கின்றவை	शरौघान्	சாஜாலங்களை
	கருமம்	तीक्ष्णैः	கூரிய
कुद्धान्	கினந்த	भलैः	பல்லபாணங்களால்
आशीविषान् इव	சர்ப்பங்கள் போல்	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

राघवो रावणं तूर्णं रावणो राघवं तदा । अन्योन्यं विविधैस्तीक्ष्णैः शरैरभिववर्षतुः ॥

तदा	அப்பொழுது	तूर्णं	வினாவாய்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	तीक्ष्णैः	கூரிய
रावणं	ராவணனையும்,	विविधैः	பல
रावणः	ராவணன்	शरैः	பாணங்களால்
राघवं	ஸ்ரீராமரையும்	अभिववर्षतुः	வர்ஷித்துக்கொண்
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்		டார்கள்.

चेरतुश्च चिरं चित्रं मण्डलं सव्यदक्षिणम् । बाणवेगात्समुत्क्षिप्तावन्योन्यमपराजितौ ॥२६॥

अन्योन्यं	ஒருவர்க்கொருவர்	चित्रं	பலவிதமான
अपराजितौ	சளைக்காதவர்களாய்	सव्यदक्षिणं	இடவலமான
बाणवेगात्	பாணவேகத்தால்	मण्डलं च	மண்டலாகாரமாய்
समुत्क्षिप्तौ	தாக்கப்பெற்றவர்	चिरं	வெகுநேரம்
	களாய்	चेरतुः	சஞ்சரித்தார்கள்.

तयोर्भूतानि वित्रेसुर्युगपत्संप्रयुध्यतोः । रौद्रयोः सायकमुचोर्यमान्तकनिकाशयोः ॥ २७ ॥

यमान्तकनिकाशयोः	சிவபிராணை நிகர்த்து	तयोः	அவ்விருவர்கள்
रौद्रयोः	பயங்கரமானவர்	संप्रयुध्यतोः	போரிடுகையில்
	களாய்	भूतानि	பிரானிகள்
सायकमुचोः	பாணங்களைப் பிரயோ	युगपत्	எல்லாம்
	கிப்பவர்களாய்	विवेसुः	நடுடுக்கின.

सन्ततं विविधैर्बाणैर्बभूव गगनं तदा । घनैरिवातपापाये विद्युन्मालासमाकुलैः ॥ २८ ॥

तदा	அப்பொழுது	घनैः	மேகங்களால்
गगनं	ஆகாயமானது	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
आतपापाये	வர்ஷகாலத்தில்	विविधैः	பல
विद्युन्मालासमाकुलैः	மின்னன்கொடுகள்	बाणैः	பாணங்களால்
	நிறைந்த	सन्ततं	நிறைந்ததாய்
		बभूव	இருந்தது.

गवाक्षितमिवाकाशं बभूव शरवृष्टिभिः ॥ २९ ॥

आकाशं	ஆகாயமானது	गवाक्षितं	ஜன்னல்களமைக்கப்
शरवृष्टिभिः	பாணவர்ஷங்களால்	इव	போல [பெற்றது
		बभूव	இருந்தது.

महावेगैः सुतीक्ष्णैर्गृध्रपत्रैः सुवाजितैः । शरान्धकारं तौ भीमं चक्रतुः समरं तदा ॥
गतेऽस्तं तपने चापि महामेघाविवोत्थितौ ॥ ३० ॥

தடா அப்பொழுது
தப்பே அஸ்தம் கதே சூரியன் அஸ்தமித்த
உத்திதௌ கிளம்பிய [பொழுது
மஹமேঘௌ இரு பெரு மேகங்கள்
இவ போன்றவர்களாய்
தௌ ச அவிநுவர்களும்,
மஹவேகை: சக்திமிக்கவைகளும்
சுதீக்ஷணை: மிக்க கூரிய முனை
களுற்றவைகளும்

गृध्रपत्रैः கழுஞ்சக்கிறகுகள் கட
டப்பட்டவைகளும்
सुवाजितैः अपि மிகவேகங்கொண்ட
வைகளுமான
शरान्धकारं பாணங்களால் இருள
மைந்த
भीमं பயங்கரமான
समरं போரை
चक्रतुः செய்தார்கள்.

बभूव तुमुलं युद्धमन्योन्यवधकाक्षिणोः । अनासाद्यमचिन्त्यं च वृत्रवासवयोरिव ॥ ३१ ॥

वृत्रवासवयोः विरुद्राः सरानुक्कुम्
இந்திரனுக்கும்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
अन्योन्यवध- } ஒருவரையொருவர்
काक्षिणो: } வதைக்கவிரும்பிய
அவிநுவர்களுக்கும்

अनासाद्यं தகைக்கவொண்ணாத
தும்
अचिन्त्यं च எண்ணற்கரியதும்
तुमुलं மிகக்குழப்பமானது
மான
युद्धं போர்
बभूव நிகழ்ந்தது.

उभौ हि परमेष्वासावुभौ शस्त्रविशारदौ । उभावस्त्रविदां मुख्यावुभौ युद्धे विचैरतुः ॥

उभौ हि இருவர்களும்
परमेष्वासौ சிறந்த வில்லாளிகள் ;
उभौ இருவர்களும்
शस्त्रविशारदौ ஆயுதப்பயிற்சி பெற்ற
उभौ இருவர்களும் [வர்கள்;

अस्त्रविदां அஸ்திரமந்திர
முணர்ந்தவர்களுள்
मुख्यौ சிறந்தவர்கள் ;
उभौ அவிநுவர்களும்
युद्धे विचैरतुः போரில் பொருதிக்
கொண்டார்கள்.

उभौ हि येन व्रजतस्तेन तेन शरोर्मयः । ऊर्मयो वायुना विद्धा जग्मुः सागरयोरिव ॥

उभौ हि இருவர்களும்
येन எவ்வழியாய்
व्रजतः சென்றார்களோ
तेन तेन அங்கங்கே
शरोर्मयः பாண அலைகள்

सागरयोः இருகடல்களில்
वायुना காற்றால்
विद्धा: எறியப்பட்ட
ऊर्मयः इव அலைகள் போலவே
जग्मुः சென்றன.

ततः संसक्तहस्तस्तु रावणो लोकरावणः । नाराचमालां रामस्य ललाटे प्रत्यमुञ्चत ॥

लोकरावणः லோகத்ததைக்கதற
रावणः ராவணன் [வடிக்கும்
ततः அப்பொழுது
संसक्तहस्तः பரபரத்த கைகளுற்ற
வளைய

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
ललाटे நெற்றியில்
नाराचमालां நாராசபாணவரிசை
तु அப்பொழுது [யை
प्रत्यमुञ्चत விடுத்தான்.

रौद्रचापप्रयुक्तां तां नीलोत्पलदलप्रभाम् । शिरसा धारयन् रामो न व्यथां प्रत्यपद्यत ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தாं	அதை (பாண மாலையை)
ரौद्रचापप्रयुक्तां	{ பயங்கரமான வில்லி னின்று விடுக்கப்பட்ட டதும்	शिरसा	முடியால்
नीलोत्पलः }	கருநெய்தல் தளங்	धारयन्	வகித்தவராய்
दलप्रभां }	களை நிகர்த்த ஒளி கொண்டதுமான	व्यथां	துன்பத்தை
		प्रत्यपद्यत न	அடையவில்லை.

अथ मन्त्रानभिजपन् रौद्रमस्त्रमुदीरयन् । शरान्भूयः समादाय रामः क्रोधसमन्वितः ॥
मुमोच च महातेजाश्चापमायम्य वीर्यवान् ॥ ३६ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	रौद्रं	ருத்திர
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமாகிய	अस्त्रं	சரமந்திரத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	उदीरयन्	ஒதுபவராய்
क्रोधसमन्वितः	கினமெழுந்தவராய்	भूयः	பல
चापं	வில்லை	शरान्	பாணங்களை
आयम्य	வளைத்து	समादाय	கொடுத்து
मन्त्रान्	மந்திரங்களை	अथ च	அப்பொழுதே
अभिजपन्	ஜபித்துக்கொண்டு	मुमोच	விடுத்தார்.

ते महामेघसङ्काशे कवचे पतिताः शराः । अवध्ये राक्षसेन्द्रस्य व्यथां नाजनयंस्तदा ॥

ते शराः	அந்த பாணங்கள்	अवध्ये	அழிவடையா
तदा	அப்பொழுது	कवचे	கவசத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	இராக்ஷஸவேந்தனின்	पतिताः	பட்டந்தவைகளாய்
महामेघसङ्काशे	பெரும்மேகத்தை நிகர்த்த	व्यथां	துன்பத்தை
		अजनयन् न	உண்டாக்கவில்லை.

पुनरेवाथ तं रामो रथस्थं राक्षसाधिपम् । ललाटे परमास्त्रेण सर्वास्त्रकुशलो रणे ॥ ३८ ॥

सर्वास्त्रकुशलः	எல்லா அஸ்திரங்களி லும் நிபுணரான	तं	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	रथस्थं	ரதத்திலிருக்கும்
अथ	அப்பொழுது	राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னனை
रणे	போரில்	ललाटे	நெற்றியில்
		परमास्त्रेण	தீவ்யாஸ்திரத்தினால்
		पुनः एव	மீளவும் எய்தார்.

ते भित्त्वा बाणरूपाणि पञ्चशीर्षा इवोरगाः । श्वसन्तो विविशुर्भूमिं रावणप्रतिकूलिताः ॥

ते	அவைகள் (சரங்கள்)	भित्त्वा	பிளந்துவிட்டு
पञ्चशीर्षाः	ஐந்து தலைகளையுடைய	रावणप्रतिकूलिताः	ராவணனால் தகையப் பட்டு
उरगाः इव	பாம்புகள்போல	भूमिं	பூமிக்குள்
श्वसन्तः	சீறுகின்றவைகளாய்	विविशुः	பாய்ந்தன.
बाणरूपाणि	பாணவுருவங்களை		

निहत्य राघवस्यास्त्रं रावणः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं सुमहाधोरमस्त्रं प्रादुश्चकार ह ॥ ४० ॥

रावणः	ராவணன்	निहत्य	தாக்கி
क्रोधमूर्च्छितः	கோபமெழுந்தவனாய்	सुमहाधोरं	மிக்க பயங்கரமான
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	आसुरं अस्त्रं	ஆஸுர அஸ்திரத்தை
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	प्रादुश्चकार ह	பிரயோகிக்கலானான்.

सिंहव्याघ्रमुखान्श्वान्यान्कङ्काकमुखानपि । गृध्रश्येनमुखान्श्वापि सृगालवदनांस्तथा ॥

ईहामृगमुखान्श्वान्यान्व्यादितास्यान्भयानकान् ।

पञ्चास्याल्लेलिहानांश्च ससर्ज निशिताञ्छरान् ॥ ४२ ॥

शरान्वरमुखान्श्वान्यान्वराहमुखसंस्थितान् । श्वानकुक्कुटवक्त्रांश्च मकराशीविषाननान् ॥

सिंहव्याघ्रमुखान्	சிங்கம், புலி, இவைகளின் முகங்களுற்ற	पञ्चास्यान्	ஐந்து முகங்களுடையவைகளும்
अन्यान्	சில	लेलिहानान्	நாவைத்துலாவுகின்றவைகளும்
शरान् च	பாணங்களையும்	निशितान् च	கூரியவைகளும்
कङ्काक- मुखान् अपि	கழுகு, காக்கை இவைகளின் முகங்களுற்றவைகளையும்	अन्यान् च	சிலவற்றையும்
गृध्रश्येनमुखान् अपि च	பருந்து, சிறுகழுகு இவைகளின் முகங்களுற்றவைகளையும்	खरमुखान्	கழுதைமுகம் கொண்ட
सृगालवदनान् तथा	நரிமுகமுற்றவைகளையும்	अन्यान् च	சிலவைகளையும்
ईहामृगमुखान्	ஈஹாமிருகமுகமுற்றவைகளையும்	वराहमुखसंस्थितान्	பன்றிமுகங்கொண்டவைகளையும்
व्यादितास्यान्	திறந்த வாயுடையவைகளும்	श्वानकुक्कुट- वक्त्रान् च	நாய், கோழி இவைகளின் முகமுற்றவைகளையும்
भयानकान्	பயங்கரமானவைகளும்	मकराशी- विषाननान्	முதலை, சர்ப்பம் இவைகளின் முகங்கொண்ட
		शरान्	பாணங்களையும்
		ससर्ज	விடுத்தான்.

एतानन्यांश्च मायावी ससर्ज निशिताञ्छरान् । रामं प्रति महातेजाः क्रुद्धः सर्प इव श्वसनः ॥

महातेजाः	பெரும் ஆற்றல் கொண்டவனும்	श्वसन्	சீறுகின்றவனாய்
मायावी	மாயானியுமாகிய அவன்	एतान्	மேற்கண்ட
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	निशितान्	கூரிய
सर्पः	பாம்பு	शरान्	பாணங்களையும்
इव	என	अन्यान् च	மற்றவைகளையும்
		रामं प्रति	ஸ்ரீராமரின்மீது
		ससर्ज	விடுத்தான்.

आसुरेण समाविष्टः सोऽस्त्रेण रघुनन्दनः । ससर्जालं महोत्साहः पावकं पावकोपमः ॥ ४५ ॥

महोत्साहः	உற்சாகம் மேலிட்ட வரும்	आसुरेण	ஆஸூர
पावकोपमः	அக்னியை நிகர்த்த வருமான	अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்
सः	அந்த	समाविष्टः	தாக்கப்பட்டவராய்
रघुनन्दनः	ஸ்ரீராகவர்,	पावकं	ஆக்னேய
		अखं	அஸ்திரத்தை
		ससर्जं	விடுத்தார்.

अग्निदीप्तमुखान्वाणांस्तथा सूर्यमुखानपि । चन्द्रार्धचन्द्रवक्त्रांश्च धूमकेतुमुखानपि ॥ ४६ ॥

ग्रहनक्षत्रवक्त्रांश्च महोल्कामुखसंस्थितान् । विद्युज्जिह्वोपमांश्चान्यानससर्ज निशिताञ्छरान् ॥

अग्निदीप्तमुखान्	அக்னியால் ஜ்வலிங் கும் முகங்களுற்ற	ग्रहनक्षत्रवक्त्रान् च	கரகமுகநக்சத் திர முகபாணங்களையும்
बाणान् तथा	பாணங்களையும்	महोल्कामुख- संस्थितान्	சிறந்த கொள்விமுக பாணங்களையும்
सूर्यमुखान् अपि	சூரியமுகபாணங்க ளையும்	विद्युज्जिह्वोपमान्	வித்புஜ்ஜிஹ்வோபம பாணங்களையும்
चन्द्रार्ध- चन्द्रवक्त्रान् च	அர்த்தசந்திர சந்திர முகபாணங்களையும்	अन्यान्	வேறுசில
धूमकेतुमुखान् अपि	தூம்கேது முகபாணங் களையும்	निशितान्	சூரிய
		शरान् च	பாணங்களையும்
		ससर्जं	விடுத்தார்.

ते रावणशरा घोरा राघवास्त्रसमाहताः । विलयं जग्मुराकाशे जग्मुश्चैव सहस्रशः ॥ ४८ ॥

ते	அந்த	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காக
घोराः	பயங்கரமான	विलयं	நாசத்தை
रावणशराः	ராவணனது பாணங் கள்	जग्मुः	அடைந்தன.
राघवास्त्र- समाहताः	ஸ்ரீராமரது அஸ்திரத் தால் தாக்கப்பட்ட வைகளாய்	आकाशे च एव	ஆகாயத்திலும்
		जग्मुः	புகுந்துவிட்டன.

तदस्त्रं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । हृष्टा नेदुस्ततः सर्वे कपयः कामरूपिणः ॥

सुग्रीवप्रमुखा वीराः परिवार्य तु राघवम् ॥ ४९ ॥

ततः	அப்பொழுது	अक्लिष्टकर्मणा	எதையும்அயாசமாய் செய்யவல்ல
कामरूपिणः	நினைத்த உருவமெ டுக்க வல்லவர்களும்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
वीराः	சூரர்களுமான	निहतं	தாக்கப்பட்டதாய்
सुग्रीवप्रमुखाः	சுகரீவனைத் தலைமை யாகக்கொண்ட	दृष्ट्वा	கவனித்து
कपयः	வானரர்கள்	तु	அப்பொழுது
सर्वे	யாவரும்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
तत्	அந்த	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
अखं	அஸ்திரத்தை	हृष्टाः	உற்சாகங்கொண்டவர் களாய்
		नेदुः	ஆரவாரித்தனர்.

ततस्तदस्त्रं विनिहत्य राघवः प्रसह्य तद्रावणबाहुनिःसृतम् ।
मुदाऽन्वितो दाशरथिर्महाहवे विनेदुरुच्चैर्मुदिताः कपीश्वराः ॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रसह्य	தாக்கி
दाशरथिः	தசரதமைந்தராகும்	विनिहत्वा	அழித்து
राघवः	ஸ்ரீராமர்	मुदा अन्वितः	சந்தோஷங்கொண்டார்.
महाहवे	பெரும்போரில்		
रावणबाहुनिःसृतं	ராவணனது கைகளால் விடுக்கப்பெற்ற	कपीश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்
तत्	அந்த	मुदिताः	சந்தோஷங்கொண்டு
तदस्त्रं	அவனது அஸ்திரத்தை	उच्चैः	உரக்க
		विनेदुः	பூசலிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे शततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19389

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4714

एकोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०१ ॥

शक्त्या लक्ष्मणस्य पतनम्—சக்தியாயுத்தத்தால் லக்ஷ்மணர் விழுவது.

तस्मिन्प्रतिहतेऽस्त्रे तु रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधं च द्विगुणं चक्रे क्रोधाच्चान्नमनन्तरम् ॥

राक्षसाधिपः	ராக்காஸமன்னாசிரிய	क्रोधं च	கோபத்தையும்
रावणः	ராவணன்	क्रोधात्	கோபத்தால்
तु	அப்பொழுது	अनन्तरं	அடுத்த
तस्मिन्	அந்த	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
अस्त्रे	அஸ்திரம்	द्विगुणं चक्रे	அதிகரிக்கச்செய்தான்.
प्रतिहते	அழிந்தவளவில்		

मयेन विहितं रौद्रमन्यदस्त्रं महाद्युतिः । उत्सृष्टुं रावणो घोरं राघवाय प्रचक्रमे ॥ २ ॥

महाद्युतिः	பெரும்பெருமையுற்ற	अन्यत्	வேறொரு
रावणः	ராவணன்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
मयेन	மயனால்	राघवाय	ஸ்ரீராமரின்மீது
विहितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட	उत्सृष्टुं	பிரயோகிக்க
रौद्रं	கொடிய	प्रचक्रमे	தலைப்பட்டான்.
घोरं	பயங்கரமான		

ततः शूलानि निश्वेरुर्गदाश्च मुसलानि च । कार्मुकादीप्यमानानि वज्रसाराणि सर्वशः ॥

ततः	அந்த	शूलानि	சூலங்களும்
कार्मुकात्	வில்லினின்றும்	गदाः च	கதைகளும்
दीप्यमानानि	ஜ்வலிப்பவைகளும்	मुसलानि च	உலக்கைகளும்
	வஜ்ராயுதத்தின்	सर्वशः	எல்லாப்பக்கங்களினின்றும்
वज्रसाराणि	உறுதிகொண்டவைகளும்	निश्वेरुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

मुद्राः कूटपाशाश्च दीप्ताश्चाशनयस्तथा । निष्पेतुर्विविधास्तीक्ष्णा वाता इव युगक्षये ॥

युगक्षये	ஊழிக்காலத்தில்	कूटपाशाः च	கூடபாசங்களும்
वाताः	காற்றுகள்	दीप्ताः	ஜ்வலிக்கும்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	अशनयः च	இடிகளும்
तीक्ष्णाः	கூரிய	तथा	அவ்வண்ணமே
विविधाः	பல	निष्पेतुः	வெளிப்புறப்பட்டன.
मुद्राः	முக்கராயுதங்களும்		

तदस्त्रं राघवः श्रीमानुत्तमास्त्रविदां वरः । जघान परमास्त्रेण गान्धर्वेण महाद्युतिः ॥ ५ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீஸம்பன்னரும்,	तत्	அந்த
महाद्युतिः	பரமதேஜஸ்வியும்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
उत्तमास्त्रविदां	சிறந்த அஸ்திரக்ஞர்கள்	गान्धर्वेण	காந்தருவமெனும்
वरः	உத்தமருமான [ளுள்	परमास्त्रेण	சிறந்த அஸ்திரத்தால்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	जघान	அழித்தார்.

तस्मिन्प्रतिहतेऽस्त्रे तु राघवेण महात्मना । रावणः क्रोधताम्राक्षः सौरमस्त्रमुदैरयत् ॥ ६ ॥

रावणः	ராவணன்	प्रतिहते तु	அழிக்கப்பட்டவள
महात्मना	மகாத்மாவாகிய		வில்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	क्रोधताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்
तस्मिन्	அந்த	सौरं	சூரிய [சிவந்தவனாய்
अस्त्रे	அஸ்திரம்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
		उदैरयत्	ஐபித்தான்.

ततश्चक्राणि निष्पेतुर्भास्वराणि महान्ति च । कार्मुकाद्भीमवेगस्य दशग्रीवस्य धीमतः ॥

ततः	அப்பொழுது	कार्मुकात्	வில்லினின்றும்
भीमवेगस्य	பயந்தரசக்திகொண்	भास्वराणि	ஜ்வலிக்கும்
	டவனும்	महान्ति	பெரும்
धीमतः	புத்திமானுமாகிய	चक्राणि च	சக்கராயுதங்கள்
दशग्रीवस्य	ராவணனது	निष्पेतुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

तैरासीद्गगनं दीप्तं संपतद्भिरितस्ततः । पतद्भिश्च दिशो दीप्ताश्चन्द्रसूर्यग्रहैरिव ॥ ८ ॥

चन्द्रसूर्यग्रहैः	சந்திரன் சூரியன்	गगनं	ஆகாயமானது
इव	தலிய க்ரகம்போன்	दीप्तं	ஒளிபெற்றதாய்
	றவைகளான	आसीत्	இருந்தது.
इतस्ततः	இங்குமாகும்	पतद्भिः	பறந்துசெல்லுமவை
संपतद्भिः	சஞ்சரிக்கும்	दिशः च	திக்குகளும் [களால்
तैः	அவைகளால்	दीप्ताः	ஒளிபெற்றிருந்தன.

तानि चिच्छेद बाणौवैश्वक्राणि स तु राघवः । आयुधानि च चित्राणि रावणस्य चमूमुखे ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	चक्राणि	சக்ராயுதங்களையும்
तु	அப்பொழுது	चित्राणि	பலவித
चमूमुखे	படைமுகத்தில்	आयुधानि च	ஆயுதங்களையும்
रावणस्य	ராவணனது	बाणौवैः	பாணசமூகங்களால்
तानि	அந்த	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

तदस्त्रं तु हतं दृष्ट्वा रावणो राक्षसाधिपः । विव्याध दशभिर्बाणै रामं सर्वेषु मर्मसु ॥१०॥

राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	दशभिः	பத்து
रावणः	ராவணன்	बाणैः	பாணங்களால்
तत्	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
अस्त्रं तु	அஸ்திரத்தையும்	सर्वेषु	எல்லா
हतं	அழிந்ததாய்	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களிலும்
दृष्ट्वा	பார்த்து	विव्याध	தாக்கினான்.

स विद्धो दशभिर्बाणैर्महाकामुकनिःसृतैः । रावणेन महातेजा न प्राक्मपत राघवः ॥११॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	महाकामुकनिःसृतैः	சிறந்த வில்லிலிருந்து
सः	அந்த	दशभिः	பத்து [கிளம்பிய
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	बाणैः	பாணங்களால்
रावणेन	ராவணனால்	विद्धः	அடிக்கப்பட்டவராய்,
		न. प्राक्मपत	சலிக்கவில்லை.

ततो विव्याध गात्रेषु सर्वेषु समितिञ्जयः । राघवस्तु सुसंकुद्धो रावणं बहुभिः शरैः ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிகூடும்	शरैः	பாணங்களால்
राघवः तु	ஸ்ரீராமரும்	रावणं	ராவணனை
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	सर्वेषु	எல்லா
ततः	அப்பொழுது	गात्रेषु	உவயவங்களிலும்
बहुभिः	பல	विव्याध	தாக்கினார்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो राघवस्यानुजो बली । लक्ष्मणः सायकान्सप्त जग्राह परवीरहा ॥

एतस्मिन्	இந்த	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
अन्तरे	சந்தர்ப்பத்தில்	अनुजः	தம்பியுமான
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவரும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
बली	பலசாலியும்	सप्त	ஏழு
परवीरहा	சத்ருவீரர்களை சம்ஹரிப்பவரும்	सायकान्	பாணங்களை
		जग्राह	கைக்கொண்டார்.

तैः सायकैर्महावेगै रावणस्य महाद्युतिः । ध्वजं मनुष्यशीर्षं तु तस्य चिच्छेद नैकधा ॥

महाद्युतिः	பெரும் மகிமைகொண்	ध्वजं	தவஜமான
तैः	அந்த [ட அவர்	मनुष्यशीर्षं	மானிடசிரஸை
महावेगैः	சக்தி மிகுந்த	तु	அப்பொழுது
सायकैः	பாணங்களால்	नैकधा	பலாய்
तस्य	அந்த	चिच्छेद	துண்டித் துவீழ்த்தி
रावणस्य	ராவணனது		னார்.

सारथेश्चापि बाणेन शिरो ज्वलितकुण्डलम् । जहार लक्ष्मणः श्रीमान्नैर्ऋतस्य महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியும்	सारथेः	சாரதியினுடைய
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமாகிய	ज्वलितकुण्डलं	பிரகாசிக்கும் குண்ட
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		லங்களையுடைய
बाणेन	ஒரு பாணத்தால்	शिरः अपि च	தலையையும்
नैर्ऋतस्य	அரக்கனின்	जहार	கொய்தார்.

तस्य बाणैश्च चिच्छेद धनुर्गजकरोपमम् । लक्ष्मणो राक्षसेन्द्रस्य पञ्चभिर्निशितैः शरैः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனின்
निशितैः	கூரிய	बाणैः	பாணங்களுடன்
पञ्चभिः	ஐந்து	गजकरोपमं	யானைத்துதிக்கையை
शरैः	பாணங்களால்	धनुः च	வில்லையும் [சிகர்த்த
तस्य	அந்த	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

नीलमेघनिभांश्चास्य सदश्वान्पर्वतोपमान् । जघानाप्सुत्य गदया रावणस्य विभीषणः ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	पर्वतोपमान्	மலையை சிகர்த்தகவை
अस्य	இந்த		களுமான
रावणस्य	ராவணனது	सदश्वान् च	சிறந்த குதிரை
नीलमेघनिभान्	கரிய மேகத்தை நிகர்த்தவைகளுடன்	आप्सुत्य	பாய்ந்து [களையும்
		गदया	கடைதூல்
		जघान	கொன்றார்.

हताश्वाद्देगवान्वेगादवपुत्य महारथात् । क्रोधमाहारयत्तीव्रं भ्रातरं प्रति रावणः ॥ १८ ॥

वेगवान्	சக்திமிக்க	वेगात्	வேகமாய்
रावणः	ராவணன்	अवपुत्य	கீழே குதித்து
हताश्वात्	குதிரைகள் கொல்லப் பட்டதான	भ्रातरं प्रति	தம்பியின்மீது
		तीव्रं	கொடும்
महारथात्	பெரும் ரதத்தினின்று	क्रोधं	கோபத்தை
		आहारयत्	கொண்டான்.

ततः शक्तिं महाशक्तिर्दीप्ता दीप्ताशनीमिव । विभीषणाय चिक्षेप राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥

महाशक्तिः	சிறந்த சக்தியுற்ற வனும்	दीप्ताशनी इव	ஜ்வலிக்கும் இடி போன்றதாய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய	दीप्ता	ஜ்வலிப்பதான
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	शक्तिं	சக்தியொன்றை
ततः	அப்பொழுது	विभीषणाय	விபீஷணரின்மீது
		चिक्षेप	பிரயோகித்தான்.

अप्राप्तामेव तां बाणैस्त्रिभिश्चिच्छेद लक्ष्मणः ॥ २० ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तां	அதை (சக்தியை)
विभिः	மூன்று	अप्राप्ता एव	கட்டிவராததாகவே
बाणैः	பாணங்களால்	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

अथोदतिष्ठत्संनादो वानराणां तदा रणे ॥ २१ ॥

तदा	அப்பொழுது	संनादः अथ	பெரும் ஆரவாரமும்
रणे	போரில்	उदतिष्ठत्	உண்டானது.
वानराणां	வானரர்களிடம்		

सा पपात त्रिधा छिन्ना शक्तिः काञ्चनमालिनी ।

सविस्फुलिङ्गा ज्वलिता महोल्केव दिवश्च्युता ॥ २२ ॥

सा	அந்த	सविस्फुलिङ्गा	தீப்பொறிகளுடன் . கூடியதாயும்
काञ्चनमालिनी	பொன்மாலையுண்ட	दिवः	வானத்தினின்று
शक्तिः	சக்தியானது	च्युता	விழும்
त्रिधा	மூன்றாக	महोल्का इव	பெருங்கொள்ளிபோல
छिन्ना	துண்டிக்கப்பட்டதாய்	पपात	கீழ்விழுந்தது.
ज्वलिता	ஜ்வலிப்பதாயும்		

ततः संभाविततरां कालेनापि दुरासदाम् । जग्राह विपुलां शक्तिं दीप्यमानां स्वतेजसा ॥

ततः	அப்பொழுது	दीप्यमानां	ஜ்வலிப்பதுமான
संभाविततरां	மிக பூஜிக்கப்பெற்ற	विपुलां	பெரும்
कालेन अपि	எவனாலும் [தும்	शक्तिं	சக்தியை
दुरासदां	தகைக்கமுடியாததும்	जग्राह	அவன் (ராவணன்)
स्वतेजसा	அதனது ஒளியால்		கைக்கொண்டான்.

सा वेगिता बलवता रावणेन दुरासदा । जज्वाल सुमहाघोरा शक्राशनिसमप्रभा ॥ २४ ॥

सा	அது (சக்தி)	शक्राशनि-	இந்திரனது வஜ்ராயு
बलवता	பலம்மிருந்த	समप्रभा }	தத்திற்கொப்பான
रावणेन	ராவணனால்		ஒளிகொண்டதாய்
वेगिता	சுற்றப்பட்டு	सुमहाघोरा	மிக்க பயங்கரமான
दुरासदा	அணுகமுடியாததாய்	जज्वाल	ஜ்வலித்தது [தாய்

● एतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणस्तं विभीषणम् । प्राणसंशयमापन्नं तूर्णमभ्यवपद्यत ॥ २५ ॥

वीरः	வீரராகிய	आपन्नं	அடைந்திருக்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तं	அந்த
एतस्मिन्	இந்த	विभीषणं	விபீஷணரை
अन्तरे	சமயத்தில்	तूर्ण	விரைவாய்
प्राणसंशयं	பிராணபத்தை	अभ्यवपद्यत	பறைத்துநின்றார்.

तं विमोक्षयितुं वीरश्चापमायम्य लक्ष्मणः । रावणं शक्तिहस्तं वै शरवर्षैरवाकिरत् ॥ २६ ॥

वीरः	வீரராகிய	आयम्य	வளைத்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शक्तिहस्तं	சக்தியைக்கையில்
तं	அவரை (விபீஷணரை)		கொண்ட
विमोक्षयितुं	தப்புவிக்க	रावणं वै	ராவணனை
चापं	வில்லை	शरवर्षैः	பாணவருஷங்களால்
		अवाकिरत्	பொழிந்தார்.

कीर्यमाणः शरौघेण विसृष्टेन महात्मना । स प्रहर्तुं मनश्चक्रे विमुखीकृतविक्रमः ॥ २७ ॥

सः	அவன்	विमुखीकृत-}	முடன்று, பெருமுயர்
महात्मना	மகாத்மாவான அவ	विक्रमः }	ச்சகுன்றப்பெற்றவ
	ரால்		னாய்
विसृष्टेन	விடப்பட்ட	प्रहर्तुं	(லக்ஷ்மணரை)
शरौघेण	பாணவர்ஷத்தால்		கொல்ல
कीर्यमाणः	பொழியப்பட்டு	मनः चक्रे	தீர்மானங்கொண்டான்.

मोक्षितं भ्रातरं दृष्ट्वा लक्ष्मणेन स रावणः । लक्ष्मणाभिमुखस्तिष्ठन्निदं वचनमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	लक्ष्मणाभिमुखः	லக்ஷ்மணருக்கு எதிர்
रावणः	ராவணன்		முகனாய்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	तिष्ठन्	நின்றுகொண்டு
भ्रातरं	தம்பியை	वचनं	சொல்லொன்றை
मोक्षितं	தப்புவிக்கப்பட்டவ	इदं	பின்வருமாறு
दृष्ट्वा	கண்டு	अब्रवीत्	புகன்றான் :

मोक्षितस्ते बलश्लाघिन्यस्मादेवं विभीषणः । विमुच्य राक्षसं शक्तिस्त्वयीयं विनिपात्यते ॥

बलश्लाघिन्	“பலபுகழ்ச்சி	इयं	இந்த
	கொண்டவனே !	शक्तिः	சக்தியானது
ते	உன்னால்	राक्षसं	அரக்கனை
एवं	இப்படியாய்	विमुच्य	விடுத்து
विभीषणः	விபீஷணன்	त्वयि	உன்னிடத்தில்
मोक्षितः	விடுக்கப்பட்டான் என்ற	विनिपात्यते	இதோ வீழ்த்தப்பட
यस्मात्	அக்காரணத்தால்		ப்போகிறது.

एषा ते हृदयं भित्वा शक्तिर्लोहितलक्षणा । मद्राहुपरिघोत्सृष्टा प्राणानादाय यास्यति ॥

मद्राहु- परिघोत्सृष्टा	}	“ எனது உழலைத்தடி. போன்ற கைகளால் பிரயோகிக்கப்பட்ட இந்த குருதிக்குறிகொண்ட சக்தியானது	ते	உனது
एषा लोहितलक्षणा शक्तिः			हृदयं भित्वा प्राणान् आदाय यास्यति	மார்பை பிளந்து பிராணனை வாங்கிவிட்டு செல்லப்போகிறது.”

इत्येवमुक्त्वा तां शक्तिमष्टघण्टां महास्वनाम् । मयेन मायाविहिताममोघां शत्रुघातिनीम् ॥
लक्ष्मणाय समुद्दिश्य ज्वलन्तीमिव तेजसा । रावणः परमक्रुद्धश्चिक्षेप च ननाद च ॥३२॥

परमक्रुद्धः	மிகச்சினம் செறிந்த ராவணன்	अष्टघण्टां	எட்டுமணிகள் கட்டப் பட்டு
शवणः	மேற்கண்டவாறு	महास्वनां	.பேரோசை கொண்ட தும்
इति एवं उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	तेजसा	ஒளியால்
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணரின்மீது	इव	முற்றும்
समुद्दिश्य	குறிவைத்து	ज्वलन्तीं च	ஜ்வலிக்கின்ற துமான
मयेन	மயனால்	तां	அந்த
मायाविहितां	மாயையால் சிருஷ்ட டிக்கப்பட்டதும்	शक्तिं	சக்தியை
अमोघां	வீண்போகாததும்	चिक्षेप	விடுத்தான் ;
शत्रुघातिनीं	சத்ருக்களை வதைப் பதும்	ननाद च	கர்ஜனையுமிட்டான்.

सा क्षिप्ता भीमवेगेन शक्राशनिसमस्वना । शक्तिरभ्यपतद्देगालक्ष्मणं रणमूर्धनि ॥ ३३ ॥

भीमवेगेन	அஞ்சத்தக்க சக்தி கொண்ட அவனால்	शक्राशनि- समस्वना	}	இந்திரனது வஜ்ரா யுதத்திற்கு நிகரான ஒலிகொண்டு
रणमूर्धनि	போர்முனையில்	लक्ष्मणं		லக்ஷ்மணரிடம்
क्षिप्ता	பிரயோகிக்கப்பட்ட	वेगात्		விரைவாய்
सा	அந்த	अभ्यपतत्		எதிர்த்துவந்தது.
शक्तिः	சக்தியானது			

तामनुव्याहरच्छक्तिमापतन्तीं स राघवः । स्वस्त्यस्तु लक्ष्मणायेति मोघा भव हतोद्यमा ॥

स. राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	भव	ஆகுவாய்.
तां	அந்த	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணனுக்கு
आपतन्तीं	எதிர்த்துவரும்	स्वस्ति	சேஷமம்
शक्तिं	சக்தியைப்பார்த்து,	अस्तु	உண்டாகட்டும்.”
हतोद्यमा	“சக்திக்குன்றி	इति	என்று.
मोघा	வீணாதாய்	अनुव्याहरत्	வேண்டினார்.

रावणेन रणे शक्तिः क्रुद्धेनाशीविषोपमा । मुक्ताऽऽश्वरस्यभीतस्य लक्ष्मणस्य ममज्ज सा ॥

क्रुद्धेன
ராவுணென
ரணெ
முக்தா
சா
ஆசீவிஷோபமா

கோபங்கொண்ட
ராவணனால்
போரில்
பிரயோகிக்கப்பட்ட
அந்த
சர்ப்பத்தை நிகர்த்த

शक्तिः
अभीतस्य
लक्ष्मणस्य
उरसि
आशु
ममज्ज

சக்தி
அச்சமில்லா
லக்ஷ்மணரது
மார்பில்
விரைவாய்
பாய்ந்தது.

न्यपतत्सा महावेगा लक्ष्मणस्य महोरसि । जिह्वोद्वेगराजस्य दीप्यमाना महाद्युतिः ॥

महावेगा
महाद्युतिः
उरगराजस्य
जिह्वा

பெரும் வேகங்கொண்
டதும்
மிக மகிமைவாய்ந்
ததும்
சர்ப்பராஜனது
நாக்கு

इव
दीप्यमाना
सा
लक्ष्मणस्य
महोरसि
न्यपतत्

போன்றதாய்
ஜ்வலிக்கின்றதுமான
அது (சக்தி)
லக்ஷ்மணரது
அகன்ற மார்பில்
தாக்கியது.

ततो रावणवेगेन सुदूरमवगाढया । शक्त्या निर्भिन्नहृदयः पपात भुवि लक्ष्मणः ॥ ३७ ॥

लक्ष्मणः
ततः
रावणवेगेन
सुदूरं
अवगाढया

லக்ஷ்மணர்
அப்பொழுது
ராவணனது வேகத்
மிக ஆழ [தால்
பாய்ந்த

शक्त्या
निर्भिन्नहृदयः
भुवि
पपात

சக்தியால்
மாப்பு பிளவுண்ட
வராய்
பூமியில்
வீழ்ந்துவிட்டார்.

तदवस्थं समीपस्थो लक्ष्मणं प्रेक्ष्य राघवः । भ्रातृस्नेहान्महातेजा विषण्णहृदयोऽभवत् ॥

महातेजाः
समीपस्थः
राघवः
तदवस्थं

மகாதேஜஸ்வியான
பக்கலிலிருக்கும்
ஸ்ரீராமர்
அப்பேர்ப்பட்ட நிலை
மையைக்கொண்டிரு
க்கும்

लक्ष्मणं
प्रेक्ष्य
भ्रातृस्नेहात्
विषण्णहृदयः
अभवत्

லக்ஷ்மணரை
பார்த்து
அசஞ்சலாசகோதர
வாஞ்சையால்
உன்னம் பதறியவராய்
ஆயினார்.

स मुहूर्तमनुध्याय बाष्पव्याकुललोचनः । बभूव संरब्धतरो युगान्त इव पावकः ॥ ३९ ॥

सः
मुहूर्तं
अनुध्याय
बाष्पव्याकुललोचनः

அவர்
சிறிதுநேரம்
நெதையிலாழ்ந்து
கண்களில் கண்ணீர்
பெருகியவராய்

युगान्ते
पावकः
इव
संरब्धतरो
बभूव

ஊழிகாலத்தில்
அக்னி
எவ்வாறோ ஆவ்வாறே
மிக ஆவேசங்கொண்
ஆனார். [டவராய்

न विषादस्य कालोऽयमिति संचिन्त्य राघवः । चक्रे सुतुमुलं युद्धं रावणस्य वधे धृतः ॥
सर्वयत्नेन महता लक्ष्मणं संनिरीक्ष्य च ॥ ४० ॥

राघवः श्रीरामர்
विषादस्य “துக்கத்திற்கு
अयं இது
कालः न தகுந்த காலமன்று”
इति என்று
संचिन्त्य தீர்மானித்து,
रावणस्य ராவணனது
वधे வதையில்

धृतः உறுதிகொண்டவராய்
महता பெரும்
सर्वयत्नेन முழுமுயற்சிகொண்டு
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
संनिरीक्ष्य च கவனித்துக்கொண்
सुतुमुलं மிகக்கலவரமான [டும்
युद्धं போரை
चक्रे செய்யலுற்றார்.

स ददर्श ततो रामः शक्त्या भिन्नं महाहवे । लक्ष्मणं रुधिरादिभ्यं सपन्नगमिवाचलम् ॥

सः அந்த
रामः श्रीராமர்
ततः உப்பொழுது
महाहवे பெரும்போரில்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
शक्त्या சக்தியால்

भिन्नं பிளக்கப்பட்ட
रुधिरादिभ्यं குருதிதோய்ந்து
सपन्नगं சர்ப்பத்துடன் கூடிய
अचलं इव ஒரு மலையைப்போலி
रूपं बराम्य ரூப்பவராய்
दर्श कவனித்தார்.

तामपि प्रहितां शक्तिं रावणेन बलीयसा । यत्नतस्ते हरिश्रेष्ठा न शेकुरवमर्दितुम् ॥

अर्दिताश्चैव बाणौघैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा

॥ ४२ ॥

ते हरिश्रेष्ठाः च அந்த வானரர்களும்
बलीयसा பலசாலியும்
क्षिप्रहस्तेन கைவேகங்கொண்ட
வனுமான

शक्तिं अपि சக்தியையோ
यत्नतः சிரமப்பட்டும்
अवमर्दितुं தகைக்க
शेकुः न முடியா திருந்தார்கள்.
च மேலும்
बाणौघैः एव சரஜாலங்களாலும்
अर्दिताः துன்புறுத்தப்பட்டார்கள்.

रक्षसा அரக்கனாகிய
रावणेन ராவணனால்
प्रहितां பிரயோகிக்கப்பட்ட
तां அந்த

सौमित्रिं सा विनिर्भिद्य प्रविष्टा धरणीतलम्

॥ ४३ ॥

सा அது (சக்தி)

विनिर्भिद्य ஊடுருவிப்பாய்ந்து
धरणीतलं பூமிக்குள்
प्रविष्टा புகுந்துவிட்டது.

सौमित्रि லக்ஷ்மணரை

तां कराभ्यां परामृश्य रामः शक्तिं भयावहाम् । बभञ्ज समरे क्रुद्धो बलवान्विचकर्ष च ॥

समरे போரில்
बलवान् பலசாலியாகிய
रामः श्रीராமர்
क्रुद्धः சினங்கொண்டவராய்
तां அந்த

भयावहां பயத்தை விளைவிப்ப
शक्तिं சக்தியை [தான்
कराभ्यां இருகரங்களாலும்
परामृश्य பற்றி
विचर्ष इழுத்தார்.
बभञ्ज च முறித்துப்விட்டார்.

39

राज्यनाशं वने वासं दण्डके परिधावनम् । वैदेह्याश्च परामर्शं रक्षोभिश्च समागमम् ॥५२॥
प्राप्तं दुःखं महद्घोरं क्लेशं च निरयोपमम् । अद्य सर्वमहं त्यक्ष्ये निहत्वा रावणं रणे ॥

अहं	“நான்	समागमं च	எதிர்த்தலையும்
रणं	போரில்	अद्य	இப்பொழுது
रावणं	ராவணனை	घोरं	பயங்கரமாய்
निहत्वा	கொன்று,	महत्	பெரிதாய்
राज्यनाशं	ராஜ்யமிழந்ததையும்	प्राप्तं	கிட்டியிருக்கும்
वने	காட்டில்	दुःखं	துக்கத்தையும்
वासं	வசித்ததையும்	निरयोपमं	நாகத்திற்குச் சமமான
दण्डके	தண்டகாரணத்தில்		
परिधावनं	அடைந்ததையும்	क्लेशं च	மனவேதனையையும் ஆகிய
वैदेह्याः	ஜானகிக்குற்ற		
परामर्शं च	தீண்டுதலையும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
रक्षोभिः	அரக்கர்களுடன்	त्यक्ष्ये	போக்கிக்கொள்வேன்.

यदर्थं वानरं सैन्यं समानीतमिदं मया । सुग्रीवश्च कृतो राज्ये निहत्वा वालिनं रणे ॥
यदर्थं सागरः क्रान्तः सेतुर्बद्धश्च सागरे । सोऽयमद्य रणे पापश्चक्षुर्विषयमागतः ॥ ५५ ॥

यदर्थं	“எவன் காரணமாய்	यदर्थं	எவன் காரணமாய்
मया	என்னால்	सागरः	சமுத்திரத்தில்
इदं	இந்த	सेतुः	அணை
वानरं	வானர	बद्धः	கட்டப்பட்டு
सैन्यं	சேனையானது	सागरः च	சமுத்திரமும்
समानीतं	அழைத்துவரப்பட்ட	क्रान्तः	தாண்டப்பட்டதோ
रणे	போரில் [தோ,	सः	அந்த
वालिनं	வாலியை	अयं	இந்த
निहत्वा	கொன்று	पापः	பாபி
सुग्रीवः च	சுகரீவனும்	अद्य	இப்பொழுது
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	रणे	போரில்
कृतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டா	चक्षुर्विषयं	கட்புலனை
	னோ,	आगतः	அடைந்திருக்கின்றான்.

चक्षुर्विषयमागम्य नायं जीवितुमर्हति । दृष्टिं दृष्टिविषयेव सर्पस्य मम रावणः ॥ ५६ ॥

दृष्टिविषय	கண்களில் விஷத்தைக்	इयं	இந்த
	கொண்டிருக்கும்	रावणः	ராவணன்
सर्पस्य	ஒரு பாம்பினுடைய	मम	எனது
दृष्टिं	பார்வையை	चक्षुर्विषयं	கட்புலனை
इव	கிட்டி எவ்வண்ணமோ	आगम्य	அடைந்து
	அவ்வண்ணமே	जीवितुं	உயிரோடிருக்க
		अर्हति न	மாட்டான்.

स्वस्थाः पश्यत दुर्धर्षा युद्धं वानरपुङ्गवाः । आसीनाः पर्वताग्रेषु ममेदं रावणस्य च ॥

दुर्धर्षाः	“ வெல்லற்கரிய	इदं	இப்பொழுது
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்	मम	எனக்கும்
	களே !	रावणस्य च	ராவணனுக்குமான
पर्वताग्रेषु	மலைகளினுச்சிகளில்	युद्धं	போரை
स्वस्थाः	சுகமாய்	पश्यत	கண்கூடாகப்பாருங்
आसीनाः	வீற்றிருப்பவர்களாய்		கள்.

अद्य रामस्य रामत्वं पश्यन्तु मम संयुगे । त्रयो लोकाः सगन्धर्वाः सदेवाः सर्पिचारणाः॥

सगन्धर्वाः	“ கந்தர்வர்களுள்ளிட் டவைகளும்	लोकाः	லோகங்களும்
सदेवाः	தேவர்கள் உள்ளிட்ட வைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सर्पिचारणाः	{ ரிஷிகளும் சாரணர் களுமுள்ளிட்டவை களுமான	मम	எனது
तयः	மூன்று	संयुगे	போரில்
		रामस्य	ராமனது
		रामत्वं	ராமத்தன்மையை
		पश्यन्तु	கண்கூடாய்க் காணட் டும்.

अद्य कर्म करिष्यामि यल्लोकाः सचराचराः । सदेवाः कथयिष्यन्ति यावद्भूमिधरिष्यति ॥
समागम्य सदा लोके यथा युद्धं प्रवर्तितम् ॥ ५९ ॥

सचराचराः	“ சராசரங்களோடு கூடியவைகளும்	लोके	உலகில்
सदेवाः	தேவர்களுள்ளிட்டன	कथयिष्यन्ति	சொல்லிக்கொண்டிரு ப்பார்களோ,
लोकाः	லோகங்கள் [வுமான	यथा	அப்படியாய்
समागम्य	ஒன்றுகூடி	प्रवर्तितं	ஆரம்பிக்கப்பட்ட
भूमिः	பூமியானது	युद्धं	போர்
धरिष्यति यावत्	நிலைத்திருக்கும்வரை	कर्म	செயலை
सदा	எப்பொழுதும்	अद्य	இப்பொழுது
यत्	எதை	करिष्यामि	செய்தமுடிப்பேன்.”

एवमुक्त्वा शितैर्बाणैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । आजघान दशग्रीवं रणे रामः समाहितः ॥ ६० ॥

रामः	மூராமர்	तप्तकाञ्चनभूषणैः	{ சுத்தப் பொன்பூஷ ணங்கொண்டவை
एवं	இவ்வாறு		களுமான
उक्त्वा	கூறிவிட்டு	बाणैः	பாணங்களால்
समाहितः	ஊக்கங்கொண்ட வராய்	रणे	போரில்
शितैः	கூரியவைகளும்	दशग्रीवं	ராவணனை
		आजघान	தாக்கினார்.

अथ प्रदीप्तैर्नाराचैर्मुसलैश्चापि रावणः । अभ्यवर्षत्तदा रामं धाराभिरिव तोयदः ॥ ६१ ॥

अथ	பின்னர்	मुसलैः च	முசல்பாணங்களாலும்
रावणः अपि	ராவணனும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तदा	அப்பொழுது	धाराभिः	பாழைத்தாரைகளால்
प्रदीप्तैः	ஜ்வலிக்கும்	तोयदः	மேகம்
नाराचैः	நாராசபாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ
	ஆம்	अभ्यवर्षत्	அவ்வண்ணமே
			வர்ஷித்தான்.

रामरावणमुक्तानामन्योन्यमभिनिघ्नताम् । वराणां च शराणां च बभूव तुमुलः स्वनः ॥

रामरावण- मुक्तानां	ஸ்ரீராமராலும், ராவ ணாலும் விடுக்கப் பட்டவைகளும்	वराणां	சிறந்த
अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று	शराणां च	கணைகளின்
अभिनिघ्नतां च	தாக்கிக்கொண்டவை களுமான	तुमुलः	மிகக்குழப்பமான
		स्वनः	ஒசை
		बभूव	உண்டாயிற்று.

ते भिन्नाश्च विकीर्णाश्च रामरावणयोः शराः । अन्तरिक्षात्प्रदीप्ताग्रा निपेतुर्धरणीतले ॥

रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களின்	भिन्नाः	முறிவுண்டு
प्रदीप्ताग्राः	ஜ்வலிக்கும் முனை	विकीर्णाः च	சிதறியவைகளாய்
	களுற்ற	अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்தினின்று
ते	அந்த	धरणीतले	பூதலத்தில்
शराः च	பாணங்கள்	निपेतुः	விழுந்தன.

तयोज्यातलनिर्घोषो रामरावणयोर्महान् । त्रासनः सर्वभूतानां संबभूवाद्भुतोपमः ॥ ६४ ॥

तयोः	அந்த	त्रासनः	பயத்தை விளைவிப்ப தாய்
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களின்		
महान्	பெரும்	अद्भुतोपमः	{ அற்புதமாய் (இதற்கு முன் இப்படி இருந் திராததாய்)
ज्यातलनिर्घोषः	நாண்தலவோசை யானது	संबभूव	உண்டாகியது.
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக ளுக்கும்		

स कीर्यमाणः शरजालवृष्टिभिर्महात्मना दीप्तधनुष्मताऽर्दितः ।

भयात्प्रदुद्राव समेत्य रावणो यथाऽनिलेनाभिहतो वलाहकः ॥ ६५ ॥

दीप्तधनुष्मता	ஜ்வலிக்கும் கோதண் டங்கொண்ட	अर्दितः	துன்புறுத்தப்பட்டவ
महात्मना	மகாத்மாவால்	सः	அந்த [அகிய
समेत्य	பொருதி	रावणः	ராவணன்
शरजालवृष्टिभिः	சரசமுகங்களின் வர்ஷங்களால்	अनिलेन अभितः	காற்றால் தாக்கப்பட்ட
कीर्यमाणः	பொழியப்பெற்று	वलाहकः यथा	மேகம் எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		भयात्	பயத்தால்
		प्रदुद्राव	ஓடலுற்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

ஐதரதததம: சர்ட:—நாற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 102 ॥

லத்டமணசஜீவனம்—லக்ஷ்மணரை உயிர்ப்பிப்பது.

சக்தயா வினிஹதம் ட்டுரா வரணேன வலியஸா । லத்டமணம் சமரே ஶுரம் ஶுதிரௌபரிஸுதம் ॥ 1 ॥
ச ட்வா துமலம் யுத்டம் ராவணஸ்ய டுராத்தமன: । விஸுஜந்நேவ வாணௌதாஸுபேணம் வாச்யமவ்ரவீத் ॥

ச: அவர் (ஸ்ரீராமர்)
வாணௌதாஸ் பாணவரிசைகளை
விஸுஜந்நேவ விட்டுக்கொண்டே
டுராத்தமன: துராத்தமாவாகிய
ராவணஸ்ய ராவணனுக்கு
துமலம் மிகக்கலவரமான
யுத்டம் போரை
ட்வா கொடுத்துவிட்டு
சமரே போரில்
வலியஸா பலசாலியாகிய
ராவணே ராவணனால்

சக்தயா சக்திகொண்டு
வினிஹதம் தாக்கப்பட்டு
ஶுதிரௌபரிஸுதம் ரத்தப்பெருக்கால்
நனைந்தவரும்த
ஶுரம் சூரருமான
லத்டமணம் லக்ஷ்மணரை
ட்டுரா கவனித்து,
ஸுபேணம் ஸுபேணனைப் பார்,
வாச்யம் ஒரு மொழியை [த்து
அவ்ரவீத் பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

ஶு ராவணவீரேண லத்டமண: பதித: க்ஷிதௌ । சர்பவதேஶுதே வீரௌ மம ஶௌகமுதிரயந். ॥ 3 ॥

வீர: “வீரனாகிய
ஶு: இந்த
லத்டமண: லக்ஷ்மணன்
ராவணவீரேண ராவணனது வீரயத்
க்ஷிதௌ பூமியில் [தால்
பதித: வீழ்த்தப்பட்டு,

மம எனது
ஶௌகம் துயரத்தை
உதிரயந் வளர்ப்பவனாய்
சர்பவத் சர்ப்பம்போல்
வேஶுதே புரண்டு துடிக்கின்
றன்.

ஶௌணிதாட்ரமிம் வீரம் ப்ராணௌரிக்ஷதம் மம । ப்ஷயதௌ மம கா ஶக்தியௌதும் ப்ரியாகுலாத்தமன: ॥ 4 ॥

மம “எனக்கு
ப்ராணௌ: உயிரினும்
இக்ஷதம் மிகப்பிரியான
இம் இந்த
வீரம் வீரனை
ஶௌணிதாட்ர ரத்தம்தோய்ந்தவனாய்

ப்ஷயத: பார்த்து
ப்ரியாகுலாத்தமன: உள்ளஞ்சிதறிக்கிடக்
மம எனக்கு [கும்
யௌதும் போர்ப்பரிய
ஶக்தி: சக்தி
கா எது?

அயம் ச சமரஶ்ஜாதி ஶ்ராதா மே ஶுமலக்ஷண: । யதி பஶ்வத்வமாபந: ப்ராணௌமே கிம் ஶுஸேன ச ॥

சமரஶ்ஜாதி “போர்ப்புகழ்கொண்
டவனும்
ஶுமலக்ஷண: நற்பிறவிக்ஞாணங்கள்
மைந்தவனுமான
ச: அந்த
அயம் இந்த
மே ஶ்ராதா எனது தம்பி

பஶ்வத்வம் மாணத்தை
அபந: யதி அடைந்தானாகில்,
ப்ராணௌ: உயிராலும்
ஸுஸேன ச கதத்தாலும்
மே எனக்கு
கிம் ஆவதென்ன?

युद्धेन हि	போரால்தான்
कार्यं न	ஆவதொன்றுமில்லை.
प्राणैः एव	உயிராலும்
न	ஆவதொன்றுமில்லை.
क्षीयता	வீதையாலும்
न	ஆவதொன்றுமில்லை.

किं मे राज्येन किं प्राणैर्युद्धे कार्यं न विद्यते । यत्रायं निहतः शेते रणमूर्धनि लक्ष्मणः ॥

யல	“ எந்த	கார்ய	ஆவதொன்றும்
रणमूर्धनि	போர்முகத்தில்	विद्यते न	இல்லை.
अयं	இந்த	मे	எனக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	राज्येन	ராஜ்யத்தால்
निहतः	தாக்கப்பட்டு	किं	ஆவதென்ன ?
शेते	சாய்ந்துகிடக்கின்ற	प्राणैः	உயிரால்
युद्धे	போரில் [னோ அந்த	किं	ஆவதென்ன ?

देशे देशे कलत्राणि देशे देशे च बान्धवाः । तं तु देशं न पश्यामि यत्र भ्राता सहोदरः॥

देशे देशे	“ ஒவ்வொரு தேசத்திலும்	सहोदरः	உடன் பிறந்தவன்
कलत्राणि	மணைவிகளும்	भ्राता	{ பிராதாவோ (எந்த
देशे देशे	ஒவ்வொரு தேசத்திலும்		ஆபத்திலும் கைவி
बान्धवाः च	பந்துக்களும் கிடைப்	तं	டாத உற்றதுணைவ
यल	எங்கு	देशं तु	அந்த
		न पश्यामि	தேசத்தையே
			கண்டலேன்.”

इत्येवं विलपन्तं तं शोकविह्वलितेन्द्रियम् । विवेष्टमानं करुणमुल्लवसन्तं पुनः पुनः ॥

राममाश्वसयन्वीरः सुषेणो वाक्यमब्रवीत् ॥ १३ ॥

वीरः	வீரனாகும்	पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
सुषेणः	சுஷேணன்	उल्लवसन्तं	பெருமூச்செறிபவரு
इति एवं	மேற்கண்டவாறு		மான
विलपन्तं	புலம்புபவரும்,	तं	அந்த
शोकिविह्वलितेन्द्रियं	துயரத்தால் தளந்த	रामं	ராமரை
	புலன்களுற்றவரும்	आश्वसयन्	தேற்றபவனும்
विवेष्टमानं	துடிப்பவரும்	वाक्यं	ஒரு பொழியை
करुणं	பரிதாபநிலையிலிருப்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	பவரும்		புகன்றான்:

न मृतोऽयं महाबाहो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே !	अयं	இந்த
लक्ष्मिवर्धनः	திருவைப்பெருக்கும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		मृतः न	மானவில்லை.

न चास्य विकृतं वक्त्रं नापि श्यावं न निष्प्रभम् ॥ १५ ॥

अस्य	“ இவரது	विकृतं न	களை மாறவில்லை.
वक्त्रं च	முகமும்	श्यावं न	கறுக்கவில்லை.
		निष्प्रभं अपि न	ஒளியும் குன்ற வில்லை.

सुप्रभं च प्रसन्नं च मुखमस्याभिलक्ष्यते ॥ १६ ॥

अस्य "இவரது
मुखं முகமானது
प्रसन्नं च தெளிவுற்றதாயும்

सुप्रभं च நல்லெழில்பெற்ற
தாயும்
अभिलक्ष्यते காணப்படுகிறது.

पद्मरक्ततलौ हस्तौ सुप्रसन्ने च लोचने ॥ १७ ॥

हस्तौ च "இரு கைகளும்
पद्मरक्ततलौ { செந்தாமரைபோல்
செவ்விய தலங்களுற்ற
னவாயிருக்கின்றன.

लोचने இருகண்களும்
सुप्रसन्ने மிகத்தெளிந்திருக்
கின்றன.

एवं न विद्यते रूपं गतासूनां विशांपते ॥ १८ ॥

विशांपते "சக்கிரவர்த்தியாரே!
गतासूनां உயிரற்றவர்களுக்கு
रूपं தோற்றமானது

एवं இவ்வண்ணம்
विद्यते न இராது.

दीर्घायुषस्तु ये मर्त्यास्तेषां तु मुखमोदशम् ॥ १९ ॥

ये "எந்த
मर्त्या: மாணிடர்கள்
दीर्घायुष: तु நீண்ட ஆயுளைக்கொ
ண்டிருப்பவர்களோ

तेषां तु அவர்களுக்கேதான்
मुखं முகமானது
ईदृशम् இப்படியிருக்கும்.

नायं प्रेतत्वमापन्नो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ २० ॥

लक्ष्मिवर्धनः "திருவைப்பெருக்கும்
अयं இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्रेतत्वं மரணத்தை
आपन्नः न அடையவில்லை.

मा विषादं कृथा वीर सप्राणोऽयमरिन्दमः ॥ २१ ॥

वीर "சூரரே!
विषादं மனக்கவலையை
मा कृथा: கொள்ளவேண்டாம்.

अरिन्दमः சத்ருஸம்ஹாரகரா
अयं இவர் [கிய
सप्राणः பிழைத்திருக்கின்றார்.

आख्यास्यते प्रसुप्तस्य स्रस्तगात्रस्य भूतले । सोच्छ्वासं हृदयं वीर कम्पमानं मुहुर्मुहुः ॥

वीर "ஹீரே!
स्रस्तगात्रस्य மேனிதளர்ந்து
भूतले பூதலத்தில்
प्रसुप्तस्य படுத்துக்கிடக்கும்
இவருடைய

हृदयं ஹ்ருதயமானது
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
कम्पमानं அசைவுறுவதாய்
सोच्छ्वासं பிராணனுடனிருப்ப
தாய்
आख्यास्यते தெரிவிக்கின்றது."

एवमुक्त्वा तु वाक्यज्ञः सुषेणो राघवं वचः । समीपस्थमुवाचेदं हनुमन्तं महाकपिम् ॥ २३ ॥

वाक्यज्ञः	சொல் துட்பமறிந்த	तु	அப்பொழுது
सुषेणः	ஸுஷேணன்	समीपस्थं	ஸமீபத்திலிருக்கும்
राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்	महाकपिं	வானரோத்தமராகிய
एवं	மேற்கண்ட	हनुमन्तं	அனுமாரைப்பார்த்து
वचः	சொல்லை	इदं	பின்வருமாறு
उक्त्वा	கூறிவிட்டு	उवाच	மொழிந்தான்:

सौम्य शीघ्रमितो याहि शैलमोषधिपर्वतम् । पूर्वं ते कथितो योऽसौ वीर जाम्बवता शुभः ॥

सौम्य	“ புண்பா த்மாவே !	कथितः	தெரிவிக்கப்பட்டதோ
वीर	வீரரே !		அந்த
पूर्वं	முன்பு	ओषधिपर्वतं	ஒஷதிபர்வதமென்ற
यः	எந்த	शैलं	பர்வதத்திற்கு
शुभः	நலனை த்தருவதாகிய	इतः	இங்கிருந்து
असौ	அது	शीघ्रं	விரைவாய்
जाम्बवता	ஜாம்பவானால்	याहि	செல்வீராக.
ते	உமக்கு		

दक्षिणे शिखरे तस्य जातमोषधिमानय । विशल्यकरणीं नाम विशल्यकरणीं शुभाम् ॥

तस्य	“ அதனது	शुभां	நன்மையை விளைவிக்க
दक्षिणे शिखरे	தென்சிகரத்தில்		கும்
जातां	உண்டானதும்	विशल्यकरणीं नाम	விசல்யகரணியென்ற
विशल्यकरणीं	பாணப்புண்களை	ओषधिं	ஒஷதியை
	யாற்றி	आनय	கொண்டுவருவீராக.

सवर्णकरणीं चापि तथा सञ्जीवनीमपि । सन्धानकरणीं चापि गत्वा शीघ्रमिहानय ॥

सञ्जीवनार्थं वीरस्य लक्ष्मणस्य महात्मनः ॥ २६ ॥

वीरस्य	“ வீரரும்	तथा	அவ்வண்ணமே
महात्मनः	மகாத்மாவுமான	सञ्जीवनीं अपि	ஸஞ்சிவினி எனும்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரை		ஒஷதியையும்
सञ्जीवनार्थं	உயிர்ப்பிக்க	सन्धानकरणीं	ஸந்தானகரணி
शीघ्रं गत्वा	விரைந்து சென்று	अपि च	என்னும் ஒஷதியையும்.
सवर्णकरणीं	ஸவர்க்கரணி என்	इह	இங்கு
अपि च	னும் ஒஷதியையும்	आनय	கொண்டுவருவீராக.”

इत्येवमुक्तो हनुमान्गत्वा चोषधिपर्वतम् । चिन्तामभ्यगमच्छीमानजानंस्तां महौषधिम् ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	गत्वा	சென்று
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	तां	அந்த
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	महौषधिं	சிறந்த ஒஷதியை
हनुमान् च	ஹனுமானும்	अजानन्	அறிமாதவராய்
ओषधिपर्वतं	ஒஷதிபர்வதத்திற்கு	चिन्तां	கவலையை
		अभ्यगमत्	அடைந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना मारुतेरमितौजसः । इदमेव गमिष्यामि गृहीत्वा शिखरं गिरेः ॥

अमितौजसः	அளவற்ற ஆற்றலுடைய	समुत्पन्ना	உண்டானது:
		गिरेः	“பர்வதத்தின்
तस्य	அந்த	इदं	இந்த
मारुतेः	மாருதிக்கு	शिखरं एव	சிகரத்தையே
बुद्धिः	பின்வரும் ஆலோசனை	गृहीत्वा	கைக்கொண்டு
	யானது	गमिष्यामि	செல்வேன்.

अस्मिन्नि शिखरे जातामोषधीं तां सुखावहाम् । प्रतर्केणावगच्छामि सुषेणोऽप्येवमब्रवीत् ॥

तां	“அந்த	जातां	இருக்கின்றதாய்
सुखावहां	நலனையளிக்கும்	प्रतर्केण	ஊகத்தால்
ओषधीं	ஒஷதியை	अवगच्छामि	அறிகிறேன்.
अस्मिन्	இந்த	सुषेणः अपि	ஸுஷேணனும்
शिखरे हि	சிகரத்தில்தான்	एवं	இப்படித்தான்
		अब्रवीत्	தெரிவித்தான்.

अगृह्य यदि गच्छामि विशल्यकरणीमहम् । कालात्ययेन दोषः स्याद्वैकुण्ठं च महद्भवेत् ॥

अहं	“நான்	कालात्ययेन	காலதாமதத்தால்
विशल्यकरणीं	விசல்யகரணியை	दोषः	தோஷம்
अगृह्य	கொள்ளாது	स्यात् .	உண்டாகலாம்.
गच्छामि यदि	திரும்பிச்செல்வேனே	महत्	பெரும்
	யாகில்	वैकुण्ठं च	ஆபத்தும்
		भवेत्	வினையலாம்”

इति सञ्चिन्त्य हनुमान् गत्वा क्षिप्रं महाबलः । आसाद्य पर्वतश्रेष्ठं त्रिः प्रकम्प्य गिरेस्तटम् ॥

फुल्लनानातरुणं समुत्पाद्य महाबलः । गृहीत्वा हरिशार्दूलो हस्ताभ्यां समतोलयत् ॥

महाबलः .	மகாபலசாலியான	फुल्लनानातरुणं	பூத்த பலவித மரக்
हरिशार्दूलः	வானரோத்தமராகிய		கூட்டங்களுற்ற
हनुमान्	அனுமார்	तटं	வரைத்தலத்தை
इ त	மேற்கண்டவாறு	त्रिः	மூன்றுதரம்
सञ्चिन्त्य	ஆலோசித்து	प्रकम्प्य	அசைத்து
क्षिप्रं गत्वा	விரைந்து சென்று	गृहीत्वा	பற்றி
पर्वतश्रेष्ठं	சிறந்த மலை	महाबलः	மகாபலசாலியாகுமவர்
आसाद्य	கிட்டி	हस्ताभ्यां	இருகைகளாலும்
गिरेः	மலையின்	समुत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்து
		समतोलयत्	தூக்கிக்கொண்டார்.

स नीलमिव जीमूतं तोयपूर्णं नभःस्थलात् । आपपात गृहीत्वा तु हनुमाञ्छिखरं गिरेः ॥

तु	அப்பொழுது	गिरेः	மலையின்
सः हनुमान्	அந்த அனுமார்	शिखरं	சிகரத்தை
तोयपूर्णं	நீர்நிறைந்து	गृहीत्वा	கைக்கொண்டு
नीलं	கரிய	नभःस्थलात्	ஆகாயமார்க்கமாய்
जीमूतं इव	மேகம்போலிருக்கும்	आपपात	பறந்துசென்றார்.

समागम्य महावेगः संन्यस्य शिखरं गिरेः । विश्रम्य किञ्चिद्धनुमान्सुषेणमिदमब्रवीत् ॥

महावेगः சக்தி மிக்கவரான
 हनुमान् அனுமார்
 समागम्य வந்துசேர்ந்து
 गिरेः மலையின்
 शिखरं சிகரத்தை
 संन्यस्य கீழிறக்கிவிட்டு

किञ्चित् கொஞ்சம்
 विश्रम्य இளைப்பாறி
 सुषेणं ஸுஷேணனைப் பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:

ओषधीं नावगच्छामि तामहं हरिपुङ्गव

॥ ३५ ॥

हरिपुङ्गव "வானரோத்தமர்!
 अहं நான்
 तां அந்த

ओषधीं ஓஷதியை
 अवगच्छामि न அறிகிலேன்.

तदिदं शिखरं कृत्स्नं गिरेस्तस्याहतं मया

॥ ३६ ॥

मया "என்னால்
 तस्य இந்த
 गिरेः பர்வதத்தின்
 तत् அந்த

इदं शिखरं இந்த சிகரம்
 कृत्स्नं முழுவதுமே
 आहतम् கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது."

एवं कथयमानं तं प्रशस्य पवनात्मजम् । सुषेणो वानरश्रेष्ठो जग्राहोत्पाद्य चोषधीम् ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுஷேணன்
 एवं இவ்வாறு
 कथयमानं சொல்லும்
 तं पवनात्मजं அந்த மாருதியை

प्रशस्य புகழ்ந்து
 ओषधीं च ஓஷதியையும்
 उत्पाद्य பறித்து
 जग्राह எடுத்துக்கொண்டான்.

विस्मितास्तु बभूवुस्ते रणे वानरराक्षसाः । दृष्ट्वा हनुमतः कर्म सुरैरपि सुदुष्करम् ॥

तु அப்பொழுது
 रणे போரில்
 ते அந்த
 वानरराक्षसाः வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும்
 हनुमतः அனுமாருடைய

सुरैः अपि தேவர்களாலும்
 सुदुष्करं செயற்கரிய
 कर्म செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 विस्मिताः ஆச்சரியங்கொண்ட
 बभूवुः ஆனார்கள். [வர்களாய்]

ततः संक्षोभयित्वा तामोषधीं वानरोत्तमः । लक्ष्मणस्य ददौ नस्तः सुषेणः सुमहाद्युतेः ॥

वानरोत्तमः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுஷேணன்
 ततः அப்பொழுது
 तां அந்த
 ओषधीं ஓஷதியை

संक्षोभयित्वा கசக்கி
 सुमहाद्युतेः மிகமகிமைவாய்ந்த
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 नस्तः நாஸிகையில
 ददौ பிடித்தான்.

सशल्यस्तां समाधाय लक्ष्मणः परवीरहा । विशल्यो विरुजः शीघ्रमुदतिष्ठन्महीतलात् ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	शीघ्रं	விரைவில்
सशल्यः	வேதனைகொண்டவரு	विशल्यः	புண்களற்றவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [மான	विरुजः	வேதனையற்றவராய்
तां	அதை	महीतलात्	பூமியினின்று
समाधाय	முகர்ந்து	उदतिष्ठत्	எழுந்தார்.

तमुत्थितं ते हरयो भूतलात्प्रेक्ष्य लक्ष्मणम् । साधु साध्विति सुप्रीताः सुषेणं प्रत्यपूजयन् ॥

ते	அந்த	सुप्रीताः	ஆனந்தங்கொண்டவர்
हरयः	வானார்கள்	साधु	“பேஷ் [களாய்
तं	அந்த	साधु	பேஷ்”
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	इति	என்று
भूतलात्	பூதலத்தினின்று	सुषेणं	ஸுஷேணனை
उत्थितं	எழுந்தவராய்	प्रत्यपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி- னார்கள்.
प्रेक्ष्य	பார்த்து		

एहोहीत्यब्रवीद्रामो लक्ष्मणं परवीरहा

॥ ४२ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரஸம்ஹார	एहि	“இங்கு வா, .
रामः	ஸ்ரீராமர் [கரான	एहि	பக்கலில் வா,”
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்	इति	என்று
	பார்த்து	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

सस्वजे स्नेहगाढं च बाष्पपर्याकुलेक्षणः

॥ ४३ ॥

सस्वजे	கண்ணீர் ததும்பிய	स्नेहगाढं च	அன்பினதிசயத்தால்
बाष्पपर्याकुलेक्षणः	கண்களுற்றவராய்		இறுக
	அவர்	सस्वजे	தழுவிக்கொண்டார்.

अब्रवीच्च परिष्वज्य सौमित्रि राघवस्तदा

॥ ४४ ॥

तदा	அப்பொழுது	परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
राघवः	ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत् च	பின்வருமாறு
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரை		புகன்றார் :

दिष्ट्या त्वां वीर पश्यामि मरणात्पुनरागतम् ॥ ४५ ॥

वीर	“வீர!	पश्यामि	பார்க்கின்றேன்.
त्वां	உன்னை	दिष्ट्या	எனது பாக்யமே
मरणात्	மாணத்தினின்று		பாக்யம்.
पुनः आगतं	மீண்டெழுந்தவராய்		

न हि मे जीवितेनार्थः सीतया चापि लक्ष्मण । को हि मे विजयेनार्थस्त्वयि पञ्चत्वमागते॥

लक्ष्मण	“ लक्ष्मण !	न	இல்லை.
त्वयि	நீ	सीतया अपि	ஸீதையா லும்
पञ्चत्वं	மரணத்தை	च	அப்படியே பயன்
आगते	அடைந்து விடில்		ஒன்றும் இல்லை.
मे	எனக்கு	मे	எனக்கு
जीवितेन हि	உயிரினாலும்	विजयेन हि	வெற்றியால்தான்
अर्थः	பயனென்றும்	अर्थः कः	ஆவதென்ன ? ”

इत्येवं वदतस्तस्य राघवस्य महात्मनः । खिन्नः शिथिलया वाचा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत्॥

महात्मनः	மகாத்மாவான	खिन्नः	சேர்ந்திருந்தவராய்
तस्य	அந்த	शिथिलया	தழுதழுத்த
राघवस्य	ஸ்ரீராமர்	वाचा	சொற்கொண்டு
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
वदतः	மொழிகையில்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
लक्ष्मणः	लक्ष्मणः		ழிந்தார் :

तां प्रतिज्ञां प्रतिज्ञाय पुरा सत्यपराक्रम । लघुः कश्चिदिवासत्त्वो नैवं वक्तुमिदार्हसि ॥४८॥

सत्यपराक्रम	{ “ஸத்யத்தையே ஸர்வ சக்தியாயிக்கொண்ட வரே!	लघुः	ஸாமான்யனுமான
पुरा	முன்பு	काश्चित्	ஒருவன்
तां	அந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
प्रतिज्ञां	பிரதிக்கூறையை	एवं	இப்படியாய்
प्रतिज्ञाय	உறுதி கூறிவிட்டு	इह	இப்பொழுது
असत्त्वः	ஆற்றலற்றவனும	वक्तुं	பேச
		अर्हसि न	தேவரீர் கூடாது.

न हि प्रतिज्ञां कुर्वन्ति वितथां साधवोऽनघ । लक्षणं हि महत्त्वस्य प्रतिज्ञापरिपालनम् ॥

अनघ	{ “தோஷங்களுக்குப் புலப்படாத புண் யாத்மாவே!	कुर्वन्ति न	செய்யமாட்டார்கள்.
साधवः हि	ஸாதுக்களோ	महत्त्वस्य	மகான்களின் மதி
प्रतिज्ञां	உறுதிமொழியை		மைக்கு
वितथां	வீணாகியதாய்	प्रतिज्ञा- परिपालनं हि	{ உறுதிமொழியை கடைப்பிடித்தொழு குவதே
		लक्षणम्	சர்வ முமாயுள்ளது.

नैराश्यमुपगन्तुं वै तदलं मत्कृतेऽनघ

अनघ	“குற்றஞ்சிறிதுமற்ற குணவானே!	॥ ५० ॥	
तव	ஆகையால்	मत्कृते	என்காரணமாய்
		नैराश्यं वै	விரக்தியை
		उपगन्तुं अलम्	அடைந்ததுபோதும்.

वधेन रावणस्याद्य प्रतिज्ञामनुपालय

॥ ५१ ॥

अद्य “இப்பொழுது

वधेन वधையால்
प्रतिज्ञां பிரதிக்கொளைய
अनुपालय பரிபாலிப்பீராக.

रावणस्य ராவணனது

न जीवन्यास्यते शत्रुस्तव बाणपथं गतः । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य सिंहस्येव महागजः ॥ ५२ ॥

महागजः “ஒரு பெருயானை
नर्दतः கர்ஜிப்பதும்
तीक्ष्णदंष्ट्रस्य கூரிய பற்களுற்றது
மான

तव தேவரீரது
बाणपथं பாணமார்க்கத்தில்
गतः வந்த
शत्रुः மாற்றான்
जीवन् பிழைத்து
यास्यते न செல்லமாட்டான்.

सिंहस्य ஒரு சிங்கத்தின்
इव { முன்னடைந்து எவ்
வண்ணமோ அவ்வ
ண்ணமே

अहं तु वधमिच्छामि शीघ्रमस्य दुरात्मनः । यावदस्तं न यात्येष कृतकर्मा दिवाकरः ॥

अहं “நான்
कृतकर्मा ஸர்வசக்திமானாகிய
एषः दिवाकरः இந்த பகலவன்
अस्तं அஸ்தமனத்தை
याति न यावत् तु அடையாதிருக்கும்
பொழுதே

शीघ्रं விரைவில்
अस्य இந்த
दुरात्मनः துராத்மாவின்
वधं வதையை
इच्छामि கோருகிறேன்.

यदि वधमिच्छसि रावणस्य संख्ये यदि च कृतां त्वमिहेच्छसि प्रतिज्ञाम् ।

यदि तव राजनरात्मजाभिलाषः कुरु च वचो मम शीघ्रमद्य वीर ॥ ५४ ॥

संख्ये “போரில்
त्वं தேவரீர்
रावणस्य ராவணனது
वधं வதையை
इच्छसि यदि விரும்புகின்றீர் எனில்
इह இப்பொழுது
प्रतिज्ञां च பிரதிக்கொளையும
कृतां செய்துமுடிக்கப்பட்ட
டதாய்
इच्छसि यदि விரும்புகின்றீர் எனில்

तव தேவரீருக்கு
राजनरात्मजाभिलाषः ராஜகுமாரியிடம் அதி
சய அன்பு
यदि உண்டெனில்
वीर வீரரே!
अद्य च இப்பொழுதே
मम எனது
वचः விண்ணப்பத்தை
शीघ्रं விரைவாய்
कुरु செய்தருள்வீராக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्युत्तरशततमः सर्गः ॥

अुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०३ ॥

इन्द्ररथमारुह्य संग्रामः—இந்திரனது தேரிலேறிக்கொண்டு போர் புரிவது.

लक्ष्मणेन तु तद्वाक्यमुक्तं श्रुत्वा स राघवः । संदधे परवीरघ्नो धनुरादाय वीर्यवान् ॥१॥
रावणाय शरान्वोराण्विससर्ज चमूमुखे ॥ २ ॥

परवीरघ्नः சத்ருஸம்ஹாரகரும்
वीर्यवान् வீரியசாலியுமாகிய
सः அந்த
राघवः ஸ்ரீராமர்
तु அப்பொழுது
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
उक्तं மொழியப்பெற்ற
तत् அந்த
वाक्यं சொல்லை

श्रुत्वा அங்கீகரித்து
धनुः வில்லை
आदाय கைக்கொண்டு
घोरान् பயங்கரமான
शरान् பாணங்களை
संदधे தொடுத்தார்.
चमूमुखे படைமுகத்தில்
रावणाय ராவணன்மீது
विससर्ज விடுக்கலானார்.

अथान्यं रथमारुह्य रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यद्रवत काकुत्स्थं स्वर्भानुरिव भास्करम् ॥

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः ராவணன்
अथ அப்பொழுது
अन्यं மற்றொரு
रथं ரதத்தில்
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு

स्वर्भानुः ராகு
भास्करं சூர்யபகவானை
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை
अभ्यद्रवत எதிர்த்துவந்தான்.

दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः । आजघान महाघोरैर्धाराभिरिव तोयदः ॥ ४ ॥

रथस्थः ரதத்திலிருக்கும்
दशग्रीवः தசகண்டன்
तु அப்பொழுது
वज्रोपमैः வஜ்ராயுதத்தை
நிகர்த்து
महाघोरैः மிகப் பயங்கரமான

शरैः பாணங்களால்
रामं ஸ்ரீராமரை
धाराभिः மழைத்தானைகளால்
तोयदः மேகம்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
आजघान தாக்கினான்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शरैः काञ्चनभूषणैः । निर्विभेद रणे रामो दशग्रीवं समाहितम् ॥५॥

रामः ஸ்ரீராமர்
रणे போரில்
समाहितं ஊக்கங்கொண்ட
दशग्रीवं தசகண்டனை,
பொன்னுபரணங்களால்
काञ्चनभूषणैः { லலங்கரிக்கப்பட்ட
வைகளும்

दीप्तपावक- } ஜ்வலிக்கும் அக்னி
सङ्काशैः } யை நிகர்த்தவைகளு
மான
शरैः பாணங்களால்
निर्विभेद பிளந்தார்.

भूमौ स्थितस्य रामस्य रथस्थस्य च रक्षसः । न समं युद्धमित्याहुर्देवगन्धर्वदानवाः ॥ ६ ॥

देवगन्धर्व- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
 दानवाः } கள், அசுரர்கள்
 भूमौ " பூமியில்
 स्थितस्य நின்றுகொண்டிருக்க
 கும்
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கும்

रथस्थस्य ரதத்தில் வீற்றிருக்க
 रक्षसः च அரக்கனுக்கும் [கும்
 युद्धं போரானது
 समं न பொருத்தமில்லை
 इति என்று
 आहुः சொன்னார்கள்.

ततः काञ्चनचित्राङ्गः किङ्किणीशतभूषितः । तरुणादित्यसङ्काशो वैदूर्यमयकूबरः ॥ ७ ॥

सदश्वैः काञ्चनापीडैर्युक्तः श्वेतप्रकीर्णकैः । हरिभिः सूर्यसङ्काशैर्हेमजालविभूषितैः ॥

रुक्मवेणुध्वजः श्रीमान्देवराजरथो वरः ॥ ८ ॥

देवराजरथः தேவேந்திரானது ரத
 மானது
 काञ्चनचित्राङ्गः { பொன்னுலிழைக்கப்
 பெற்ற உருக்கொண்
 டது.
 किङ्किणी- } பல சதங்கைகளால்
 शतभूषितः } அலங்கரிக்கப்பட்ட
 டது.
 तरुणादित्यसङ्काशः பாலசூரியனை நிகர்த்
 தது.
 वैदूर्यमय- } வைடூர்யக்கற்களாலி
 कूबरः } ழைக்கப்பெற்ற ஏற்
 காலுடையது.
 काञ्चनापीडैः பொன் தலையணியுற்ற
 வைகளும்து.

श्वेतप्रकीर्णकैः வெண்சாமரங்கள்
 பூண்டவைகளும்து
 सूर्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்தவை
 களும்து
 हरिभिः பசுமை நிறமுள்ள
 வைகளும்து
 हेमजालविभूषितैः பொன்மாலைகள் சூடப்
 பெற்றவைகளுமான
 सदश्वैः சிறந்த குதிரைகளால்
 युक्तः பூட்டப்பெற்றது.
 ततः அதனால்
 श्रीमान् மிக்க அழகுற்றது.
 रुक्मवेणुध्वजः தங்கக்கம்பங்கொண்ட
 கொடியுடையது;
 वरः மிகச் சிறந்தது.

देवराजेन संदिष्टो रयमारुह्य मातलिः । अभ्यवर्तत काकुत्स्थमवतीर्य त्रिविष्टपात् ॥ ९ ॥

मातलिः மாதலி
 देवराजेन தேவேந்திரனால்
 संदिष्टः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 रथं அந்த ரதத்தில் [னாய்

आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
 त्रिविष्टपात् விண்ணுலகினின்று
 अवतीर्य இறங்கி
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை
 अभ्यवर्तत கிட்டிவந்தான்.

अब्रवीच्च तदा रामं सप्रतोदो रथे स्थितः । प्राञ्जलिमातलिर्वावयं सहस्राक्षस्य सारथिः ॥

सहस्राक्षस्य இந்திரனுடைய
 सारथिः சாரதியான
 मातलिः மாதலி
 सप्रतोदः சவுக்கைக்கொண்ட
 रथे தேரில் [வனாய்
 स्थितः இருந்துகொண்டு

तदा அப்பொழுது
 रामं च ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
 वावयं விண்ணப்பமொன்றை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரிவி
 த்துக்கொண்டான்;

सहस्राक्षेण काकुत्स्थ रथोऽयं विजयाय ते । दत्तस्तव महासत्त्व श्रीमञ्छत्रुनिर्वहण ॥
इदमैन्द्रं महचापं कवचं चाग्निसन्निभम् । शराश्चादित्यसङ्काशाः शक्तिश्च विमला शिता ॥

शत्रुनिर्वहण

“சத்ருக்களை

சங்கரிக்கும்

महासत्त्व

பேராற்றல்கொண்ட

श्रीमन्

ஸ்ரீமிகும்

काकुत्स्थ

ஸ்ரீராம!

ते

தேவரீரது

विजयाय

வெற்றிக்காக

सहस्राक्षेण

இந்திரனால்

अयं

இந்த

रथः

ரதமானது

तव

தேவரீருக்கு

दत्तः

அளிக்கப்பட்டிருக்

கிறது.

इदं

இந்த

महत्

மகிமைமிகுந்த

ऐन्द्रं

இந்திரனது

चापं

வில்லும்,

अग्निसन्निभं

அக்னியை நிகர்த்த

कवचं च

கவசமும்,

आदित्यसङ्काशाः

சூரியனை நிகர்த்த

शराः च

பாணங்களும்

विमला

நிர்மலமானதும்

शिता

கூரியதுமான

शक्तिः

சக்தியும்

च

அப்படியே அளிக்கப்

பட்டிருக்கின்றன.

आरुह्येमं रथं वीर राक्षसं जहि रावणम् । मया सारथिना राजन्महेन्द्र इव दानवान् ॥

वीर

“வீரரான

राजन्

சக்கிரவர்த்தியே!

इमं रथं

இந்த ரதத்தில்

सारथिना

சாரதியாகிய

मया

என்னுடன்

आरुह्य

வீற்றிருந்து

महेन्द्रः

தேவேந்திரர்

दानवान्

அஸுரர்களை

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

राक्षसं

அரக்கனாகிய

रावणं

ராவணனை

जहि

வெற்றிகொள்வி

ராக.

इत्युक्तः संपरिक्रम्य रथं समभिवाद्य च । आरूरोह तदा रामो लोकांलुक्ष्म्या विराजयन्॥

इति

மேற்கண்டவாறு

उक्तः

தெரிவிக்கப்பட்ட

लक्ष्म्या

திருவால்

लोकान्

உலகங்களை

विराजयन्

விளங்கச்செய்பவ

ரான

रामः

ஸ்ரீராம

तदा

அப்பொழுது

रथं

ரதத்தை

संपरिक्रम्य

வலம்வந்து

समभिवाद्य च

நமஸ்கரித்துவிட்டு

आरूरोह

ஏறிக்கொண்டார்.

तद्भूवाद्भुतं युद्धं द्वैरथं रोमहर्षणम् । रामस्य च महाबाहो रावणस्य च रक्षसः ॥ १५ ॥

महाबाहोः

வீரரான

रामस्य च

ஸ்ரீராமருக்கும்

रक्षसः

அரக்கனாகிய

रावणस्य च

ராவணனுக்கும்

द्वैरथं

இரு ரதங்களைக்

கொண்ட

तत्

அந்த

युद्धं

போரானது

रोमहर्षणं

மயிர்க்குச்செறிவிப்

பதாய்

अनुतं

ஆச்சரியகரமாய்

बभूव

இருந்தது.

स गान्धर्वेण गान्धर्वं दैवं दैवेन राघवः । अस्त्रं राक्षसराजस्य जघान परमास्त्रवित् ॥ १६ ॥

परमास्त्रवित्	சிறந்த அஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவராகிய	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
सः	அந்த	गान्धर्वेण	கந்தர்வாஸ்திரத் தாலும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	दैवं	தேவாஸ்திரத்தை
राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸமன்னனின்	दैवेन	தேவாஸ்திரத்தாலும்
गान्धर्वं	கந்தர்வ	जघान	தடுத்தார்.

अस्त्रं तु परमं घोरं राक्षतं राक्षसाधिपः । ससर्ज परमक्रुद्धः पुनरेव निशाचरः ॥ १७ ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	घोरं	கொடிய
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	राक्षतं	ராக்ஷஸ
तु	அப்பொழுது	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	पुनः एव	மீளவும்
परमं	மிக [வனம்]	ससर्ज	விடுத்தான்.

ते रावणधनुर्मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । अभ्यवर्तन्त काकुत्स्थं सर्पा भूत्वा महाविषाः॥

रावणधनुर्मुक्ताः	{ रावणனது தனுவலி என்று விடுக்கப்பட் டவைகளும்	महाविषाः	கொடுவிஷங்கொண்ட
काञ्चनभूषणाः	பொன்பூஷணங்க ளுற்றவைகளுமான	सर्पाः	ஸர்ப்பங்களாய்
ते शराः	அந்த பாணங்கள்	भूत्वा	ஆகி
		काकुत्स्थं	காகுஸ்தரை
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

ते दीप्तवदना दीप्तं वमन्तो ज्वलनं मुखैः । राममेवाभ्यवर्तन्त व्यादितास्या भयानकाः ॥

दीप्तवदनाः	ஜ்வலிக்கும் முகங்க ளுற்றவைகளும்	मुखैः	முகங்களால்
व्यादितास्याः	வாயை விரித்தவை களும்	वमन्तः	கக்குபவைகளும்
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	भयानकाः	பயங்கரமானவைகளு
ज्वलनं	அழலை	ते	அவைகள் [மான்
		राम एव	ஸ்ரீராமரையே
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

तैर्वासुकि-समस्पशैर्दीप्तभोगैर्महाविषैः । दिशश्च सन्तताः सर्वाः प्रदिशश्च समावृताः ॥ २० ॥

वासुकि-समस्पशैः	{ वासुकी-யை நிகர்த்த வதுக்கொண்டவை களும்	तैः	அவைகளால்
दीप्तभोगैः	ஜ்வலிக்கும்படங்க ளுற்றவைகளும்	दिशः	திக்குகள்
महाविषैः	கொடுவிஷமமைந்த வைகளுமான	सर्वाः च	எல்லாமும்
		सन्तताः	நிரம்பிவிட்டன.
		प्रदिशः च	விதிக்குகளும்
		समावृताः	மூடுண்டன.

तान्दृष्ट्वा पन्नगात्रामः समापतत आहवे । अस्त्रं गारुत्मतं घोरं प्रादुश्चक्रे भयावहम् ॥२१॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	घोरं	கொடியதும்
तान्	அந்த	भयावहं	பயத்தைத்தருவது
पन्नगान्	சர்ப்பங்களை		மான
दृष्ट्वा	பார்த்து	गारुत्मतं	காருட
आहवे	போரில்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
समापतत	துள்ளியெழுந்தார்.	प्रादुश्चक्रे	பிரயோகித்தார்.

ते राघवशरा मुक्ता स्वमपुङ्खाः शिखिप्रभाः । सुपर्णाः काञ्चना भूत्वा विचेरुः सर्पशत्रवः ॥

मुक्ताः	விடுக்கப்பெற்றவை	राघवशराः	ஸ்ரீராமபாணங்கள்
	களும்	काञ्चनाः	பொன்
स्वमपुङ्खाः	பொன்முனைகளற்ற	सुपर्णाः	கருடர்களாய்
	வைகளும்	भूत्वा	ஆகி
शिखिप्रभाः	அக்னி ஒளிகொண்ட	सर्पशत्रवः	சர்ப்பங்களுக்கு சத்
	வைகளுமான		ருக்களாகி

ते तान्सर्वाञ्छराजघ्नः सर्परूपान्महाजवान् । सुपर्णरूपा रामस्य विशिखाः कामरूपिणः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	महाजवान्	சக்திமிக்கவைகளும்
कामरूपिणः	நினைத்தருபமெடுக்க	सर्परूपान्	சர்ப்ப உருக்கொண்ட
	வல்லவைகளும்		வைகளுமான
सुपर्णरूपाः	கருட உருக்கொண்ட	शरान्	பாணங்கள்
	வைகளுமான	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
ते विशिखाः	அந்த பாணங்கள்	जघ्नुः	அழித்துவிட்டன.
तान्	அந்த		

अस्त्रे प्रतिहते क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यवर्षत्तदा रामं घोराभिः शरवृष्टिभिः ॥

राक्षसाधिपः	ராக்காஸமன்னனாகிய	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
रावणः	ராவணன்	रामं	ஸ்ரீராமரை [ஐய]
तदा	அப்பொழுது	घोराभिः	கொடிய
अस्त्रे	அஸ்திரம்	शरवृष्टिभिः	சரவர்த்தங்களால்
प्रतिहते	அழிந்தவளவில்	अभ्यवर्षत्	வர்த்தித்தான்.

ततः शरसहस्रेण राममक्षिष्टकारिणम् । अर्दयित्वा शरौघेण मातलिं प्रत्यविध्यत ॥२५॥

ततः	அப்பொழுது	अर्दयित्वा	புடைத்துவிட்டு
शरसहस्रेण	பல பாணங்களால்	शरौघेण	சரமாரியால்
अक्षिष्टकारिणं	எதையுமே அனாயாஸ	मातलिं	மாதலியை
	மாய்ச் செய்யவல்ல	प्रत्यविध्यत	தாக்கினான்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

चिच्छेद केतुमिन्द्रस्य शरेणैकेन रावणः

रावणः	ராவணன்	इन्द्रस्य	இந்திரனது
एकेन	ஒரு	केतुं	கொடியை
शरेण	பாணத்தால்	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.

॥ २६ ॥

पातयित्वा रथोपस्थे रथात्केतुं च काञ्चनम् । ऐन्द्रानपि जघानाश्वाञ्छरजालेन रावणः॥

रावणः	ராவணன்	पातयित्वा	வீழ்த்திவிட்டு
रथात्	ரதத்திலிருந்து	शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
रथोपस्थे	ரதத்தின் நடுவில்	ऐन्द्रान्	இந்திரனது
काञ्चनं	பொன்மயமான	अश्वान् अपि	குதிரைகளையும்
केतुं च	கொடியையும்	जघान	தாக்கினான்.

तदृष्ट्वा सुमहत्कर्म रावणस्य दुरात्मनः । विषेदुर्देवगन्धर्वा दानवाश्चारणैः सह ॥ २८ ॥

चाणैः	சாரணர்களோடு	रावणस्य	ராவணனது
सह	கூட	तत्	அந்த
देवगन्धर्वाः	தேவர்களும் கந்தர்வர் களும்	सुमहत्	கொடும்
		कर्म	செயலை
दानवाः	அஸூரர்களும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
दुरात्मनः	துராத்மாவாகிய	विषेदुः	துயரங்கொண்டனர்.

राममार्तं तदा दृष्ट्वा सिद्धाश्च परमर्षयः । व्यथिता वानरेन्द्राश्च बभूवुः सविभीषणाः ॥

तदा	அப்பொழுது	रामं	ஸ்ரீராமரை
सविभीषणाः	விபீஷணனுள்ளிட்ட	आर्तं	பீடிக்கப்பட்டவராய்
वानरेन्द्राः च	வானரோத்தமர்களும்	दृष्ट्वा	கண்டு
सिद्धाः	சித்தர்களும்	व्यथिताः बभूवुः	கொதித்தனர்.
परमर्षयः च	மஹர்ஷிகளும்		

रामचन्द्रमसं दृष्ट्वा ग्रस्तं रावणराहुणा । प्राजापत्यं च नक्षत्रं रोहिणीं शशिनः प्रियाम् ॥

समाक्रम्य बुधस्तस्थौ प्रजानामशुभावहः ॥ ३० ॥

रावणराहुणा	ராவணனாகிற ராகுவால்	शशिनः	சந்திரனுக்கு
		प्रियां	பிரியையான
रामचन्द्रमसं	ஸ்ரீராமராகிய சந்திரனை	रोहिणीं च	ரோகிணிநகூத்திர த்தையும்
ग्रस्तं	பீடிக்கப்பட்டதாய்	समाक्रम्य	தீண்டி
दृष्ट्वा	கண்டு	प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
बुधः	புதன்,	अशुभावहः	தீமையை விளைவிப்ப வனாய்
प्राजापत्यं	பிரஜாபத்ய	तस्थौ	இருந்தான்.
नक्षत्रं	நகூத்திரத்தையும்		

सधूमपरिवृत्तोर्मिः प्रज्वलन्निव सागरः । उत्पपात तदा क्रुद्धः स्पृशन्निव दिवाकरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रज्वलन्	கொதிப்பதாய்
सागरः	சமுத்திரம்	क्रुद्धः	கொந்தளித்து
सधूमपरिवृत्तोर्मिः	புகையுடனெழும் அ லைகொண்டதாய்	दिवाकरं	சூரியனை
		स्पृशन् इव	தொடுவதுபோலாய்
इव	முற்றும்	उत्पपात	உயரக்கிளம்பியது.

शस्त्रवर्णः सुपुरुषो मन्दरशिर्दिवाकरः । अदृश्यत कवन्धाङ्कः संसक्तो धूमकेतुना ॥३२॥

दिवाकरः	சூரியன்	मन्दरशिः	ஒளிமழுங்கியவ
धूमकेतुना	தூமகேதுவால்		னாகவும்
संसक्तः	பிடிக்கப்பட்டவனாய்		{ முண்டத்தைக்களங்க
शस्त्रवर्णः	ஆயுதவர்ணம் கொண்டவனாகவும்	कवन्धाङ्कः	{ மாகக்கொண்டவனாகவும்
			{ கவும்
सुरूपः	பயங்கரனாகவும்	अदृश्य	காணப்பட்டான்.

कोसलानां च नक्षत्रं व्यक्तमिन्द्राग्निदेवतम् । आक्रम्याद्भारकस्तस्यौ विशाखामपि चाम्वरे ॥

अङ्गा (कः च	செவ்வாயும்	नक्षत्रं च	குலநக்சத்திரமாகிய
इन्द्राग्निदेवतं	{ இந்திரனையும் அக்னி யையும் தேவதையா கக்கொண்டதும்	विशाखां अपि	விசாகாநக்சத்திரத் தையும்
व्यक्तं	தெளிவான தும்	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
कोसलानां	{ கோஸலாதேசத்தவர் களுக்கு (இசுத்வாகு மன்னர்களுக்கு)	आक्रम्य	தீண்டி
		तस्यौ	நின்றான்.

दशास्यो विंशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः । अदृश्यत दशग्रीवो मैनाक इव पर्वतः ॥ ३४ ॥

दशग्रीवः	பாலவண்ண	प्रगृहीतशरासनः	வில்லைக்கையிலேந்திய
दशास्यः	பத்துத்தலைகள்	मैनाकः	மைனாக [வனாய்]
	கொண்டவனாய்	पर्वतः	பர்வதம்
विंशतिभुजः	இருபதுகைகளுற்றவனாய்	इव	போன்றவனாய்
		अदृश्यत	காணப்பட்டான்.

निरस्यमानो रामस्तु दशग्रीवेण रक्षसा । नाशक्रोदभिसन्धातुं सायकान्नमूर्धनि ॥३५॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	रणमूर्धनि	போர்முனையில்
तु	அப்பொழுது	सायकान्	பாணங்களை
रक्षसा	அரக்கனாகிய	अभिसन्धातुं	தொடுக்க
दशग्रीवेण	தசகண்டனால்	अशक्रोत् न	முடியவில்லை
निरस्यमानः	எய்யப்படுபவராய்		

स कृत्वा भ्रुकुटिं क्रुद्धः किञ्चित्संरक्तलोचनः । जगाम सुमहाक्रोधं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்டிருந்த	कृत्वा	இட்டு
सः	அவர் (ஸ்ரீராமர்)	चक्षुषा	பார்வையால்
किञ्चित्	{ சிறிதுகண்கள் சிவந்த	निर्दहन् इति	எரித்துவிடுபவர்
संरक्तलोचनः	{ வராய்		போலாய்
भ्रुकुटिं	புருவநெறித்தலை	सुमहाक्रोधं	மிகக்கடுஞ்சினத்தை
		जगाम	கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे ऋयुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19544

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4869

चतुर्त्तरशततमः सर्गः—நாற்றநான்காவது ஸர்க்கம் || 108 ||

रावणशूलोद्धरणम्—ராவணனது சூலாயுதத்தை நாசம் செய்வது.

तस्य क्रुद्धस्य वदनं दृष्ट्वा रामस्य धीमतः । सर्वभूतानि वित्रेसुः प्राकम्पत च मेदिनी ॥

क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
तस्य அந்த
धीमतः தீமானாகிய
रामस्य ஸ்ரீராமரது
वदनं முகத்தை

दृष्ट्वा பார்த்து
सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः மருண்டன.
मेदिनी च பூமியும்
प्राकम्पत அதிர்ந்தது.

सिंहशार्दूलवाञ्छलैः संचचाल चलद्रुमः

सिंहशार्दूलवान् சிம்மங்களும் வேங்கை
களும் வசிக்கும்

॥ 2 ॥

चलद्रुम அசைந்தாடும் மரங்க
ளுற்றதாய்
सञ्चचालः அதிர்ந்தது.

शैलः மலையும்

बभूव चातिक्षुभितः समुद्रः सरितां पतिः

सरितां पतिः நதிகளுக்கு நாயகனாகிய

॥ 3 ॥

अतिक्षुभितः மிகக்கலக்கமுற்றதாய்
बभूव ஆயிற்று.

समुद्रः च சமுத்திரமும்

खगाश्च खरनिर्घोषा गगने परुषा घनाः । औत्पातिकानि नर्दन्तः समन्तात्परिचक्रमुः ॥

खरनिर्घोषाः கடோரமான ஒலி
கொண்ட

गगने வானத்தில்
औत्पातिकानि தீயநிமித்தங்களை
नर्दन्तः ஒலிக்கின்றனவாய்
समन्तात् நாற்புறமும்
परिचक्रमुः சஞ்சரித்தன.

खगाः பறவைகளும்

परुषाः குரூரமான

घनाः च மேகங்களும்

रामं दृष्ट्वा सुसंकुद्धमुत्पातांश्च सुदारुणान् ।

रामं ஸ்ரீராமரை
सुसंकुद्धं கோபங்கொண்டவரா
सुदारुणान् மிகக்கொடிய [கவும்]
उत्पातान् च உத்பாதங்களையும்
दृष्ट्वा பார்த்து

वित्रेसुः सर्वभूतानि रावणस्याभवद्भयम् ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः நடுக்கமுற்றன.
रावणस्य ராவணனுக்கும்
भयं திகில்
अभवत् உண்டாயிற்று.

विमानस्थास्तदा देवा गन्धर्वाश्च महोरगाः । ऋषिदानवदैत्याश्च गरुत्मन्तश्च खेचराः ॥६॥

ददृशुस्ते तदा युद्धं लोकसंवर्तसंस्थितम् । नानाप्रहरणैर्भीमैः शूरयोः संप्रयुद्धयतोः ॥७॥

तदा அப்பொழுது
विमानस्थाः விமானத்திலிருக்கும்
ते அந்த
देवाः தேவர்களும்

गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
महोरगाः மகோரகர்களும்
ऋषिदानवदैत्याः च ரிஷிகளும் தானவர்
களும் தையர்களும்

खेचराः वाணுறையும்
 गरुमन्तः च கருத்மான் களும்
 तदा அப்பொழுது
 भीमैः பயங்கரமான
 नानाप्रहरणैः பலவித ஆயுதங்களைக்
 கொண்டு

संप्रयुध्यतो: போரிடும்
 शूरयो: வீரர்களான அவ்விரு
 வர்களுடைய
 लोहसंवर्तसंस्थितं பிரளயத்தை ஒத்தி
 युद्धं யுத்தத்தை [ருக்கும்
 ददृशुः கண்டார்கள்.

ऊचुः सुरासुराः सर्वे तदा विग्रहमागताः । प्रेक्षमाणा महयुद्धं वाक्यं भक्त्या प्रहृष्टवत् ॥

तदा அப்பொழுது
 सुरासुराः தேவர்களும் அசுரர்
 सर्वे யாவரும் [களும்
 विग्रहं போருக்கு
 आगताः அணுகிரின்றவர்
 களாய்
 महत् பெரும்

युद्धं யுத்தத்தை
 प्रेक्षमाणा: பார்க்கின்றவர்களாய்
 भक्त्या பக்தியுடன்
 प्रहृष्टवत् உதஸாஹுத்தை
 விளக்குவதாய்
 वाक्यं சொல் ஒன்றை
 ऊचुः கூறினார்கள்.

दशग्रीवं जयेत्याहुरसुराः समवस्थिताः

॥ ९ ॥

असुराः அசுரர்கள்
 समवस्थिताः உதஸாஹுங்கொண்ட
 வர்களாய்
 दशग्रीवं ராவணனைப்பார்த்து

जय “நீ வெற்றிபெறுவா
 யாக.”
 इति என்று
 आहुः மொழிந்தார்கள்.

देवा राममथोचुस्ते त्वं जयेति पुनः पुनः

॥ १० ॥

अथ அப்பொழுது
 ते அந்த
 देवाः தேவர்கள்
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து

त्वं “தேவரீர்
 जय வெற்றிபெறுவீராக”
 इति என்று
 पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்
 ऊचुः மொழிந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रोधाद्राघवस्य स रावणः । प्रहर्तुकामो दुष्टात्मा स्पृशन्प्रहरणं महत् ॥ ११ ॥

वज्रसारं महानादं सर्वशत्रुनिवर्हणम् । शैलशृङ्गनिभैः कूटैश्चितं दृष्टिभयावहम् ॥ १२ ॥

सधूममिव तीक्ष्णाग्रं युगान्ताग्निचयोपमम् । अतिरौद्रमनासाद्यं कालेनापि दुरासदम् ॥ १३ ॥

त्रासनं सर्वभूतानां दारणं भेदनं तदा । प्रदीप्तमिव रोषेण शूलं जग्राह रावणः ॥ १४ ॥

एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 दुष्टात्मा துஷ்டாத்மாவாகிய
 रावणः யாரையும் கதறவடிக்க
 கும்

राघवस्य ஸ்ரீராமரிடம்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 प्रहर्तुकामः புடைக்கக்கருதியவ
 னாய்

सः அந்த
 रावणः ராவணன்

तदा அப்பொழுது
 वज्रसारं வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக
 रान உறுதிக்கொண்ட

महत् प्रहरणं	சிறந்த ஆயுதமும்	अतिगौदं	மிகக்கொடியதும்
महानादं	பேரொலிகொண்டதும்	अनावाद्यं	அணுகமுடியாததும்
सर्वशत्रुनिबहणं	எல்லா சத்ருக்களையும் ஒழிக்கவல்லதும்	कालेन अपि	யமனாலும்
शैवशृङ्गनिभैः	பலைக்கொடுமுடிகளை நிகர்த்த	दुरासदं	தகைக்கவரியதும்
कूटैः	சிகரங்களால்	सर्धभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளையும்
चिः	நிரம்பியதும்	वासनं	நடுங்கச்செய்வதும்
दृष्टिमयावहं	பார்க்க பயங்கரமானதும்	दारणं	பிளப்பதும்
• सधूमं इव	புகையுடன் கூடியது போன்றதும்	भेदनं	சிதைப்பதும்
तीक्ष्णग्रं	கூரிய துணியுற்றதும்	रोषेण	கோபங்கொண்டு
युगान्ताग्नि-चयोरमं	ஊழிக்காலத்திக்குவி யலை நிகர்த்ததும்	प्रदीप्तं इव	ஜ்வலிப்பதுபோன்றிருப்பதுமான
		शूलं	சூலாயுதத்தை
		स्पृशन्	பற்றி
		जग्राह	எடுக்கலுற்றான்.

तच्छूलं परमकुद्रो जग्राह युधि वीर्यवान् । अनेकैः समरे शूरै राक्षसैः परिवारितः ॥

युधि	போரில்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய அவன்	परिवारितः	சூழப்பெற்று
समरे	போரில்	परमकुद्रः	மிகக்கோபங்கொண்டு
शूरैः	சூரர்களான	तत्	அந்த
अनेकैः	பல	शूलं	சூலத்தை
		जग्राह	கைக்கொண்டான்.

समुद्यम्य महाकायो ननाद युधि भैरवम् । संरक्तनयनो रोषात्स्वसैन्यमभिहर्षयन् ॥१६॥

महाकायः	பேருடல்பெற்றவனாகும் அவன்	स्वसैन्यं	தனது சேனையை
समुद्यम्य	துள்ளியெழுந்து	अभिहर्षयन्	உத்ஸாகப்படுத்திக்
रोषात्	கோபத்தால்	युधि	போரில் [கொண்டு
संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி	भैरवं	பயங்கரமாய்
		ननाद	கர்ஜித்தான்.

पृथिवीं चान्तरिक्षं च दिशश्च प्रदिशस्तथा । प्राकम्पयत्तदा शब्दो राक्षसेन्द्रस्य दारुणः ॥

तदा	அப்பொழுது	पृथिवीं च	பூமியையும்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுடைய	अन्तरिक्षं च	ஆகாயத்தையும்
दारुणः	பயங்கரமான	दिशः च	திக்குகளையும்
शब्दः	சத்தமானது	प्रदिशः तथा	விதிக்குகளையும்
		प्राकम्पयत्	நடுங்கச்செய்தது.

अतिनादस्य नादेन तेन तस्य दुरात्मनः। सर्वभूतानि वित्रेसुः सागरश्च प्रचुक्षुभे ॥ १८ ॥

अतिनादस्य	பேரொலிகொண்ட	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
दुरात्मनः	துஷ்டாத்மாவான்	विवेसुः	நடுநடுங்கின.
तस्य	அவனுடைய	सागरः च	கடலும்
तेन	அந்த	प्रचुक्षुभे	கலக்கமுற்றது.
नादेन	சத்தத்தால்		

स गृहीत्वा महावीर्यः शूलं तद्रावणो महत् । विनद्य सुमहानादं रामं परुषमब्रवीत् ॥ १९ ॥

महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய	सुमहानादं	பேரொலிகொண்டு
सः	அந்த	विनद्य	கர்ஜித்து
रावणः	ராவணன்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तत्	அந்த	परुषं	கொடுமையாக
महत् शूलं	பெரும் சூலத்தை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
गृहीत्वा	கைக்கொண்டு		மொழிந்தான் :

शूलोऽयं वज्रसारस्ते राम रोषान्मयोद्यतः । तव भ्रातृसहायस्य सद्यः प्राणान्हरिष्यति ॥

राम	“ராம!	अयं	இந்த
ते	உன்னிடம்	शूलः	சூலமானது
रोषात्	கோபத்தால்	भ्रातृसहायस्य	தம்பியைத் துணையாய்
मया	என்னால்	तव	உனது [கொண்ட
उद्यतः	கொள்ளப்பட்ட	प्राणान्	உயிரை
वज्रवारः	வஜ்ராயுதத்தின்	सद्यः	இக்கணமே
	உறுதிக்கொண்ட	हरिष्यति	வாங்கப்போகிறது.

रक्षसामद्य शूराणां निहतानां चमूमुखे । त्वां निहत्य रणश्लाघिन्करोमि तरसा समम् ॥

रणश्लाघिन्	“போர்ப்புகழ்கொண்டவனே!	चमूमुखे	படைமுகத்தில்
तरसा	விரைவாய்	निहतानां	கொல்லப்பட்ட
त्वां	உன்னை	शूराणां	சூர்களுடன்
निहत्य	கொன்று,	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
ऊद्य	இப்பொழுது	समं	சமனனாய்
		करोमि	செய்கிறேன்.

तिष्ठेदानीं निहन्मि त्वामेष शूलेन राघव

राघव	“ராம!
इदानीं	இப்பொழுது
तिष्ठ	சற்றுநில்லு.
त्वां	உன்னை

एवमुक्त्वा स चिक्षेप तच्छूलं राक्षसाधिपः

सः	அந்த
राक्षसाधिपः	ராவணமன்னன்
एवं	இங்ஙனம்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு

॥ २२ ॥

एषः	இதே
शूलेन	சூலத்தால்
निहन्मि	வதைக்கின்றேன்.”

॥ २३ ॥

तत्	அந்த
शूलं	சூலத்தை
चिक्षेप	விடுத்தான்.

तद्रावणकरान्मुक्तं विद्युज्ज्वालासमाकुलम् । अष्टघण्टं महानादं वियद्गतमशोभत ॥ २४ ॥

रावणकरात्	ராவணனது கையால்	महानादं	மேரொலிகொண்டது
मुक्तं	விடுக்கப்பட்டதும்		மான
विद्युज्ज्वाला-	மின்னல்போன்ற	तत्	அது
समाकुलं	ஜ்வாலையெல்லாம்	वियद्गतं	ஆகாயத்தை அடைந்த
	நிறைந்ததும்		தாய்
अष्टघण्टं	எட்டுமணிகள் கட்டப்	अशोभत	விளங்கிற்று.
	பெற்று		

तच्छूलं राघवो दृष्ट्वा ज्वलन्तं घोरदर्शनम् । संसर्ज विशिखान्नामश्वापमायम्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	तत्	அந்த
राघवः	ராகுலதிலகர்	शूलं	சூலத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
ज्वलन्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதும்	चापं	வில்லை
		आयम्य	வளைத்து
घोरदर्शनं	பயங்கரத்தோற்ற முற்றதுமான	विशिखान्	பாணங்களை
		संसर्ज	விடுத்தார்.

आपतन्तं शरौघेण वारयामास राघवः । उत्पतन्तं युगान्ताग्निं जलौघैरिव वासवः ॥ २६ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
उत्पतन्तं	கிளம்பிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும் அதை (சூலத்தை)
युगान्ताग्निं	பிரளயாக்னியை	शरौघेण	பாணசமுஹத்தால்
जलौघैः	ஜலவர்ஷங்களால்	वारयामास	தகைத்தார்.
वासवः	இந்திரன்		

निर्ददाह स तान्बाणान् रामकामुकनिःसृतान् । रावणस्य महाशूलः पतङ्गानिव पावकः ॥

रावणस्य	ராவணனது	तान्	அந்த
सः	அந்த	बाणान्	பாணங்களை
महाशूलः	கிறந்த சூலாயுதமானது	पावकः	அக்னி
		पतङ्गान्	விட்டில்களை
रामकामुक-	ஸ்ரீராமரது வில்லினி	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
निःसृतान्	ன்று வெளியார்ந்த	निर्ददाह	பொசுக்கிவிட்டது.

दृष्ट्वा तान् भस्मसाद्भूताञ्छूलसंस्पर्शचूर्णितान् । सायकानन्तरिक्षस्थान् राघवः क्रोधमाहरत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	भस्मसाद्भूतान्	சாம்பலானவைகளாய்
अन्तरिक्षस्थान्	ஆகாயத்தையடைந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து
तान् सायकान्	அந்த பாணங்களை	क्रोधं	கோபத்தை
शूलसंस्पर्श-	சூலாயுதத்தின் ஸ்பர்	आरत्	கொண்டார்.
चूर्णितान्	சத்தால் தூளாகி		

स तां मातलिनाऽऽनीतां शक्तिं वासवनिर्मिताम् । जग्राह परमकुद्धो राघवो रघुनन्दनः ॥

ச:	அந்த	ஆனீதா	கொண்டு வரப்பட்ட
ரஹுநந்தன:	ரகுசூலச்செல்வராகிய		தும்
ராஹவ:	ஸ்ரீராமர்	வாசவநிர்மிதா	இந்திரனால் சிருஷ்டி க்
பரமகுத்த:	மிகக்கோபங்கொண்ட		கப்பட்ட துமான
	வராய்	தா் சக்தி	அந்தச் சக்தியை
மாதலிநா	மாதலியால்	ஜகாஹ	கைக்கொண்டார்.

सा तोलिता बलवता शक्तिर्घण्टाकृतस्वना । नभः प्रज्वालयामास युगान्तोत्केव सप्रभा ॥

बलवता	பலசாலியாகிய அவ	युगान्तोत्का	ஊழிக்கொள்ளி
	ரால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तोलिता	பிரயோகிக்கப்பட்ட		வண்ணமே
सा शक्तिः	அந்தச் சக்தி	सप्रभा	ஒளிகொண்டதாய்
घण्टाकृतस्वना	மணியோசை கொண்	नभः	வானத்தை
	டதாய்	प्रज्वालयामास	ஜ்வலிக்கச்செய்தது.

सा क्षिप्ता राक्षसेन्द्रस्य तस्मिञ्छूले पपात ह ॥ ३१ ॥

क्षिप्ता	பிரயோகிக்கப்பட்ட	तस्मिन्	அந்த
सा	அது	शूले	சூலத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது	पपात ह	மோதியது.

भिन्नः शक्त्या महाञ्छूलो निपपात हतद्युतिः ॥ ३२ ॥

महान्	சிறந்த	भिन्नः	பிளவுண்டதாய்
शूलः	சூலமானது	हतद्युतिः	மகிமையற்று
शक्त्या	சக்தியால்	निपपात	கீழ்சிழுந்தது.

सांधु साध्विति भूतानि प्रशंसू रघूत्तमम् ॥ ३३ ॥

भूतानि	பிராணிகள்	इति	என்று
सांधु	"நன்றுமுடிந்தது,	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
सांधु	நன்றுமுடிந்தது"	प्रशंसुः	புகழ்ந்துகொண்டாடி
			னர்கள்.

निर्विभेद ततो बाणैर्हयानस्य महाजवान् । रामस्तीक्ष्णैर्महावेगैर्वज्रकल्पैः शितैः शरैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तीक्ष्णैः	கொடியவைகளான
ततः	அப்பொழுது	शरैः	கணைகளாலும்
अस्य	இவனது	महावेगैः	பெருவேகங்கொண்ட
महाजवान्	வேகங்கொண்ட	शितैः	கூரிய
हयान्	குதிரைகளை	बाणैः	பாணங்களாலும்
वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதத்தை	निर्विभेद	பிளந்தார்.
	நிகர்த்து		

निर्विभेदोरसि ततो रावणं निशितैः शरैः । राघवः परमायत्तो ललाटे पत्रिभिस्त्रिभिः ॥

ततः	அப்பொழுது	निशितैः	கூரிய
राघवः	ஸ்ரீராமர்	शैः	பாணங்களா லும்
परमायत्तः	மிக ஊக்கங்கொண்ட வராய்	ललाटे	நெற்றியில்
रावणं	ராவணனை	त्रिभिः	மூன்று
उरसि	மார்பில்	पत्रिभिः	பாணங்களா லும்
		निर्विभेद	பிளந்தார்.

स शरैर्भिन्नसर्वाङ्गो गात्रप्रसृतशोणितः । राक्षसेन्द्रः समूहस्थः फुल्लशोक इवाबभौ ॥३६॥

समूहस्थः	படையின் நடுவிலி	गात्रप्रसृतशोणितः	உடலினின்று ரத்தம்
सः	அந்த [ருக்கும்		பெருக நின்றவனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	फुल्लशोकः	பூத்த அசோகமரம்
शरैः	பாணங்களால்	इव	போல்
भिन्नसर्वाङ्गः	எல்லா அங்கங்களும்	आबभौ	பிரகாசித்தான்.
	பிளவுண்டவனாய்		

स रामबाणैरभिविद्धगात्रो निशाचरेन्द्रः क्षतजार्द्रगात्रः ।

जगाम खेदं च समाजमध्ये क्रोधं च चक्रे सुभृशं तदानीम् ॥ ३७ ॥

सः	அந்த	क्षतजार्द्रगात्रः च	ரத்தம் வழிந்த உட
निशाचरेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்		லுடையவனாய்
समाजमध्ये	போர்க்களத்தின்	खेदं	வருத்தத்தை
	நடுவில்	जगाम	கொண்டான்.
रामबाणैः	ராமபாணங்களால்	तदानीं	அப்பொழுது
अभिविद्धगात्रः	அவயவங்களில் தாக்க	सुभृशं	மிக
	ப்பட்டவனாய்	क्रोधं च	கோபத்தையும்
		चक्रे	கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुस्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19581

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4906

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १०५ ॥

युद्धाद्रावणरथापवाहनम्—ராவணனது தேரை அப்பறப்படுத்துவது.

स तेन तु तथा क्रोधात्काकुत्स्थेनार्दितो रणे । रावणः समरश्चाघी महाक्रोधमुपागमत् ॥

समरश्चाघी	போர்புகழ்கொண்ட	क्रोधात्	கோபங்கொண்டு
सः	அந்த [வனான்	तथा	அவ்வண்ணமாய்
रावणः	ராவணன்	अर्दितः	துன்புறுத்தப்பட்ட
तु	அப்பொழுது		வனாய்
रणे	போரில்	महाक्रोधं	பெருஞ்சினத்தை
न काकुत्स्थेन	அந்த ஸ்ரீராமரால்	उपागमत्	கொண்டான்.

स दीप्तनयनो रोषाच्चापमायम्य वीर्यवान् । अभ्यर्दयत्सुसंकुद्धो राघवं परमाहवे ॥ २ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	चापं	வில்லை
सः	அவன்	आयम्य	வளைத்து
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	परमाहवे	கடும்போரில்
रोषात्	சினத்தால் [வளைப்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
दीप्तनयनः	கண்கள் ஜ்வலிக்கின்ற வனாய்	अभ्यर्दयत्	தாக்கினான்.

बाणधारासहस्रैस्तैः स तोयद् इवाम्बरात् । राघवं रावणो बाणैस्तटाकमिव पूरयत् ॥ ३ ॥

सः	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராமரை
रावणः	ராவணன்	बाणधारासहस्रैः	சரஜாலங்களால் நெருக்குண்ட
अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து	तैः	அந்த
तोयद्	மேகம்	बाणैः	பாணங்களால்
तटाकं	ஒரு தடாகத்தை	इव	முற்றும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	पूरयत्	நிரப்பினான்.

पूरितः शरजालेन धनुमुक्तेन संयुगे । महागिरिर्निवाकम्प्यः काकुत्स्थो न प्रकम्पते ॥ ४ ॥

महागिरिः इव	மாமலைபோல்	धनुमुक्तेन	வில்லினின்று விடுக்க ப்பட்ட
अकम्प्यः	சலிக்காதவரான	शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	पूरितः	நிரப்பப்பட்டவராய்
संयुगे	போரில்	प्रकम्पते न	சலியாதிருந்தார்.

स शरैः शरजालानि वारयन्समरे स्थितः । गभस्तीनिव सूर्यस्य प्रतिजग्राह वीर्यवान् ॥

समरे	போரில்	सूर्यस्य	சூரியனுடைய
वीर्यवान्	தனிவீரராய்	गभस्तीन् इव	கிரணங்களை நிகர்த்த
स्थितः	நிற்கும்	शरजालानि	பாணஜாலங்களை
सः	அவர்	प्रतिजग्राह	மீண்டும் கைக்கொண் டார்.
शरैः	பாணங்களால்		
वारयन्	தகைப்பவராய்		

ततः शरसहस्राणि क्षिप्रहस्तो निशाचरः । निजघानोरसि क्रुद्धो राघवस्य महात्मनः ॥

क्षिप्रहस्तः	கரவேகமடைந்த	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
निशाचरः	அரக்கன்	उरसि	மார்பில்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு	शरसहस्राणि	பலபாணங்களை
ततः	அப்பொழுது	निजघान	நாட்டினான்.
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய		

स शोणितसमादिग्धः समरे लक्ष्मणामजः । एष्टः फुल्ल इवारण्ये सुमहान्किशुकद्रुमः ॥७॥

सः	அந்த	अरण्ये	காட்டில்
लक्ष्मणामजः	ஸ்ரீராமர்	फुल्लः	பூச்சு
समरे	போரில்	सुमहात्	பெரிய
शोणितसमादिग्धः	எத்தத்தால் தூசப்பட்ட	किशुकद्रुमः इव	பலாசுமரம்போல்
	கொடிய	एष्टः	காணப்பட்டார்.

शराभिघातसंरन्धः सोऽपि जग्राह सायकान् । काकुस्थः सुमहातेजा युगान्तादित्यतेजसः॥

सुमहातेजाः	மிக தேஜஸ்வியாகவே	युगास्तारिल- तेजसः	ஊழிச்சூரியனை நிகர்த்த ஒளிகொண்டவை கொரன
सः काकुस्थः अपि	அந்த ஸ்ரீராமரும்	सायकान्	பாணங்களை
शराभिघात- संरन्धः	பாணங்களின் அடியால் ஆவேசங்கொண்டவராய்	जग्राह	கைக்கொண்டார்.

ततोऽन्योन्यं सुसंरन्धवुभौ तौ रामरावणौ । शरान्धकारे समरे नोपालक्षयतां तदा ॥९॥

ततः	அப்பொழுது	शरान्धकारे	பாணங்களால்
सुसंरन्धौ	மிக ஆவேசங்கொண்டவர்களாய்	समरे	போரில் [இருண்ட
तौ	அந்த	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
रामरावणौ	ஸ்ரீராமர், ராவணன்	तदा	அப்பொழுது
तौ	இருவர்களும்	उपालक्षयतां न	கண்டுகொள்ளா திருந்தனர்.

ततः क्रोधसमाविष्टो रामो दशरथात्मजः । उवाच रावणं वीरः प्रहस्य परुषं वचः ॥१०॥

वीरः	வீரரும்	उवाच	ராவணனைப்பார்த்து
दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனாக	प्रहस्य	நகைத்து
रामः	ஸ்ரீராமர் [மகிய	परुषं	கடுமையான
ततः	அப்பொழுது	वचः	சொல்லொன்றை
क्रोधसमाविष्टः	கோபம் மேலிட்டவராய்	उवाच	பின்வருமாறு அறைந்தார்:

मम भार्या जनस्थानादज्ञानाद्राक्षमायम । हता ते विवशा यस्मात्तस्मात्त्वं नासि वीर्यवान् ॥

राक्षसायम	“ இராக்கசுஸப்பதரே!	अज्ञानात्	அறியாதவளாய்
ते	உன்னை	हता	திருடிக்கொண்டு
विवशा	பராதீனபாஷ		போகப்பட்டனர்.
मम	எனது	यस्मात् तस्मात्	எதுவோ அந்தக்கார
भार्या	மனைவி	त्वं	நீ [ணத்தால்
जनस्थानात्	குணந்தான் தந்திலி	वीर्यवान्	வீர்யசாலி
	குது	असि न	அல்ல.

मया विरहितां दीनां वर्तमानां महावने । वैदेहीं प्रपथं हत्वा शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१२॥

मया	"என்னோ	प्रपथं	பலா தங்காரமாய்
विरहितां	பிரிந்து	हत्वा	திருடி விட்டு
महावने	பெருங்காணில்	अहं शूरः	'நான் சூரன்'
वर्तमानां	இருக்கும்	इति	என்று
दीनां	எக்கங்கொண்ட	मन्यसे	வினைத்துக்கொண்டே
वैदेहीं	ஜானையை		சூக்கின்றனை.

स्त्रीषु शूरं विनाथासु परदाराभिर्मर्शक । कृत्वा कापुरुषं कर्म शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१३॥

परदाराभिर्मर्शक	"பிரிந்தோளிகளை	हत्वा	புரித்து
शूर	சூரனே! [விழையும்	अहं	'நான்'
विनाथासु	ரகசுகள் இல்லாத	शूरः	சூரன்'
स्त्रीषु	பெண்களிடம்	इति	என்று
कापुरुषं	இழிய	मन्यसे	வினைத்துக்கொண்டே
कर्म	தொழிலை		சூக்கின்றனை.

भिन्नमर्यादं निर्लज्जं चारित्र्येष्वनवस्थित । दर्पान्मृत्युमुपादाय शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१४॥

भिन्नमर्यादं	"நெறிகெட்டவனே!	उपादाय	நாடி
निर्लज्जं	வெட்கமற்றவனே!	अहं	'நான்'
चारित्र्येषु	நன்னடக்கைகளில்	शूरः	சூரன்'
अनवस्थित	நட்டமற்றவனே!	इति	என்று
दर्पात्	செருக்கால்	मन्यसे	வினைத்துக்கொண்டே
मृत्युं	நமனை		சூக்கின்றனை.

शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । श्लाघनीयं यशस्यं च कृतं कर्म महत्तया ॥

धनदभ्रात्रा	"சூரபரனது தம்பி	श्लाघनीयं	கொண்டாத்தக்க
	யும்		தம்
शूरेण	சூரனும்	यशस्यं च	புகழ்க்கும் மத்திர
बलैः	சேனைகளோடு	महत्	பெரும் [மனதுமான
समुदितेन च	கூடியவனுமான	कर्म	கார்டம்
त्वया	உன்னால்	कृतम्	செய்து முடிக்கப்பட்ட
			உது.

उत्सेकेनाभिपन्नस्य गर्हितस्याहितस्य च । कर्मणः प्रामुहीदानीं तस्याद्य सुमहत्फलम् ॥

उत्सेकेन	"செருக்கால்	कर्मणः	கார்டத்தின்
अभिपन्नस्य	வினைத்ததும்	सुमहत्	பெரும்
गर्हितस्य	இழித்ததும்	कर्म	பயனை
अहितस्य च	நன்னடக்கைகளில்லாத	अद्य	இன்று
	ததுமான	इदानीं	இப்பொழுது
तस्य	அந்த	प्रामुहि	கீ பெறுவாய்.

स शोणितसमादिग्धः समरे लक्ष्मणाग्रजः । दृष्टः फुल्ल इवारण्ये सुमहान्किशुकद्रुमः ॥७॥

सः	அந்த	अरण्ये	காட்டில்
लक्ष्मणाग्रजः	ஸ்ரீராமர்	फुल्लः	பூத்த
समरे	போரில்	सुमहान्	பெரிய
शोणितसमादिग्धः	ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட டவராய்	किशुकद्रुमः इव	பலாசமரம்போல்
		दृष्टः	காணப்பட்டார்.

शराभिघातसंरन्धः सोऽपि जग्राह सायकान् । काकुत्स्थः सुमहातेजा युगान्तादित्यतेजसः॥

सुमहातेजाः	மிக தேஜஸ்வியாகிய	युगान्तादित्य-	ஊழிச்சூரியனை நிகர்த்
सः काकुत्स्थः अपि	அந்த ஸ்ரீராமரும்	तेजसः	த ஒளிகொண்டவை
शराभिघात-	பாணங்களின் அடி		களான
संरन्धः	யால் ஆவேசங்கொ ண்டவராய்	सायकान्	பாணங்களை
		जग्राह	கைக்கொண்டார்.

ततोऽन्योन्यं सुसंरन्धावुभौ तौ रामरावणौ । शरान्धकारे समरे नोपालक्षयतां तदा ॥९॥

ततः	அப்பொழுது	शरान्धकारे	பாணங்களால்
सुसंरन्धौ	மிக ஆவேசங்கொண் டவர்களாய்	समरे	போரில் [இருண்ட
तौ	அந்த	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
रामरावणौ	ஸ்ரீராமர், ராவணன்	तदा	அப்பொழுது
उभौ	இருவர்களும்	उपालक्षयतां न	கண்டுகொள்ளா திருந்தனர்.

ततः क्रोधसमाविष्टो रामो दशरथात्मजः । उवाच रावणं वीरः प्रहस्य परुषं वचः ॥१०॥

वीरः	வீரரும்	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருமகனாக	प्रहस्य	நகைத்து
रामः	ஸ்ரீராமர் [மாகிய	परुषं	கடுமையான
ततः	அப்பொழுது	वचः	சொல்லொன்றை
क्रोधसमाविष्टः	கோபம் மேலிட்ட வராய்	उवाच	பின்வருமாறு அறைந் தார்:

मम भार्या जनस्थानादज्ञानाद्राक्षसाधम । हता ते विवशा यस्मात्तस्मात्त्वं नासि वीर्यवान् ॥

राक्षसाधम	“ இராக்கசப்பதரே!	अज्ञानात्	அறியாதவளாய்
ते	உன்னால்	हता	திருடிக்கொண்டு
विवशा	பராதீனயான		போகப்பட்டனள்.
मम	எனது	यस्मात् तस्मात्	எதுவோ அந்தக்கார
भार्या	மனைவி	त्वं	நீ [ணத்தால்
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலி ருந்து	वीर्यवान्	வீர்யசாலி
		असि न	அல்ல.

मया विरहितां दीनां वर्तमानां महावने । वैदेहीं प्रसभं हत्वा शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१२॥

मया	“என்னை	प्रसभं	பலா த்காரமாய்
विरहितां	பிரிந்து	हत्वा	திருடி விட்டு
महावने	பெருங்காணில்	अहं शूरः	‘நான் சூரன்’
वर्तमानां	இருக்கும்	इति	என்று
दीनां	ஏக்கங்கொண்ட	मन्यसे	நினைத்துக்கொண்டி-
वैदेहीं	ஜானையை		ருக்கின்றனை.

स्त्रीषु शूर विनाथासु परदाराभिर्भक्षक । कृत्वा कापुरुषं कर्म शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१३॥

परदाराभिर्भक्ष	“பிறர் மனைவிகளை	कृत्वा	புரிந்து
शूर	சூரனே ! [விழையும்	अहं	‘நான்
विनाथासु	ரகசுகர் இல்லாத	शूरः	சூரன்’
स्त्रीषु	பெண்களிடம்	इति	என்று
कापुरुषं	இழிய	मन्यसे	நினைத்துக்கொண்டி-
कर्म	தொழிலை		ருக்கின்றனை.

भिन्नमर्याद निर्लज्ज चारित्रेष्वनवस्थित । दर्पान्मृत्युमुपादाय शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१४॥

भिन्नमर्याद	“நெறிகெட்டவனே !	उपादाय	நாடி
निर्लज्ज	வெட்கமற்றவனே !	अहं	‘நான்
चारित्रेषु	நன்னடக்கைகளில்	शूरः	சூரன்’
अनवस्थित	நாட்டமற்றவனே !	इति	என்று
दर्पात्	செருக்கால்	मन्यसे	நினைத்துக்கொண்டி-
मृत्युं	நமனை		ருக்கின்றனை.

शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । श्लाघनीयं यशस्यं च कृतं कर्म महत्त्वया ॥

धनदभ्रात्रा	“சுபேரனது தம்பி	श्लाघनीयं	கொண்டாடத்தக்க
	யும்		தும்
शूरेण	சூரனும்	यशस्यं च	புகழுக்குப் பாத்திர
बलैः	சேனைகளோடு	महत्	பெரும் [மானதுமான
समुदितेन च	கூடியவனுமான	कर्म	காரியம்
त्वया	உன்னால்	कृतम्	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
			டது.

उत्सेकेनाभिपन्नस्य गर्हितस्याहितस्य च । कर्मणः प्राप्नुहीदानीं तस्याद्य सुमहत्फलम् ॥

उत्सेकेन	“செருக்கால்	कर्मणः	காரியத்தின்
अभिपन्नस्य	விளைந்ததும்	सुमहत्	பெரும்
गर्हितस्य	இழிந்ததும்	फलं	பயனை
अहितस्य च	நன்மைக்கிடமில்லா	अद्य	இன்று
	ததுமான	इदानीं	இப்பொழுது
तस्य	அந்த	प्राप्नुहि	நீ பெறுவாய்.

शूरोऽहमिति चात्मानमवगच्छसि दुर्मते

॥ १७ ॥

दुर्मते “தூர்ப்புத்தியே!
आत्मानं உன்னை
अहं च ‘நான்தான்
शूरः ‘சூரன்”

इति என்று
अवगच्छसि எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனை.

नैव लज्जाऽस्ति ते सीतां चोरवद्व्यपकर्षतः

॥ १८ ॥

सीतां “சீதையை
चोरवत् திருடன்போல
व्यपकर्षतः திருடிய

ते உனக்கு
लज्जा வெட்கம்
अस्ति न एव இல்லவே இல்லை.

यदि मत्सन्निधौ सीता धर्षिता स्याच्चया बलात् । भ्रातरं तु खरं पश्येस्तदा मत्सायकैर्हतः॥

त्वया “உன்னால்
मत्सन्निधौ என் முன்னிலையில்
सीता சீதை
बलात् பலாத்காரமாய்
धर्षिता स्यात् கிட்டப்பெற்றிருப்ப
यदि ஆகில் [பாள்]

तदा அப்பொழுது
मत्सायकैः எனது பாணங்களால்
हतः கொல்லப்பட்ட நீ
भ्रातरं தம்பியாகிய
खरं तु கரனையும்
पश्येः கண்கூடாய்தரிசிப்பாய். -

दिष्ट्याऽसि मम दुष्टात्मंश्चक्षुर्विषयमागतः

॥ २० ॥

दुष्टात्मन् “தூராத்மாவே!
मम எனது
चक्षुर्विषयं கப்புலனை

आगतः असि கிட்டிவிட்டனை.
दिष्ट्या பேஷ், எனது கொள்
கை நிறைவேறியது.

अद्य त्वां सायकैस्तीक्ष्णैर्नयामि यमसादनम्

॥ २१ ॥

अद्य “இப்பொழுது
तीक्ष्णैः सायकैः கூரிய பாணங்களால்

त्वां உன்னை
यमसादनं நமனுக்குக்கு
नयामि அனுப்பிவைக்கிறேன்.

अद्य ते मच्छरैश्छिन्नं शिरो ज्वलितकुण्डलम् ।

क्रव्यादा व्यपकर्षन्तु विकीर्णं रणपांसुषु ॥

अद्य “இப்பொழுது
मच्छरैः எனது பாணங்களால்
छिन्नं அறுக்கப்பட்டு
रणपांसुषु போர்ப்புழுதிகளில்
विकीर्णं புரளும்

ज्वलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கும் குண்டல
ते உனது [ங்களுற்ற
शिरः தலையை
क्रव्यादा: ஊனுண்பவைகள்
व्यपकर्षन्तु இங்குமங்கும்
இழுக்கட்டும்.

निपत्योरसि गृध्रास्ते क्षितौ क्षिप्तस्य रावण ।

पिवन्तु रुधिरं तर्षाच्छरशल्यान्तरोत्थितम् ॥

रावण “ராவண!
गृध्राः கழுக்குகள்
क्षितौ பூமியில்
क्षिप्तस्य வீழ்த்தப்பட்ட
ते उरसि உனது மார்பில்

निपत्य உட்கார்ந்து
शरशल्यान्तरोत्थितं பாணப்புண்களினின்று வெளிவரும்
रुधिरं ரீத்தத்தை
तर्षात् தாகத்துடன்
पिवन्तु பருகட்டும்.

अद्य मद्भाणभिन्नस्य गतासोः पतितस्य ते । कर्षन्त्वान्त्राणि पतगा गरुत्मन्त इवोरगान् ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	ஆன்த்ராணி	நரம்புகளை
மத்பாணபிந்நச்ய	எனது பாணங்களால்	பதகா:	பறவைகள்,
	பிளவுண்டு	உரகானு	பாம்புகளை
கதாஸோ:	உயிரிழந்து	கரு:மந்த:	கருடர்கள்
பததத்ய	சாய்ந்த	இவ	எவ்வாறோ அவ்வாறே,
தே	உனது	கர்ஷ்நு	இழுக்கட்டும்.

दुष्टोऽसि महतः कालादिदृष्ट्या दृष्टिपथं गतः । अद्य क्रोधं विमोक्ष्यामि सीताहरणसंभवम् ॥

दुष्ट:	“ துஷ்டனாகிய நீ	अद्य	இப்பொழுது
महतः	நீண்ட	सीताहरणसंभवं	ஸீதையைத்திருடிய
कालात्	காலத்திற்குப்பின்		தாலுண்டாகிய
दृष्टिपथं	கட்புலனை	क्रोधं	சினத்தை
गतः असि	அடைந்திருக்கின்றாய்.	विमोक्ष्यामि	தணித்துக்கொள்
दिष्ट्या	பேஷ், கோரியது		வேன்.”
	கிட்டிற்று		

इत्येवं संवदन्वीरो रामः शत्रुनिबर्हणः । राक्षसेन्द्रं समीपस्थं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ २६ ॥

शत्रुनिबर्हणः	சத்ருஸம்ஹாரகரான	समीपस्थं	சமீபத்திலிருக்கும்
वीरः	வீரராகிய	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸோத்தமனை
रामः	ஸ்ரீராமர்	शरवर्षैः	பாணவர்ஷங்களால்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	अवाकिरत्	பொழிந்தார்.
संवदन्	கூறிக்கொண்டே		

बभूव द्विगुणं वीर्यं बलं हर्षश्च संयुगे । रामस्यास्त्रबलं चैव शत्रोर्निधनकाङ्क्षिणः ॥ २७ ॥

शतोः	சத்ருவின்	बलं	ஆற்றலும்
निधनकाङ्क्षिणः	வதைகைக்கோரிய	हर्षः च	உத்ஸாஹமும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	अस्त्रबलं एव	அஸ்திரசக்தியும்
संयुगे	போரில்		
वीर्यं	ஆண்மை	च	{ அவ்வண்ணமே
द्विगुणं बभूव	இரட்டித்துவிளங்கி		இரட்டித்து விளங்கி
	யது.		யது.

प्रादुर्बभूवुरस्त्राणि सर्वाणि विदितात्मनः । प्रहर्षाच्च महातेजाः शीघ्रहस्तरोऽभवत् ॥ २८ ॥

विदितात्मनः	ஸர்வமும்றிந்த அவ	महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகும்
	ருக்கு	प्रहर्षात्	உத்ஸாஹத்தால் [வர்
सर्वाणि	எல்லா	शीघ्रहस्तरः	மிக விரைந்த கைவே
स्त्राणि च	அஸ்திரங்களும்		கங்கொண்டவராய்
प्रादुर्बभूवुः	முன்னோன்றின.	अभवत्	ஆனார்.

शुभान्येतानि चिह्नानि विज्ञायात्मगतानि सः । भूय एवादयद्रामो रावणं राक्षसान्तकृत् ॥

सः	அந்த	विज्ञाय	சுவனித்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	राक्षसान्तकृत्	அரக்கர்களுக்கு அழி வை விளைவிப்பவராய்
एतानि	இந்த	रावणं	ராவணனை
आत्मगतानि	தன்னிடம் தோன்றிய	भूयः एव	மீளவும்
शुभानि	நற்	अदयत्	துன்புறுத்தினார்.
चिह्नानि	சகுனங்களை		

हरीणां चाश्मनिकरैः शरवर्षैश्च राघवात् । हन्यमानो दशग्रीवो विघूर्णहृदयोऽभवत् ॥३०॥

हरीणां	வானார்களின்	हन्यमानः	புடைக்கப்படும்
अश्मनिकरैः च	கற்குவியல்களாலும்	दशग्रीवः	ராவணன்
राघवात्	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து	विघूर्णहृदयः	உள்ளமுதறல்கொண்
शरवर्षैः च	பாணவர்ஷங்களாலும்	अभवत्	ஆனான். [டவனாய்]

यदा च शस्त्रं नारेभे न व्यकर्षच्छरासनम् । नास्य प्रत्यकरोद्वीर्यं विक्रबेनान्तरात्मना ॥
क्षिप्त्वापि शरास्तेन शस्त्राणि विविधानि च । न रणार्थाय वर्तन्ते मृत्युकालेऽभिवर्ततः ॥
सूतस्तु रथनेताऽस्य तदवस्थं समीक्ष्य तम् । शनैर्युद्धादसंभ्रान्तो रथं तस्यापवाहयत् ॥

यदा	எப்பொழுது	शस्त्राणि च	ஆயுதங்களும்
शस्त्रं	ஆயுதத்தை	रणार्थाय	போரில் பயனுற்றன வாய்
आरेभे न	தொடவில்லையோ	वर्तन्ते न	ஆகவில்லையோ அப்
शरासनं च	வில்லையும்	अस्य	இவனது [பொழுது
व्यकर्षत् न	வளைக்கவில்லையோ	रथनेता	தேரோட்டும்
विक्रबेन	கலவாமுற்ற	सूतः तु	சாரதியும்
अन्तरात्मना	உள்ளத்தால்	तदवस्थं	அந்நிலைமைகொண்ட
अस्य	இவனது	तं	அவனை
वीर्यं	பிரதாபமும்	समीक्ष्य	சுவனித்து
प्रत्यकरोत् न	செல்லாதிருந்ததோ	असंभ्रान्तः	கலரைமுற்றவனாய்
यदा	எப்பொழுது	शनैः	மெல்ல
तेन	அவனால்	युद्धात्	போரினின்று
क्षिप्त्वा	விடுக்கப்பட்ட	तस्य	அவனது
शराः अपि च	பாணங்களும்	रथं	தேரை
मृत्युकाले	சாவு(கிட்டிய)காலத்தில்	अपवाहयत्	அப்புறஞ்செலுத்தி னான்.
अभिवर्ततः	போருக்கு வந்திருக்		
विविधानि	பல [கும் அவனது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

षडुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றாவது ஸர்க்கம் || 106 ||

रावणरथप्रत्यानयनम्—ராவணனது தேரைத் திருப்பிக்கொண்டேவருவது.

स तु मोहात्सुसंकुदः कृतान्तबलचोदितः । क्रोधसंरक्तनयनो रावणः सूतमब्रवीत् ॥ १ ॥

கृतான்தவலசுஓதீத: நமனது சக்திக்காட்
பட்ட

சுசங்குத: மிகக்கோபங்கொண்
டவனாகி

ச: அந்த
ராவணனும்

கோபத்தால் கண்கள்
சிவந்தவனாய்

மோஹத் மதிமயக்கத்தால்

சூத் சாரதியைப்பார்த்து
அவ்வித் பின்வருவாறு மொ
ழிந்தான் :

हीनवीर्यमिवाशक्तं पौरुषेण विवर्जितम् । भीरुं लघुमिवासत्त्वं विहीनमिव तेजसा ॥ २ ॥

विमुक्तमिव मायाभिरस्त्रैरिव बहिष्कृतम् । मामवज्ञाय दुर्बुद्धे स्वया बुद्ध्या विचेष्टसे ॥

दुर्बुद्धे “கெடுமதியனே !
பौरुषेण विवर्जितं ஆண்மையற்று
अशक्तं கையாலாகாத
हीनवीर्यं இழிவீர்யங்கொண்ட
வனை

इव போன்றவாறும்
मायाभिः विमुक्तं மாயைகளில்லாதவனை
इव போன்றவாறும்,
अस्त्रैः बहिष्कृतं அஸ்திரமந்திரங்களுக்
கப்புறப்பட்டவனை

इव போன்றவாறும்,
असत्त्वं ஆற்றலற்று
भीरुं பயங்காளியான
लघु அற்பனை
इव போன்றவாறும்,
तेजसा विहीनं பரிதாபமற்றவனை

इव போன்றவாறும்,
मां என்னை
अवज्ञाय அவமதித்து
स्वया உனது
बुद्ध्या புத்தியைக்கொண்டு
विचेष्टसे நடக்கலுற்றாய்.

किमर्थं मामवज्ञाय मच्छन्दमनवेक्ष्य च । त्वया शत्रोः समक्षं मे रथोऽयमपवाहितः ॥ ४ ॥

त्वया “உன்னால்
मां என்னை
अवज्ञाय அவமதித்தும்
मच्छन्दं எனதபிப்பிராயத்தை
अनवेक्ष्य च எதிர்பாராமலும்
शत्रोः சத்ருவுக்கு

समक्षं முன்னிலையில்
मे எனது
अयं रथः இந்தரதமானது
किमर्थं என்னகாரணமாய்
अपवाहितः அப்புறஞ்செலுத்தப்
பட்டது?

त्वयाऽद्य हि ममानार्य चिरकालसमार्जितम् । यशो वीर्यं च तेजश्च प्रत्ययश्च विनाशितः ॥

अनार्य “சீலங்குலைந்தவனே !
अद्य हि இப்பொழுதோ
त्वया உன்னால்
मम எனது
चिरकालसमार्जितं வெகுகாலமாகச்சம்
பாதிக்கப்பெற்ற

यशः புகழும்
वीर्यं ஆற்றலும்
तेजः च ஆண்மையும்
प्रत्ययः च நம்பிக்கையும்
च ஆகிய எல்லாமும்
विनाशितः ஆழிக்கப்பட்டது.

शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रञ्जनीयस्य विक्रमैः । पश्यतो युद्धलुब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥

प्रख्यातवीर्यस्य “புகழ்படைத்து பிர
தாபங்கொண்டு
விக்ரமैः பராக்கிரமங்களால்
ரஞ்ஜனியச்ய காமுறத்தக்க
शत्रोः மாற்றான்
पश्यतः பார்த்துக்கொண்டி-
ருக்கையில்

युद्धलुब्धः போராவல் கொண்டி-
ருந்த
अहं நான்
त्वया உன்னால்
कापुरुषः இழிபுருஷனாக
कृतः செய்யப்பட்டேன்.

यस्त्वं रथमिमं मोहान्न चोद्वहसि दुर्मते । सत्योऽयं प्रतिको मे परेण त्वमुपस्कृतः ॥ ७ ॥

दुर्मते “கெடுமதியனே !
यः எந்த
त्वं நீ
मोहात् மதிமயக்கங்கொண்டு
इमं இந்த
रथं ரதத்தை
च இன்னும்

उद्वहसि न ஓட்டிச்செல்லாதிருக்
अयं இந்த [கின்றனையோ,
मे எனது
प्रतिकः அனுமானம்
सत्यः உண்மையே.
त्वं நீ
परेण சத்ருவால்
उपस्कृतः தயாரிக்கப்பட்டவன்.

न हि तद्विद्यते कर्म सुहृदो हितकाक्षिणः । रिपूणां सदृशं चैतन्न त्वयैतत्स्वनुष्ठितम् ॥

तत् “அந்த
कर्म हि காரியமோ
हितकाक्षिणः நலத்தை நாடிய
सुहृदः நண்பனிடம்
विद्यते न இராது.
एतत् இது

रिपूणां च சத்ருக்களுக்கே
सदृशं ஏற்றது.
तु இப்பொழுது
एतत् இது
त्वया உன்னால்
स्वनुष्ठितं न நன்மைக்காய்ச்செய்ய
ப்படவில்லை.

निवर्तय रथं शीघ्रं यावन्नोपैति मे रिपुः । यदि वाऽध्युषितो वाऽसि स्मर्यन्ते यदि वा गुणाः ॥

अध्युषितः “அடுத்துப் பிழைத்த
வனாக
असि यदि वा இருக்கிறாயாகில்
गुणाः वा உபகாரங்களாவது
स्मर्यन्ते यदि वा நினைக்கப்படுகின்றன
வாறாலும்

मे எனது
रिपुः சத்ரு
उपैति न यावत् நாடிவருவதற்குள்
शीघ्रं விரைவாய்
रथं ரதத்தை
निवर्तय திருப்புவாயாக.”

एवं परुषमुक्तस्तु हितबुद्धिरबुद्धिना । अब्रवीद्रावणं सूतो हितं सानुनयं वचः ॥ १० ॥

तु அப்பொழுது
अबुद्धिना அறிவிலியாகும்
एवं மேற்கண்டவாறு
पहं கொடுமையாய்
उक्तः எசப்பெற்ற
हितबुद्धिः நலத்தை நாடிநின்ற

सूतः சாரதி
रावणं ராவணனைப் பார்த்து
सानुनयं தேற்றரவுடன்கூட
हित நன்மை பயக்கும்
वचः சொல்லொன்றை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
मोழிந்தான்:

न भीतोऽस्मि न मूढोऽस्मि नोपजप्तोऽस्मि शत्रुभिः ।

न प्रमत्तो न निःस्नेहो विस्मृता न च सत्क्रिया

॥ ११ ॥

अस्मि	“நான்	उपजप्तः	தயாரிக்கப்பட்டவன்
भीतः	பயந்தவன்	न	அல்லன்.
न	அல்லன்.	प्रमत्तः	செருக்குற்றவனும்
अस्मि	நான்	न	அல்லன்.
मूढः	அறிவிவி	निःस्नेहः	அன்பற்றவனும்
न	அல்லன்.	न	அல்லன்.
अस्मि	நான்	सत्क्रिया च	உபகாரமும்
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்	विस्मृता न	மறக்கப்படவில்லை.

मया तु हितकामेन यशश्च परिरक्षता । स्नेहप्रस्कन्नमनसा प्रियमित्यप्रियं कृतम् ॥ १२ ॥

हितकामेन	“நன்மையைக்கோரி	तु	இப்பொழுது
यशः	புகழை [யவனும்	प्रियं	நன்மை
परिरक्षता	ரக்ஷிக்கின்றவனும்	इति	எனக்கொண்டு
स्नेहप्रस्कन्नमनसा च	அன்பு ததும்பிய மன ங்கொண்டவனுமான	अप्रियं	தேவரீர் விரும்பப் படாதது
मया	என்னால்	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

नास्मिन्नर्थे महाराज त्वं मां प्रियहिते रतम् । कश्चिल्लघुरिवानार्यो दोषतो गन्तुमर्हसि ॥

महाराज	“மகாராஜரே!	त्वं	தேவரீர்
प्रियहिते	நலத்திலும் சேஷமத் திலும்	अनार्यः	சீலமிலா
रतं	ஈடுபட்டிருக்கும்	कश्चित्	ஒரு
मां	என்னை	लघुः इव	சாதாரணன்போன்று
अस्मिन् अर्थे	இந்தக் காரியத்தில்	दोषतः गन्तुं	சுற்றக்கொள்ள
		अर्हसि न	கூடாது.

श्रूयतां त्वभिधास्यामि यन्निमित्तं मया रथः । नदीवेग इवाभोगे संयुगे विनिवर्तितः ॥

आभोगे	“மேட்டில்	यन्निमित्तं	ஏதுகாரணமாய்
नदीवेगः	நதிவெள்ளம்	विनिवर्तितः	திருப்பிவரப்பட்ட தோ அதை
इव	எவ்வண்ணமோ	अभिधास्यामि	விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.
संयुगे	போரில்	तु	இப்பொழுது
रथः	ரதமானது	श्रूयतम्	செவ்சாய்க்கப்பட்ட டம்.
मया	என்னால்		

श्रमं तवावगच्छामि महता रणकर्मणा । न हि ते वीर सौमुख्यं प्रहर्षं वोपधारये ॥ १५ ॥

तव	“தேவரீருக்கு	वीर	“சூரரே!
महता	பெரும்	ते हि	தேவரீரிடமோ
रणकर्मणा	போர்த்தொழிலால்	सौमुख्यं	முகக்களையையும்
श्रमं	களைப்பை	प्रहर्षं वा	உக்ஸாஹத்தையும்
अवगच्छामि	அறிந்துகொண்டேன்.	उपधारये न	நான் காணவில்லை.

रथोद्धनखिन्नाश्च त इमे रथवाजिनः । दीना घर्मपरिश्रान्ता गावो वर्षहता इव ॥ १६ ॥

ते	“அந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
इमे	இந்த	घर्मपरिश्रान्ताः	வெய்யிலால் களைத்து
रथवाजिनः च	தேர்க்குதிரைகளும்	दीनाः	சோர்ந்தவைகளாய்
वर्षहताः	மழைகளால் தாக்	रथोद्धनखिन्नाः	ரதத்தைவகித்துச்செ
गावः	பசுக்கள் [குண்ட		ல்ல வருத்தமுற்றன :

निमित्तानि च भूयिष्ठं यानि प्रादुर्भवन्ति नः । तेषु तेष्वभिपन्नेषु लक्षयाम्यप्रदक्षिणम् ॥

नः	“நமக்கு	अभिपन्नेषु	உண்டாகிய
भूयिष्ठं	பலவாய்.	तेषु तेषु	அவையவைகளிலும்
यानि निमित्तानि	எந்தச் சகுனங்கள்	अप्रदक्षिणं च	அசுபத்தையே
प्रादुर्भवन्ति	தோன்றினவோ	लक्षयामि	காண்கின்றேன்.

देशकालौ च विज्ञेयौ लक्षणानीक्षितानि च । दैन्यं खेदश्च हर्षश्च रथिनश्च बलाबलम् ॥
स्थलनिम्नानि भूमेश्च समानि विषमाणि च । युद्धकालश्च विज्ञेयः परस्यान्तरदर्शनम् ॥
उपयानापयाने च स्थानं प्रत्यपसर्पणम् । सर्वमेतद्रथस्थेन ज्ञेयं रथकुटुम्बिना ॥ २० ॥

रथस्थेन	“ரதத்திலிருக்கும்	स्थलनिम्नानि	பள்ள இடங்களும்
रथकुटुम्बिना	தேரோட்டும் சாரதி	समानि	சமஇடங்களும்
	யால்	विषमानि च	தாறுமாறான விடங்
देशकालौ च	தக்க இடமும் தக்க		களும்
	காலமும்	परस्य	மாற்றானின்
विज्ञेयौ	கவனிக்கத்தக்கவை.	अन्तरदर्शनं च	ரந்திரத்தை அறித
लक्षणानि	சகுனதிலக்கூணங்		லும்
	களும்	उपयानापयाने च	கிட்டிப்போவதும்
रथिनः	ரதத்திலிருக்கும்		எட்டிப்போவதும்
	வீரனின்	स्थानं	நிற்றலும்
इक्षितानि च	அங்கக்குறிப்புகளும்	प्रत्यपसर्पणं	எதிர்த்துச்செல்லு
दैन्यं	ஏக்கமும்	एतत्	இது [தலும் ஆகிய
खेदः च	துக்கமும்	सर्वं	யாவும்
हर्षः च	உத்ஸாஹமும்	ज्ञेयं	அறியத்தக்கது.
बलाबलं च	பலமும் பலமின்மை	युद्धकालः च	போர்க்குரிய காலமும்
भूमेः	பூமியின் [யும்	विज्ञेयः	கவனிக்கத்தக்கது.

तव विश्रमहेतोश्च तथैषां रथवाजिनाम् । रौद्रं वर्जयता खेदं क्षमं कृतमिदं मया ॥ २१ ॥

तव च	“தேவரீருக்கும்	रौद्रं खेदं	கொடிய களைப்பை
एषां	இந்த	वर्जयता	போக்குபவனாகிய
रथवाजिनां तथा	தேர்க்குதிரைகளுக்	मया	என்னால்
	கும்	इदं	இப்பொழுது
विश्रमहेतोः	களைப்பாறுவதற்காக	क्षमं	தக்கதே
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

न मया स्वेच्छया वीर रथोऽयमपवाहितः

॥ २२ ॥

वीर "வீரரே!
மயா என்னால்
அயம் இந்த
ரத: தேரானது

स्वेच्छया எனது மனம்போன்ற
வாராய்
अपवाहितः ந திருப்பிக்கொண்டு
வரப்படவில்லை.

भर्तृस्नेहपरीतेन मयेदं यत्कृतं विभो

॥ २३ ॥

விமோ "பிரபுவே!
மயா என்னால்
भर्तृस्नेहपरीतेन எஜமானரது அன்பிற்
கீடுபட்டவனாய்

यत् एतாவோ
इदं இது
कृतम् செய்யப்பட்டது.

आज्ञापय यथातत्त्वं वक्ष्यस्यरिनिषूदन । तत्करिष्याम्यहं वीर गतानृण्येन चेतसा ॥ २४ ॥

அரினிஷூதன "சத்ருஸம்ஹாரகரா
வீரரே! [கிய
आज्ञापय உத்திரவிட்டருளும்.
यथातत्त्वं எப்படியாய்
वक्ष्यसि கட்டளையிடுவீரோ
அவ்வண்ணமே

तत् அதை
अहं நான்
गतानृण्येन கடமையாய்கொண்ட
चेतसा உள்ளத்துடன்
करिष्यामि செய்துமுடிப்பேன்."

संतुष्टस्तेन वाक्येन रावणस्तस्य सारथेः । प्रशस्यैनं बहुविधं युद्धलुब्धोऽब्रवीदिदम् ॥

ராவண: ராவணன்
तस्य सारथे: அந்த ஸாரதியின்
तेन அந்த
वाक्येन சொல்லால்
संतुष्ट: களிப்புற்றவனாய்
एनं இவனை

बहुविधं பலவாராய்
प्रशस्य புகழ்ந்து
युद्धलुब्ध: போராவல்கொண்ட
வனாய்
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् ஆக்ஞாபித்தான்:

रथं शीघ्रमिमं सूत राघवाभिमुखं कुरु । नाहत्वा समरे शत्रून्निवर्तिष्यति रावणः ॥ २५ ॥

சூத "சாரதி!
इमं रथं இந்த ரதத்தை
शीघ्रं விரைவாய்
राघवाभिमुखं ராமனுக்கெதிராய்
कुरु இருத்து.

रावण: ராவணன்
समरे போரில்
शत्रून् பகைவர்களை
अहत्वा வதைக்காது
निवर्तिष्यति न திரும்பான்."

एवमुक्त्वा ततस्तुष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । ददौ तस्मै शुभं ह्येकं हस्ताभरणमुत्तमम् ॥ २६ ॥

ராக்ஷஸேஸ்வர: ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावण: ராவணன்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा ஆக்ஞாபித்துவிட்டு
तत: அப்பொழுது
तुष्ट: சந்தோஷங்கொண்ட
வனாய்

तस्मै அவனுக்கு
एकं ஒரு
शुभं அழகியதும்
उत्तमं சிறந்ததுமான
हस्ताभरणं हि கரபூஷணத்தையும்
ददौ அளித்தான்.

श्रुत्वा रावणवाक्यं तु सारथिः संन्यवर्तत ॥ २८ ॥

श्रु	அப்பொழுது	रावणवाक्यं	ராவணனது கட்டளை
सारथिः	சாரதியும்	श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு [பை]
		संन्यवर्तत	திரும்பினான்.

ततो द्रुतं रावणवाक्यचोदितः प्रचोदयामास हयान्स सारथिः ।

स राक्षसेन्द्रस्य ततो महारथः क्षणेन रामस्य रणाग्रतोऽभवत् ॥ २९ ॥

सः	அந்த	ततः	அப்பொழுது
सारथिः	சாரதி	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸேந்திரனது
ततः	அப்பொழுது	सः	அந்த
रावणवाक्यचोदितः	ராவணனது கட்டளை பெற்றவனாய்	महारथः	திறந்த தேரும்
हयान्	குதிரைகளை	क्षणेन	நொடிப்பொழுதில்
द्रुतं	விரைவாய்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
प्रचोदयामास	தூண்டினான்.	रणाग्रतः	போர்முனையில்
		अभवत्	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19180

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4689

सप्तोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १०७ ॥

आदित्यहृदयोपदेशः—ஆதித்யஹ்ருதயோபதேசம்.

ततो युद्धपरिश्रान्तं समरे चिन्तया स्थितम् । रावणं चाग्रतो दृष्ट्वा युद्धाय समुपस्थितम् ॥

दैवतैश्च समागम्य द्रष्टुमभ्यागतो रणम् । उपागम्याब्रवीद्राममगस्त्यो भगवानृषिः ॥ २ ॥

दैवतैः	தேவர்களோடு	चिन्तया	கவலையுடன்
समागम्य	கூடி	स्थितं च	நின்றனிகொண்டிருக்கும்
रणं	போரை	रावणं	ராவணனை
दृष्टुं	பார்க்க	अग्रतः	முன்னே
अभ्यागतः	வந்த	दृष्ट्वा	கண்டு
भगवान्	ஷாட்குண்பரிபூர்ண	युद्धाय	போருக்கு
अगस्त्यः	அகஸ்திய [ராகிய]	समुपस्थितं	ஆயத்தராகிய
ऋषिः च	முனிவரும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
ततः	அப்பொழுது	उपागम्य	அணுகி
युद्धपरिश्रान्तं	யுத்தத்தில் களைத்து	अब रीत्	பின்வருமாறு திருவா
समरे	போரில்		ய்மலர்ந்தருளினார்:

राम राम महाबाहो शृणु गुणं सनातनम् । येन सर्वानरीन्वत्त सपरे विजयिष्यसि ॥
 आदित्यहृदयं पुण्यं सर्वशत्रुविनाशनम् । जयावहं जपेन्नित्यमक्षयं परमं शिवम् ॥ ४ ॥
 सर्वमङ्गलमाङ्गल्यं सर्वपापप्रणाशनम् । चिन्ताशोकप्रशमनमायुर्वर्धनमुत्तमम् ॥ ५ ॥

வச "சுற்றந்தரம்!"
 ராம அரிசாரமாரகிய
 ராம ஸ்ரீராம!
 மஹாபாஹோ! மஹாபாஹுலோ!
 சமரே போரில்
 யேன எதனால்
 அரீந் சத்ருக்கள்
 சர்வாந் யாவனையும்
 விஜயிष्यசி வெற்றிபெறுவாயோ
 அதற்கு
 ஶ்ரு திருச்செவ்விரும்புடா
 குணம் சகலியானனதும் [யாக.
 சனாதந் அனாதியானதும்
 புண் யாவனமானதும்
 சர்த்ஸுவிநாசந் எல்லாபாபக்கவர்களை
 யும் அழித்து

जयावहं வெற்றியை அளிப்பா
 अक्षयं அழிவற்றதும் [தும்
 परमं शिवं மிக மங்களமானதும்
 सर्वमङ्गल- } எல்லா மங்களங்களுக்கும்
 माङ्गल्यं } சும் மங்களகரமான
 தும்
 सर्वपापप्रणाशनं எல்லாப் பாபங்களை
 யும் போக்கவல்லதும்
 चिन्ताशोक- } கவலைவையும் சோகத்
 प्रशमनं } தையும் போக்கவல்
 லதும்
 आयुर्वर्धनं ஆயுரை வளர்த்ததும்
 उत्तमं சிறந்ததுமான
 आदित्यहृदयं 'அதித்யஹிருதயத்'
 नित्यं எப்பொழுதும் [தை'
 जपेत् ஐடிக்கவேண்டும்.

रश्मिमन्तं समुद्यन्तं देवासुरनमस्कृतम् । पूजयस्व विवस्वन्तं भास्करं भुवनेश्वरम् ॥ ६ ॥

रश्मिमन्तं "கிரணங்கள் கொண்ட
 समुद्यन्तं உதிப்பவரும் [வராய்
 देवासुर- } தேவர்களாலும் அசு
 नमस्कृतं } ரர்களாலும் நமஸ்க
 ரிக்கப்பட்டவரும்

भास्करं ஸூர்யைத்தருவதும்
 भुवनेश्वरं லோகதருமாய
 विवस्वन्तं குரியபகவான
 पूजयस्व பூஜிப்பாயாக.

सर्वदेवात्मको ह्येष तेजस्वी रश्मिभावनः । एष देवासुरगणांलोकान्पाति गभस्तिभिः ॥

एष: हि "இவரோ
 सर्वदेवात्मकः ஸர்வதேவாஸ்வாநுபி.
 तेजस्वी தேஜஸ்வீ.
 रश्मिभावनः கிரணங்களை ஆக்கி
 யவர்.

एष: ஸூர்
 देवासुरगणान् தேவாசுரகணங்களை
 लोभान् மலகங்களையும் [யும்
 गभस्तिभिः கிரணங்களால்
 पाति சூடிக்கொண்டு.

एष ब्रह्मा च विष्णुश्च शिवः स्कन्दः प्रजापतिः । महेन्द्रो धनदः कालो यमः सोमो ह्यपां पतिः॥

एष: हि "இவர்களை
 ब्रह्मा च பிரம்மதேவர்;
 विष्णु: च விஷ்ணுபகவான்;
 शिवः முக்திராமர்த்தி;
 स्कन्दः சுண்டராமர்;
 प्रजापतिः பிரஜாபதிதேவர்;

महेन्द्रः தேவோந்திரர்;
 धनदः குடிமன்;
 कालः காலமர்த்தி;
 यमः தர்மராஜர்;
 सोमः சந்திரர்;
 अपां पतिः வருவாதிதேவர்.

पितरो वसवः साध्या ह्यश्विनौ मरुतो मनुः । वायुर्वह्निः प्रजाप्राण ऋतुकर्ता प्रभाकरः ॥

प्रभाकरः हि “ ஒளியைத்தருபவ
ராகிய இவர்தான்
பிதர்: பிதர்க்கள்;
வசவ: வஸுவதேவதைகள்;
சாஹ்யா: ஸாத்யர்கள்;
அஷ்வினௌ அஸ்வினிடேவர்கள்;

मरुतः மருத்துக்கள்;
मनुः மனுபகவான்;
वायुः வாயுதேவர்;
वह्निः அக்னிடேவர்;
प्रजाप्राण: பிரஜைகளின் உயிர்;
ऋतुकर्ता ருதுக்களைப்படைத்தவர்.

आदित्यः सविता सूर्यः खगः पूषा गभस्तिमान् । सुवर्णसदृशो भानुर्हिरण्यरेता दिवाकरः ॥

आदित्यः “ அதிதிதேவியின்
புதல்வர்;
सविता சிருஷ்டிப்பவர்;
सूर्यः கிரியைகளைச் செய்யு
மாறு தூண்டுபவர்;
खग: ஆகாயத்தில் சுஞ்சரிப்
பவர்;
पूषा மழையால் போஷிப்
பவர்;

गभस्तिमान् கிரணங்களை யுடை
யவர்;
सुवर्णसदृशः பொன்னிறம் கொண்
டவர்;
भानु: பிரகாசிப்பவர்;
हिरण्यरेता: { பொன்மயமான பிரம்
மாண்டத்தை உண்
டாக்கியவர்;
दिवाकरः பகலை ஆக்கியவர்.

हरिदश्वः सहस्रार्चिः सप्तसप्तिर्மरीचिमान् । तिमिरोन्मथनः शंभुस्त्वष्टा मार्तण्ड अंशुमान् ॥

हरिदश्वः “ பச்சைக்குதிரைக
ளைக்கொண்டவர்;
सहस्रार्चिः பல கிரணங்களை
யுடையவர்;
सप्तसप्ति: ஸப்த என்ற குதிரை
யையுடையவர்;
मरीचिमान् ஒளிக்கதிர்களைக்
கொண்டவர்;

तिमिरोन्मथनः இருளையொழிப்பவர்;
शम्भु: சேஷமத்தைத்தரு
பவர்;
त्वष्टा ஸர்வஸம்ஹாரகர்.
मार्तण्ड: { ஸர்வசம்ஹாரத்தில்
அழிந்தவற்றை
மீண்டும் படைக்கு
மாறு தோன்றியவர்;
अंशुमान् பிரகாசிப்பவர்.

हिरण्यगर्भः शिशिरस्तपनो भास्करो रविः । अग्निगर्भोऽदितेः पुत्रः शङ्खः शिशिरनाशनः ॥

हिरण्यगर्भः பிரம்மாண்டத்தின்
நடுவில் விளங்குபவர்;
शिशिर: { (பணிந்தவர்களின்
உள்ளத்தைக்) குளிரச்
செய்பவர்;
तपनः தபிக்கச்செய்பவர்;
भास्करः ஒளியை உண்டாக்கு
பவர்;
रवि: யாவராலும் துதிக்கப்
பட்டவர்;

अग्निगर्भः { பகலில் தம்மிடம் அக்
னியை வைத்துக்
கொண்டிருப்பவர்;
अदिते: அதிதிதேவியின்
पुत्रः புதல்வர்;
शङ्खः { சாயங்காலத்தில் சுய
மாகவே தணிவை
யடைபவர்;
शिशिरनाशनः பனியை நாசுப்பண்
னுபவர்.

வ்யுமநாதஸ்தமோதேதி க்ரஃயஜு:சாமபாரக: | ஃநவ்ருஃரிபா் மித்ரோ விந்ஃயவீதி ஃபுவஜ்ஜம: ||

வ்யுமநாத:	“ஆகாயத்திற்கு மன் னவர்;	அபா்மித:	தண்ணீர்க்கு நண்பர்;
தமோதேதி	ராகுவைப்பிளப்பவர்;	விந்ஃயவீதி	{ விந்தியமலையை தக்தி ணையனத்தில் செல் லும் வழியாகக்கொ ண்டவர்;
க்ரஃயஜு:சாம- பாரக:	{ ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், என்னும் வேதங்க ளின் கரையைக்கண் டவர்;	ஃபுவஜ்ஜம:	{ புனல்போல் ஆகாயமா கிய சமுத்திரத்தில் செல்பவர்.
ஃநவ்ருஃரி:	டெரும்மழையை உண்டாக்குபவர்;		

ஆதபி மண்டலி ம்ருது: பிஜ்ஜல: சர்வதாபந: | கவிர்விஸ்வோ மஹாதேஜா ரக்த: சர்வமவோஃஃவ: ||

ஆதபி	“வெயிலையுடையவர்;	கவி:	யாவராலும் துதிக்கப் பெற்றவர்;
மண்டலி	வட்டவடிவமானவர்;	விஸ்வ:	இவ்வுலகத்தை நிர்வ ஹிக்கின்றவர்;
ம்ருது:	{ அடைந்தவரது பகை வர்களை நாசம் பண் ணுபவர்;	மஹாதேஜா:	பெருங்காந்திபொருந் தியவர்;
பிஜ்ஜல:	உதயகாலத்தில் பொன்றிறமர்னவர்;	ரக்த:	எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுபவர்;
சர்வதாபந:	{ மத்தியான்னத்தில் எல்லாரையும் எரிக் கின்றவர்;	சர்வமவோஃஃவ:	{ எல்லாரு ஸம்ஸாரத் துக்கும் உத்பத்தி காரணர்.

நக்ஷத்ரஃஃதாராணாமதிரபி விஸ்வமாவந: | தேஜசாமபி தேஜஸ்தி த்ராதசாத்மந்மோஸ்து தே || 15 ||

நக்ஷத்ரஃஃதாராணா்	{ “நக்ஷத்திரங்கள், கிர ஹங்கள், தாரைகள் இவைகளுக்கு	த்ராதசாத்மந்	{ (இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷா, மித்தி ரன், வருணன், அர் யமன், அர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், த்வஷ் டா, ஸவிதா, விஷ் ணு, என்ற) பன்னிர ண்டுமூர்த்திகளாக இருப்பவரே!
அதிரபி:	தலைவர்;	தே	தேவர்க்கு
விஸ்வமாவந:	எல்லாவற்றையும் நிலை நிறுத்துபவர்;	நம:	நமஸ்காரம்
தேஜசா் அதிரபி	{ ஒளி பொருந்திய அக்னி முதலியவற் றுக்குள்ளும்	அஸ்து	விளங்கட்டும்.
தேஜஸ்தி	மிக்க ஒளிபொருந்திய வர்;		

नमः पूर्वाय गिरये पश्चिमायाद्रये नमः । ज्योतिर्गणानां पतये दिनाधिपतये नमः ॥ १६ ॥

पूर्वाय गिरये	{ “கிழக்குமலையை உதிக்குமிடமாக உடையவருக்கு	नमः	நமஸ்காரம்.
पश्चिमाया अद्रये	{ மேற்குமலையை அஸ் தமிழ்க்குமிடமாக உடையவருக்கு	ज्योतिर्गणानां	ஜோதிஸ்க்களின் கூட்டங்களுக்கு
नमः	நமஸ்காரம்.	पतये	மன்னவரான
		दिनाधिपतये	பகற்காலத்தின் அதி பதிக்கு
		नमः	நமஸ்காரம்.

जयाय जयभद्राय हर्यश्वाय नमो नमः । नमो नमः सहस्रांशो आदित्याय नमो नमः ॥

जयाय	{ “உபாஸகருக்கு வெற் றிகொடுப்பவரும், வெற்றி, சேஷமம், இவைகளை அளிப்ப வருமான	नमः नमः	விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்.
जयभद्राय	{	सहस्रांशो	ஆயிரம் கிரணங்களை உடையவரே!
हर्यश्वाय	{ பச்சைவாணமுள்ள குதிரையை உடைய வருக்கு	नमः नमः	விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்.
		आदित्याय	அதிதிதேவியின் புதல் வருக்கு
		नमः नमः	விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்.

नम उग्राय वीराय सारङ्गाय नमो नमः । नमः पद्मप्रबोधाय मार्ताण्डाय नमो नमः ॥

उग्राय	{ “உபாஸியாதவர்களி டம் கொடுமையை காட்டுகின்ற	नमः नमः	விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்.
वीराय	ஜனங்களை பலதொழி லில் மூட்டுகின்றவ	पद्मप्रबोधाय	தாமரைமலரை எழுப் புகின்றவருக்கு
नमः	நமஸ்காரம். [ருக்கு	नमः	நமஸ்காரம்.
सारङ्गाय	{ வெகுவேகமாக ஆகா யத்தில் சஞ்சரிப்பவ ருக்கு	मार्ताण्डाय	மார்த்தாண்டருக்கு
		नमः नमः	பன்முறை நமஸ்காரம்.

ब्रह्मेशानाच्युतेशाय सूर्यायादित्यवर्चसे । भास्वते सर्वभक्षाय रौद्राय वपुषे नमः ॥ १९ ॥

ब्रह्मेशानाच्यु- तेशाय	{ “பிரம்மாவையும், சிவ பிரானையும், விஷ்ணு வையும், எல்லா ஆ பத்துகளிலும் பால னம் பண்ணுகிறவ ரும்	आदित्यवर्चसे	ஆதித்யருபமான
		भास्वते	காந்தியையுடையவ
		सर्वभक्षाय	எல்லாவற்றையும்[ரும் அழிப்பவருமான
		रौद्राय	எல்லாவற்றையும்
		वपुषे	அழிக்கையில் கடு மையான உருவத் தையுடையவருக்கு
सूर्याय	{ ஜனங்களைத்தொழில் செய்யுமாறு ஏவுப வரும்	नमः	நமஸ்காரம்.

तमोघ्नाय हिमघ्नाय शत्रुघ्नायामितात्मने । कृतघ्नघ्नाय देवाय ज्योतिषां पतये नमः ॥२०॥

तमोघ्नाय	“ இருளைப்போக்கு கின்றவரும்	अमितात्मने	{ अलाவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தை உடை யவரும்
हिमघ्नाय	பனிடைய்போக்கு கின்றவரும்	कृतघ्नघ्नाय	நன்றியற்றவர்களை நாசம்செய்கின்றவரும்
शत्रुघ्नाय	{ (தம்மை அடைந்தவா து) பகைவரை அழி ப்பவரும்	देवाय ज्योतिषां पतये नमः	{ விளங்குபவருமான தேஜஸுகளின் நமஸ்காரம். [பதிக்கு

तप्तचामीकराभाय वह्नये विश्वकर्माणे । नमस्तमोऽभिनिघ्नाय रुचये लोकसाक्षिणे ॥ २१ ॥

तप्तचामीकराभाय	“ உருக்கிவிட்ட தங்க நிறம் கொண்டவரும்	तमोऽभिनिघ्नाय	அஞ்ஞானவிருளைப் பிளப்பவரும்
वह्नये	{ அக்னிரூபமாக நின்று ஹவிஸை வஹிப் பவரும்	रुचये	ஒளிவடிவமானவரு மான
विश्वकर्माणे	எல்லா ஜகத்துக்கும் கர்த்தாவும்	लोकसाक्षिणे	{ அந்தர்யாமியாய் இரு த்தலால் ஜனங்களின் புண்யபாபங்களுக்கு சாக்ஷியானவருக்கு நமஸ்காரம்.

नाशयत्येष वै भूतं तदेव सृजति प्रभुः । पायत्येष तपत्येष वर्षत्येष गभस्तिभिः ॥ २२ ॥

एषः वै	“ இவரே	पायति	எல்லாவற்றையும் வற்ற அடிக்கின்றார்.
भूतं	ஜகத்தை	एषः	இவர்
नाशयति	அழிக்கின்றார்.	तपति	எதிர்த்துவிடுகின்றார்.
प्रभुः	பிரபுவாகுமிவர்	एषः	இவர்
तदेव	அதையே	गभस्तिभिः	கிரணங்களால்
सृजति	உண்டாக்குகின்றார்.	वर्षति	மழையைப் பொழிகி ன்றார்.
एषः	இவர்		

एष सुप्तेषु जागर्ति भूतेषु परिनिष्ठितः । एष एवाग्निहोत्रं च फलं चैवाग्निहोत्रिणाम् ॥

एषः	“ இவர்	एषः एव	இவர்தான்
भूतेषु	பிராணிகள்	अग्निहोत्रं च	அக்னிஹோத்ரமாயி ருப்பவர்.
सुप्तेषु	உறங்கும்பொழுது	अग्निहोत्रिणां	அக்னிஹோத்ரம் செய்பவர்களுக்கு
परिनिष्ठितः	அந்தர்யாமியாகவி ருந்து	फलं च एव	பயனாகவுமிருப்பவர்.
जागर्ति	விழித்திருக்கின்றார்.		

वेदाश्च क्रतवश्चैव क्रतूनां फलमेव च । यानि कृत्यानि लोकेषु सर्व एष रविः प्रभुः ॥

वेदाः च	“ வேதங்களும்	कृत्यानि च	காரியங்களோ அவை
क्रतवः च	யாகங்களும்		களும்
क्रतूनां	யாகங்களின்	सर्वः	எல்லா மும்
फलं एव	பயனும்	एषः	இந்த
लोकेषु	உல்கங்களின்	प्रभुः	ஸ்வசக்தராகிய
यानि	எந்த	रविः एव	சூர்யபகவானே.

एनमापत्सु कृच्छ्रेषु कान्तारेषु भयेषु च । कीर्तयन्पुरुषः कश्चिन्नावसीदति राघव ॥२५॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	भयेषु च	மனக்கலவரங்களிலும்
कश्चित्	ஒரு	एनं	இதை (ஆதித்யஹிரு
पुरुषः	புருஷன்		தயத்தை)
आपत्सु	ஆபத்துக்களிலும்	कीर्तयन्	ஒதுபவனாய்
कृच्छ्रेषु	கஷ்டங்களிலும்	अवसीदति न	வருந்தா திருக்கின்
कान्तारेषु	காடுகளிலும்		ருன்.

पूजयस्वैनमेकाग्रो देवदेवं जगत्पतिम् । एतत्त्रिगुणितं जप्त्वा युद्धेषु विजयिष्यसि ॥२६॥

एकाग्रः	“ ஏகாக்ரசித்தனாய்	पूजयस्व	பூஜிப்பாயாக.
देवदेवं	தேவர்களுக்கு	एतत्	இதை
	தேவரும்	त्रिगुणितं	மும்முறை
जगत्पतिं	லோகங்களுக்கு	जप्त्वा	ஐபித்து
	பதியுமாகிற	युद्धेषु	போர்களில்
एनं	இவரை	विजयिष्यसि	வெற்றிபெறுவாய்.

अस्मिन्क्षणे महाबाहो रावणं त्वं वधिष्यसि । एवमुक्त्वा तदाऽगस्त्यो जगाम च यथागतम् ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	तदा	அப்பொழுது
अस्मिन्	இந்த	अगस्त्यः	அகஸ்தியர்
क्षणे	சுஷ்ணமே	एवं	இவ்வாறு
त्वं	நீ	उक्त्वा	மொழிந்தருளிவிட்டு
रावणं	ராவணனை	यथागतं च	வந்தவழியே
वधिष्यसि	வதைப்பாய்.”	जगाम	திரும்பிச்சென்றார்.

एतच्छ्रुत्वा महातेजा नष्टशोकोऽभवत्तदा । धारयामास सुप्रीतो राघवः प्रयतात्मवान् ॥२८॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	अभवत्	ஆனார்.
	அவர்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
एतत्	இதற்கு	सुप्रीतः	மிகக்களிப்புற்றவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து	प्रयतात्मवान्	பொறிகளை அடக்கி
तदा	அப்பொழுது		யவராய்
नष्टशोकः	கவலை நீங்கியவராய்	धारयामास	அதை த்யானித்தார்.

आदित्यं प्रेक्ष्य जप्त्वा तु परं हर्षमवाप्तवान् । त्रिराचम्य शुचिर्भूत्वा धनुरादाय वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகுமவர்	आदित्यं	சூரியரை
त्रिः	மும்முறை	प्रेक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
आचम्य	ஆசமனஞ்செய்து	जप्त्वा	ஜபித்து
शुचिः	பரிசுத்தராக	तु	அப்பொழுது
भूत्वा	* ஆக	परं	மிகுந்த
धनुः	வில்லை	हर्ष	ஆனந்தத்தை
आदाय	கைக்கொண்டு	अवासवान्	கொண்டார்.

रावणं प्रेक्ष्य हृष्टात्मा युद्धाय समुपागमत् । सर्वयत्नेन महता वधे तस्य धृतोऽभवत् ॥

हृष्टात्मा	களித்த உள்ளம்	महता	பெரும்
	கொண்ட அவர்	सर्वयत्नेन	முழு யத்தனத்து
रावणं	ராவணனை	तस्य	அவனுடைய [டன்
प्रेक्ष्य	பார்த்து	वधे	வதையில்
युद्धाय	யுத்தத்திற்கு	धृतः	உறுதிக்கொண்டவராய்
समुपागमत्	நெருங்கிவந்தார்.	अभवत्	இருந்தார்.

अथ रविरवदन्निरीक्ष्य रामं मुदितमनाः परमं प्रहृष्यमाणः ।

निशिचरपतिसंक्षयं विदित्वा सुरगणमध्यगतो वचस्त्वरिति

॥ ३१ ॥

अथ	அப்பொழுது	निशिचरपतिसंक्षयं	ராவணனது
सुरगणमध्यगतः	தேவகணங்களின்		நாசத்தை
	நடுவிழிநுக்கும்	विदित्वा	அனுக்கரித்தருளி
रविः	சூரியபகவான்		விட்டு
परमं	மிக	त्वर	“துடிப்படுவாயாக”
मुदितमनाः	உள்ளங்களித்து	इति	என்று
प्रहृष्यमाणः	உத்ஸாஹங்கொண்ட	वचः	திருமொழியை
रामं	ஸ்ரீராமரை [வராய்	अवदत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
निरीक्ष्य	பார்த்து		னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

अष्टोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் || 100 ||

रावणदुर्निमित्तानि — ராவணனது அபசுதுனங்கள்.

स रथं सारथिर्हृष्टः परसैन्यप्रहर्षणम् । गन्धर्वनगराकारं समुच्छ्रितपताकिनम् ॥ १ ॥
युक्तं परमसंपन्नैर्वाजिभिर्हेममालिभिः । युद्धोपकरणैः पूर्णं पताकाध्वजमालिनम् ॥ २ ॥
प्रसन्नमिव चाकाशं नादयन्तं वसुन्धराम् । प्रणाशं परसैन्यानां स्वसैन्यानां प्रहर्षणम् ॥
रावणस्य रथं क्षिप्रं चोदयामास सारथिः ॥ ३ ॥

ச: அந்த
சாரதி: தேரைநடத்தும்
சாரதி: சாரதி
ஹ: களிப்புற்றவனாய்
பரஸैन्यप्रहर्षणं சத்ருசென்யங்களை
யழிக்கின்ற
ரथம் ரதமானதும்
गन्धर्वनगराकारं கந்தர்வநகரத்தை
ஒத்ததும்
समुच्छ्रितपताकिनं உயர்த்தப்பட்ட
நிசாங்களுடையதும்
परमसम्पन्नै: மிகவேகங்கொண்ட
வைகளும்
हेममालिभि: { ஸ்வர்ணமாலைகள் பூட்
டப்பெற்றவைகளு
மான
वाजिभि: குதிரைகளால்
युक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
युद्धोपकरणै: யுத்தக்கருவிகளால்

पूर्णं நிறைந்துள்ளதும்
पताकाध्वज- } நிசாங்கள், கொடிகள்
मालिनं } இவைகளின் வரிசை
களமைந்ததும்
आकाशं च ஆகாயத்தையே
प्रसन्नं इव விழுங்குவதுபோலி
நுக்கிறதும்
वसुन्धरा பூமியை
नादयन्तं சத்திக்கச்செய்கிற
தும்
परसैन्यानां சத்ருசென்யங்களை
प्रणाशं அழிப்பதும்
स्वसैन्यानां தனது சென்யங்களை
प्रहर्षणं உத்ஸாஹப்படுத்து
வதுமான
रावणस्य ராவணனது
रथं தேரை
क्षिप्रं விரைவாய்
चोदयामास செலுத்தினான்.

तमापतन्तं सहसा स्वनवन्तं महास्वनम् । रथं राक्षसराजस्य नरराजो ददर्श ह ॥ ४ ॥

नरराजः மானிடசக்கரவர்த்தி
(ஸ்ரீராமர்)
सहसा விரைவாய்
आपतन्तं எதிர்த்துவருகிறதும்
महास्वनं பேரோசையாய்

स्वनवन्तं சப்திக்கின்றதுமான
राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது
तं அந்த
रथं ரதத்தை
ददर्श ह கண்டார்.

कृष्णवाजिसमायुक्तं युक्तं रौद्रेण वर्चसा । दीप्यमानमिवाकाशे विमानं सूर्यवर्चसम् ॥ ५ ॥
तडित्पताकागहनं दर्शितेन्द्रायुधायुधम् । शरधारा विमुञ्चन्तं धारासारमिवाम्बुदम् ॥ ६ ॥
तं दृष्ट्वा मेघसङ्काशमापतन्तं रथं रिपौः । गिरेर्वज्राभिमृष्टस्य दीर्यतः सदृशस्वनम् ॥ ७ ॥
विस्फारयन्वै वेगेन बालचन्द्रनं धनुः । उवाच मातलि रामः सहस्राक्षस्य सारथिम् ॥

रामः श्रीरாமர்
 कृष्णवाजिसमायुक्तं கறுத்த குதிரைகள்
 புட்டப்பெற்றதும்
 रौद्रेण உக்கிரமான
 वर्चसा ஒளியுடன்
 युक्तं கூடியதும்
 आकाशे ஆகாயத்தில்
 विमानं इव விமானம்போல்
 दीप्यमानं பிரகாசிக்கின்றதும்
 सूर्यवर्चसं சூரியனொளிகொண்
 டதும்

तडित्पताकागहनं மின்னல்போன்ற
 கொடிகளுற்றதும்
 दर्शितेन्द्रायुधायुधं { இந்திராயுதங்கள்போ
 ன்ற ஆயுதங்களை
 தோற்றவிப்பதும்
 धारासारं மழைத்தாரையை
 பொழியும்

अम्बुदं इव மேகம்போலவே
 शरधाराः சரமாரிகளை
 विमुञ्चन्तं பொழிகின்றதும்

मातले पश्य संरब्धमापतन्तं रथं रिपोः

मातले “மாதலியே!
 रिपोः சத்ருவினது

यथाऽपसव्यं पतता वेगेन महता पुनः । समरे हन्तुमात्मानं तथा तेन कृता मतिः ॥ १० ॥

महता “பெரும்
 वेगेन வேகத்துடன்
 अपसव्यं तथा அப்பிரதக்ஷிணமாக
 पुनः மீளவும் [வே
 पतता வரும்
 तेन அவனால் (ராவணனால்)

तदप्रमादमातिष्ठन्प्रयुद्धञ्च रथं रिपोः । विध्वंसयितुमिच्छामि वायुर्मेघसिञ्चितम् ॥ ११ ॥

तत् “ஆகையால்
 अप्रमादं ஜாக்கிரதையாய்
 आतिष्ठन् இருப்பவனாய்
 रिपोः சத்ருவின்
 रथं ரதத்தை நோக்கி
 प्रयुद्धञ्च எதிர்த்து செல்லுவாயாக.

मेघसङ्काशं மேகத்தை நிகர்த்த
 தும்
 वज्राभिर्मृष्टस्य வஜ்ராயுதத்தால்
 தாக்கப்பட்டு
 दीप्यतः வெடிக்கும்
 गिरेः மலைக்கு
 सदृशस्त्रं ஒத்த ஓலிகொண்டு
 आपः एतं எதிர்த்துவருவது
 तं அந்த [மான
 रथं ரதத்தை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 वेगेन வேகமாய்
 बालचन्द्रनतं இளம்பிறை சந்திரனை
 நிகர்த்து வளைந்த
 धनुः வில்லை
 विस्फारयन् वै நொணொளி செய்கின்ற
 सहस्राक्षस्य இந்திரனது [வராய்
 सार्थिं சாரதியாகிய
 मातलिं மாதலியைப்பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு புகன்
 றார் :

॥ ९ ॥

संरब्धं மிகவேகமாய்
 आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற
 रथं पश्य ரதத்தைப் பார்.

समरे போரில்
 आत्मानं தன்னை
 हन्तुं வதைத்துக்கொள்ள
 मतिः புத்தியானது
 कृता यथा கொள்ளப்பட்டிருக்
 கின்றதுபோலும்.

उत्थितं मेघं களம்பிய மேகத்தை
 वायुः காற்று
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 विध्वंसयितुं அவனை அழிக்க
 इच्छामि விரும்புகிறேன்.

अविकृष्यसंभ्रान्तमव्यग्रहृदयेक्षणम् । रश्मिसञ्चारनियतं प्रचोदय रथं द्रुतम् ॥ १२ ॥

अविकृष्य असंभ्रान्तं	“களைக்காமலும் கலவரங்கொள்ளாம	रश्मिसञ्चारनियतं	லகினை கொள்வதில் தவறாதவனாகவும்
अव्यग्र- हृदयेक्षणं }	உள்ளமும் திருஷ்டி- யும் ஜாக்கிரதை கொண்டும்	द्रुतं	வேகமாய்
		रथं	தேரை
		प्रचोदय	செலுத்துவாயாக.

कामं न त्वं समाधेयः पुरन्दररथोचितः । युयुत्सुरहमेकाग्रः स्मारये त्वां न शिक्षये ॥

पुरन्दर रथोचितः	“தேவேந்திரனது தேரைச் செலுத்திப் பழகிய	एकाग्रः	ஒப்பற்ற முயற்சி கொண்டு
त्वं	நீ	युयुत्सुः	போரிட விரும்பியவ னாய்
कामं	அதிகம்	त्वां	உனக்கு
समाधेयः न	எடுத்துக்காட்டப்பட வேண்டியவனல்லன்.	स्मारये	ஞாபகப்படுத்து கிறேன்.
अहं	நான்	शिक्षये न	கற்பிக்கவில்லை”

परितुष्टः स रामस्य तेन वाक्येन मातलिः । प्रचोदयामास रथं सुरसारथिसत्तमः ॥ १४ ॥

सुरसारथिसत्तमः	சிறந்த தேவசாரதி யான	तेन	அந்த
सः	அந்த	वाक्येन	வாக்யத்தால்
मातलिः	மாதலி	परितुष्टः	மிக ஆனந்தங்கொண்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	रथं	ரதத்தை [டவனாய்
		प्रचोदयामास	செலுத்தினான்.

अपसव्यं ततः कुर्वन्नावणस्य महारथम् । चक्रोत्क्षिप्तेन रजसा रावणं व्यवधानयत् ॥ १५ ॥

ततः	அப்பொழுது	चक्रोत्क्षिप्तेन	சக்கிரங்களால் கிளம்பிய
रावणस्य	ராவணனது	रजा	தூளியால்
महारथं	பெருந்தேரை	रावणं	ராவணனை
अपसव्यं	வலப்புறமாக	व्यवधानयत्	மறைத்தான்.
कुर्वन्	செய்துகொண்டு		

ततः क्रुद्धो दशप्रैवस्ताम्रविस्फारितेक्षणः । रथप्रतिमुखं रामं सायकैरवधूनयत् ॥ १६ ॥

ततः	அப்பொழுது	रथप्रतिमुखं	ரதத்திற்கு எதிராய் வரும்
दशप्रैवः	ராவணன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	सायकैः	பாணங்களால்
ताम्र विस्फारितेक्षणः	சிவந்து விரிந்த கண் களுற்றவனாய்	अवधूनयत्	தாக்கினான்.

धर्वणामर्षितो रामो धैर्यं रोषेण लम्भयन् । जग्राह सुमहावेगमैन्द्रं युधि शरासनम् ॥
शरांश्च सुमहातेजाः सूर्यरश्मिसमप्रभान् ॥ १७ ॥

சுமஹாஜை: மிக்க தேஜஸ்வியாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
யுதி போரில்
தர்வணாமர்ஷி: எதிர்ப்பதை பொருத்த
வராய்
ரோஷென கோபத்தால்
தேர்ய ஊக்கத்தை
லம்பயன் அதிகமாய்கொண்டவ
ராய்

சுமஹாவேகம் மிகச்சக்தி படைக்கப்
பெற்ற
ஏன்ட் இந்திரனது
சராசனம் வில்லையும்
சூர்யரஸிசம- } ஸூர்யனது கிரணங்
பமான } களை நிகர்த்த ஒளி
கொண்டவைகளான
சரான் ச பாணங்களையும்
ஜகராஹைக்கொண்டார்.

तदोपोढं महद्युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । परस्पराभिमुखयोर्द्वयोरिव सिंहयोः ॥ १८ ॥

தடா அப்பொழுது
தூசயோ: கொழுத்த
சிஹயோ: இவ சிம்மங்கள் போன்ற
வர்களாய்
அந்யோந்ய- } ஒருவரையொருவர்
வதகாங்க்ஷிணோ: } வதைக்க விரும்பி

பரஸ்பராபி- } ஒருவரோடொருவர்
சுதயோ: } எதிர்த்த அவ்விரு
வர்களுக்கு
மஹத் பெரும்
யுத் யுத்தமானது
உபோதம் நிகழலாயிற்று.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । समेयुर्द्वैरथं द्रष्टुं रावणक्षयकाङ्क्षिणः ॥ १९ ॥

தத: அப்பொழுது
ராவணசு- } ராவணனது அழிவை
காங்க்ஷிண: } இச்சிக்கும்
தேவா: தேவர்களும்
சகந்தர்வா: கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட

சிதா: சித்தர்களும்
பரமர்ஷய: ச மகர்ஷிகளும்
தீரதம் இருந்தவர்களுடன் நிக
தர்து பார்க்க [மும்பொரை
சமேயு: வந்தனர்.

समुत्पेतुरथोत्पाता दारुणा रोमहर्षणाः । रावणस्य विनाशाय राघवस्य जयाय च ॥ २० ॥

அத: அப்பொழுது
ரோமஹர்ஷணா: மாவிற்கூச்செறிவிக்
கின்றவைகளும்
தாரணா: மிக்க பயங்கரமான
வைகளுமான

உத்பாता: அபக்துனங்கள்
ராவணசு ராவணனது
வினாசாய அழிவிற்கும்
ராஹசு ஸ்ரீராமரது
ஜயாய ச வெற்றிக்காகவும்
சமூத்பேது: தோன்றலாயின.

ववर्ष रुधिरं देवो रावणस्य रथोपरि

॥ २१ ॥

தேவ: இந்திரன்
ராவணசு ராவணனது

ரதோபரி ரதத்தின்மீது
ரூபிர் ரத்தத்தை
வவர்ஷ வர்ஷித்தான்.

अधिक्वमसंभ्रान्तमव्यग्रहृदयेक्षणम् । रश्मिसञ्चारनियतं प्रचोदय रथं द्रुतम् ॥ १२ ॥

अधिक्वं	“களைக்காமலும்	रश्मिसञ्चारनियतं	லகாணை கொள்வதில்
असंभ्रान्तं	கலவாங்கொள்ளாம		தவறாதவனாகவும்
	லும்	द्रुतं	வேகமாய்
अव्यग्र- } हृदयेक्षणं	உள்ளமும் திருஷ்டி யும் ஜாக்கிரதை கொண்டும்	रथं	தேரை
		प्रचोदय	செலுத்துவாயாக.

कामं न त्वं समाधेयः पुरन्दररथोचितः । युयुत्सुरहमेकाग्रः स्मारये त्वां न शिक्षये ॥

पुरन्दर रथोचितः	{ “தேவேந்திரானது தேரைச் செலுத்திப் பழகிய	एकाग्रः	ஒப்பற்ற முயற்சி கொண்டு
त्वं	நீ	युयुत्सुः	போரிட விரும்பியவ னாய்
कामं	அதிகம்	त्वां	உனக்கு
समाधेयः न	எடுத்துக் காட்டப்பட வேண்டியவனல்லன்.	स्मारये	ஞாபகப்படுத்து கிறேன்.
अहं	நான்	शिक्षये न	கற்பிக்கவில்லை ”

परितुष्टः स रामस्य तेन वाक्येन मातलिः । प्रचोदयामास रथं सुरसारथिसत्तमः ॥ १४ ॥

सुरसारथिसत्तमः	சிறந்த தேவசாரதி யான	तेन	அந்த
सः	அந்த	वाक्येन	வாக்யத்தால்
मातलिः	மாதலி	परितुष्टः	மிக ஆனந்தங்கொண்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	रथं	ரதத்தை [டவனாய்
		प्रचोदयामास	செலுத்தினான்.

अपसव्यं ततः कुर्वन्नावणस्य महारथम् । चक्रोत्क्षिप्तेन रजसा रावणं व्यवधानयत् ॥ १५ ॥

ततः	அப்பொழுது	चक्रोत्क्षिप्तेन	சக்கிரங்களால்
रावणस्य	ராவணனது		கிளம்பிய
महारथं	பெருந்தேரை	रजसा	தூளியால்
अपसव्यं	வலப்புறமாக	रावणं	ராவணனை
कुर्वन्	செய்துகொண்டு	व्यवधानयत्	மறைத்தான்.

ततः क्रुद्धो दशग्रीवस्ताम्रविस्फारितेक्षणः । रथप्रतिमुखं रामं सायकैर्वधून्यत् ॥ १६ ॥

ततः	அப்பொழுது	रथप्रतिमुखं	ரதத்திற்கு எதிராய்.
दशग्रीवः	ராவணன்		வரும்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	रामं	ஸ்ரீராமரை
ताम्र विस्फारितेक्षणः	சிவந்து விரிந்த கண் களுற்றவனாய்	सायकैः	பாணங்களால்
		अवधून्यत्	தாக்கினான்.

धर्षणामर्षितो रामो धैर्यं रोषेण लम्भयन् । जग्राह सुमहावेगमैन्द्रं युधि शरासनम् ॥
शरांश्च सुमहातेजाः सूर्यरश्मिसमप्रभान् ॥ १७ ॥

சுமஹாஜை: மிக்க தேஜஸ்வியாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
யுதி போரில்
தர்ஷணமர்ஷித: எதிர்ப்பதை பொருத்த
வராய்
ரோஷேன கோபத்தால்
தேர்யம் ஊக்கத்தை
லம்பயன் அதிகமாய்கொண்டவ
ராய்

சுமஹவேகம் மிகச்சக்தி படைக்கப்
பெற்ற
பென்ட் இந்திரனது
சராசனம் வில்லையும்
சூர்யரஷ்மிசம- } ஸூர்யனது கிரணங்
ப்ரபான் } களை நிகர்த்த ஒளி
சரான் ச பாணங்களையும்
ஜக்ராஹ கைக்கொண்டார்.

तदोपोढं महद्युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । परस्पराभिमुखयोर्द्वयोरिव सिंहयोः ॥ १८ ॥

தடா அப்பொழுது
தூசயோ: கொழுத்த
சிंहயோ: இவ சிம்மங்கள் போன்ற
வர்களாய்
அந்யோந்ய- } ஒருவரையொருவர்
வத்காங்க்ஷிணோ: } வதைக்க விரும்பி

பரஸ்பராபி- } ஒருவரோடொருவர்
முகயோ: } எதிர்த்த அவ்விரு
வர்களுக்கு
மஹத் பெரும்
யுத்தம் யுத்தமானது
உபோதம் நிகழலாயிற்று.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । समेयुर्द्वैरथं द्रष्टुं रावणक्षयकाङ्क्षिणः ॥ १९ ॥

தத: அப்பொழுது
ராவணசு- } ராவணனது அழிவை
காங்க்ஷிண: } இச்சிக்கும்
தேவா: தேவர்களும்
சகந்த்வர்: கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட

சித்தா: சித்தர்களும்
பரமர்ஷய: ச மகரிஷிகளும்
த்வைரதம் இருதங்களுடன் நிக
தர்து பார்க்க [மும்போரை
சமேயு: வந்தனர்.

समुत्पेतुरथोत्पाता दारुणा रोमहर्षणाः । रावणस्य विनाशाय राघवस्य जयाय च ॥ २० ॥

அத: அப்பொழுது
ரோமஹர்ஷணா: மயிர்க்கூச்செறிவிக்
கின்றவைகளும்
தாரணா: மிக்க பயங்கரமான
வைகளுமான

உத்பாता: அபக்துனங்கள்
ராவணசு ராவணனது
வினாசாய அழிவிக்கும்
ராஹசு ஸ்ரீராமரது
ஜயாய ச வெற்றிக்காகவும்
சமூத்பேது: தோன்றலாயின.

ववर्ष रुधिरं देवो रावणस्य रथोपरि

॥ २१ ॥

தேவ: இந்திரன்
ராவணசு ராவணனது

ரதோபரி ரதத்தின்மீது
ரூதிரம் ரக்கத்தை
வவர்ஷ வர்ஷித்தான்.

वाता मण्डलिनस्तीक्ष्णा ह्यपसंव्यं प्रचक्रुः

॥ २२ ॥

वाता: हि காற்றுக்களும்

तीक्ष्णा:

க்ருரமானவைகளாய்

मण्डलिनः சுழலுற்று

अपसंव्यं

அப்பிரதக்ஷிணமாய்

प्रचक्रुः

சஞ்சரித்தன.

महद्भृकुलं चास्य भ्रममाणं नभःस्थले । येन येन रथो याति तेन तेन प्रधावति ॥ २३ ॥

महत् பெரும்

रथः

தேர்

गृध्रकुलं च கழுக்குட்டமும்

येन येन

எந்தெந்த வழியாய்

नभःस्थले ஆகாயத்தில்

याति

செல்கின்றதோ

भ्रममाणं வட்டமிடுவதாய்

तेन तेन

அவ்வவ்வழியாய்

अस्य இவனது

प्रधावति

திரிந்தன.

संध्यया चावृता लङ्का जपापुष्पनिकाशया । दृश्यते संप्रदीप्तेव दिवसेऽपि वसुन्धरा ॥ २४ ॥

जपापुष्पनिकाशया செம்பரத்தை மலரை

लङ्का च

இலங்கையும்

நிகர்த்த

संप्रदीप्ता

பற்றி எரியும்

संध्यया மாலையால்

वसुन्धरा

பூமிதலம்

दिवसे अपि பகலிலேயே

इव

போன்றவாறாய்

आवृता சூழப்பெற்ற

दृश्यते

காணப்பட்டது.

सनिर्घाता महोल्काश्च संप्रचेरुर्महास्वनाः

॥ २५ ॥

महोल्का: च பெருங்கொள்ளிகளும்

महास्वनाः

பெருமோசைகொண்

सनिर्घाता: இடியுடன் கூடியவை

டவைகளாய்

களாய்

संप्रचेरुः

விழுந்தன.

व्यषादयंस्ता रक्षांसि रावणस्य तदाऽहिताः

॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது

रावणस्य

ராவணனது

अहिता: தீயவைகளான

रक्षांसि

அரக்கர்களை

ता: அவைகள் (கொள்ளி

கள்)

व्यषादयन्

துன்புறுத்தின.

रावणश्च यतस्तत्र सञ्चाल वसुन्धरा । रक्षसां च प्रहरतां गृहीता इव बाहवः ॥ २७ ॥

रावणः ராவணன்

रक्षसां

அரக்கர்கள்

यतः च எங்கிருந்தானோ

प्रहरतां

அடிக்கும்பொழுது

तत्र அங்கு

बाहवः च

கைகளோவென்றால்

वसुन्धरा பூதலமானது

गृहीता: इव

பிடிக்கப்பட்டனபோ

सञ्चाल அசைந்தது.

லிருந்தன.

ताम्राः पीताः सिताऽश्वेताः पतिताः सूर्यरश्मयः । दृश्यन्ते रावणस्याङ्गे पर्वतस्येव धातवः॥

रावणस्य ராவணனுடைய

सूर्यरश्मयः

சூரியகிரணங்கள்

अङ्गे சரீரத்தில்

पतिताः

விழுந்தனவாய்

ताम्राः சிவந்தவைகளும்

पर्वतस्य

பர்வதத்தினிடம்

पीताः மஞ்சளானவைகளும்

धातवः

தாதுக்கள்

सिताश्वेताः வெளுத்தவைகளும்

इव

எவ்வாறோ அவ்வாறே

கருத்தவைகளுமான

दृश्यन्ते

காணப்பட்டன.

जघनेभ्यः स्फुलिङ्गाश्च नेत्रेभ्योऽश्रूणि सन्ततम् । मुमुचुस्तस्य तुरगास्तुल्यमग्निं च वारि च ॥

तस्य	அவனது	अग्निं च	தீயையும்
तुरगाः	குதிரைகள்	तुल्यं	அதற்கொப்பான
जघनेभ्यः	பின், தட்டுகளினின்று	वारि च	ஐந்தையும்
स्फुलिङ्गान्	தீப்பொறிகளையும்	सन्ततं	அடிக்கடி
नेत्रेभ्यः	கண்களினின்று	मुमुचुः	விட்டன.
अश्रूणि च	கண்ணுலங்களையும்		

एवंप्रकारा बहवः समुत्पाता भयावहाः । रावणस्य विनाशाय दारुणाः संप्रजज्ञिरे ॥

एवंप्रकाराः	இவ்வகையான	समुत्पाताः	அபசகுனங்கள்
दारुणाः	கொடூரமானவைகளும்	रावणस्य	ராவணனது
भयावहाः	அஞ்சு, தக்கவைகளும்	विनाशाय	அழிவின்பொருட்டு
बहवः	பல [மான]	संप्रजज्ञिरे	தோன்றின.

रामस्यापि निमित्तानि सौम्यानि च शुभानि च । बभूवुर्जयशंसीनि प्रादुर्भूतानि सर्वशः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	सौम्यानि च	மங்களமானவைகளும் மான
जयशंसीनि	ஜயத்தை சூசிப்பிக் கின்றவைகளும்	निमित्तानि	சகுனங்கள்
शुभानि च	நன்மை பயக்கத்தக்க வைகளும்	सर्वशः अपि	எங்கும்
		प्रादुर्भूतानि बभूवुः	தோன்றின.

निमित्तानि च सौम्यानि राघवः स्वजयाय च । दृष्ट्वा परमसंहृष्टो हतं मेने च रावणम् ॥

राघवः च	ஸ்ரீராமரும்	परमसंहृष्टः	மிகவுள்ளம் பூரித்தவ
स्वजयाय	தனது வெற்றிக்கான	रावणं च	ராவணனையும் [ராய்]
सौम्यानि	மங்கள்	हतं च	கொல்லப்பட்டவ
निमित्तानि	சகுனங்களை		தகவே
दृष्ट्वा	பார்த்து	मेने	தீர்மானித்தார்.

ततो निरीक्ष्यात्मगतानि राघवो रणे निमित्तानि निमित्तकोविदः ।

जगाम हर्षं च परां च निर्वृतिं चकार युद्धे ह्यधिकं च विक्रमम् ॥ ३९ ॥

निमित्तकोविदः	சகுனங்களை நன்கு ணர்ந்த	हर्षं च	உதஸ, ஹத்தையும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	परां	மிகுந்த
रणे	போரில்	निर्वृतिं च	மனநிம்மதியையும்
आत्मगतानि	தன்னிடம் தோன்றிய	जगाम	கொண்டார்.
निमित्तानि	சகுனங்களை	युद्धे हि	போரிலும்
ततः	அப்பொழுது	अधिकं च	மிகுந்த
निरीक्ष्य	பார்த்து	विक्रमं	பிரதாபத்தையும்
		चकार	கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टोत्तरशततमः सर्गः ॥

नयोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 109 ||

रामरावणयोः समसमरः—ராமராவணர்களது ஸமயுத்தம்.

ततः प्रवृत्तं सुकूरं रामरावणयोस्तदा । सुमहद्द्वैरथं युद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वलोक-	எல்லா உலகங்களுக்
ततः	அவ்விடத்தில்	भयावहं }	கும் பயத்தைத் தரு
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமருக்கும்,		வதுமான
	ராவணனுக்கும்	सुमहत	பெரும்
सुकूरं	மிகக்கொடியது	द्वैरथं	இருரதங்கள் கொண்ட
		युद्धं प्रवृत्तम्	போர் நிகழலாயிற்று.

ततो राक्षससैन्यं च हरीणां च महद्वलम् । प्रगृहीतप्रहरणं निश्चेष्टं समतिष्ठत ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	बलं च	சேனையும்
राक्षससैन्यं च	அரக்கர்களையும்	प्रगृहीतप्रहरणं	ஆயுதங்களைக் கைக்
हरीणां	வானரர்களின்	निश्चेष्टं	அசைவற்று[கொண்டு
महत्	பெரும்	समतिष्ठत	நின்றது.

संप्रयुद्धौ ततो दृष्ट्वा बलवन्नराक्षसौ । व्याक्षिप्तहृदयाः सर्वे परं विस्मयमागताः ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
संप्रयुद्धौ	நன்கு போரிடும்	व्याक्षिप्तहृदयाः	மனந்திகைத்தவர்
बलवन्नर-	பலசாலிகளான மானி		களாய்
राक्षसौ }	டரையும் அரக்களை	परं	மிகுந்த
	யும்	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
दृष्ट्वा	பார்த்து	आगताः	அடைந்தார்கள்.

नानाप्रहरणैर्व्यग्रैर्भुजैर्विस्मितबुद्धयः । तस्थुः प्रेक्ष्य च संग्रामं नाभिजग्मुः परस्परम् ॥ ४ ॥

विस्मितबुद्धयः	{ ஆச்சர்யத்தைக்கொண்ட மனத்தினர்	व्यग्रैः	துருதுருத்த
	களான அவர்கள்	भुजैः	கைகளுடன்
संग्रामं	போரை	तस्थुः	நின்றார்கள்.
प्रेक्ष्य च	பார்த்துக்கொண்டே	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
नानाप्रहरणैः	பல ஆயுதங்களைக்	अभिजग्मुः न	பொருதாதிருந்தார்
	கொண்டு		கள்.

रक्षसां रावणं चापि वानराणां च राघवम् । पश्यतां विस्मिताक्षणां सैन्यं चित्रमिवावभौ ॥

रावणं	ராவணனை	पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டி
रक्षसां च अपि	அரக்கர்களுக்கும்		ருக்கும்பொழுது
राघवं	ஸ்ரீராமரை	सैन्यं	சேனையானது
वानराणां च	வானரர்களுக்கும்	चित्रं	சித்திரம்
विस्मिताक्षणां	திகைத்த பார்வை	इव	போன்றவாறாய்
	கொண்டவர்களாக	आवभौ	விளங்கிற்று.

तौ तु तत्र निमित्तानि दृष्ट्वा रावणराघवौ । कृतबुद्धी स्थिरामर्षौ युयुधाते ह्यभीतवत् ॥

தौ	அந்த	அமீதவ	அச்சமற்றவர்களாய்
रावणराघवौ तु	ராவணனும், ஸ்ரீராம	कृतबुद्धी	மனவறுதின்கொண்ட
	ரும்		வர்களாய்
तत्र	அப்பொழுது	स्थिरामर्षौ	மிக்க கோபங்கொண்
निमित्तानि	சகுனங்களை		டவர்களாய்
दृष्ट्वा हि	கண்டும்	युयुधाते	போர் புரிந்தார்கள்.

जेतव्यमिति काकुत्स्थो मर्तव्यमिति रावणः । धृतौ स्ववीर्यसर्वस्वं युद्धेऽदर्शयतां तदा ॥

काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	धृतौ	நிச்சயங்கொண்டவர்
जेतव्यं	"வெற்றிகொள்ள		களாய்
	வேண்டும்"		
इति	என்றும்	तदा	அப்பொழுது
रावणः	ராவணன்	युद्धे	போரில்
मर्तव्यं	செத்தே தீரவேண்	स्ववीर्यसर्वस्वं	தங்களது முழு பலத்
	டும்."		தின் ஸாரத்தையும்
इति	என்றும்	अदर्शयताम्	காட்டிக்கொண்டார்
			கள்.

ततः क्रोधादशश्रीवः शरान्सन्धाय वीर्यवान् । मुमोच ध्वजमुद्दिश्य राघवस्य रथे स्थितम् ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய	रथे	ரதத்தில்
दशश्रीवः	தசகண்டன்	स्थितं	இருக்கின்ற
क्रोधात्	கோபத்துடன்,	ध्वजं	கொடியை
शरान्	பாணங்களை	उद्दिश्य	குறிவைத்து
सन्धाय	தொடுத்து,	मुमोच	விடுத்தான்.

ते शरास्तमनासाद्य पुरन्दररथध्वजम् । रथशक्तिं परामृश्य निपेतुर्धरणीतले ॥ ९ ॥

ते	அந்த	पुरन्दररथध्वजं	இந்திரனது ரதக்
शराः	பாணங்கள்		கொடியை
रथशक्तिं	ரதத்திலிருக்கும்	अनासाद्य	அணுகாது
परामृश्य	மோதி [சக்தியில்	धरणीतले	பூதலத்தில்
तं	அந்த	निपेतुः	வீழ்ந்தன.

ततो रामोऽभिसंकुद्धश्चापमायम्य वीर्यवान् । कृतप्रतिकृतं कर्तुं मनसा संप्रचक्रमे ॥ १० ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய	आयम्य	வளைத்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	कृतप्रतिकृतं	செய்ததற்கு மாறை
ततः	அப்பொழுது	कर्तुं	செய்ய
अभिसंकुद्धः	மிகச்சினந்தவராய்	मनसा संप्रचक्रमे	எண்ணினார்.
चापं	வில்லை		

रावणध्वजमुद्दिश्य मुमोच निशितं शरम् । महासर्पमिवासहं ज्वलन्तं स्वेन तेजसा ॥११॥

निशितं	கூரியதும்	तेजसा	ஒளியால்
महासर्प	பெரும்பாம்பு	ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
इव	போன்றதும்	शरं	பாணமொன்றை
असहं	சகிக்கவொண்ணாததும்	रावणध्वजं	ராவணன் கொடியை
स्वेन	தனது	उद्दिश्य	குறிவைத்து
		मुमोच	விடுத்தார்.

जगाम स महीं छित्वा दशग्रीवध्वजं शरः ॥ १२ ॥

सः शरः	அந்த பாணமானது	छित्वा	துண்டித்துவிட்டு
दशग्रीवध्वजं	தசகண்டனது த்வஜத்தை	महीं	பூமிக்குள்
		जगाम	சென்றது.

स निकृत्तोऽपतद्भूमौ रावणस्य रथध्वजः ॥ १३ ॥

रावणस्य	ராவணனது	निकृत्तः	அறுக்கப்பட்டு
सः	அந்த	भूमौ	பூமியில்
रथध्वजः	ரதத்தின் த்வஜமானது	अपतत्	விழுந்தது.

ध्वजस्योन्मथनं दृष्ट्वा रावणः सुमहाबलः । संप्रदीप्तोऽभवत्क्रोधादमर्षात्प्रदहन्निव ॥ १४ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியான	प्रदहन् इव	பொசுக்குகின்றவன் போலாய்
रावणः	ராவணன்	क्रोधात्	கோபத்தால்
ध्वजस्य	த்வஜத்தின்	संप्रदीप्तः	மிக்க ஜ்வலிக்கின்றவ
उन्मथनं दृष्ट्वा	அழிவைப் பார்த்தது,	अभवत्	ஆனான் [னாய்
अमर्षात्	பொறுத்தன்மையால்		

स रोषवशमापन्नः शरवर्षं महद्भमन् । रामस्य तुरगान्दीप्तैः शरैर्विव्याध रावणः ॥ १५ ॥

सः	அந்த	वमन्	வந்தித்துக்கொண்டு
रावणः	ராவணன்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
रोषवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்டவனாய்	तुरगान्	குதிரைகளை
महत्	பெரும்	दीप्तैः	ஜ்வலிக்கின்ற
शरवर्षं	சரவர்த்தை	शरैः	பாணங்களால்
		विव्याध	எய்தான்.

ते विद्धा हरयस्तत्र नास्वलन्नापि बभ्रुः । बभ्रुः स्वस्थहृदयाः पद्मनालैरिवाहताः ॥

तत्र	அப்பொழுது	आहताः इव	அடிக்கப்பட்டவை
विद्धाः	அடிக்கப்பட்டவை		கள் போலவே
	களான	स्वस्थहृदयाः	மனநிம்மதிகொண்ட
ते	அந்த		வைகளாய்
हरयः	குதிரைகள்,	बभ्रुः	இருந்தன.
पद्मनालैः	தாமரைத்தண்டு	अस्व उन् न	தடுமாறவில்லை.
	களால்	बभ्रुः न अपि	கலவரமுறாதுமிருந்தன.

तेषामसंभ्रमं दृष्ट्वा वाजिनां रावणस्तदा । भूय एव सुसंकुदः शरवर्षं मुमोच ह ॥ १७ ॥

रावणः	ராவணன்	दृष्ट्वा	பார்த்து
तदा	அப்பொழுது	सुसंकुदः	மிகக்கோபங்கொண்டவனாய்
तेषां	அந்த		
वाजिनां	குதிரைகளின்	भूयः एव	மீளவும்
असंभ्रमं	கலவரமடையாத் தன்மையை	शरवर्षं	பாணவார்ஷத்தை
		मुमोच ह	விடுத்தான்.

गदाश्च परिघाश्चैव चक्राणि मुसलानि च । गिरिशृङ्गाणि वृक्षाश्च तथा शूलपरश्वधान् ॥
मायाविहितमेतत्तु शस्त्रवर्षमपातयत् । तुमुलं त्रासजननं भीमं भीमप्रतिस्वनम् ॥ १९ ॥

गदाः च	கதைகளையும்	तुमुलं	கலவரமுண்டாக்குவதும்
परिघाः च	உழலைத்தடிகளையும்		
चक्राणि एव	சக்ராயுதங்களையும்	त्रासजननं	பயத்தை விளைவிப்பதும்
मुसलानि च	முஸலாயுதங்களையும்		
गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்	भीमं	க்ரூரமானதும்
वृक्षान् च	விருக்தங்களையும்	भीमप्रतिस्वनं	பயங்கரமான ஒலி
शूलपरश्वधान् तथा	சூலங்களையும், கோட		கொண்டதுமான
एतत्	இந்த [ரிகளையும்		
मायाविहितं	மாயையால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்	शस्त्रवर्षं तु	ஆயுதவார்ஷத்தையும்
		अपातयत्	பிரயோகித்தான்.

तद्वर्षमभवयुद्धे नैकशस्त्रमयं महत् । विमुच्य राघवरथं समन्ताद्वा नरे बले ॥ २० ॥

युद्धे	போரில்	राघवरथं	ஸ்ரீராமரதுரத்தத்தை
नैकशस्त्रमयं	பல ஆயுதங்கள் மயமான	विमुच्य	விட்டுவிட்டு
		वानरे	வானர
तत्	அந்த	बले	சைன்யத்தில்
महत्	பெரும்	समन्ताः	நாற்புறமும்
वर्षं	வார்ஷமானது	अभवत्	விழுந்தது.

सायकैरन्तरिक्षं च चकाराशु निरन्तरम् ॥ २१ ॥

सायकैः	பாணங்களால்	निरन्तरं	வெளியற்றதாய்
अन्तरिक्षं च	ஆகாசத்தையும்	आशु	விரைவில்
		चकार	செய்தான்.

सहस्रशस्ततो बाणानश्रान्तहृदयोद्यमः । मुमोच च दशग्रीवो निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥ २२ ॥

अश्रान्तहृदयोद्यमः	சலியாமனதும் முயற் செய்க்கொண்ட	ततः	அப்பொழுது
दशग्रीवः	ராவணன்	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான
निःसङ्गेन	நவிரக்கமற்ற	बाणान्	பாணங்களை
अन्तरात्मना च	உள்ளத்துடன்	मुमोच	விடுத்தான்.

व्यायच्छमानं तं दृष्ट्वा तत्परं रावणं रणे । प्रहसन्निव काकुत्स्थः सन्दधे सायकाञ्छितान् ॥

काकुत्स्थः	கூராமர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तं	அந்த	प्रहसन् इव	புன்னகைகொண்டு
रावणं	ராவணனை	शितान्	கூரிய
रणे	போரில்	सायकान्	பாணங்களை
तत्परं	ஊக்கங்கொண்டு	संदधे	தொடுத்தார்.
व्यायच्छमानं	எய்பவனாய்		

स मुमोच ततो बाणाव्रणे शतसहस्रशः । तान्दृष्ट्वा रावणश्चक्रे स्वशरैः खं निरन्तरम् ॥

सः	அவர்	रावणः	ராவணன்
ततः	அப்பொழுது	तान्	அவைகளை
रणे	போரில்	दृष्ट्वा	கவனித்து
शतसहस्रशः	நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும்	स्वशरैः	தனது பாணங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	खं	ஆகாயத்தை
मुमोच	விடுத்தான்.	निरन्तरं	இடைவெளியற்றதாய்
		चक्रे	செய்தான்.

ततस्ताभ्यां प्रमुक्तेन शरवर्षेण भास्वता । शरबद्धमिवाभाति द्वितीयं भास्वदम्बरम् ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	शरबद्धं	சரங்களால் கட்டப் பட்ட
ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்	भास्वत्	பிரகாசிக்கும்
प्रमुक्तेन	விடப்பட்டதும்	द्वितीयं	மற்றொரு
भास्वता	பிரகாசிக்கின்றது	अम्बरं इव	ஆகாயம்போல்
	மான	आभाति	விளங்குகிறது.
शरवर्षेण	பாணவார்ஷத்தால்		

நானிமித்தோ஽भवद्वाणो नातिभेत्ता न निष्फलः । तथा विसृजतो वाणान्नामरावणयोर्मृधे ॥

மூதே	போரில்	அனிமித்த:	குறிதப்பினதாக
तथा	அவ்வண்ணமாய்	अभवत् न	ஆகவில்லை.
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமரும் ராவணனும்	अतिभेत्ता	வேறுகுறியில் பாய்ந்ததாகவும்
वाणान्	பாணங்களை	न	ஆகவில்லை.
विसृजतोः	விடுகையில்	निष्फलः	பயனற்றதாக
व णः	பாணமானது	न	ஆகவில்லை.

प्रायुद्धयतापविच्छिन्नमस्यन्तौ सव्यदक्षिणम् । चक्रतुश्च शरौघैस्तौ निरुच्छ्वासमिवाम्बरम् ॥

सव्यदक्षिणं	வலமாகவும் இடமாகவும்	शरौघैः	பாணஜாலங்களால்
अविच्छिन्नं	இடைவிடாது	अम्बरं	ஆகாயத்தை
अस्यन्तौ	எப்பவர்களாய்	इव	முற்றும்
प्रायुध्यतां	போரிட்டார்கள்.	निरुच्छ्वासं च	இடைவெளியற்றதாகவே
तौ	அவர்கள்	चक्रतुः	செய்தார்கள்.

नान्तरं ददृशे किञ्चित्पश्यद्भिरनिमेषणम् । भूमिष्ठैः कपिरक्षोभिः स्वस्थैर्वा देवदानवैः ॥

अनिमेषणं	இமைகொட்டாது	स्वस्थैः	வானத்திலிருக்கின்ற
पश्यद्भिः	பார்க்கும்	देवदानवैः वा	தேவர்களாலும் அசு
भूमिष्ठैः	பூமியிலிருக்கும்	किञ्चित्	சிறிது [ரர்களாலும்
कपिरक्षोभिः	வானரர்களாலும்	अन्तरं	இடமும்
	அரக்கர்களாலும்	ददृशे न	காணப்படவில்லை.

रावणस्य ह्यात्रामो ह्यात्रामस्य रावणः । जघ्नतुस्तौ तथाऽन्योन्यं कृतानुकृतकारिणौ ॥

रावणस्य	ராவணனது	तथा	அவ்வண்ணமாய்
ह्यान्	குதிரைகளை	अन्योन्यं	ஒருவர்க்கொருவர்
रामः	ஸ்ரீராமரும்,	कृतानुकृतकारिणौ	செய்யப்பட்டதற்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது		மாறு. செய்பவர்
ह्यान्	குதிரைகளை		களாய்
रावणः	ராவணனும்	जघ्नतुः	புடைத்துக்கொண்டார்கள்.
तौ	அவ்விருவர்களும்		

एवं तौ तु सुसंकुद्धौ चक्रतुर्दुष्टमद्भुतम् । मुहूर्तमभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ ३० ॥

एवं	இவ்வண்ணமாய்	चक्रतुः	செய்தார்கள்.
तौ तु	அவ்விருவர்களும்	मुहूर्तं	சிறிதுகாலம்
सुसंकुद्धौ	மிகக்கோபங்கொண்டவர்களாய்	युद्धं	யுத்தமானது
अद्भुतं	ஆச்சர்யமான	तुमुलं	மிகக் குழப்பமாகவும்
युद्धं	போரை	रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறிவிப்ப
		अभवत्	இருந்தது. [தாகவும்]

प्रयुध्यमानौ समरे महाबलौ शितैः शरै रावणलक्ष्मणाग्रजौ ।

ध्वजावपातेन स राक्षसाधिपो भृशं प्रचुक्रोध तदा रघूत्तमे

॥ ३१ ॥

महाबलौ	மகாபலசாலிகளான
रावणलक्ष्मणाग्रजौ	ராவணனும் ஸ்ரீராம
	ரும்
समरे	போரில்
शितैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
प्रयुध्यमानौ	போரிட்டுக்கொண்
	டார்கள்.

तदा	அப்பொழுது
ध्वजावपातेन	தவஜத்தின் நாசத்
	தால்
सः	அந்த
राक्षसाधिपः	ராவணமன்னன்
रघूत्तमे	ஸ்ரீராமவரிடத்தில்
भृशं	மிக
प्रचुक्रोध	கோபங்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19745

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5070

दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१० ॥

रावणशिरश्छेदः—ராவணனது தலையை வெட்டுவது.

तौ तदा युद्धयमानौ तु समरे रामरावणौ । ददृशुः सर्वभूतानि विस्मितेनान्तरात्मना ॥

तदा	அப்பொழுது
समरे	போரில்
युद्धयमानौ	போரிடும்
तौ	அந்த
रामरावणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் ராவ
	ணனையும்

सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
विस्मितेन	ஆச்சர்யமுற்ற
अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

अर्दयन्तौ तु समरे तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । परस्परमभिक्रुदौ परस्परमभिद्रुतौ ॥

परस्परवधे युक्तौ घोररूपौ बभूवतुः

॥ २ ॥

तु	அப்பொழுது
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
तौ	அந்த
स्यन्दनोत्तमौ	சிறந்த ரதங்களிரண்
	டும்
समरे	போரில்
अर्दयन्तौ	துன்புறுத்துபவை
	களாய்
परस्परं	ஒன்றிற்கொன்று

अभिक्रुदौ	சினங்கொண்டு
परस्परं	ஒன்றை ஒன்று
अभिद्रुतौ	எதிர்த்தவைகளாய்
परस्परवधे	ஒன்றையொன்று
	வதைப்பதில்
युक्तौ	சுடுபட்டனவாய்
घोररूपौ	பயங்கரமான தோற்
	றங்கொண்டனவாய்
बभूवतुः	இருந்தன.

मण्डलानि च वीथीश्च गतप्रत्यागतानि च । दर्शयन्तौ बहुविधां सूतसारथ्यजां गतिम् ॥

मण्डलानि च	மண்டலகதிகளையும்	सूतसारथ्यजां	{ தேர்ப்பாகன் தே
वीथी: च	நேர்கதிகளையும்		ரோட்டும் சாமர்த்
गतप्रत्या-	எதிர்த்துவருதல்களையும்	गति	தியத்தால் விளைந்த
गतानि च }	யும் எதிர்த்துப்போ	दर्शयन्तौ	கமனத்தை
	தல்களையும் ஆகிய		அவர்கள் காட்டி-
बहुविधां	பலவிதமான		நின்றன.

अर्द्यन्नावणं रामो राघवं चापि रावणः । गतिवेगं समापन्नौ प्रवर्तननिवर्तने ॥ ४ ॥

रावणं	*ராவணனை	च	அப்படியே தாக்கியும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रवर्तननिवर्तने	முன்னே குதலிலும்
अर्द्यन्	தாக்கியும்		பின்வருதலிலும்
राघवं अपि	ஸ்ரீராமரையும்	गतिवेगं	கடுகிய கதியை
रावणः	ராவணன்	समापन्नौ	கொண்டார்கள்.

क्षिपतोः शरजालानि तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । चेरतुः संयुगमहीं सासारौ जलदौ यथा ॥

शरजालानि	பாணஜாலங்களை	सासारौ	வர்ஷிக்கும்
क्षिपतोः	பொழியும்	जलदौ	இருமேகங்கள்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	यथा	போன்றவாறாய்
तौ	அந்த	संयुगमहीं	போர்க்களத்தில்
स्यन्दनोत्तमौ	இருசிறந்த ரதங்களும்	चेरतुः	சஞ்சரித்தன.

दर्शयित्वा तथा तौ तु गतिं बहुविधां रणे । परस्परस्याभिमुखौ पुनरेवावतस्थतुः ॥ ६ ॥

तौ तु	அவ்விருவர்களும்	दर्शयित्वा	காட்டி
रणे	போரில்	परस्परस्य	ஒன்றுக்கொன்று
तथा	அவ்வண்ணமே	अभिमुखौ	எதிர் முகமானவை
बहुविधां	பலவிதமான	पुनः एव	மீளவும் [களாய்
गतिं	கதியை	अवतस्थतुः	பொருதிநின்றன.

धुरं धुरेण रथयोर्वक्त्रं वक्त्रेण वाजिनाम् । पताकाश्च पताकाभिः समेयुः स्थितयोस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	वक्त्रं	முகம்
स्थितयोः	பொருதிநின்ற	वक्त्रेण	முகத்தோடும்
रथयोः	ரதங்களின்	पताकाः	கொடிகள்
धुरं	நுகம்	पताकाभिः च	கொடிகளோடும்
धुरेण	நுகத்தோடும்	समेयुः	தாக்கிக்கொண்டன.
वाजिनां	குதிரைகளின்		

रावणस्य ततो रामो धनुर्मुक्तैः शितैः शरैः । चतुर्भिश्चतुरो दीप्तैर्हयान्प्रत्यपसर्पयत् ॥ ८ ॥

ततः	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
रामः	ஸ்ரீராமர்	रावणस्य	ராவணனது
धनुर्मुक्तैः	வில்லினின்று விடுக்க	चतुरः	நான்கு
दीप्तैः	ஜ்வலிக்கும் [ப்பட்ட	हयान्	குதிரைகளை
शितैः	கூரிய	प्रत्यपसर्पयत्	திரும்பி ஓடச்செய்
चतुर्भिः	நான்கு		தார்

स क्रोधवशमापन्नो ह्यानामपसर्पणे । सुमोच निशितान्बाणान्नाघवाय निशाचरः ॥ ९ ॥

सः	அந்த	हयानां अपसर्पणे	குதிரைகள் ஓடுவதில்
निशाचरः	அரக்கன்	राघवाय	ஸ்ரீராமர்மீது
क्रोधवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்டவ	निशितान्	கூரிய
	னாப்	बाणान्	பாணங்களை
		सुमोच	விடுத்தான்.

सोऽतिविद्धो बलवता दशग्रीवेण राघवः । जगाम न विकारं च न चापि व्यथितोऽभवत् ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	विकारं च	கலவரத்தையும்
बलवता	பலசாலியாகிய	जगाम न	கொள்ளவில்லை;
दशग्रीवेण	தசகண்டனால்	व्यथितः अपि च	வருத்தமுற்றவராக
अतिविद्धः	எய்யப்பட்டவராய்	अभवत् न	ஆகவில்லை. [வும்.

चिक्षेप च पुनर्बाणान्वज्रपातसमस्वनान् । सारथिं वज्रहस्तस्य समुद्दिश्य निशाचरः ॥

निशाचरः	அரக்கன்	वज्रपातसमस्वनान्	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
वज्रहस्तस्य	இந்திரனது		த்த ஒலிகொண்ட
सारथिं	சாரதியை	बाणान्	பாணங்களை
समुद्दिश्य	குறிவைத்து	चिक्षेप	விடுத்தான்.
पुनः च	மீளவும்		

मातलेस्तु महावेगाः शरीरे पतिताः शराः । न सूक्ष्ममपि संमोहं व्यथां वा प्रददुर्युधि ॥

युधि	போரில்	पतिताः	பாய்ந்தவைகளாய்
महावेगाः	மகாவேகங்கொண்ட	व्यथां वा	வேதனையைத்தான
शराः	பாணங்கள்		கட்டும்
तु	அப்பொழுது	संमोहं	கலவரத்தைத்தான
मातलेः	மாதலியினது	सूक्ष्मं अपि	சிறிதும் [கட்டும்
शरीरे	சரீரத்தில்	प्रददुः न	உண்டாக்கவில்லை.

तया धर्षणया क्रुद्धो मातलेर्न तथाऽऽत्मनः । चकार शरजालेन राघवो विमुखं रिपुम् ॥

राघवः श्रीरामர்
मातलेः मातலிக்கு
तया अந்த
धर्षणया பரிபவத்தால்
क्रुद्धः கோபங்கொண்டார்.
आत्मनः தன்விஷயத்தில்

तथा न அவ்விதம் கோபங்
கொள்ளவில்லை.
शरजालेन பாணஜாலத்தால்
रिपुं சத்ருவை
विमुखं உள்ளம் உதரலெடுத்
चकार செய்தார். [தவனாய்]

विंशतं त्रिंशतं षष्टिं शतशोऽथ सहस्रशः । मुमोच राघवो वीरः सायकान्स्यन्दने रिपोः ॥

वीरः சூரராகும்
राघवः श्रीरामர்
रिपोः சத்ருவின்
स्यन्दने ரதத்தில்
सायकान् பாணங்களே.
विंशतं இருபதாகவும்

विंशतं முப்பதாகவும்
षष्टिं அறுபதாகவும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
अथ அப்பொழுது
मुमोच விடுத்தார்.

रावणोऽपि ततः क्रुद्धो रथस्थो राक्षसेश्वरः । गदामुसलवर्षेण रामं प्रत्यर्दयद्रणे ॥ १५ ॥

रथस्थः ரதத்திலிருக்கும்
राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः अपि ராவணனும்
ततः அப்பொழுது
क्रुद्धः கோபங்கொண்டு
रणे போரில்

रामं श्रीरामரை
गदामुसल-} கதாயுதங்கள் முசலா
वर्षेण } யுதங்கள் இவைக
प्रत्यर्दयत् எதிர்த்துத்தான் புறுத்
தினன்.

तत्पवृत्तं महद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम्

॥ १६ ॥

तत् अந்த
महत् பெரும்
युद्धं போரானது

तुमुलं மிகக்கலவரமாகவும்
रोमहर्षणं மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
पवृत्तम् நிகழ்ந்தது. [தாகவும்]

गदानां मुसलानां च परिघाणां च निस्वनैः । शराणां पुङ्खपातैश्च क्षुभिताः सप्त सागराः ॥

सप्त ஏழு
सागराः சமுத்திரங்களும்
गदानां கதைகளுடையவும்
मुसलानां च முசலாயுதங்களுடைய
வும்

परिघाणां च உழலைத்தடிகளுடைய
निःस्वनैः ஒலிகளாலும். [வும்
शराणां பாணங்களின்
पुङ्खपातैः च முனைப்பாய்ச்சல்
களாலும்
क्षुभिताः கலக்கமுற்றன.

क्षुब्धानां सागाराणां च पातालतलवासिनः । व्यथिताः पन्नगाः सर्वे दानवाश्च सहस्रशः ॥

सागाराणां சமுத்திரங்கள்
क्षुब्धानां च கலக்கமுறுகையில்
पातालतलवासिनः பாதாள உலகில்
வசிக்கும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான

पन्नगाः பன்னகர்களும்
दानवाः தானவர்களும்
सर्वे च யாவரும்
व्यथिताः வேதனையுற்றார்கள்.

चकम्पे मेदिनी कृत्स्ना सशैलवनकानना । भास्करो निष्प्रभश्चासीन्न ववौ चापि मारुतः॥

சசைலவன- }	மலைகளும் வனங்களும்	भास्करः च	சூரியனும்
கானநா }	சோலைகளும் உள்	निष्प्रभः	ஒளிமழுங்கியவனாய்
மேடிநி	பூமி [ளிட்ட	आसीत्	இருந்தான்.
கூத்ஸா	முழுதும்	मारुतः अपि च	காற்றும்
चकम्पे	அதிர்ந்தது.	ववौ न	வீசவில்லை.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । चिन्तामापेदिरे सर्वे सकिन्नरमहोरगाः ॥

ततः	அப்பொழுது	सकिन्नरमहोरगाः	கின்னரர்களும் மகோ
देवाः	தேவர்களும்		ரகர்களுமுள்ளிட்ட
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள்ளிட்ட	सर्वे	யாவரும்
सिद्धाः	சித்தர்களும்	चिन्तां	கவலைபை
परमर्षयः च	மகரிஷிகளும்	आपेदिरे	அடைந்தார்கள்.

स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्यस्तु लोकास्तिष्ठन्तु शाश्वताः ।

जयतां राघवः संख्ये रावणं राक्षसेश्वरम्

॥ २१ ॥

एवं जपन्तोऽपश्यंसे देवाः सर्षिगणास्तदा । रामरावणयोर्युद्धं सुघोरं रोमहर्षणम् ॥ २२ ॥

तदा	அப்பொழுது	रावणं	ராவணனை
ते	அந்த	जयतां	வெற்றிகொண்டு
सर्षिगणाः	ரிஷிகணங்களோடு கூடிய		விளங்கட்டும்"
देवाः	தேவர்கள்	एवं	என்றவாயும்
गोब्राह्मणेभ्यः तु	"பசுக்களுக்கும் பிரா	जपन्तः	(தேய்வங்களைப்) பிரா
	மணர்களுக்கும்		ர்த்திப்பவர்களாய்
स्वस्ति	கேதமமுண்டாகட்டும்.	रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களு
लोकाः	லோகங்கள்		டைய
शाश्वताः	அழிவற்றவைகளாய்	सुघोरं	மிகப்பங்கரமானதும்
तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.	रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்சேறிவிப்
राघवः	ஸ்ரீராமர்		பதுமான
संख्ये	போரில்	युद्धं	யுத்தத்தை
राक्षसेश्वरं	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	अपश्यन्	பார்த்துக்கொண்டி
			ருந்தார்கள்.

गन्धर्वाप्सरसां सङ्घा ददृशुर्युद्धमद्भुतम्

॥ २३ ॥

गन्धर्वाप्सरसां	{ கந்தர்வர்களுடைய	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
	வும் அப்ஸரஸ்களு	युद्धं	போரை
सङ्घाः	டையவும்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.
	கூட்டங்களும்		

गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः । रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥ २४ ॥
 एवमूचुस्तदालोक्य युद्धं ते रोमहर्षणम् ॥ २५ ॥

ते அவர்கள்
 तत् अந்த
 रोमहर्षणं மயிர்க்கூச்செறிவிப்
 युद्धं யுத்தத்தை [பதான
 आलोक्य கவனித்து
 एवं பின்வருமாறு
 ऊचुः மொழிந்தார்கள்:
 गगनं “ஆகாயமானது
 गगनाकारं ஆகாயத்தையே
 நிகர்த்தது.

सागरः சமுத்திரமானது
 सागरोपमः சமுத்திரத்திற்கே
 நிகரானது.
 रामरावणयोः ஸ்ரீராமராவணர்
 கருடைய
 युद्धं போரானது
 रामरावणयोः } ஸ்ரீராமராவணர்களு
 इव } டையதையே நிகர்த்
 தது.”

ततः क्रुद्धो महाबाहू रघूणां कीर्तिवर्धनः । संधाय धनुषा रामः शरमाशीविषोपमम् ॥
 रावणस्य शिरोऽच्छिनच्छ्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् । तच्छिरः पतितं भूमौ दृष्टं लोकैस्त्रिभिस्तदा ॥

महाबाहुः மகாபாகுவும்
 रघूणां ரகுவம்சத்தவர்
 கருக்கு
 कीर्तिवर्धनः புகழைப் பெருக்குபவ
 रामः ஸ்ரீராமர் [ருமான
 ततः அப்பொழுது
 क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
 வராய்
 आशीविषोपमं சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
 शरं பாணத்தை
 धनुषा வில்லில்
 सन्धाय சூட்டி

रावणस्य ராவணனுடைய
 श्रीमौ कार्त्तिकोण्डलம்
 ज्वलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கும் குண்ட
 லங்கருடையதுமான
 शिरः தலையை
 अच्छिनत् அறுத்தெறிந்தார்.
 तदा அப்பொழுது
 त्रिभिः लोकैः மூவுலகங்களாலும்
 तत् शिरः அந்த சிரசானது
 भूमौ பூமியில்
 पतितं விழுந்ததாய்
 दृष्टम् பார்க்கப்பட்டது.

तस्यैव सदृशं चान्यद्रावणस्योत्थितं शिरः । तत्क्षिप्रं क्षिप्रहस्तेन रामेण क्षिप्रकारिणा ॥
 द्वितीयं रावणशिरश्छिन्नं संयति सायकैः । छिन्नमात्रं तु तच्छीर्षं पुनरन्यत्स दृश्यते ॥

रावणस्य ராவணனிடம்
 तस्य அதற்கு
 सदृशं சமானமான
 अन्यत् शिरः च एव வேறு தலையும்
 उत्थितं உண்டானது.
 तत् அந்த
 द्वितीयं இரண்டாவதான
 रावणशिरः ராவணசிரஸானது
 क्षिप्रहस्तेन கைவேகங்கொண்ட
 வரும்
 क्षिप्रकारिणा எதையும் விரைவில்
 செய்பவருமான

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 क्षिप्रं விரைவில்
 संयति போரில்
 सायकैः கணைகளால்
 छिन्नं அறுக்கப்பட்டது.
 तत् शीर्षं அந்த தலை
 छिन्नमात्रं तु அறுக்கப்பட்டவளவி
 अन्यत् வேறொன்று [லேயே
 पुनः மீளவும்
 दृश्यते स தோன்றியது.

மம	எனக்கு
பிராயசிகா:	நம்பத்தக்கவைகளோ,
தே	அந்த
இமே	இந்த
சாய நா:	பாண்டுகள்
சர்வீ	எல்லாம்
யேன	எக்காரணத்தால்
ராவணே	ராவணனிடம்
மந்ததேஜச:	பிரதாபம் குன்றின
	வாயினவோ
தவ்	அந்த
காரணம்	காரணம்
கிங்ஸ்	எதுவோ?"

इति चिन्तापरश्वासीदप्रमत्तश्च संयुगे । वर्ष शरवर्षाणि राघवो रावणोरसि ॥ ३५ ॥

राघवः च	ஸ்ரீராமரும்	अप्रमत्तः च	ஜாக்கிரதையுற்றவரா
इति	மேற்கண்டவாறு		கவே
चिन्तापरः	சிந்தையில் ஆழ்ந்தவ	शरवर्षाणि	பாணவர்ஷங்களை
आसीत्	இருந்தார். [ராய்	रावणोरसि	ராவணன் து மார்பில்
संयुगे	போரில்	वर्ष	வர்ஷித்தார்.

रावणोऽपि ततः क्रुद्धो रथस्थो राक्षसेश्वरः । गदामुसलवर्षेण रामं प्रत्यर्दयद्रणे ॥ ३६ ॥

ततः	அப்பொழுது	रामं	ஸ்ரீராமரை
रथस्थः	ரதத்திலிருக்கும்	गदामुसल-}	கதைகளுடையவும்,
राक्षसेश्वरः	ராக்கசஸமன்னனாகிய	वर्षेण }	முஸலையுதங்களு
रावणः अपि	ராவணனும்		டையவும் வர்ஷத்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ		தால்
रणे	போரில் [ராய்	प्रत्यर्दयत्	எதிர்த்துத்தாக்கினான்.

तत्प्रवृत्तं महद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । अन्तरिक्षे च भूमौ च पुनश्च गिरिमूर्धनि ॥ ३७ ॥

तत्	அந்த	भूमौ च	பூமியிலும்
महत्	பெரும்	तुमुलं पुनः	மிக்க பயங்கரமாயும்
युद्धं	போரானது	रोमहर्षणं	மயிர்க்கச்செறிவிப்ப
गिरिमूर्धनि च	மலைச்சிகரத்திலும்		தாயும்
अन्तरिक्षे च	ஆகாயத்திலும்	प्रवृत्तम्	நடைபெற்றது.

देवदानवयक्षाणां पिशाचोरगरक्षसाम् । पश्यतां तन्महद्युद्धं सर्वरात्रमवर्तत ॥ ३८ ॥

देवदानव- }	தேவர்களும் தானவர்	सर्वरात्रं	இராமுமுமையும்
यक्षाणां }	களும் யக்ஷர்களும்	तत्	அந்த
पिशाचोरा- }	பிசாசர்களும் உரகர்க	महत्	பெரும்
रक्षसां }	ளும் ராக்கஸர்களும்	युद्धं	போர்
पश्यतां	பார்க்கும்பொழுதே	अवर्तत	நிகழ்ந்தது.

नैव रात्रं न दिवसं न मुहूर्तं न च क्षणम् । रामरावणयोर्युद्धं विराममुपगच्छति ॥ ३९ ॥

रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களின்	न	ஒய்வு கொள்ளவில்லை.
युद्धं	போரானது	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தநேரத்
रात्रं एव	இரவிலும்		திலும்
विरामं	ஒய்வை	न	ஒய்வு கொள்ளவில்லை.
उपगच्छति न	அடையவில்லை.	क्षणं च	ஓர் விநாடியிலுங்கூட
दिवसं	பகலிலும்	न	ஒய்வு கொள்ளவில்லை.

दशरथसुतराक्षसेन्द्रयोजयमनवेक्ष्य रणे स राघवस्य ।

सुरवररथसारथिर्महान्नगगतमेनमुवाच वाक्यमाशु

॥ ४० ॥

सः	அந்த	अनवेक्ष्य	காணாது
महान्	உத்தமனாகிய	रणगतं	போரில் முனைந்திருக்கும்
सुरवररथसारथिः	தேவேந்திரனின் தேர் ப்பாகன் (மாதலி)	एनं	இவரைப்பார்த்து (ஸ்ரீ ராமரைப்பார்த்து)
दशरथसुत- राक्षसेन्द्रयोः	ஸ்ரீராமருடையவும் ராவணனுடையவும்	आशु	தகஷணமே
रणे	போரில்	वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	उवाच	தெரிவித்துக்கொண்டான்.
जयं	வெற்றியை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19785

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5110

एकादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தினூராவது ஸர்க்கம் ॥ १११ ॥

रावणवधः—ராவணவதம்.

अथ संस्मारयामास राघवं मातलिस्तथा । अजानन्निव किं वीर त्वमेनमनुवर्तसे ॥ १ ॥

अथ	அனந்தரம்	त्वं	தேவரீர்
मातलिः	மாதலி	अजानन् इव	ஒன்றும் அறியாதவர் போல்
तदा	அப்பொழுது	एनं	இவனை
राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு	किं	ஏன்
संस्मारयामास	பின்வருமாறு ஞாபக ப்படுத்தினான்:	अनुवर्तसे	எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்.
वीर	“ வீரரே!		

विसृजासौ वधाय त्वमस्त्रं पैतामहं प्रभो । विनाशकालः कथितो यः सुरैः सोऽद्य वर्तते ॥

प्रभो	“ பிரபுனே!	सुरैः	தேவர்களால்
वधाय	வதத்தின்பொருட்டு	यः	எது
अस्मे	இவன்மீது	विनाशकालः	மரணகாலமாக
पैतामहं	பிரம்ம	कथितः	சொல்லப்பட்டதோ
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	सः	அது
त्वं	தேவரீர்	अद्य	இப்பொழுது
विसृज	பிரயோகப்படுத்தினான்.	वर्तते	நேர்ந்திருக்கிறது.”

ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः । जग्राह स शरं दीप्तं निःश्वसन्तमिवोरगम् ॥
यमस्मै प्रथमं प्रादादगस्त्यो भगवानृषिः । ब्रह्मदत्तं महाबाणममोघं युधि वीर्यवान् ॥ ४ ॥
ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वमिन्द्रार्थममितौजसा । दत्तं सुरपतेः पूर्वं त्रिलोकजयकाक्षिणः ॥ ५ ॥
यस्य वाजेषु पवनः फले पावकभास्करो । शरीरमाकाशमयं गौरवे मेरुमन्दरो ॥ ६ ॥
जाज्वल्यमानं वपुषा सुपुङ्ग्वं हेमभूषितम् । तेजसा सर्वभूतानां कृतं भास्करवर्चसम् ॥ ७ ॥
सधूममिव कालाग्निं दीप्तमाशीविषं यथा । परनागाश्ववृन्दानां भेदनं क्षिप्रकारिणम् ॥ ८ ॥
द्वाराणां परिघाणां च गिरीणामपि भेदनम् । नानारुधिरसिक्ताङ्गं मेदोदिग्धं सुदारुणम् ॥ ९ ॥
वज्रसारं महानादं नानासमितिदारणम् । सर्ववित्रासनं भीमं श्वसन्तमिव पन्नगम् ॥ १० ॥
कङ्कशृङ्खलानां च गोमायुगणरक्षसाम् । नित्यं भक्ष्यप्रदं युद्धे यमरूपं भयावहम् ॥ ११ ॥
नन्दनं वानरेन्द्राणां रक्षसामवसादनम् । वाजितं विविधैर्वाजैश्चारुचित्रैर्गरुत्मतः ॥ १२ ॥
तमुत्तमेषु लोकानामिक्ष्वाकुभयनाशनम् । द्विषतां कीर्तिहरणं प्रहर्षकरमात्मनः ॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது
ச:	அந்த
ராம:	ஸ்ரீராமர்
மாதலே:	மாதலியின்
தென	அந்த
வாக்யேன	சொல்லால்
संस्मारितः	ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட
ऋषिः	முனிவரும் [டவராய்]
वीर्यवान्	சக்திமானுமாகிய
अगस्त्यः	அகஸ்திய
भगवान्	பகவான்
प्रथमं	முதலில்
अस्मै	இவருக்கு (ஸ்ரீராமருக்கு)
यं	எந்த
ब्रह्मदत्तं	பிரம்மதேவரால் அளி க்கப்பட்டதும்
युधि	போரில்
अमोघं	வீண்போகாததுமான
महाबाणं	உத்தமபாணத்தை
प्रादात्	அளித்தாரோ அதாகி
पूर्वं	முன்பு [முதும்]
अमितौजसा	ஒப்பற்ற தேஜஸ்வி யாகிய
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்

इन्द्रार्थं	இந்திரனுக்காக
निर्मितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்
पूर्वं	முன்பு
त्रिलोकजयकाक्षिणः	மூவுலகையும் வெற்றி கொள்ள விரும்பிய
सुरपतेः	தேவேந்திரனுக்கு
दत्तं	அளிக்கப்பட்டதும்
यस्य	எதனது
वाजेषु	இறகுகளில்
पवनः	வாயுபகவானோ
फले	முனையில்
पावकभास्करो	அக்னிபகவானும் சூர்யபகவானுமோ,
शरीरं	சரீரமானது
आकाशमयं	ஆகாசஸ்வரூபமோ
गौरवे	பளுவில்
मेरुमन्दरो	{ மேருபர்வதமும் மந் தரபர்வதமுமோ அதாகிறதும்
वपुषा	அழகுகொண்டு
जाज्वल्यमानं	ஜ்வலிக்கின்றதும்
सुपुङ्ग्वं	நன்முனையுற்றதும்
हेमभूषितं	பொன்னுலங்கரிக்கப் பட்டதும்
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிராணிகளு டைய

तेजसा कृतं	ஸாங்கொண்டு உண்டாக்கப்பெற்ற தும்	गोमायुगणरक्षसां	நரிக்கூட்டங்களுக்கும் பிசாசுகளுக்கும்
भास्करवर्चसं	சூரியபகவானது ஒளி கொண்டதும்	युद्धे नित्यं	போரில் எப்பொழுதும்
सधूमं कालाग्निं इव दीप्तं आशीविषं यथा परनागाश्च- वृन्दानां }	புகையுடன்கூடிய ஊழித்தீபோன்றதும் ஜ்வலிக்கும் சர்ப்பம் போன்றதும் பகைவரின் யானைக் கூட்டங்களையும் குதிரைக்கூட்டங் களையும்	भक्ष्यप्रदं यमरूपं	உணவளிப்பதும் யமனுக்கு நிகரான உருக்கொண்டதும்
भेदनं क्षिप्रकारिणं	பிளக்கவல்லதும் விரைவில் எதையும் செய்வவல்லதும்	भयावहं	பயத்தை விளைவிப்ப தும்
द्वाराणां	கோட்டைவாயில் களையும்	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர் களுக்கு
परिधायां च गिरीणां अपि भेदनं नानारुधिर- सिक्ताङ्गं }	அகழிகளையும் மலைகளையும் பிளக்கவல்லதும் பலபடியாய் குருதி ப டிந்த உருக்கொண் டதும்	नन्दनं	ஆனந்தத்தைத்தர வல்லதும்
मेदोदिवं सुदारुणं वज्रसारं महानादं	கொழுப்பால் பூசப்பெற்றதும் மிக பயங்கரமானதும் வஜ்ராயுதத்தின் உறுதிகொண்டதும் பேராசைகொண் டதும்	रक्षसां अवसादनं गरुमतः विविधैः चारुचित्रैः वाजैः वाजितं लोकानां उत्तमेषु	அரக்கர்களை அழிக்கவல்லதும் கருடபகவானின் பல மிகவழகிய சிறகுதளால் கட்டப்பெற்றதும் உலகங்களுள் சிறந்த பாணமாகிற தும்
नानासमिति- दारणं सर्वविलासनं	பலவகைப் போர்களை யும் சிதைக்கவல்லதும் யாரையும் நடுங்கச் செய்வதும்	इक्ष्वाकुभय- नाशनं }	இக்ஷ்வாகுவம்சத்த வர்களின் ஆபத்தை ஒழிக்கவல்லதும்
भीमं श्वसन्तं पद्मगां इव कङ्कगृध्र- बलानां च }	பயங்கரமானதும் சீறும் சர்ப்பம்போன்றதும் கழுக்குகளுக்கும் பருந்துகளுக்கும் கூலிகளுக்கும்	द्विषतां कीर्तिहरणं	சத்ருக்களின் புகழை அழிக்கவல்ல தும்
		आमनः प्रहर्षकरं	தனக்கு சந்தோஷத்தை விளை விப்பதும்
		दीप्तं निश्वसन्तं उरगं इव	ஜ்வலிக்கின்றதும் சீறுகின்றதும் சர்ப்பம்போன்றது மான
		तं शरं जमाह	அந்த பாணத்தை கைக்கொண்டார்.

अभिमन्त्र्य ततो रामस्तं महेषुं महाबलः । वेदप्रोक्तेन विधिना संदधे कर्मुके बली ॥

महाबलः	மகாசக்திமானும்	वेदप्रोक्तेन	வேதத்தில் சாற்றப் பட்ட
बली	பலசாலியுமான		
रामः	ஸ்ரீராமர்	विधिना	முறைப்படி
ततः	அப்பொழுது	अभिमन्त्र्य	அபிமந்திரித்து
तं	அந்த	कर्मुके	கோதண்டத்தில்
महेषुं	உத்தமபாணத்தை	सन्दधे	தொடுத்தார்.

तस्मिन्संधीयमाने तु राघवेण शरोत्तमे । सर्वभूतानि वित्रेसुश्चाल च वसुन्धरा ॥ १५॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	सन्धीयमाने	தொடுக்கப்படும் போது
तु	அப்பொழுது	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
तस्मिन्	அந்த	वित्रेसुः	மருண்டன.
शरोत्तमे	சிறந்த பாணமானது	वसुन्धरा च	பூமியும்
		चचाल	அதிர்ந்தது.

स रावणाय संकुद्रो भृशमायम्य कर्मुकम् । चिक्षेप परमायत्तस्तं शरं मर्मघातिनम् ॥

संकुद्रः	மிகச்சினங்கொண்ட	तं	அந்த
सः	அவர்	मर्मघातिनं	மர்மத்தைப் பிளக்க வல்ல
परमायत्तः	மிக உளக்கங்கொண்டு		
कर्मुकं	வில்லை	शरं	பாணத்தை
भृशं	மிக	रावणाय	ராவணன்மீது
आयम्य	இழுத்து	चिक्षेप	விடுத்தார்.

स वज्र इव दुर्वर्षो वज्रिबाहुविसर्जितः । कृतान्त इव चावार्यो न्यपतद्रावणोरसि । १७॥

वज्रिबाहु- विसर्जितः	இந்திரனது கரத்தால் விடுக்கப்பட்ட	अवार्यः च	தடுக்கமுடியாதது மான
वज्रः इव	வஜ்ராயுதம்போன்ற வாறு	सः	அது (பாணமானது)
दुर्वर्षः	அணுகமுடியாததும்	रावणोरसि	ராவணனது மார்பில்
कृतान्तः इव	யமன்போலவே	न्यपतत्	பாய்ந்தது.

स विसृष्टो महावेगः शरीरान्तकरः शरः । विभेद हृदयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १८॥

महावेगः	மிகச் சக்திகொண்டதும்	शरः	பாணமானது
शरीरान्तकरः	சரீரத்தை அழிக்க வல்லதுமான	तस्य	அந்த
सः	அந்த	दुरात्मनः	துஷ்டாத்மாவாகிய
विसृष्टः	விடுக்கப்பட்ட	रावणस्य	ராவணனது
		हृदयं	ஹிருதயத்தை
		विभेद	பிளந்தது.

रुधिराक्तः स वेगेन जीवितान्तकरः शरः । रावणस्य हरन्प्राणान्विवेश धरणीतलम् ॥

जीवितान्तकरः	உயிரை மாய்க்க வல்ல	रावणस्य	ராவணனது
सः	அந்த	प्राणान्	உயிரை
शरः	பாணமானது	हरन्	அபகரித்துக்கொண்டு
रुधिराक्तः	குருதிவழிந்ததாகி	धरणीतलं	பூமிக்குள்
वेगेन	விரைவாய்	विवेश	புகுந்தது.

स शरो रावणं हत्वा रुधिरार्द्रकृतच्छविः । कृतकर्मा निभृतवत्स्वतूणीं पुनरागमत् ॥२०॥

सः	அந்த	निभृतवत्	வேலைக்காரன்மாதிரியே
शरः	பாணமானது	कृतकर्मा	காரியத்தை முடித்து
रावणं	ராவணனை	पुनः	மீளவும் [விட்டதாய்
हत्वा	கொண்டு	स्वतूणीं	தனது அம்புறத்தூணிக்கு
रुधिरार्द्रकृतच्छविः	ரத்தம் வழிந்த உருக் கொண்டதாய்	आगमत्	வந்துசேர்ந்தது.

तस्य हस्ताद्धतस्याशु कार्मुकं तत्ससायकम् । निपपात सह प्राणैर्भ्रश्यमानस्य जीवितात् ॥

हस्तस्य	கொல்லப்பட்டு	तत्	அந்த
जीवितात्	உயிரை நீத்துக்	ससायकं	பாணத்தோடு கூடிய
भ्रश्यमानस्य	கொண்டிருக்கும்	कार्मुकं	வில்லானது
तस्य	அவனது	प्राणैः सह	பிராணனுடன்
हस्तात्	கையினின்று	आशु निपपात	தகஷணமே நடுவியது.

गतासुभीमवेगस्तु नैर्ऋतेन्द्रो महाद्युतिः । पपात स्यन्दनाद्भूमौ वृत्रो वज्रहतो यथा ॥२१॥

भीमवेगः	பயங்கரமான சக்தி கொண்ட	वृत्रः	விருத்ராசுரன்
महाद्युतिः	பெரும பெருமை வாய்ந்தவனான	यथा	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
नैर्ऋतेन्द्रः	இராசுலமன்னன்	तु	அப்பொழுது
गतासुः	உயிரிழந்தவனாய்	स्यन्दनात्	ரத்தத்தினின்று
वज्रहतः	வஜ்ராயுதத்தால் மாய்க்கப்பட்ட	भूमौ	பூமியில்
		पपात	வீழ்ந்தான்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ हतशेषा निशाचराः । हतनाथा भयत्रस्ताः सर्वतः संप्रदुर्बुधुः ॥२२॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்டு	हतनाथाः	தலைவனையிழந்தவர்
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எஞ்சிய		களாய்
तं	அவனை	भयत्रस्ताः	பயத்தால் மருண்ட
भूमौ	பூமியில்		வர்களாய்
पतितं	சாய்ந்தவனாய்	सर्वतः	எங்கும்
दृष्ट्वा	கவனித்து	संप्रदुर्बुधुः	ஒழுநர்கள்.

नर्दन्तश्चाभिपेतुस्तान्वानरा द्रमयोधिनः

॥ २४ ॥

துமயோதின:	மரத்தைக்கொண்டு பேர்ப்புரியும்
வானா:	வானரர்கள்
நந்த:	காஜிக்கின்றவர்களாய்

தான் ச
அம்பிபெரு: அவர்களுையும்
தொடர்ந்துதாக்கீதார்
கள்.

दशग्रीववधं दृष्ट्वा विजयं राघवस्य च । अर्दिता वानरैर्हृष्टैर्लङ्काभ्यपतन्भयात् ॥
गताश्रयत्वात्करुणैर्बाष्पप्रस्रवणैर्मुखैः ॥ २५ ॥

ஹே:	உத்ஸாகங்கொண்ட
‘வானரே:	வானரர்களால்
அர்ஜிதா:	தாக்கப்பட்ட அவர்
	கள்
தசமீவவத்	ராவணனது வதத்
	தையும்த
ராவஸ்ய	பூரீராமருடைய
விஜய் ச	வெற்றியையும்
துஷா	கவனித்து

<p>கதாபிரயத்வாத் கருணை: வாஷ்யமஸ்தவணை: முகை: மயாத் லக்ஷ்ணம் அப்யயதந்</p>	<p>ஆசிராயமொழிந்த தால் ஏக்கங்கொண்டு கண்ணீரைப்பெருக விடும் முகங்களுடன் பயத்தால் இலங்கைக்கு சென்றார்கள்.</p>
---	---

ततो विनेदुः संहृष्ट वानरा जितकाशिनः ।

वदन्तो राघवजयं रावणस्य च तं वधम् ॥

जितकाशिनः	வெற்றியால் விளங்கு கின்றவர்களும்
संहृष्टाः	உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களும்மான்
वानराः	வானார்கள்
ततः	அப்பொழுது

राघवजयं	ஸ்ரீராமரது வெற்றி
रात्रणस्य	ராவணனது [பையு]ம்
तं	அந்த
वधं च	வதத்தையும்
वदन्तः	மெழிப்பவர்களாய்
विन्दुः	கர்ஜித்தனர்.

अथान्तरिक्षे व्यनदत्सौम्यस्त्रिदशदुन्दुभिः ।

दिव्यगन्धवहस्तत्र मारुतः सुसुखो बवौ ॥

உய	உப்பொழுது
அந்தரிக்ஷே	ஆகாயத்தில்
சௌமய:	மங்களமான
விதசதுஸ்துமி:	தேவதூதபிவாச்யம்
வ்யதத்	முழங்கியது.

தவ	அப்பொழுது
மார்த:	காற்று
दिव्यगन्धर्वह:	நறுமணங்கமிழ்கின்ற
सुसुख:	சுகமாய் [தாய்
ववौ	வீசிற்று.

निपपातान्तरिक्षाच्च पुष्पवृष्टिस्तदा भुवि । किरन्ती राघवरथं दुरवापा मनोरमा ॥ २८ ॥

ததா	அப்பொழுது
புவி	பூமியில்
அந்நரிஷாந்	ஆகாயத்தினின்று
மனோமா	மனோஹரமானதும்
துவாபா ச	ஹேறுயாருக்குங்
	கிட்டாததுமான

புறவூழி:	பூமாரியானது
ராவரய்	மூராமரின் ரதத்தின் மீது
கிண்தி	இரைவதாய்
நிபவாத	வீழ்ந்தது.

राघवस्तवसंयुक्ता गगनेऽपि च शुश्रुवे । साधु साध्विति वागय्या दैवतानां महात्मनाम् ॥

गगने अपि	ஆகாயத்திலும்,	इति	என்று
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	राघवस्तवसंयुक्ता	ஸ்ரீராமரது துதிய
दैवतानां	தேவர்களுடைய,	अय्या	சிறந்த [டன்கூடிய
साधु	‘நன்று	वाक् च	திருமொழியும்
साधु	நன்று’	शुश्रुवे	கேட்டது.

आविवेश महान्हर्षो देवानां चारणैः सह । रावणे निहते रौद्रे सर्वलोकभयङ्करे ॥ ३० ॥

सर्वलोक-भयङ्करे	எல்லா உலகங்களுக்கும் அச்சத்தைத்	चारणैः सह	சாரணர்களுடன்கூட
रौद्रे	கொடியனான [தந்த	देवानां	தேவர்களுக்கு
रावणे	ராவணன்	महान्	பெரும்
निहते	மாண்டவளவில்	हर्षः	சந்தோஷமானது
		आविवेश	குடி கொண்டது.

ततः सकामं सुग्रीवमङ्गदं च महाबलम् । चकार राघवः प्रीतो हत्वा राक्षसपुङ्गवम् ॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	सकामं	இஷ்டம் கிடைசெய்தபின்
राघवः	ஸ்ரீராமர்		வனாகவும்
राक्षसपुङ्गवं	ராக்கஷஸோத்தமனை	महाबलं	மகாபலசாலியான
हत्वा	கொண்டு	अङ्गदं	அகத்தனை
प्रीतः	மனத்திருப்திகொண்டவராய்	च	அப்படியே இஷ்டம் கிடைசெய்தபின்வனாக
सुग्रीवं	சுகரீவனை	चकार	செய்தார். [வும்

ततः प्रजमुः प्रशमं मरुद्गणा दिशः प्रसेदुर्विमलं नभोऽभवत् ।

मही चक्रम्पे न हि मारुतो ववौ स्थिरप्रभश्चाप्यभवद्विवाकरः ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	अभवत्	இருந்தது.
मरुद्गणाः	தேவகணங்கள்	मही हि	பூமியும்
प्रशमं	நிம்மதியை	चक्रम्पे न	அசையாதிருந்தது.
प्रजमुः	அடைந்தார்கள்.	मारुतः	கார்த்தம்
दिशः	திக்குகள்	ववौ	வீசிற்று.
प्रसेदुः	நிர்மலமாயின.	द्विवाकरः अपि च	சூரியனும்
नभः	ஆகாயமும்	स्थिरप्रभः	மழுங்கா ஒளிகொண்
विमलं	நிர்மலமாக	अभवत्	ஆயினன். [டவனாய்

ततस्तु सुग्रीवविभीषणादयः सहद्विशेषाः सहलक्ष्मणास्तदा ।

समेत्य हृष्टा विजयेन राघवं रणेऽभिरामं विधिना ह्यपूजयन्

॥ ३३ ॥

ततः तु	அப்பொழுது	अभिरामं	அழகாய் விளங்கு
सुग्रीवविभीषणादयः	சுக்ரீவன் விபீஷணர்		பவருமான
	முதலிய	राघवं	ஸ்ரீராமரை
सहद्विशेषाः	உற்ற நண்பர்கள்	समेत्य	அணுகி
सहलक्ष्मणाः	லக்ஷ்மணரோடு கூட	विधिना	முறைப்படி
हृष्टाः हि	ஆனந்தங்கொண்டவர்	तदा	அப்பொழுது
रणे	போரில் [களாய்]	अपूजयन्	புகழ்ந்து கொண்டாடி
विजयेन	வெற்றியுடன்		ஞர்கள்.

स तु निहतरिपुः स्थिरप्रतिज्ञः स्वजनबलाभिवृतो रणे रराज ।

रघुकुलनृपनन्दनो महौजास्त्रिदशगणैरभिसंवृतो यथेन्द्रः

॥ ३४ ॥

तु	அப்பொழுது	स्वजन-	உற்றவர்களா லும்
महौजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	बलाभिवृतः	சேனையினர் லும்
रघुकुलनृप-}	ரகுவம்சசக்கரவர்த்தி		சூழப்பெற்றவராய்
नन्दनः }	திருமைந்தராகும்	त्रिदशगैः	தேவகணங்களால்
सः	அவர்	अभिसंवृतः	சூழப்பெற்ற
रणे	போரில்	इन्द्रः	இந்திரன்
निहतरिपुः	சத்ருக்களொழிந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
	வராய்		வண்ணமே
स्थिरप्रतिज्ञः	பிரதிக்கை நிறைவே	रराज	விளங்கினார்.
	றியவராய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19819

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5144

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्विंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துநான் காவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேத்யஜ்வாடே ஹத்ரிஸ்திதிநேஸு ரீதே ஸ்ரீமத்ராமாயணே
 பஞ்சவிஸேஹி யுஜகாஸே ட்ராதஸுத்ரஸ்ததமஸர்஑மாரஸ்ய யாவகாஸ்டஸமாஸி
 (19820—20724 ஸ்லோகா:) ரீதஸ் । தஸிந் திநே ரீதா: ஸ்லோகா: 905]

[ஆதிரில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அஸ்வமேதயாகசாலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 112-வதுஸர்க்கம்
 முதல் இந்தக் காண்டம் முடியும் வரை (19820—20724)
 கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுவோக சங்கியை 905]

ட்ராதஸுத்ரஸ்ததம: ஸர்஑:—நூற்றுப்பனிரண்டாவது ஸர்க்கம். || ௧௧௨ ||

விபீஷணவிலாப:—விபீஷணவிலாபம்.

ஹாதரன் நிஹதன் ட்ரஹ்டா ஸயானன் ராமநிர்ஜிதம் । ஸுக்வே஑பரிதாது விஸலாப விபீஷண: ||

விபீஷண:	விபீஷணர்	ட்ரஹ்டா	பார்த்து
ஹாதரன்	தமயணீ	ஸுக்வே஑பரிதாது	மிகத்தயாம் மே
ராமநிர்ஜிதம்	ஸ்ரீராமரால் ஜயிக்கப் பட்டு		லிட்ட மனத்தரா஑ி
நிஹதன்	கொல்லப்பட்டவனாகி	விஸலாப	பின்வருமாறு புலம்பி
ஸயானன்	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்		னார்:

வீர விக்ரான்தவிஸ்யாத விநீத நயகூவிட । மஹாஹ்ஸயனூபேத கி ஸேஸ்ய ஹது ஸுவி ||
 விஸிஸ்ய டீவீயீ நிஸ்வேஸு ஸுஜா஑்஑ட஑ூபிதூ । ஸுக்ருடேநாபவூதேந ஹஸ்கராகாரவர்தஸா || ௩ ||

விக்ரான்தவிஸ்யாத	“உல்லமையிற்புகழ்	ஸுஜூ	கைகளை
வீர	சூரரே! [பெற்ற	நிஸ்வேஸு	செயலற்றவைகளாய்
விநீத	நன்கு கல்விப் பயிற்சி யுற்றவரே!	விஸிஸ்ய	பாப்பிக்கொண்டு
நயகூவிட	அரசநீதி நிபுணரே!	அபவூதேந	விழுந்தகிடக்கும்
மஹாஹ்ஸயனூபேத	விடையுயர்ந்த சயனத் திற்படுப்பவரே!	ஹஸ்கராகாரவர்தஸா	சூரிடப்பித்தின் ஒளிகொண்ட
ஹத:	கொல்லப்பட்டு	ஸுக்ருடேந	கிட்டத்துடன்
டீவீயீ	நீண்டவைகளும்	ஸுவி	பூமியில்
஑்஑ட஑ூபிதூ	தேவன்வனைகள் புனைய பெற்றவைகளான	அ஑	இப்பொழுது
		கி	ஏன்
		ஸே	சாய்ந்துகிடக்கின்றீர்?

तदिदं वीर संप्राप्तं मया पूर्वं समीरितम् । काममोहपरीतस्य यत्ते न रुचितं वचः ॥ ४ ॥

वीर	“சூரரே!	காமத்தினாலும் மதி
पूर्वं	முன்பு	மயக்கத்தாலும்
मया	என்னால்	மேலிட்ட
यत्	எந்த	தேவரீருக்கு
वचः	சொல்லானது	பிடிக்கவில்லை.
समीरितं	எடுத்துரைக்கப்பட்ட	ஆகையால்
	டதோ அது	இது கிட்டி விட்டது.
		इदं सम्प्राप्तम्

यन्न दर्पात्प्रहस्तो वा नेन्द्रजिन्नापरे जनाः । न कुम्भकर्णोऽतिरथो नातिकायो नरान्तकः॥
न स्वयं त्वमन्येथास्तस्योदकोऽयमागतः ॥ ५ ॥

यत्	“எதை (எனது சொல்லை)	न	மனதிற்கொள்ளவில் லையோ,
त्वं	தேவரீர்	अतिरथः	அதிரதவீரனாகிய
स्वयं	ஸ்வயமாகவே	अतिकायः	அதிகாயனும்
अमन्येथाः न	மனதிற்கொள்ளாதி ருந்தீரோ,	नरान्तकः	நரரந்தகனும்
प्रहस्तः वा	பிரகஸ்தனும்	न .	மனதிற்கொள்ளவில்
दर्पात् न	செருக்கால் மனதிற கொள்ளவில்லையோ	अपरे	மற்ற [லையோ
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்தும்	जनाः	ஜனங்களும்
न	மனதிற்கொள்ளவில் லையோ,	न	மனதிற்கொள்ளவில்.
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனும்	तस्य	அதனது [லையோ,
		उदकः	பயனாய்
		अयं	இது
		आगतः	விளைந்திருக்கிறது.

गतः सेतुः सुनीतानां गतो धर्मस्य विग्रहः । गतः सर्वस्य संक्षेपः प्रस्तावानां गतिर्गता ॥

सुनीतानां	“நன்னெறிகளின்	सर्वस्य	பலத்தின்
सेतुः	கரை	संक्षेपः	குவியலும்
गतः	அழிந்துவிட்டது.	गतः	அழிந்தது.
धर्मस्य	தர்மத்தின்	प्रस्तावानां	புகழ்களுக்கு
विग्रहः	உரு	गतिः	இடமும்
गतः	குலைந்துவிட்டது.	गता	அழிந்துவிட்டது.

आदित्यः पतितो भूमौ मयस्तमसि चन्द्रमाः । चित्रभानुः प्रशान्तार्चिर्व्यवसायो निरुद्यमः॥
अस्मिन्निपतिते भूमौ वीरे शस्त्रभृतां वरे ॥ ७ ॥

शस्त्रभृतां	“ஆயுதம் தரித்தவர்	वीरे	சூரர்
वरे	உத்தமரான [களுள்	भूमौ	பூமியில்
अस्मिन्	இந்த	निपति	சாய்ந்தவளவில்

पराक्रमोत्साहविजृम्भितार्चिर्निश्वासधूमः स्वबलप्रतापः ।
प्रतापवान्संयति राक्षसाग्निनिर्वापितो रामपयोधरेण

॥ ११ ॥

संयति	“போரில்	स्वबलप्रतापः	{ தனது பலமாகிற வெம்மையைக் கொண்டதும்
रामपयोधरेण	ஸ்ரீராமராகிற மேகத்தால்	प्रतापवान्	பிரதாபமமைந்தது
पराक्रमोत्साह- विजृम्भितार्चिः	{ பாக்கிரமம், உத்ஸா ஹம் இவைகளாகிற மூண்ட ஜ்வாலை களுற்றதும்	राक्षसाग्निः	அரக்கமன்னனாகிய அக்கினியானது
निश्वासधूमः	பெருமூச்சாகிற புகை யையுடையதும்	निर्वापितः	அணைக்கப்பெற்றது.

सिंहर्क्षलाङ्गूलककुद्विषाणः पराभिजिद्वन्धनगन्धहस्ती ।
रक्षोवृषश्चापलकर्णचक्षुः क्षितीश्वरव्याघ्रहतोऽवसन्नः

॥ १२ ॥

सिंहर्क्षलाङ्गूल- ककुद्विषाणः	{ “ராக்ஷஸர்களாகிற வாலையும் துமிலை யும் கொம்பையும் கொண்டதும்	चापलकर्णचक्षुः	{ சபலத்தன்மையாகிய காதுகளையும்கண்களோ யும் கொண்டதுமான அரக்கனாகிய காளை யானது
पराभिजिद्वन्धन- गन्धहस्ती	{ சத்ருக்களையடக்கும் மதத்தால் சிறந்து விளங்குகிறதும்	क्षितीश्वर- व्याघ्रहतः	{ சக்கிரவர்த்தியாகிய புலியால் அறையப் பெற்று அவசन्नः

वदन्तं हेतुमद्वाक्यं परिमृष्टार्थनिश्चयम् । रामः शोकसमाविष्टमित्युवाच विभीषणम् ॥ १३ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	वदन्ति	சொல்லிக்கொண்டிருப்பவரும்
परिमृष्टार्थनिश्चयं	நற்பொருள் நிறைந்த தும்	शोकसमाविष्टं	சோகம்மேலிட்டவரு மான
हेतुमत्	காரணங்கள் வாய்ந்த துமான	विभीषणं	விபிஷணரைப்பார்த்து
वाक्यं	சொல்லை	इति	“பின்கண்டவாறு
		उवाच	உரைத்தார்:

नायं विनष्टो निश्चेष्टः समरे चण्डविक्रमः । अत्युन्नतमहोत्साहः पतितोऽयमशङ्कितः ॥

चण्डविक्रमः	“கொடிய பராக்கிரமம்	अत्युन्नत-	{ மிகச் சிறந்த உத்ஸா
अयं	இவன் [கொண்ட	महोत्साहः	{ ஹத்தைக்கொண் டவனாய்
समरे	போரில்	अशङ्कितः	அச்சமில்லாதவனாய்
निश्चेष्टः	செயலொன்றும் மேற் கொள்ளாது	अयं	இவன்
विनष्टः न	மடியவில்லை.	पतितः	மடிந்தான்.

नैवं विनष्टाः शोच्यन्ते क्षत्रधर्मवस्थिताः । वृद्धिमाशंसमाना ये निपतन्ति रणाजिरे ॥

ரணாஜிரே “போர்க்களத்தில்
வृद्धி ஜயத்தை
மாசம்மானா: விரும்பி
क्षत्रधर्म கூடித்திரியதர்மத்தை
अवस्थिता: கைக்கொண்டு
ये எவர்கள்

வினஸ்டா: மடிந்தவர்களாய்
निपतन्ति சாய்ந்துகிடக்கின்றார்
களோ அவர்கள்
एवं இவ்வாறாய்
शोच्यन्ते न துக்கிக்கப்படுகின்றார்
களில்லை.

येन सेन्द्रास्त्रयो लोकास्त्रासिता युधि धीमता ।
तस्मिन्कालसमायुक्ते न कालः परिशोचितुम्

॥ १६ ॥

धीमता “புத்திமானாகிய
येन எவனால்
युधि போரில்
सेन्द्रा: இந்திரனுள்ளிட்ட
त्रय: மூன்று
लोका: உலகங்களும்

त्रासिता: பயமுறுத்தப்பட்டன
வோ
तस्मिन् அவன்
कालसमायुक्ते மரணமுற்றபொழுது
परिशोचितुं சோகிக்க
कालः न தக்ககாலமன்று.

नैकान्तविजयो युद्धे भूतपूर्वः कदाचन । परैर्वा हन्यते वीरः परान्वा हन्ति संयुगे ॥१७॥

युद्धे “போரில்
कदाचन எப்பொழுதும்
एकान्तविजय: ஒரு சார்பாகவே
வெற்றியென்பதே
भूतपूर्वः न இதற்குமுன் நிகழ்ந்த
वीर: ஓர் வீரன் [தில்லை.

संयुगे போரில்
परै: பகைவர்களால்
हन्यते கொல்லப்படுகிறான்
वा அல்லது
परान् वा பகையர்களையாவது
हन्ति கொல்கின்றான்.

इयं हि पूर्वैः सन्दिष्टा गतिः क्षत्रियसंमता

॥ १८ ॥

इयं हि “இதுதான்
क्षत्रियसंमता கூடித்திரியர்களுக்குத்
गति: மார்க்கமாக [தக்க

पूर्वै: முன்னோர்களால்
सन्दिष्टा எடுத்தக்காட்டப்
பட்டிருக்கிறது.

क्षत्रियो निहतः संख्ये न शोच्य इति निश्चयः ॥ १९ ॥

संख्ये “போரில்
निहत: கொல்லப்பட்ட
क्षत्रिय: கூடித்திரியன்

शोच्यः न சோகிக்கத்தக்க
इति என்று [வனல்லன்
निश्चय: தான்முடிபு.

तदेवं निश्चयं दृष्ट्वा तत्त्वमास्थाय विज्वरः ।

यदिहानन्तरं कार्यं कल्प्यं तदनुचिन्ताय ॥

तत् “ஆகையால்
एवं இவ்வாறு
निश्चयं நூற்சித்தாந்தத்தை
दृष्ट्वा கவனித்தும்
तत्त्वं உண்மையை
आस्थाय உள்ளத்திற்கொண்டும்
विज्वर: மனக்கவலையற்றவனாய்

इव் இப்பொழுது
यत् எந்த
अनन्तरं அடுத்தபடியாக
कार्यं காரியமானது
कल्प्यं செய்யப்படவேண்டிய
तत् அதை [தோ
अनुचिन्ताय தீர்மானிப்பாயாக.”

तमुक्तवाक्यं विक्रान्तं राजपुत्रं विभीषणः । उवाच शोकसन्तप्तो भ्रातुर्हितमनन्तरम् ॥

शोकसन्तप्तः	சோகத்தால் தப்பிப்பவ	तं	அவரை (ஸ்ரீராமரைப்)
विभीषणः	விபீஷணர் [ராகு]		பார்த்து
उक्तवाक्यं	திருமொழியைச்சாற்	भ्रातुः	தமையனாருக்கு
	றியருளியவரும்	अनन्तरं	மேல்நடக்கவேண்டிய
विक्रान्तं	விக்ரமசாலியும்	हितं	நற்கருமத்தைப்பற்றி
राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தித்திருக்	उवाच	பின்வருமாறு தெரிவி
	குமாரருமாகிய		த்துக்கொண்டார்:

योऽयं विमर्देषु न भग्नपूर्वः सुरैः समेतैः सह वासवेन ।

भवन्तमासाद्य रणे विभग्नो वेलामिवासाद्य यथा समुद्रः

॥ २२ ॥

यः	“ எந்த	भवन्तं	தேவரீரை
अयं	இவர்	आसाद्य	எதிர்த்து
विमर्देषु	போர்களில்	समुद्रः	கடல்
समेतैः	எல்லா	वेलां	கரையை
सुरैः सह	தேவர்களுடன்கூட	आसाद्य	தாக்கி
वासवेन	இந்திரனால்	यथा इव	எப்படியோ அப்படி
भग्नपूर्वः न	முன்பு முறியடிக்கப்பட	विभग्नः	முறியடிக்கப்பட்ட
रणे	டனில்லையோ, அவர்		டார்.
	போரில்		

अनेन दत्तानि सुपूजितानि भुक्ताश्च भोगा निभृताश्च भृत्याः ।

धनानि मित्रेषु समर्पितानि वैराण्यमित्रेषु च यापितानि

॥ २३ ॥

अनेन	“ இவரால்	धनानि	தனங்களும்
सुपूजितानि	மிகச்சிறந்த வஸ்துக்	मित्रेषु	உற்ற நண்பர்களிடத்
	கள்		தில்
दत्तानि	தானங்கொடுக்கப்	समर्पितानि	அளிக்கப்பெற்றன.
	பெற்றன.	अमित्रेषु च	சத்துருக்களிடத்தி
भोगाः च	போகங்களும்		லும்
भुक्ताः	நுகரப்பட்டன.	वैराणि	பழிகள்
भृत्याः च	பணியாளர்களும்	यापितानि	தீர்த்துக்கொள்ளப்
निभृताः	ஆதரிக்கப்பெற்றார்		பட்டன.
	கள்.		

एषोऽहिताग्निश्च महातपाश्च वेदान्तगः कर्मसु चाग्र्यवीर्यः ।

एतस्य यत्येतगतस्य कृत्यं तत्कर्तुमिच्छामि तव प्रसादात्

॥ २४ ॥

एषः	இவர்	महातपाः च	பெருந்தவம் புரிந்த
आहिताग्निः च	அக்கினியாதானம்	वेदान्तगः	வேதங்களின் கரை
	செய்தவர்.		கண்டவர்.

कर्मसु च	கர்மங்களில்	यत्	எதுவோ
अय्यवीर्यः	சிறந்த வன்மை	तत्	அதை
	கொண்டவர்.	तव	தேவரீரது
प्रेतगतस्य	மரணமடைந்த	प्रसादात्	அருள்கொண்டு
एतस्य	இவருக்கு	कतुं	செய்ய
कृत्यं	செய்யத்தக்கது	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

स तस्य वाक्यैः कर्णैर्महात्मा संबोधितः साधु विभीषणेन ।

आज्ञापयामास नरेन्द्रसूनुः स्वर्गीयमाधानमदीनसत्त्वः

॥ २५ ॥

सः	அந்த	साधु	முறைப்படி
महात्मा	மகாத்மாவும்	सम्बोधितः	தெரிவித்துக்கொள் ளப்பட்டவராய்
अदीनसूनुः	சலியா ஆற்றல் படைத்தவருமான	तस्य	அவனுக்கு (ராவண னுக்கு)
नरेन्द्रसूनुः	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு மாரர்	स्वर्गीयं	மறுமைக்குரிய
विभीषणेन	விபீஷணரால்	आधानं	சடங்கிற்கு
कर्णैः	இரக்கமான	आज्ञापयामास	பின்வருமாறு விடை தந்தருளினார் :
वाक्यैः	வாக்யங்கொண்டு		

मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् । क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

वैराणि	"பகையெல்லாம்	यथा	எப்படியோ அப்படியே
मरणान्तानि	மரணபரியந்தந்தான்.	मम अपि	எனக்கும்.
नः	நமது	अस्य	இவனுக்கு
प्रयोजनं	மேற்கொண்ட கருமம்	संस्कारः	மறுமைச்சடங்கு
निर्वृत्तं	முடிவுற்றது.	क्रियताम्	செய்துமுடிக்கப்பட ட்டு."
एषः	இவன்		
तव	உனக்கு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19845

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5170

त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதிமுன்னுவது ஸர்க்கம் ॥ ११३ ॥

रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः—ராவணனது அந்தப்புரஸ்திரீகளின் விலாபம்.

रावणं निहतं श्रुत्वा राघवेण महात्मना । अन्तःपुराद्विनिष्पेत् राक्षस्यः शोककर्षिताः ॥

महात्मना	மகாத்மாவான	राक्षस्यः	அரக்கிகள்
राघवेण	பூரீராமரால்	शोककर्षिताः	துயரத்தால் வாடி.
रावणं	ராவணனை	अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்று
निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்	विनिष्पेत्	வெளிப்போந்தனர்.
श्रुत्वा	அறிந்து		

वार्यमाणाः सुबहुशो वेष्टन्त्यः क्षितिपांसुषु । विमुक्तकेश्यो दुःखार्ता गावो वत्सहता इव ॥

सुबहुशः	பலவாறாய்
वार्यमाणाः	தடுக்கப்படுமவர்கள்
क्षितिपांसुषु	பூதலப்புழுதிகளில்
वेष्टन्त्यः	புரளுகின்றவர்களாய்

विमुक्तकेश्यः	கூந்தலவிழுந்து
वत्सहताः	கன்றிழுந்த
गावः इव	பசுக்களென
दुःखार्ताः	துயரத்தால் தவித்த னர்.

उत्तरेण विनिष्क्रम्य द्वारेण सह राक्षसैः । प्रविश्यायोधनं घोरं विचिन्वन्त्यो हतं पतिम् ॥
आर्यपुत्रेति वादिन्यो हा नाथेति च सर्वशः । परिपेतुः कबन्धाङ्कां महीं शोणितकर्माम् ॥

राक्षसैः सह	அரக்கருடன்கூட
उत्तरेण	வட
द्वारेण	வாயிலால்
विनिष्क्रम्य	வெளிப்போந்து
घोरं	கொடிய
आयोधनं	பேர்க்களத்திற்கு
प्रविश्य	வந்து
हतं	மாண்ட
पतिं	கணவனை
सर्वशः	எங்கும்
विचिन्वन्त्यः	தேடுகின்றவர்களாய்

हा	‘ஆ
नाथ	நாதனை’
इति च	என்றும்
आर्यपुत्र	‘ஆர்யபுத்திரரே’
इति च	என்றும்
वादिन्यः	புலம்பிக்கொண்டு
शोणितकर्माम्	ரக்தச்சேற்றற்றதும்
कबन्धाङ्कां	முண்டங்கள் நிறைந்த
महीं	பூமியில் [துமாகிய
परिपेतुः	விழுந்துபுரண்டனர்.

ता बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यो भर्तृशोकपराजिताः । करेण्व इव नर्दन्त्यो न रेजुर्हतयूथपाः ॥ ५ ॥

ताः	அவர்கள்
बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यः	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற
भर्तृशोक- } पराजिताः }	கணவனைப்பற்றிய துயரத்தால் மெய் மறந்தவர்களாய்

हतयूथपाः	தலைவனையிழந்த
करेण्वः	பெண்யர்னைகள்
इव	போல
नर्दन्त्यः	கதறுகின்றவர்களாய்
रेजुः न	களையிழந்திருந்தனர்.

ददृशुस्तं महावीर्यं महाकायं महाद्युतिम् । रावणं निहतं भूमौ नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ ६ ॥

महावीर्यं	மகாவீர்யசாலியும்
महाकायं	வல்லுடல் பெற்றவ னும்
महाद्युतिं	பெருமை மிக்கவனு த
तं	அந்த [மான
रावणं	ராவணனை

नीलाञ्जनचयोपमं	கரியமைமலையை நிகர்த்து
भूमौ	தரையில்
निहतं	வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடப்பவனாய்
ददृशुः	கண்டனர்.

ताः पतिं सहसा दृष्ट्वा शयानं रणपांसुषु । निपेतुस्तस्य गात्रेषु छिन्ना वनलता इव ॥७॥

ताः	அவர்கள்	गात्रेषु	உடலின் மீது
रणपांसुषु	போர்த்தலப்புழுதி களில்	छिन्नाः	அறுபட்ட,
शयानं	சாய்ந்துகிடக்கும்	वनलताः	காட்டுக்கொடிகள்
पतिं दृष्ट्वा	நாயகனைக் கண்டு	इव	போல
तस्य	அவனது	सहसा	தக்கணமே
		निपेतुः	வீழ்ந்தனர்.

बहुमानात्परिष्वज्य काचिदेनं रुरोद ह ॥ ८ ॥

काचित्	ஒருத்தி	परिष्वज्य	அணைத்துக்கொண்டு
एनं	இவனை	रुरोद ह	புலம்பினாள்.
बहुमानात्	கொளவத்தால்		

चरणौ काचिदालिङ्ग्य काचित्कण्ठेऽवलम्ब्य च ॥ ९ ॥

उद्धृत्य च भुजौ काचिद्भूमौ स्म परिवर्तते ॥ १० ॥

काचित्	ஒருத்தி	अवलम्ब्य	கட்டிக்கொண்டு
चरणौ	பாதங்களை	च	அங்ஙனமே புரண்ட
आलिङ्ग्य	பிடித்துக்கொண்டு	काचित्	ஒருத்தி [னள்.
भूमौ	தரையில்	भुजौ	இருபுறங்களை
परिवर्तते स्म	புரண்டனள்.	उद्धृत्य	உயர்த்தி
काचित्	ஒருத்தி	च	அங்ஙனமே புரண்ட
कण्ठे	கழுத்தில்		னள்.

हतस्य वदनं दृष्ट्वा काचिन्मोहमुपागमत् ॥ ११ ॥

काचित्	ஒருத்தி	दृष्ट्वा	கவனித்து
हतस्य	மாண்டுகிடக்கும்	मोहं	மூர்ச்சையை
वदनं	அவனுடைய முகத்தை	उपागमत्	கொண்டனள்.

काचिदङ्गे शिरः कृत्वा रुरोद मुखमीक्षती । स्नापयन्ती मुखं बाष्पैस्तुषारैरिव पङ्कजम् ॥

काचित्	ஒருத்தி	तुषारैः	பனிநீர்களால்
अङ्गे	மடிமீது	पङ्कजं	தாமரைமலரை
शिरः	தலையை	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	मुखं	முகத்தை
मुखं	முகத்தை	बाष्पैः	கண்ணீர்களால்
ईक्षती	பார்ப்பவளாய்	स्नापयन्ती	நனைத்துக்கொண்டு
		रुरोद	அழுதனள்.

एवमार्ताः पतिं दृष्ट्वा रावणं निहतं भुवि। चुक्रुशुर्बहुधा शोकाद्भूयस्ताः पर्यदेवयन् ॥१३॥

एवं.	இவ்வாறாய்	भूयः	மீண்டும் மீண்டும்
आर्ताः	துயரத்திலாழ்ந்து	दृष्ट्वा	கவனித்து
ताः	அவர்கள் [கிடக்கும்]	शोकात्	துயரத்தால்
पतिं	கணவனாகிய	बहुधा	பலவாறாய்
रावणं	ராவணனை	चुक्रुशुः	கதறியழுதார்கள்.
भुवि	பூமியில்	पर्यदेवयन्	பின் வருமாறும்
निहंतं	மாண்கிடப்பவனாய்		புலம்பினார்கள்.

येन वित्रासितः शक्रो येन वित्रासितो यमः। येन वैश्रवणो राजा पुष्पकेण वियोजितः ॥
गन्धर्वाणामृषीणां च सुराणां च महात्मनाम्। भयं येन महद्दत्तं सोऽयं शेते रणे हतः ॥

येन	“எவரால்	गन्धर्वाणां	கந்தர்வர்களுக்கும்
शक्रः	இந்திரன்	महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய
वित्त्रासितः	வெருட்டியடிக்கப்	ऋषीणां च	ரிஷிகளுக்கும்
येन	எவரால் [பட்டானோ]	सुराणां च	தேவர்களுக்கும்
यमः	எமன்	महत्	பெரும்
वित्त्रासितः	வெருட்டியடிக்கப்பட்ட	भयं	ஆபத்து
येन	எவரால் [டானோ]	दत्तं	புரியப்பட்டதோ
वैश्रवणः	குபேர	सः	அந்த
राजा	மன்னன்	अयं	இவர்
पुष्पकेण	புஷ்பகவிமானத்தால்	रणे	போரில்
वियोजितः	பிரிக்கப்பட்டானோ	हतः	மாண்டவராய்
येन	எவரால்	शेते	சாய்ந்துகிடக்கின்றார்.

असुरेभ्यः सुरेभ्यो वा पन्नगेभ्योऽपि वा तथा। न भयं यो विजानाति तस्येदं मानुषाद्भयम् ॥

यः	“எவர்	विजानाति न	அறியாதிருக்கின்
असुरेभ्यः वा	அசுரரிடமிருந்தும்	तस्य	அவருக்கு [றரோ
सुरेभ्यः वा	தேவரிடமிருந்தும்	इदं	இப்பொழுது
पन्नगेभ्यः अपि	சர்ப்பரிடமிருந்தும்	मानुषात्	மானிடனிடமிருந்து
भयं तथा	ஆபத்தென்பதேயே	भयम्	ஆபத்தேற்பட்டது.

अवध्यो देवतानां यस्तथा दानवरक्षसाम्। हतः सोऽयं रणे शेते मानुषेण पदातिना ॥

यः.	“எவர்	अयं	இவர்
देवतानां	தேவர்களாலும்	पदातिना	பதாதியாகிய
तथा	அவ்வண்ணமே	मानुषेण	மானிடனொருவனால்
दानवरक्षसां	அசுரர்களாலும் அரக் கர்களாலும்	रणे	போரில்
अवध्यः	கொல்லப்படமுடியாத	हतः	கொல்லப்பட்டு
सः	அந்த [வரோ	शेते	சாய்ந்துகிடக்கின் றார்.

यो न शक्यः सुरैर्हन्तुं न यस्यैर्नासुरैस्तथा । सोऽयं कश्चिदिवासत्त्वो मृत्युं मर्त्येन लम्बितः॥

ய:	“எவர்	ச:	அந்த
சுரै:	தேவர்களால்	அய்	இவர்
ஹ்நு	கொல்ல	அசத்வ:	ஆற்றலற்ற
சக்ய: ந	சாத்தியமாகாதவரோ	கश्चित्	எவனோ ஒருவன்
யச்யै:	யக்ஷர்களால்	इव	போன்றவராய்
ந	சாத்தியமாகாதவரோ	मर्त्येन	மானிடனொருவனால்
அசுரै: तथा	அசுரர்களாலும்	मृत्युं	மரணத்தை
ந	சாத்தியமாகாதவரோ	लम्बितः	அடைவிக்கப்பட்டார்.”

एवं वदन्त्यो बहुधा रुरुदुस्तस्य ताः स्त्रियः । भूय एव च दुःखार्ता विलेपुश्च पुनः पुनः ॥

तस्य	அவனது	रुरुदु:	அழுதார்கள்.
ता:	அந்த	पुनः पुनः च	மீண்டும் மீண்டும்
स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்	भूयः एव	மிக்க அதிகமாய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	दुःखार्ता:	தயரத்தால் மேலிட
बहुधा च	பலவாறாய்		டவர்களாய்
वदन्त्यः	புலம்பிக்கொண்டு	विलेपु:	கதறினார்கள்.

अशृण्वता च सुहृदां सततं हितवादिनाम् । मरणायाहता सीता घातिताश्च निशाचराः ॥

सततं	“எப்பொழுதும்	मरणाय च	மரணத்திற்கே
हितवादिनां	நன்மையையே மொழி யும்	सीता	வீதை
सुहृदां	நண்பர்களுக்கு	आहता	கொண்டுவரப்பட்ட
अशृण्वता	செவி சாய்க்காத அவரால்	निशाचराः च	அரக்கர்களும் [டான்.
		घातिता:	கொல்விக்கப்பட்டார் கள்.

एताः सममिदानीं ते वयमात्मा च पातिताः । ब्रुवाणोऽपि हितं वाक्यमिष्टो भ्राता विभीषणः॥

धृष्टं परुषितो मोहात्त्वयाऽऽत्मवधकाङ्क्षिणा

॥ २१ ॥

इदानीं	“இப்பொழுது	विभीषणः	விபீஷணர்
ते	தேவரீரது	हितं	நலன்பயக்கும்
आत्मा	உயிரும்	वाक्यं	சொல்லை
एताः	இந்த	ब्रुवाणः अपि	மொழிபவராயினும்
वयं च	நான்களும்	आत्मवधकाङ्क्षिणा	தனது மரணத்தைக்
समं	ஏககாலத்தில்	त्वया	தேவரீரால் [கோரிய
पातिताः	அழித்துவிடப்பட் டோம்.	मोहात्	மதிமயக்கத்தால்
		धृष्टं	நிஷ்டரமாய்
इष्टः	அனுகூல	परुषितः	வன்சொற் சொல்லப் பட்டார்.
भ्राता	தம்பியாகிய		

यदि निर्यातिता ते स्यात्सीता रामाय मैथिली । न नः स्याद्व्यसनं घोरमिदं मूलहरं महत् ॥

ते	“தேவரீரால்	इदं	இந்த
मैथिली	ஜனகனின் புதல்வி	मूलहरं	வேரையறுக்கும்
	யான	घोरं	கொடிய
सीता	வீதை	महत्	பெரும்
रामाय	ராமனிடம்	व्यसनं	துக்கமானது
निर्यातिता }	திருப்பிக்கொடுக்கப்	नः	நமக்கு
यदि स्यात् }	பட்டிருப்பாளாகில்	स्यात् न	நேரது.

वृत्तकामो भवेद्भ्राता रामो मित्रकुलं भवेत् । वयं चाविधवाः सर्वाः सकामा न च शत्रवः ॥

भ्राता	“தம்பியும்	वयं	நாங்கள்
वृत्तकामः	மனோரதம் நிறை	सर्वाः च	யாவரும்
	வேறப்பெற்றவராய்	अविधवाः	பதியையிழக்காதவர்
भवेत्	இருப்பார்.		களாவோம்.
रामः	ராமனும்	शत्रवः च	சத்ருக்களும்
मित्रकुलं	குலநண்பனாக	सकामाः	இஷ்டம் நிறைவேறிய
भवेत्	ஆவான்.	न	ஆகார்கள். [வர்களாய்

त्वया पुनर्नृशंसेन सीतां संरुन्धता बलात् । राक्षसा वयमात्मा च त्रयं तुल्यं निपातितम् ॥

नृशंसेन	“இரக்கம்ற்று	राक्षसाः	அரக்கர்களும்
बलात्	பலாத்காரமாய்	वयं	நாங்களும் ஆகிய
सीतां	சீதையை	तयं च	மூன்றும்
संरुन्धता	சிறைப்படுத்திய	तुल्यं	ஒரேமாதிரியாய்
त्वया पुनः	தேவரீராலேயே	निपातितम्	வீழ்த்தப்பட்டது.
आत्मा	பிராணனும்		

न कामकारः कामं वा तव राक्षसपुङ्गव । दैवं चेष्टयते सर्वं हतं दैवेन हन्यते ॥ २५ ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராஷ்ட்ரஸோத்தமரே !	दैवं	தெய்வம்
तव	தேவரீரது	सर्वं	யாவற்றையும்
कामं	இஷ்டப்படி	चेष्टयते	நடத்துகிறது.
कामकारः	வேண்டுமென்று	दैवेन	தெய்வத்தால்
	செய்த செயல்	हतं वा	அழிக்கப்பட்டது
न	அல்ல	हन्यते	அழிபடுகிறது. [தான்

वानराणां विनाशोऽयं रक्षसां च महाहवे । तव चैव महाबाहो दैवयोगादुपागतः ॥ २६ ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே !	वानराणां एव	வானரர்களுக்கும்
महाहवे	பெரும்போரில்	अयं विनाशः	இந்த அழிவானது
तव च	தேவரீருக்கும்	दैवयोगात्	தெய்வச்செயலால்
रक्षसां च	அரக்கர்களுக்கும்	उपागतः	சம்பவித்தது.

नैवार्थेन न कामेन विक्रमेण न चाज्ञया । शक्या दैवगतिर्लोके निवर्तयितुमुद्यता ॥२७॥

लोके	“உலகில்	कामेन	இச்சையாலும்
उद्यता	சம்பவித்த	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
दैवगतिः	தெய்வச்செயலானது	विक्रमेण	பிரதாபத்தாலும் [து.
अर्थेन एव	பொருளாலும்	आज्ञया च	ஆக்கினையாலும்
निवर्तयितुं	தடுக்க	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
शक्या न	சாத்யமாகாதது.		தது.”

विलेपुरेवं दीनास्ता राक्षसाधिपयोषितः । कुर्य इव दुःखार्ता वाष्पपर्याकुलेक्षणाः ॥२८॥

ताः	அந்த	वाष्पपर्याकुलेक्षणाः	கண்ணீர் நிறைந்த
राक्षसाधिपयोषितः	ராஷ்டிரமன்னனின் மனைவிமார்கள்		கண்களுற்றவர்களாய்
दीनाः	ஏக்கங்கொண்டவர் களாய்	कुर्यः	அன்றிற்பறவைகள்
		इव	போன்றவாறாய்
दुःखार्ताः	துயரத்தால் தபிப்ப வர்களாய்	एवं	மேற்கண்டவாறு
		विलेपुः	கதறினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19873

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5198

चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தினான்காவது ஸர்க்கம். ॥ २२४ ॥

मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च—மண்டோதரீவிலாபமும்

ராவணனது சரமக்ரியையும்.

तासां विलपमानानां तथा राक्षसयोषिताम् । ज्येष्ठा पत्नी प्रिया दीना भर्तारं समुद्देशत ॥

तथा	அவ்வாறாய்	ज्येष्ठा	முத்த
विलपमानानां	புலம்பும்	पत्नी	மனையாள்
तासां	அந்த	दीना	ஏக்கங்கொண்ட
राक्षसयोषितां	ராஷ்டிரமன்னன் மனைவிகளுள்		வளாய்
प्रिया	பிரியைபான	भर्तारं	கணவரை
		समुद्देशत	உற்று நோக்கினாள்.

दशग्रीवं हतं दृष्ट्वा रामेणाचिन्त्यकर्मणा । पतिं मण्डोदरी तत्र कृपणा पर्यदेवयत् ॥ २ ॥

तत्र	அப்பொழுது	रामेण	ராமரால்
मण्डोदरी	மண்டோதரி என்ற	हतं	கொல்லப்பட்டவனாக
पतिं	கணவனாகிய [அவள்	दृष्ट्वा	கண்டு
दशग्रीवं	தசகண்டனை	कृपणा	பரிதவித்தவளாய்
अचिन्त्यकर्मणा	எண்ணற்கரிய செயல் கொண்ட	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு புலம்ப லானாள் :

ननु नाम महाभाग तव वैश्रवणानुज । क्रुद्धस्य प्रमुखे स्थातुं त्रस्यत्यपि पुरन्दरः ॥ ३ ॥
त्रस्यन्ति ऋषयश्चैव गन्धर्वाश्च यशस्विनः ॥ ४ ॥

महाभाग	“மகாபுண்யாத்மாவே!	पुरन्दरः अपि	இந்திரனும்
वैश्रवणानुज	குடேரனின் தம்பி யாரே!	ननु	இப்பொழுதும்
क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட	तस्यति नाम	அஞ்சுவானன்றோ!
तव	தேவரீரது	ऋषयः च	முனிவர்களும்
प्रमुखे	முன்னிலையில்	यशस्विनः	புகழ்மிக்க
स्थातुं	நிற்க	गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களும்
		तस्यन्ति एव	அஞ்சுவார்களே.

ननु नाम तत्रोद्देगाच्चारणाश्च दिशो गताः । स त्वं मानुषमात्रेण रामेण युधि निर्जितः ॥

तव	“தேவரீரிடம்	सः	அந்த
उद्देगात्	பயத்தால்	त्वं ननु	தேவரீரும்
चारणाः च	சாரணர்களும்	युधि	போரில்
दिशः	திக்குகளில்	मानुषमात्रेण	ஓர் அற்பமானிடனான
गताः नाम	ஒடினார்களே.	रामेण	ராமனால்
		निर्जितः	ஐயிக்கப்பட்டார்.

न व्यपत्रपसे राजन्किमिदं राक्षसर्वभ ॥ ६ ॥

राजन्	“மன்னவரே!	किं	ஏனோ
राक्षसर्वभ	ராக்கூஸோத்தமரே!	व्यपत्रपसे न	வெட்கமுறுதிருக்கின்றீர்?
इदं	இதைப்பற்றி		

कथं त्रैलोक्यमाक्रम्य श्रिया वीर्येण चान्वितम् । अविषहं जघान त्वां मानुषो वनगोचरः ॥

त्रैलोक्यं	“மூவுலகையும்	अविषहं	தகைக்கவொண்ணாத
आक्रम्य	ஆக்ரமித்து	त्वां	தேவரீரை [வருமான
श्रिया	கீர்த்தியாலும்	वनगोचरः	காட்டிலேதிரியும்
वीर्येण च	வீர்யத்தாலும்	मानुषः	மானிடனெருவன்.
अन्वितं	விளங்குபவரும்	कथं	எங்ஙனம்
		जघान	வதைத்தான்?

मानुषाणामविषये चरतः कामरूपिणः । विनाशस्तत्र रामेण संयुगे नोपपद्यते ॥ ८ ॥

मानुषाणां	“மானிடர்களுக்கு	तव	தேவரீருக்கு
अविषये	புலப்படாதவிடத்தில்	संयुगे	போரில்
कामरूपिणः	நினைத்தவருக் கொண்டு	रामेण	ராமனால்
चरतः	சஞ்சரிக்கும்	विनाशः	அழிவென்பது
		उपपद्यते न	பொருந்தாது.

न चैतत्कर्म रामस्य श्रद्धामि चमूमुखे । सर्वतः समुपेतस्य तव तेनाभिमर्शनम् ॥ ९ ॥

सर्वतः	“எவ்வாற்றாலும்	अभिमर्शनं	தாக்குதலென்ற
समुपेतस्य	மேம்பட்டுடைய	एतत्	இந்த
तव	தேவரீருக்கு	कर्म	செயலை
चमूमुखे	படைமுகத்தில்	रामस्य च	ராமனுடையதாய்
तेन	அவனால்	श्रद्धामि न	நான் நம்பவில்லை.

यदैव च जनस्थाने राक्षसैर्बहुभिर्घृतः । खरस्तव हतो भ्राता तदेवासौ न मानुषः ॥ १० ॥

जनस्थाने	“ஜனஸ்தானத்தில்	खरः च	கரனும்
बहुभिः	பல	यदा एव	எப்பொழுதே
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	हतः	கொல்லப்பட்டானோ
घृतः	சூழப்பட்டவனும்	तत् एव	அக்காரணத்தாலேயே
तव	தேவரீரது	असौ	இவன் (ராமன்)
भ्राता	தம்பியுமான	मानुषः न	மானிடனல்லன்.

यदैव नगरीं लङ्कां दुष्प्रवेशां सुरैरपि । प्रविष्टो हनुमान्वीर्यात्तदैव व्यथिता वयम् ॥ ११ ॥

सुरैः अपि	“தேவர்களாலுங்கூட	यदा एव	எப்பொழுதே
दुष्प्रवेशां	புகழுடியாத	प्रविष्टः	பிரவேசித்தானோ
लङ्कां	இலங்கை	तदा एव	அப்பொழுதே
नगरीं	நகரூள்	वयं	நாங்கள்
हनुमान्	ஹனுமான்	व्यथिताः	வேதனைகொண்டு
वीर्यात्	ஆற்றல்கொண்டு		விட்டோம்.

यदैव वानरैर्घोरैर्बद्धः सेतुर्महार्णवे । तदैव हृदयेनाहं शङ्के रामममानुषम् ॥ १२ ॥

घोरैः	“கொடிய	तदा एव	அப்பொழுதே
वानरैः	வானரர்களால்	अहं	நான்
महार्णवे	பெருங்கடலில்	हृदयेन	மனதால்
यदा एव	எப்பொழுதே	रामं	ராமனை
सेतुः	அணையானது	अमानुषं	மாவிடனல்லனாய்
बद्धः	கட்டப்பட்டதோ	शङ्के	நினைத்தேன்.

अथवा रामरूपेण कृतान्तः स्वयमागतः । मायां तव विनाशाय विधायाप्रतितर्किताम् ॥

अथवा	“அல்லது	मायां	மாயையை (சீதையை)
कृतान्तः	சிவபிரானே	विधाय	சிருஷ்டித்து
तव	தேவரீருக்கு	रामरूपेण	ராமவுருக்கொண்டு
विनाशाय	அழிவின்பொருட்டு	स्वयं	நேரிலேயே
अप्रतितर्कितां	எண்ணிக்கரிய	आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

अथवा वासवेन त्वं धर्षितोऽसि महाबल

॥ १४ ॥

महाबल

“மகாபலசாலியே!

अथवा

அல்லது

वासवेन

இந்திரனால்

त्वं

தேவரீர்

धर्षितः असि

தூக்கப்பட்டிருக்கின்

றீர்.

वासवस्य कुतः शक्तिस्त्वां द्रष्टुमपि संयुगे

॥ १५ ॥

वासवस्य

“இந்திரனுக்கு

त्वां

தேவரீரை

संयुगे

போரில்

द्रष्टुं अपि

பார்க்கவும்கூட

शक्तिः

சக்தி

कुतः

ஏது?

व्यक्तमेष महायोगी परमात्मा सनातनः । अनादिमध्यनिधनो महतः परमो महान् ॥ १६ ॥
 तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यः शाश्वतो ध्रुवः ॥
 मानुषं रूपमास्थाय विष्णुः सत्यपराक्रमः । सर्वैः परिवृतो देवैर्वानरत्वमुपागतैः ॥ १८ ॥
 सर्वलोकेश्वरः साक्षालोकानां हितकाम्यया । सराक्षसपरीवारं हतवांस्त्वां महाद्युतिः ॥

एषः

“இவர் (ஸ்ரீராமர்)

महायोगी

மகாயோகியும்

परमात्मा

பரமாத்மாவும்

सनातनः

புராணபுருஷரும்

अनादिमध्य-

निधनः

} ஆதியும், மத்தியும்,
 } அந்தமும் இல்லாத
 } வரும்

महतः

பெரும்பொருளிலும்

परमः

சிறந்த

महान्

பெரும்பொருளும்

तमसः

இருளுக்கு (அக்ஞா
) நத்திற்கு)

परमः

அப்புறப்பட்டிருப்ப
) வரும்

धाता

சிருஷ்டிப்பவரும்

शङ्खचक्र-

गदाधरः

} சங்கத்தையும் சக்ரா
 } யுத்தத்தையும் திருக்
 } கரத்திற்கொண்ட
 } வரும்

श्रीवत्सवक्षाः

{ ஸ்ரீவத்ஸமேனும் திரு
 } மறுவை திருமார்பில்
 } கொண்டவரும்

नित्यश्रीः

நித்யஸக்ஷம்ஸமேத
) ரும்

अजय्यः

அஜேயரும்

शाश्वतः

எக்காலத்திலுமிருப்
) பவரும்

ध्रुवः

மாறுபடாதிருப்பவ
) ரும்

सर्वलोकेश्वरः

ஸர்வ ஜகத்துக்களுக்
) கும் ஈசுவரரும்

महाद्युतिः

மகிமை மிக்கவருமா
) கிய

साक्षात्

ஸாக்ஷாத்

विष्णुः

விஷ்ணுபகவான்.

व्यक्तं

இது திண்ணம்.

सत्यपराक्रमः

ஸத்யமான பராக்ரம
) ங்கொண்ட இவர்

लोकानां

உலகங்களுக்கு

हितकाम्यया	நன்மை புரியத் திருவு	देवैः सर्वैः	தேவர்கள் யாவராலும்
मानुषं	மானிட [ளங்கொண்டு	परिवृतः	சூழப்பெற்றவராய்
रूपं	உருவத்தை	त्वां	தேவரீரை
आस्थाय	கொண்டு	सराश्वसपरीवारं	அரக்கபரிவாரங்களு
वानरैः	வானர உருவத்தை		டன்
उपगतैः	அடைந்த	हत्वान्	கொன்றுவிட்டார்.

इन्द्रियाणि पुरा जित्वा जितं त्रिभुवनं त्वया । स्मरद्भिरिव तद्वैरमिन्द्रियैरेव निर्जितः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	तत्	அந்த
पुरा	முன்பு	वैरं	வைரத்தை
इन्द्रियाणि	இந்திரியங்களை	स्मरद्भिः इव	நினைத்துக்கொண்ட
जित्वा	வெற்றிகொண்டு		வைகள் போன்று
त्रिभुवनं	மூவுலகமும்	इन्द्रियैः एव	இந்திரியங்களாலேயே
जितं	ஜெயிக்கப்பட்டது.	निर्जितः	ஜெயிக்கப்பட்டுவிட்
			டர்.

क्रियतामविरोधश्च राघवेणेति यन्मया । उच्यमानो न गृह्णासि तस्येयं व्युष्टिरागता ॥

राघवेण	“ஸ்ரீராமரோடு	यत्	எதை
अविरोधः	விரோதமின்மை	गृह्णासि न	மனதிற்கொள்ளா
क्रियतां	கொள்ளப்பட்டும்		திருந்திரோ
इति	என்று	तस्य	அதனது
मया	என்னால்	व्युष्टिः	பயனாய்
उच्यमानः च	சொல்லப்பட்டும்	इयं	இது
	தேவரீரும்	अगता	சம்பவித்தது.

अकस्माच्चाभिकामोऽसि सीतां राक्षसपुङ्गव । ऐश्वर्यस्य विनाशाय देहस्य स्वजनस्य च ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தமரே !	देहस्य च	சரீரத்திற்கும்
अकस्मात्	திடீரென	विनाशाय	அழிவின்காக
ऐश्वर्यस्य	ஐச்வர்யத்திற்கும்	सीतां च	சீதாதேவியிடமே
स्वजनस्य	தனது ஜனத்திற்கும்	अभिकामः असि	ஆசைகொண்டீர்.

अरुन्धत्या विशिष्टां तां रोहिण्याश्चापि दुर्मते । सीतां धर्षयता मान्यां त्वया ह्यसदृशं कृतम् ॥

दुर्मते	“மதிமயங்கியவரே !	मान्यां	வேகுமதிக்கத்தக்க
अरुन्धत्याः च	அருந்ததிதேவிக்கும்	सीतां	வீதாதேவியை
रोहिण्याः अपि	ரோகிணிதேவிக்கும்	धर्षयता	அவமதிக்கும்
विशिष्टां	மேம்பட்டவளான	त्वया	தேவரீரால்
तां	அந்த	असदृशं हि	தகாததே
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

वसुधायाश्च वसुधां श्रियः श्रीं भर्तृवत्सलाम् । सीतां सर्वानवद्याङ्गीमरण्ये विजने शुभाम् ॥
 आनयित्वा तु तां दीनां छद्मनाऽऽत्मस्वदूषण । अप्राप्य चैव तं कामं मैथिलीसङ्गमे कृतम् ॥
 पतिव्रतायास्तपसा नूनं दग्धोऽसि मे प्रभो ॥ २५ ॥

वसुधायाः च "பூமிக்கும்
 वसुधां ஓர் இடமானவளும்
 श्रियः அமானுஷ்ய சக்திக்கு
 श्री ஓர் ஆபரணமான வளும்
 भर्तृवत्सला { கணவரிடம் அசஞ்ச
 லா அன்புகொண்ட
 வளும்
 सर्वानवद्याङ्गी எவ்வாற்றாலும் குறை
 யற்ற திருமேனியளும்
 शुभा ஒளிகொண்டவளும்
 दीनां तु ஏக்கங்கொண்டவளு
 மான
 तां सीतां அந்த ஸீதாதேவியை
 विजने நிர்ஜனமான
 अरण्ये காட்டில்
 छद्मना கபடமாக

आनयित्वा கொண்டுவந்து
 मैथिलीसङ्गमे ஸீதாசங்கமத்தில்
 कृतं கொண்ட
 तं அந்த
 कामं एव च இஷ்டத்தையும்
 अप्राप्य அடையாது
 पतिव्रतायाः பதிவிரதையின்
 तपसा தவசக்தியால்
 आत्मस्वदूषण { தனக்கும் தன்னினத்
 தாருக்கும் தேடு
 விளைவித்த
 मे எனது
 प्रभो நாதரே
 नूनं இப்பொழுது
 दग्धः असि பொசுக்கப்பட்டு
 விட்டார்.

तदैव यन्न दग्धस्त्वं धर्षयंस्तनुमध्यमां । देवा बिभ्यति ते सर्वे सेन्द्राः सामिपुरोगमाः ॥

सेन्द्राः "இந்திரனுள் ளிட்ட
 सामिपुरोगमाः அக்னிமுதலானவர்
 களுடன் கூடிய
 देवाः தேவர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 ते தேவரீரிடம்
 बिभ्यति பயமுற்றிருக்கின்றார்
 கள்.

यत् அக்காரணத்தால்
 त्वं தேவரீர்
 तनुमध्यमां நுண்ணிடையாளாகு
 மவளை
 धर्षयन् கவர்ந்து
 तदा एव அப்பொழுதே
 दग्धः न பொசுக்கப்படாதிருந்
 தீர்.

अवश्यमेव लभते फलं पापस्य कर्मणः । घोरं पर्यागते काले कर्ता नास्त्यत्र संशयः ॥

कर्ता "பாபத்தை செய்தவன்
 पापस्य பாப
 कर्मणः கர்மாவின்
 घोरं கொடிய
 फलं பயனை

काले என்றகாலம்
 पर्यागते வந்தபொழுது
 अवश्य एव கட்டாயமாக
 लभते அனுபவிக்கின்றான்.
 अत्र இதில்
 संशयः अस्ति न ஐயமில்லை.

शुभकृच्छुभमाप्नोति पापकृत्पापमश्नुते

॥ २८ ॥

शुभकृत् "நன்மைசெய்தவன்
 शुभं நன்மையை
 आप्नोति அனுபவிக்கின்றான்.

पापकृत् பாபத்தைச்செய்தவன்
 पापं தீப்பயனை
 अश्नुते அனுபவிக்கின்றான்.

विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशम्

॥ २९ ॥

विभीषणः "விபிஷணர்
 सुखं சேஷமத்தை
 प्राप्तः அடைந்தார்.
 त्वं தேவரீர்

ईदृशं இவ்விதமான
 पापं தீங்கை
 प्राप्तः அடைந்துள்ளீர்.

सन्त्यन्याः प्रमदास्तुभ्यं रूपेणाप्रतिमा भुवि

॥ ३० ॥

भुवि "உலகில்
 रूपेण உருவத்தால்
 अप्रतिमा: ஒப்பற்றவர்களான

अन्याः வேறுபல
 प्रमदाः ஸ்தீர்கள்
 तुभ्यं தேவரீருக்கு
 सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

अनङ्गवशमापन्नस्त्वं तु मोहान्न बुध्यसे

॥ ३१ ॥

अनङ्गवशं आपन्नः "காமனுக்காட்பட்ட
 त्वं தேவரீர் [வராய்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்

तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்டீர்.

न कुलेन न रूपेण न दाक्षिण्येन मैथिली । मयाऽधिका वा तुल्या वा त्वं तु मोहान्न बुध्यसे॥

मैथिली "ஜானகி
 कुलेन குலத்தால்
 मया எனக்கு
 अधिका वा மேம்பட்டவளோ
 तुल्या वा சமமானவளோ
 न அல்ல.
 रूपेण ரூபத்தாலும்
 न அல்ல.

दाक्षिण्येन ஆனுதல்யகுணத்
 தாலும்
 न அல்ல.
 त्वं தேவரீர்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்டீர்.

सर्वथा सर्वभूतानां नास्ति मृत्युरलक्षणः । तव तावदयं मृत्युर्मैथिलीकृतलक्षणः ॥ ३३ ॥

सर्वभूतानां "எல்லாப்பிராணி
 களுக்கும்
 मृत्युः மரணமானது
 सर्वथा எவ்வாற்றாலும்
 अलक्षणः காரணத்தைப்
 பற்றாது
 अस्ति இருக்கிறதில்லை.

तावत् இப்பொழுது
 तव தேவரீருக்கு
 अयं இந்த
 मृत्युः மரணமானது
 मैथिलीकृत- } ஜானகி ரூபமான கார
 लक्षणः } ணத்தைக்கொண்டு
 உள்ளது.

सीतानिमित्तजो मृत्युस्त्वया दूरादुपाहतः

त्वया “தேவரீரால்
दूरात् வெகுதூரத்தி
लीருந்தே

॥ ३४ ॥

सीतानिमित्तजः சீதை காரணமாய்
உண்டாகும்
मृत्युः மரணமானது
उपाहतः கொண்டு வரப்பட்டது.

मैथिली सह रामेण विशोका विहरिष्यति

विशोका “சோகந்தீரந்தவளான
मैथिली ஜானகி
रामेण सह ஸ்ரீராமரோடுகூட

॥ ३५ ॥

विहरिष्यति இன்பமாய்க் காலங்
கழிப்பாள்.

अल्पपुण्या त्वहं घोरे पतिता शोकसागरे

अल्पपुण्या “பாக்யங்குன்றிய
अहं तु நானே

॥ ३६ ॥

घोरं கொடிய
शोकसागरे துயரக்கடலில்
पतिता மூழ்கிவிட்டேன்.

कैलासे मन्दरे मेरौ तथा चैत्ररथे वने । देवोद्यानेषु सर्वेषु विहृत्य सहिता त्वया ॥३७॥

विमानेनानुरूपेण या याम्यतुलया श्रिया । पश्यन्ती विविधान्देशांस्तांस्तांश्चित्रसंगम्बरा ॥

अंशिता कामभोगेभ्यः साऽस्मि वीर वधात्तव ॥ ३८ ॥

या “எந்த நான்
चित्तसंगम्बरा { அழகிய மாலைகளையும்
வஸ்திரங்களையும்
சூடியவளாய்
त्वया தேவரீரோடு
सहिता கூடியவளாய்
कैलासे கைலாஸபர்வதத்

திலும்
मन्दरे மந்தரபர்வதத்திலும்
मेरौ மேருபர்வதத்திலும்
तथा அவ்வண்ணமே
चैत्ररथे சைத்ரரத
वने பூங்காவனத்திலும்
सर्वेषु எல்லா
देवोद्यानेषु தேவர்களது உத்யான
வனங்களிலும்

विहृत्य விளையாடி

अतुलया ஒப்பற்ற
श्रिया செல்வத்திற்கு
अनुरूपेण ஏற்ற
विमानेन விமானத்திலேறி
विविधान् பல
तान् तान् அந்தந்த
देशान् தேசங்களை
पश्यन्ती பார்த்துக்கொண்டே
यामि சென்றுவந்தேனே
सा அந்த நான்,
वीर வீரரே,
तव தேவரீரது
वधात् மாணத்தால்
कामभोगेभ्यः இன்பானுபவங்களி

னின்று
अंशिता விலக்கப்பட்டவளாய்
अस्मि இருக்கின்றேன்.

सैवान्येवासि संवृत्ता धियाज्ञां चञ्चलाः श्रियः ॥ ३९ ॥

सा एव “அந்த நானே
अन्या इव வேறொருத்திபோன்ற
संवृत्ता अस्मि ஆகவிட்டேன் [வளாய்
राज्ञां அரசர்களின்

चञ्चलाः நிலையற்ற
श्रियः செல்வங்களை
धिक्ष எப்படிவேண்டுமானாலும்
ஏசலாம்.

हा राजन्सुकुमारं ते सुभ्रु सुत्वक् समुन्नसम् । कान्तिश्रीद्युतिभिस्तुल्यमिन्दुपद्मदिवाकरैः ॥
 किरीटकूटोज्ज्वलितं ताम्रास्यं दीप्तकुण्डलम् । मदव्याकुललोलाक्षं भूत्वा यत्पानभूमिषु ॥
 विविधस्रग्धरं चारु वल्गुस्मितकथं शुभम् । तदेवाद्य तवेदं हि वक्त्रं न भ्राजते प्रभो ॥
 रामसायकनिर्भिन्नं सिक्तं रुधिरविस्रवैः । विशीर्णमेदोमस्तिष्कं रुक्षं स्यन्दनरेणुभिः ॥

हा "ஆ
 राजन् மன்னவரே !
 தேவரீரது
 தெ எந்த
 தாமாச்யம் செவ்வியமுகமானது
 சுகுமார் அழகியதும்
 சுபு அழகிய புருவங்கள்
 மைந்ததும்
 சுவக் தசைப்பற்றுள்ளதும்
 சமூந்நசம் நாசிகை நிமிர்ந்துள்
 ளதும்
 கान्ति- } காந்தியாலும் செளந்
 श्रीद्युतिभिः } தர்யத்தாலும் ஒளி
 யாலும்
 इन्दुपद्मदिवाकरैः { சந்திரனோடும் தாம
 ரை மலரோடும்
 சூர்யனோடும்
 तुल्यं ஒத்ததும்,
 किरीट- } சிகரத்தை ஒத்த மகு
 कूटोज्ज्वलितं } டத்தால் விளங்கு
 கின்றதும்,
 दीप्तकुण्डलं ஜவலிக்கும் குண்ட
 லங்கள் கொண்டதும்
 पानभूमिषु பானபூமிகளில்
 मदव्याकुल- } மதத்தால் கலங்கின
 लोलाक्षं } தும், சலிப்பதுமான
 கண்களையுடையதா
 கவும்

भूत्वा ஆகி
 चारु அழகியதும்
 विविधस्रग्धरं பலபுஷ்பமாலையணிந்
 ததும்
 वल्गु स्मितकथं { அழகிய புன்சிரிப்பை
 யும் பேச்சுகளையும்
 கொண்டதும்
 शुभं மங்களமுமானதோ,
 प्रभो நாத,
 तत् एव அதே
 इदं இந்த
 तव தேவரீரது
 वक्त्रं हि முகமோ
 अद्य இப்பொழுது
 रामसायक- } ஸ்ரீராமாது பாணங்க
 निर्भिन्नं } ளால் பிணக்கப்பட்ட
 रुधिरविस्रवैः ரத்தப்பெருக்கு
 களால்
 सिक्तं வழிந்து
 विशीर्णमेदोमस्तिष्कं தசையும், கொழுப்
 பும் சிதறி
 स्यन्दनरेणुभिः தேப்பழுதுகிளால்
 रुक्षं பயங்கரமானதாய்
 भ्राजते न களையிழந்ததாகி
 விட்டதே.

हा पश्चिमा मे संप्राप्ता दशा वैधव्यकारिणी । या मयाऽसीन संबुद्धा कदाचिदपि मन्दया ॥

हा "ஐயோ,
 मे எனக்கு
 वैधव्यकारिणी வைதவ்யத்தைக்
 கொடுக்கும்
 पश्चिमा दशा கடைசி அவஸ்தை
 (மரணபானது)

संप्राप्ता தெரந்தவிட்டது
 या எதுவோ அது
 मन्दया பேதையாகிய
 मया என்னால்
 कदाचित् अपि ஒருபொழுதும்
 संबुद्धा आसीत् न கிணக்கப்பட்டதில்லை.

पिता दानवराजो मे भर्ता मे राक्षसेश्वरः । पुत्रो मे शक्रनिर्जेता इत्येवं गर्विता भृशम् ॥

मे . “ எனக்கு
பிதா தந்தையார்
தானவராஜ: அசுரவேந்தர்;
மே எனக்கு
மர்தா கணவனார்
ராக்ஷசேசுவர: ராக்ஷஸவேந்தர்;

मे . எனக்கு
पुत्र: புதல்வன்
शक्रनिर्जेता இந்திரனை வென்றவன்;
इति एवं என்றிப்படியாய்
भृशं மிக
गर्विता அகந்தையுற்றிருந்
தேன்.

दृष्टारिर्मर्दनाः शूराः प्रख्यातबलपौरुषाः । अकुतश्चिद्भया नाथा ममेत्यासीन्मतिर्दृढा ॥

दृष्टारिर्मर्दनाः “ செருக்குற்ற பகைவ
ரைச்சிதைப்பவர்களும்
प्रख्यातबल- } பிரசித்திபெற்ற ஆற்ற
पौरुषाः } லும் ஆண்டையுடும்
शूराः சூரர்களும் [கொண்ட
எவரிடத்தினின்றும்
अकुतश्चिद्भया: { ஆபத்துருதவர்களு
மான

नाथा: ராக்ஷசர்கள்
मम எனக்கு இருக்கின்
றார்கள்
इति என்று
दृढा உறுதியான
मति: எண்ணம்
आसीत् இருந்தது.

तेषामेवंप्रभावानां युष्माकं राक्षसर्षभ । कथं भयमसंबुद्धं मानुषादिदमागतम् ॥ ४७ ॥

राक्षसर्षभ “ராக்ஷஸோத்தமா,
तेषां அந்த
युष्माकं நீங்கள்
एवंप्रभावानां இவ்விதமகிமை உடை
யவர்கள் இருக்கையில்

असंबुद्धं கருதப்படாத
इदं இந்த
भयं ஆபத்தானது
मानुषात् மானிடனிடமிருந்து
कथं எங்ஙனம்
आगतम् விளைந்ததோ?

स्निग्धेन्द्रनीलनीलं तु प्रांशुशैलोपमं महत् । केयूराङ्गदवैडूर्यमुक्तादामस्रगुज्ज्वलम् ॥ ४८ ॥

कान्तं विहारेष्वधिकं दीप्तं संग्रामभूमिषु । भाल्याभरणभाभिर्यद्विद्युद्भिरिव तोयदः ॥ ४९ ॥

तदेवाद्य शरीरं ते तीक्ष्णैर्नैकैः शरैश्चितम् । पुनर्दुर्लभसंस्पर्शं परिष्वक्तुं न शक्यते ॥ ५० ॥

स्निग्धेन्द्रनीलनीलं “ அழகிய இந்திரநீல
நிறமுற்றதும்
प्रांशुशैलोपमं உன்னதமலையை
நிகர்த்ததும்
महत् பெரியதும்

केयूराङ्गदवैडूर्य- } வளைகளாலும் தோள்
मुक्तादामस्रगुज्ज्वलं } வளைகளாலும்
வையோய்மாலைகளா
லும் முத்துமலை
களாலும் பிரகாசிப்
பதும்

विहारेषु	விளையாட்டுகளில்
अधिकं	மிக
कान्तं	அழகாய் விளங்கு வதும்
संग्रामभूमिषु	போர்த்தலங்களில்
दीप्तं तु	ஜ்வலிப்பதுமாய்
विद्युद्भिः	மின்னல்களால்
तोयदः	மேகம்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
आभरणभाभिः	ஆபரணவொளிகளால்
यत् भाति	எது விளங்கிற்றோ,

तत्	அந்த
ते	தேவரீரது
शरीरं पृथ	சரீரமே
अद्य	இப்பொழுது
नेकैः	பல
तीक्ष्णैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
चितं	பொத்தலாக்கப்பட்டு
दुर्लभसंस्पर्शं पुनः	தொடவும்கூடாததாய்
परिव्रवतुं	ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள
शक्यते न	கூடாதிருக்கின்றதே !

श्वविधः शल्लैर्यद्द्वानैर्लघैर्निरन्तरम् । स्वर्पितैर्मर्मसु भृशं संचिन्नस्त्रायुवन्धनम् ॥
क्षितौ निपतितं राजञ्छयावं रुधिरसच्छवि ॥ ५१ ॥

राजन्	“மன்னவரே !
श्वविधः	முள்ளம்பன்றியின்
शल्लैः	முட்களால்
यद्दत्	எவ்வாறோ அவ்வாறே
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
भृशं	நன்கு
स्वर्पितैः	குத்தப்பெற்று
निरन्तरं	இடைவெளியில்லாது
लघैः	பதிந்த

वाणैः	பாணங்களால்
संचिन्नस्त्रायुवन्धनं	நரம்புப்பிணைப்புகள் றுக்கப்பட்டதாய்
रुधिरसच्छवि	குருதிகிறங்கொண்ட தாய்
इयावं	கடிசகிறங்கொண்ட
क्षितौ	பூமியில் [தாய்
निपतितम्	விழுந்துகிடக்கின்ற து.

वज्रप्रहाराभिहतो विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ५२ ॥
हा स्वप्नः सत्यमेवेदं त्वं रामेण कथं हतः ॥ ५३ ॥

त्वं	“தேவரீர்
कथं	எங்ஙனம்
रामेण	ராமரால்
हतः	தாக்கப்பட்டு
वज्रप्रहाराभिहतः	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்
पर्वतः	பர்வதம் [கப்பட்ட

इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
विकीर्णः	சிதறுண்டர்.
स्वप्नः	இது கனவு.
हा	ஐயோ !
इदं	இது
सत्यं एव	உண்மையேதான் !

त्वं मृत्योरपि मृत्युः स्याः कथं मृत्युवशं गतः ॥ ५४ ॥

त्वं	“தேவரீர்
मृत्योः अपि	காலனுக்கும்
मृत्युः	காலன்

स्याः	ஆயிற்றே.
कथं	எங்ஙனம்
मृत्युवशं गतः	எமனுக்காட்பட்டார் ?

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं त्रैलोक्योद्देगदं महत् । जेतारं लोकपालानां क्षेप्तारं शङ्करस्य च ॥
 दृप्तानां निगृहीतारमाविष्कृतपराक्रमम् । लोकक्षोभयितारं च नादैर्भूतविराविणम् ॥ ५६ ॥
 ओजसा दृप्तवाक्यानां वक्तारं रिपुसन्निधौ । स्वयूथभृत्यवर्गाणां गोप्तारं भीमकर्मणाम् ॥
 हन्तारं दानवेन्द्राणां यक्षाणां च सहस्रशः । निवातकवचानां च संग्रहीतारमीश्वरम् ॥
 नैकयज्ञविलोप्तारं त्रातारं स्वजनस्य च । धर्मव्यवस्थाभेत्तारं मायास्रष्टारमाहवे ॥ ५९ ॥
 देवासुरनृकन्यानामाहर्तारं ततस्ततः । शत्रुस्त्रीशोकदातारं नेतारं स्वजनस्य च ॥ ६० ॥
 लङ्काद्वीपस्य गोप्तारं कर्तारं भीमकर्मणाम् । अस्माकं कामभोगानां दातारं रथिनां वरम् ॥
 एवंप्रभावं भर्तारं दृष्ट्वा रामेण पातितम् । स्थिराऽस्मि या देहमिमं धारयामि हतप्रिया ॥

त्रैலोक्य- } "மூவுலகங்களின்
 வசுभोक्तारं } சம்பத்தையும் அனு
 பவிப்பவரும்,
 महत् } மிக
 त्रैलोक्योद्देगदं } மூவுலகத்திற்கும்
 } பயத்தை விளைவிப்
 } பவரும்,
 लोकपालानां } திக்பாலகர்களை
 जेतारं } ஜெயித்தவரும்,
 शङ्करस्य च } சிவபிரானையும்
 क्षेप्तारं } எதிர்த்தவரும்,
 दृप्तानां } செருக்குற்றவர்களை
 निगृहीतारं } அடக்கியவரும்,
 अविष्कृतपराक्रमं } பராக்ரமத்தை
 } வெளியிட்டு
 लोकक्षोभयितारं च } உலகத்தை கலக்கிய
 } வரும்,
 नादैः } கர்ஜனைகளால்
 भूतविराणिं } பிராணிகளை அலற
 } அடிப்பவரும்,
 ओजसा } பிரதாபத்தால்
 दृप्तवाक्यानां } செருக்குற்ற
 } சொற்களை
 रिपुसन्निधौ } சத்ருக்களின் முன்னி
 } லையில்
 वक्तारं } மொழிபவரும்,
 भीमकर्मणां } பயங்கரச்செயல்
 } கொண்ட

स्वयूथ- } தனது போர்வீரர்
 भृत्यवर्गाणां } களையும் பணியாளர்
 } களையும்
 गोप्तारं } ரகழிப்பவரும்,
 सहस्रशः } ஆயிரக்கணக்கான
 दानवेन्द्रेणां } அசுரத்தலைவர்களை
 } யும்
 यक्षाणां च } யக்தர்களையும்
 हन्तारं } கொன்றவரும்,
 निवातकवचानां च } நிவாதகவசர்களையும்
 संग्रहीतारं } அடக்கியவரும்,
 ईश्वरं } யாவருக்கும் நியாம
 } கரும்,
 नैकयज्ञविलोप्तारं } அநேக யாகங்களை
 } அழித்தவரும்,
 स्वजनस्य } தனது இனத்தவரை
 त्रातारं च } காப்பவரும்,
 धर्मव्यवस्थाभेत्तारं } தருமவரம்பையறுத்
 } தவரும்,
 आहवे } போரில்
 मायास्रष्टारं } மாயையையுண்டாக்கு
 } பவரும்,
 ततस्ततः } அங்காங்கு
 देवासुर- } தேவர்கள் அசுரர்கள்
 नृकन्यानां } மாளிடர்கள் இவர்
 } களின் கண்ணிகை
 } களை
 आहर्तारं } கொணர்ந்தவரும்,

शुखी- }
शोकदातारं }

பகைவர்களின் பரத்
தயர்களுக்கு துயரத்
தைக்கொடுப்பவரும்,

स्वजनस्य

இனத்தவரை

नेतारं च

பாதுகாப்பவரும்,

लङ्काद्वीरस्य

இலங்கைத்தீவை

गोप्तां

ரகழிப்பவரும்,

भीमकर्मणां

பயங்கரமான செயல்
களை

कर्तारं

செய்பவரும்,

अस्माकं

எங்களுக்கு

कामभोगानां

இன்பபோகங்களை

दातारं

அளிப்பவரும்,

रथिनां

ரதவீரர்களுள்

वरं

உத்தமருமாய்

एवंप्रभावं

இவ்வித மகிமை

கொண்ட

भर्तारं

கணவரை

रामेण

ராமரால்

पातितं

வீழ்த்தப்பட்டவராய்

दृष्ट्वा

கண்டு

या

எந்த நான்

स्थिरा अस्मि

சலியாதிருக்கின்

हृत्प्रिया

அன்புகுன்றி [ரேன்.

इमं

இந்த

देहं

உடலை

धारयामि

இன்னும் கொண்டிருக்க

கின்றேன்.

शयनेषु महाहेषु शयित्वा राक्षसेश्वर । इह कस्मात्प्रसुप्तोऽसि धरण्यां रेणुपाटलः ॥६३॥

राक्षसेश्वर

“அரக்கர்வேந்தே!

महाहेषु

மிக்கச்சிறந்த

शयनेषु

படுக்கைகளில்

शयित्वा

உறங்கிவிட்டு

इह

இப்பொழுது

कस्मात्

ஏனோ

धरण्यां

புதலத்தில்

रेणुपाटलः

புழுத்சிவந்த

प्रसुप्तः

தூங்கியவர்

असि

ஆகிரி?

यदा मे तनयः शस्तो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्युधि । तदाऽस्म्यभिहता तीव्रमद्य त्वस्मिन्निपातिता ॥

यदा

“எப்பொழுது

युधि

போரில்

मे

எனது

तनयः

புதல்வனாகிய

इन्द्रजित्

இந்திரஜித்து

लक्ष्मणेन

லக்ஷ்மணரால்

शस्तः

கொல்லப்பட்டானோ

तदा

அப்பொழுதே

अस्मि

நான்

अभिहता

அழியலுற்றேன்.

अद्य तु

இப்பொழுதோ

अस्मिन्

இவ்விஷயத்தில்

तीव्रं

மிகக்கொடுமையாய்

निपातिता

வீழ்த்தப்பட்டுவிட்டேன்.

साऽहं बन्धुजनैर्हीना हीना नाथेन तु त्वया । विहीना कामभोगैश्च शोचिष्ये शाश्वतीः समा ॥

सा

“அந்த

अहं

நான்

बन्धुजनैः

சுற்றத்தார்களை

हीना

இழந்தவளாய்

नाथेन

கணவராகிய

त्वया

தேவியே

हीना तु

இழந்தவளாயும்

कामभोगैः

இன்பபோகங்களை

विहीना च

இழந்தவளாயும்

शाश्वतीः

பல

समाः

வருஷங்கள்

शोचिष्ये

துக்கமுறப்போகின்

றேன்.

प्रपन्नो दीर्घमध्वानं राजन्नद्यासि दुर्गमम्

॥ ६६ ॥

राजन् "மன்னவரே!
अद्य இப்பொழுது
दुर्गमं செல்லற்கரிய

दीर्घ अध्वानं ஊடுவழியை
प्रपन्नः असि கடந்துவிட்டார்.

नय मामपि दुःखार्तां न वर्तिष्ये त्वया विना

॥ ६७ ॥

दुःखार्तां "துயரத்தால்
मां अपि தவிக்கும்
नय என்னையும்
அழைத்துச்செல்வீர்.

त्वया தேவரீரை
विना விட்டுப்பிரிந்து
वर्तिष्ये न உயிருடனிரேன்.

कस्माच्च मां विहायेह कृपणां गन्तुमिच्छसि

॥ ६८ ॥

हं "தேவரீர்
कस्मात् என்ன காரணமாய்
कृपणां பரிதவிக்கும்
मां என்னை

इह இவ்விடத்தில்
विहाय விட்டு
गन्तु செல்ல
इच्छसि துணிவுகொண்டீர்?

दीनां विलपितैर्मन्दां किं वा मां नाभिभाषसे

॥ ६९ ॥

विलपितैः "புலம்பல்களால்
दीनां சோர்ந்திருக்கும்
मन्दां பேதையாகிய

मां என்னிடம்
किं वा ஏனோ
अभिभाषसे न பேசாதிருக்கின்றீர்?

दृष्ट्वा न खल्वसि क्रुद्धो मामिहानवकुण्ठिताम् । निर्गतां नगरद्वारात्पद्भ्यामेवागतं प्रभो ॥

प्रभो "பிரபுவே!
इह இப்பொழுது
नगरद्वारात् நகரவாயினின்று
अनवकुण्ठितां முக்காடிடாதவளாய்
निर्गतां வெளிப்பட்டு
पद्भ्यां एव கால்களாலேயே

आगतं நடந்துவந்திருக்கும்
मां என்னை
दृष्ट्वा பார்த்து
क्रुद्धः असि न खलु (தேவரீர்) கோபங்
கொண்டாரல்லவோ.

पश्येष्टदार दारांस्ते भ्रष्टज्जावकुण्ठितान् । वहिर्निष्पतितान्सर्वान्कथं दृष्ट्वा न कुप्यसि ॥

इष्टदार "மனைவிமார்களிடம்
அன்புமிக்கவரே!

पश्य கவனிப்பீராக.
ते தேவரீரது
दारान् மனையாட்டிகள்
सर्वान् யாவரையும்
अष्टज्जावकुण्ठितान् வெட்கமும் முக்காடு
மிழந்து

वहिर्निष्पतितान् வெளிப்புறப்பட்டு
வந்தவர்களாய்
दृष्ट्वा பார்த்தும்
कथं எங்ஙனம்
कुप्यसि न கோபியாதிருக்கின்
தீர்?

अयं क्रीडासहायस्तेऽनाथो लालयते जनः ॥ ७२ ॥

ते “தேவரீரது
கிரீடாசஹாய:
अयं இந்த

जनः ஸ்த்ரீஜனமானது
अनाथः நாதாற்றதாய்
लालयते தத்தளிக்கின்றது.

न चैनमाश्वासयसे किं वा न बहुमन्यसे ॥ ७३ ॥

एनं “ஸ் த்ரீஜனத்தை
किं वा ஏனே
आश्वासयसे न தேற்றாவு படுத்தாது
ருக்கின்றீர்?

बहुमन्यसे न च வெகுமதியாதுமிருக்
கின்றீர்?

यास्त्वया विधवा राजन्कृता नैकाः कुलस्त्रियः । पतिव्रता धर्मपरा गुरुश्रूषणे रताः ॥
ताभिः शोकाभितप्ताभिः शप्तः परवशं गतः ॥ ७४ ॥

राजन् “அரசரே!
पतिव्रता: பதிவிரதைகளும்
धर्मपरा: { தர்மத்தையே சர்வமு
மாய்க்கொண்டவர்
களும்
गुरुश्रूषणे பெரியோர்களை உபச
ரிப்பதில்
रता: அசஞ்சலாப்பற்று
டைடவர்களுமான
या: எந்த

नैका: அநேக
कुलस्त्रियः நற்குலமடைந்தஸ் த்ரீ
त्वया தேவரீரால் [கள்
विधवा: பதியிழந்தவர்களாய்
कृता: ஆக்கப்பட்டார்களோ
शोकाभितप्ताभिः சோகத்தால் பரிதவித்
ताभिः அவர்களால் [கும்
शप्तः சபிக்கப்பட்டு
परवशं गतः பைசவருக்காட்ப்
பட்டார்.

त्वया विप्रकृताभिर्यत्तदा शप्तं तदागतम् ॥ ७५ ॥

त्वया “தேவரீரால்
विप्रकृताभिः தீங்கிழைக்கப்பெற்ற
வர்களால்
यत् எது

तदा அப்பொழுது
शप्तं சபிக்கப்பட்டதோ
तत् அது
आगतम् பலித்தவிட்டது.

प्रवादः सत्य एवायं त्वां प्रति प्रायशो नृप । पतिव्रतानां नाकस्मात्पतन्त्यश्रूणि भूतले ॥

नृप “மன்னவரே!
त्वां प्रति தேவரீரைப்பற்றிய
अयं இந்த
पतिव्रतानां பதிவிரதைகளின்
अश्रूणि கண்ணீர்கள்

अकस्मात् விக்காசனமாய்
भूतले பூதலத்தில்
पतन्ति न விழுகிறதில்லை என்ற
प्रवादः வதந்தியானது
प्रायशः முற்றும்
सत्यः एव உண்மையே.

यत् "எதை
अववीत् எடுத்துச்சொன்ன
ரோ

सः அந்த
अयं இந்த
विनाशः அழிவானது

निर्वृत्तस्त्वकृतेऽनर्थः सोऽयं मूलहरो महान्

त्वकृते "தேவரீருக்கு
निर्वृत्तः நேர்ந்த
सः அந்த
अयं இந்த

त्वया कृतमिदं सर्वमनाथं रक्षसां कुलम्

इदं "இந்த
रक्षसां அரக்கர்களின்
कुलं குலம்
सर्वं எல்லாமும்

न हि त्वं शोचितव्यो मे प्रख्यातबलपौरुषः। स्त्रीस्वभावात्तु मे बुद्धिः कारुण्ये परिवर्तते ॥

प्रख्यातबल- } "பிரசித்திபெற்ற ஆற்றலும்
पौरुषः } ஆண்மையும்
त्वं हि தேவரீரோ [கொண்ட
मे என்னால்
शोचितव्यः न சோசிக்கத்தக்கவரல்லர்.

कामकोधसमुत्थेन காமத்தாலும் கோபத்தாலும் உண்டாகி
प्रसङ्गिना ஊன்றிய
व्यसनेन துக்கத்துடன்
राक्षसमुख्यानां ராக்ஷஸாத் தமர்களு
पर्युपस्थितः கிட்டிவிட்டது. [க்கு

॥ ८२ ॥

महान् பெரும்
अनर्थः வினாசமானது
मूलहरः மூலத்தையே களைவதாயிற்று.

॥ ८३ ॥

त्वया தேவரீரால்
अनाथं நாதனற்றதாய்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

तु ஆயினும்
स्त्रीस्वभावात् பெண்தன்மையால்
मे எனது
बुद्धिः புத்தியானது
कारुण्ये எளிய தன்மையில்
परिवर्तते அல்லாடுகின்றது.

सुकृतं दुष्कृतं च त्वं गृहीत्वा स्वां गतिं गतः। आत्मानमनुशोचामि त्वद्वियोगेन दुःखिता ॥

त्वं च "தேவரீரோ
सुकृतं புண்யத்தையும்
दुष्कृतं பாபத்தையும்
गृहीत्वा கைக்கொண்டு
स्वां गतिं தமது ஸ்தானத்திற்கு
गतः சென்றுவிட்டார்கள்.

त्वद्वियोगेन தேவரீரது பிரிவால்
दुःखिता துயருற்ற நான்
आत्मानं என்னைக்குறித்து
अनुशोचामि { மென்மேலாய் துக்கித்
துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

सुहृदां हितकामानां न श्रुतं वचनं त्वया। भ्रातृणां चापि कात्स्न्येन हितमुक्तं दशानन ॥

दशानन "பத்து முகங்கள் படைக்கப்பெற்றவரே!
हितकामानां கேஷமத்தைக்கோரிய
सुहृदां च நண்பர்களுடையவும்
भ्रातृणां अपि தம்பிமார்களுடையவும்
उक्तं எடுத்து சொல்லப்பட்ட

हितம் நன்மை பயக்கத்தக்க
वचनं சொல்
कात्स्न्येन முழுமையும்
त्वया தேவரீரால்
श्रुतं न செவிக்கொள்ளப்பட்ட

வில்லை.

कथं च नाम ते राजंलोकानाक्रम्य तेजसा । नारीचौर्यमिदं क्षुद्रं कृतं शौण्डीर्यमानिना ॥

राजन् " அரசரே !
 तेजसा பராக்கிரமத்தால்
 लोकान् உலகங்களை
 आक्रम्य ஆக்ரமித்து
 शौण्डीर्यमानिना வீர்யச்செருக்குற்ற
 ते தேவரீரால்

इदं இந்த
 क्षुद्रं அற்பமான
 नारीचौर्यं தையலரைக்கவருவது
 कथं च नाम எங்கணந்தான்
 कृतम् செய்யப்பட்டதோ.

अपनीयाश्रमाद्रामं यन्मृगच्छन्नाना त्वया । आनीता रामपत्नी सा तत्ते कातर्यलक्षणम् ॥

त्वया " தேவரீரால்
 मृगच्छन्ना மான் என்ற வஞ்சனை
 रामं ராமரை [யால்
 आश्रमात् ஆசிரமத்தினின்று
 अपनीय அப்புறப்படுத்தி
 सा அந்த
 रामपत्नी ராமரது பார்வைய

आनीता கொண்டுவரப்பட்ட
 दाள்
 यत् என்றது எதுவோ
 तत् அது
 ते தேவரீரது.
 कातर्यलक्षणम् பயத்தைக்காட்டு
 கிறது.

कातर्यं च न ते युद्धे कदाचित्संस्मराम्यहम् । तत्तु भाग्यविपर्ययासाधनं ते पक्वलक्षणम् ॥

युद्धे "போரில்
 ते தேவரீருக்கு
 कातर्यं பயத்தை
 कदाचित् च ஒருபொழுதும்
 अहं நான்
 संस्मरामि न நினைக்கவுமில்லை
 नूनं तु இப்பொழுதோ

भाग्यविपर्ययासात् பாக்கியமின்மையால்
 तत् { அது (ராமரைத்தனிக்
 कदाचित् च { கச்செய்து சீதையை
 ते { திருடியது)
 पक्वलक्षणम् தேவரீருக்கு
 முடிவிற்குக்காரண
 மானது.

अतीतानागतार्थज्ञो वर्तमानविचक्षणः । मैथिलीमाहतां दृष्ट्वा ध्यात्वा निश्चस्य चायतम् ॥
 सत्यवाक् स महाभागो देवरो मे यदब्रवीत् । सोऽयं राक्षसमुख्यानां विनाशः पर्युपस्थितः ॥
 कामक्रोधसमुत्थेन व्यसनेन प्रसङ्गिना ॥ ८१ ॥

अतीतानागतार्थज्ञः சென்றதையும் வரும்
 பொருளையும்
 वर्तमानविचक्षणः நிகழ்வதில் நிகழ்ந்த
 सत्यवाक् உண்மையையே மொ
 பிபவரும்
 महाभागः च மகா புண்யாத்மாவு
 மாகிய
 सः அந்த
 मे எனது

देवः மைத்துனர் (விபீஷ
 ணர்)
 मैथिली ஜானகியை
 आहतां கொண்டுவரப்பட்டவ
 ளாக
 दृष्ट्वा கண்டு
 ध्यात्वा சிந்தையுற்று
 आयतं தீர்க்கமாய்
 निश्चस्य பெருமூச்சுவிட்டு

यत् "எதை
अब्रवीत् எடுத்துச் சொன்ன
ரோ

सः அந்த
अयं இந்த
विनाशः அழிவானது

निर्वृत्तस्त्वत्कृतेऽनर्थः सोऽयं मूलहरो महान्

त्वत्कृते "தேவரீருக்கு
निर्वृत्तः நேர்ந்த
सः அந்த
अयं இந்த

त्वया कृतमिदं सर्वमनाथं रक्षसां कुलम्

इदं "இந்த
रक्षसां அரக்கர்களின்
कुलं குலம்
सर्वं எல்லாமும்

न हि त्वं शोचितव्यो मे प्रख्यातबलपौरुषः । स्त्रीस्वभावात्तु मे बुद्धिः कारुण्ये परिवर्तते ॥

प्रख्यातबल- } "பிரசித்திபெற்ற ஆற்
पौरुषः } றலும் ஆண்மையும்
त्वं हि தேவரீரோ [கொண்ட
मे என்னால்
शोचितव्यः न சோசிக்கத்தக்கவரால்

कामकोधसमुत्थेन कामத்தாலும் கோபத்
- தாலும் உண்டாகி
प्रसङ्गिना ஊன்றிய
व्यसनेन துக்கத்துடன்
राक्षसमुख्यानां ராக்ஷஸோத்தமர்களு
पर्युपस्थितः கிட்டிவிட்டது. [க்கு

॥ ८२ ॥

महान् பெரும்
अनर्थः விஞ்சமானது
मूलहरः மூலத்தையே களைவ
தாயிற்று.

॥ ८३ ॥

त्वया தேவரீரால்
अनाथं நாதனற்றதாய்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

सुकृतं दुष्कृतं च त्वं गृहीत्वा स्वां गतिं गतः । आत्मानमनुशोचामि त्वद्वियोगेन दुःखिता ॥

त्वं च "தேவரீரோ
सुकृतं புண்யத்தையும்
दुष्कृतं பாபத்தையும்
गृहीत्वा கைக்கொண்டு
स्वां गतिं தமது ஸ்தானத்திற்கு
गतः சென்றுவிட்டார்கள்.

त्वद्वियोगेन தேவரீரது பிரிவால்
दुःखिता துயருற்ற நான்
आत्मानं என்னைக்குறித்து
अनुशोचामि { மென்மேலாய் துக்கித்
துக்கொண்டிருக்
கின்றேன்.

सुहृदां हितकामानां न श्रुतं वचनं त्वया । भ्रातॄणां चापि कात्स्न्येन हितमुक्तं दशानन ॥

दशानन "பத்து முகங்கள் ப
हितकामानां டைக்கப்பெற்றவரே!
सुहृदां च சேஷமத்தைக்கோரிய
भ्रातॄणां अपि நண்பர்களுடையவும்
उक्तं தம்பிமார்களுடையவும்
எடுத்து சொல்லப்
பட்ட

हितம் நன்மை பயக்கத்தக்க
वचनं சொல்
कात्स्न्येन முழுமையும்
त्वया தேவரீரால்
श्रुतं न செவிக்கொள்ளப்பட

வில்லை.

हेत्वर्थयुक्तं विधिवच्छ्रेयस्करमदारुणम् । विभीषणेनाभिहितं न कृतं हेतुमच्चया ॥ ८७ ॥

விभीஷணே	“ விபிஷணரால்	அதாரூண்	நயமாய்
விதிவத்	முறைதவறாது	ஹேதுமத்	காரணங்களுடன்
ஹேவ்ர்த்யுக்தம்	யுக்தமான பொருளுடன் கூடியதாய்	அபிஹிதம்	சொல்லப்பட்டது.
ஸ்ரேயஸ்கரம்	நன்மை பயப்பதாய்	தவ்யா	தேவரீரால்
		கூதம்	கொள்ளப்படவில்லை.

मारीचकुम्भकर्णाभ्यां वाक्यं मम पितुस्तदा । न श्रुतं वीर्यमत्तेन तस्येदं फलमीदृशम् ॥

तदा	“ அப்பொழுது	श्रुतं	கேட்கப்படவில்லை.
मारीचकुम्भकर्णाभ्यां	மாரீசன், சும்பகர்ணன் இவர்களுடன்	தச்ய	அதனது
मम पितुः	எனது தந்தையினது	फलं	பலனானது
वाक्यं	சொல்லானது	इदं	இப்பொழுது
वीर्यमत्तेन	வீர்யச்செருக்குற்ற தேவரீரால்	ईदृशम्	இப்படிப்பட்டதாயிடுக்கிறது.

नीलजीमूतसङ्काश पीताम्बर शुभाङ्गद । स्वगात्राणि विनिक्षिप्य किं शेषे रुधिराश्रुतः ॥

नीलजीमूतसङ्काश	“ கருமேகத்திற்கொப்பானவரே!	रुधिराश्रुतः	ரத்தம் வழிந்தவராய்
पीताम्बर	மஞ்சப்பட்டாடை உடுத்தவரே!	स्वगात्राणि	தமது அங்கங்களை
शुभाङ्गद	அழகிய தோள்வளைகள் புனைந்தவரே!	विनिक्षिप्य	பரப்பிக்கொண்டு
		किं	ஏன்
		शेषे	படுத்துக்கிடக்கின்றீர்?!

प्रसुप्त इव शोकाती किं मां न प्रतिभाषसे ॥ ९० ॥

शोकाती	“ துயரத்தால் பரித	किं	ஏன்
मां	என்னிடம் [விக்கும்]	प्रतिभाषसे	பதிலுரைக்காதிருக்கின்றீர்.
प्रसुप्तः इव	தூங்கியவர்போல்		

महावीर्यस्य दक्षस्य संयुगेष्वपलायिनः । यातुधानस्य दौहित्र किं च मां नाभ्युदीक्षसे ॥

महावीर्यस्य	“ மகாவீர்யசாலியும்	यातुधानस्य	அரக்கருடைய (மாலயவாணுடைய)
संयुगेषु	போர்களில்	दौहित्र	பெண்வழிப்போரே,
अपलायिनः	புறங்கொடாத	मां	என்னை
दक्षस्य	திறமைகொண்டவருமான்	किं च	ஏனோ
		अभ्युदीक्षसे	கண்ணெடுத்தும் பாராதிருக்கின்றீர்?

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे

॥ ९२ ॥

नवे "புதியதாய்
परिभवे अवमानம்
प्राप्ते வந்திருக்கையில்
किं ஏன்

शेषे உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றீர்?
उत्तिष्ठ எழுவீராக
उत्तिष्ठ எழுவீராக.

अद्य वै निर्भया लङ्कां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः

॥ ९३ ॥

अद्य वै "இன்றுதான்
सूर्यरश्मयः ஸூர்யக்கிரணங்கள்
निर्भया: அச்சமற்றவைகளாய்

लङ्कां இலங்கைக்குள்
प्रविष्टा: புகுந்தன.

येन सूदयसे शत्रून्समरे सूर्यवर्चसा । वज्रो वज्रधरस्येव सोऽयं ते सततार्चितः ॥ ९४ ॥

रणे शत्रुप्रहरणो हेमजालपरिष्कृतः । परिघो व्यवकीर्णस्ते वाणैश्छिन्नः सहस्रधा ॥ ९५ ॥

सूर्यवर्चसा "சூர்யவொளி
கொண்ட

सततार्चितः எப்பொழுதும் பூஜிக்
கப்பெற்றதும்

येन எதனால் (உழலைத்தடியால்)

रणे போரில்
शत्रुप्रहरणः சத்ருக்களை வதைப்
பதும்

समरे போரில்
शत्रून् சத்ருக்களை
सूदयसे அழித்துவந்தீரோ
सः அந்த
अयं இந்த
वज्रधरस्य இந்திரனது
वज्रः इव வஜ்ராயுதம் போன்ற
ते தேவரீரால் [தும்]

हेमजालपरिष्कृतः பொன்சரங்களாலங்
கரிக்கப்பட்டதுமான
ते தேவரீரது
परिवः உழலைத்தடியானது
वाणैः பாணங்களால்
सहस्रधा பலதுண்டுகளாய்
छिन्नः துண்டிக்கப்பட்டதாய்
व्यवकीर्णाः சிதறுண்டுக்கிடந்தது.

प्रियामिवोपगुह्य त्वं शेषे समरमेदिनीम् । अप्रियामिव कस्माच्च मां नेच्छस्यभिभाषितुम् ॥

त्वं "தேவரீர்
समरमेदिनीं யுத்தபூமியை
प्रियां காதலியை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

अप्रियां அன்புவைக்காதவரீர்
इव போன்றவாதே [டம்
मां என்னிடம்
कस्मात् च எக்காரணம்பற்றியோ
अभिभाषितुं பேச
इच्छसि न ஆசைகொள்ளாதிருக்கின்றீர்?

उपगुह्य தழுவிக்கொண்டு
शेषे படுத்துக்கிடக்கின்றீர்.

धिगस्तु हृदयं यस्या ममेदं न सहस्रधा । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने फलते शोकपीडितम् ॥

॥ ९६ ॥

त्वयि "தேவரீர்
पञ्चत्वं மரணத்தை
आपन्ने அடைந்தவளவில்
यस्या: எந்த
मम எனது
शोकपीडितं சோகத்தால் தவிக்கும்

इदं இந்த
हृदयं ஹிருதயமானது
सहस्रधा பல சுக்கல்களாய்
फलते न வெடிக்கவில்லையோ
धिक् अस्तु சீ இது சீரழிந்த
ஜன்மமாயிற்று."

इत्येवं विलपन्त्येव बाष्पव्याकुललोचना । स्नेहावस्कन्नहृदया देवी मोहमुपागमत् ॥९८॥

देवी	தேவி (மண்டோதாரி)	बाष्पव्याकुललोचना	கண்ணீர் நிறைந்த
इति एवं	மேற்கண்டவாறு		கண்களுற்றவளாய்
विलपन्ती एवं	புலம்பிக்கொண்டே		
स्नेहावस्कन्नहृदया	அன்பால் உருகிய	मोहं	மூர்ச்சையை
	மனத்தளாய்	उपागमत्	அடைந்துவிட்டாள்.

कश्मलाभिहता सन्ना बभौ सा रावणोरसि । संध्यानुरक्ते जलदे दीप्ता विद्युदिवासिते ॥

सा	அவள்	जलदे	மேகத்தில்
रावणोरसि	ராவணனது மார்பில்	दीप्ता	ஜ்வலிக்கும்
सन्ना	சோர்ந்து	विद्युत्	மின்னல்
कश्मलाभिहता	மூர்ச்சைக்கொண்டு	इव	எவ்வண்ணமோ
	விழுந்தவளாய்		அவ்வண்ணமே
सन्धानुरक्ते	ஸந்தையயால் சிவந்த	बभौ	விளங்கினாள்.
असिरे	கரிய		

तथागतां समुत्पत्य सपत्न्यस्ता भृशतुराः । पर्यवस्थापयामासु रुदन्यो रुदतीं भृशम् ॥

भृशतुराः	மிக்க வேதனை	भृशं	மிக
ताः	அந்த [கொண்ட	रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்க
सपत्न्यः	சக்களத்திகள்		கும் அவளை
रुदन्यः	அழுபவர்களாய்	समुत्पत्य	அணுகி
तथागतां	அவ்விதம் விழுந்தவ	पर्यवस्थापयामासुः	பின்வருமாறு தேற்றி
	ளாகி		னார்கள் :

न ते सुविदिता देवि लोकानां स्थितिरध्रुवा । दशाविभागपर्याये राज्ञां चञ्चलया श्रिया ॥

देवि	“தேவியே!	लोकानां	உலகங்களின்
राज्ञां	மன்னர்களின்	स्थितिः	இயல்பானது
दशाविभागपर्याये	நிலமை மாறுதலை	अध्रुवा	நிலையற்றதென
	யும்கால்	ते	உம்மால்
चञ्चलया	நிலையாத	सुविदिता न	உள்ளபடி அறிந்து
श्रिया	சம்பத்தால்		கொள்ளப்படவில்லை.”

इत्येवमुच्यमाना सा सशब्दं प्ररुद ह । स्नापयन्ती त्वभिमुखौ स्तनावसाम्बुविस्रवैः ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	अभिमुखौ	நிமர்ந்திருக்கும்
उच्यमाना	சொல்லப்படும்	स्तनौ	தனங்களை
सा	அவள் (மண்டோதாரி)	स्नापयन्ती तु	நனைப்பவளாய்
असाम्बुविस्रवैः	கண்ணீர்ப் பெருக்கு	सशब्दं	குரல்கொண்டு
	களால்	प्ररुद ह	அழுதாள்.

नृशंस इति मां राम वक्ष्यन्ति मनुजा भुवि । श्रुत्वा तस्यागुणान्तर्वे वक्ष्यन्ति सुकृतं पुनः॥

राम "ஸ்ரீராமரே,
भुवि உலகில்
मनुजा: மனிடர்கள்
मां என்னை
नृशंस: इति கொடியவன் என்று
वक्ष्यन्ति பேசுவார்கள்.

सर्वे யாவரும்
तस्य அவரது
अगुणान् தீயகுணங்களை
श्रुत्वा पुनः கேட்டபிறகோ
सुकृतं நல்லவனாய் என்னை
वक्ष्यन्ति சொல்வார்கள்."

तच्छ्रुत्वा परमप्रीतो रामो धर्मभृतां वरः । विभीषणमुवाचेदं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

वाक्यज्ञः பேசுவதில் நிபுணரும்
धर्मभृतां தர்மவாங்களுள்
वरः உத்தமருமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
तत् அதை
श्रुत्वा கேட்டு

परमप्रीतः மிகச்சந்தோஷங்கொண்டவராய்
वाक्यकोविदं பேசவல்லராகிய
विभीषणं விபீஷணரைப்
பார்த்து
इदं उवाच பின்வருமாறு புகன்
றார்:

तवापि मे प्रियं कार्यं त्वत्प्रभावाच्च मे जितम् । अवश्यं तु क्षमं वाच्यो मया त्वं राक्षसेश्वरः ॥

तव अपि "உனக்கும்
मे என்
प्रियं இஷ்டமானது
कार्यं செய்யத்தக்கது.
त्वत्प्रभावात् च உனது வன்மையால்
தான்
मे எனக்கு
जितं வெற்றியேற்பட்டது.

मया என்னால்
राक्षसेश्वरः அரக்கமுன்னதாகிய
त्वं நீ
अवश्यं கட்டாயமாய்
तु இப்பொழுது
क्षमं தக்கதை
वाच्यः எடுத்துரைக்கப்பட
வேண்டியவன்.

अधर्मानृतसंयुक्तः कामं त्वेष निशाचरः । तेजस्वी बलवाञ्छूरो संयुगेषु च नित्यशः ॥

एषः निशाचरः "இந்த அரக்கன்
अधर्मानृत-} அதர்மமும் அஸ்தய
संयुक्तः } மும் குடிகொண்ட
வன்;
कामं तु வாஸ்தவமே என்று
லும்

तेजस्वी ஆண்மை மிக்கவன் ;
बलवान् ஆற்றல் மிகுந்தவன் ;
संयुगेषु போர்களில்
नित्यशः च எப்பொழுதுமே
शूरः சூரன்.

शतक्रतुमुखैर्देवैः श्रूयते न पराजितः । महात्मा बलसम्पन्नो रावणो लोकरावणः ॥१११॥

लोकरावणः "உலகத்தைக் கடற
வடித்த
रावणः ராவணன்
शतक्रतुमुखैः இந்திரனை முன்னிட்ட
देवैः தேவர்களாலும்

पराजितः தோற்கடிக்கப்பெற்ற
வனாய்
श्रूयते न கேட்கப்படவில்லை.
महात्मा ஆண்மை மிக்கவன் ;
बलसम्पन्नः சக்திமிகக் கொண்ட
வன்.

मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् । क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

வैராணி	“ பகையெல்லாம்	தவ	உனக்கு
मरणान्तानि	மரணபர்யந்தந்தான்.	यथा	எப்படியோ அப்படியே
नः	நமது	मम अपि	எனக்கும்.
प्रयोजनं	மேற்கொண்ட கருமம்	अस्य	இவனுக்கு
निर्वृत्तं	முடிவுற்றது.	संस्कारः	மறுமைச்சடங்கு
एषः	இவன்	क्रियताम्	செய்து முடிக்கப்பட்ட டும்.

त्वत्सकाशादशश्रीवः संस्कारं विधिपूर्वकम् । प्राप्तुमर्हति धर्मज्ञ त्वं यशोभाग्यविष्यसि ॥

धर्मज्ञ	“ அறநெறியுணர்ந்த வனே !	प्राप्तुं	அடைய
दशश्रीवः	தசகண்டன்	अर्हति	கடவான்.
त्वत्सकाशात्	உன்னிடத்தினின்று	त्वं	நீ
विधिपूर्वकं	முறைப்படி	यशोभाक्	கீர்த்தியைப் பெற்ற வனாய்
संस्कारं	உத்திரக்கிரியையை	भविष्यसि	ஆகுவாய்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा त्वरमाणो विभीषणः । संस्कारेणानुरूपेण योजयामास रावणम् ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	अनुरूपेण	ஏற்ற
राघवस्य	ரூராமருடைய	संस्कारेण	கிரியையைக்கொண்டு
वचः	ஆக்ஞையை	रावणं	ராவணனுக்கு
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	योजयामास	நடத்தலுற்றார்.
त्वरमाणः	பரபரப்புற்றவராய்		

चितां चन्दनकाष्ठानां पञ्चकोशीरसंवृताम् । ब्राह्मया संवेश्यांचकू राक्षसास्तरणावृताम् ॥

पञ्चकोशीर- संवृतां	பத்மமென்ற வாசனை த்திரவியங்களாலும் விலாமிச்சவேர்களா லும் பரப்பப்பெற்ற மான்தோல் பரப்பப் பட்டதும்	चन्दनकाष्ठानां	சந்தனக்கட்டைகளின்
		चितां	சிறையை
राक्षसास्तरणावृतां		ब्राह्मया	வேதவிதிப்படி
		संवेश्यांचकूः	உண்டாக்கினார்கள்.

वर्तते वेदविहितो राज्ञो वै पश्चिमः क्रतुः । प्रचकू राक्षसेन्द्रस्य पितृमेधमनुक्रमम् ॥११६॥

राज्ञः वै	மன்னனது	राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு
पश्चिमः क्रतुः	மரணயாகமானது	पितृमेधं	பிதிருமேதமென்ற ஸம்ஸ்காரத்தை
वेदविहितः	வேதத்தில் விதிக்கப் பட்டபடியாக	अनुक्रमं	கிரமமாக
वर्तते	ஆரம்பப்படுத்து.	प्रचकूः	செய்யலுற்றார்கள்.

वेदिं च दक्षिणप्राच्यां यथास्थानं च पावकम् । पृषदाज्येन संपूर्णं सुवं सर्वे प्रचिक्षिपुः ॥

सर्वे	யாவரும்	पावकं च	அக்னியையும்
दक्षिणप्राच्यां	தென்கிழக்கில்	पृषदाज्येन	தயிருடன் கலந்த
वेदिं	வேதியையும்	संपूर्णं	நிறைந்த [நெய்யால்
यथास्थानं	அந்தந்த ஸ்தானத்	सुवं च	கரண்டியையும்
	தில்	प्रचिक्षिपुः	வைத்தார்கள்.

पादयोः शकटं प्रादुरन्तरुर्गोखलम् । दारुपात्राणि सर्वाणि अरणिं चोत्तरारणिम् ॥

पादयोः	பாதங்களில்	सर्वाणि	எல்லா
शकटं	சகடத்தையும்	दारुपात्राणि	மரப்பாத்திரங்களை
ऊर्वौः	தொடைகளின்		யும்
अन्तः	நடுவில்	अरणिं	அரணியையும்
उल्लखलं	*உரலையும்	उत्तरारणिं च	உத்தராரணியையும்
		प्रादुः	வைத்தார்கள்.

दत्त्वा तु मुसलं चान्यत्रथास्थानं विचक्षणाः । शास्त्रदृष्टेन विधिना महर्षिविहितेन च ॥

तत्र मेध्यं पशुं हत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः । परिस्तरणिकां राज्ञो घृताक्तां समवेशयन् ॥

विचक्षणाः	கற்றுணர்ந்த	महर्षिविहितेन च	மகரிஷிகளால் கூறப்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		பட்ட விதிப்படியும்
मुसलं तु	உலக்கையையும்	मेध्यं	பரிசுத்தமான
अन्यत् च	மற்றதையும்	पशुं	பசுவொன்றை
यथास्थानं	அதனதன் ஸ்தானத்	हत्वा	கொன்று
दत्त्वा	வைத்துவிட்டு [தில்	राज्ञः	மன்னன்மீது
तत्र	அப்பொழுது	घृताक्तां	நெய்யில் நனைக்கப்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு		பட்ட
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திரங்களில்கண்ட	परिस्तरणिकां	மூடுசீலையொன்றை
विधिना	விதிப்படியும்	समवेशयन्	போட்டார்கள்.

गन्धैर्माल्यैरलङ्कृत्य रावणं दीनमानसाः । विभीषणसहायास्ते वस्त्रैश्च विविधैरपि ॥

लाजैश्चावकिरन्ति स्म बाष्पपूर्णमुखास्तदा ॥ १२१ ॥

तदा	அப்பொழுது	रावणं	ராவணனை
दीनमानसाः	மன ஏக்கங்கொண்ட	गन्धैः	சந்தனங்களாலும்
	வர்களாய்	माल्यैः च	பூஷ்பங்களாலும்
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிரம்பிய	विविधैः	பல
	முகத்தவர்களாய்	वस्त्रैः अपि	வஸ்திரங்களாலும்
विभीषणसहायाः	விபீஷணரை சகாய	अलंकृत्य	அலங்கரித்து
	மாய்க்கொண்ட	लाजैः च	பொரிகளாலும்
ते	அவர்கள்	अवकिरन्ति स्म	தூவினார்கள்.

ददौ च पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः ॥ १२२ ॥

विभीषणः च	விபீஷணரும்	विधियुक्तं	விதிப்படி
तस्य	அவனுக்கு (ராவணனுக்கு)	पावकं ददौ	அக்னியை இட்டார்.

स्नात्वा चैवार्द्रवस्त्रेण तिलान्दूर्वाभिमिश्रितान् । उदकेन च संमिश्रान्प्रदाय विधिपूर्वकम् ॥
प्रदाय चोदकं तस्मै मूर्ध्ना चैनं नमस्य च । ताः स्त्रियोऽनुनयामास सान्त्वमुत्त्वा पुनः पुनः ॥
गम्यतामिति ताः सर्वा विविशुर्नगरं तदा ॥ १२५ ॥

तदा	அப்பொழுது	மூர்ஜா ச	முடி தாழ்த்தி
स्नात्वा	ஸ்நானஞ்செய்து விட்டு	நமஸ்ய ச	நமஸ்கரித்து விட்டும்
आर्द्रवस्त्रेण च एव	நரவஸ்திரத்தினே	ताः	அந்த
तिलान्	எள்ளுகளை [யே	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகளைப்பார்த்து
दूर्वाभिमिश्रितान्	அருகம்புற்களோடு கலந்தவைகளுமாய்	गम्यतां	'செல்லப்பட்டும்'
उदकेन	ஜலத்தோடு	इति	என்று
संमिश्रान् च	கலந்தவைகளுமாய்	पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
तस्मै	அவனுக்கு	सान्वं	சமாதானமாய்
प्रशय	கொடுத்து	उत्त्वा	சொல்லி
उदकं च	உதகக்கிரியையை	अनुनयामास	தேற்றாவு படுத்தி
विधिपूर्वकं	விதிப்படி	ताः	அவர்கள் [னா.
प्रदाय	செய்து விட்டு	सर्वाः	யாவரும்
एनं	இவளை	नगरं	நகருக்கு
		विविशुः	சென்றனர்.

प्रविष्टासु च सर्वासु राक्षसीषु विभीषणः । रामपार्श्वमुपागम्य तदाऽतिष्ठद्विनीतवन् ॥ १२६ ॥

तदा	அப்பொழுது	विभीषणः	விபீஷணர்
राक्षसीषु	ராக்ஷஸஸ்த்ரீகள்	रामपार्श्व	ஸ்ரீராமரது பக்கவில்
सर्वासु	யாவரும்	उपागम्य	வந்து
प्रविष्टासु च	சென்றவுடன்	विनीतवन्	வணக்கத்துடன்
		अतिष्ठत्	காத்தாநின்றார்.

रामोऽपि सह सैन्येन ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । हर्षं लेभे रिपुं हत्वा यथा वृत्र शतक्रतुः ॥

रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	वृत्रं	விருத்திராகாசன்
सैन्येन सह	சைன்யத்தோடு கூட வும்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
ससुग्रीवः	சுக்ரீவனோடு கூடவும்	रिपुं	சத்ருவை
सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடு கூட	हत्वा	கொன்று
शतक्रतुः	இந்திரன் [வும்	हर्षं	சந்தேகாஷ்கந்தை
		लेभे	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20000

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5325

पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ११५ ॥

विभीषणाभिषेकः—விபீஷணபட்டாபிஷேகம்.

ते रावणवधं दृष्ट्वा देवगन्धर्वदानवाः । जग्मुः स्वैः स्वैर्विमानैस्ते कथयन्तः शुभाः कथाः ॥

தே	அந்த	சுனீ	அவரவர்கள் து
देवगन्धर्वदानवाः	தேவர்கள், கந்தர்வர் கள், தானவர்கள்	विमानैः	விமானங்களுடன்
रावणवधं	ராவணவதத்தை	शुभाः	மங்களமான
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	कथाः	பேச்சுக்களை
ते	அவர்கள்	कथयन्तः	பேசிக்கொண்டே
		जग्मुः	சென்றார்கள்.

रावणस्य वधं घोरं राघवस्य पराक्रमम् । सुयुद्धं वानराणां च सुग्रीवस्य च मन्त्रितम् ॥
अनुरागं च वीर्यं च मास्तेर्लक्ष्मणस्य च । कथयन्तो महाभागा जग्मुर्दृष्ट्वा यथागतम् ॥

ஹ:	ஆனந்தங்கொண்ட	सुयुद्धं च	சிறந்த போரையும்
महाभागाः	{ மகாத்மாக்களாகும் தேவ, கந்தர்வ, தா னவர்கள்	सुग्रीवस्य	சுகரீவனது
रावणस्य	ராவணனது	मन्त्रितं च	யோசனையையும்
घोरं	பயங்கரமான	मास्तेः	அனுமாருடையவும் .
वधं	வதையையும்	लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்
राघवस्य	ரூராமரது	अनुरागं च	அசஞ்சலாபத்திமை யையும்
पराक्रमं	பராக்கிரமத்தையும்	वीर्यं च	வீர்யத்தையும்
वानराणां	வானரர்களின்	कथयन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
		यथागतं	வந்தவழியே
		जग्मुः	சென்றார்கள்.

राघवस्तु रथं दिव्यमिन्द्रदत्तं शिखिप्रभम् । अनुज्ञाय महाभागो मातलिं प्रत्यपूजयत् ॥

महाभागः	மகாத்மாவாகிய	दिव्यं	சிறந்ததும்
राघवः तु	ரூராமரும்	शिखिप्रभं	அக்னி ஒளி கொண்ட துமான
मातलिं	மாதலிடம்	रथं	ரதத்தை
अनुज्ञाय	விடைகொடுத்து	प्रत्यपूजयत्	பூஜித்தார்.
इन्द्रदत्तं	இந்திரனால் அனுப்பப் பட்டதும்		

राघवेणाभ्यनुज्ञातो मातलिः शक्रसारथिः । दिव्यं तं रथमास्थाय दिवमेवारुरोह सः ॥

सः	அந்த	तं	அந்த
शक्रसारथिः	இந்திரசாரதியான	दिव्यं	சிறந்த
मातलिः	மாதலி	रथं	ரதத்தில்
राघवेण	ரூராமரால்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
अभ्यनुज्ञातः	விடைகொடுக்கப்பட்ட டவனாய்	दिवं एव	ஸ்வர்க்கத்திற்கே
		आरूहः	சென்றான்.

तस्मिन्स्तु दिवमारूढे सुरसारथिसत्तमे । राघवः परमप्रीतः सुग्रीवं परिष्वजे ॥ ६ ॥

सुरसारथिसत्तमे	தேவஸாரதிச் சேரூஷ்ட னாகிய	राघवः	ஸ்ரீராமர்
तस्मिन्	அவன்	परमप्रीतः	மிகுந்த ஆனந்தங் கொண்டவராய்
दिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு	सुग्रीवं	சுகரீவரை
आरूढे तु	சென்றவளவில்	परिष्वजे	தழுவிக்கொண்டார்.

परिष्वज्य च सुग्रीवं लक्ष्मणेन प्रचोदितः । पूज्यमानो हरिश्रेष्ठैराजगाम बलालयम् ॥ ७ ॥

सुग्रीवं	சுகரீவரை	हरिश्रेष्ठैः	வானரோத்தமர் களால்
परिष्वज्य	ஆலிங்கனம்செய்து	पूज्यमानः च	பூஜிக்கப்பட்டும்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால் [விட்டு	बलालयं	சேனாலயத்திற்கு
प्रचोदितः	விண்ணப்பிக்கப்பட் டும்	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामः समीपपरिवर्तिनम् । सौमित्रिं सत्यसंपन्नं लक्ष्मणं दीप्ततेजसम् ॥ ८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	सौमित्रिं च	சமீத்திராதேவியின்
तदा	அப்பொழுது		புதல்வருமான
समीपपरिवर्तिनं	மிக அருகில் நிற்ப வரும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
सत्यसंपन्नं	ஸத்யஸம்பன்னரும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு விதித் தருவினார் :
दीप्ततेजसं	ஜ்வலிக்கும் ஒளி கொண்டவரும்		

विभीषणमिमं सौम्य लङ्कायामभिषेचय । अनुरक्तं च भक्तं च मम चैवोपकारिणम् ॥ ९ ॥

सौम्य	“அப்பா!	मम	எனக்கு
इमं	இந்த	उपकारिणं एव च	உபகாரம் புரிந்தவரு
अनुरक्तं च	வழுவா அன்பு வைத்தவரும்	विभीषणं	விபீஷணரை [மான
भक्तं च	அசஞ்சலாபக்தி கொண்டவரும்	लङ्कायां	இலங்கையில்
		अभिषेचय	பட்டாபிஷேகம் செய்துவைப்பாயாக.

एष मे परमः कामो यदीमं रावणानुजम् । लङ्कायां सौम्य पश्येयमभिषिक्तं विभीषणम् ॥

सौम्य	“அப்பா!	पश्येयं यदि	பார்ப்பேனாகில்
रावणानुजं	ராவணன் சகோதர	मे	எனக்கு
इमं	இந்த [னாகிய	एषः	இந்த
विभीषणं	விபீஷணரை	कामः	மனோதமானது
लङ्कायां	இலங்கையில்	परमः	எதற்கும் மேம்பட் டது.”
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்பட்டவராய்		

शुद्धामानं
विभीषणं
लङ्कायां
राजानं

பரிசுத்தமூர்த்தியுமா
விபீஷணரை [கய
இலங்கையில்
மன்னவராய்

रक्ष-
संघे
अभ्यपिञ्चत्

அரக்கர்களின்
நடுவில்
பட்டாபிஷேகஞ்
செய்தார்.

तस्यामात्या जहृषिरे भक्ता ये चास्य राक्षसाः । दृष्ट्वाऽभिषिक्तं लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् ॥

तस्य
अमात्याः
ये
अस्य
भक्ताः

விபீஷணரது
பந்திரிகளும்
எவர்கள்
இவரிடம்
பக்திவைத்திருந்தார்
களோ அந்த

विभीषणं
लङ्कायां
राक्षसेन्द्रं
अभिषिक्तं
दृष्ट्वा
जहृषिरे

விபீஷணரை
இலங்கையில்
ராக்ஷஸமன்னராய்
பட்டாபிஷேகம் செய்
கண்டு [யப்பட்டவராக
ஆனந்தங்கொண்டார்
கள்.

राक्षसाः च

அரக்கர்களும்

स तद्राज्यं महत्प्राप्य रामदत्तं विभीषणः । प्रकृतीः सान्त्वयित्वा च ततो राममुपागमत् ॥

सः विभीषणः
रामदत्तं
तत्
महत्
राज्यं

அந்த விபீஷணர்
ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்
பெற்ற
அந்த
சிறந்த
ராஜ்யத்தை

प्राप्य
प्रकृतीः
सान्त्वयित्वा
ततः
रामं च
उपागमत्

அடைந்து
பிரஜைகளை
தேற்றரவுபடுத்தி
அனந்தரம் [விட்டு
ஸ்ரீராமரிடமே
வந்துசேர்த்தார்.

अक्षतान्मोदकांल्लाजान्दिव्याः सुमनसस्तदा । आजहृथ संहृष्टाः पौरास्तस्मै निशाचराः ॥

तदा
पौराः
निशाचराः
तस्मै
अक्षतान्
मोदकान्

அப்பொழுது
நகரவாசிகளான
அரக்கர்கள்
விபீஷணருக்கு
அக்ஷதைகளையும்
மோதகங்களையும்

लजान्
दिव्याः
सुमनसः अथ
संहृष्टाः

பொருளையும்
சிறந்த
புஷ்பங்களையும்
களிகொண்டவர்
களாய்
கொணர்த்தார்கள்.

स तान्गृहीत्वा दुर्धर्षो राघवाय न्यवेदयत् । मङ्गल्यं मङ्गलं सर्वं लक्ष्मणाय च वीर्यवान् ॥

दुर्धर्षः
वीर्यवान् सः
तान्
गृहीत्वा
मङ्गल्यं

வெல்லற்கரிய
வீர்யசாலியாகிய விபீ
அவைகளை [ஷணர்
வாங்கிக்கொண்டு
மங்களகரமான

मङ्गल्यं
मङ्गलं
सर्वं
राघवाय
लक्ष्मणाय च
न्यवेदयत्

மங்களத்திரவ்யம்
யாவற்றையும்
ஸ்ரீராமரிடமும்
லக்ஷ்மணரிடமும்
கூப்பித்தார்.

कृतकार्यं समृद्धार्थं दृष्ट्वा रामो विभीषणम् । प्रतिजग्राह तत्सर्वं तस्यैव प्रियकाम्यया ॥

रामः
विभीषणं
कृतकार्यं
समृद्धार्थं

ஸ்ரீராமர்
விபீஷணரை
மேற்கொண்ட கருமம்
நிறைவேற்றப்பெற்று
மனோரதம் நிறை
வேற்றப்பெற்றவராய்

दृष्ट्वा
तस्य
प्रियकाम्यया
तत्
सर्वं एव
प्रतिजग्राह

கண்டு
அவருக்கு
பிரியத்தைச்செய்ய
விரும்பத்தால்
மங்களதிரவியம்
யாவற்றையும்
பெற்றுக்கொண்டார்.

ततः शैलोपमं वीरं प्राञ्जलिं पार्श्वतः स्थितम् । अब्रवीद्राघवो वाक्यं हनुमन्तं प्लवङ्गमम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्लवङ्गमं वीरं	வானர வீரருமாகிய
पार्श्वतः	பக்கலில்	हनुमन्तं	ஆஞ்சனேயரைப்
प्राञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	राघवः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து
स्थितं	நிற்பவரும்	वाक्यं	கட்டளையொன்றை
शैलोपमं	பர்வதத்திற்கொப் பானவரும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு விதித் தருளினார்:

बहुमानय राजानमिषं सौम्य विभीषणम् ॥ २२ ॥

सौम्य	“அப்பா,	विभीषणं	விபீஷணரை
राजानं	மன்னராகிய	बहुमानय	வெகுமதிப்பாயாக.
इमं	இந்த		

गच्छ सौम्य पुरीं लङ्कामनुज्ञाप्य यथाविधि । प्रविश्य रावणगृहं विजयेनाभिनन्द्य च ॥
वैदेह्यै मां कुशलिनं ससुग्रीवं सलक्ष्मणम् । आचक्ष्व वदतां श्रेष्ठ रावणं च मया हतम् ॥

सौम्य	“புண்யசாலியே,	अभिनन्द्य	மகிழ்வித்து
वदतां	பேசுபவர்களுள்	वैदेह्यै	சீதாதேவியிடம்
श्रेष्ठ	வல்லவரே!	मां	என்னை
यथाविधि	முறைப்படி	ससुग्रीवं	சுகர்வனோடுகூடவும்
अनुज्ञाप्य	விடைபெற்றுக்கொ	सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட வும்
लङ्कां	இலங்கை [ண்டு		
पुरीं	நகருக்கு	कुशलिनं च	கேசுமமாயிருப்பவனா
गच्छ	செல்வாயாக.	रावणं	ராவணனை [கவும்
रावणगृहं	ராவணனது மாளி	मया	என்னால்
प्रविश्य	புகுந்து [கைக்குள்	हतं च	கொல்லப்பட்டவனாக
विजयेन	வெற்றியால்	आचक्ष्व	தெரிவிப்பாயாக. [வும்

प्रियमेतदुदाहृत्य मैथिल्यास्त्वं हरीश्वर । प्रतिगृह्य च सन्देशमुपावर्तितुमर्हसि ॥ २५ ॥

हरीश्वर	“வானரோத்தம!	उदाहृत्य	தெரிவித்துவிட்டு
तं	நீ	सन्देशं	பதிலுரையை
मैथिल्याः	ஜானகியிடம்	प्रतिगृह्य च	பெற்றுக்கொண்டும்
एतत्	இந்த	उपावर्तितुं	திரும்பிவர
प्रियं	பரியசமாசாரத்தை	अर्हसि	கடவாய்.”

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

பொடசோத்தரஸததம: சர்ட:—ஶாற்றஶ்ப்திஶ்ரஶவது ஶர்க்கம். ॥ ௧௧௬ ॥

ஶுமதஸீதாஸவாத:—ஶஶுஶதஸீதாஸஶவாதம்.

ஶதி ஶதஸமாதிஷ்டஶ ஶுமாத்மாஸுதாத்மஜ: । ஶவீஷ ஶுரீ லக்ஷா ஶூஜயமாதஶ ஶிஷாசரீ: ॥ ௧ ॥

ஶதி	மேற்கண்டவாறு	ஶூஜயமாத:	கொண்டாடப்படுபவ
ஶதஸமாதிஷ்ட:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட		ராய்
மாஸுதாத்மஜ:	வாயுமேந்தராகிய	லக்ஷா	இலங்கை
ஶுமானு	அனுமார்	ஶுரீ	நகருக்குள்
ஶிஷாசரீ:	அரக்கர்களால்	ஶவீஷ	புகுந்தார்.

ஶவீஷ்ய ச மஶாதேஜா ராவணஸ்ய ஶிவீஷனம் । ததர்ஷ ஶசிநா ஶீநா ஶாதக்ஷாமிவ ரோஶிநீம் ॥
வூஷமூலே ஶிரானந்தா ஶாக்ஷஸீபி: ஶமாவூதாம் ॥ ௨ ॥

மஶாதேஜா:	மகாதேஜஸ்வியாகு மவர்	ஶிரானந்தா	சந்தோஷமொழிந்திரு ப்பவனே
ராவணஸ்ய	ராவணனது	ஶசிநா ஶீநா	சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்த
ஶிவீஷனம்	அரண்மனைக்குள்	ரோஶிநீம்	ரோகிணிபோன்றவ ளாய்
ஶவீஷ்ய	புகுந்து	ஶாதக்ஷா	உள்ளத்தவித்துக் கொண்டிருப்பவளாய்
வூஷமூலே	மரத்தடியில்	ததர்ஷ	கவனித்தார்.
ஶாக்ஷஸீபி:	அரக்கிகளால்		
ஶமாவூதா	சூழப்பட்டு		

ஶிஶுத: ஶ்ரணத: ஶ்ரஶ: ஶோஶிபிமயாபிவாத ச ॥ ௩ ॥

ஶ்ரணத:	புத்திமானும்	அபிமய	அருகிற்சென்று
ஶ்ரஶ: ச	பக்திமானுமாகிய	அபிவாத	நமஸ்கரித்து
ச	அவர்	ஶிஶுத:	வணங்கினார்.

தூஷ்டா தமாததம் தேவீ ஶுமமந்த் மஶாவலம் । தூஷ்டா ஶுத்வா ஶ்ரமூதிதாஶ்மவத் ॥

தேவீ	சீதாதேவி	ததா	அப்பொழுது
தம்	அந்த	தூஷ்டா ஶுத்வா	மேனமாயிருந்தாள்.
மஶாவலம்	மகாபலசாலியாகிய		திண்ணைக்கண்டு
ஶுமமந்த்	அனுமாரை		கொண்டு
அமாதம்	வந்தவராய்	ஶ்ரமூதிதா	ஆனந்தக்கொண்ட
தூஷ்டா தூஷ்டா	பார்த்துப்பார்த்து	அம்மவத்	ஆனன். [வளாய்

ஸௌம்யம் தூஷ்டா ஶுக்ஸம் தஸ்யா ஶுமானுஸ்தவோத்தம: । ராமஸ்ய வசனம் ஶர்வமாஸ்யாதுமஸ்தவக்ரமே ॥ ௪ ॥

ஸ்தவோத்தம:	வானரோத்தமமாகிய	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமரது
ஶுமானு	அனுமார்	வசனம்	செய்தி
தஸ்யா:	அவளது	ஸர்வம்	எல்லாவற்றையும்
ஸௌம்யம்	மங்கனமான	அஸ்யாது	தெரிவிக்க
ஸுக்ஸம் தூஷ்டா	முகத்தைக் கொக்கி	அஸ்தவக்ரமே	தொடங்கினார்.

वैदेहि कुशली रामः सहसुग्रीवलक्ष्मणः । विभीषणसहायश्च हरीणां सहितो बलैः ॥६॥

வெதேஹி
ராம:
சஹசுగிரீவலக்ஷ்மண:
விभीஷணசஹாய:
“ஜனகியம்மையே!
ஸ்ரீராமர்
சுகிரீவரோடும் லக்ஷ்மணரோடும் கூடவும்
விபிஷணரோடும் கூடவும்

ஹரீணா்
வலै:
சஹித: ச
குசலி
வானர
சேனைகளோடு
கூடவும்
சேஷமமாயிருக்கின்றார்.

कुशलं चाह सिद्धार्थो हतशत्रुररिन्दमः

॥ ७ ॥

அரிந்தம: ச
ஹதசத்ரு:
“சத்ருஸம்ஹாரகராகிய
ய அவரும்
சத்ருக்களைக்கொண்டு

சித்தார்த்:
குசலம்
அஹ
மனோரதம் நிறைவேற
ப்பெற்றவராய்
சேஷமத்தை
வினாவுகின்றார்.

विभीषणसहायेन रामेण हरिभिः सह । निहतो रावणो देवि लक्ष्मणस्य नयेन च ॥८॥

தேவி
விभीஷணசஹாயேன
ராமேண
ஹரிभि: சஹ
“அம்மையே!
விபிஷணரை சகாய
மாய்க்கொண்ட
ஸ்ரீராமரால்
வானரர்களோடு
கூடவும்

லக்ஷ்மணஸ்ய
நயேன ச
ராவண:
நிஃ
லக்ஷ்மணரது
நற்செய்கையாலும்
ராவணன்
கொல்லப்பட்டான்.

पृष्ठा तु कुशलं रामो वीरस्त्वां रघुनन्दनः । अब्रवीत्परमप्रीतः कृतार्थेनान्तरात्मना ॥९॥

ரஹுநந்ந:
வீர:
பரமப்ரீத: து
ராம:
த்வா்
குசலம்
“ரகுசுலமைந்தரும்
வீரரும்
பரமானந்தங்கொண்டவருமாகிய
ஸ்ரீராமர்
தேவியாரிடம்
சேஷமத்தை

புஷ்டா
கூதார்தேன
அந்நராத்தனா
அவ்ரவீத்
வினாவிவிட்டு
மேற்கொண்டது
நிறைவேறித்திருப்தி
கொண்ட
உள்ளத்துடன்
பின்வருமாறு புகன்ற
ருளிஞர்:

प्रियमाख्यामि ते देवि त्वां तु भूयः सभाजये ॥ १० ॥

தேவி
தே
பரிய
அரஹி
“தேவி,
உனக்கு
பரியத்தை
தெரிவிக்கின்றேன்.

த்வா்
பூய: து
சபாஜயே
உன்னை
மிகவதிகமாய்
பெருமைப்படுத்து
கின்றேன்.

दिष्ट्या जीवसि धर्मज्ञे जयो मे प्रतिगृह्यताम्

॥ ११ ॥

தர்மஜ்ஞே
திஷ்டியா
ஜிவசி
“தர்மசுஜ்ஞே
பாக்கியவசமாய்
பிழைத்திருக்கின்றாய்

மே
ஜய:
பரிಗृஹ்யதாம்
எனது
வெற்றியானது
மனதிற்கொள்ளப்
பட்டும்.

लब्धो नो विजयः सीते स्वस्था भव गतव्यथा ॥ १२ ॥

सीते “ஜானகி,
नः நமக்கு
विजयः வெற்றியானது
लब्धः கிடைத்துவிட்டது.

गतव्यथा
स्वस्था

துயரமற்றவளாய்
மனநிம்மதியுற்ற
வளாக
இருப்பாயாக.

रावणश्च हतः शत्रुलङ्का चेयं वशे स्थिता ॥ १३ ॥

शत्रुः “சத்ருவாகிய
रावणः च ராவணனும்
हतः கொல்லப்பட்டுவிட்
டான்.

इयं
लङ्का च
वशे स्थिता

இந்த
இலங்கையும்
வசமாயிற்று.

मया ह्यलब्धनिद्रेण दृढेन तव निर्जये ! प्रतिज्ञैषा विनिस्तीर्णा वद्ध्वा सेतुं महोदधौ ॥

अलब्धनिद्रेण “தூக்கமும் கொள்
ளாதவனாய்
तव உனது
निर्जये மீட்சியில்
दृढेन உறுதிகொண்ட
मया என்னால்

महोदधौ
सेतुं
वद्ध्वा
एषा
प्रतिज्ञा हि
विनिस्तीर्णा

சமுத்திரத்தில்
அணையை
கட்டி
இந்த
பிரதிக்கொளையும்
நிறைவேற்றப்பட்டது.

संभ्रमश्च न गन्तव्यो वर्तन्त्या रावणालये ॥ १५ ॥

रावणालये “ராவணனது மாளிகையில்
वर्तन्त्या இருப்பவளான உன்னால்

संभ्रमः च
गन्तव्यः न

மனக்கலவரமே
கொள்ளத்தக்கதன்று.

विभीषणविधेयं हि लङ्कैश्वर्यमिदं कृतम् ॥ १६ ॥

इदं “இந்த
लङ्कैश्वर्यं இலங்கையின் சம்பத்
தானது

विभीषणविधेयं हि
कृतम्

விபிஷணனுக்குரிய
தாகவும்
செய்யப்பட்டது.

तदाश्वसिहि विश्वस्ता स्वगृहे परिवर्तसे ॥ १७ ॥

तत् “ஆகையால்
विश्वस्ता மனச்சாந்திகொண்ட
வளாய்

आश्वसि हि
स्वगृहे
परिवर्तसे

தேறுதலுறுவாயாக.
உனது வீட்டிலேயே
வசிக்கின்றாய்.

अयं चाभ्येति संहृष्टस्त्वदर्शनसमुत्सुकः ॥ १८ ॥

संहृष्टः “களிக்கொண்ட
अयं च இவரும் (விபிஷண
ரும்)

त्वदर्शनसमुत्सुकः
अभ्येति

உன்னக்காண ஆவல்
கொண்டவராய்
வருகிறார்”.

न हि पश्यामि तत्सौम्य पृथिव्यामपि वानर । सदृशं मत्प्रियाख्याने तव दातुं भवेत्समम् ॥

சௌம்ய	“புண்யாத்மாவான	தாது	கொடுக்க
வானர	வானரரே!	சதृசம்	ஏற்றதும்
மத்ப்ரியாக்யானே	எனக்குப்பிரியசமாசா	சமம் भवेत् तत्	நல்லதுமாகிய ஒன்றை
	ரத்தை உரைத்த வி	पृथिव्यां अपि हि	உலகிலேயே
तव	உமக்கு [ஷயத்தில்	पश्यामि न	காண்கிலேன்.

हिरण्यं वा सुवर्णं वा रत्नानि विविधानि च । राज्यं वा त्रिषु लोकेषु नैतदहति भाषितम् ॥

हिरण्यं वा	“தங்கந்தானாகட்டும்	त्रिषु	மூன்று
सुवर्णं वा	பொன்னுணையந்தா	लोकेषु	உலகங்களில்
	கைட்டும்	राज्यं वा	அரசுபுரிதல்தானாகட்ட
विविधानि	பலவகை	एतत्	இது ஒன்றும் [டும்
रत्नानि च	ரத்தினங்கள் தானா	भाषितुं	சொல்ல
	கட்டும்	अहति न	தகுதியற்றது.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या प्रत्युवाच प्लवङ्गमः । गृहीतप्राञ्जलिर्वाक्यं सीतायाः प्रमुखे स्थितः ॥

तु	அப்பொழுது	सीतायाः	சீதாதேவியினது
वैदेह्या	ஜானகிதேவியால்	प्रमुखे	முன்னிலையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	स्थितः	நிற்பவாய்
उक्तः	மொழியப்பட்ட	वाक्यं	சொல்லொன்றை
प्लवङ्गमः	அனுமார்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலு
गृहीतप्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிபந்தம் செய்		னத்தார்:
	துகொண்டு		

भर्तुः प्रियहिते युक्ते भर्तुर्विजयकाक्षिणि । स्निग्धमेवंविधं वाक्यं त्वमेवार्हसि भाषितम् ॥

भर्तुः	“கணவரது	विजयकाक्षिणि	வெற்றியைக் கோரிய
प्रियहिते	இஷ்டவிஷயத்திலும்	त्वं एव	தேவியார்தான் [வரே!
	நன்மையிலும்	एवंविधं	இவ்விதமான
युक्ते	அசஞ்சலாப்பற்றுடை	स्निग्धं	அழகிய
	யவரே!	वाक्यं	திருமொழியை
भर्तुः	கணவரது	भाषितुं	மொழிய
		अहंसि	உரிமையுடைய.

तवैतद्वचनं सौम्ये सारवस्निग्धमेव च । रत्नौघाद्विविधाच्चापि देवराज्याद्विशिष्यते ॥ २९ ॥

சௌம்ய	“புண்யசீலையே!	विविधात्	பல
तव	தேவியாரது	रत्नौघात् च	இரத்தினக்குவியலைக்
एतत्	இந்த		காட்டிலும்
वचनं च	திருமொழியும்	देवराज्यात् अपि	தேவராஜ்யத்தைக்
सारवत्	அழந்த கருத்துற்றது		காட்டிலும்
स्निग्धं एव	அன்பு தகும்பியது.	विशिष्यते	மேம்பட்டிருக்கிறது.

अर्थतश्च मया प्राप्ता देवराज्यादयो गुणाः । हतशत्रुं विजयिनं रामं पश्यामि सुस्थितम् ॥

ராம் "ஸ்ரீராமரை
हतशत्रुं சத்ருக்களைக்கொண்டு
विजयिनं விஜயசாலியாய்
सुस्थितं சுகமாயிருப்பவராக
पश्यामि தரிசிக்கின்றேன்.

अर्थतः च इन्द्रिययोजनं तदा
मया एनंनो [लेय्ये
देवराज्यादयः स्वर्कम् முதலான
गुणाः பயன்களும்
प्राप्ताः அடையப்பட்டு
விட்டன."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली जनकात्मजा । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच पवनात्मजम् ॥

जनकात्मजा ஜனகர் திருமகளாகும்
मैथिली சீதாதேவி
ततः அப்பொழுது
तस्य அவரது
तत् அந்த
वचनं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,
पवनात्मजं மாருதியைப்பார்த்து
शुभतरं மிக அழகிய
वाक्यं திருமொழியொன்றை
उवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தருளினான் :

अतिलक्षणसम्पन्नं माधुर्यगुणभूषितम् । बुद्ध्या ह्यष्टाङ्ग्या युक्तं त्वमेवार्हसि भाषितम् ॥

अतिलक्षणसम्पन्नं "சிறந்த சொல்லிலக்க
ணங்களோடுகூடியதும்
माधुर्यगुणभूषितं இன்சுவை ததும்பி
யதும்
अष्टाङ्ग्या எட்டுவகையான *

बुद्ध्या புத்தியோடு
युक्तं हि கூடியதுமாகியதை
भाषितुं பேச
त्वं एव நீரே
अर्हसि உரியவராகிறீர்.

[* கிரகணம், தரணம், ஸ்மரணம், பிரதிபாதனம், ஊஹம், அபோஹம், அர்த்தவிஞ்ஞானம், தத்வக்ஞானம் என].

श्लाघनीयोऽनिलस्य त्वं पुत्रः परमधार्मिकः । बलं शौर्यं श्रुतं सत्त्वं विक्रमो दाक्ष्यमुत्तमम् ॥

तेजः क्षमा धृतिर्यै विनीतत्वं न संशयः । एते चान्ये च बहवो गुणास्त्वय्येव शोभनाः ॥

त्वं "நீர்
अनिलस्य வாயுபகவானுக்கு
परमधार्मिकः பரமதர்மசீலரும்
श्लाघनीयः கொண்டாடத்தக்கவ
पुत्रः புதல்வர். [ருமான
बलं ஆற்றல்
शौर्य ஆண்மை
श्रुतं சாஸ்திரவிஞ்ஞானம்
सत्त्वं பிறவிக்குணப்

तेजः அமானுஷ்யசக்தி
क्षमा பொருமை
धृतिः விடாமுயற்சி
दैर्य எதற்கும் மனம்
சலியாத தன்மை
विनीतत्वं च இந்திரியநிக்கிரகம்
एते இவைகளும் [ஆகிய
अन्ये च மற்றவைகளுமான
बहवः பல
शोभनाः மங்களமான
गुणाः குணங்கள்
त्वयि एव உம்மிடமேதானிருக்
संशयः न கின்றன ;
இதில் ஐயமில்லை."

विक्रमः சத்ருக்களையடக்கு
उत्तमं சிறந்த [தல்
दाक्ष्यं தர்மநெறி வழுவாதி
ருத்தல்

அதோவாச புன: சீதாபசம்புராத் திநீதவத் | ப்ருஹீதாஜ்ஜலிஹ்ஸாஸீதாயா: ப்முஸே ஸ்தித: ||

அத	அப்பொழுது	ஸ்தித:	நின்றவராய்
அஸம்புராத்:	கர்வம் சிறிதுமுழுத அவர்	ஹ்ஸாஸீ	சந்தோஷத்துடன்
ப்ருஹீதாஜ்ஜலி:	அஞ்சலிபந்தம் செய்தவராகி	திநீதவத்	வணக்கமாய்
சீதாயா:	வீதாதேவியின்	ஸீதா	சீதாதேவியைப்
ப்முஸே	முன்னிலையில்	புன:	மீளவும் [பார்த்து
		உவாச	பின்வருமாறு தெரி வித்துக்கொண்டார்:

ஐமாஸ்து ஸ்ல ராஸஸ்யோ யதி த்வமநுமந்யஸே | ஹ்நுமிசுசாஸ்யஹ் ஸர்வா யாபிஸ்வம் தர்ஜிதா புரா ||

த்வம்	“தேவியார்	ஐமா:	இந்த
அநுமந்யஸே யதி	உத்தரவளிப்பீராகில்	ராஸஸ்ய:	அரக்கிகள்
யாபி:	எவர்களால்	ஸர்வா: ஸ்ல து	யாவரையுமே இப்
புரா	முன்பு	ஹ்நு	கொல்ல [பொழுது
த்வம்	தேவியார்	ஃஹ்	நான்
தர்ஜிதா	மிரட்டப்பட்டிருக்கலோ	ஐசுசாமி	விருப்புக்கின்றேன்.

க்லிஸ்யந்தீ பதிதேவா த்வாஸசுக்ஷ்ணிகா ஸதாஸு | துரஸுபஸமாசாரா: க்ரூரா: க்ரூரதரேக்ஷணா: ||

ராஸஸ்யோ தாஸுணகதா வரஸேதஸ்யசுசு மே || 37 ||

ஸுஸ்திபி: பாணிபி: ஸர்வாஸுரணேஸுஸு வுஸுஸு | ஐசுசாமி விவிதேவாஸுஸுஸுஸுஸு: ஸுதாஸுணா: ||

ஸுஸுஸு	“புண்யவதியே!	ஸுதாஸுணா:	மிக்க பயங்கரமான வர்களுமான
அஸுக்ஷ்ணிகா	அஸுக்ஷ்ணிகைத்	ஸுதா:	இந்த
ஸதா	அடைந்து	ராஸஸ்ய:	அரக்கிகள்
க்லிஸ்யந்தீ	பரிதாபிப்பவரும்	ஸர்வா:	யாவரையும்
பதிதேவா	{ கணவரையே தெய்வ மாகக்கொண்டாடுப வருமான	ஸுஸ்திபி:	முஷ்டிகளாலும்
த்வம்	தேவியாரிடம்	பாணிபி:	கைகளாலும்
தாஸுணகதா:	கொடுமையாய் மொழி பவர்களும்	சுரணை: ஸு	கால்களாலும்
துரஸுப- } ஸமாசாரா: }	பயங்கரமான உருவ மும் நடத்தையும் கொண்டவர்களும்	விவிதே:	பல
க்ரூரா:	கொடியவர்களும்	தாஸு: ச	அறைகளாலும்
க்ரூரதரேக்ஷணா:	{ மிக்கபயங்கரமான கண்களைக்கொண்ட வர்களும்	ஹ்நு	கொல்ல
		ஐசுசாமி	விருப்புக்கின்றேன் ;
		மே	எனக்கு
		ஸுதா	இந்த
		வர	வரத்தை
		புரஸுசு	தந்தருள்வீராக.

भाग्यवैषम्ययोगेन	“பாக்யத்தின் மாறுபாட்டினாலும்	प्राप्यते	அனுபவிக்கப்படுகிறது.
पुरा दुश्चरितेन च	முன்னம்மத்தின் தீவினையினாலும்	स्वकृतं हि	தம் தம் வினைப்பயனல்லவோ
मया	என்றால்	उपभुज्यो	அனுபவிக்கப்படுகிறது.
एतत् सर्वं	இது, யாவும்		

प्राप्तव्यं तु दशयोगान्मयैतदिति निश्चितम् । दासीनां रावणस्याहं मर्षयामीह दुर्वला ॥

दशयोगात्	“ விதிப்பயனாய்	निश्चितं	எனது கொள்கை
मया	என்னால்	दुर्वला	திடீர்நீந்திருக்கும்
तु	இப்பொழுது	अहं	நான்
एतत्	இது	इह	இவ்விஷயத்தில்
प्राप्तव्यं	அனுபவிக்கவேண்டியது	रावणस्य	ராவணனது
		दासीनां	வேலைக்காரிகளை
इति	என்று	मर्षयामि	மன்னிக்கின்றேன்.

आज्ञप्ता रावणेनैता राक्षस्यो मामतर्जयन् । हते तस्मिन् कुर्युर्हि तर्जनं वानरोत्तम ॥४६॥

वानरोत्तम	“ வானரசிரேஷ்டரே !	मां	என்னை
एताः	இந்த	अतर्जयन्	மிரட்டினார்கள்.
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	तस्मिन् हि	அவனை
रावणेन	ராவணனால்	हते	இறந்தபொழுது
आज्ञप्ताः	கட்டளையிடப்பட்டவர்களாய்	तर्जनं कुर्युः न	மிரட்டமாட்டார்கள்.

अयं व्याघ्रसमीपे तु पुराणो धर्मसंस्थितः । ऋक्षेण गीतः श्लोको मे तन्निबोध सुवङ्गम ॥

पुराणः	“ புராதனமானதும்	ऋक्षेण	ஓர் கரடியால்
धर्मसंस्थितः तु	அறநெறிவழுவாதது	गीतः	மொழியப்பட்டது.
	மான	सुवङ्गम	வானரரே,
अयं	இந்த	तत्	அதை
श्लोकः	ச்லோகமானது	मे	என்னிடம்
व्याघ्रसमीपे	ஓர் புலியினருகில்	निबोध	கேட்பீராக :

न परः पापमादत्ते परेषां पापकर्मणाम् । समयो रक्षितव्यस्तु सन्तश्चारित्रभूषणाः ॥४८॥

परः	“ ஒருவன் (நற்புருடன்)	समयः तु	நன்னெறியேதான்
पापकर्मणां	பாபத்தைப்பிரியும்	रक्षितव्यः	பாதுகாக்கத்தக்கது.
परेषां	மற்றவர்களுக்கும்	सन्तः	நல்லோர்கள்
	(தீயவர்களுக்கும்)	चारित्र-	நன்னடத்தையையே
पापं	தீங்கை	भूषणाः	ஆபரணமாகக்கொண்டவர்கள்.
आदत्ते न	புரிகிறானில்லை.		

[முன்னொருநாள் ஓர் கானகத்தின் கண், வேங்கையால் துறத்தப்பெற்ற ஓர் வேடன் மரமொன்றில் ஏற, அம்மரத்திலிருக்கும் கரடியைக்கண்டு அஞ்சி, அவன் அதனிடமே சரண்புக, அக்காலை, அப்புலி, லேடனைகிடத்தள்ளுமாறு கரடியை வேண்டியும் அதுமறுக்க பின்னர் கரடி உறங்கும்காலை வேடனைகேக்கி, கரடியை தள்ளிவிடு, உன்னை விட்டுவிடுவேனன வேடனும், உறங்கும் கரடியைக் கீழ்த்தள்ள அக்காலை கரடி கீழே விழாது கிளையொன்றைப் பற்றிநிற்கப்படுகிண்டு, உன்னைத் தள்ளிய வேடுவனைக்கீழ் வீழ்த்துவாயாக என்று மன்றாடி வேண்டப்பட்டும், கரடியானது தஞ்சமுற்றவனை எவ்வாறானும் தீங்கு புரியேன் எனப்பின்வரும் நீதிப் பாவை எடுத்துரைத்தது எனப்புராணக்கதை.]

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः । हर्षयन्मैथिलीं वाक्यमुवाचेदं महाद्युतिः ॥५४॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தரும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
महाद्युतिः	மகாமகிமைகொண்ட	मैथिलीं	ஜானகிதேவியாரை
	வருமாகிய	हर्षयन्	சந்தோஷப்படுத்து
हनुमान्	அனுமார்		பவராய்
तस्याः	அவளது	वाक्यं	சொல்லொன்றை
तत्	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
वचनं	திருமொழியை	उवाच	புகன்றார் :

पूर्णचन्द्राननं रामं द्रक्ष्यस्यार्ये सलक्ष्मणम् । स्थिरमित्रं हतामित्रं शचीव त्रिदशेश्वरम् ॥

आर्ये	“நற்குணசீலரே !	सलक्ष्मणं	{ லக்ஷ்மணரோடு கூட
पूर्णचन्द्राननं	{ முழுமதியை நிகர்த்த		இருக்கப்பெற்றவரு
	திருமுகமண்டலம் ப		மாகிய
	டைக்கப்பெற்றவரும்	रामं	ஸ்ரீராமபிரானை
स्थिरमित्रं	உற்றநண்பர்களுற்ற	शची	இந்திராணிதேவி
	வரும்	त्रिदशेश्वरं	தேவேந்திரனை
हतामित्रं	மாய்க்கப்பெற்ற மாற்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
	றாரை உடையவரும்	द्रक्ष्यसि	தரிசிப்பீராக.”

तामेवमुक्त्वा राजन्तीं सीतां साक्षादिव श्रियम् । आजगाम महावेगो हनुमान्यत्र राघवः ॥

हनुमान्	ஆஞ்சனேயர்	एवं	மேற்கண்டவாறு
साक्षात्	சாக்ஷாத்	उक्त्वा	தெரிவித்துவிட்டு
श्रियं इव	மஹாலக்ஷ்மிபோன்று	महावेगः	மிக்கவேகமுற்றவராய்
राजन्ती	விளங்கிய	राघवः	ரகுலதிலகர்
तां	அந்த	यत्	எங்கோ அங்கு
सीतां	வீதாபிராட்டியிடம்	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षोडशोत्तरशततमः - सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20081

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5406

सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௧௭ ॥

सीतानयनम्—ஸீதையையழைத்துவருவது.

स उवाच महाप्राज्ञमभिगम्य प्लवङ्गमः । रामं वचनमर्थज्ञो वरं सर्वधनुष्मताम् ॥ १ ॥

सः	அந்த	वरं	மேம்பட்டவருமாகிய
अर्थज्ञः	பொருளறிந்த	रामं	ஸ்ரீராமபிரானை
प्लवङ्गमः	வானரர் (மாருதி)	अभिगम्य	கிட்டி அணுகி
महाप्राज्ञं	பேரறிவாளரும்	वचनं	ஒரு மொழியை
सर्वधनुष्मतां	எல்லா வில்லாளி	उवाच	பின்வருமாறு மொ
	களுள்ளும்		ழிந்தார் :

यन्निमित्तोऽयमारम्भः कर्मणां च फलोदयः । तां देवीं शोकसन्तप्तां मैथिलीं द्रष्टुमर्हसि ॥

अयं	“இந்த	च	அப்படியே எவளைக்
आरम्भः	முயற்சியானது		காரணமாகக்கொண்
यन्निमित्तः	எவளைநிமித்தமாகக்	तां	அந்த [டதோ
	கொண்டதோ	शोकसन्तप्तां	துயருற்றிருந்த
कर्मणां	முயற்சிகளின்	मैथिलीं देवीं	ஜானகிதேவியை
फलोदयः	பலப்ராப்தியும்	द्रष्टुं अर्हसि	காணத் திருவுளம்
			கொள்வீராக.

सा हि शोकसमाविष्टा बाष्पपर्याकुलक्षणा । मैथिली विजयं श्रुत्वा तत्र हर्षमुपागमत् ॥३॥

बाष्पपर्याकुलक्षणा	“கண்ணீர் ததும்பிய	तव	தேவரீரது
	கண்களுற்றவளாய்	विजयं	வெற்றியை
शोकसमाविष्टा	துயரம் மேலிட்டிருந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
सा	அந்த	हर्ष	ஆனந்தத்தை
मैथिली हि	வைதேஹி அம்மையும்	उपागमत्	அடைந்தாள்.

पूर्वकात्प्रत्ययाच्चाहमुक्तो विश्वस्तया तया । भर्तारं द्रष्टुमिच्छामि कृतार्थं सहलक्ष्मणम् ॥

अहं च	“நானும்	सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட
पूर्वकात् प्रत्ययात्	முந்திய பரிச்சயத்தால்		இருக்கப்பெற்ற
विश्वस्तया	நம்பிக்கைகொண்ட	भर्तारं	கணவரை
तया	ஸீதாப்பிராட்டியால்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
उक्तः	பின்வருமாறு மொழிந்	इच्छामि	ஆவல்கொண்டிருக்கிறேன்.”
	தருளப்பெற்றேன்:		
कृतार्थं	‘மனோரதம் நிறைவேற		
	ப்பெற்று		

एवमुक्तो हनुमता रामो धर्मभृतां वरः । अगच्छत्सहसा ध्यानपीषद्बाष्पपरिप्लुतः ॥ ५ ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	रामः	ஸ்ரீராமபிரான்
एवं	மேற்கண்டவண்ண	ईषद्बाष्पपरिप्लुतः	சற்று ததும்பிய கண்
	மாய்		ணீர் கொண்டவராய்
उक्तः	தெரிவிக்கப்பெற்ற	सहसा	தக்கணமே
	வரும்	ध्यानं अगच्छत्	சற்று ஆலோசிக்க
धर्मभृतां	தர்மவீட்டர்களுள்		லானார்.
वरः	உத்தமருமாகிய		

दीर्घमुष्णं विनिश्चस्य मेदिनीभवलोकयन् । उवाच मेघसङ्काशं विभीषणमुपस्थितम् ॥६॥

दीर्घं	நீளவும்	मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிகர்த்த
उष्णं	வெப்பமாகவும்	विभीषणं	விபீஷணரைப்
विनिश्चस्य	பெருமூச்சுவிட்டு		பார்த்து
मेदिनीं	பூமியை	उवाच	பின்வருமாறு உரைத்
अव लो कयन्	நோக்கியவராய்		தருளினார்:
उपस्थितं	பக்கலில் காத்துநிற்கும்		

दिव्याङ्गराणां वैदेहीं दिव्याभरणभूषिताम् । इह सीतां शिरःस्नातामुपस्थापय मा चिरम् ॥

இஹே
வெஹீ
சீதா
சிர:ஸ்னா
“இப்பொழுது
ஜனகர்மகளாகும்
வீதையை
சிரஸ்நானம் செய்தவ
ளாயும்

दिव्याङ्गराणां
दिव्याभरणभूषितां
मा चिः
उपस्थापय
சிறந்த மேனிப்பூச்சு
கொண்டவளாயும்
சிறந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவளாயும்
மேனியாக
அழைவிப்பாயாக.”

एवमुक्तस्तु रामेण त्वरमाणो विभीषणः । प्रविश्यान्तःपुरं सीतां स्वाभिः स्त्रीभिरचोदयत् ॥

ரமேண
एवं
उक्तः
विभीषणः
तु
त्वरमाणः
ஸ்ரீராமரால்
மேற்கண்டவாறு
உரைத்தருளப்பெற்ற
விபீஷணர்
அப்பொழுது
வேகமுற்றவராய்

अन्तःपुरं
प्रविश्य
स्वाभिः
स्त्रीभिः
सीतां
अचोदयत्
அந்தப்புரத்திற்கு
சென்று
தன்னைச்சார்ந்த
ஸ்த்ரீகளைக்கொண்டு
வீதாப்பிராட்டியை
பின்வருமாறு
அழைத்தார்:

दिव्याङ्गराणां वैदेहि दिव्याभरणभूषिता । यानमारोह भद्रं ते भर्ता त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥

வெஹி
भद्रं ते
भर्ता
त्वां द्रष्टुं
इच्छति
“ஜானகியும்மேயே!
தேவியாருக்கு மங்க
ளம் பெருகுக.
கணவனார்
தேவியாரைக் காண
திருவுள்ளம் கொண்டி
ருக்கின்றார்.

दिव्याङ्गराणां
दिव्याभरणभूषिता
यानं
आरोह
சிறந்த மேனிப்பூச்சு
கொண்டவளாய்
சிறந்த ஆபரணங்கள்
பூண்டவளாய்
யான
ஏறியருள்வீராக.”

एवमुक्ता तु वैदेही प्रत्युवाच विभीषणम् । अस्नाता द्रष्टुमिच्छामि भर्तारं राक्षसाधिप ॥

एवं
उक्ता
वैदेही
तु
विभीषणं
மேற்கண்டவாறு
விண்ணப்பிக்கப்
பெற்ற
ஜானகீதேவியும்
அப்பொழுது
விபீஷணரைப்
பார்த்து

प्रत्युवाच
राक्षसाधिप
भर्तारं
अस्नाता
द्रष्टुं
इच्छामि
பின்வருமாறு பதில்
மொழிந்தருளினார்:
“ராக்ஷஸமன்ன!
கணவரை
ஸ்நானம் செய்யாதவ
தரிசிக்க [ளாகவே
விருப்புகின்றேன்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः

विभीषणः
तस्याः
तत्
விபீஷணர்
வீதாதேவியினது
அந்த

॥ ११ ॥

वचनं
श्रुत्वा
प्रत्युवाच
சொல்லை
கேட்டு
பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார்;

यदाह रामो भर्ता ते तत्तथा कर्तुमर्हसि

॥ १२ ॥

ते "தேவியாரது
 भर्ता கணவராகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 यत् எதொன்றை
 आह சாற்றியருளினாரோ

तत् அதை
 तथा அவ்வண்ணமாகவே
 कर्तु செய்ய
 भर्तसि திருவுளம் கொள்வி
 रा.க."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली भर्तृदेवता । भर्तृभक्तिव्रता साध्वी तथेति प्रत्यभाषत ॥ १३ ॥

भर्तृदेवता கணவரையே தெய்வ
 மாகக்கொண்டவளும்
 भर्तृभक्ति- } கணவரிடத்து பக்தி
 व्रता } यैयே சர்வமுமாய்க்
 கொண்டவளும்
 साध्वी சத்குணசீலையுமாகிய
 मैथिली ஜானகிதேவியார்
 तस्य அவரது

तत् அந்த
 वचनं மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவியாய்த்து
 तथा அவ்வண்ணமே செய்
 किन्द्रेण
 इति என்று
 प्रत्यभाषत மறுமொழி புகன்றரு
 लीला.

ततः सीतां शिरःस्नातां युवतीभिरलङ्कताम् । महार्हाभरणोपेतां महार्हाम्बरधारिणीम् ॥
आरोप्य शिविकां दीप्तां परार्ध्याम्बरसंवृताम् । रक्षोभिर्बहुभिर्गुप्तामाजहार विभीषणः ॥

विभीषणः விபீஷணர்
 ततः அப்பொழுது
 युवतीभिः மங்கைமார்களால்
 शिरःस्नातां தலைநீராடியவளும்
 महार्हाभरणोपेतां சிறந்த ஆபரணங்கள்
 पुण्ड
 अलङ्कता அலங்கரிக்கப்பட்ட
 वन्रम्
 महार्हाम्बरधारिणी மிகச்சிறந்த ஆடை
 யுடுத்தவளுமாய்

सीतां சீதாப்பிராட்டியாரை
 परार्ध्याम्बर- } சிறந்த வஸ்திரத்தால்
 संवृतां } மூடப்பெற்றதும்
 बहुभिः பல
 रक्षो भः அரக்கர்களால்
 गुप्तां . ரகசிக்கப்பட்டதும்
 दीप्तां ஒளிபொருந்தியது
 शिविकां பல்லக்கில் [மரண
 आरोप्य ஏற்றுவித்து
 आजहार அழைத்துவந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं ज्ञात्वाऽपि ध्यानमास्थितम् । प्रणतश्च प्रहृष्टश्च प्राप्तां सीतां न्यवेदयत् ॥

सः அவர் (விபீஷணர்)
 ज्ञात्वा अपि அறிந்திருந்தும்
 ध्यानं சிந்தையை
 आस्थितं கொண்டிருப்பவரும்
 महात्मानं மஹாத்மாவுமாகிய
 अवरा
 अभिगम्य அணுகி

प्रणतः च நமஸ்கரித்தார்.
 प्रहृष्टः च ஆனந்தங்கொண்ட
 वराय
 सीतां ஸீதாதேவியை
 प्राप्तां எழுந்தருளியவளாய்
 न्यवेदयत् தெரிவித்துக்கொண்
 दा.

ऋक्षाणां वानराणां च राक्षसानां च सर्वशः । वृन्दान्युत्सार्यमाणानि दूरमुत्सृज्युस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	उत्सार्यमाणानि	விலக்கப்படும்
सर्वशः	எப்புறமும்	वृन्दानि	கூட்டங்கள்
ऋक्षाणां	காடிகளுடையவும்	दूरं	தூரத்தில்
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	उत्सृज्युः	விலக்கிக்கொண்டன.
राक्षसानां च	அரக்கர்களுடையவும்		

तेषामुत्सार्यमाणानां सर्वेषां ध्वनिरुत्थितः । वायुनोद्धतमानस्य सागरस्येव निस्वनः ॥

उत्सार्यमाणानां	விலக்கி ஒதுக்கப்படும்	उद्धतमानस्य	அலைக்கப்படும்
तेषां	அவர்கள்	सागरस्य	சமுத்திரத்தின்
सर्वेषां	யாவருடையவும்	निस्वनः	ஒசை
ध्वनिः	ஒசையானது	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
वायुना	காற்றால்	उत्थितः	கிளம்பிற்று.

उत्सार्यमाणांस्तान्दृष्ट्वा समन्ताज्जातसंभ्रमान् । दाक्षिण्यात्तदमर्षाच्च वारयामास राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கண்டு
समन्तात्	நாற்புறமும்	दाक्षिण्यात्	பிரியத்தாலும்
उत्सार्यमाणान्	விலக்கப்படும்	तदमर्षाच्च	விபீஷணரிடம்
तान्	அவர்களை		கோபத்தாலும்
जातसंभ्रमान्	பரபரப்புற்றவர்	वारयामास	அதை தடுக்கலுற்றார்.

களாய்

संख्यश्चाब्रवीद्रामश्चक्षुषा प्रदहन्निव । विभीषणं महाप्राज्ञं सोपालम्भमिदं वचः ॥ २५ ॥

रामः च	ஸ்ரீராமரும்	विभीषणं	விபீஷணரைப்
संख्यः	கோபமுற்றவராய்		பார்த்து
चक्षुषा	கண்ணால்	सोपालम्भं	நிந்தனையான
प्रदहन् इव	பொசுக்குபவர்	वचः	சொல்லொன்றை
	போலாய்	इदं	பின்வருமாறு
महाप्राज्ञं	மகாநுண்ணறிவாள	अब्रवीत्	புகன்றார்:
	ராகிய		

किमर्थं मामनादृत्य ह्रिश्यतेऽयं त्वया जनः । निर्वर्तयैनमुद्योगं जनोऽयं स्वजनो मम ॥

मां	“என்னிடம்	ह्रिश्यते	துன்புறுத்தப்படு
	மரியாதையால் வரும்	एनं	இந்த [கிறதா ?
अनादृत्य	பயத்தை விட்டு	उद्योगं	காரியத்தை
	ழித்து	निर्वर्तय	தடுப்பாயாக.
अयं	இந்த	अयं	இந்த
जनः	ஜனமானது	जनः	ஜனமானது
किमर्थं	ஏன்	मम	எனது
त्वया	உன்னால்	स्वजनः	சொந்த ஜனம்.

न गृहाणि न वस्त्राणि न प्राकारास्तिरस्क्रियाः । नैदृशा राजसत्कारा वृत्तपावरणं स्त्रियाः॥

स्त्रियाः “ ஒரு மங்கைக்கு
भाव णं காவல்
वृत्तं நல்லொழுக்கமே.
गृहाणि न வீடுகளல்ல.
वस्त्राणि न வஸ்திரங்கள் அல்ல.

प्राकारा: மதில்களும்
तिरस्क्रिया: न திறைகளும் அல்ல.
नैदृशा: இப்படிப்பட்ட
राजसत्कारा: ராஜ்யமரியாதைகளும்
न அல்ல.

व्यसनेषु न कृच्छ्रेषु न युद्धेषु स्वयंवरे । न क्रतौ न विवाहे च दर्शनं दुष्यति स्त्रियाः ॥

स्त्रियाः “ ஒரு ஸ்திரீயை
दर्शनं பார்த்தலானது
व्यसनेषु ஆபத்துகளில்
दुष्यति न குற்றமாகாது.
कृच्छ्रेषु கஷ்டங்களில்
न குற்றமாகாது.

युद्धेषु யுத்தங்களிலும்
स्वयंवरे ஸ்வயம்வரத்திலும்
न குற்றமாகாது.
क्रतौ யாகத்திலும்
न குற்றமாகாது.
विवाहे च விவாஹத்திலும்
न குற்றமாகாது.

सैषा युद्धगता चैव कृच्छ्रे च महति स्थिता । दर्शनेऽस्या न दोषः स्यान्मत्सर्मापे विशेषतः ॥

सा “ அந்த
एषा च இவளோ
युद्धगता போர்த்தலத்தையடை
महति பெரும் [ந்தவளாய்
कृच्छ्रे च கஷ்டத்திலும்
स्थिता இருக்கின்றாள்.

अस्या: இவளை
विशेषतः அதிலும் விசேஷமாய்
मत्सर्मापे எனதருகில்
दर्शने காணுவதில்
दोषः एव குற்றமே
स्यात् न ஆகாது.

तदानय समीपं मे शीघ्रमेनां विभीषण । सीता पश्यतु मामेषा सुहृद्वनवृतं स्थितम् ॥३०॥

विभीषण “ விபீஷண !
तत् ஆகையால்
एनां இவளை
शीघ्रं விரைவாய்
मे समीपं எனது சமீபத்திற்கு
आनय அழைத்துவருவா

யாக.

एषा இந்த
सीता வீதை
सुहृद्वनवृतं நண்பர்வர்க்கத்தால்
स्थितं சூழப்பட்டு
मं செற்கும்
पश्यतु என்னை
பார்க்கட்டும்.”

एवमुक्तस्तु रामेण सविमर्शो विभीषणः । रामस्योपानयत्सीतां सन्निरुषं विनीतवत् ॥

तु அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
रामेण ஸ்ரீராமரால்
उक्तः விதித்தருளப்பெற்ற
विभीषणः விபீஷணர்
सविमर्शः ஆலோசித்தறிந்தவராய்

विनीतवत् மிக வணக்கத்துடன்
सीता சீதையை
रामस्य ஸ்ரீராமரது
सन्निरुषं சமீபத்திற்கு
उपानयत् அழைத்துவந்தார்.

ततो लक्ष्मणसुग्रीवौ हनुमांश्च पुवङ्गमः । निशम्य वाक्यं रामस्य बभूवुर्व्यथिता भृशम् ॥

ततः	அப்பொழுது	वाक्यं	சொல்லை
लक्ष्मणसुग्रीवौ	லக்ஷ்மணரும் சுகரீவரும்	निशम्य	கேட்டு
पुवङ्गमः	வானாராகும்	भृशं	மிக
हनुमान् च	ஹனுமாரும்	व्यथिताः	துயரங்கொண்டவர் களாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	बभूवुः	ஆனார்கள்.

कलत्रनिरपेक्षैश्च इक्षितैरस्य दारुणैः । अप्रीतमिव सीतायां तर्कयन्ति स्म राघवम् ॥३३॥

राघवं	ஸ்ரீராமரை	सीतायां	சீதாதேவியிடம்
कलत्रनिरपेक्षैः	மணியிடம் இரக்க மற்றவைகளும்	अप्रीतं इ	சிறிது திருப்தியில் லாதவராக
दारुणैः च	கடியவைகளுமான	तर्कयन्ति स्म	அவர்கள் ஊகித்தார் கள்.
अस्य	இவரது		
इक्षितैः	குறிப்புகளால்		

लज्जया त्ववलीयन्ती स्वेषु गात्रेषु मैथिली । विभीषणेनानुगता भर्तारं साऽभ्यवर्तत ॥

सा	அந்த	अवलीयन्ती	குன்றியவளாய்
मैथिली तु	ஜானகிதேவியும்	विभीषणेन	விபீஷணரால்
लज्जया	லஜ்ஜையால்	अनुगता	பின்தொடரப்பெற்ற வளாய்
स्वेषु	தனது	भर्तारं	கணவரை
गात्रेषु	அவயவங்களில்	अभ्यवर्तत	அணுகின்றாள்.

सा वस्त्रसंरुद्धमुखी लज्जया जनसंसदि । हरोदासाद्य भर्तारमार्यपुत्रेति भाषिणी ॥ ३५ ॥

सा	அவள் (ஸீதாதேவி)	भर्तारं	கணவரிடம்
जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்	आसाद्य	அருகிற்சென்று
लज्जया	வெட்கத்தால்	आर्यपुत्र	'ஆர்யபுத்ரரே'
वस्त्रसंरुद्धमुखी	{ வஸ்திரத்தால் மறைக் கப்பட்ட திருமுக முடையவளாய்	इति	என்று
		भाषिणी	மொழிபவளாய்
		हरोद	அழுதாள்.

विस्मयाच्च प्रहर्षाच्च स्नेहाच्च पतिदेवता । उदैक्षत मुखं भर्तुः सौम्यं सौम्यतरानना ॥३६॥

सौम्यतरानना	{ மிக்க மங்களமான திருமுகம் படைக்க ப்பெற்றவளும்	सौम्यं	மங்களமான
पतिदेवता	{ கணவரையே தெய்வ மாய்க்கொண்டவளு மான அவள்	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
भर्तुः	கணவரது	विस्मयात् च	ஆச்சர்யத்தோடும்
		प्रहर्षात् च	ஆனந்தத்தோடும்
		स्नेहात् च	அசஞ்சலா அன்போ டும்
		उदैक्षत	உற்று நோக்கினாள்.

॥ ३७ ॥

56

निर्गुणं भ्रातरं त्यक्त्वा यो मां स्वयमुपस्थितः । विभीषणस्य भक्तस्य सफलोऽद्य परिश्रमः॥

ய: "எவன்
निर्गुणं நற்குணமில்லர்
भ्रातरं தமயனை
त्यक्त्वा விட்டொழிந்து
मां என்னிடம்
स्वयं தானாகவே [அந்த
उपस्थितः வந்துசேர்ந்தானே"

भक्तस्य அசஞ்சலாபத்திமை
கொண்ட
विभीषणस्य விபீஷணரது
परिश्रमः பெருமுயற்சியும்
अद्य இப்பொழுது
सफलः பயன்பெற்றதாயிற்று."

इत्येवं ब्रुवतस्तस्य सीता रामस्य तद्वचः । मृगीवोत्फुल्लनयना बभूवाश्रुपरिप्लुता ॥ १० ॥

तस्य அந்த
रामस्य ஸ்ரீராமர்
इति एवं மேற்கண்டவாராய்
तत् அந்த
वचः சொல்லை
ब्रुवतः சொல்லுகையில்

सीता சீதாதேவியும்
मृगी इव ஓர் பெண்மான்போல்
उत्फुल्लनयना கண்களை மலங்க
विழித்தவளாய்
अश्रुपरिप्लुता கண்ணிர் பெருக்கியவ
बभूव ஆளுள். [ளாய்

पश्यतस्तां तु रामस्य भूयः क्रोधो व्यवर्धत । प्रभूताज्यावसिक्तस्य पावकस्येव दीप्यतः ॥

प्रभूताज्यावसिक्तस्य மிகுந்த நெய்வார்க்கப்
பட்டு
दीप्यतः ஜ்வலிக்கும்
पावकस्य அக்னிக்கு
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

तां அவளை (சீதாதேவி
पश्यतः பார்க்கும் யை)
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
क्रोधः கோபமானது
भूयः तु முன்னிலுமதிகமாய்
व्यवर्धत பொங்கியெழுந்தது.

स बद्ध्वा भ्रुकुटीं वक्त्रे तिर्यक्प्रेक्षितलोचनः । अब्रवीत्पुरुषं सीतां मध्ये वानररक्षसाम् ॥

स: அவர்
वक्त्रे முகத்தில்
भ्रुकुटीं बद्ध्वा புருவம்நெறித்து
तिर्यक्प्रेक्षित- } குறுக்காக பார்க்கும்
लोचनः } கண்களுற்றவராய்
वानररक्षसां வானர அரக்கர்களின்

मध्ये நடுவில்
सीतां லீதாதேவியை
पुरुषं கடுமையாய் [நோக்கி
अब्रवीत् பின்வருமாறு சொ
ழிந்தார்.

यत्कृतव्यं मनुष्येण धर्षणां परिमार्जता । तत्कृतं सकलं सीते शत्रुहस्तादमर्षणात् ॥ १३ ॥

सीते "சீதாய்!
अमर्षणात् சகியாததன்மையால்
शत्रुहस्तात् சத்ருவசமிருந்து
धर्षणां அவமானத்தை
परिमार्जता போக்கும்
मनुष्येण மானிடனொருவனால்

यत् எது
कृतव्यं செய்தத்தக்கதோ
तत् அது
सकलं முழுமையும்
कृतम् செய்துமுடிக்கப்பட்ட
டது.

निर्जिता जीवलोकस्य तपसा भावितात्मना । अगस्त्येन दुराधर्षा मुनिना दक्षिणेव दिक् ॥

तपसा	“தபத்தால்	दुराधर्षा	தகைக்கவரிய
भावितात्मना	ஆத்மஞானம் படைக் கப்பெற்றவரான	दक्षिणा	தென்
अगस्त्येन	அகஸ்திய	दिक्	திசை
मुनिना	முனிவரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
जीवलोकस्य	ஜீவலோகத்தினது	निर्जिता	அவ்வண்ணமே நீ மீட்கப்பட்டாய்.

विदितश्चास्तु ते भद्रे योऽयं रणपरिश्रमः । स तीर्णः सुहृदां वीर्यान् त्वदर्थं मया कृतः ॥
रक्षता तु मया वृत्तमपवादं च सर्वशः । प्रख्यातस्य आत्मवंशस्य न्यङ्गं च परिमार्जता ॥

भद्रे	“உத்தமியே!	प्रख्यातस्य	பிரசித்திபெற்ற
अयं	இது	आत्मवंशस्य	எனது வம்சத்திற்கு
ते च	உனக்கும்	न्यङ्गं च	குறையையும்
विदितः अस्तु	தெரிந்திருக்கட்டும்.	परिमार्जता	அகற்றும்
यः	எந்த	मया	என்னால்
सः	அந்த	सुहृदां	நண்பர்களின்
रणपरिश्रमः	போரின் பரிசுரமமா	वीर्यान्	வீர்யத்தைக்கொண்டு
वृत्तं	நன்னெறியை [னது	तीर्णः	கடக்கப்பட்டது.
रक्षता तु	பாதுகார்ப்பவனும்	त्वदर्थं	உனக்காக
सर्वशः	பலவாற்றாலும்	मया	என்னால்
अपवादं च	அபவாதத்தையும்	कृतः न	செய்யப்படவில்லை.

प्राप्तचारित्रसंदेहा मम प्रतिमुखे स्थिता । दीपो नेत्रातुरस्येव प्रतिकूलाऽसि मे दृढम् ॥

मम	“எனது	दीपः	விளக்கு
प्रतिमुखे	முன்னிலையில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्राप्तचारित्रसंदेहा	சாரித்திரஸம்சய மேற்பட்டவளாய்	मे	எனக்கு [வண்ணமே
स्थिता	இருக்கும் நீ	दृढं	மிகவும்
नेत्रातुरस्य	கண்ணோயற்றவனுக்கு	प्रतिकूला असि	வேண்டாதவளாய் இருக்கின்றனை.

तदृच्छ ह्यभ्यनुज्ञाता यथेष्टं जनकात्मजे । एता दश दिशो भद्रे कार्यमस्ति न मे त्वया ॥

भद्रे	“உத்தமியான	दश	பத்து
जनकात्मजे	ஜானகி!	दिशः	திசைகளிலும்
तत्	ஆகையால்	गच्छ	செல்லுவாயாக.
अभ्यनुज्ञाता	விடைபெற்றுக்கொண் டவளாய்	त्वया	உன்னால்
यथेष्टं	இஷ்டப்படி	मे	எனக்கு
एताः	இந்த	कार्यं हि	ஆவதொன்றுமே
		न अस्ति	இல்லை.

कः पुमान् हि कुले जानः स्त्रियं परगृहोषिताम् । तेजस्वी पुनरादद्यात्सुहृद्वेन चेतसा ॥

कुले	“ நற்குலத்தில்	परगृहोषितां	பிறர் மனையில் வசித்த
जातः	பிறவிகொண்டவனும்	स्त्रियं	மனையாட்டியை
तेजस्वी	பெருமையமைந்தவனு மாகிய	पुनः	மீளவும்
कः	எந்த	सुहृद्वेन	அன்புக்குகந்த
पुमान् हि	புருஷன் தான்	चेतसा	மனத்துடன்
		आदद्यात्	அங்கீகரிப்பான் ?

रावणाङ्गपरिभ्रष्टां दृष्टां दुष्टेन चक्षुषा । कथं त्वां पुनरादद्यां कुलं व्यपदिशन्महत् ॥२०॥

महत्	“ பெருமை வாழ்ந்த	चक्षुषा	கண்ணால்
कुलं	நற்குலத்தை	दृष्टां	பார்க்கப்பட்டவளுமா கிய
व्यपदिशन्	பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளும் நான்	त्वां	உன்னை
रावणाङ्ग- परिभ्रष्टां }	ராவணனது பாபத் தால் இகழ்ச்சி யடைந்தவளும்	पुनः	மீளவும்
दुष्टेन	தீய	कथं	எங்ஙனம்
		आदद्याम्	ஏற்றுக்கொள்ள வேன் ?

तदर्थं निर्जिता मे त्वं यशः प्रत्याहृतं मया ॥ २१ ॥

मया	“ என்னால்.	मे	என்னால்
यशः	நற்கீர்த்தியானது	त्वं	நீ
प्रत्याहृतं	சம்பதிக்கப்பட்டது.	निर्जिता	மீட்கப்பெற்றாய்.
तदर्थं	அதற்காகவே		

नास्ति मे त्वय्यभिष्वङ्गो यथेष्टं गम्यतामितः ॥ २२ ॥

मे	“ எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.
त्वयि	உன்னிடம்	यथेष्टं	இஷ்டப்பிரகாரம்
अभिष्वङ्गः	மனப்பற்று	इतः	இவ்விடத்தினின்று
		गम्यताम्	செல்லப்படட்டும்.

इति प्रव्याहृतं भद्रे भयैतत्कृतबुद्धिना । लक्ष्मणे भरते वा त्वं कुरु बुद्धिं यथासुखम् ॥२३॥

भद्रे	“ உத்தமியே!	लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணனிடத்திலோ
कृतबुद्धिना	தீர்மானங்கொண்ட	भरते वा	பாதனிடமோ
मया	என்னால்		இருக்க
एतत्	இது	यथासुखं	உன் விருப்பம்போல்
इति	மேற்கண்டவாறாய்	त्वं	நீ
प्रव्याहृतं	எடுத்துரைக்கப் பட்டது.	बुद्धिं	தீர்மானத்தை
		कुरु	செய்துகொள்.

सुग्रीवे वानरेन्द्रे वा राक्षसेन्द्रे विभीषणे । निवेशय मनः सीते यथा वा सुखमात्मनः ॥

सीते	“சீதையே!	विभीषणे वा	விபீஷணனிடமிருக்க
वानरेन्द्रे	வானரமன்னனாகிய	आत्मनः	உனக்கு [வோ
सुग्रीवे	சுகரீவனிடமிருக்க	सुखं	விருப்பம்
	வோ	यथा वा	எப்படியோ அப்படி
राक्षसेन्द्रे	அரக்கர் மன்னனாகிய	मनः	மனதை
		निवेशय	திடப்படுத்திக்கொள்.

न हि त्वां रावणो दृष्ट्वा दिव्यरूपां मनोरमाम् । मर्षयेत चिरं सीते स्वगृहे परिवर्तिनीम् ॥

सीते	“சீதே!	त्वां	உன்னை
रावणः	ராவணன்	दृष्ट्वा हि	கண்டுவிட்டு
दिव्यरूपां	சிறந்த வனப்புற்று	चिरं	வெகுநாளாய்
मनोर्मा	மனதைக்குவரந்து	मर्षयेत न	மறந்திருக்கமாட்
स्वगृहे	தனதுவீட்டில்		டான்.”
परिवर्तिनीं	இருந்துவரும்		

ततः प्रियार्हश्रवणा तदप्रियं प्रियादुपश्रुत्य चिरस्य मैथिली ।

मुमोच बाष्पं सुभृशं प्रवेपिता गजेन्द्रहस्ताभिहतेव सलुकी

॥ २६ ॥

प्रियार्हश्रवणा	பிரியத்திற்குகந்தவை	सलुकी	யானைவணங்கிக்கொடி
	களையே கேட்டிருந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
मैथिली	சீதை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கம்கொண்
ततः	அப்பொழுது		டவளாய்
तत्	அந்த	सुभृशं	மிக
अप्रियं	அப்பிரியத்தை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கமெய்திய
प्रियात्	காதலரிடமிருந்து		வளாய்
उपश्रुत्य	கேட்டு	चिरस्य	வெகுநேரம்
भृशं	மிக்க	बाष्पं	கண்ணீரை
गजेन्द्र-	சிறந்த யானையின் து	मुमोच	பெரிகிஞ்ஞள்.
हस्ताभिहता	திக்කையால் அதைக்		
	கப்பட்ட		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ११२ ॥

सीताग्निप्रवेशः—ஸீதையின் அக்னிப்ரவேசம்.

एवमुक्ता तु वैदेही परुषं रोमहर्षणम् । राघवेण सरोषेण भृशं प्रव्यथिताऽभवत् ॥ १ ॥

வெஹி	சீதாதேவி	एवं	மேற்கண்டவண்ண
तु	அப்பொழுது		மாய்
सरोषेण	சினமுற்ற	उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	भृशं	மிகக்
रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறியும்	प्रव्यथिता	துயரத்தால் பரிதபித்
	படியான		தவளாய்
परुषं	கொடியதை	अभवत्	ஆயினள்.

सा तदश्रुतपूर्वं हि जने महति मैथिली । श्रुत्वा भर्तृवचो रुक्षं लज्जया व्रीडिताऽभवत् ॥

सा	“அந்த	रुक्षं	மிகக்கொடுமையான
मैथिली हि	ஜானகிதேவியும்	भर्तृवचः	கணவரது ஏச்சை
महति	பெரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
जने	கூட்டத்தில்	लज्जया	வெட்கத்தால்
अश्रुतपूर्वं	இதற்குமுன் கேட்கப்	व्रीडिता	தலைகுனிந்தவளாய்
तत्	அந்த [பட்டேயிராத	अभवत्	ஆயினள்.

प्रविशन्तीव गात्राणि स्वान्येव जनकात्मजा । वाक्छल्यैस्तैः सशल्येव भृशमभ्रूण्यवर्तयत् ॥

जनकात्मजा	ஜானகிதேவி	वाक्छल्यैः	வசைமொழிகளாகிய
स्वानि	தனது		அம்புமுனைகளால்
गात्राणि एव	அவயவங்களிலேயே	सशल्येव	முற்றும் புண்படுத்த
प्रविशन्ती इव	முற்றும் குன்றியவ		தப்பட்டவளாய்
	ளாய்	भृशं	மிகவும்
तैः	அந்த	अभ्रूणि	கண்ணீரை
		अवर्तयत्	உடுத்தனள்.

ततो बाष्पपरिक्षिप्तं प्रमार्जन्ती स्वमाननम् । शनैर्गद्गदया वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

ततः	அப்பொழுது	वाचा	சொற்கொண்டு
बाष्पपरिक्षिप्तं	கண்ணீர் வழிந்த	शनैः	மெள்ள
स्व	தனது	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
आननं	முகத்தை	इदं	பின்வருமாறு
प्रमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்ட	अब्रवीत्	விண்ணப்பித்துக்
गद्गदया	தழுதழுத்த [வளாய்		கொண்டார்:

किं मामसदृशं वाक्यमीदृशं श्रोत्रदारुणम् । रुक्षं श्रावयसे वीर प्राकृतः प्राकृतामिव ॥

वीर “நாயகரே !
 प्राकृतः சாதாரண மனிதன்
 प्राकृतां சாதாரண ஸ்திரீயினி
 டம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 मां என்னிடம்
 ईदृशं இப்படிப்பட்ட

असदृशं தகாததான
 श्रोत्रदारुणं கர்ணகடோரமான
 रुक्षं கொடிய
 वाक्यं சொல்லே
 किं ஏன்
 श्रावयसे தேவரீர் சொல்லுகின்
 றீர் ?

न तथाऽस्मि महाबाहो यथा त्वमवगच्छसि । प्रत्ययं गच्छ मे स्वेन चारित्र्येणैव मे शपे ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே !
 त्वं தேவரீர்
 यथा எவ்வண்ணமாய்
 अवगच्छसि நினைக்கின்றீரோ
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 अस्मि न நான் இருக்கவில்லை.

मे எனது
 स्वेन சொந்த
 चारित्र्येण एव ஒழுக்கத்தாலேயே
 शपे ஆணையிடுகின்றேன்.
 मे என்னிடம்
 प्रत्ययं நம்பிக்கையை
 गच्छ கொண்டருள்வீராக.

पृथक्स्त्रीणां प्रचारेण जातिं तां परिशङ्कसे ॥ ७ ॥

पृथक्स्त्रीणां “பாமரஸ்த்ரீகளின்
 प्रचारेण நடத்தையால்
 तां அந்த

जातिं ஜாதியிடம் (ஸ்த்ரீவர்க்
 कत्तिदमे) கத்திடமே)
 परिशङ्कसे சம்சயம் கொள்
 கின்றீர்.

परित्यजेमां शङ्कां तु यदि तेऽहं परीक्षिता ॥ ८ ॥

तु “இப்பொழுது
 अहं நான்
 ते தேவரீரால்

परीक्षिता यदि பரீக்ஷிக்கப்பட்டு
 इमां இந்த [விடின
 शङ्कां சம்சயத்தை
 परित्यज अகற்றியருள்வீர்.

यद्यहं गात्रसंस्पर्शं गताऽस्मि विवशा प्रभो । कामकारो न मे तत्र दैवं तत्रापराध्यति ॥

प्रभो “பிரபுவே !
 विवशा பிரக்ஞையற்ற
 अहं நான்
 गात्रसंस्पर्शं அங்கஸ்பரிசத்தை
 गता अस्मि यदि அடைந்திருந்தேனா
 किल
 तत्र அப்பொழுது

मे எனது
 कामकारः நினைவுடன் செய்தது
 न அல்ல.
 तत्र அதுவிஷயத்தில்
 दैवं தெய்வமானது
 अपराध्यति குற்றம் புரிந்ததாகின்
 றது.

मदधीनं तु यत्तन्मे हृदयं त्वयि वर्तते । पराधीनेषु गात्रेषु किं करिष्याम्यनीश्वरा ॥१०॥

मदधीनं	“ என்வசமாயுள்ள	वर्तते	ஆழ்ந்திருக்கின்றது.
यत्	எதுவோ	पराधीनेषु	பரவசமான
तत्	அந்த	गात्रेषु तु	அங்கங்களின் விஷய
मे	எனது		த்திலோ
हृदयं	உள்ளமானது	अनीश्वरा	வல்லளல்லளானநான்
त्वयि	தேவரிடத்தில்	किं करिष्यामि	யாதுசெய்வேன்?

सह संवृद्धभावाच्च संसर्गेण च मानद । यद्यहं ते न विज्ञाता हता तेनास्मि शाश्वतम् ॥

मानद	“ மானத்தை கார்த்த	विज्ञाता यदि न	உள்ளபடி அறியப்
अहं	நான் [ருள்பவரே!		படாதவளாகில்
ते	தேவரிருடைய	तेन	அதனால்
संसर्गेण च	பரிசயத்தாலும்	शाश्वतं	என்றும்
सह संवृद्धभावात् च	கூடவளர்ந்த தன்மை	हता अस्मि	அழிந்தவளாகின்
	யாலும்		றேன்.

प्रेषितस्ते यदा वीरो हनुमानवलोककः । लङ्कास्थाऽहं त्वया वीर किं तदा न विसर्जिता ॥

यदा	“ எப்பொழுது	तदा	அப்பொழுதே
ते	தேவிரால்	त्वया	தேவிரால்
वीरः	சூரராகிய	अहं	நான்
हनुमान्	ஹனுமார்	लङ्कास्था	இலங்கையிலிருப்பவ
अवलोककः	கவனித்துவருபவராய்	किं	ஏன் [ளாகவே
प्रेषितः	அனுப்பப்பட்டாரோ	विसर्जिता न	துறக்கப்பட்டிருக்க
वीर	நாதரே,		வில்லை.

प्रत्यक्षं वानरेन्द्रस्य त्वद्वाक्यसमनन्तरम् । त्वया संसक्तया वीर त्यक्तं स्याज्जीवितं मया ॥

वीर	“ நாதரே!	मया	என்னால்
त्वद्वाक्यसमनन्तरं	தேவிரது கட்டளைக்	वानरेन्द्रस्य	வானரோத்தமரது
	கு மறுகூணமே	प्रत्यक्षं	கண்களுக்கெதிரில்
त्वया	தேவரிடம்	जीवितं	உயிர்
संसक्तया	அசஞ்சலாபற்று	त्यक्तं स्यात्	துறக்கப்பட்டிருக்கும்.
	வைத்திருக்கும்		

न वृथा ते श्रमोऽयं स्यात्संशये न्यस्य जीवितम् । सुहृज्जनपरिक्षेशो न चायं निष्फलस्तव ॥

ते	“ தேவிருக்கு	स्यात् न	ஆகியிராது.
संशये	ஆபத்தில்	तव	தேவிரது
जीवितं	உயிரை	अयं	இந்த
न्यस्य	இருத்தி	सुहृज्जनपरिक्षेशः च	கண்பர்வர்க்கத்தின்
अयं	இந்த		பரிசீரமமும்
श्रमः	சிரமமானது	निष्फलः न	பயனற்றதாய் ஆகிய
वृथा.	நிஷ்பிரயோஜனமாய்		ராது.

त्वया तु नरशार्दूल क्रोधमेवानुवर्तता । लघुनेव मनुष्येण स्त्रीत्वमेव पुरस्कृतम् ॥ १५ ॥

नरशार्दूल	“புருஷோத்தமரே!	क्रोध एव	கோபத்தையே
लघुना	பாமர	अनुवर्तता	மேற்கொண்ட
मनुष्येण	மனுஷ்யனால்	त्वया	தேவரீரால்
इव	எவ்வண்ணமோ	स्त्रीत्वं एव	என்னிடம் பெண்தன்மையே
तु	அவ்வண்ணமே	पुरस्कृतम्	முற்கொள்ளப்பட்டது.
	இப்பொழுது		

अपदेशेन जनकान्नोत्पत्तिर्वसुधातलात् । मम वृत्तं च वृत्तज्ञ बहु तेन पुरस्कृतम् ॥ १६ ॥

जनकात्	“ஜனகரிடமிருந்து	बहु	பெரும்
अपदेशेन	கீர்த்தியோடு	वृत्तं च	சரித்திரமும்
वसुधातलात्	பூதலத்தினின்று	तेन	{ அதனால் கோபத்தையே மேற்கொண்டமையால்
उत्पत्तिः	உத்பத்தி.	पुरस्कृतं न	கௌரவிக்கப்படவில்லை.
वृत्तज्ञ	சரித்திரமறிந்தவரே!		
मम	எனது		

न प्रमाणीकृतः पाणिर्बाल्ये बालेन पीडितः । मम भक्तिश्च शीलं च सर्वं ते पृष्ठतः कृतम् ॥

बाल्ये	“இளம்பருவத்தில்	शीलं च	நல்லொழுக்கமும்
बालेन	பாலராகிய தேவரீரால்		ஆகிய
पीडितः	கொள்ளப்பட்ட	सर्वं	யாவும்
पाणिः	கரமும்	ते	தேவரீரால்
प्रमाणीकृतः न	மதிக்கப்படவில்லை.	पृष्ठतः कृतम्	அலகூத்யம் செய்யப்பட்டது.”
मम	எனது		
भक्तिः च	அசஞ்சலபத்திமையும்		

एवं ब्रुवाणा रुदती बाष्पगद्गदभाषिणी । अब्रवीलक्ष्मणं सीता दीनं ध्यानपरं स्थितम् ॥

रुदती	அழுதுகொண்டு	ध्यानपरं	சிந்தையிலாழ்ந்தவருமாய்
बाष्पगद्गदभाषिणी	கண்ணீருடன் தழுதழுத்துப்பேசிக்கொண்டு	स्थितं	இருக்கும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
ब्रुवाणा	மொழிபவளாகிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
सीता	வீதாதேவியார்		மொழிந்தாள்:
दीनं	ஏக்கங்கொண்டவரும்		

चितां मे कुरु सौमित्रे व्यसनस्यास्य भेषजम् । मिथ्योपघातोपहता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

सौमित्रे	“லகக்ஷ்மணரே!	कुरु	செய்வீராக.
मे	எனது	मिथ्योपघातोपहता	பொய்ப்பழியால்
अस्य	இந்த		கேடுற்ற
व्यसनस्य	துக்கத்திற்கு	अहं	நான்
भेषजं	மருந்தாகிய	जीवितुं	உயிருடனிருக்க
चितां	சிறையை	उत्सहे न	பொறேன்:

अप्रीतस्य गुणैर्भर्तुस्त्यक्ताया जनसंसदि । या क्षमा मे गतिर्गन्तुं प्रवेक्ष्ये हव्यवाहनम् ॥

अप्रीतस्य	“திருப்திகொள்ளாத	யா	எந்த
भर्तुः	கணவரின்	गतिः	இடமானது
गुणैः	குணங்களால்	गन्तुं	செல்ல
जनसंसदि	ஜனக் கூட்டத்தில்	क्षमा	தக்கதோ அந்த
त्यक्तायाः	துறக்கப்பட்ட	हव्यवाहनं	அக்னியில்
मे	எனக்கு	प्रवेक्ष्ये	புகுவேன்.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या लक्ष्मणः परवीरहा । अमर्षवशमापन्नो राघवाननमैक्षत ॥ २१ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரசம்ஹாரக	तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [ராகிய	अमर्षवशं	கோபம்
वैदेह्या	ஜானகிதேவியால்	आपन्नः	மேலிட்டவராய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	राघवाननं	ஸ்ரீராமரது முகத்தை
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	ऐक्षत	உற்றுநோக்கினார்.

स विज्ञाय ततश्छन्दं रामस्याकारसूचितम् । चितां चकार सौमित्रिर्मते रामस्य वीर्यवान् ॥

ततः	அப்பொழுது	छन्दं	திருவுள்ளத்தை
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
सः	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	मते	திருவுள்ளத்தின்படி.
आकारसूचितं	குறிப்பால் தெரிவிக்கப்பட்ட	चितां	சிறையை
		चकार	செய்தார்.

अधोमुखं तदा रामं शनैः कृत्वा प्रदक्षिणम् । उपासर्पत वैदेही दीप्यमानं हुताशनम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रदक्षिणं	பிரதட்சிணத்தை
वैदेही	ஜானகிதேவி	कृत्वा	செய்துவிட்டு
अधोमुखं	முகம் குனிந்து	दीप्यमानं	ஜ்வலிக்கும்
रामं	ஸ்ரீராமரை [நிற்கும்	हुताशनं	அக்னியை
शनैः	மெள்ள	उपासर्पत	உணுகின்றாள்.

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यश्च मैथिली । बद्धाञ्जलिपुटा चेदमुवाचाग्निसमीपतः ॥ २४ ॥

मैथिली च	வைதேஹிதேவியும்	बद्धाञ्जलिपुटा	அஞ்சலிபந்தம் செய்த வளாய்
देवताभ्यः च	தேவதைகளுக்கும்	अग्निसमीपतः	அக்னிஸன்னிதியில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமணர்களுக்கும்	इदं	பின்வருமாறு
प्रणम्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு	उवाच	சாற்றியருளினான்:

यथा मे हृदयं नित्यं नापसर्पति राघवात् । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः॥

मे हृदयं	" எனது உள்ளம்	लोकस्य	உலகத்திற்கு
नित्यं	எப்பொழுதும்	साक्षी	சாക്ഷியாகிய
राघवात्	ஸ்ரீராமரிடத்தினின்று	पावकः	அக்னிபகவான்
अपसर्पति न	அகலாதிருக்கின்றது	मां	என்னை
यथा तथा	என்றது உண்மையாகில்	सर्वतः	முற்றும்
		पातु	ரக்ஷிப்பாராக.

यथा मां शुद्धचारित्रां दुष्टां जानाति राघवः । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः॥

राघवः	" ஸ்ரீராமர்	यथा तथा	உள்ளபடி
मां	என்னை	लोकस्य	உலகத்திற்கு
दुष्टां	இழுக்குற்றவளாக	साक्षी	சாക്ഷியான
जानाति	எண்ணுகின்றார்.	पावकः	அக்னிபகவான்
शुद्धचारित्रां	புனிதமான ஒழுக்கங்	सर्वतः	முற்றும்
मां	என்னை [கொண்ட	पातु	ரக்ஷிப்பாராக.

कर्मणा मनसा वाचा यथा नातिचराम्यहम् । राघवं सर्वधर्मज्ञं तथा मां पातु पावकः ॥
आदित्यो भगवान्वायुर्दिशश्चन्द्रस्तथैव च । अहश्चापि तथा संध्ये रात्रिश्च पृथिवी तथा ॥
यथान्येऽपि विजानन्ति तथा चारित्रसंयुताम् ॥ २८ ॥

अहं	" நான்	दिशः च	திக்குகளும்
सर्वधर्मज्ञं	எல்லா தர்மங்களையும் உணர்ந்தவராகிய	चन्द्रः एव	சந்திரபகவானும்
राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்	अहः अपि च	பகலும்
कर्मणा	செயலாலும்	सन्ध्ये तथा	இரு சந்திகாலங்களும்
मनसा	மனத்தாலும்	रात्रिः च	இரவும்
वाचा	வாக்காலும்	पृथिवी तथा	பூதேவியும்
अतिचरामि न	பிழையுறுதிருக்கின் றேன்	अन्ये अपि	மற்றவர்களும்
यथा तथा	என்றது உண்மை	चारित्रसंयुतां	நல்லொழுக்கத்தோடு கடியவளாக
आदित्यः	சூரிய [யானால்	विजानन्ति	அறிகின்றார்கள்
भगवान् च	பகவானும்	यथा तथा	என்றது உண்மையாகில்
वायुः तथा	வாயுபகவானும்	पावकः	அக்னிபகவான் [கில்
		मां पातु	என்னை ரக்ஷிப்பாராக.

एवमुक्त्वा तु वैदेही परिक्रम्य हुताशनम् । विवेश ज्वलनं दीपं निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥

वैदेही	ஜானகிதேவி	दीपं	ஜ்வலிக்கும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	ज्वलनं	அக்னியில்
उक्त्वा	மொழிந்துவிட்டு	निःसङ्गेन	பற்றற்ற (சரீரத்தில் விருப்பமில்லா)
तु	அப்பொழுது	अन्तरात्मना	உள்ளத்துடன்
हुताशनं	அக்னியை	विवेश	புகுந்தான்.
परिक्रम्य	வலம்வந்து		

जनः स सुमहांस्रस्तो बालवृद्धसमाकुलः । ददर्श मैथिलीं तत्र प्रविशन्तीं हुताशनम् ॥

बालवृद्धसमाकुलः சிறுவர்களும் முதிய
வர்களும் நிறைந்த

सः அந்த

सुमहान् பெரிய

जनः ஜனக்கூட்டமானது

व्रस्तः திகில்கொண்டு

तत्र அப்பொழுது

मैथिलीं ஜானகிதேவியாரை

हुताशनं அக்னியில்

प्रविशन्तीं புகுபவளாய்

ददर्श கண்டது.

सा तप्तनवहेमाभा तप्तकाञ्चनभूषणा । पपात ज्वलनं दीप्तं सर्वलोकस्य सन्निधौ ॥ ३१ ॥

तप्तनवहेमाभा { உருக்கிய புதிய
பொன்னின் ஒளி
கொண்டவனும்

तप्तकाञ्चन- { சுத்தப்பொன் பூஷண
भूषणा } ங்களைப் பூண்டவளு
மாகிய

सा அவள், (சீதாதேவி
யார்)

दीप्तं ஜ்வலிக்கும்

ज्वलनं அக்னியில்

सर्वलोकस्य ஜனங்கள் எல்லாரு
டைய

सन्निधौ ஸன்னிதியில்

पपात குதித்தாள்.

ददृशुस्तां विशालाक्षीं पतन्तीं हव्यवाहने । सीतां सर्वाणि रूपाणि स्वमवेदिनिभां तदा ॥

सर्वाणि எல்லா

रूपाणि பிராணிகளும்

तदा அப்பொழுது

स्वमवेदिनिभां தங்கவேதிகையை
நிகர்த்தவனும்

विशालाक्षीं தடங்கண்ணாளுமாகிய

तां सीतां அந்த வீராதேவியை

हव्यवाहने அக்னியில்

पतन्तीं இறங்குபவளாய்

ददृशुः கண்டார்கள்.

प्रचुक्रुशुः स्त्रियः सर्वास्तां दृष्ट्वा हव्यवाहने । पतन्तीं संस्कृतां मन्त्रैर्वसो धारा मिवाध्वरे ॥

स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்

सर्वाः யாவரும்

अध्वरे யாகத்தில்

मन्त्रैः மந்திரங்களால்

संस्कृतां புனிதமாக்கப்பட்ட

वसोः ரெய்யின்

धारां इव தாரையைப்போன்ற

வாய்

तां அவளை, (சீதாதேவி

हव्यवाहने அக்னியில் யை)

पतन्तीं வீழ்பவளாய்

दृष्ट्वा பார்த்து

प्रचुक्रुशुः கதறினார்கள்.

ददृशुस्तां त्रयो लोका देवगन्धर्वदानवाः । शशां पतन्तीं निरये त्रिदिवादेवतामिव ॥ ३४ ॥

त्रयः மூன்று

लोकाः உலகங்களும்

देवगन्धर्वदानवाः தேவர்களும் கந்தர்துவர்
களும் தானவர்களும்

शशां சபிக்கப்பட்டு

त्रिदिवात् ஸ்வர்க்கத்தினின்று

निरये நாகத்தில்

पतन्तीं விழும்

देवतां इव ஓர் தேவதையைப்

போன்றவாய்

तां அவளை

ददृशुः கண்டார்கள்.

வா:	தலைமைப்பட்டவரு	समागम्य	ஒன்றுகூடி
ब्रह्मा च	பிரம்மாவும் [மான	लङ्कां	இலங்கை
एते	இவர்கள்	नगरीं	நகருக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	आगम्य	வந்து
सूर्यसन्निभे:	சூரியனையொத்த	राघवं	ஸ்ரீராமரை
विमानैः	விமானங்களிலேறிக் கொண்டு	अभिजगमुः	தரிசித்தார்கள்.

ततः सहस्ताभरणान्प्रगृह्य विपुलान्भुजान् । अबुवंस्त्रिदशश्रेष्ठाः प्राञ्जलिं राघवं स्थितम् ॥

विदशश्रेष्ठाः	தேவச் சேரேஷ்டர்கள்	प्राञ्जलिं	அஞ்ஜலிசெய்து கொண்டு
ततः	அப்பொழுது	स्थितं	நின்றகொண்டிருந்த
सहस्ताभरणान्	கைவளைகளணிந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
विपुलान् भुजान्	நீண்ட கைகளை	अबुवन्	பின்வருமாறு
प्रगृह्य	உயரத்தூக்கிக் கொண்டு		சாற்றினார்கள்:

कर्ता सर्वस्य लोकस्य श्रेष्ठो ज्ञानवतां वरः । उपेक्षसे कथं सीतां पतन्तीं हव्यवाहने ॥

सीतां	“வலைதையை	ज्ञानवतां	ஞானிகளுக்குள்
हव्यवाहने	அக்னியில்	वरः	உத்தமராய்
पतन्तीं	குதிப்பவளாய்	श्रेष्ठः	சுரேஷ்டரெனப்பெயர்
कथं	ஏனோ		பூண்டவருமான
सर्वस्य लोकस्य	சகல உலகுக்கும்	उपेक्षसे	நீர் பார்த்துக்கொண்
कर्ता	கர்த்தாவும்		டிருக்கிறீர்.

कथं देवगणश्रेष्ठमात्मानं नावबुध्यसे ॥ ७ ॥

आत्मानं	“தன்னை	कथं	எந்தானோ
देवगणश्रेष्ठं	தேவகணங்களில் சுரேஷ்டராய்	न अबुध्यसे	தேரித்துக்கொள்ளாம லிருக்கிறீர்?

ऋतधामा वसुः पूर्वं वसूनां त्वं प्रजापतिः । त्रयाणां त्वं हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

त्वं	“தேவரீர்	प्रजापतिः	ஸ்ருஷ்டிக்கும் தெய் வம்.
पूर्वं	சிருஷ்டிக்குமுன்	स्वयंप्रभुः	தானும் உண்டான
वसूनां	வசுக்களுக்குள்	त्वं हि	தேவரீரொருவரே
ऋतधामा	ருததாம எனப்பெயர் பூண்ட	त्रयाणां	மூன்று
		लोकानां	உலகங்களுக்கும்
वसुः	வசு	आदिकर्ता	முதல்கர்த்தா.

रुद्रागामष्टमो रुद्रः साध्यानामसि पञ्चमः । अश्विनौ चापि ते कर्णौ चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥

रुद्राणां	“உருத்திரர்களுக்குள்	पञ्चमः	ஐந்தாவதாயும்
अष्टमः	எட்டாவதாகும்	असि	ஆகிறீர்.
रुद्रः	(சங்கரரெனப் பெயர் பூண்ட) உருத்திரராயும்	ते	தேவரீருக்கு
साध्यानां	ஸாத்யர்களுன்ற தேவர்களுக்குள்	कर्णौ च	இரு செவிகள்
		अश्विनौ अपि	அச்வினி தேவர்களே.
		चक्षुषी च	இருகண்கள்
		चन्द्रसूर्यौ	சந்திரசூர்யர்களே.

अन्ते चादौ च लोकानां दृश्यसे त्वं परन्तप । उपेक्षसे च वैदेहीं मानुषः प्राकृतो यथा ॥

परन्तप	“பகைவர்களை தபிக் கச்செய்கிறவரே !	च	அப்படியிருந்தும்
त्वं	தேவரீர்	प्राकृतः	ஒன்றுமறியாத
लोकानां	உலகங்களில்	मानुषः यथा	மானிடன்போல்
आदौ च	முன்னும்	वैदेहीं	வைதேகியை
अन्ते च	பின்னும்	उपेक्षसे	அசட்டை செய்கின் றீர்.”
दृश्यसे	காணப்படுகிறீர்.		

इत्युक्तो लोकपालैस्तैः स्वामी लोकस्य राघवः । अब्रवीत्तिदशश्रेष्ठानामो धर्मभृतां वरः ॥

तैः	அந்த	धर्मभृतां	தர்மங்களை நிலைநிறுத்த துபவர்களில்
लोकपालैः	லோகபாலர்களால்	वरः	உத்தமருமான
इति	மேற்கண்டவண்ணமாய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	சொல்லக்கேட்டவரும்	विदशश्रेष्ठान्	தேவச்சேஷ்டர்களைப் பார்த்து
लोकस्य	உலகுக்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் னார்:
स्वामी	பிரத்யக்சுதெய்வமாய்		
राघवः	இராகுலத்திலவத ரித்தவரும்		

आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । योऽहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्वीतु मे ॥

आत्मानं	“என்னை	यः	யாரோ
दशरथात्मजं	தசரதரின் புத்திரனாய்	यस्य	யாருடன் சம்பந்த
रामं	இராமனெனப்பெயர் பூண்டவனாய்	अहं	நான் [முடையவனே
मानुषं	மானிடனென	यतः	எதுகாரணமாய்ப்
मन्ये	அறிவேன்.	तत्	அதை [பிறந்தவனே
च	ஆகையால்	मे	எனக்கு
अहं	நான்	भगवन्	பிரம்மன்
		ब्रवी	உபதேசிக்கட்டும்.”

इति ब्रुवन्तं काकुत्स्थं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः । अवशीचष्टु मे राम सत्यं सत्यपराक्रम ॥

ब्रह्मविदां பிரம்மவித்துக்களில்
वरः உத்தமரான
ब्रह्मा பிரம்மன்
इति மேற்கண்டவிதம்
ब्रुवन्तं மொழிகிற
काकुत्स्थं காசுத்ஸ்தரைப்

பார்த்து

सत्यपराक्रम “உண்மையான பரா
க்ரமம் படைத்த
राम ஸ்ரீராமா!
मे என்னுடைய
सत्यं உண்மைவாக்கை
शृणु செவிகொடு” என்று
अवशीत् சொன்னார்:

भवान्नारायणो देवः श्रीमांश्चक्रायुधो विभुः । एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपन्नजित् ॥

भवान् “தேவரீர்
श्रीमान् நித்யலக்ஷ்மியையுடையவராய்
चक्रायुधः சகரத்தை ஆயுதமாயுடையவராய்
विभुः எங்கும் நிறைந்தவராய்

नारायणः நாராயண

देवः தேவர்.
एकशृङ्गः ஒரு கொம்புடன்
त्वं தேவரீர் [தோன்றிய
वराहः வராஹமூர்த்தி.
भूतभव्य- } சென்ற காலங்களிலும்
सपन्नजित् } எதிர்காலங்களிலும்
பகைவர்களை வெல்லுகின்றவர்.

अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये चान्ते च राघव । लोकानां त्वं परो धर्मो विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः ॥

राघव “ஸ்ரீராகவா!
त्वं தேவரீர்
च எதற்கும்
मध्ये च முந்தியும்
अन्ते च இடையிலும் முடிவி
अक्षरं அழிவற்றதாய் [லும்
सत्यं எப்போதுமிருக்கும்
ब्रह्म பிரம்மம்.

लोकानां உலகங்களுக்கு
परः மேன்மைப்பட்ட
धर्मः தர்மஸ்வரூபி.
विष्वक्सेनः ஸர்வஸ்வாமி.
चतुर्भुजः { நான்குவித புருஷார்த்
தங்களை அளிக்கும்
நான்கு கைகளையுடையவர்.

शार्ङ्गधन्वा हषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः । अजितः खड्गधृष्टिष्णुः कृष्णश्चैव बृहद्वलः ॥

त्वं “தேவரீர்
शार्ङ्गधन्वा சாரங்கமென்கிற வில்லைக்கையிலுடையவர்.

हषीकेशः { இந்திரியங்களுக்கிசையுடக்கி ஆள்பவர்.

पुरुषः { எவரால் இந்த உலகம் நிறைந்துள்ளதோ அவர்

पुरुषोत्तमः { வேதங்களில்புருஷோத்தமரெனப்படுபவர் எவரோ அவர்.

अजितः { ஆச்ரீதஸம்ரக்ஷணையில் அணு வளவும் பங்கமடையாதவர்.
खड्गधृष्टिः கட்காயுதபாணி.
ऋष्णुः ஸியாபனசீலர்.
कृष्णः एव च பூஸம்ரக்ஷணர்த்தகரே.

बृहद्वलः தாரணசாமர்த்தியமுடையவர்.

सेनानीर्यामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा दमः । प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः ॥

त्वं "தேவரீர்
सेनानी: தேவஸையநிர்வா
ஹகர்.
ग्रामणी: च திவ்ய தேகங்களை
காப்பாற்றுகிறவர்.
बुद्धि: புத்திப் பாவர்க்ககர்.
सत्त्वं ஸத்வகுணமானவர்.
क्षमा பக்தாபராதங்களை
பொறுப்பவர்.

दमः இந்திரியநிகரகங்களை
நடத்துபவர்.
त्वं தேவரீர்
प्रभवः லோகசுருஷ்டிகர்த்தா.
च அப்படியே
अप्ययः च பிரளயகர்த்தா.
उपेन्द्रः இந்திரானுஜனாய் முத
லவதரித்தவர்.
मधुसूदनः மதுவென்கிற தைத்தய
னைக் கொன்றவர்.

इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।

त्वं "தேவரீர்
इन्द्रकर्मा இந்திரனுடைய கர்மத்
தை அனுஷ்டிப்பவர்;
महेन्द्रः அபரிமித ஐச்வர்ய
ஸம்பன்னர்;
पद्मनाभः நாபியில் விளங்கும்
தாமரைமலருள்ளவர்.

शरणं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ॥

रणान्तकृत् போரில் சத்ருநாசத்
தைச் செய்பவர்.
दिव्या: தேவலோகத்து
महर्षयः மகரிஷிகள்
त्वां च தேவரீரையே
शरणं அடைக்கலம் புகுமிட
शरणं ரக்ஷகராயும் [மாயும்
आहुः சொல்லுகிறார்கள்.

सहस्रशृङ्गो वेदात्मा शतजिह्वो महर्षभः । त्वं त्रयाणां हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

सिद्धानामपि साध्यानामाश्रयश्चासि पूर्वजः

॥ २० ॥

त्वं हि "தேவரீரே
सहस्रशृङ्गः { ஆயிரம் சாகைகளு
டைய கொம்பையு
டையவர்.
शतजिह्वः { அனைகவிதமாய் பிரே
ரிப்பிக்கும் நாவுடை
யவர்.
महर्षभः சகல கர்மாக்களையும்
ஆலோசிக்கச்செய்யும்
वेदात्मा வேதஸ்வரூபி.

त्रयाणां மூன்று
लोकानां உலகங்களுக்கும்
आदिकर्ता ஆதிகர்த்தா.
स्वयंप्रभुः வேறொருவரால்
ஏவமுடியாதவர்.
सिद्धानां சித்தர்களுக்கும்
साध्यानां अपि சாத்யர்களுக்கும்
पूर्वजः முன்தோன்றிய
आश्रयः च असि அடைக்கலமாகவும்
இருக்கிறீர்.

त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमोङ्कारः परन्तपः । प्रभवं निधनं वा ते न विदुः को भवानिति ॥

यज्ञः "யக்ஞமென்பது
त्वं தேவரீரே.
वषट्कारः வஷட்காரமென்பதும்
त्वं தேவரீரே.
ओङ्कारः ஒங்காரமென்பதும்
परन्तपः மேலான தவமும்
त्वं தேவரீரே.

ते உமது
प्रभवं உத்பத்தியையாவது.
निधनं वा முடிவையாவது
भवान् தேவரீர்
कः எப்படி
इति உள்ளவரென்பதை
न विदुः அறியார்கள். [யாவது

दृश्यसे सर्वभूतेषु ब्राह्मणेषु च गोषु च । दिक्षु सर्वासु गगने पर्वतेषु वनेषु च ॥ २२ ॥

सर्वभूतेषु	“ஸ்ர்வ ப்ராணிகளிடத்திலும்	दिक्षु	திக்குகளிலும்
ब्राह्मणेषु च	பிராம்மணர்களிடத்திலும்	गगने	ஆகாயத்திலும்
गोषु च	பசுக்களிடத்திலும்	पर्वतेषु	பர்வதங்களிலும்
सर्वासु	எல்லா	वनेषु च	வனங்களிலும்
		दृश्यसे	விளங்குகிறீர்.

सहस्रचरणः श्रीमाञ्छतशीर्षः सहस्रदृक् । त्वं धारयसि भूतानि वसुधां च सपर्वताम् ॥

सहस्रचरणः	“அனேக கால்களுடையவராய்	श्रीमान्	லக்ஷ்மியையுடைய
शतशीर्षः	பல முகங்களுடையவராய்	त्वं	தேவரீர்
सहस्रदृक्	பல கண்களுடையவராய்	भूतानि	பிராணிகளையும்
		सर्वतां	மலைகளுள்ளிட்ட
		वसुधां च	உலகத்தையும்
		धारयसि	தாங்குகிறீர்.

अन्ते पृथिव्याः सलिले दृश्यसे त्वं महोरगः । त्रीन्लोकान्धारयन्नाम देवगन्धर्वदानवान् ॥

राम	“ஸ்ரீராமா !	त्रीन् लोकान्	மூவுலகங்களையும்
त्वं	தேவரீர்	देवगन्धर्व- } दानवान् }	தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் தானவர்களையும்
महोरगः	{ ஆதிசேஷனதுடலில் படுத்துக்கொண்டவராய்	धारयन्	தாங்கிக்கொண்டு
पृथिव्याः	பூமியினுடைய	सलिले	ஜலத்தில்
अन्ते	பிரளயகாலத்தில்	दृश्यसे	காணப்படுகிறீர்.

अहं ते हृदयं राम जिह्वा देवी सरस्वती । देवा गात्रेषु रोमाणि निर्मिता ब्रह्मणा प्रभो ॥

राम	“ஸ்ரீராமா !	प्रभो	பிரபுவே,
ते	தேவரீருக்கு	ब्रह्मणा	பிரம்மனால்
अहं	நான்	गात्रेषु	அவடவங்களில்
हृदयं	ஹ்ருதயம்.	रोमाणि	உரோமங்களாய்
सरस्वती	ஸரஸ்வதி	देवाः	தேவர்கள்
देवी	தேவி	निर्मिताः	செருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்.
जिह्वा	நாக்காயிருக்கிறாள்.		

निमेषस्ते भवेद्रात्रिरुन्मेषस्ते भवेद्दिवा । संस्कारास्तेऽभवन्वेदा न तदस्ति त्वया विना ॥

ते	“தேவரீரது	भवेत्	ஆகிறது.
निमेषः	கண்ணிமைமூடல்	वेदाः	வேதங்கள்
रात्रिः	ஒர் இரவாய்	ते	தேவரீரது
भवेत्	ஆகிறது.	संस्काराः	சுவாசங்களாக
ते	தேவரீரது	अभवन्	இருக்கின்றன.
उन्मेषः	ஒருதடவை கண் விழித்தல்	त्वया विना	தேவரீரில்லாத
दिवा	கலாக	न तत् अस्ति	வஸ்து என்பது இல்லை.

जगत्सर्वं शरीरं ते स्थैर्यं ते वसुधातलम् । अग्निः कोपः प्रसादस्ते सोमः श्रीवत्सलक्षणः॥

ते
शरीरं
सर्वं जगत्
ते
स्थैर्यं
वसुधातलं

“தேவரீருக்கு
சரீரம்
எல்லா உலகமும்,
தேவரீடைய
பொறுமை என்பது
பூமியே.

अग्निः
ते
कोपः
श्रीवत्सलक्षणः
सोमः
प्रसादः

அக்னி
தேவரீரது
கோபம்.
ஸ்ரீவத்ஸம்போல்
சந்திரன் [விளங்கும்
அருள்.

त्वया लोकास्त्रयः क्रान्ताः पुराणे विक्रमैस्त्रिभिः । महेन्द्रश्च कृतो राजा बलिं बद्ध्वा महासुरम्॥

पुराणे
त्वया
त्रिभिः
विक्रमैः
त्रयः लोकाः
क्रान्ताः

“முற்காலத்தில்
உம்மால்
மூன்று
காலங்களால்
மூன்று உலகங்களும்
வியாபிக்கப்பட்டன.

महासुरं
बलिं
बद्ध्वा
महेन्द्रः च
राजा
कृतः

மஹாசூரனான
பலிச்சக்கிரவர்த்தியை
அடக்கி
மஹேந்திரனே
மன்னதாக
ஆக்கப்பட்டான்.

सीता लक्ष्मीर्भवान्विष्णुर्देवः कृष्णः प्रजापतिः । वधार्थं रावणस्येह प्रविष्टो मानुषीं तनुम्॥

सीता
लक्ष्मीः
प्रजापतिः
विष्णुः देवः
भवान्
कृष्णः

“வீதாப்பிராட்டியார்
லக்ஷ்மீதேவி.
சிருஷ்டிதேவராகிய
விஷ்ணுதேவராகும்
தேவரீர்
சியாமளவண்ணராய்

रावणस्य
वधार्थं
इह
मानुषीं
तनुं
प्रविष्टः

இராவணனுடைய
கொலைகாரணமாய்
இம்மண்ணுலகில்
மானிட
உடலை
கொண்டீர்.

तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया धर्मभृतां वर

धर्मभृतां
वर
तव
इदं

“தர்மத்தை நிலைநிறுத்
தியவர்களுக்குள்
தலைமைப்பட்டவரே!
அந்த
இந்த

॥ ३० ॥

कार्यं
नः
त्वया
कृतम्

கார்யம்
எங்களுக்காக
தேவரீரால்
செய்யப்பட்டது.

निहतो रावणो राम प्रहृष्टो दिवमाक्रम

राम
रावणः
निहतः

“ஸ்ரீராமா!
ராவணன்
கொல்லப்பட்டான்.

॥ ३१ ॥

प्रहृष्टः
दिवं
आक्रम

திருப்தியடைந்தவராய்
தெய்வலோகத்திற்கு
எழுந்தருளலாம்.

अमोघं बलवीर्यं ते अमोघस्ते पराक्रमः

ते
बलवीर्यं
अमोघं

“தேவரீரது
பலத்தினுக்கிரம்
இலக்குத்தவறாதது.

॥ ३२ ॥

ते
पराक्रमः
अमोघः

தேவரீரது
பராக்கிரமம்
வீண்போகாதது.

अमोघं दर्शनं राम न च मोघः स्तवस्तव ॥ ३३ ॥

राम	“ஸ்ரீராமா !	स्तवः च	தோத்திரமும்
दर्शनं	தர்சனம்	मोघः	பயன்படாததாக
अमोघं	வீண்போகாதது.	न	ஆகிறதில்லை.
तव	தேவரீருடைய		

अमोघास्ते भविष्यन्ति भक्तिमन्तश्च ये नराः ॥ ३४ ॥

ते	“தேவரீருக்கு	ये	எவர்களோ அவர்கள்
भक्तिमन्तः	பக்திபண்ணும்	अमोघाः च	கோரியவைகளைக்
नराः	மனிதர்கள்	भविष्यन्ति	கண்டவர்களாய்
			ஆகிறார்கள்.

ये त्वां देवं ध्रुवं भक्ताः पुराणं पुरुषोत्तमम् । प्राप्नुवन्ति सदा कामानिह लोके परत्र च॥

पुराणं	“புராணமாயும்	ये	எவர்களோ அவர்கள்
ध्रुवं	எப்போதுமுள்ளவ	इह	இந்த
	ராயும்	लोके	உலகத்திலும்
पुरुषोत्तमं	{ வேதங்களில் புருஷோ	परत्र च	மறுமையிலும்
	த்தமரெனக்கூறப்	सदा	எக்காலத்திலும்
	படும்	कामान्	எதைப்பிரார்த்தித்
देवं	தேவராகிய	प्राप्नुवन्ति	தார்களோ அவைகளை
त्वां	தேவரீருக்கு		அடைகிறார்கள்.
भक्ताः	பக்திபண்ணுபவர்கள்		

इममार्थं स्तवं नित्यमितिहासं पुरातनम् । ये नराः कीर्तयिष्यन्ति नास्ति तेषां पराभवः ॥

ये	“எந்த	स्तवं	ஸ்தோத்திரத்தை
नराः	மனிதர்கள்	नित्यं	நித்யமாய்
इमं	இந்த	कीर्तयिष्यन्ति	கீர்த்தனை செய்கின்
आर्षं	வேதசம்பந்தமான		றர்களோ
	தும்	तेषां	அவர்களுக்கு
पुरातनं	பழைய	पराभवः	தோல்வியென்பது
इतिहासं	இதிஹாஸமாகிய	न अस्ति	கிடையாது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தோராவது ஸர்க்கம் || १२१ ||

सीतस्वीकारः—ஸீதாதேவியையங்கீகரிப்பது.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं पितामहसमीरितम् । अङ्केनादाय वैदेहीमुत्पपात विभावसुः ॥ १ ॥

पितामहसमीरितं	பிரம்மதேவரால் மொழிந்தருளப்பெற்ற	विभावसुः	அக்னிபகவான்
एतत्	இந்த	वैदेहीं	ஜானகிதேவியை
शुभं	மங்களமான	अङ्केन	மடிமீது
वाक्यं	திருமொழியை	आदाय	வகித்துக்கொண்டு
श्रुत्वा	கேட்டு	उत्पपात	வெளித்தோன்றினார்.

स विधूय चितां तां तु वैदेहीं हव्यवाहनः । उत्तस्थौ मूर्तिमानाशु गृहीत्वा जनकात्मजाम् ॥

मूर्तिमान्	மூர்த்திகரித்தவராகிய	चितां	சிதையை
सः	அந்த	विधूय	விடுத்து
हव्यवाहनः	அக்னிபகவான்	जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகளாகும்
तु	அப்பொழுது	वैदेहीं	ஸீதாதேவியை
आशु	விரைவாய்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
तां	அந்த	उत्तस्थौ	வெளிவந்தார்.

तरुणादित्यसङ्काशां तप्तकाञ्चनभूषणाम् । रक्ताम्बरधरां बालां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥
अक्लिष्टमाल्याभरणां तथारूपां मनस्विनीम् । ददौ रामाय वैदेहीमङ्के कृत्वा विभावसुः ॥

विभावसुः	அக்னிபகவான்	तथारूपां	அதே உருவத்தைக் கொண்டவளும்
तरुणादित्यसङ्काशां	பாலசூரியனை நிகர்த்தவளும்	मनस्विनीं	உத்தமியும்
तप्तकाञ्चनभूषणां	சுத்தப்பொன்னுபரணங்களைப்பூண்டவளும்	बालां	பரிசுத்தையுமாகிய
रक्ताम्बरधरां	செவ்விய ஆடையை அணிந்தவளும்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியை
नीलकुञ्चितमूर्धजां	கருத்து சுருண்ட குழலைக்கொண்டவளும்	अङ्के	மடிமீது
अक्लिष्टमाल्या-भरणां	வாடாத புஷ்பங்களை யும் ஆபரணங்களை யும் பூண்டவளும்	कृत्वा	கொண்டு
		रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
		ददौ	சமர்ப்பித்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामं साक्षी लोकस्य पावकः ॥ ५ ॥

तदा	அப்பொழுது	रामं च	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
लोकस्य	உலகத்திற்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு விண்ண
साक्षी	சாക്ഷியாகிய		ப்பித்துக்கொண்டார்:
पावकः	அக்னிபகவான்		

विशुद्धभावां निष्पापां प्रतिगृह्णीष्व राघव । न किञ्चिदभिधातव्यमहमाज्ञापयामि ते ॥११॥

राघव	“ஸ்ரீராமா !	स्त्रिष्वित्	ஒன்றும்
विशुद्धभावां	நிர்மலஉள்ளமமைந்த	अभिधातव्यं न	சொல்வதற்கிடமில்லை.
	வளும்	अहं	நான்
निष्पापां	கல்மஷமில்லாதவளு	ते	தேவரீருக்கு
	மாகிய இவளை	आज्ञापयामि	உறுதியாய் சொல்லு
प्रतिगृह्णीष्व	அங்கீகரிப்பிராக.		கின்றேன்.”

ततः प्रीतमना रामः श्रुत्वैतद्वदतां वरः । दध्यौ मुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥१२॥

वदतां	பேசுபவர்களுள்	ततः	அதனால்
वरः	ச்ரேஷ்டரும்	प्रीतमनाः	மனத்திருப்திகொண்
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவுமாகிய		டவராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	बाष्पव्याकुललोचनः	கண்ணீர் த தும்பிய
एतत्	இதற்கு		கண்களுற்றவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவ்சாய்த்து	मुहूर्तं	சிறிதுகாலம்
		दध्यौ	ஆலோசித்தார்.

एवमुक्तो महातेजा द्युतिमान्दृढविक्रमः । अब्रवीत्तिदशश्रेष्ठं रामो धर्मभृतां वरः ॥ १३ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	धर्मभृतां	தர்மிஷ்டர்களுள்
उक्तः	விண்ணப்பிக்கப்	वरः	உத்தமருமாகிய
	பெற்றவரும்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	विदशश्रेष्ठं	{ தேவச்ரேஷ்டரை
द्युतिमान्	மகிமைகொண்டவரும்		(அக்னிபகவானை)ப்
दृढविक्रमः	பெரும் பராக்கிரமம்		பார்த்து
	கொண்டவரும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
			ழிந்தருளினார்:

अवश्यं त्रिषु लोकेषु सीता पावनमर्हति । दीर्घकालोषिता हीयं रावणान्तःपुरे शुभा ॥

शुभा	“நல்லொழுக்கமுள்ள	सीता हि	சீதையோவெனில்
	வளும்	अवश्यं	அவச்யமாய்
रावणान्तःपुरे	ராவணனது அந்தப்	दिषु	மூன்று
	புரத்தில்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
दीर्घकालोषिता	நெடுங்காலம் வசித்த	पावनं	பரிசுத்திக்கு
हयं	இந்த [வளுமாகிய	अर्हति	உரியவளாகிறாள்.

बालिशः खलु कामात्मा रामो दशरथात्मजः । इति वक्ष्यन्ति मां सन्तो जानकीमविशोध्य हि ॥

जानकीं	“சீதையை	रामः	ராமன்
अविशोध्य हि	சுத்திசெய்யாவிடிலோ	कामात्मा	காமத்தில் முழுகிய
मां	என்னைப்பற்றி		உள்ளங்கொண்ட
सन्तः	ஸாதுக்கள்	बालिशः खलु	முழு மூடனல்லவோ”
दशरथात्मजः	“தசரதபுத்திரனான	इति	என்று
		वक्ष्यन्ति	ஏகவார்கள்.

अनन्यहृदयां भक्तां मच्चित्तपरिवर्तिनीम् । अहमप्यवगच्छामि मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

अहं अपि	“நானும்	भक्तां	அசஞ்சலாபத்திமை
जनकात्मजां	ஜனகர்மகளான		பூண்டும்
मैथिलीं	மீதையை	मच्चित्त- }	எனது மனதிற்கிசைந்
अनन्यहृदयां	வேறொன்றிலும் மன	परिवर्तिनीं }	தவாறு நடப்பவளு
	த்தைச்செலுத்தாது		மாய்
		अवगच्छामि	உள்ளபடி அறிவேன்.

प्रत्ययार्थं तु लोकानां त्रयाणां सत्यसंश्रयः । उपेक्षे चापि वैदेहीं प्रविशन्तीं हुताशनम् ॥

सत्यसंश्रयः	{ “சத்தியத்தையே சர்வமுமாய்க்கொ ண்ட நான்	हुताशनं	அக்னியில்
त्रयाणां लोकानां	மூவுலகங்களின்	प्रविशन्तीं	புகும்
प्रत्ययार्थं तु	நம்பிக்கைக்காகவே	वैदेहीं अपि च	ஜீனகையையும் கூட
		उपेक्षे	உபேகைச் செய்தேன்.

इमामपि विशालाक्षीं रक्षितां स्वेन तेजसा । रावणो नातिवर्तेत वेलामिव महोदधिः ॥

स्वेन तेजसा	“தனது மகிமைமயால்	वेलं	கரையை
रक्षितां	காத்துக்கொள்ளப் பெற்ற	महोदधिः	சமுத்திரம்
विशालाक्षीं	தடங்கண்ணாளான	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
इमां	இவளை (சீதையை)	अतिवर्तेत न	பிழைபடுத்தமாட் டான்.
रावणः अपि	ராவணனும்		

न हि शक्तः स दुष्टात्मा मनसाऽपि हि मैथिलीम् । प्रधर्षयितुमप्राप्तां दीप्तामग्निशिखामिव ॥

सः	“அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
दुष्टात्मा हि	துராத்மாவோ		
अप्राप्तां	இணங்காத	मनसा अपि	மனத்தினால்கூட
मैथिलीं	ஜானகையை	प्रधर्षयितुं	கெடுக்க
दीप्तां	ஜ்வலிக்கும்	शक्तः न हि	வல்லினையல்ல.
अग्निशिखां	அக்னிஜ்வாலையை		

नेयमर्हति चैश्वर्यं रावणान्तःपुरे शुभा । अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥

शुभा	“உத்தமியான	सीता	மீதை
इयं	இவள் (சீதை)	भास्करेण	சூர்யனோடு
रावणान्तःपुरे	ராவணனது அந்தப் புரத்தில்	प्रभा	ஒளி
		यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
ऐश्वर्यं च	இசுவர்யத்தை	मया	என்னுடன்
अर्हति न	விடும்பாள்.	अनन्या	வேறுபாடற்றவள்.
हि	எனெனில்		

विशुद्धा त्रिषु लोकेषु मैथिली जनकात्मजा । न हि हातुमियं शक्या कीर्तिरात्मवता यथा ॥

विषु	“முன்று	आत्मवता	சத்புருஷனால்
लोकेषु	உலகங்களிலும்	कीर्तिः	கீர்த்தி
विशुद्धा	மிகப்பரிசுத்ததடான	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इयं	இந்த		
जनकात्मजा	ஜனகபுத்திரியாகும்	हातुं	துறக்க
मैथिली हि	சீதையோவெனில்	शक्या न	முடியாதவள்.

अवश्यं तु मया कार्यं सर्वेषां वो वचो हितम् । स्निग्धानां लोकमान्यानामेवं च ब्रुवतां हितम् ॥

स्निग्धानां	“அன்புகொண்டவர்	लोकमान्यानां च	லோகங்களால் கொண்டாடப்படுபவர்களு
	களாய்	वः	உங்கள் [மான
एवं	மேற்கண்டவாராய்	सर्वेषां	யாவருடையவும்
हितं	நன்மையை	हितं	நலந்தரும்
ब्रुवतां	எடுத்துரைப்பவர்	वचः	சொல்லானது
	களும்	मया	என்னால்
		अवश्यं	அவச்யம்
		कार्यं तु	கொள்ளத்தக்கதே.”

इतीदमुक्त्वा विदितं महाबलैः प्रशस्यमानः स्वकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामः प्रियया महाबलः सुखं सुखार्होऽनुबभूव राघवः ॥ २२ ॥

महाबलैः	மகிமை மிக்கவர்	प्रशस्यमानः	புகழ்ப்பெபவரும்
	களால்	महाबलः	மகாபலசாலியும்
विदितं	விண்ணப்பிக்கப்பட்டதற்கு	सुखार्हः	சுகத்திற்கே உரியவரும்
इति	மேற்கண்டவாராய்	राघवः	ராகுலதிலகருமாகிய
इदं	இப்பொழுது	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्त्वा	பதிலுரைத்துவிட்டு	प्रियया	காதலியுடன்
स्वकृतेन	தன்னால் செய்தருளப்பெற்ற	समेत्य	சேர்ந்து
कर्मणा	செயலால்	सुखं	மனத்திருப்தியை
		अनुबभूव	கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

பாவிंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 122 ||

दशरथानुशासनम्—தசரதரது உபதேசம்.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं राघवेण सुभाषितम् । इदं शुभतरं वाक्यं व्याजहार महेश्वरः ॥

महेश्वरः	சங்கரபகவான்	वाक्यं	திருமொழிக்கு
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றி
सुभाषितं	மொழிந்தருளப் பெற்ற	शुभतरं	மிக்க மங்களமாகிய
शुभं	மங்களமான	वाक्यं	திருமொழியொன்றை
एतत्	இந்த	इदं	பின்வருமாறு
		व्याजहार	மொழிந்தருளிஞர்:

पुष्कराक्ष महाबाहो महावक्षः परन्तप । दिष्ट्या कृतमिदं कर्म त्वया शस्त्रभृतां वर ॥ 2 ॥

पुष्कराक्ष	“செந்தாமரைக்கண் ணனே!	शस्त्रभृतां	ஆயுதம் கொண்டவர்
महाबाहो	மகாபாகுவே!	वर	உத்தமனே! [கருள்
महावक्षः	அகன்ற மார்புற்ற வனே!	त्वया	உன்னால்
परन्तप	சத்ருஸம்ஹாரக!	इदं कर्म	இந்த க்கார்யமானது
		दिष्ट्या	பாக்கவசத்தால்
		कृतम्	செய்யப்பட்டது.

दिष्ट्या सर्वस्य लोकस्य प्रवृद्धं दारुणं तमः । अपावृत्तं त्वया संख्ये राम रावणजं भयम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	रावणजं	ராவணனால் உண்டா
सर्वस्य	எல்லா	भयं	ஆபத்தானது [கிய
लोकस्य	லோகத்தினிடமும்	त्वया	உன்னால்
प्रवृद्धं	மூண்ட	संख्ये	போரில்
दारुणं	பயங்கரமான	अपावृत्तं	ஒழிக்கப்பெற்றது.
तमः	இருளாகும்	दिष्ट्या	பாக்கமே பாக்கம்.

आश्वास्य भरतं दीनं कौसल्यां च यशस्विनीम् । कैकेयीं च सुमित्रां च दृष्ट्वा लक्ष्मणमातरम् ॥
प्राप्य राज्यमयोध्यायां नन्दयित्वा सुहृज्जनम् । इक्ष्वाकूणां कुले वंशं स्थापयित्वा महाबल ॥
इष्ट्वा तु गमयेन प्राप्य चानुत्तमं यशः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा त्रिदिवं गन्तुमर्हसि ॥६॥

महाबल	“மகாசக்திகொண்ட வனே!	कौसल्यां च	கௌஸல்யையையும்
दीनं	எங்கியிருக்கும்	कैकेयीं च	கைகேயியையும்
भरतं	பரதனை	लक्ष्मणमातरं	லக்ஷ்மணனது ஆன் னையாகிய
आश्वास्य	தேற்றரவுபடுத்தி	सुमित्रां च	சுமித்திரையையும்
यशस्विनीं	கீர்த்திமதியாகிய	इष्ट्वा	தரிசித்து

अयोध्यायां	அயோத்தியில்
राज्यं	அரசாளுகையை
प्राप्य	கைக்கொண்டு
सुहजनं	நண்பர்வர்க்கத்தை
नन्दयित्वा	களிப்பித்து
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுகளின்
कुले	வச்சத்தில்
वंशं	குலமுறையை
स्थापयित्वा	நிலைநிறுத்தி
तुरगमेधेन	அச்வமேதயாகத்தால்

इष्टा	யாகஞ்செய்து
अनुत्तमं	மிகச்சிறந்த
यशः	புகழையும்
प्राप्य	பெற்று
ब्राह्मणैः	ஆந்தணர்களுக்கு
धनं	தனத்தை
दत्त्वा च	அளித்துவிட்டும்
विदिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
गन्तुं	செல்ல
अर्हसि	கடவாய்.

एष राजा विमानस्थः पिता दशरथस्तव । काकुत्स्थ मानुषे लोके गुरुस्तव महायशः ॥
 इन्द्रलोकं गतः श्रीमांस्त्वया पुत्रेण तारितः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा त्वमेनमभिवादय ॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராம!
एषः	இதோ
विमानस्थः	விமானத்திலிருப்ப
तव	உனது [வர்
पिता	திருத்தந்தையாகிய
दशरथः	தசரத
राजा	சக்கிரவர்த்தி.
मानुषे लोके	மானிடஉலகில்
तव	உனக்கு
गुरुः	திருத்தந்தையாய்
महायशः	பெரும்புகழ் கொண்டவர்.

भ्राता	தம்பியாகும்
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
पुत्रेण	புத்திரனாகும்
त्वया	உன்னால்
तारितः	ஸம்ஸ்காரத்தால் கரையேற்றப்பட்டு
इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்தை
गतः	அடைந்து
श्रीमान्	திருவோடு விளங்
त्वं	நீ [குபவர்.
एनं	இவரை
अभिवादय	நமஸ்கரிப்பாயாக.”

महादेववचः श्रुत्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः । विमानशिखरस्थस्य प्रणाममकरोत्पितुः ॥

सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்கூட விருக்கப்பெற்ற
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
महादेववचः	சிவபெருமானது திருமொழிக்கு

श्रुत्वा	திருச்செவியாய்ந்து
विमान- शिखरस्थस्य	சிகரத்தையொத்த விமானத்திலிருக்கும்
पितुः	திருத்தந்தையாருக்கு
प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
अकरोत्	செய்தார்.

दीप्यमानं स्वया लक्ष्म्या विरजोऽम्बरधारिणम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा ददर्श पितरं विभुः ॥

विभुः	சர்வசக்தராகுமவர் (ஸ்ரீராமர்)
स्वया	தனது
लक्ष्म्या	திருவினால்
दीप्यमानं	ஜ்வலித்துக்கொண்ட ருப்பவரும்

विरजोऽम्बरधारिणं	நிர்மலமான வஸ்திரத் தை உடுத்தவருமான
पितरं	திருத்தந்தையாரை
भ्रात्रा	தம்பியாகிய
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணருடன்கூட
ददर्श	அநிசிடத்தார்.

हर्षेण महताऽऽविष्टो विमानस्थो महीपतिः । प्राणैः प्रियतरं दृष्ट्वा पुत्रं दशरथस्तदा ॥
आरोप्याङ्गं महाबाहुर्वरासनगतः प्रभुः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य ततो वाक्यं समाददे ॥

ததா அப்பொழுது
வராசனगतः சிறந்த ஆசனத்தில்
மர்ந்து
விமானस्थः விமானத்தில் வீற்றி
ருப்பவரும்

மகாபாஹு: மகாபாகுவும்
புரு: பிரபுவமான
தசரத
மஹீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
புரணை: உயிரினும்
புரியதரம் மிக இஷ்டமான
புலம் துஷ்ட புதல்வரைப் பார்த்து

न मे स्वर्गो बहुमतः संमानश्च सुरर्षिभिः । त्वया राम विहीनस्य सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
தே உன்னிடம்
சத்யம் உண்மையாய்
புரிசுருணொமி உறுதிகூறுகின்றேன்.
தவா உன்னை
விஹீனசு விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்

மஹா பெரும்
ஹர்ஷண ஆனந்தத்தோடு
அவிஸ்ட: கூடியவராய்
அங்கு மடிபீது
அரோப்ய ஏற்றிவைத்துக்
கொண்டு

வாஹுभ्यां இருக்ககளால்
सम्परिष्वज्य இறுக ஆலிங்கனம்
செய்துகொண்டு

ततः அப்பொழுது
वाक्यं ஒரு திருமொழியை
समाददे புகன்றருளினார் :

मे எனக்கு
स्वर्गः ஸ்வர்க்கமும்
बहुमतः न விரும்பப்பட்டதில்லை.
सुरर्षिभिः தேவரிஷிகளால்
सम्मानः வெகுமானமும்
च அப்படியே விரும்பப்
பட்டதில்லை.

कैकेय्या यानि चोक्तानि वाक्यानि वदतां वर । तव प्रव्रजनार्थानि स्थितानि हृदये मम ॥

வததா "பேசுபவர்களில்
वर உத்தமனே!
कैकेय्या கைகேயியால்
तव உனது
प्रव्रजनार्थानि வனவாஸநிமித்தமாய்
यानि எந்த

वाक्यानि வார்த்தைகள்
उक्तानि கூறப்பட்டனவோ
अवैक्यं அவைகள்
मम எனது
हृदये च உள்ளத்திலேயே
स्थितानि யதித்திருக்கின்றன.

त्वां तु दृष्ट्वा कुशलिनं परिष्वज्य सलक्ष्मणम् ।

अथ दुःखाद्विमुक्तोऽस्मि नीहारादिव भास्करः

॥ १५ ॥

சலக்ஷமணம் "லக்ஷ்மணனுடன்
त्वां உன்னை [கூடிய
कुशलिनं கேஷமமாயிருப்பவ
दृष्ट्वा கண்டும் [இய
परिष्वज्य இறுகத்தழுவிக்கொ
ண்டும்
नीहारात् பனியினின்றும்

भास्करः குரியபகவான்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
वண்ணामे
अथ तु இப்பொழுதுதான்
दुःखात् துக்கத்தினின்று
विमुक्तः अस्मि விடுபட்டிருக்கின்
றேன்.

तारितोऽहं त्वया पुत्र सुपुत्रेण महात्मना । अष्टावकेण धर्मात्मा कहोलो ब्राह्मणो यथा ॥

புவ "மைந்தா!
சுபுத்ரேண சத்புத்திரானும்
மஹாத்மனா மகாத்மாவுமான
தவா உன்னால்
அஹ் நான்
அஷ்டாவகேண அஷ்டாவக்ரரால்
தர்மாத்மாவான

கஹோல: கஹோள
பாஹ்ண: பிராமணர்
யதா எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
தாரித: நற்கதியடைவிக்கப்
பட்டேன்.

इदानीं तु विजानामि यथा सौम्य सुरेश्वरैः । वधार्थं रावणस्येदं विहितं पुरुषोत्तम ॥

சௌம்ய "அப்பா,
புருஷோத்தம! புருஷோத்தம!
சுரேஸ்வரே: தேவச்சேஷ்டர்களால்
ராவணச्य ராவணனது
வதார்த்தம் வதைக்காக

इदं இவ்விதமாய்
विहितं यथा செய்யப்பட்டிருக்கிற
தென்பதை
इदानीं तु இப்பொழுதுதான்
विजानामि நான் தெரிந்து
கொண்டேன்.

सिद्धार्था खलु कौसल्या या त्वां राम गृहं गतम् । वनानिवृत्तं संहृष्टा द्रक्ष्यत्यरिनिषूदन ॥

அரிநிஷூதன "சத்ருஸம்ஹாரக
ரான்
ராம ஸ்ரீராம!
வனாத் காட்டினின்று
நிவ்ருத்தம் திரும்பி
गृहं அரண்மனைக்கு
गतं வந்த
त्वां உன்னை

या எவள்
संहृष्टा சந்தோஷங்கொண்ட
வளாய்
द्रक्ष्यति பார்க்கப்போகிறாளோ
அந்த
कौसल्या खलु கௌஸல்யைதான்
सिद्धार्था கொடுத்துவைத்த
வள்.

सिद्धार्थाः खलु ते राम नरा ये त्वां पुरीं गतम् । जलाद्रिमभिषिक्तं च द्रक्ष्यन्ति वसुधाधिपम् ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
पुरीं गतं நகரை அடைந்து
जलाद्रि தீர்த்தாபிஷித்தனாய்
वसुधाधिपं சக்கிரவர்த்தியாய்
अभिषिक्तं பட்டாபிஷேகம் செய்
யப்பட்டவனாய்
त्वां உன்னை

ये எந்த
नरा: மாநிடர்கள்
द्रक्ष्यन्ति च காணப்போகின்றார்
களோ
ते खलु அவர்கள் தான்
सिद्धार्था: கொடுத்துவைத்தவர்
கள்.

अनुरक्तेन वलिना शुचिना धर्मचारिणा । इच्छामि त्वामहं द्रष्टुं भरतेन समागतम् ॥२०॥

அனரக்தேன "அசஞ்சலா அன்பு
கொண்டவனும்
வலினா சக்திமானும்
शुचिना பரிசுத்தனும்
धर्मचारिणा தர்மவீடனுமாகிய

भरतेन பாதனோடு
समागतं சேர்ந்திருப்பவனாய்
त्वां द्रष्टुं உன்னைக் காண
अहं நான்
इच्छामि விரும்புகின்றேன்.

स तथेति महाराजो राममुक्त्वा कृताञ्जलिम् । लक्ष्मणं च परिष्वज्य पुनर्वाक्यमुवाच ह ॥

सः	அந்த	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	परिष्वज्य	இறுகத்தழுவிக்கொண்டு
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தரான	पुनः	மீளவும்
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	वाक्यं	திருமொழியொன்றை
तथा	அப்படியே	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழிந்தருளிஞர்:
इति	என்று		
उक्त्वा	மொழிந்தருளிவிட்டு		

रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया । कृता मम महाप्रीतिः प्राप्तं धर्मफलं च ते ॥

वैदेह्या	“ஜனகர் புதல்வியான	मम	எனக்கு
सीतया सह	சீதையுடன் கூட	महाप्रीतिः	பெரும்பீர்தியானது
रामं	ஸ்ரீராமனை	कृता	விளைவிக்கப்பட்டது.
भक्त्या	பக்திகொண்டு	ते	உன்னால்
शुश्रूषता	சுச்சூருஷை புரியும்	धर्मफलं च	தர்மத்தின் பயனும்
	உன்னால்	प्राप्तम्	பெறப்பட்டது.

धर्मं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ यशश्च विपुलं भुवि । रामे प्रसन्ने स्वर्गं च महिमानं तथैव च ॥२९॥

धर्मज्ञ	“தர்மமறிந்தவனே !	विपुलं	நெடும்
रामे	ஸ்ரீராமன்	यशः च	புகழையும்
प्रसन्ने	மனத்திருப்திகொண்டவளவில	तथा	அவ்வண்ணமே
धर्मं च	தர்மப்பயனையும்	महिमानं एव	மகிமையையும்
भुवि	உலகில்	स्वर्गं च	ஸ்வர்க்கத்தையும்
		प्राप्स्यसि	நீ பெறுவாய்.

रामं शुश्रूष भद्रं ते सुमित्रानन्दवर्धन । रामः सर्वस्य लोकस्य शुभेष्वभिरतः सदा ॥३०॥

सुमित्रानन्दवर्धन	{ “ஸுமித்திரையின் ஆனந்தத்தை வளர ப்பவனே !	रामः	ஸ்ரீராமன்
रामं	ஸ்ரீராமனை	सर्वस्य	எல்லா
शुश्रूष	பரிசரிப்பாயாக.	लोकस्य	உலகத்தின்
ते	உனக்கு	शुभेषु	நன்மைகளிலும்
भद्रं	மங்களம் பெருகும்.	सदा	எப்பொழுதும்
		अभिरतः	வழுவாப்பற்றுகைய வன்.

एते सेन्द्रास्त्रयो लोकाः सिद्धाश्च परमर्षयः । अभिगम्य महात्मानमर्चन्ति पुरुषोत्तमम् ॥

एते	“ இந்த	परमर्षयः	மகரிஷிகளும்
सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்ட	महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய
त्रयः	மூன்று	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமனை
लोकाः	உலகங்களும்	अभिगम्य	அணுகி [(ஸ்ரீராமரை)
सिद्धाः च	சித்தர்களும்	अर्चन्ति	பூஜிக்கின்றார்கள்.

एतत्तदुक्तमव्यक्तपक्षरं ब्रह्मसंमितम् । देवानां हृदयं सौम्य गुह्यं रामः परन्तपः ॥ ३२ ॥

சௌம்ய
அவ்யக்தம்
அக்ஷரம்
புஹஸ்யமஸ்துமான
பிரம்மம்

பரந்தப:
ராம:
ஐதத்
ஹத்யம்
தேவானா
உக்தம்
சத்ருசம்ஹாரகருகிய
ஸ்ரீராமன்.
இந்த
ரகசியமானது
தேவர்களால்
உபதேசித்தருளப்
பட்டது.

अवाप्तं धर्मचरणं यशश्च विपुलं त्वया । रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया ॥ ३३ ॥

வதேஹ்யா
சிதயா ஸஹ
ராமம்
பக்த்யா
ஸுஸுரூஸதா
பரிசரிக்கும்

தவ்யா
தர்மசரணம்
அவாஸ்தம்
விபுலம்
யஸ:
ச
உன்னால்
தர்மபலன்
அடையப்பட்டது.
பார்த
புகழும்
அப்படியே அடையப்
பட்டது."

स तथोक्त्वा महाबाहुर्लक्ष्मणं प्राञ्जलिं स्थितम् । उवाच राजा धर्मात्मा वैदेहीं वचनं शुभम् ॥

தர்மாஸ்தா
மஹாபாஹு:
ஸ:
ராஜா
புராஜலி
ஸ்திதம்
லக்ஷ்மணம்
பார்த்து

ததா
உக்தவா
வதேஹி
ஸுஸம்
வசனம்
உவாச
மேற்கண்டவாரூய்
மொழிந்தருளினிட்டு
ஜானகிதேவியைப்
பார்த்து
மக்கள்
சொல்லொன்றை
பின்வருமாறு மொழி
ந்தருளினார் :

कर्तव्यो न तु वैदेहि मन्युस्स्यागमिमं प्रति ।

வதேஹி
து
ஐஸம்
த்யாஸம் புரதி
கூறித்து

रामेण त्वद्विशुद्धयर्थं कृतमेतद्वितैषिणा ॥

கர்தவ்ய: ந
ஹிதேஷிணா
ராமேண
தவ்விஸுத்யத்யம்
ஐதத்
கூஸ்தம்
கொள்ளத்தகாதது.
நலத்தை நாடிய
ஸ்ரீராமனால்
உனது பரிசுத்திக்காக
இது
செய்யப்பட்டது.

न त्वं सुभ्रु समाधेया पतिशुश्रूषणं प्रति । अवश्यं तु मया वाच्यमेष ते दैवतं परम् ॥ ३६ ॥

ஸுஸு
பதிஸுஸுரூஸணம் புரதி
தவ்
ஸஹாஸதேயா ந
த

ஐப: து
பர்
தேவதம்
மயா
அவஸ்யம்
வாச்யம்
துவன் (ஸ்ரீராமன்),கான்
எதற்கும்
மேம்பட்ட தெய்வம்
என்னால் [என்பது
கட்டாயமாய்
ரோல்லத்தக்கது."

इति प्रतिसमादिश्य पुत्रौ सीतां तथा स्तुषाम् । इन्द्रलोकं विमानेन ययौ दशरथो ज्वलन् ॥

दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	इति	மேற்கண்டவாறு
	யார்	प्रतिसमादिश्य	புகன்றருளிவிட்டு
पुत्रौ	இரு புதல்வர்களுக்	विमानेन	விமானத்தில்
तथा	அவ்வண்ணமே [கும்	ज्वलन्	ஜ்வலிப்பவராய்
स्तुषां	மருகியான	इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்திற்கு
सीतां	வீதாதேவிக்கும்	ययौ	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20275

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5600

त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १२३ ॥

वानरोज्जीवनम्—மாண்ட வானரர்கள் உயிர்பெறல்.

प्रतियाते तु काकुत्स्थे महेन्द्रः पाकशासनः । अब्रवीत्परमप्रीतो राघवं प्राञ्जलिं स्थितम् ॥

काकुत्स्थे	காகுஸ்தவம்சத்தவர்	परमप्रीतः	மிகச்சந்துஷ்டி
तु	அப்பொழுது		கொண்டவராய்
प्रतियाते	சென்றவுடன்	प्राञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
पाकशासनः	பாகனென்ற அசுர	स्थितं	நிற்கும்
	னைக்கொன்ற	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தருளினார் :

महेन्द्रः

இந்திரபகவான்

अमोघं दर्शनं राम तवास्माकं परन्तप । प्रीतियुक्ताः स्म तेन त्वं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

परन्तप	“சத்ருசம்ஹாரக!	प्रीतियुक्ताः स्म	மிகதிருப்திகொண்
राम	ஸ்ரீராம,	त्वं	நீ [டோம்.
अस्माकं	எங்களுக்கு	मनसा	மனதால்
तव	உனது	यत्	எதை
दर्शनं	தர்சனம்	इच्छसि	விரும்புகின்றாயோ
अमोघं	பரமபலம் தருவது.		அதை
तेन	அதனால்	ब्रूहि	தெரிவிப்பாயாக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	भार्यया	தர்மபத்னியாகிய
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	सीतया	சீதாதேவியோடு
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	सह	கூடவும்
तु	அப்பொழுது	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भ्रात्रा	தம்பியான		பின்வருமாறு விண்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	प्रत्युवाच	ணப்பித்துக்கொண்டார் :
सह	கூடவும்		

यदि प्रीतिः समुत्पन्ना मयि सर्वसुरेश्वर । वक्ष्यामि कुरु ते सत्यं वचनं वदतां वर ॥ ४ ॥

सर्वसुरेश्वर “எல்லா தேவர்களுக்
கும் வேந்தரே!
मयि என்னிடம்
प्रीतिः ப்ரீதியானது
समुत्पन्ना यदि ஏற்பட்டிருக்கிறதென்
றால்
वक्ष्यामि விண்ணப்பித்துக்
கொள்வேன்.

वदतां பேசுபவர்களுள்
वर உத்தமரே!
ते தேவரீரது
वचनं திருவாக்கை
सत्यं ஸத்யமாய்
कुरु செய்தருள்வீராக.

मम हेतोः पराक्रान्ता ये गता यमसादनम् । ते सर्वे जीवितं प्राप्य समुत्तिष्ठन्तु वानराः ॥

मम “எனது
हेतोः நிமித்தமாய்
पराक्रान्ता: பிரதாபத்தை மேற்
கொண்ட

यमसादनं யமனுலகத்தை
गता: அடைந்தார்களோ
ते सर्वे அவர்கள் யாவரும்
जीवितं உயிரை
प्राप्य பெற்று
समुत्तिष्ठन्तु எழுந்திருக்கட்டும்

ये எந்த
वानरा: வானரர்கள்

मत्कृते विप्रयुक्ता ये पुत्रैर्दारैश्च वानराः । तान् प्रीतमनसः सर्वान् द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥

मानद “கௌரவத்தைக்
கொடுப்பவரே!

विप्रयुक्ता: விட்டுப்பிரிந்தார்
तान् அந்த [களோ
सर्वान् யாவரையும்
प्रीतमनसः சந்துஷ்டகொண்ட
மனத்தினர்களாய்
द्रष्टुमिच्छामि பார்க்க விருப்புகின்
றேன்.

ये எந்த
वानरा: வானரர்கள்
मत्कृते च எனக்காகவே
पुत्रैर्दारैः புத்திரர்களையும்
மனைவிகளையும்

विक्रान्ताश्चापि शूराश्च न मृत्युं गणयन्ति च । कृतयन्त्रा विपन्नाश्च जीवयैतान् पुरन्दर ॥

पुरन्दर “தேவேந்திரரே!
विक्रान्ता: பிரதாபம்
மேற்கொண்டு
कृतयन्त्रा च பெருமுயற்சிகொண்
டவர்களான

विपन्ना: च மரணமடைந்தவர்க
मृत्युं अपि च மரணத்தையும் [ளாய்
गणयन्ति न மதியாதிருந்தார்கள்.
एतान् அவர்களை
जीवय பிழைப்பித்தருள்வீ
ராக.

शूरा: சூரர்கள்

मत्प्रियेष्वभिरक्ताश्च न मृत्युं गणयन्ति च । त्वत्प्रसादात्समेयुस्ते वरमेतदहं वृणे ॥ ८ ॥

मत्प्रियेषु च “எனது விருப்பங்
களிலேயே

त्वत्प्रसादात् தேவரீரது அனுக்கரத்
தால்

अभिरक्ता: அசஞ்சலாப்பற்றைக்
கொண்டு

समेयु: எழுவார்களாக.
अहं நான்

मृत्युं च மரணத்தையும்
गणयन्ति न மதியாதிருந்தார்கள்.
ते ஆவர்கள்

एतत् இந்த
वर வரத்தை
वृणे வேண்டுகின்றேன்.

नीरुजो निर्वणांश्चैव सम्पन्नबलपौरुषान् । गोलाङ्गुलास्तथैवक्षान्द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥९॥

मानद	“கௌரவத்தையளிப்பவரே!	निर्वणान् च	காயமற்றவர்களாகவும்
गोलाङ्गुलान्	வானரர்களையும்	सम्पन्नबल-	பூர்ணமான ஆற்றலும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	पौरुषान् एव }	ஆண்மையும் கொண்
ऋक्षान्	கரடிகளையும்		டவர்களாகவும்
नीरुजः	வேதனையற்றவர்	द्रष्टुं	காண
	களாகவும்	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.

अकाले चापि मुख्यानि मूलानि च फलानि च । नद्यश्च विमलास्तत्र तिष्ठेयुर्यत्र वानराः ॥

वानराः	“வானரர்கள்	मूलानि च	கிழங்குகளும்
यत्न	எங்கோ	फलानि च	பழங்களும்
तत्र	அங்கு	विमलाः	நீர்மலமான
अकाले अपि च	அகாலத்திலுங்கூட	नद्यः च	நதிகளும்
मुख्यानि	சிறந்த	तिष्ठेयुः	இருக்கவேண்டும்.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्य राघवस्य महात्मनः । महेन्द्रः प्रत्युवाचेदं वचनं प्रीतिलक्षणम् ॥११॥

महेन्द्रः	தேவேந்திரபகவான்	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
तु	அப்பொழுது	प्रीतिलक्षणं	ப்ரீதிபலமாகிய
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	वचनं	திருமொழி ஒன்றை
तस्य	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	प्रत्युवाच	புகன்றருளினார்:
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு		

महानयं वरस्तात त्वयोक्तो रघुनन्दन । द्विषया नोक्तपूर्वं हि तस्मादेतद्भविष्यति ॥१२॥

तात	“அப்பா!	मया	என்னால்
रघुनन्दन	ஸ்ரீராகவ,	द्विः	இருபிரகாரமாய்
त्वया	உன்னால்	उक्तपूर्वं न हि	சொல்லப்பட்டதே
उक्तः	கூறப்பட்ட	तस्मात्	ஆகையால் [யில்லை.
अयं वरः	இந்த வரமானது	एतत्	இது
महान्	மிகப்பெரிது.	भविष्यति	அப்படியே ஆகும்.

समुत्तिष्ठन्तु ते सर्वे हता ये युधि राक्षसैः । ऋक्षाश्च सहगोपुच्छा निकृत्ताननबाहवः ॥

युधि	“போரில்	ऋक्षाः	கரடிகள்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	हताः	கொல்லப்பட்டார்
निकृत्ताननबाहवः	முகங்களும், கைகளு		களோ
	மறுக்கப்பட்டு	ते	அவர்கள்
सहगोपुच्छाः	வானரர்களுடன்கூட	सर्वे च	யாவரும்
ये	எந்த	समुत्तिष्ठन्तु	எழுந்திருக்கட்டும்.

नीरुजो निर्वणाश्चैव सम्पन्नबलपौरुषाः । समुत्थास्यन्ति हरयः पुसा निद्राक्षये यथा ॥

हरयः "வானர்கள்
नीरुजः வேதனையற்றவர்களாகவும்
निर्वणाः च காயமற்றவர்களாகவும்
सम्पन्नबल- } பூர்ணமான ஆற்ற
पौरुषाः एव } லும் ஆண்மையும்
கொண்டவர்களாக
வும்

सुता: தூங்கியவர்கள்
निद्राक्षये நித்திரையின் முடிவில்
यथा எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमे
समुत्थास्यन्ति எழுவார்கள்.

सुहृद्भिर्वान्धवैश्चैव ज्ञातिभिः स्वजनैरपि । सर्वे एव समेव्यन्ति संयुक्ताः परया मुदा । १५॥

सर्वे एव "யாவரும்
परया பாம
मुदा ஆனந்தத்துடன்
संयुक्ताः கூடியவர்களாய்
सुहृद्भिः च சிறுகிதர்களோடும்

वान्धवैः एव பந்துக்களோடும்
ज्ञातिभिः ஞாதிகளோடும்
स्वजनैः अपि தம் ஜனங்களோடும்
समेव्यन्ति சேர்ந்திருப்பார்கள்.

अकाले पुष्पशबलाः फलवन्तश्च पादपाः । भविष्यन्ति महेष्वास नद्यश्च सलिलायुताः ॥

महेष्वास "சிறந்த வில்லாளியே,
अकाले च அகாலத்திலும்
पादपाः விருகங்கள்
पुष्पशबलाः புஷ்பங்கள் நிறைந்த
னவாகவும்

फलवन्तः பழங்கள் செறிந்தன
வாகவும்
नद्यः நதிகள்
सलिलायुताः च நீர்நிறைந்தனவாகவும்
भविष्यन्ति ஆகும்."

सत्रणैः प्रथमं गात्रैः संवृत्तैर्निर्वणैः पुनः

॥ १७ ॥

ततः समुत्थिताः सर्वे सुप्त्वेव हरिपुङ्गवाः । ते समेत्य मुदा युक्ता राघवायाभ्यवादयन् ॥

ततः ஆனந்தரம்
हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे யாவரும்
प्रथमं முன்பு
सत्रणैः காயமுண்டிருந்து
पुनः மீளவும்
निर्वणैः காயமற்றவைகளாய்
संवृत्तैः ஆன

गात्रैः உயவவங்களுடன்
सुप्त्वा इव தூங்கிவிட்டதுபோல
समुत्थिताः எழுந்தவர்களாய்
मुदा சந்தேகமுத்தூடன்
युक्ताः கூடியவர்களாய்
ते समेत्य உவர்கள் ஒன்றுகூடி
राघवाय ஸ்ரீராமருக்கு
अभ्यवादयन् நமஸ்கரித்தார்கள்.

तान् दृष्ट्वा युद्धनिहतान् पुनरेव समुत्थितान् । बभूवुर्बानराः सर्वे किमेतदिति विस्मिताः॥

युद्धनिहतान् யுத்தத்தில் கொல்லப்
तान् அவர்களை [பட்ட
पुनः एव மீளவும்
समुत्थितान् எழுந்தவர்களாய்
दृष्ट्वा பார்த்து
बानराः வானர்கள்

सर्वे யாவரும்
एतत् இது
किं इति என்ன என்று
विस्मिताः ஆச்சரியங்கொண்ட
வர்களாய்
बभूवुः இருந்தார்கள்.

काकुत्स्थं परिपूर्णार्थं दृष्ट्वा सर्वे सुरोत्तमाः । ऊचुस्ते प्रथमं स्तुत्वा स्तवाहं सहलक्ष्मणम् ॥

ते	அந்த	स्तव हं	துதிக்குரியரான
सुरोत्तमाः	தேவச்சேஷ்டர்கள்	सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடுகூட
सर्वे	யாவரும்		விருக்கும் அவரை
काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை	प्रथमं	முதலில்
परिपूर्णार्थं	மனோரதம் நிறைவே	स्तुत्वा	துதித்துவிட்டு
	றப்பெற்றவராக		பின்வருமாறு விண்
दृष्ट्वा	கண்டு	ऊचुः	ணப்பித்துக்கொண்
			டார்கள்:

गच्छायोध्यामितो वीर विसर्जय च वानरान् । मैथिलीं सान्त्वयस्वैनामनुरक्तां तपस्विनीम् ॥

शत्रुघ्नं च महात्मानं मातृः सर्वाः परन्तप

॥ २१ ॥

परन्तप	“சத்ருசம்ஹாரகரான
वीर	விஷ்ணுபகவானே !
इतः	இவ்விடத்தினின்று
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
गच्छ	சென்றருள்வீராக.
वानरान् च	வானரர்களையும்
विसर्जय	விடைகொடுத்தனுப்பு
	வீராக.
अनुरक्तां	அசஞ்சலாப்பற்று
	கொண்டவளும்

तपस्विनीं	நற்றவசீலையுமாகிய
एनां	இந்த
मैथिलीं	ஜானகிதேவியையும்
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய
शत्रुघ्नं च	சத்ருக்னரையும்
मातृः	அன்னைமார்கள்
सर्वाः	யாவரையும்
सान्त्वयस्व	தேற்றியருள்வீராக.”

भ्रातरं पश्य भरतं त्वच्छोकाद्भ्रतधारिणम् ।

अभिषेचय चात्मानं पौरान्गत्वा प्रहर्षय ॥

त्वच्छोकात्	“தேவரீர்நிமித்தமான
	சோகத்தால்
व्रतधारिणं	வ்ருதத்தை
	மேற்கொண்ட
भ्रातरं	தம்பியாகிய
भरतं	பரதரை
पश्य	கண்டருள்வீராக.

गत्वा	சென்று
पौरान्	நகரவாசிகளை
प्रहर्षय	ஆனந்தப்படுத்து
	வீராக.
आत्मानं च	தேவரீருக்கும்
अभिषेचय	திருமகுடாபிஷேகம்
	கொண்டருள்வீராக.”

एवमुक्त्वा तमामन्त्र्य रामं सौमित्रिणा सह । विमानैः सूर्यसङ्काशैर्हृष्टा जग्मुः सुरा दिवम् ॥

सुराः	தேவர்கள்
एव	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	விண்ணப்பித்துவிட்டு
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணருடன்
सह	கூட
तं	அந்த
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்

आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக்
	கொண்டு
हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவர்
	களாய்
सूर्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்த
विमानैः	விமானங்களால்
दिवं	விண்ணுலகத்திற்கு
जग्मुः	சென்றார்கள்.

अभिवाद्य च काकुत्स्थः सर्वास्तांस्त्रिदशोत्तमान् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वासमाज्ञापयत्तदा ॥

काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	सर्वांश्च	யாவருக்கும்
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்துவிட்டு
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	तदा	அப்பொழுது
सह	கூட	वसं	தங்கியிளைப்பாறு
तान्	அந்த		வதற்காக
त्रिदशोत्तमान्	தேவச்சேரேஷ்டர்கள்	आज्ञापयत्	கட்டளையிட்டார்.

ततस्तु सा लक्ष्मणरामपालिता महाचमूर्हृष्टजना यशस्विनी ।

श्रिया ज्वलन्ती विरराज सर्वतो निशा प्रणीतेव हि शीतरश्मिना ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	सा	அந்த
हृष्टजना	களிப்புற்ற ஜனங்களை க்கொண்டதும்	महाचमूः	பெரும் சேனையானது
यशस्विनी	புகழ்பெற்றதும்	शीतरश्मिना	சந்திரனால்
सर्वतः	நாற்புறமும்	प्रणीता	விளங்குகின்ற
श्रिया	திருவினால்	निशा	இரவு
ज्वलन्ती	ஜ்வலிக்கின்றதும்	इव हि	எவ்வண்ணமோ
लक्ष्मणराम- पालिता तु }	லக்ஷ்மணராலும் ஸ்ரீ ராமராலும் பரிபாலி க்கப்பட்டதுமான	विरराज	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20300

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5625

चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ २२४ ॥

श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः—ஸ்ரீராமரை வீபீஷணர் உபசரிப்பது.

तां रात्रिमुषितं रामं सुखोत्थितमरिन्दमम् । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वावयं जयं पृष्ट्वा विभीषणः ॥

तां	அந்த	विभीषणः	வீபீஷணர்
रात्रिं	ராத்திரியை	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
उषितं	கழித்து	जयं पृष्ट्वा	‘ஜய விஜயி பவ’
सुखोत्थितं	சுகமாய் எழுந்தரு ளிய	ववयं	என்று முதலில் கூறி
अरिन्दमं	சத்ருசம்ஹாரகராகைய	अब्रवीत्	விண்ணப்பமொன்றை
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்		பின்வருமாறு தெரி வித்துக்கொண்டார் :

स्नानानि चाङ्गराणि वस्त्राण्याभरणानि च ।
 चन्दनानि च दिव्यानि माल्यानि विविधानि च ॥ २ ॥
 अलङ्कारविद्वेषमा नार्यः पद्मनिभेक्षणाः ।
 उपस्थितास्त्वां विधिवत्स्नापयिष्यन्ति राघव ॥
 प्रतिगृहीष्व तत्सर्वं मदनुग्रहकाम्यया ॥ ३ ॥

राघव
 अलङ्कारविद्वेषमा
 पद्मनिभेक्षणाः च
 इमाः
 नार्यः
 उपस्थिताः
 त्वां
 विधिवत्
 स्नापयिष्यन्ति

“ஸ்ரீராம!
 அலங்கரிப்பதில் நிபு
 ணர்களும்
 தாமரைப்புஷ்பங்களை
 யொத்த கண்களு
 டையவர்களுமான
 இந்த
 மடந்தையர்கள்
 வந்திருக்கின்றார்கள்.
 தேவீருக்கு
 முறைப்படி
 அபிஷேகஞ்செய்விப்
 பார்கள்.”

मदनुग्रहकाम्यया
 स्नानानि च
 अङ्गराणि
 वस्त्राणि
 आभरणानि च
 दिव्यानि
 चन्दनानि च
 विविधानि
 माल्यानि च
 तत्
 सर्वं
 प्रतिगृहीष्व

என்னை அனுக்கரிக்கத்
 திருவுள்ளங்கொண்டு
 ஸ்நானங்களையும்
 மேனிப்பூச்சுகளையும்
 வஸ்திரங்களையும்
 ஆபரணங்களையும்
 சிறந்த
 சந்தனங்களையும்
 பலவகை
 மாலைகளையும் ஆகிய
 அவை
 எல்லாவற்றையும்
 அங்கீகரித்தருள்
 வீராக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच विभीषणम् । हरीन्सुग्रीवमुख्यांस्त्वं स्नानेनाभिनिमन्त्रय ॥

तु
 एवं
 उक्तः
 काकुत्स्थः
 विभीषणं
 प्रत्युवाच

அப்பொழுது
 மேற்கண்டவாறு
 விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 ஸ்ரீராமர்
 விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 பின்வருமாறு புகன்ற
 குறிஞர்:

त्वं
 सुग्रीवमुख्यान्
 हरीन्
 स्नानेन
 अभिनिमन्त्रय

“நீ
 சுகரீவன் முதன்மை
 யாகக்கொண்ட
 வானரர்களை
 ஸ்நானத்தால்
 உபசரிப்பாயாக.”

स तु ताम्यति धर्मात्मा मम हेतोः सुखोचितः । सुकुमारो महाबाहुः कुमारः सत्यसंश्रवः ॥

तु
 सः
 धर्मात्मा
 महाबाहुः
 सुकुमारः
 सुखोचितः

“இப்பொழுது
 அந்த
 தர்மாத்மாவும்
 மகாபாகுவும்
 கட்டமுகனும்
 சுகத்திற்கே உரியவ
 னும்

सत्यसंश्रवः
 कुमारः
 मम हेतोः
 ताम्यति

{ ஸத்யத்தையே எதற்
 கும் மேம்பட்டதாய்க்
 கொண்டவனுமான
 குழந்தை பரதன்
 என்காரணமாய்
 தவித்துக்கொண்டி
 ருக்கிறான்.

तं विना कैकयीपुत्रं भरतं धर्मचारिणम् । न मे स्नानं बहुमतं वस्त्राण्याभरणानि च ॥ ६ ॥

தம்	“அந்த	स्नानं	ஸ்நானமும்
கைகயிபுத்ரம்	கைகேயிதேவியாரின்	बहुमतं न	விரும்பப்படவில்லை.
	புதல்வனாகிய	वस्त्राणि	வஸ்திரங்களும்
धर्मचारिणं	தர்மவீரனான	आभरणानि	ஆபரணங்களும்
भरतं विना	பரதனை விடுத்து	च	அப்படியே விரும்பப்
मे	எனக்கு		படவில்லை.

इत एव पथा क्षिप्रं प्रतिगच्छामि तां पुरीम् । अयोध्यामागतो वेष पन्थाः परमदुर्गमः ॥ ७ ॥

इतः	“இந்த	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
पथा एव	மார்க்கமாகவே	आगतः	செல்லும்
तां पुरीं	அந்த நகருக்கு	एषः	இந்த
	(அயோத்திக்கு)	पन्थाः हि	மார்க்கமோ
क्षिप्रं	விரைவாய்	परमदुर्गमः	செல்லக் கஷ்டமான
प्रतिगच्छामि	திரும்பிச்செல்கின்		து.”
	றேன்.		

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थं प्रत्युवाच विभीषणः । अह्ना त्वां प्रापयिष्यामि तां पुरीं पार्थिवात्मज ॥

तु	அப்பொழுது	पार्थिवात्मज	“சக்கிரவர்த்தி திரும
एवं	மேற்கண்டவாறு	त्वां	தேவரீரை [கனரே!
उक्तः	மொழிந்தருளப்பட்ட	तां	அந்த
विभीषणः	விபீஷணர்	पुरीं	பட்டணத்திற்கு
काकुत्स्थं	கூராமரைப்பார்த்து	अह्ना	ஒரு பகலிலேயே
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு விண்ண	प्रापयिष्यामि	எழுந்தருளச்செய்
	ப்பித்துக்கொண்டார்:		கின்றேன்.

पुष्पकं नाम भद्रं ते विमानं सूर्यसन्निभम् । मम भ्रातुः कुवेरस्य रावणेनाहतं वलात् ॥

भद्रं ते	“தேவரீர் கிருபை	पुष्पकं नाम	புஷ்பகமென்ற
मम	எனது [பெருகட்டும்.	विमानं	விமானமானது
भ्रातुः	தமயனாகிய	रावणेन	ராவணரால்
कुवेरस्य	குபேரரது	बलात्	பலாத்காரமாய்
सूर्यसन्निभं	சூர்யனை நிகர்த்த	आहतम्	கொண்டுவரப்பட்டது.

हृतं निर्जित्य संग्रामे कामां दिव्यमुत्तमम् । त्वदर्थे पालितं चैतत्तिष्ठत्यतुल्यविक्रम ॥ १० ॥

अतुलविक्रम	“ஒப்பற்ற பிரதாபம்	उत्तमं	சிறந்ததும்
	கொண்டவரே!	दिव्यं	தேவ்வத்தன்மையுற்ற
संग्रामे निर्जित्य	போரில் வென்று		துமான
हृतं	கொண்டுவரப்பட்ட	एतत्	இது (விமானம்)
	தும்	त्वदर्थे च	தேவரீருக்காகவே
कामां	நினைத்தாடி சொல்ல	पालितं	ரகிக்கப்பட்டு
	வல்லதும்	तिष्ठति	காத்திருக்கிறது.

तदिदं मेघसङ्काशं विमानमिह तिष्ठति । तेन यास्यसि यानेन त्वमयोध्यां गतञ्जरः ॥

तत् "அந்த
इदं இந்த
मेघसङ्काशं மேகத்தையொத்த
विमानं விமானம்
इह இங்கு
तिष्ठति காத்துநிற்கின்றது.

तं தேவரீர்
तेन அந்த
यानेन விமானத்தால்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गतञ्जरः நிச்சிந்தையராக
यास्यसि எழுந்தருள்வீராக.

अहं ते यद्यनुग्राह्यो यदि स्मरसि मे गुणान् । वस तावदिह प्राज्ञ यद्यस्ति मयि सौहृदम् ॥

प्राज्ञ "பேரறிவாளரே!
अहं அடியேன்
ते தேவரீரால்
अनुग्राह्यः यदि அனுகூலிக்கப்பாத்திரனாகில்

स्मरसि यदि திருவுளத்தில் கொள்வீராகில்

मे அடியேனது
गुणान् குணங்களை

मयि அடியேனிடம்
सौहृदं அன்பானது
अस्ति यदि இருக்குமாகில்
इह இங்கு
तावत् இப்பொழுது
वस வஸித்தருள்வீராக.

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । अर्चितः सर्वकामैस्त्वं ततो राम गमिष्यसि ॥

राम "ஸ்ரீராம!
त्वं தேவரீர்
भ्रात्रा தம்பியாகிய
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூடவும்
भार्यया தர்மபத்னியான

वैदेह्या अपि च ஜானகிதேவியோடும்
सर्वकामैः ஸர்வபோகங்களாலும்
अर्चितः பூஜிக்கப்பட்டவராய்
ततः அதன்பின்னர்
गमिष्यसि எழுந்தருள்வீராக.

प्रीतियुक्तस्य मे राम ससैन्यः समुहद्रुणः । सत्क्रियां विहितां तावद्गृहाण त्वं मयोद्यताम् ॥

राम "ஸ்ரீராம!
त्वं தேவரீர்
ससैन्यः சையனங்களோடு
समुहद्रुणः நண்பர்களோடு
प्रीतियुक्तस्य வழுവാப்பற்று
கொண்ட

मे என்னிடம்
तावत् இப்பொழுது
मया அடியேனால்
विहितां செய்யப்பட்டும்
उद्यतां சித்தமாயிருக்கும்
सत्क्रियां உபசரணையை
गृहाण ஏற்றுக்கொண்டருள்வீராக.

प्रणयाद्बहुमानाच्च सौहृदेन च राघव । प्रसादयामि प्रेष्योऽहं न खल्वज्ञापयामि ते ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
प्रेष्यः தாஸனாகிய
अहं நான்
प्रणयात् அபிமானத்தாலும்
बहुमानात् च வெகுமானத்தாலும்

सौहृदेन च நட்பினாலும்
प्रसादयामि வேண்டிக்கொள்கின்
ते தேவரீருக்கு [நேன்.
अज्ञापयामि न எடுத்துரைக்கவில்லை.
खलु இது சத்யம்."

एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच विभीषणम् । रक्षसां वानराणां च सर्वेषां चोपशृण्वताम् ॥

एवं
उक्तः
रामः
ततः
रक्षसां
वानराणां च

இங்ஙனம்
விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
ஸ்ரீராமர்
அப்பொழுது
அரக்கர்களும்
வானரர்களும்

सर्वेषां च
उपशृण्वतां
विभीषणं
प्रत्युवाच

யாவரும்
கேட்கையில்
விபீஷணரைப்
பார்த்து
பின்வருமாறு மறுமொழி
புகன்றருவினார்:

पूजितोऽहं त्वया सौम्य साचिव्येन परन्तप । सर्वात्मना च चेष्टाभिः सौहृदेनोत्तमेन च ॥

सौम्य
परन्तप
अहं
त्वया
साचिव्येन

“புண்யசீலனே!
சத்ருஸம்ஹாரக!
நான்
உன்னால்
மந்திராலோசனையா

चेष्टाभिः च
उत्तमेन
सौहृदेन च
सर्वात्मना पूजितः

செயல்களாலும்
சிறந்த
நட்பினாலும்
முற்றும் கௌரவிக்க

ஹம்

ப்பட்டேன்.

न खल्वेतन्न कुर्यां ते वचनं राक्षसेश्वर । तं तु मे भ्रातरं द्रष्टुं भरतं त्वरते मनः ॥ १८ ॥
मां निर्वर्तयितुं योऽसौ चित्रकूटमुपागतः । शिरसा याचतो यस्य वचनं न कृतं मया ॥
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् । गुरुंश्च सुहृदश्चैव पौरांश्च तनयैः सह ॥

राक्षसेश्वर
ते
एतत्
वचनं
कुर्यां न

“ராஷ்ட்ரஸமன்னா!
உனது
இந்த
விண்ணப்பத்தை
கொள்ளமாட்டே
னென்பது

कृतं न
तं
भ्रातरं
भरतं
कौसल्यां च

கொள்ளப்படவில்லை
மோ
அந்த
தம்பியாகிய
பாத்தையும்
கோசலாதேவியை

न खलु
तु
यः
असौ
मां
निर्वर्तयितुं

இல்லவே இல்லை.
ஆயினும்
எந்த
இவன்
என்னை
திரும்ப அழைத்துச்
செல்வதற்கு

सुमित्रां च
यशस्विनीं
कैकेयीं

சுமித்திராதேவியா
செந்திமதியான
கைகேயிதேவியை

चित्रकूटं
उपागतः
शिरसा
याचतः
यस्य
वचनं
मया

சித்திரகூடத்திற்கு
வந்தானோ
முடிதாழ்த்தி
வேண்டிக்கொள்ளும்
எவனது
விண்ணப்பமானது
என்னால்

गुरुं च
सुहृदः एव च
तनयैः सह
पौरान् च

சூசார்யர்களையும்
சுண்பர்களையும்
புத்திரர்களுடன்கூடிய
பட்டணத்து ஜனங்
களையும்
காண
எனது
மனமானது
துடிக்கின்றது.

उपस्थापय मे क्षिप्रं विमानं राक्षसेश्वर । कृतकार्यस्य मे वासः कथंस्विदिह संमतः ॥

राक्षसेश्वर	“ ராக்ஷஸமன்னா !	कृतकार्यस्य	மேற்கொண்ட காரிய
विमानं	விமானத்தை		த்தை முடித்துவிட்ட
क्षिप्रं	விரைவாய்	मे	எனக்கு
मे	எனக்கு	इह	இவ்விடத்தில்
उपस्थापय	அருகில் கொணர்ந்து	वासः	வாஸமானது
	நிறுத்துவாயாக.	कथंस्वित्	எப்படித்தான்
		संमतः	ஸம்மதமாகும்?

अनुजानीहि मां सौम्य पूजितोऽस्मि विभीषण । मन्युर्न खलु कर्तव्यस्त्वरितं त्वाऽनुमानये ॥

सौम्य	“ புண்பா த்மாவே !	मन्युः खलु	கோபமே
विभीषण	விபிஷண !	कर्तव्यः न	கொள்ளத்தக்கதன்று.
पूजितः अस्मि	பூஜிக்கப்பட்டுவிட்ட	त्वा	உன்னிடம்
मां	எனக்கு [டேன்.	स्वरितं	விரைவாக
अनुजानीहि	விடைகொடுப்பாயாக.	अनुमानये	விடைகேட்கின்றேன்.”

राघवस्य तचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो विभीषणः । तं विमानं समादाय तूर्णं प्रतिनिवर्तत ॥
ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैदूर्यमयवेदिकम् । कूटागारैः परिक्षिप्तं सर्वतो रजतप्रभम् ॥ २४ ॥
पाण्डुराभिः पताकाभिर्ध्वजैश्च समलंकृतम् । शोभितं काञ्चनैर्हर्म्यैर्हेमपद्मविभूषितम् ॥ २५ ॥
प्रकीर्णं किङ्किणीजालैर्मुक्तामणिगवाक्षितम् । घण्टाजालैः परिक्षिप्तं सर्वतो मधुरस्वनम् ॥
यन्मेरुशिखिराकारं निर्मितं विश्वकर्मणा । बहुभिर्भूषितं हर्म्यैर्भुक्त्वारजतसन्निभैः ॥ २७ ॥
तलैः स्फाटिकचित्राङ्गैर्वैदूर्यैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैरुपपन्नं महाधनैः ॥ २८ ॥

राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	पाण्डुराभिः	வெளிறிய
विभीषणः	விபிஷணர்	पताकाभिः	நிசான்களாலும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	ध्वजैः च	கொடிகளாலும்
वचः	திருமொழிக்கு	समलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
श्रुत्वा	செவ்சாற்றி		
ततः	அப்பொழுது		
काञ्चनचित्राङ्गं	{ பொன்னுலிழைக்கப் பட்ட உருக்கொண் டதும்	काञ्चनैः	ஸ்வர்ணமய
वैदूर्यमयवेदिकं	வைதூர்யமயமான மேடைகளுந்ததும்	हर्म्यैः	உப்பரிக்கைகளால்
कूटागारैः	மண்டபங்களால்	शोभितं	அழகுற்று விளங்குவதும்
परिक्षिप्तं	நிறைந்ததும்		
सर्वतः	எங்கும்	हेमपद्म- विभूषितं }	பொன்தாமரை மலர் களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதும்
रजतप्रभं	வெள்ளிஒளிகொண்டதும்	किङ्किणीजालैः	சதங்கைச்சரங்களால்
		प्रकीर्णं	நிறைந்ததும்

मुक्तामणि- }
गवाक्षित }

முத்துக்களாலும்
ரத்னங்களாலும்
இழைத்த ஜன்னல்
களுற்றதும்

घण्टाजालैः

மணிவரிசைகளால்

परिक्षितं

நிறைந்து

सर्वतः

எங்கும்

मधुरस्वनं

இனியவோசை
கொண்டதும்

विश्वकर्मणा

விச்வகர்மாவினால்

मेरुशिखराकारं

மேருபர்வதசிகரத்
திற்கொப்பாய்

निर्मितं

செய்யப்பட்டது

यत्

எதுவோ அதாகிற
தும்

मुक्तारजतसन्निभैः

முத்துக்களுக்கும் வெ
ள்ளிக்கும் ஒப்பான

बहुभिः

பல

हयैः

மேன்மடங்களால்

भूपितं

அழகாய் விளங்குவ
தும்

स्फटिकचिवाङ्गैः

படிகக்கற்களமைந்த

तलैः

தரைகளோடும்

महाहस्ताणोपेतैः

சிறந்த விரிப்புகள் விரி
க்கப்பட்டவைகளும்

महाधनैः

விலையுயர்ந்தவைகளும்

वैडूर्यैः च

வைடூர்யமிழைக்கப்
பெற்றவைகளுமான

वरासनैः

சிறந்த ஆஸனங்க
ளோடு

उपरन्नं

கூடியதுமாகிய

तं

அந்த

विमानं

விமானத்தை

समादाय

செலுத்திக்கொண்டு

तूर्णं

விரைவாய்

प्रतिनिवर्तत

திரும்புவந்தார்.

उपस्थितमनाधृष्यं तद्विमानं मनोजवम् । निवेदयित्वा रामाय तस्यौ तत्र विभीषणः ॥

तत्र

அப்பொழுது

विभीषणः

விபீஷணர்

रामाय

ஸ்ரீராமரிடம்

अनाधृष्यं

ஒப்பற்றதும்

मनोजवं

மனோவேகங்கொண்
டதுமாகிய

तत्

அந்த

विमानं

விமானத்தை

उपस्थितं

வந்திருப்பதாய்

निवेदयित्वा

தேரிக்ந்து

तस्यौ

கார்த்தவீரன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20329

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5654

पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ २२५ ॥

वानरसेनासंमाननम्—வானரசேனையை வெகுமதிப்பது (பூஜிப்பது).

उपस्थितुं तु तं दृष्ट्वा पुष्पकं पुष्पभूषितम् । अविदूरस्थितो रामं प्रत्युवाच विभीषणः ॥

अविदूरस्थितः

அருகில் நிற்கும்

विभीषणः

விபீஷணர்

रामं दृष्ट्वा

ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து

तं

அந்த

पुष्पभूषितं

புஷ்பங்களாலலங்கரிக்க
ப்பட்ட

पुष्पकं

புஷ்பகவிமானத்தை

उपस्थितं

வந்துவிட்டதாய்

तु

அப்பொழுது

प्रत्युवाच

விண்ணப்பித்துக்

கொண்டார்.

स तु बद्धाञ्जलिः प्रहो विनीतो राक्षसेश्वरः । अब्रवीच्चरयोपेतः किं करोमीति राघवम् ॥

सः	அந்த	चरया	பாபாப்புடன்
प्रहः	பக்திகொண்டவரும்	उपेतः	கடியவராய்
विनीतः तु	வினயசம்பன்னரு மான	राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னர்	किं करोमि	‘அடியென் செய்கிற
बद्धाञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	इति	என்று [தென்ன]
		अब्रवीत्	வினாவினார்.

तमब्रवीन्महातेजा लक्ष्मणस्योपशृण्वतः । विमृश्य राघवो वाक्यमिदं स्नेहपुरस्कृतम् ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	स्नेहपुरस्कृतं	அன்பு ததும்பிய
विमृश्य	ஆலோசித்து	वाक्यं	சொல்லொன்றை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணர்	इदं	பின்வருமாறு
उपशृण्वतः	கேட்டுக்கொண்டிருக் கையில்	अब्रवीत्	புகன்றருளினார்:

कृतप्रयत्नकर्माणो विभीषण वनौकसः । रत्नैर्यैश्च विविधैर्भूषणैश्चापि पूजय ॥ ४ ॥

विभीषण	“ விபீஷண !	अथैः च	பொருள்களா லும்
कृतप्रयत्नकर्माणः	முடிக்கப்பட்ட அரிய செயல்களுடைய	विविधैः	பலவகை
वनौकसः	வானரர்களை	भूषणैः च अपि	ஆபரணங்களா லும்
रत्नैः	ரத்னங்களா லும்	पूजय	உபசரிப்பாயாக.

सहैभिरजिता लङ्का निर्जिता राक्षसेश्वर । हृष्टैः प्राणभयं त्यक्त्वा संग्रामेष्वनिवर्तिभिः ॥

राक्षसेश्वर	“ ராக்ஷஸமன்ன !	संग्रामेषु	போர்களில்
अजिता	வெல்லப்படாத	अनिवर्तिभिः	புறங்கொடாதவர்களு மான
लङ्का	இலங்கையானது	एभिः सह	இவர்களுடன்கூடி (வானரர்களுடன்)
प्राणभयं	உயிரில் பயத்தையும்	निर्जिता	ஜயிக்கப்பட்டது.
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து		
हृष्टैः	உத்ஸாஹங்கொண்ட வர்களும்		

त इमे कृतकर्माणः पूज्यन्तां सर्वानराः । धनरत्नप्रदानेन कर्षेयां सफलं कुरु ॥ ६ ॥

कृतकर्माणः	“மேற்கொண்ட காரிய ங்களை செய்துமுடித்த	पूज्यन्तां	உபசரிக்கப்பட்டும்.
ते	அந்த	एषां	இவர்களுடைய
इमे	இந்த	कर्म	காரியத்தை
सर्वानराः	எல்லா வானரர்களும்	सफलं	பயன் பெற்றதாய்
धनरत्नप्रदानेन	{ பொருள்களுடைய வும் இரத்தினங்களு டையவும்கொடையால்	कुरु	செய்வாயாக.

एवं सम्मानिताश्चैते मानार्हा मानद त्वया । भविष्यन्ति कृतज्ञेन निर्दृता हरियूथपाः ॥७॥

मानद	“மரியாதையளிப்ப வனே !	கூஜென	செய்நன் றியுணர்ந்தவ
मानार्हा:	வெகுமதிக்குரியர் களான	त्वया	உன்னால் [னாகிய
एते	அந்த	एवं	மேற்கண்டவா று
हरियूथपा: च	வானரசேனை த்தலைவர் களும்	संमानिता:	கௌரவிக்கப்பட்ட வர்களாய்
		निर्दृता:	சந்தோஷங்கொண்ட
		भविष्यन्ति	ஆவார்கள். [வர்களாய்

त्यागिनं संग्रहीतारं सानुक्रोशं यशस्विनम् । सर्वे त्वामवगच्छन्ति ततः संबोधयाम्यहम् ॥

सर्वे	“யாவரும்	यशस्विनं	புகழ்மிக்கவனாயும்
त्वां	உன்னை	अवगच्छन्ति	அறிவார்கள்.
त्यागिनं	கொடையாளியாயும்	ततः	ஆகையால்
संग्रहीतारं	ஆதரிப்பவனாயும்	अहं	நான்
सानुक्रोशं	தையுள்ளவனாயும்	सम्बोधयामि	எடுத்துரைக்கின் றேன்.

हीनं रतिगुणैः सर्वैरभिहन्तारमाहवे । त्यजन्ति नृपतिं सैन्याः संविभास्तं नरेश्वरम् ॥९॥

रतिगुणैः	“மனதைக்களிப்பிக் கும் குணங்கள்	नरेश्वरं	ஜனங்களுக்கதிபதியு
सर्वैः	யாவற்றாலும்	तं	அந்த [மான
हीनं	சூன்யனும்	नृपतिं	மன்னனை
आहवे	போரில்	सैन्याः	ஸையங்கள்
अभिहन्तारं	போரிடுபவனும்	संविभाः	மனம் குன்றியவர் களாய்
		त्यजन्ति	கைவிடுகின்றார்கள்.”

एवमुक्तस्तु रामेण वानरांस्तान्विभीषणः । रत्नाथैः संविभागेन सर्वानेवाभ्यपूजयत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सर्वान् एव	யாவரையும்
एवं	மேற்கண்டவா று	संविभागेन	முறைப்படியாய்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	रत्नाथैः	ரத்னங்களாலும் பொருள்களாலும்
विभीषणः तु	விபீஷணரும்		
तान्	அந்த	अभ्यपूजयत्	பூஜித்தார்.
वानरान्	வானரர்கள்		

ततस्तान्पूजितान्दृष्ट्वा रत्नैरथैश्च यूथपान् । आरूरोह ततो रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ११ ॥

अङ्केनादाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विक्रान्तेन धनुष्मता ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	रत्नैः	ரத்னங்களாலும்
ततः	அப்பொழுது	अथैः च	பொருள்களாலும்
तान्	அந்த	पूजितान्	பூஜிக்கப்பட்டவர் களாய்
यूथपान्	சேனை த்தலைவர்களை		

दृष्ट्वा	கவனித்து	यशस्विनीं	கீர்த்திமதியுமாகிய
ततः	அதன்மேல்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியை
आत्मा	தம்பியும்	अङ्गुल	மடிமீது
विक्रान्तेन	பராக்கிரமசாலியும்	आदाय	கொண்டு
धनुर्मता	வில்லாளியுமாகிய	तत्	அந்த
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணருடன்கூட	अनुत्तमं	சிறந்த
लज्जमानां	லஜ்ஜைகொண்டவ	विमानं	விமானத்தின்மீது
	ளும்	आरुहो	ஏறினார்.

अब्रवीच्च विमानस्थः पूजयन्सर्ववानरान् । सुग्रीवं च महावीर्यं काकुत्स्थः सविभीषणम् ॥

विमानस्थः	விமானத்தில் வீற்றி	सर्ववानरान् च	எல்லா வானார்
काकुत्स्थः	குகூராமர்		களையும்
महावीर्यं	மகாவீர்யவானாகிய	पूजयन्	கொண்டாடியவராய்
सविभीषणं	விபிஷணருடன் கூடிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன்
सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்		றருளினார்.

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वा नरोत्तमाः । अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टं प्रतिगच्छत ॥ १४ ॥

भवद्भिः	“உங்களால்	दानरोत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்
मित्रकार्यं	மித்திரர்களின்	सर्वे	யாவரும்
	கடமையானது	मया	என்னால்
इदं	இப்பொழுது	अनुज्ञाताः	விடைகொடுக்கப்பட்ட
कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட	यथेष्टं	சுகமாய் [டவர்களாய்
	டது.	प्रतिगच्छत	சென்றுவாருங்கள்.

यत्तु कार्यं वयस्येन सुहृदा वा परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवताऽधर्मभीरुणा ॥ १५ ॥

परन्तप	“சத்ருஸம்ஹாரகராகிய	कार्यं	செய்யப்படவேண்டி
	கிய	तत्	அது [யதோ
सुग्रीव	சுகரீவ!	सर्वं तु	எல்லாமும்
वयस्येन	நண்பனால்தானாகட்டும்	अधर्मभीरुणा	அதர்மத்தில் அச்சங்
सुहृदा वा	பக்திகொண்டவனால்	भवता	உன்னால் [கொண்ட
	தானாகட்டும்	कृतम्	செய்து முடிக்கப்பட்ட
यत्	எது		டது.

किष्किन्धां प्रतियाह्याशु स्वसैन्येनाभिसंवृतः ॥ १६ ॥

स्वसैन्येन .	“தனதுசேனையால்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
अभिसंवृतः	சூழப்பட்டவனாய்	आशु	விரைவாய்
		प्रतियाहि	திரும்பிச்செல்வாயாக.

स्वराज्ये वस लङ्कायां मया दत्ते विभीषण । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः सेन्द्रा अपि दिवौकसः ॥

விभीஷண	“விபீஷண!	त्वां	உன்னை
மயா	என்னால்	செந்திரா:	இந்திரனுள்ளிட்ட
दत्ते	கொடுக்கப்பட்ட	दिवौ कसः अपि	தேவர்களும்
स्वराज्ये	சொந்தராஜ்யமான	धर्षयितुं	தகைக்க
लङ्कायां	இலங்கையில்	शक्ताः न	வல்லால்லர்.
वस	வசித்துவருவாயாக.		

अयोध्यां प्रतियास्यामि राजधानीं पितुर्मम । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥

மம	“எனது	अभ्यनुज्ञातुं	விடைகொடுக்க
पितुः	தந்தையாரது	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.
राजधानीं	ராஜதானியாகிய	वः	உங்கள்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு	सर्वान् च	யாவரிடமும்
प्रतियास्यामि	செல்வேன்.	आम त्रयामि	சொல்லிக்கொள்கின் றேன்.”

एवमुक्तास्तु रामेण वानरास्ते महाबलाः । ऊचुः प्राञ्जलयो रामं राक्षसश्च विभीषणः ॥

ராமேண	ஸ்ரீராமரால்	विभीषणः च	விபீஷணரும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாய்
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
ते	அந்த	ऊचुः	{ பின்வருமாறு விண் ணப்பித்துக்கொண் டார்கள் :
महाबलाः	மகாபலசாலிகளான		
वानराः तु	வானரர்களும்		
राक्षसः	அரக்கராகிய		

अयोध्यां गन्तुमिच्छामः सर्वान्नयतु नो भवान् । उद्युक्ता विचरिष्यामो वनानि नगराणि च ॥

अयोध्यां	“அயோத்திக்கு	नयतु	அழைத்துச்செல் வீராக.
गन्तुं	வர	उद्युक्ताः	ஜாக்கிரதைகொண்டவர்
इच्छामः	விரும்புகின்றோம்.	वनानि	காடுகளிலும் [களாய்
भवान्	தேவரீர்	नगराणि च	நகரங்களிலும்
नः	எங்கள்	विचरिष्यामः	சஞ்சரிப்போம்.
सर्वान्	எல்லோரையும்		

दृष्ट्वा त्वामभिषेकार्द्रं कौसल्यामभिवाद्य च । अचिरेणागमिष्यामः स्वान्गृहान्नृपतेः सुत ॥

नृपतेः	“சக்கிரவர்த்தியின்	कौसल्यां	கோசலாதேவியை
सुत	திருக்குமாரரே,	अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்துவிட்டும்
त्वां	தேவரீரை	अचिरेण	சீக்கிரமாகவே
अभिषेकार्द्रं	பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டவராய்	स्वान् गृहान्	எங்களது வீடுகளுக்கு
दृष्ट्वा	தரிசித்துவிட்டும்	आगमिष्यामः	திரும்பிச்செல்வோம்.”

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा वानरैः सविभीषणैः । अब्रवीद्राघवः श्रीमान्ससुग्रीवविभीषणान् ॥

सविभीषणैः	விபீஷணருள்ளிட்ட	तु	அப்பொழுது
वानरैः	வானரர்களால்	ससुग्रीवः	ஸுகீவனுடனும்
एवं	மேற்கண்டவராய்	विभीषणान्	விபீஷணருடனும்
उक्तः	விக்ஞாபிக்கப்பட்ட		கூடவிருக்கும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும் [வரும்]		அவர்களைப்பார்த்து
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமாகிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
राघवः	ஸ்ரீராமர்		ழிந்தருளினார் :

प्रियात्प्रियतरं लब्धं यदहं ससुहृज्जनः । सर्वैर्भवद्भिः सहितः प्रीतिं लप्स्ये पुरीं गतः ॥

अहं	“நான்	प्रीतिं	சந்துஷ்டியை
भवद्भिः	உங்கள்	लप्स्ये	அடைவேன்.
सर्वैः सहितः	யாவரோடும்கூடி	यत्	என்ற இக்காரணத்
ससुहृज्जनः	நண்பர் வாக்கத்து		தால்
	டன் கூடியவனாய்	प्रियात्	ஆனந்தத்திலும்
पुरीं	நகருக்கு	प्रियतरं	மிக்க ஆனந்தமானது
गतः	சென்று	लब्धम्	அடையப்பட்டது.

क्षिप्रमारोह सुग्रीव विमानं वानरैः सह । त्वमध्यारोह सामात्यो राक्षसेन्द्र विभीषण ॥

सुग्रीव	“சுகீவ,	राक्षसेन्द्र	அரக்கமன்னனாகிய
वानरैः सह	வானரர்களுடன்கூட	विभीषण	விபீஷண !
क्षिप्रं	விரைவாய்	सामात्यः	மந்திரிமார்களுடன்
विमानं	விமானத்தில்	त्वं	நீயும் [கூட
आरोह	ஏறுவாயாக.	अध्यारोह	ஏறுவாயாக.”

ततस्तत्पुष्पकं दिव्यं सुग्रीवः सह सेनया । अध्यारोहत्स्वरञ्छीघ्रं सामात्यश्च विभीषणः ॥

ततः	அப்பொழுது	अध्यारोहन्	ஏறிக்கொண்டான்.
सुग्रीवः	சுகீவன்	सामात्यः	மந்திரிமார்களுடன்
सेनया सह	சேனையுடன்கூட		கூட
शीघ्रं	விரைவாய்	विभीषणः	விபீஷணரும்
तत्	அந்த	त्वरन्	தூரிதராய்
दिव्यं	உத்தமமான	च	அவ்விதமே ஏறிக்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்		கொண்டார்.

तेष्वारूढेषु सर्वेषु कौवेरं परमासनम् । राघवेणाभ्यनुज्ञातमुत्पपात विहायसम् ॥ १६ ॥

तेषु	அவர்கள்	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
सर्वेषु	யாவரும்	अभ्यनुज्ञातं	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
आरूढेषु	ஏறிக்கொண்டவள்		தாய்
कौवेरं	குபேரரது [வில்]	विहायसं	ஆகாயத்தில்
परमासनं	விமானமானது	उत्पपात	கிளம்பிற்று.

ययौ तेन विमानेन हंसयुक्तेन भास्वता । प्रहृष्टश्च प्रतीतश्च बभौ रामः कुबेरवत् ॥ १७ ॥

ராமः ஸ்ரீராமர்
 ஹ்ஸயுக்தேன அன்னப்பறவைகளு
 டன்கூடியதும்
 பாஸ்வதா பிரகாசிக்கின்றது
 தேன அந்த [மான
 விமானேன விமானத்திலேறிக்
 கொண்டு

ययौ சென்றார்.
 कुबेरवत् குபேரன்போலவே
 प्रहृष्टः च ஆனந்தங்கொண்ட
 வராயும்
 प्रतीतः च கொண்டாடப்பட்ட
 வராயும்
 बभौ விளங்கினார்.

ते सर्वे वानरा हृष्टा राक्षसाश्च महाबलाः । यथासुखमसंवाधं दिव्ये तस्मिन्नुपाविशन् ॥

ஹ்ஸா: உத்ஸாஹங்கொண்ட
 வர்களும்
 மஹாபலா: மகாபலசாலிகளுமான
 வானரா: வானரர்களும்
 ராக்ஷசா: அரக்கர்களான
 தே அவர்கள்
 சர்வே ச யாவரும்

दिव्ये தெய்வத்தன்மை
 வாய்ந்த
 तस्मिन् அதில் (விமானத்தில்)
 यथासुखं சுகமாயும்
 असंवाधं வருத்தமில்லாமலும்
 उपाविशन् உட்கார்ந்திருந்தார்
 கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20357

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5682

षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ १२६ ॥

सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम्—சீதாதேவிக்கு அந்தந்த தெசங்களை காண்பிப்பது.

अनुज्ञातं तु रामेण तद्विमानमनुत्तमम् । उत्पपात महामेघः श्वसनेनोद्धतो यथा ॥ १ ॥

து அப்பொழுது
 ராமே ஸ்ரீராமரால்
 அனுஜாத் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 தத் அந்த
 அனுத்தம் மிக உத்தமமான
 விமானம் விமானமானது

महामेघः பெரும் மேகமானது
 श्वसने காற்றால்
 उद्धतः எவப்பட்டு
 यथा எவ்வண்ணமோ
 उत्पपात அவ்வண்ணமே
 உபபா பறந்துசென்
 றது.

पातयित्वा ततश्चक्षुः सर्वतो रघुनन्दनः । अब्रवीन्मैथिलीं सीतां रामः शशिनिभाननाम् ॥

ரஹுநந்ந: ராகுசூலதிலகராகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 தத: அப்பொழுது
 சர்வத: நாற்புறமும்
 சக்ஷு: பார்வையை
 பாதயிதவா செலுத்தி

शशिनिभाननां { சத்தினையொத்த முக
 மண்டலம் படைக்கப்
 பெற்றவளும்
 मैथिलीं ஜனகர் திருமகளுமா
 கிய
 सीतां லீதாதேவியைப்
 பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

कैलासशिखराकारे त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । लङ्कामीक्षस्व वैदेहि निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

वैदेहि	“ஜானகி!	स्थितां	இருக்கின்றதும்
कैलासशिखराकारे	கைலாஸசிகரத்தை	विश्वकर्मणा	விச்வகர்மாவால்
	யொத்த	निर्मितां	சிருஷ்டிக்கப்பட்டது
त्रिकूटशिखरे	திரிகூடபர்வதத்தின்	लङ्कां	இலங்கையை [மான
	சிகரத்தில்	ईक्षस्व	பார்ப்பாய்.

एतदायोधनं पश्य मांसशोणितकर्दमम् । हरीणां राक्षसानां च सीते विशसनं महत् ॥४॥

सीते	“சீதாய்!	महत्	பெரும்
मांसशोणितकर्दमं	{ மாம்சத்தாலும் ரத் தத்தாலும் சேருகிய தும்	विशसनं	கொலையுற்றதுமாகிய
हरीणां	வானரர்களுடையவும்	एतत्	இந்த
राक्षसानां च	அரக்கர்களுடையவும்	आयोधनं	போர்க்களத்தை
		पश्य	பாராய்.

अत्र दत्तवरः शेते प्रमाथी राक्षसेश्वरः । तव हेतोर्विशालाक्षि रावणो निहतो मया ॥५॥

विशालाक्षि	“தடங்கண்ணாய்!	रावणः	ராவணன்
अव	இவ்விடத்தில்	तव हेतोः	உனது காரணமாய்
राक्षसेश्वरः	அரக்கர்மன்னனும்	मया	என்னால்
दत्तवरः	வரங்கள் பெற்றவனும்	निहतः	கொல்லப்பட்ட
प्रमाथी	ஹிம்ஸகனுமான	शेते	சாய்ந்துகிடக்கின்றான்.

कुम्भकर्णोऽत्र निहतः प्रहस्तश्च निशाचरः । धूम्राक्षश्चात्र निहतो वानरेण हनूमता ॥६॥

अव	“இவ்விடத்தில்	अत्र च	இவ்விடத்தில்தான்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वानरेण	வானரராகிய
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	हनूमता	ஹனுமாரால்
निशाचरः	அரக்கனாகிய	धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தனும்	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
च	அவ்விதமே கொல்லப் பட்டான்.		

विद्युन्माली हतश्चात्र सुषेणेन महात्मना

॥ ७ ॥

अव च	“இவ்விடத்தில்தான்	महात्मना	மகா ஆற்றல்கொண்ட
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலியென்	सुषेणेन	ஸுஷேணனால்
	பவன்	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

लक्ष्मणेनेन्द्रजिच्च त्र रावणिर्निहतो रणे । अङ्गदेनात्र निहतो विकटो नाम राक्षसः ॥८॥

अत्र च	இவ்விடத்தில்தான்	अव	இவ்விடத்தில்
रणे	போரில்	अङ्गदेन	அங்கதனால்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	विकटः नाम	விகடன் என்ற
रावणिः	ராவணனது புதல்வ	राक्षसः	அரக்கன்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து [னாகிய	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.		

विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरौ । अकम्पनश्च निहतो बलिनोऽन्ये च राक्षसाः ॥९॥
त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च राक्षसप्रवरानुभौ ॥ १० ॥

दुर्धर्षः	“வெல்லற்கரிய	अतिकायः च	அதிகாயனும்
विरूपाक्षः च	விரூபாக்கனும்	देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும் நராதகனும்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.		
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும் மகோதரனும்	राक्षसप्रवरौ	ராக்கூஸோத்தமர் களாகிய
अकम्पनः च	அகம்பனனும்	उभौ	இரு
अन्ये	மற்றும்	युद्धोन्मत्तः च	யுத்தோன்மத்தனும்
बलिनः	பலசாலிகளான	मत्तः च	மத்தனும்
राक्षसाः	அரக்கர்களாகிய	च	அப்படியே இங்கு
त्रिशिराः च	த்ரிசிரஸும்		கொல்லப்பட்டார்கள்.

मकराक्षश्च दुर्धर्षो मया युधि निपातिः । यज्ञशत्रुर्व्रह्मशत्रुः शोणिताक्षश्च वीर्यवान् ॥११॥

युधि	“போரில்	यज्ञशत्रुः	யக்ஞசத்ருவும்
मया	என்னால்	ब्रह्मशत्रुः	பிரம்மசத்ருவும்
दुर्धर्षः	வெல்லற்கரிய	वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
मकराक्षः च	மகராக்கனும்	शोणिताक्षः	சோணிதாக்கனும்
निपातिः	கொல்லப்பட்டான்.	च	அப்படியே கொல்லப் பட்டார்கள்.

यूपाक्षश्च प्रजङ्घश्च निहतौ तु महाहवे । विद्युज्जिह्वोऽत्र निहतो राक्षसो भीमदर्शनः ॥१२॥

अत्र तु	“இவ்விடத்தில்தான்	भीमदर्शनः	பயங்கரத் தோற்ற முடைய
यूपाक्षः च	யூபாக்கனும்		
प्रजङ्घः च	பிரஜங்கனும்	राक्षसः	அரக்கனாகிய
महाहवे	பெரும் போரில்	विद्युज्जिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
निहतौ	கொல்லப்பட்டார்கள்.	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

निकुम्भश्चैव कुम्भश्च कुम्भकर्णात्मजो बली । वज्रदंष्ट्रश्च दंष्ट्रश्च बहवो राक्षसा हताः ॥१३॥

कुम्भकर्णात्मजः	“கும்பகர்ணன் புதல் வனாகிய	वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ப்ட்ரனும்
		दंष्ट्रः	தம்ப்ட்ரனும் ஆகிய
बली	பலசாலியான	बहवः	பல
निकुम्भः च	நிகும்பனும்	राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்
कुम्भः च	கும்பனும்	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

अत्र मण्डोदरी नाम भार्या तं पर्यदेवयत् । सपत्नीनां सहस्रेण सास्रेण परिवारिता ॥१४॥

अत्र	“இங்கு	सपत्नीनां	சக்களத்திகளின்
भार्या	மனைவியான	सहस्रेण	ஆயிரத்தவரால்
मण्डोदरी नाम	மண்டோதரி	परिवारिता	சூழப்பட்டவளாய்
	என்பவள்	तं	ராவணனைக்குறித்து
सास्रेण	கண்ணீர்கொண்ட	पर्यदेव यत्	புலம்பியழுதாள்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं समुद्रस्य वरानने । यत्र सागरमुत्तीर्य तां रात्रिमुषिता वयम् ॥१५॥

वरानने	“சந்திரீ !	वयं	நாங்கள்
एतत्	இதோ	सागरं	சமுத்திரத்தை
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்	उत्तीर्य	தாண்டி
तीर्थं	கரை	तां	அந்த
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	रात्रि	ராத்திரியை
यत्र तु	எதுவோ அதில்தான்	उषिता:	கழித்தோம்.

एष सेतुर्मया बद्धः सागरे सलिलार्णवे । तव हेतोर्विशालाक्षि नलसेतुः सुदुष्करः ॥१६॥

विशालाक्षि	“கடங்கண்ணாய்!	नलसेतुः	நளசேதுவென்ற
तव हेतोः	உனதுகாரணமாய்	एषः	இந்த
सलिलार्णवे	நீர்நிறைந்த	सेतुः	அணையானது
सागरे	சமுத்திரத்தில்	मया	என்னால்
सुदुष्करः	கட்டுவதற்கரிய	बद्धः	கட்டப்பட்டது.

पश्य सागरमक्षोभ्यं वैदेहि वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं शङ्खशुक्तिनिषेवितम् ॥१७॥

वैदेहि	“ஜானகி!	अभिगर्जन्तं	முழங்குவதும்
अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாததும்	शङ्खशुक्ति-)	சங்குகளாலும் முத்
वरुणालयं	வருணனுக்கிரிப்பிட	निषेवितं	துச்சிப்பிகளாலும்
	மானதும்		நிறைந்ததுமான
अपारं	கரையில்லாததும்	सागरं	சமுத்திரத்தை
		पश्य	பாராய்.

हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं काञ्चनं पश्य मैथिलि । विश्रमार्थं हनुमतो भित्त्वा सागरमुत्थितम् ॥

मैथिलि	“ஜானகி!	उत्थितं	வெளிவந்த
हनुमतः	ஹனுமாருக்கு	काञ्चनं	பொன்மயமான
विश्रमार्थं	களைப்பாறுவதற்காக	हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं	மைனாகமலைச்சிரேஷ்ட
सागरं	சமுத்திரத்தை		டத்தை
भित्त्वा	பிளந்துகொண்டு	पश्य	பாராய்.

एतत्कुक्षौ समुद्रस्य स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ १९ ॥

समुद्रस्य	“சமுத்திரத்தின்	एतत्	இது
कुक्षौ	நடுவில்	स्कन्धावारनिवेशनम्	சேனைக்கூட்டங்கள்
			தங்குமிடம்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं सागरस्य महात्मनः । सेतुबन्ध इति ख्यातं त्रैलोक्येनाभिपूजितम् ॥

शुभं पवित्रं परमं महापातकनाशनम्	॥ २० ॥		
सेतुबन्धः इति	“ஸேதுபந்தம் என்று	अभिपूजितं	கொண்டாடப்பட்ட
ख्यातं	பிரசித்தமானதும்	शुभं	நலந்தருவதும் [தும்
त्रैलोक्येन	மூவுலகத்தாலும்	परमं	பரம

पवित्रं	பாவனமானதும்	सारस्य	சமுத்திரத்தின்
महापातकनाशनं	பெரும் பாதகங்களை	तीर्थं	கரையானது
	ஒழிக்கவல்லதுமான	एतत् तु	இதோ
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	दृश्यते	காணப்படுகின்றது.

अत्र पूर्वं महादेवः प्रसादमकरोत्प्रभुः

॥ २१ ॥

अत्र	“இவ்விடத்தில்	महादेवः	சிவபெருமான்
पूर्वं	முன்பு	प्रसादं अकरोत्	அனுக்கிரகித்தார்.
प्रभुः	சர்வசக்தராகிய		

अत्र राक्षसराजोऽयमाजगाम विभीषणः

॥ २२ ॥

अत्र	“இங்கு	विभीषणः	விபீஷணன்
अयं	இந்த	अजगाम	வந்தான்.
राक्षसराजः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய		

एषा सा दृश्यते सीते किष्किन्धा चित्रकानना । सुग्रीवस्य पुरी रम्या यत्र वाली मया हतः॥

सीते	“சீதாய்!	एषा	இந்த
यत्	எங்கு	सुग्रीवस्य	சுகீவனது
मया	என்னால்	रम्या पुरी	அழகிய நகரான
वाली	வாலி	चित्रकानना	அழகியசோலைகளுற்ற
हतः	கொல்லப்பட்டானோ	किष्किन्धा	கிஷ்கிந்தை
सा	அந்த	दृश्यते	காணப்படுகிறது.”

अथ दृष्ट्वा पुरीं सीता किष्किन्धां वालिपालिताम् । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं रामं प्रणयसाध्वसा ॥

अथ	அப்பொழுது	प्रणयसाध्वसा	அன்புடன் அச்சன்
सीता	சீதாதேவி		கொண்டவளாய்
वालिपालितां	வாலியால் பரிபாலிக்	रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா [கப்பட்ட	प्रश्रितं	வணக்கமாய்
पुरीं	நகரை	वाक्यं	சொல்லொன்றை
दृष्ट्वा	பார்த்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தாள்.

सुग्रीवप्रियभार्याभिस्ताराप्रमुखतो नृप । अन्येषां वानरेन्द्राणां स्त्रीभिः परिवृता बहम् ॥

गन्तुमिच्छे सहायोध्यां राजधानीं त्वयाऽनघ ॥ २५ ॥

अनघ	“களங்கமற்ற	स्त्रीभिः	பணிகளாலும்
नृप	சக்கிரவர்த்தியாரே!	परिवृता हि	குழப்பட்டவளாகவே
अहं	நான்	त्वया सह	தேவரிடன்கூட
ताराप्रमुखतः	தாரைமுதலான	राजधानीं	ராஜகானியாகிய
सुग्रीवप्रियभार्याभिः	சுகீவரது பிரிய	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
	பணிகளாலும்	गन्तुं	செல்ல
अयेषां	மற்றுமுள்ள	रच्छे	விரும்புகின்றேன்.”
वानरेन्द्राणां	வானரேந்திரர்களின்		

एवमुक्तोऽथ वैदेह्या राघवः प्रत्युवाच ताम् । एवमस्तिवति किष्किन्यां प्राप्य संस्थाप्य राघवः॥
विमानं प्रेक्ष्य सुग्रीवं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २६ ॥

अथ अப்பொழுது
वैदेह्या சீதாதேவியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்ட
राघवः ஸ்ரீராமர்
तां அவளைப்பார்த்து
एवं ‘அப்படியே
अस्तु ஆகட்டும்’
इति என்று
प्रत्युवाच பதிலுரைத்தார்.

राघवः ஸ்ரீராமர்
किष्किन्यां கிஷ்கிந்தைக்கு
प्राप्य வந்து
विमानं விமானத்தை
संस्थाप्य நிறுத்தி
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
प्रेक्ष्य பார்த்து
एतत् பின்வரும்
वाक्यं சொல்லை
उवाच ह மொழிந்தார்:

ब्रूहि वानरशार्दूल सर्वान्वानरपुङ्गवान् । स्वदारसहिताः सर्वे ह्ययोध्यां यान्तु सीतया ॥

वानरशार्दूल “வானரோத்தம!
सर्वान् எல்லா
वानरपुङ्गवान् வானரோத்தமர்களை
 யும்
ब्रूहि பின்வருமாறு ஆக்ஞா
 பிப்பாய்.

सर्वे हि யாவரும்
स्वदारसहिताः தனது பத்னிகளுடன்
 கூடினவர்களாய்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
सीतया சீதையுடன்
यान्तु புறப்பட்டுவாட்டும்.

तथा त्वमपि सर्वाभिः स्त्रीभिः सह महाबल । अयोध्यां याहि सीतायाः काम एष प्रपूर्यताम्॥

अभित्वरस्व सुग्रीव गच्छामः प्लवगेश्वर ॥ २८ ॥

महाबल “மகாபலசாலியே!
तथा அவ்வண்ணமே
त्वं अपि நீயும்
सर्वाभिः எல்லா
स्त्रीभिः மனைவிகளுடன்
सह கூட
अयोध्यां அயோத்திக்கு
याहि புறப்படுவாயாக.
सीतायाः சீதையின்

एषः இந்த
कामः மனோரதம்
प्रपूर्यतां பூர்த்திசெய்யப்பட்ட
 டும்.
प्लवगेश्वर வானரமன்னனாகிய
सुग्रीव சுக்ரீவ!
अभित्वरस्व துரிதப்படுத்துவா
 யாக.
गच्छामः புறப்படுவோம்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणामिततेजसा । वानराधिपतिः श्रीमांस्तैश्च सर्वैः समावृतः ॥

प्रविश्यान्तःपुरं शीघ्रं तारामुद्रीक्ष्य सोऽब्रवीत् ॥ २९ ॥

अमिततेजसा ஒப்பிலா மகிமை
 கொண்ட
रामेण ஸ்ரீராமரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டவனும்

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
वानराधिपतिः வானரமன்னனுமாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
तु அப்பொழுது
तैः அவர்கள்

सर्वैः च யாவராலும்
 समावृतः சூழப்பட்டவனாய்
 शीघ्रं விரைவாய்
 अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
 प्रविश्य சென்று

तारां தாரையை
 उद्दिश्य பார்த்து
 सः அவன்
 ब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தான்:

प्रिये त्वं सह नारीभिर्वानराणां महात्मनाम् । राघवेणाभ्यनुज्ञाता मैथिलीप्रियकाम्यया ॥

प्रिये “காதலி!
 महात्मनां மகா ஆற்றல்கொண்ட
 वानराणां வானரர்களின்
 नारीभिः सह மனைவிமார்களுடன்
 கூட

त्वं நீ
 मैथिलीप्रिय- ஜானகியின் மனோரத
 काम्यया கதை நிறைவேற்ற
 விருப்பத்தால்
 राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 अभ्यनुज्ञाता ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டாய்.

त्वर त्वमभिगच्छामो गृह्य वानरयोषितः । अयोध्यां दर्शयिष्यामः सर्वा दशरथस्त्रियः ॥

त्वं “நீ
 त्वर துரிதப்படுவாயாக.
 वानरयोषितः வானரஸ்த்ரீகளை
 गृह्य அழைத்துக்கொண்டு
 अयोध्यां அயோத்திக்கு

अभिगच्छामः செல்வோம்.
 दशरथस्त्रियः தசரதரின் மனைவி
 மார்கள்
 सर्वाः யாவரையும்
 दर्शयिष्यामः தரிசிப்போம்.”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा तारा सर्वाङ्गशोभना । आहूय चाब्रवीत्सर्वा वानराणां तु योषितः ॥

सर्वाङ्गशोभना சர்வாங்கசுந்தரியான
 तारा தாரை
 सुग्रीवस्य சுகரீவனது
 वचः மொழியை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
 तु அப்பொழுது

वानराणां வானரர்களுடைய
 योषितः மனைவிமார்கள்
 सर्वाः च யாவரையும்
 आहूय அழைத்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு புகள்
 முள் :

सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता गन्तुं सर्वैश्च वानरैः । मम चापि प्रियं कार्यमयोध्यादर्शनेन च ॥३३॥
 प्रवेशं चापि रामस्य पौरजानपदैः सह । विभूतिं चैव सर्वासां स्त्रीणां दशरथस्य च ॥

अयोध्यादर्शनेन “ அயோத்தியின்
 தரிசனத்தோடு

दशरथस्य தசரதரின்
 स्त्रीणां மனைவிமார்கள்
 सर्वासां எல்லாருடைய
 विभूतिं च एव பெருமைக்காகவும்

पौरजानपदैः सह { நகரஜனங்களோடும்
 தேசஜனங்களோடும்
 கூட

रामस्य ஸ்ரீராமது
 प्रवेशं अपि च பிரவேசத்திற்காகவும்

वानरैः வானரர்கள்
 सर्वैः च யாவரோடும்
 च च கருணமே
 गन्तुं செல்ல
 सुग्रीवेण சுகரீவரால்
 अभ्यनुज्ञाताः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்
 கள்.

मम எனது
 प्रियं अपि च இஷ்டமாகவும்
 कार्यम् செய்யப்படவேண்டிய
 யது.”

तारया चाभ्यनुज्ञाताः सर्वा वानरयोषितः । नेपथ्यं विधिपूर्वेण कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥
अध्यारोहन्विमानं तत्सीतादर्शनकाङ्क्षया । दृष्ट्वा सीतां ततः सर्वा विस्मिता वाग्भिरीडिरे ॥

तारया	தாரையால்
अभ्यनुज्ञाताः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
वानर योषितः	வானரஸ்த்ரீகள்
सर्वाः च	யாவரும்
नेपथ्यं	அலங்காரத்தையும்
विधिपूर्वेण	முறைப்படி
प्रदक्षिणं	நமஸ்காரத்தையும்
कृत्वा अपि च	செய்துவிட்டும்
सीतादर्शनकाङ्क्षया	வீதாதேவியைக்காண ஆவலுடன்

तत् विमानं	அந்த விமானத்தில்
अध्यारोहन्	ஏறினார்கள்.
ततः	அங்கு
सर्वाः	யாவரும்
सीतां	வீதாதேவியை
दृष्ट्वा	தரிசித்து
विस्मिताः	ஆச்சர்யங்கொண்ட வர்களாய்
वाग्भिः	மொழிகள் கொண்டு
ईडिरे	துதித்தனர்.

ताभिः सहोत्थितं शीघ्रं विमानं प्रेक्ष्य राघवः । ऋश्यमूकसमीपे तु वैदेहीं पुनरब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்
विमानं	விமானத்தை
ताभिः सह	அவர்களுடன்கூட
शीघ्रं	விரைவாய்
उत्थितं	உயரக்கிளம்பியதாய்
प्रेक्ष्य	கவனித்து

तु	அப்பொழுது
ऋश्यमूकसमीपे	ரிச்யமூக சமீபத்தில்
वैदेहीं	ஜானகிதேவியைப்
पुनः	மீளவும் [பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ ழிந்தார் :

दृश्यतेऽसौ महान्सीते सविद्युदिव तोयदः । ऋश्यमूको गिरिश्रेष्ठः काञ्चनैर्धातुंभिर्वृतः ॥

सीते	“வீதாய்!
महान्	பெரிதும்
काञ्चनैः	பொன்
धातुभिः	தாதுக்களால்
वृतः	நிறைந்ததுமான
असौ	இந்த
ऋश्यमूकः	ரிச்யமூக

गिरिश्रेष्ठः	பர்வதோத்தமமா னது
सविद्युत्	மின்னல்களுடன் கூடிய
तोयदः इव	மேகம் எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
दृश्यो	காணப்படுகிறது.

अत्राहं वानरेन्द्रेण सूर्यावेण समागतः । समयश्च कृतः सीते वधार्थं वालिनो मया ॥

सीते	“வீதாய்!
अहं	இவ்விடத்தில்
अहं	நான்
वानरेन्द्रेण	வானரமன்னனாகிய
सूर्यावेण	சூர்யாவோடு
समागतः	நட்புற்றேன்.

मया	என்னால்
वालिनः	வாலியினது
वधार्थं	வதைக்காக
समयः च	பிரதிக்கூடியும்
कृतः	செய்யப்பட்டது.

एषा सा दृश्यते पम्पा नलिनी चित्रकानना । त्वया विहीनो यत्राहं विललाप सुदुःखितः॥

யல்
அஃ
त्वया विहीनः
सुदुःखितः
विललाप

“எதில்
நான்
உன்னையப்பிரிந்து
மிக்கத் துயரம் மேலி
ட்டவனாய்
புலம்பிக்கதறினேனோ

सा
चित्रकानना
पम्पा
नलिनी
एषा
दृश्यते

அந்த
அழகியசோலைகளுற்ற
பம்பா
ஸாஸ்
இதோ
காணப்படுகிறது.

अस्यास्तीरे मया दृष्टा शबरी धर्मचारिणी । अत्र योजनबाहुश्च कवन्धो निहतो मया ॥

अस्याः
तीरे
मया
धर्मचारिणी
शबरी
दृष्टा

“இதனது
கரையில்
என்னால்
தர்மவழையாகும்
சபரீ
காணப்பட்டாள்.

अत्र च
योजनबाहुः
कवन्धः
मया
निहतः

இவ்விடத்தில்தான்
எட்டு மைல் நீண்ட
கைகள் கொண்ட
கபந்தன்
என்னால்
கொல்லப்பட்டான்.

दृश्यते च जनस्थाने सीते श्रीमान्वनस्पतिः । यत्र युद्धं महद्दृत्तं तव हेतोर्विलासिनि ॥
रावणस्य नृशंसस्य जटायोश्च महात्मनः ॥ ४२ ॥

विलासिनि
सीते
तव हेतोः
यत्र
नृशंसस्य
रावणस्य च
महात्मनः

“சந்தரீ!
வீதாய்!
உனது நிமித்தமாய்
எவ்விடத்தில்
கொடியனாகிய
ராவணனுக்கும்
மகாத்மாவாகிய

जटायोः च
महत् युद्धं
वृत्तं
जनस्थाने
श्रीमान्
वनस्पतिः
दृश्यते

ஜடாயுவுக்கும்
பெரும் போரானது
விகழ்ந்ததோ அந்த
ஜனஸ்தானத்தில்
கிர்த்திபெற்ற
விருக்ஷமானது
காணப்படுகிறது.

खरश्च निहतो यत्र दूषणश्च निपातितः । त्रिशिराश्च महावीर्यो मया बाणैरजिह्मगैः ॥
एतत्तदाश्रमपदमस्माकं वरवर्णिनि ॥ ४३ ॥

वरवर्णिनि
यत्र
मया
अजिह्मगैः
बाणैः
खरः च
निहतः
दूषणः च

“உத்தமியே!
எங்கு
என்னால்
குறிதப்பாது
பாயவல்ல
பாணங்களால்
கரணும்
கொல்லப்பட்டானோ
தூஷணனும்

निपातितः
महावीर्यः
त्रिशिराः
च
तत्
अस्माकं
आश्रमपदं
एतत्

விழ்த்தப்பட்டானோ
மகாவீர்யசாலியாகிய
த்ரிசிரஸும்
அப்படியே கொல்லப்
பட்டானோ
அந்த
நமது
ஆசிரமஸ்தானம்
இது.

पर्णशाला तथा चित्रा दृश्यते शुभदर्शना । यत्र त्वं राक्षसेन्द्रेण रावणेन हता बलात् ॥

யல	“எங்கு	தथा	அப்படிப்பட்ட
த்வ்	நீ	चित्रा	அழகியதும்
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸமன்னனாகிய	शुभदर्शना	மங்களமானதோற்ற
रावणेन	ராவணனால்		முற்றதுமான
बलात्	பலாத்காரமாய்	पर्णशाला	பர்ணசாலை
हता	அபகரிக்கப்பட்டனை	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
	யோ		

एषा गोदावरी रम्या प्रसन्नसलिला शिवा । अगस्त्यस्याश्रमो ह्येष दृश्यते पश्य मैथिलि ॥

एषा	“இது	मैथिलि	ஜானகி!
रम्या	அழகியதும்	एषः	இதோ
प्रसन्नसलिला	தெளிந்த ஜலமுற்ற	अगस्त्यस्य	அகஸ்தியரது
	தும்	आश्रमः हि	ஆசிரமமும்
शिवा	பாவனமானதுமான	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
गोदावरी	கோதாவரீந்தி.	पश्य	பாராய்!

दीप्तश्चैवाश्रमो ह्येष सुतीक्ष्णस्य महात्मनः

॥ ४६ ॥

महात्मनः	“மகாத்மாவாகிய	आश्रमः एव च	ஆசிரமமும்
सुतीक्ष्णस्य	சுதீக்ஷ்ணரது	एषः हि	இதோதான் இருக்கிறது.
दीप्तः	ஜ்வலிக்கும்		

वैदेहि दृश्यते चात्र शरभङ्गाश्रमो महान् । उपयातः सहस्राक्षो यत्र शक्रः पुरन्दरः ॥

वैदेहि	“ஜானகி!	शक्रः	இந்திரர்
यल	எங்கு	उपयातः	எழுந்தருளினாரோ
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்களுற்ற	महान्	உத்தமமான [அந்த
	வரும்	शरभङ्गाश्रमः	சரபங்காசிரமமானது
पुरन्दरः च	சத்ருநகரங்களையழிப்	अल	இவ்விடத்தில்
	பவருமான	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अस्मिन्देशे महाकायो विरायो निहतो मया ॥ ४८ ॥

अस्मिन्	“இந்த	विराधः	விராதன்
देशे	இடத்தில்	मया	என்னால்
महाकायः	பேருடல்கொண்ட	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
	வனான		

एते हि तापसावासो दृश्यन्ते तनुमध्यमे । अत्रिः कुलपतिर्यत्र सूर्यवैश्वानरप्रभः ॥

अत्र सीते त्वया दृष्टा तापसी धर्मचारिणी ॥ ४९ ॥

तनुमध्यमे	“நுண்ணிடையாய்!	तापसावासः	முனிவர்களின் ஆசிர
सीते	வீதாய்!		மங்கள்
एते	இதோ	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

சூரியவீசுவானரபரம:	{ சூரியனையும் அக்னி யையும் நிகர்த்த ஒளிகொண்ட	असु हि	இவ்விடத்தில்தான்
कुलपति:	குலபதியாகிய	त्वया	உன்னால்
अलि:	அத்ரிமுனிவர்	धर्मचारिणी	தர்மஷ்டையாகும்
यत्न	எங்கிருக்கின்றாரோ	तापसी	முனிவர் மனைவி
	அந்த		(அனுஸூயாதேவி)
		दृष्टा	தரிசிக்கப்பட்டாள்.

असौ सुतनु शैलेन्द्रश्चित्कूटः प्रकाशते । यत्र मां कैकयीपुत्रः प्रसादयितुमागतः ॥५०॥

सुतनु	“ சுந்தரீ !	चित्कूटः	சித்திரகூட
यत्न	எங்கு	शैलेन्द्रः	பர்வதச்சீரேஷ்டம்
कैकयीपुत्रः	பரதன்	असौ	இதோ
मां	என்னை	प्रकाशते	விளங்குகிறது.
प्रसादयितुं	பிரார்த்திக்க		
आगतः	வந்தானோ அந்த		

एषा सा यमुना दूरादृश्यते चित्रकानना ॥ ५१ ॥

सा	“ அந்த	यमुना	யமுனையானது
एषा	இந்த	दूरात्	தூரத்தில்
चित्रकानना	அழகியசோலைகளுற்ற	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

भरद्वाजाश्रमो यत्र श्रीमानेष प्रकाशते ॥ ५२ ॥

यत्न	“ எதுவோ அதில்	भरद्वाजाश्रमः	பரத்வாஜமுனிவரது
एषः	இதோ		ஆசிரமம்
श्रीमान्	மகிமை மிக்க	प्रकाशते	விளங்குகிறது.

एषा त्रिपथगा गङ्गा दृश्यते वरवर्णिनि । नानाद्विजगणाकीर्णा संप्रपुष्पितकानना ॥५३॥

वरवर्णिनि	“ சுந்தரீ !	संप्रपुष्पितकानना	செங்கு பூக்க சோலை
त्रिपथगा	முவ்வழியாய்		களுற்றதுமான
	செல்வதும்	गङ्गा	கங்காநதி
नानाद्विजगणाकीर्णा	பல பறவைக் கூட்டங்	एषा	இதோ
	கள் நிறைந்ததும்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

शृङ्गिवेरपुरं चैतद्गुहो यत्र समागतः । ॥ ५४ ॥

यत्न	“ எங்கு	शृङ्गिवेरपुरं	சுருங்கிபேரபுரம்
गुहः	குகன்		
समागतः	நட்புக்கொண்டானோ	एतत् च	இதுதான்.
	அந்த		

एषा सा दृश्यते सीते सयूयूपमालिनी । नानातरुशताकीर्णा संप्रपुष्पितकानना ॥ ५५ ॥

सीते	“சீதாய்!	संप्रपुष्पितकानना	நன்கு பூத்த சோலை
यूपमालिनी	{ பூபஸ்தம்பங்களின் வரிசைகளைக் கொண் டதும்	सा	அந்த
नानातरु- शताकीर्णा }	{ பல மரங்களின் கூட்ட ங்களால் நிறைந்ததும்	सयूः	சரபூந்தி
		एषा	இதோ
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

एषा सा दृश्यतेऽयोध्या राजधानी पितुर्मम । अयोध्यां कुरु वैदेहि प्रणामं पुनरागता ॥

मम पितुः	“எனது தந்தையாரது	वैदेहि	ஜானகி!
राजधानी	ராஜதானியாகிய	पुनः आगता	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
सा	அந்த		வளான நீ
अयोध्या	அயோத்தியானது	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
एषा	இதோ	प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	कुरु	செய்வாயாக.”

ततस्ते वानराः सर्वे राक्षसश्च विभीषणः । उत्पत्योत्पत्य ददृशुस्तां पुरीं शुभदर्शनाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	उत्पत्य उत्पत्य	எழுந்தெழுந்து
ते	அந்த	तां	அந்த
वानराः	வானர்கள்	शुभदर्शनां	மங்களகரமான தோற் றங்கொண்ட
सर्वे	யாவரும்	पुरीं	நகரை
राक्षसः	அரக்கராகிய	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.
विभीषणः च	விபீஷணரும்		

ततस्तु तां पाण्डुरहर्म्यमालिनीं विशालकक्ष्यां गजवाजिसङ्कुलाम् ॥

पुरीमयोध्यां ददृशुः प्लवङ्गमाः पुरीं महेन्द्रस्य यथाऽमरावतीम् ॥ ५६ ॥

ततः	அப்பொழுது	पाण्डुरहर्म्य- मालिनीं }	வெளிறிய அரண்மனை களின் வரிசைகள் கொண்டதாகவும்
प्लवङ्गमाः	வானர்கள்	विशालकक्ष्यां	விசாலமான கட்டிடங் கள் கொண்டதாகவும்
महेन्द्रस्य	தேவேந்திரனது	गजवाजिसङ्कुलां	யானைகளாலும் குதி ரைகளாலும் நிறைந் ததாகவும்
पुरीं	பட்டணமாகிய	तु	கண்டார்கள்.
अमरावतीं	அமராவதியை		
यथा	போன்றதான		
तां	அந்த		
अयोध्यां	அயோத்யா		
पुरीं	பட்டணத்தை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நாற்றிருபத்தேழாவது ஸர்க்கம். || १२७ ||

भरद्वाजाश्रमप्राप्तिः—பரத்வாஜாச்ரமத்தையடைவது.

पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चभ्यां लक्ष्मणाग्रजः । भरद्वाजाश्रमं प्राप्य ववन्दे नियतो मुनिस् ॥१॥

लक्ष्मणाग्रजः	ஸ்ரீராமர்	भरद्वाजाश्रमं	பரத்வாஜாச்ரமத்தை
चतुर्दशे	பதினான்காவது	प्राप्य	அடைந்து
वर्षे	வருஷம்	नियतः	பக்திமிகுந்தவராய்
पूर्णे	நிறைய	मुनि	முனிவருக்கு
पञ्चभ्यां	பஞ்சமி திதியில்	ववन्दे	நடஸ்கரித்தார்.

सोऽपृच्छदभिवाद्यैनं भरद्वाजं तपोधनम् ॥ २ ॥

सः	அவர் (ஸ்ரீராமர்)	भरद्वाजं	பரத்வாஜமுனிவரை
एनं	அந்த	अभिवाद्य	நடஸ்கரித்து
तपोधनं	தவத்தையே செல்வ மாய்க்கொண்ட	अपृच्छत्	பின்வருமாறு வினாவி னார்:

शृणोषि कच्चिद्भगवन्सुभिक्षानामयं पुरे । कच्चिच्च युक्तो भरतो जीवन्त्यपि च मातरः ॥

भगवन्	“பகவானே!	मातरः	தாய்மார்கள்
पुरे	நகரில்	जीवन्ति अपि	சுகமாய் வாழ்ந்துவரு கின்றார்களா,
सुभिक्षानामयं } कच्चित् }	செழுமையும் ஆரோக் யமும் இருக்கின்றதா.	च	ஆகிய இதை
भतः	பாதன்	शृणोषि कच्चित्	தேவரீர் அறிகின்றீர் களா ?
युक्तः च	அசஞ்சலா அன்புட னிருக்கின்றானா.		

एवमुक्तस्तु रामेण भरद्वाजो महासुनिः । प्रत्युवाच रघुश्रेष्ठं स्मितपूर्वं प्रहृष्टवत् ॥ ४ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	प्रहृष्टवत्	உவகையுடன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	स्मितपूर्वं	புன்னகையோடு
उक्तः	வினாவப்பட்ட	रघुश्रेष्ठं	ரகு குலதிலகரைப் பார்த்து
भरद्वाजः	பரத்வாஜ	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழிந் தருளினார்:
महासुनिः	மகரிஷியும்		
तु	அப்பொழுது		

पङ्कदिग्धस्तु भरतो जटिलस्त्वां प्रतीक्षते । पादुके ते पुरस्कृत्य सर्वं च कुशलं गृहे ॥ ५ ॥

भरतः	“பாதன்	त्वां तु	உன்னையே
पङ्कदिग्धः	அழுக்குப் படிந்த	प्रतीक्षते	எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.
जटिलः	ஜடாதாரியாய்	गृहे	அரண்மனையில்
ते	உனது	सर्वं च	யாவும்
पादुके	இரு பாதுகைகளை	कुशलम्	சேதமமே.
पुरस्कृत्य	முன் வைத்துக் கொண்டு		

त्वां पुरा चीरवसनं प्रविशन्तं महावनम् । स्त्रीतृतीयं च्युतं राज्याद्धर्मकामं च केवलम् ॥
 पदार्तिं त्यक्तसर्वस्वं पितुर्वचनकारिणम् । सर्वभोगैः परित्यक्तं स्वर्गच्युतमिवामरम् ॥ ७ ॥
 दृष्ट्वा तु करुणा पूर्वं ममासीत्समितिञ्जय । कैकेयीवचने युक्तं वन्यमूलफलाशिनम् ॥ ८ ॥

समितिञ्जय	“போரில் வெற்றி சூடியவனே!	स्वर्गच्युतं	ஸ்வர்க்கத்தினின்று நழுவின
पुरा	முன்பு	अमरं इव	தேவன்போல்
त्वां	உன்னை	सर्वभोगैः	எல்லா போகங்களா லும்
चीरवसनं	மரவரியுடுத்தவனாய்	परित्यक्तं	நீங்கப்பெற்றவனாய்
स्त्रीतृतीयं	{ மனைவியை மூன்றாவ தாகக்கொண்டுசெல் பவனாய்	कैकेयीवचने	கைகேயியின் கட்டளை யில்
राज्यात्	ராஜ்யத்தினின்று	युक्तं	அசஞ்சலாபத்தி கொண்டவனாய்
च्युतं	அகன்றவனாய்	वन्यमूल- फलाशिनं तु }	காட்டிலுண்டாகும் கிழங்குகனிகளைப் புசிப்பவனாய்
केवलं	தனித்து	महावनं	பெருங்காணில்
धर्मकामं च	தர்மத்தையே சர்வமு மாய்க்கொண்டவனாய்	प्रविशन्तं	புகுபவனாக
पदार्तिं	பாதசாரியாய்	दृष्ट्वा	கண்டு
त्यक्तसर्वस्वं	பொருள்கள் யாவை யும் (தள்ளிவைத்து)	मम	எனக்கு
पितुः	தந்தையாரது	करुणा	துக்கமானது
वचनकारिणं	ஆக்ஷேபப்படி நடப்ப வனாய்	पूर्वं	முதலில்
		आसीत्	உண்டானது.

सांप्रतं सुसमृद्धार्थं समित्राणवान्धवम् । समीक्ष्य विजितारिं त्वां मम प्रीतिरनुत्तमा ॥९॥

सांप्रतं	“இப்பொழுது	त्वां	உன்னை
विजितारिं	சத்ருக்கள் நாசஞ் செய்யப்பெற்று	समीक्ष्य	பார்த்து
सुसमृद्धार्थं	மேற்கொண்ட கருமம் நிறைவேற்றப்பெற்று	मम	எனக்கு
समित्राण-}	நண்பகணங்களோடும்	अनुत्तमा	அளவிறந்த
बान्धवं }	சுற்றத்தார்களோடும் சூடியவனாய்	प्रीतिः	மனச்சந்திஷ்டி உண்டாகிறது.

सर्वं च सुखदुःखं ते विदितं मम राघव

॥ १० ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	सर्वं च	யாவும்
ते	உனது	मम	என்னால்
सुखदुःखं	சுகதுக்கம்	विदितम्	அறியப்பட்டது.

सहवाहनः वाङ्मनङ्गुलन्
कुलम्

यथा	எப்படி
विनिहतः	கொல்லப்பட்டானே அதுவும்,
विदशैः	தேவர்களோடு
समागमः च	கூடியதும்
ते	உனக்கு
यथा	எப்படியாய்
वरः	வரமானது
दत्तः च	கொடுக்கப்பட்டதோ அதுவும் ஆகிய
एतत्	இது

सर्व	யாவும்
तस्य	தவத்தால்
मम	எனக்கு
विदितं	அறியப்பெற்றது.
मे	எனக்கு
प्रवृत्त्याख्याः	செய்தியைச்சொல்
शिष्याः च	சிஷ்யர்களும் [லும்
इतः	இங்கிருந்து
पुरीं	நகருக்கு
संपतन्ति	சென்றுவருகின்றார் கள்.

अहमप्यत्र ते दद्वि वरं शस्त्रभृतां वर	
शस्त्रभृतां वर	“வீரர்களுள் உத்தம!
अतः	*இப்பொழுது
अहं पि	நானும்

॥ १८ ॥

ते	உனக்கு
वरं	வாமொன்றை
दद्वि	அளிக்கின்றேன்.

अर्घ्यमद्य गृहाणेदमयोध्यां श्वो गमिष्यसि	
अद्य	“இன்று
इदं अर्घ्यं	இந்தப் பூஜையை
गृहाण	ஏற்றுக்கொள் ;

॥ १९ ॥

श्वः	நாளையதினம்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
गमिष्यसि	செல்வாய்.”

तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः । बाढमित्येव संहृष्टो धीमान्वरमयाचत ॥२०॥

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமக னும் (ஸ்ரீராமரும்)
संहृष्टः	ஆனந்தங்கொண்ட
तस्य	அவரது [வராய்
तत्	அந்த
वाक्यं	கட்டளையை
शिरसा	சிரசால்

प्रतिगृह्य	வகித்து
बाढं एव	‘அப்படியே ஆகட்டும்’
इति	என்று சொல்லி
धीमान्	பேரறிவாளர்
वरं	வரத்தை
अयाचत	பின்வருமாறு

வேண்டினார்:

अकाले फलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः । फलान्यमृतकल्पानि बहूनि विविधानि च ॥

भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रतिगच्छतः

॥ २१ ॥

भगवन्	“பகவானே!
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
प्रतिगच्छतः	திரும்பிச்செல்லும்
मार्गे	வழியில் [எனது
वृक्षाः	மரங்கள்
सर्वे च	எல்லாமும்
अकाले अपि	காலமல்லாத காலத்தி லும்

फलिनः	பழங்கள் செறிந்தனவும்
मधुस्रवाः	தேனை பெருக்குவன வுமானவைகளாய்
विविधानि	பலவகை
बहूनि	கணக்கற்ற
अमृतकल्पानि	அமிருதத்திற்கொப்
फलानि च	பழங்களும் [பான
भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.”

तथेति च प्रतिज्ञाते वचनात्समनन्तरम् । अभवन्पादपास्तत्र स्वर्गपादपसन्निभाः ॥ २२ ॥

वचनात्	வேண்டுமோளுக்கு	तत्र	அங்கு
समनन्तरं च	மறுகணமே	पादपाः	விருக்தங்கள்
तथा	“அவ்வண்ணமே	स्वर्गपादप-}	ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்
इति	என்று [யாகட்டும்.”	सन्निभाः }	கும் விருக்தங்களை
प्रतिज्ञाते	வாக்களிக்கப்பட்ட		நிகர்த்தனவாய்
	வளவில்	अभवन्	ஆயின.

निष्फलाः फलिनश्चासन्विपुष्पाः पुष्पशालिनः । शुष्काः समग्रपत्रास्ते नगाश्चैव मधुस्रवाः ॥
सर्वतो योजनात्त्रीणि गच्छतामभवंस्तदा ॥ २३ ॥

तदा	அப்பொழுது	ते	அவைகள்
सर्वतोः	எங்கும்	पुष्पशालिनः च	புஷ்பங்கொண்டன
योजनात्त्रीणि	மூன்றுயோஜனை தூரம்		வாகவும்
गच्छतां	செல்லுமவர்களுக்கு	शुष्काः	காய்ந்தவைகள்
निष्फलाः	கனியற்ற	समग्रपत्राः च	இலைகள் நிறைந்தன
नगाः च	விருக்தங்களும்		வாயும்,
फलिनः	பழங்கள் செறிந்தன	मधुस्रवाः एव	தேனைப்பெருக்குகின்
	வாக		றனவாயும்,
आसन्	இருந்தன.	अभवन्	இருந்தன.
विपुष्पाः	புஷ்பமற்ற		

ततः प्रहृष्टाः प्लवगर्षभास्ते बहूनि दिव्यानि फलानि चैव ।
कामादुपाश्रन्ति सहस्रशस्ते मुदाऽन्विताः स्वर्गजितो यथैव ॥ २४ ॥

ततः	அப்பொழுது	उपाश्रन्ति	புசித்தார்கள்.
ते	அந்த	स्वर्गजितः	ஸ்வர்க்கத்தையடைந்
प्लवगर्षभाः एव	வானரர்களும்		தவர்கள்
प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவர்	यथा एव	எவ்வண்ணமோ அவ்
बहूनि	பல [களாய்		வண்ணமே
दिव्यानि	சிறந்த	ते	அவர்கள் (வானர
फलानि च	பழங்களையும்		கள்)
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காக	मुदा अन्विताः	ஆனந்தத்துடன்
कामात्	இஷ்டப்படி		விளங்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रायायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || १२८ ||

भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम्—பரதரிடம் ஹனுமாரையனுப்புவது.

अयोध्यां तु समालोक्य चिन्तयामास राघवः । प्रियकामः प्रियं रामस्ततस्त्वरितविक्रमः ॥

त्वरितविक्रमः துரிதமான பராக்கி
ரமம் கொண்டவரும்
प्रियकामः பிரியத்தை சதா
விரும்புவரும்
राघवः ராகுலதிலகருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
अयोध्यां அயோத்தியையை
समालोक्य நினைத்து
प्रियं तु கேஷமத்தைப்பற்றி
चिन्तयामास சிந்தித்தார்.

॥ २ ॥

चिन्तयित्वा ततो दृष्टिं वानरेषु न्यपातयत्

ततः அப்பொழுது
चिन्तयित्वा ஆலோசித்துவிட்டு

वानरेषु வானரர்களிடம்
दृष्टिं பார்வையை
न्यपातयत् செலுத்தினார்.

उवाच धीमांस्तेजस्वी हनूमन्तं प्लवङ्गमम् । अयोध्यां त्वरितो गत्वा शीघ्रं प्लवगसत्तम ॥

जानीहि कश्चित्कुशली जनो नृपतिमन्दिरे

॥ ३ ॥

धीमान् பேரறிவாளரும்
तेजस्वी தேஜஸ்வியுமாகுமவர்
प्लवङ्गमं வானரரான
हनूमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தார்.

शीघ्रं சீக்கிரம்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गत्वा சென்று
नृपतिमन्दिरे அரசர் மாளிகையில்
जनः யாவரும்
कुशली कश्चित् கேஷமமா என்று
जानीहि அறிந்துவருவாயாக.

शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुहं गहनगोचरम् । निषादाधिपतिं ब्रूहि कुशलं वचनान्मम ॥ ४ ॥

शृङ्गिवेरपुरं “சீருங்கிபேரநகருக்கு
प्राप्य சென்று
गहनगोचरं வனவாஸியும்
निषादाधिपतिं வேடுவத்தலைவனுமா
கய

गुहं குகனிடம்
मम எனது
वचनात् சொற்படி
कुशलं கேஷமத்தை
ब्रूहि வினாவுவாயாக.

श्रुत्वा तु मां कुशलिनपरोऽगं विगतज्वरम् । भविष्यति गुहः प्रीतः स ममात्मसमः सखा ॥

गुहः “குகன்
मां என்னை
कुशलिन கேஷமமாயும்
अरोगं ரோகமற்றவனாகவும்
विगतज्वरं மனக்கவலையில்லாத
வனாகவும்
श्रुत्वा तु கேட்டவுடன்

प्रीतः ஆனந்தங்கொண்டவ
னாய்
भविष्यति ஆவான்.
सः அவன்
मम எனக்கு
आत्मसमः உயிருக்குச்சமமான
सखा நோழன்.

अयोध्यायाश्च ते मार्गं प्रवृत्तिं भरतस्य च । निवेदयिष्यति प्रीतो निषादाधिपतिर्गुहः ॥

प्रीतः	“ஆனந்தங்கொண்ட	अयोध्यायाः	அயோத்தியினது
निषादाधिपतिः	வேடுவத்தலைவனாகிய	मार्गं च	மார்க்கத்தையும்
गुहः	குகன்	भरतस्य	பரதனது
ते	உனக்கு	प्रवृत्तिं च	விருத்தாந்தத்தையும்
		निवेदयिष्यति	தெரிவிப்பான்.

भरतस्तु त्वया वाच्यः कुशलं वचनान्मम । सिद्धार्थं शंस मां तस्मै सभार्यं सहलक्ष्मणम् ॥

मम	“எனது	सहलक्ष्मणं तु	லக்ஷ்மணனோடு
वचनात्	சொல்லாக		கூடவும்
त्वया	உன்னால்	मां	என்னை
भरतः	பரதன்	सिद्धार्थं	{ மேற்கொண்ட கருமம் நிறைவேற்றப்பெற்ற வதாக
कुशलं	சுகூலத்தை	तस्मै	அவனிடம்
वाच्यः	வினாவப்படவேண்டியவன்.	शंस	தெரிவிப்பாயாக.
सभार्यं	பத்னியோடுகூடவும்		

हरणं चापि वैदेह्या रावणेन बलीयसा । सुग्रीवेण च संसर्गं वालिनश्च वधं रणे ॥ ८ ॥
मैथिल्यन्वेषणं चैव यथा चाधिगता त्वया । लङ्घयित्वा महातोयमापगापतिमव्ययम् ॥ ९ ॥
उपयानं समुद्रस्य सागरस्य च दर्शनम् । यथा च कारितः सेतु रावणश्च यथा हतः ॥
वरदानं महेन्द्रेण ब्रह्मणा वरुणेन च । महादेवप्रसादाच्च पित्रा मम समागमम् ॥ ११ ॥
उपयातं च मां सौम्य भरताय निवेदय । सह राक्षसराजेन हरीणामीश्वरेण च ॥ १२ ॥

सौम्य	“புணியாத்மாவே!	लङ्घयित्वा	தாண்டி
बलीयसा	பலசாலியாகிய	त्वया	உன்னால்
रावणेन	ராவணனால்	यथा	எப்படியாய்
वैदेह्याः	வீதாதேவியின்	अधिगता च	அதிகப்பட்டாளோ
हरणं अपि च	ஹரணத்தையும்		அதையும்
सुग्रीवेण	சுகரீவனோடு	समुद्रस्य	சமுத்திரத்தை
संसर्गं च	நட்பையும்	उपयानं	கிட்டிடத்தையும்
रणे	போரில்	सागरस्य	சமுத்திரராஜனது
वालिनः	வாலியினது	दर्शनं च	தர்சனத்தையும்
वधं च	வதையையும்	यथा	எப்படியாய்
मैथिल्यन्वेषणं च एव	சீதையைத் தேடிய	सेतुः	அணையானது
	அதையும்	कारितः च	கட்டப்பட்டதோ
			அதையும்
महातोयं	விரிநீருற்ற	रावणः	ராவணன்
अव्ययं	குறைவற்ற	यथा	எப்படியாய்
आपगापतिं	சமுத்திரத்தை		

हतः च	கொல்லப்பட்டானே அதையும்
महेन्द्रेण	தேவேந்திரராலும்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவராலும்
वरुणेन	வருணதேவராலும்
वरदानं च	வரதானத்தையும்
महादेवप्रसादात्	சிவபெருமானது அனுக்கரத்தால்
मम	எனக்கு

पिता	தந்தையாரோடு
समागमं च	ஸமாகமத்தையும்
राक्षसराजेन	ராக்ஷஸமன்னனோடும்
हरीणां ईश्वरेण	வானரர்களின் மன்ன கூட [ரோடும்]
सह	கூட
उपयातं	வந்திருப்பவனாய்
मां च	என்னையும்
भरताय	பரதனுக்கு
निवेदय	தெரிவிப்பாயாக.

जित्वा शत्रुगणान् रामः प्राप्य चानुत्तमं यशः । उपयाति समृद्धार्थः सह मित्रैर्महाबलैः ॥
एतच्छ्रुत्वा यमाकारं भजते भरतस्तदा । स च ते वेदितव्यः स्यात्सर्वं यच्चापि मां प्रति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்
शत्रुगणान्	சத்ருவர்க்கங்களை
जित्वा	வென்றும்
अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
यशः	புகழை
प्राप्य च	அடைந்தும்
समृद्धार्थः	மனோரதம் நிறைவேற ப்பெற்றவராய்
महाबलैः	மகாபலசாலிகளான
मित्रैः सह	நண்பர்களுடன்கூட
उपयाति	வருகின்றார் என்ற
एतत् श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,

तदा	அப்பொழுது
भरतः	பரதன்
यं	எந்த
आकारं	முகக்குறியை
भजते	கொள்கின்றானோ
सः च	அதுவும்
ते	உன்னால்
वेदितव्यः स्यात्	கவனிக்கத்தக்கதா
मां प्रति	என்னைப்பற்றி [கும்;
यत्	எதுவோ அது
सर्वं अपि	எல்லாமும் அப்படியே
च	கவனிக்கத்தக்கது.

ज्ञेयाश्च सर्वे वृत्तान्ता भरतस्येङ्गितानि च । तत्त्वेन मुखवर्णेन दृष्ट्या व्याभाषणेन च ॥

भरतस्य	“பரதனது
वृत्तान्ताः सर्वे च	செய்திகள் யாவும்
ज्ञेयाः	அறியத்தக்கன.
मुखवर्णेन	முகவொளியாலும்
दृष्ट्या	பார்வையாலும்

व्याभाषणेन च	பேச்சாலும்
इङ्गितानि	உள்ளக்கருத்துகள்
तत्त्वेन	உள்ளபடி.
च	அங்ஙனமே அறியத் தக்கன.

सर्वकामसमृद्धं हि हस्त्यश्वरथसंकुलम् । पितृपैतामहं राज्यं कस्य नावर्तयेन्मनः ॥ १६ ॥

सर्वकामसमृद्धं	{ “எல்லா மனோரதத் தையும் பூர்த்திசெய் துவைப்பதும்
----------------	--

पितृपैतामहं	{ தகப்பன் பாட்டன் முறையாய் வந்தது மான
-------------	---

हस्त्यश्वरथ- संकुलं	{ யானைகளும், குதிரை களும் ரதங்களும் நிறைந்ததும்
------------------------	---

राज्यं	ராஜ்யமானது
कस्य	எவனது
मनः हि	மனதைத்தான்
आवर्तयेत् न	மாறுபடச்செய்யாது.

सङ्गत्या भरतः श्रीमात्राज्यार्थी चेत्स्वयं भवेत् । प्रशास्तु वसुधां कृत्स्नामखिलां रघुनन्दनः॥

श्रीमान्	“ஸ்ரீமானும்	भवेत् चेत्	ஆகில்
रघुनन्दनः	ரகுநலபுத்திரனு	स्वयं	அவனே
भरतः	பரதன் [மாகிய	अखिलां	அகண்டமான
सङ्गत्या	ஆசையால்	वसुधां	பூமி
राज्यार्थी	அரசைவிரும்பியவ	कृत्स्नां	முழுவதையும்
	னாய்	प्रशास्तु	அரசாளட்டும்.

तस्य बुद्धिं च विज्ञाय व्यवसायं च वानर । यावन्न दूरं याताः स क्षिप्रमागन्तुमर्हसि ॥

वानर	“வானர!	दूरं	நெடுவழி
तस्य	அவனது	याताः स न यावत्	நாம் வருவதற்குள்
बुद्धिं च	உள்ளத்தையும்	क्षिप्रं	விரைவாய்
व्यवसायं च	முயற்சியையும்	आगन्तुं	கண்டுக்கொள்ள
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	अर्हसि	நீ வேண்டும்.”

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान्मारुतात्मजः । मानुषं धारयन् रूपमयोध्यां त्वरितो ययौ ॥१९॥

इति	மேற்கண்டவண்ணம்	रूपं	உருவத்தை
प्रतिसमादिष्टः	ஆக்ரூபிக்கப்பட்ட	धारयन्	கொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	अयोध्यां	அயோத்தியை நோக்கி
हनुमान्	ஹனுமார்	त्वरितः	விரைந்து
मानुषं	மானிட	ययौ	செல்லவந்தார்.

अथोत्पपात वेगेन हनुमान्मारुतात्मजः । गरुत्मानिव वेगेन जिघृक्षन्भुजगोत्तमम् ॥ २० ॥

अथ	அப்பொழுது	गरुत्मान्	கருடன்
मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
हनुमान्	ஹனுமார்		அவ்வண்ணமே
भुजगोत्तमं	பெரும்பாம்பை	वेगेन	வேகமாய்
जिघृक्षन्	கொள்ளவிரும்பி	उत्पपात	உயரக்கிளம்பினார்.
वेगेन	வேகமாய்		

लङ्घयित्वा पितृपदं भुजगेन्द्रालयं शुभम् । गङ्गायामुनयोर्मध्यं सन्निपातमतीत्य च ॥ २१ ॥

शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुहमासाद्य वीर्यवान् । स वाचा शुभया हृष्टो हनुमानिदमब्रवीत् ॥२२॥

पितृपथं	ஆகாயத்தில்	सन्निपातं	ஸங்கமமான
लङ्घयित्वा	தாவி	मध्यं	மத்தியப்பிரதேசத்
भुजगेन्द्रालयं	சிறந்த சர்ப்பங்களுக்	अतीत्य च	கடந்ததும் [தை
	கிடமானதும்	शृङ्गिवेरपुरं	சிருங்கிபேரபுரத்தை
शुभं	மங்கள கரமான துமான	प्राप्य	அடைந்து
गङ्गायामुनयोः	கங்கையினுடையவும்	गुहं	குஹனை
	யமுனையினுடையவும்	आसाद्य	அணுகி

हृष्टः	மகிழ்ச்சிகொண்ட	शुभया	அழகிய
वीथिवान्	வீர்யவானாகிய	वाचा	சொற்கொண்டு
सः	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
हनुमान्	ஹனுமார்	अब्रवीत्	புகன்றார் :

सखा तु तव काकुत्स्थो रामः सत्यपराक्रमः । सहसीतः ससौमित्रिः स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

तव	“உமது	रामः	ஸ்ரீராமர்
सखा	தோழரும்	सहसीतः	கீதாதேவியோடு
सत्यपराक्रमः	{ சத்யத்தையே பராக் கிரமமாய்க்கொண்ட வரும்	ससौमित्रिः	லக்தமணரோடு கூடவும்
काकुत्स्थः तु	ககுஸ்த வம்சத்த வருமான	त्वां	உம்மிடம்
सः	அந்த	कुशलं	கேதமத்தை
		अब्रवीत्	வினாவினார்.

पञ्चमीमद्य रजनीमुषित्वा वचनान्मुनेः । भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं द्रक्ष्यस्यद्यैव राघवम् ॥ २४ ॥

मुनेः	“ முனிவரின்	उषित्वा	வசித்து
वचनात्	ஆக்கினையால்	भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं	பரத்வாஜமுனிவரால் விடைகொடுக்கப்பட்ட
अद्य	இன்று	राघवं	ஸ்ரீராமரை
पञ्चमीं	பஞ்சமியினது	अद्य एव	சுடுதியிலேயே
रजनीं	இரவை	द्रक्ष्यसि	காண்பீர்.”

एवमुक्त्वा महातेजाः संप्रहृष्टतनूरुहः । उत्पपात महावेगो हनुमानविचारयन् ॥ २५ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய	संप्रहृष्टतनूरुहः	மயிர்ச்சிலிப்புற்றவ ராய்
हनुमान्	ஹனுமார்	महावेगः	வேகம் மிகுந்தவராய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	अविचारयन्	ஒன்றையும் கருதாத வராய்
उक्त्वा	புகன்றுவிட்டு	उत्पपात	உயரக்கினம்பினார்.

सोऽपश्यद्रामतीर्थं च नदीं वालुकिनीं तथा । गोमतीं तां च सोऽपश्यद्भीमं सालवनं तथा ॥

प्रजाश्च बहुसाहस्रीः स्फीताञ्जनपदानपि ॥ २६ ॥

सः	அவர்	भीमं	பயங்கரமான
रामतीर्थं च	ராமதீர்த்தத்தையும்	सालवनं तथा	ஆச்சாமரக்காட்டை யும்
वालुकिनीं	வாலுகினி என்ற	बहुसाहस्रीः	பல்லாயிரக்கணக்கான
नदीं तथा	நதியையும்	प्रजाः च	ஜனங்களையும்
अपश्यत्	கண்டார்.	स्फीतान्	வளமுற்ற
सः	அவர்	जनपदान् अपि	பட்டணங்களையும்
तां	அந்த	अपश्यत्	கண்டார்.
गोमतीं च	கோமதிநதியையும்		

स गत्वा दूरमध्वानं त्वरितः कपिकुञ्जरः । आसमाद् द्रुमान्फुल्लान्निन्द्रावसमीपगान् ॥
स्त्रीभिः सपुत्रैर्वृद्धैश्च रममाणैरलंकृतान् । सुराधिपस्योपवने यथा चैत्ररथे द्रुमान् ॥ २८ ॥

ச: அந்த
கபிகுஜர: வானரோத்தமர்
த்வரित: வேகமுற்றவராய்
தூர் நெடு
அத்வானம் வழியை
கத்வா கடந்து
நந்திராமத்தினரு }
சமீபகானு } கிலிருப்பவைகளும்
புல்லான புஷ்பித்தவைகளும்
ஸ்த்ரிபி: ஸ்த்ரீகளோடும்
சபுத்ர: புதல்வர்களோடுகூடிய
வூத்ர: ச முதியவர்களோடும்

ரமமாண: விளையாடுகிறவர்
களால்
அலங்குதான அலங்கரிக்கப்பட்ட
வைகளும்
சுராதிபஸ்ய தேவேந்திரனுடைய
உபவன உத்தியானவனத்
திலும்
சைத்ரரத உத்தியான
வனத்திலிருக்கும்
தூமான யதா மரங்களைப்போன்ற
வைகளான
தூமான விருகங்களை
ஆசமாது அணுகினார்.

क्रोशमात्रे त्वयोध्यायाश्चिरकृष्णाजिनाम्बरम् । ददर्श भरतं दीने कुशमाश्रमवासिनम् ॥
जटिलं मलदिग्धाङ्गं भ्रातृव्यसनकर्षितम् । फलमूलाशिनं दान्तं तापसं धर्मचारिणम् ॥
समुन्नतजटाभारं बलकलाजिनवाससम् । नियतं भावितात्मानं ब्रह्मर्षिसमतेजसम् ॥ ३० ॥
पादुके ते पुरस्कृत्य शासन्तं वै वसुन्धराम् । चातुर्वर्ण्यस्य लोकस्य व्रातारं सर्वतो भयात् ॥
उपस्थितममात्यैश्च शुचिभिश्च पुरोहितैः । बलमुख्यैश्च युक्तैश्च काषायाम्बरधारिभिः ॥

அயோத்யா: அயோத்திக்கு
கோசமாத்ரே கூப்பிடுதூரத்தில்
ஆத்ரமவாஸினம் ஆத்ரமத்தில் வஸிப்
பவரும்
சீரகூஷ்ணாஜினாம்பரம் மரவுரியையும் மாந்
தோலையுமுடுத்தவரும்
ஜடிலம் ஜடாதாரியும்
மலதி஑்஑ாங்க் அழுக்குப்படிந்த மே
னியுற்றவரும்
ஆத்ரவ்யஸனகர்ஸிதம் { தமயனாரைப்பற்றி
சோகத்தால் வாடிய
வரும்
பலமூலாஸினம் கனிகளையும் கிழங்கு
களையும் புசிப்பவரும்
தான்தம் மனதையடக்கியவரும்
தாபஸம் தபவேகங்கொண்டு

தர்மததையே மேற்
கொண்டவரும்
சமுன்னதஜடாபார் மிமித்த ஜடாமண்டலங்
களைக்கொண்டவரும்
பலகலாஜின- } மரவுரியையும் மாந்
வாஸஸ } தோலையும் போர்த்
தவரும்
நியதம் அசஞ்சலாபக்தி
கொண்டவரும்
பாவிதாஸானம் உன்னத்தை தியானத்
தில் செலுத்தியவரும்
ப்ர஑்மர்ஸிஸமதேஜஸம் { ப்ரம்பரிஷிக்கு நிகரா
ன தேஜஸ் கொண்
டவரும்
தே அந்த
பாடுகே இரு திருப்பாதங்
களையும்

पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	अमात्यैः च	மந்திரிகளாலும்
वसुधां वै	பூமியையே	शुचिभिः	பரிசுத்தர்களான
शासन्तं	ஆள்பவரும்	पुरोहितैः च	புரோகிதர்களாலும்
लोकस्य	உலகத்தின்	बलमुखैः च	சேனேத்தலைவர்
चातुर्ण्यस्य	சதுர்வர்ணங்களின்		களாலும்
	தருமத்தையும்	उपस्थितं	சேவிக்கப்பெற்றவரும்
सर्वतः	எல்லா	दीनं	ஏக்கங்கொண்டு
भयात्	ஆபத்தினின்றும்	कृशं	இளைத்திருப்பவரு
क्षतारं	ரகலிப்பவரும்		மான
काषायाम्बुधारिभिः	காஷாயஆடைகளைய	भरतं	பரதரை
	ணிந்தவர்களும்	तु	அப்பொழுது
युक्तैः च	அசஞ்சலாபக்தி கொ	ददर्श	கண்டார்.
	ண்டவர்களுமான		

न हि ते राजपुत्रं तं चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । परिभोक्तुं व्यवस्यन्ति पौरस वै धर्मवत्सलम् ॥

चीनाकृष्णाजिनाम्बरं	மரவுரியையும் மான்	राजपुत्रं वै	சக்கிரவர்த்தி திருக்
	தோலையுமுடுத்தவரும்		குமாரரை (பரதரை)
धर्मवत्सलं	தருமத்திலசஞ்சலா	ते पौराः	அந்த நகராஜனங்கள்
	பற்றுடையவருமான	परिभोक्तुं हि	சுகித்திருக்கச்செய்ய
तं	அந்த	व्यवस्यन्ति न	முடிந்தார்களில்லை.

तं धर्ममिव धर्मज्ञ देहवन्तमिवापरम् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान्मारुतात्मजः ॥ ३५ ॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய	इव	முற்றும்
हनुमान्	ஹனுமார்	धर्मज्ञं	அறநெறியுணர்ந்தவ
प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராய்		ருமான
देहवन्तं	உருவெடுத்த	तं	அவரிடம்
अपरं	மற்றொரு	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
धर्म इव	தம்மம்போன்றிருப்	उवाच	பின்வருமாறு
	பவரும்		மொழிந்தார்:

वसन्तं दण्डकारण्ये यं त्वं चीरजटाधरम् । अनुशोचसि काकुत्स्थं स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

त्वं	“தேவரீர்	अनुशोचसि	துயரமுற்றீரோ
चीरजटाधरं	மரவுரியையும் ஜடை	सः	அவர் (ஸ்ரீராமர்)
	களையும் தரித்து	त्वां	தேவரீரிடம்
दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்தில்	कुशलं	சேநமத்தை
वसन्तं	வசிக்கின்றவரான	अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்திருக்
यं	எந்த		கொளர்.
काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமருக்காக		

अशोकजैः प्रीतिमयैः कपिमालिङ्ग्य संभ्रमात् । सिषेच भरतः श्रीमान्विपुलैरास्रविन्दुभिः॥

श्रीमान् भरतः
संभ्रमात्
कपिं आलिङ्ग्य
प्रीतिमयैः
ஸ்ரீமானாகிய பரதர்
பரபரப்புடன்
வானரரைத் தழுவி
ப்ரீதிமயமானவை
களும்

अशोकजैः
विपुलैः
आस्रविन्दुभिः
सिषेच
ஆனந்தத்தால்பெ
ருகியவைகளும்
ஏராளமானவைகளு
மான
கண்ணீர்த் துளி
நனைத்தார். [களால்]

देवो वा मानुषो वा त्वमनुक्रोशादिहागतः । प्रियाख्यानस्य ते सौम्य ददामि ब्रुवतः प्रियम् ॥
गवां शतसहस्रं च ग्रामाणां च शतं परम् । सुकुण्डलाः शुभाचाराभार्याः कन्याश्च षोडशः॥
हेमवर्णाः सुनासोरुः शशिसौम्याननाः स्त्रियः । सर्वाभरणसंपन्नाः संपन्नाः कुलजातिभिः॥

अनुक्रोशात्
इह आगतः
त्वं
देवः वा
मानुषः वा
सौम्य
प्रियाख्यानस्य
प्रियं
ब्रुवतः
ते
गवां
शतसहस्रं च
ग्रामाणां
परं शतं च
सुकुण्डलाः
शुभाचाराः
“கருணை கூர்ந்து
இவ்விடத்திற்கு
தேவரீர் [வந்தருளிய
தேவரோ
மானிடரோ!
புனியாத்மாவே!
பிரியமொழிகொண்டு
பிரியத்தை
தெரிவிக்கும்
தேவரீருக்கு
பசுக்களின்
நூறாயிரத்தையும்
கிராமங்களின்
சிற்றந்த நூறையும்
அழகிய குண்டலங்க
ளையுடையவர்களும்
சிற்றந்த நடத்தையுடை
யவர்களும்

भार्याः
षोडशः
कन्याः च
हेमवर्णाः
सुनासोरुः
शशिसौम्याननाः
सर्वाभरणसम्पन्नाः
कुलजातिभिः
सम्पन्नाः
स्त्रियः
ददामि
விவாகத்திற்குரியவர்
களுமான
பதினாறு
கன்னிகைகளையும்
தங்கநிறங்கொண்ட
வர்களும்
அழகிய தொடைகளே
யுடையவர்களும்
சந்திரனைப்போன்ற
முகமுடையவர்களும்
எல்லா அணிகளுமுற்
றவர்களும்
பிறப்பினாலும்
தன்மையாலும்
சிற்றந்தவர்களுமான
ஸ்திரீகளையும்
அளிக்கின்றேன்”.

निशम्य रामागमनं नृपात्मजः कपिप्रवीरस्य तदद्भुतोपमम् ।

प्रहर्षितो रामदिदृक्षयाऽभवत्पुनश्च हर्षादिदमब्रवीद्वचः

॥ ४६ ॥

नृपात्मजः
कपिप्रवीरस्य
तत् अद्भुतोपमं
रामागमनं
निशम्य
रामदिदृक्षया
சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
மாரர் (பரதர்)
வானரோத்தமரிடம்
அந்த ஒப்பற்றதான
ஸ்ரீராமரது வரவை
கேட்டு,
ஸ்ரீராமரைக் காண
ஆவல்கொண்டு

प्रहर्षितः
अभवत्
हर्षात्
पुनः च
वचः
इदं
अब्रवीत्
உள்ளம் பூரித்தவராய்
இருந்தார்.
களிப்புமிகையால்
மீளவும்
சொல்லொன்றை
பின்வருமாறு
மொழிந்தார்:

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ।

एकोनविंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் || 129 ||

हनुमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम्—ஹனுமார் ஸ்ரீராமரது விருத்தாந்தத்தைச்சொல்வது.

बहूनि नाम वर्षाणि गतस्य सुमहद्वनम् । शृणोम्यहं प्रीतिकरं मम नाथस्य कीर्तनम् ॥

बहूनि	“பல	नाथस्य	நாதரின்
वर्षाणि	வருஷங்களை	प्रीतिकरं	உவப்பளிக்கும்
सुमहत्	பெரும்	कीर्तनं	செய்தியை
वनं	காட்டிற் கு	अहं नाम	நான் தானே
गतस्य	சென்றுகடத்திய	शृणोमि	கேட்கின்றேன்?
मम	எனது		

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं	“உயிர் வாழும்	लौकिकी	உலகத்தாரால் வழங் கப்படும்
नरं	ஒரு மனிதனை	गाथा	முதுமொழி
वर्षशतात् अपि	பலவருடங்கள் கழித் தாயினும்	कल्याणी	உண்மையாகவே
आनन्दः	ஆனந்தமானது	मे	என்விஷயத்தில்
एति	வந்தடைகிறது	प्रतिभाति	தோற்றுகிறது;
इयं	என்ற இந்த	बत	சந்தோஷம்.

राघवस्य हरीणां च कथमासीत्समागमः । कस्मिन्देशे किमाश्रित्य तत्त्वमाख्याहि पृच्छतः॥

कस्मिन् देशे	“எந்த தேசத்தில்	समागमः	நட்பானது
किं आश्रित्य	எதைக்கொண்டு	आसीत्	ஏற்பட்டது?
कथं	எங்ஙனம்	पृच्छतः	வினாவும் எனக்கு
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்	तत्त्वं	உள்ளபடி
हरीणां च	வானரர்களுக்கும்	आख्याहि	தெரிவிப்பிராக்.

स पृष्ठो राजपुत्रेण वृस्यां समुपवेशितः । आचचक्षे ततः सर्वं रामस्य चरितं वने ॥ ४ ॥

सः	அவர் (ஹனுமான்)	वने	காட்டில்
राजपुत्रेण	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு மாரரால் (பரதரால்)	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वृस्यां	குசாஸனத்தில்	चरितं	விருத்தாந்தம்
समुपवेशितः	உட்காரவிக்கப்பட்டு	सर्वं	முழுமையையும்
पृष्ठः	வினாவப்பட்டவராய்	आचचक्षे	பின்வருமாறு
ततः	அப்பொழுது		சொல்லுற்றார்:

यथा प्रवाजितो रामो मातुर्दत्तो वरस्तव । यथा च पुत्रशोकेन राजा दशरथो मृतः ॥
 यथा दूतस्त्वमानीतस्तूर्णं राजगृहात्प्रभो । त्वयाऽयोध्यां प्रविष्टेन यथा राज्यं न चेप्सितम् ॥
 चित्रकूटं गिरिं गत्वा राज्येनामित्रकर्शेन । निमन्त्रितस्त्वया भ्राता धर्ममाचरता सताम् ॥
 स्थितेन राज्ञो वचने यथा राज्यं विसर्जितम् । आर्यस्य पादुके गृह्य यथाऽसि पुनरागतः ॥
 सर्वमेतन्महाबाहो यथावद्विदितं तव । त्वयि प्रतिप्रयाते तु यद्वृत्तं तन्निबोध मे ॥ ९ ॥

प्रभो "பிரபுவே!
 अमिलकर्शन சத்ருசம்ஹாரகரே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 तव தேவரீரது
 मातु: தாயாருக்கு
 वर: வரமானது
 दत्त: கொடுக்கப்பட்டு
 राम: ஸ்ரீராமர்
 यथा எப்படியாய்
 प्रवाजित: காட்டிற்கனுப்பப்பட்ட
 டாரோ அதுவும்
 दशरथ: தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 पुत्रशोकेन புத்திரசோகத்தால்
 यथा எப்படியாய்
 मृत: च மறலோகஞ்சென்று
 ரோ அதுவும்
 त्वं தேவரீர்
 दूतै: தூதர்களால்
 राजगृहात् மன்னர் அரண்மனையி
 तूर्णं விரைவாய் [னின்ற
 यथा எங்ஙனம்
 आनीत: அழைத்துவாப்பட்
 டரோ அதுவும்
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 प्रविष्टेन வந்த
 त्वया தேவரீரால்
 यथा எப்படியாய்
 राज्यं ராஜ்யமானது
 ईप्सितं न விரும்பப்படவில்லை
 யோ அதுவும்
 सतां சான்றோர்களின்
 धर्म தர்மத்தை
 आचरता பற்றியொழுகும்

त्वया தேவரீரால்
 चित्रकूटं சித்திரகூட
 गिरिं மலைக்கு
 गत्वा சென்று
 भ्राता தமயனார்
 राज्येन அரசைக்கொண்டு
 निमन्त्रित: च பிரார்த்தித்தழைக்கப்
 பட்டதும்
 राज्ञ: சக்கிரவர்த்தியாரது
 वचने ஆக்ஷேபத்தில்
 स्थितेन இருக்கின்ற அவரால்
 (ஸ்ரீராமரால்)
 राज्यं ராஜ்யமானது
 यथा எப்படியாய்
 विसर्जितं மறுக்கப்பட்டதோ
 आर्यस्य தமயனாரது [அதுவும்
 पादुके பாதுகைகளை
 गृह्य கொண்டு
 यथा எப்படியாய்
 पुन: மீளவும்
 आगत: असि திரும்பிவந்தீரோ அ
 एतत् இது [துவும் ஆகிய
 सर्व யாவும்
 तव தேவரீருக்கு
 यथावत् உள்ளபடி
 विदितं தெரிந்ததே.
 त्वयि தேவரீர்
 प्रतिप्रयाते तु எழுந்தருளியவுடன்
 यत् எது
 वृत्तं நடைபெற்றதோ
 तत् அதை
 मे என்னிடம்
 निबोध கேட்டருள்வீராக.

अपयाते त्वयि तदा समुद्भ्रान्तमृगद्विजम् । परिचूनमिवात्यर्थं तद्वनं समपद्यत ॥ १० ॥

त्वयि	“தேவரீர்	சமூத்ந்மृகத்விஜம்	{ கலவாமுற்ற மிருகங்க ளையும் பறவைகளை யும் கொண்டதாய்
अपयाते	எழுந்தருளியவளவில்	अत्यर्थं	மிகவும்
तदा	அப்பொழுது	परिचूनं इव	பரிதவிப்பதுபோன்ற
तत्	அந்த	समपद्यत	இருந்தது. [தாய்
वनं	வனம்		

तद्धस्तिमृदितं घोरं सिंहव्याघ्रमृगायुतम् । प्रविवेशाय विजनं सुमहदण्डकावनम् ॥ ११ ॥

अथ	“அப்பொழுது	विजनं	நிர்ஜனமானதும்
हस्तिमृदितं	யானைகளால் அழிக்க ப்பட்டதும்	घोरं	பயங்கரமானதுமாகிய
सिंहव्याघ्र- } मृगायुतं }	சிம்மங்களும் புலி களும் மான்களும் வசிக்கப்பெற்றதும்	तत्	அந்த
		सुमहत् दण्डकावनं	பெரும்தண்டகா வனத்திற்குள்
		प्रविवेश	ஸ்ரீராமர் புகுந்தார்.

तेषां पुरस्ताद्वलवान्गच्छतां गहने वने । निनदन्सुमहानादं विराधः प्रत्यदृश्यत ॥ १२ ॥

गहने	“அடர்ந்த	वलवान्	பலசாலியாகிய
वने	வனத்தில்	विराधः	விராதனைப் பவன்
गच्छतां	செல்லும்	सुमहानादं	பேரோசைகொண்டு
तेषां	அவர்களது	निनदन्	கர்ஜிக்கின்றவனாய்
पुरस्तात्	முன்பாக	प्रत्यदृश्यत	தோன்றினான்.

तमुत्क्षिप्य महानादमुर्ध्वबाहुमधोमुखम् । निखाते प्रक्षिपन्ति स्म नदन्तमिव कुञ्जरम् ॥

महानादं	“பேராசைகொண்ட வனும்	उर्ध्वबाहुं	உயர்த்திய கைகள் கொண்டவனும்
नदन्तं	பிளிறுகின்ற	अधोमुखं	குவிந்த முகக்கொண் டவனுமான அவனை
कुञ्जरं इव	யானைபோன்றவனும்	निखाते	குழியொன்றில்
तं	அவனை	प्रक्षिपन्ति स्म	தள்ளினார்கள்.
उत्क्षिप्य	தூக்கியெறிந்து		

तत्कृत्वा दुष्करं कर्म भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सायाह्ने शरभङ्गस्य रम्यमाश्रममीयतुः ॥

भ्रातरौ	“பிராதாக்களாகிய	कृत्वा	செய்த முடித்து
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ரும்	सायाह्ने	மாலையில்
तत्	அந்த	शरभङ्गस्य	சரபங்கரது
दुष्करं	செயற்கரிய	रम्यं	அழகான
कर्म	கெயலை	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
		ईयतुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

शरभङ्गे दिवं प्राप्ते रामः सत्यपराक्रमः । अभिवाद्य मुनीन्सर्वाञ्जनस्थानमुपागमत् ॥
दृष्ट्वाऽगस्त्यं महात्मानं तेन दत्तवरायुधः ॥ १५ ॥

सत्यपराक्रमः “वीर्णपोका पराक्
किरमम்கोण्ड
रामः श्रीरामர்
शरभङ्गे சரபங்கமுனிவர்
दिवं தேவலோகத்திற்கு
प्राप्ते எழுந்தருளியவுடன்
सर्वान् எல்லா
मुनीन् மகரிஷிகளையும்
अभिवाद्य நமஸ்கரித்துவிட்டு

जनस्थानं ஜனஸ்தானத்திற்கு
उपागमत् வந்துசேர்ந்தார்.
महात्मानं மகாத்மாவாகிய
अगस्त्यं அகஸ்தியரை
दृष्ट्वा தரிசித்து
तेन அவரால்
दत्तवरायुधः { சிறந்த ஆயுதங்கள்
கொடுத்தருளப்பட்ட
டார்.

ततः पश्चाच्छूर्पणखा रामपार्श्वमुपागता

॥ १६ ॥

ततः पश्चात् “अतन्पिहकु
शूर्पणखा சூர்பணகை என்பவள்

रामपार्श्वं श्रीராமரது சமீபத்
திற்கு
उपागता வந்தாள்.

ततो रामेण संदिष्टो लक्ष्मणः सहस्रोत्थितः । प्रगृह्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥

ततः “अप्पொழுது
रामेण श्रीராமரால்
संदिष्टः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
सहसा சடக்கென

उत्थितः எழுந்து
खड्गं கத்தியை
प्रगृह्य கைக்கொண்டு
कर्णनासं காதுகளையும்
चिच्छेद முக்கையும்
அறுத்துவிட்டார்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । हतानि वसता तत्र राघवेण महात्मना ॥ १८ ॥

तत्र अங்கு
वसता வலிக்கும்
महात्मना மகாத்மாவாகிய
राघवेण श्रीராமரால்
भीमकर्मणां பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

रक्षसां அரக்கர்களின்
चतुर्दशसहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களும்
हतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

एकेन सह सङ्गम्य रणे रामेण सङ्गताः । अहश्चतुर्थभागेन निःशेषा राक्षसा कृताः ॥

रणे போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सङ्गताः ஒன்றுகூடியவர்களாய்
एकेन தனித்த
रामेण श्रीராமர் ஒருவரோடு
सह கூட

सङ्गम्य பொருதி
अहः பகலின்
चतुर्थभागेन ஓர் நான்காம் பாகத்
திலே
निःशेषा பாக்கியில்லாதவர்
களாக
कृताः செய்யப்பட்டார்கள்.

महाबला महावीर्यास्तयो विघ्नकारिणः । निहता राघवेणाजौ दण्डकारण्यवासिनः ॥

महाबला: "பலம் மிக்கவர்களும்
மहाவீர்யா: ஆண்மை மிகுந்தவர்
தரஸ: தவத்திற்கு [களும்
விघ्नकारिण: இடையூறு செய்பவர்
களுமான

दण्ड नरण्यवासिनः தண்டகாரணியவாசி
கள் (அரக்கர்கள்)
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
आजौ போரில்
निहता: கொல்லப்பட்டார்கள்.

राक्षसाश्च विनिष्पिष्टाः खरश्च निहतो रणे ॥ २१ ॥

राक्षसा: च "அரக்கர்களும்
विनिष्पिष्टा: அழிக்கப்பட்டார்கள்.

॥ २१ ॥

खर: च கரனும்
रणे போரில்
निहत: கொல்லப்பட்டான்.

ततस्तेनार्दिता बाला रावणं समुपागता ॥ २२ ॥

तत: "அப்பொழுது
तेन அவரால் (லக்ஷ்மண
ரால்)
अर्दिता ஹிம்லிக்கப்பட்ட

॥ २२ ॥

बाला ஸ்த்ரீ (சூர்ப்பணகை)
रावणं ராவணனிடம்
समुपागता சென்றாள்.

रावणानुचरो घोरो मारीचो नाम राक्षसः । लोभयामास वैदेहीं भूत्वा रत्नमयो मृगः ॥

रावणानुचर: "ராவணனது ஏவலா
ளும்
घोर: பயங்கரனுமான
मारीच: नाम மாரீசனென்ற
राक्षस: அரக்கன்

रत्नमय: ரத்னமயமான
मृग: மரகத
भूत्वा ஆகி
वैदेहीं ஜானகீதேவியாருக்கு
लोभयामास லோபயாடினான்.

अथैनमब्रवीद्रामं वैदेही गृह्यतामिति । अहो मनोहरः कान्त आश्रमो नो भविष्यति ॥

वैदेही "ஜானகீதேவியார்
एनं இந்த
रामं ஸ்ரீராமரிடம்
गृह्यतां 'இது பிடிக்கப்பட்ட
டும்'

अब्रवीत् தெரிவித்துக்கொண்
कान्त 'காதல! [டாள்:
न: நமது
आश्रम: ஆசிரமமானது
मनोहर: அழகியதாய்
अहो ஆச்சர்யகரமாய்
भविष्यति ஆகப்போகிறது.

इति என்றும்,
अथ பின்வருமாறும்

ततो रामो धनुष्पाणिर्धावन्तमनुधावति । स तं जघान धावन्तं शरेणानतपर्वणा ॥ २५ ॥

तत: "அப்பொழுது
राम: ஸ்ரீராமர்
धनुष्पाणि: கோதண்டபாணியாய்
धावन्तं ஓடுமதை
अनुधावति பின்தொடர்ந்தோடி
னார்.

स: அவர்
धावन्तं ஓடும்
तं அதை
आनतपर्वणा துணிவினைந்த
शरेण பாணத்தால்
जघान கொன்றார்.

अथ सौम्य दशग्रीवो मृगं याते तु राघवे । लक्ष्मणे चापि निष्क्रान्ते प्रविवेशाश्रमं तदा ॥

சௌம்ய	“ புண்யாத்மாவே !	நிஷ்க்ரான்தோ	வெளிச்சென்ற
அத	அப்பொழுது		வளவில்
ராஃவெ	ஸ்ரீ ராமர்	தசகிரீவன்	
மூர்	மானே	ததா	அப்பொழுது
யாஃ து	பின்பற்றியவளவில்	அஸ்ரம்	ஆச்ரமத்திற்கு
லக்ஷ்மணே அபி	லக்ஷ்மணரும்	பவिवேச	வந்தான்.

जग्राह तरसा सीतां ग्रहः खे रोहिणीमिव । व्रातुकामं ततो युद्धे हत्वा गृध्रं जटायुषम् ॥
प्रगृह्य सीतां सहसा जगामाशु स रावणः ॥ २८ ॥

ச:	“ அந்த	வாதுகாம்	ரக்ஷிக்க ஆவல்கொ
ராவண:	ராவணன்	ஜடாயுஷ்	ஜடாயு என்ற [ண்ட
खे	ஆகாசத்தில்	गृध्रं	கழுதை
ग्रहः	ஒர் கிரகமானது	युद्धे	போரில்
रोहिणीं	ரோகினியை	हत्वा	வதைத்து
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	सहसा	தக்ஷணமே
सीतां	சீதாதேவியை	सीतां	சீதாதேவியை
तरसा	விரைவாய்	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
जग्राह	தருடிச்சென்றான்.	आशु	விரைவாய்
ततः	அப்பொழுது	जगाम	சென்றுவிட்டான்.

ततस्त्वद्भुतसङ्काशाः स्थिताः पर्वतमूर्धनि । सीतां गृहीत्वा गच्छन्तं वानराः पर्वतोपमाः ॥
ददृशुर्विस्मितास्तत्र रावणं राक्षसाधिपम् ॥ २९ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तत्र	அங்கு
पर्वतमूर्धनि	பர்வதசிகரத்தில்	सीतां	வீதாதேவியை
स्थिताः	இருப்பவர்களும்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
अद्भुतसङ्काशाः	ஆச்சர்யமான உருவங்	गच्छन्तं	செல்கின்ற
	கொண்டவர்களும்	राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னனான
पर्वतोपमाः तु	பர்வதத்தை நிகர்த்த	रावणं	ராவணனை
	வர்களுமான	विस्मिताः	ஆச்சர்யங்கொண்டவர்
वानराः	வானரர்கள்	ददृशुः	கண்டார்கள். [களாய்

प्रविवेश ततो लङ्कां रावणो लोकरावणः ॥ ३० ॥

ततः	“ அனந்தரம்	रावणः	ராவணன்
लोकरावणः	லோகத்தைக்கதறச்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
	செய்யும்	प्रविवेश	சென்றான்.

तां सुवर्णपरिक्रान्ते शुभे महति वेश्मनि । प्रवेश्य मैथिलीं वाक्यैः सान्त्वयामास रावणः॥

रावणः	“ராவணன்	மஹதி	பெரும்
तां	அந்த	वेश्मनि	அரண்மனையில்
मैथिलीं	சீதாதேவியை	प्रवेश्य	இருக்கவைத்து
सुवर्णपरिक्रान्ते	பொன்னால் கட்டப் பெற்று	वाक्यैः	நன்மொழிகள் கொண்டு
शुभे	அழகிய	सान्त्वयामास	தேற்றாவு கூறினான்.

तृणवद्भाषितं तस्य तं च नैर्ऋतपुङ्गवम् । अचिन्तयन्ती वैदेही अशोकवनिकां गता ॥३२॥

अशोकवनिकां	“அசோகவனத்தில்	तृणवत्	தருணமாய் மதித்து
गता	இருக்கும்	तं	அந்த
वैदेही	ஜானகிதேவியார்	नैर्ऋतपुङ्गवं च	நாக்ஷஸமன்னையோ
तस्य	அவனது	अचिन्तयन्ती	பொருட்படுத்தாதி ருந்தாள்.
भाषितं	சொல்லை		

न्यवर्तत ततो रामो मृगं हत्वा महावने । निवर्तमानः काकुत्स्थ अदृष्ट्वा विव्यये खगम् ॥
गृध्रं हतं ततो दग्ध्वा रामः प्रियसखं पितुः । मार्गमाणस्तु वेदेही राघवः सहलक्ष्मणः ॥
गोदावरीमन्वचरद्वनोद्देशांश्च पुष्पितान् ॥ ३४ ॥

ततः	“அப்பொழுது	मार्गमाणः	தேடிவருபவராய்,
रामः	ஸ்ரீராமர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महावने	பெருங்காட்டில்	पितुः	தந்தையாரது
मृगं	மாணை	प्रियसखं	இவ்வுடன்பரும்
हत्वा	கொண்டு	खगं	பகலியும்
न्यवर्तत	திரும்பினார்.	हतं	வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடப்பவருமாகிய
निवर्तमानः	திரும்பிவந்த	गृध्रं	கழுதை (கடாடியவை)
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அப்பொழுது
वैदेही	சீதாதேவியை	दग्ध्वा	தண்ணெய்செய்துவட்டு
अदृष्ट्वा	காணாது	गोदावरीं	கோதாவரீத்தீப்பிரதேச
विव्यये	தவித்தார்.	पुष्पितान्	பூக்க [செடிகளிலும்]
तु	அப்பொழுது	वनोद्देशान् च	வனப்பிரதேசங்களி
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன் கூட	अन्वचरत्	சுற்றித்தார். [லும்]
राघवः	ஸ்ரீராமர்		

आसेदुर्मुहारण्ये कबन्धं नाम राक्षसम्

॥ ३५ ॥

महारण्ये	“பெருங்காவில்	राक्षसं	அரக்களை
कबन्धं नाम	கயந்தனென்ற	आसेदुः	தாக்கினார்கள்.

ततः कबन्धवचनाद्रामः सत्यपराक्रमः । ऋश्यमूकं गिरिं गत्वा सुग्रीवेण समागतः ॥

सत्यपराक्रमः “ वीண்போகாப் பரா
க்கிரமங்கொண்ட
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
कबन्धवचनात् கபந்தனது விஞ்ஞாப
னத்தால்

ऋश्यमूकं ரிச்யமூக
गिरिं பர்வதத்திற்கு
गत्वा சென்று
सुग्रीवेण சுக்ரீவருடன்
समागतः நட்புக்கொண்டார்.

तयोः समागमः पूर्वं प्रीत्या हार्दो व्यजायत । भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन सुग्रीवो वालिना पुरा ॥
इतरेतरसंवादात्प्रगाढः प्रणयस्तयोः ॥ ३७ ॥

तयोः “அவ்விருவர்களுக்கும்
पूर्वं முதலில்
प्रीत्या அன்புடன்
हार्दः மனமொப்பிய
समागमः நட்பு
व्यजायत ஏற்பட்டது
इतरेतरसंवादात् ஒருவரோடொருவர்
சம்பாஷணையால்

तयोः அவ்விருவர்களுடைய
प्रणयः சினேகமானது
प्रगाढः அதிகமாயிற்று.
पुरा முன்னொருகால்
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
क्रुद्धेन கோபங்கொண்ட
भ्रात्रा वालिना தமயனாகிய வாலியால்
निरस्तः வெருட்டப்பட்டார்.

रामस्य बाहुवीर्येण स्वराज्यं प्रत्यपादयत् । वालिनं समरे हत्वा महाकायं महाबलम् ॥ ३८ ॥

रामस्य “ ஸ்ரீராமரது
बाहुवीर्येण பாகுபலத்தால்
समरे போரில்
महाबलं மகாபலசாலியும்
महाकायं பெருஞ்சரீரம் கொண்டவனுமாகிய

वालिनं வாலியை
हत्वा கொன்று
स्वराज्यं தனது ராஜ்யத்தை
प्रत्यपादयत् அவர் (சுக்ரீவர்) பெற்றார்.

सुग्रीवः स्थापितो राज्ये सहितः सर्वानरैः । रामाय प्रतिजानीते राजपुत्र्याश्च मार्गणम् ॥

राज्ये “ ராஜ்யத்தில்
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
सर्वानरैः எல்லா வானரர்
களோடும்

राजपुत्र्याः ராஜகுமாரியை (ஸ்தா
தேவியை)
मार्गणं च கண்டுபிடித்தலைப்
பற்றி

सहितः கூடியவரான
सुग्रीवः சுக்ரீவர்

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रतिजानीते வாக்களித்தார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महात्मना । दश कोट्यः पुवङ्गानां सर्वाः प्रस्थापिता दिशः ॥

वानरेन्द्रेण “ வானரமன்னரும்
महात्मना மஹாத்மாவாகிய
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
आदिष्टा ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட

पुवङ्गानां வானரர்களின்
दश कोट्यः பத்துக்கோடிகள்
सर्वाः எல்லா
दिशः திக்குகளிலும்
प्रस्थापिताः சென்றார்கள்.

तेषां नो विप्रकृष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकाभितप्तानां महान्कालोऽत्यवर्तत ॥

विन्ध्ये “விந்திய
பர்வதச்சீரோஷ்டத்தில்
விப்குஷ்டானாं தாமதித்து
भृशं மிக
शोकाभितप्तानां துயரத்தால் தபிக்கும்

तेषां அந்த
नः எங்களுக்கு
महान् நீண்ட
कालः காலமானது
अत्यवर्तत கடந்தது.

भ्राता तु गृध्रराजस्य संपातिर्नाम वीर्यवान् । समाख्याति स्म वसति सीताया रावणालये ॥

गृध्रराजस्य “கழுக்கு அரசரின்
(ஜடாயுவின்)
भ्राता தமயனாரும்
वीर्यवान् வீர்யசாலியுமாகிய
संपातिः नाम ஸம்பாதி என்பவர்
तु அப்பொழுது

रावणालये ராவணனது அரண்
மனையில்
सीताया: ஸீதாதேவியாரின்
वसति வாஸத்தை
समाख्याति स्म தெரிவித்தார்.

सौऽहं शोकपरीतानां दुःखं तज्ज्ञातिनां नुदन् । आत्मवीर्यं समास्थाय योजनानां शतं पुनः ॥

सः “அந்த
अहं நான்
शोकपरीतानां துயரம் மேலிட்டிருந்த
ज्ञातिनां இனத்தவர்களின்
तत् அந்த

दुःखं துக்கத்தை
नुदन् போக்குபவனாய்
आत्मवीर्यं எனது வீர்யத்தை
समास्थाय மேற்கொண்டு
योजनानां शतं தூறுயோஜனைதூரம்
पुनः தாண்டிச்சென்றேன்.

तत्राहमेकामद्राक्षमशोकवनिकां गताम् । कौशेयवस्त्रां मलिनां निरानन्दां दृष्टवताम् ॥४४॥

तत्र அங்கு
अशोकवनिकां அசோகவனத்தில்
गतां இருப்பவளும்
एका தனித்திருப்பவளும்
कौशेयवस्त्रां வெண்பட்டை உடுத்
தியவளும்

मलिनां புழுதிபடிந்திருப்பவ
ளும்
निरानन्दां மகிழ்ச்சியற்றிருப்பவ
ளும்
दृष्टवतां { அசஞ்சலாபக்தி
கொண்டவளுமாகிய
கீதாதேவியை
என் தரிசித்தேன்.

तया समेत्य विधिवत्पृष्टा सर्वमनिन्दिताम् । अभिज्ञानं मया दत्तं रामनामाङ्गुलीयकम् ॥

तया “அவளிடம்
समेत्य அணுகி
अनिन्दितां நிந்தோஷையான
ஸீதாதேவியிடம்
विधिवत् ஆதரவுடன்
सर्वं யாவற்றையும்
पृष्टा வினாவி

मया என்னால்
रामनामाङ्गुलीयकं { ஸீதாமது திருநாமம்
வரையப்பெற்ற
கணையாழி
अभिज्ञानं அடையாளமாய்
दत्तम् ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

तं दृष्ट्वा परमप्रीता विश्वास च मैथिली

॥ ४६ ॥

தம்
தூஷ்டா
மேயிலி ச

“அந்த என்னை
பார்த்து
ஜானகியாரும்

परमप्रीता
विश्वास
மிகமகிழ்ச்சிகொண்ட
வளாய்
தேற்றரவுகொண்டார்.

रावणं च ततो दृष्ट्वा कृत्वा लङ्कां च भस्मसात् । अभिज्ञानं मणिं लब्ध्वा चरितार्थोऽहमागतः ॥

ततः
रावणं
दृष्ट्वा
लङ्कां
भस्मसात् कृत्वा
अभिज्ञानं

“அனந்தரம்
ராவணனையும்
பார்த்துவிட்டு
இலங்கையை
நீறுக்கியும்
அபிஞானமான

मणिं
लब्ध्वा
चरितार्थः
अहं
च च
आगतः
ரத்தினத்தை
பெற்றுக்கொண்டு
மனோரதம் நிறைவேற
நான் [ப்பெற்றவனாய்
தக்ஷணமே
வந்துசேர்ந்தேன்.

मया च पुनरागम्य रामस्याक्षिष्टकर्मणः । अभिज्ञानं मया दत्तमर्चिष्मान्स महामणिः ॥

मया
पुनः च
आगम्य
अक्षिष्टकर्मणः
रामस्य

“என்னால்
திருப்ப
வந்துசேர்ந்து
குற்றமற்ற செயல்
கொண்ட
ஸ்ரீராமரிடம்

अर्चिष्मान्
सः
महामणिः
अभिज्ञानं
मया
दत्तम्
ஒளிபொருந்திய
அந்த
சிறந்த ரத்தினமாகும்
அபிஞானமானது
என்னால்
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु मैथिलीं हृष्टत्वाशशंसे च जीवितम् । जीवितान्तमनुप्राप्तः पीत्वाऽमृतमिवातुरः ॥

मैथिलीं तु
श्रुत्वा
हृष्टः
जीवितान्तं
अनुप्राप्तः
आतुरः

“மைதிலீதேவியாரை
அறிந்து [ப்பற்றி
மகிழ்வுற்றவர்
(ஸ்ரீராமர்)

अमृतं
पीत्वा
इव
तु
जीवि च
आशशंसे
அமிருதத்தை
பருகி
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
அப்பொழுது
உயிரிலும்
ஆசைகொண்டார்.

उद्योजयिष्यन्द्योगं दध्रे कामं वधे मनः । जिघांसुरिव लोकान्ते सर्वालोकान्विभावसुः ॥

लोकान्ते
सर्वान्
लोकान्
जघांसुः
विभावसुः

“ப்ரளயகாலத்தில்
எல்லா
உலகங்களையும்
அழிக்க விருப்பங்
கொண்ட
அக்னிபகவான்

इव
उद्योगं
उद्योजयिष्यन्
वधे
कामं मनः दध्रे
போன்றிருக்குமவர்
ப்ரயத்னத்தை
மேற்கொண்டவராய்
ராவணவதையில்
திடமான உறுதி
கொண்டார்.

ततः समुद्रमासाद्य नलं सेतुमकारयत् । अतरत्कपिवीराणां वाहिनी तेन सेतुना ॥ ५१ ॥

ततः	“அதன் பிறகு	அகாபயத்	கட்டுவித்தார்.
சமுத்ரம்	சமுத்திரத்துக்கு	தென செதுநா	அந்த ஸேதுவழியாய்
आसाद्य	வந்து	कपिवीराणां	வானாவீரர்களின்
नलं	நளனால்	वाहिनी	ஸேனையானது
सेतुं	ஸேதுவை	अतरत्	கடந்தது.

प्रहस्तमवधीनीलः कुम्भकर्णं तु राघवः । लक्ष्मणो रावणसुतं स्वयं रामस्तु रावणम् ॥

प्रहस्तं	ப்ரஹஸ்தனை	रावणसुतं	ராவணன் புதல்வனான
नीलः	நீலன்		இந்திரஜித்தையும்
अवधीत्	கொன்றான்.	रामः	ஸ்ரீராமர்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	स्वयं	தானே
राघवः	ஸ்ரீராமர்	रावणं	ராவணனையும்
तु	அப்படியேகொன்றார்.	तु	அப்படியே கொன்றார்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		கள்.

स शक्रेण समागम्य यमेन वरुणेन च । महेश्वरस्वयंभूभ्यां तथा दशरथेन च ॥ ५३ ॥

तैश्च दत्तवरः श्रीमानृषिभिश्च समागतैः । सुरर्षिभिश्च काकुत्स्थो वराह्येमे परन्तपः ॥ ५४ ॥

सः	“அந்த	तथा	அவ்வாறே
परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகராகிய	दशरथेन च	தசரதரோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	समागम्य	ஒன்றுசேர்ந்து
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	तैः	அவர்களால்
शक्रेण	இந்திரரோடும்	समागतैः	எழுந்தருளிய
यमेन	யமதர்மதேவரோடும்	ऋषिभिः च	மஹர்ஷிகளாலும்
वरुणेन च	வருணதேவரோடும்	सुरर्षिभिः च	தேவர்ஷிகளாலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	दत्तवरः	வரங்களைக்கொடுக்கப் பெற்று
महेश्वरस्वयंभूभ्यां	சிவபெருமானோடும் பிரம்மதேவரோடும்	वरान्	மனோதங்களை
		लेभे	பெற்றிருக்கின்றார்.

स तु दत्तवरः प्रीत्या वानरैश्च समागतः । समग्रबलसंयुक्तो राज्यं दत्त्वा विभीषणे ॥

पुष्पकेण विमानेन किष्किन्धामभ्युपागमत् ॥ ५५ ॥

दत्तवरः	“வரங்கள் கொடுக்கப் பெற்று	राज्यं	ராஜ்யத்தை (லங்கா ராஜ்யத்தை)
समग्रबलसंयुक्तः	{ ஸமஸ்தமான சைன் யங்களுடன் கூடியவ ரான	दत्त्वा	அளித்து
सः	அவார்	वानरैः च	வானர்களுடன்
तु	அப்பொழுது	समागतः	கூடியவராய்
प्रीत्या	அன்புகொண்டு	पुष्पकेण विमानेन	புஷ்பகனிமானத் திலேறிக்கொண்டு
विभीषणे	விபீஷணரிடம்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
		अभ्युपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

तं गङ्गां पुनरासाद्य वसन्तं मुनिसन्निधौ । अविघ्नं पुण्ययोगेन श्वो रामं द्रष्टुमर्हसि ॥५६॥

गङ्गां	“ கங்கா தீரத்திற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
पुनः	திரும்பவும்	पुण्ययोगेन	புஷ்யநக்சத் திரத்தின்
आसाद्य	வந்து		யோகத்தால்
मुनिसन्निधौ	முனிவரின் (பரத்வாஜரின்) ஸன்னிதியில்	अविघ्नं	குற்றமற்ற
वसन्तं	வலிக்கும்	श्वः	நானையதினம்
तं	அந்த	द्रष्टुं	தரிசிக்க
		अर्हसि	கடவீர்.”

ततस्तु सत्यं हनुमद्वचो महन्निशम्य हृष्टो भरतः कृताञ्जलिः ।

उवाच वाणीं मनसः प्रहर्षिणीं चिरस्य पूर्णः खलु मे मनोरथः ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது	चिरस्य	‘வெகுகாலத்திய
सत्यं	உண்மையானதும்	मे	எனது
महत्	சிறந்ததுமான	मनोरथः	மனோரதமானது
हनुमद्वचः	ஹனுமாதது மொழிக்கு	तु	இப்பொழுது
निशम्य	செவியாய்த்து	पूर्णः खलु	நிறைவேறியதன்றோ’
हृष्टः	உள்ளம்பூரித்த	मनसः	மனதை [என்ற
भरतं	பரதர்	प्रहर्षिणीं	மகிழ்விக்கும்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	वाणीं	திருமொழியை
		उवाच	சொல்லிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20542

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5867

त्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமுப்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १३० ॥

श्रीरामभरतसमागमः—ஸ்ரீராமரும் பரதரும் ஸந்திப்பது.

श्रुत्वा तु परमानन्दं भरतः सत्यविक्रमः । हृष्टमाज्ञापयामास शत्रुघ्नं परवीरहा ॥ १ ॥

सत्यविक्रमः	வீண்போகா பராக்கிரமம் படைத்தவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
		हृष्टं	மிகச்சந்துஷ்டியுடன
परवीरहा	சத்ருவீரர்களையொழிப்பவருமாகிய		ருந்த
		शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷணைப்பார்த்து
भरतः	பரதர்	तु	இப்பொழுது
परमानन्दं	மிக ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றதை	आज्ञापयामास	பின்வருமாறு கடனையிட்டார் :

दैवतानि च सर्वाणि चैत्यानि नगरस्य च । सुगन्धमाल्यैर्वादित्रैர்चन्तु शुचयो नराः ॥

शुचयः	“பரிசுத்தர்களாகிய	चैत्यानि च	மண்டபங்களையும்
नराः	மனிதர்கள்	सुगन्धमाल्यैः	நல்ல வாசனை பொருந்
दैवतानि	தெய்வவிக்கிரகங்கள்		திய மலர்களாலும்
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்	वादित्रैः	வாத்தியகோஷங்க
नगरस्य	பட்டணத்தினது	अर्चन्तु	ளாலும் பூஜை செய்யட்டும்.

सूताः स्तुतिपुराणज्ञाः सर्वे वैतालिकास्तथा । सर्वे वादित्रकुशला गणिकाश्चापि सङ्घशः ॥

राजदारास्तथाऽमाल्याः सैन्याः सेनागणाङ्गनाः ।

ब्राह्मणाश्च सराजन्याः श्रेणीमुख्यास्तथा गणाः

॥ ४ ॥

अभिनिर्यान्तु रामस्य द्रष्टुं शशिनिभं मुखम्

॥ ५ ॥

स्तुतिपुराणज्ञाः	{ ஸ்தோத்திரங்களையும் புராணங்களையும் நன்கறிந்த	सेनागणाङ्गनाः	ஸைன்யக்கூட்டங்களி ன் பெண்மணிகளும்
सूताः	பாடகர்களும்	सराजन्याः	சூத்திரியர்களுடன் கூடிய
तथा	அவ்வண்ணமே	ब्राह्मणाः च	பிராம்மணர்களும்
वैतालिकाः	வைதாலிகர்கள்	श्रेणीमुख्याः	வியாபாரத்தலைவர் களும்
सर्वे	எல்லோரும்	तथा	அவ்வண்ணமே
वादित्रकुशलाः	வாத்தியங்களில் சமர் த்தர்களான	गणाः	பரிவாஜனங்களும்
सर्वे	எல்லோரும்	सङ्घशः	கூட்டக்கூட்டமாக
गणिकाः अपि च	வில்லைமாதர்களும்	रामस्य	ராமராமது
तथा	அவ்வண்ணமே	शशिनिभं	சந்திரனுக்கொப்பான
राजदाराः	ராஜபத்தினிகளும்	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
अमाल्याः	மந்திரிமார்களும்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
सैन्याः	ஸேனையினரும்	अभिनिर्यान्तु	எதிர்கொண்டு செல்லட்டும்.

भरतस्य वचः श्रुत्वा शत्रुघ्नः परवीरहा । विष्टीरनेकसाहस्राश्चोदयामास वीर्यवान् ॥ ६ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரர்களை யொழிக்கும்	अनेकसाहसाः	பல்லாபிரக்கணக்காயி ருந்த
वीर्यवान्	வல்லமையமைந்த	विष्टीः	{ சம்பளம் வாங்காது கைக்கர்யம் செய்து வந்தவரைப்பார்த்து
शत्रुघ्नः	சத்ருக்னன்		பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தார்:
भरतस्य	பரதரது	चोदयामास	
वचः	ஆக்கினையை		
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு		

समीकुरुत निम्नानि विषमाणि समानि च । स्थलानि च निरस्यन्तां नन्दिग्रामादितः परम् ॥

नन्दिग्रामात् “நந்திக்கிராமத்திலி
ருந்து
இதுவரைக்கும்
பள்ளத்தாக்குகளும்
விஷமாணி च மேடுபள்ளஸ்தலங்
களும்

समानि ஸமமானவைகளாக
समीकुरुत ஸரியாகச்செய்யுங்கள்.
स्थलानि च மேடுபூமிகளும்
निरस्यन्ताम् சீர்படுத்தப்பட்டும்.

सिञ्चन्तु पृथिवीं कृत्स्नां हिमशीतेन वारिणा । ततोऽभ्यवकिरन्त्वन्ये लाजैः पुष्पैश्च सर्वशः॥

अन्ये “வேறுசிலர்
पृथिवीं பூதலத்தை
कृत्स्नां எங்கும்
हिमशीतेन பனிபோல் குளிர்ந்த
वारिणा ஜலத்தால்
सिञ्चन्तु நனைக்கட்டும்.

ततः அதன்மேல்
लाजैः பொரிகளாலும்
पुष्पैः च புஷ்பங்களாலும்
सर्वशः எல்லா பக்கங்களிலும்
अभ्यवकिरन्तु இறைக்கட்டும்.

समुच्छ्रितपताकास्तु रथ्याः पुरवरोत्तमे । शोभयन्तु च वेश्मानि सूर्यस्योदयनं प्रति ॥
स्रग्दामभिर्मुक्तपुष्पैः सुगन्धैः पञ्चवर्णकैः । राजमार्गमसंबाधं किरन्तु शतशो नराः ॥१०॥

शतशः “நூற்றுக்கணக்கான
नराः மானிடர்கள்
पुरवरोत्तमे { சீரேஷ்டநகர்களில்
முதன்மையாய்
விளங்கும்தில்
सूर्यस्य उदयनं प्रति சூரியோதயத்திற்குள்
रथ्याः तु ராஜவீதிகளையும்
समुच्छ्रित- } உயரத்தூக்கி நிறுத்
पताकाः } தப்பட்ட கொடிகளை
युदययவைகளாகவும்
वेश्मानि च கிருகங்களையும்

स्रग्दामभिः மாலைகளின் வரிசை
களாலும்
मुक्तपुष्पैः விடுதிமலர்களாலும்
शोभयन्तु அலங்கரிக்கட்டும்.
असम्बाधं விஸ்தாரமாயுள்ள
राजमार्गं சக்கிரவர்த்திவரும்
மார்க்கத்தை
सुगन्धैः நல்லவாசனை வீச
கின்ற
पञ्चवर्णकैः ஐவகைக் கோலப்
பொடிகளாலும்
किरन्तु கோலமிட்டும்.”

धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चापि निर्ययुः ॥
मत्तैर्नागसहस्रैश्च शतकुम्भविभूषितैः ॥ ११ ॥

धृष्टिः திருஷ்டியும்
जयन्तः ஜயந்தரும்
विजयः விஜயரும்
सिद्धार्थः ஸித்தார்த்தரும்
अर्थसाधकः हि அர்த்தஸாதகரும்
अशोकः च அசோகரும்
मन्त्रपालः च மந்திரபாலரும்

सुमन्त्रः अपि ஸுமந்திரரும்
शतकुम्भविभूषितैः பொன்னாபரணங்களா
லலங்கரிக்கப்பட்ட
मत्तैः கொழுத்த
नागसहस्रैः च ஆயிரக்கணக்கான
யானைகளோடும்
निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

अपरे हेमकक्ष्याभिः सगजाभिः करेणुभिः । निर्ययुस्तुरगाक्रान्तै रथैश्च सुपद्मरथाः ॥

अपरे	வேறு	सगजाभिः	ஆண்பாளையினோடு கூடிய
सुमहाराथाः	பிரஸித்திபெற்ற மஹாரதர்கள்	करेणुभिः	பெட்டையானை களோடும்
हेमकक्ष्याभिः	{ பொன்னாலான பட்டைகளையுடையவை களும்	तुरगाक्रान्तैः	குதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற
		रथैः च	ரதங்களோடும்
		निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

शक्त्यष्टिप्रासहस्तानां सध्वजानां पताकिनाम् । तुरगाणां सहस्रैश्च मुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः ॥

पदातीनां सहस्रैश्च वीराः परिवृता ययुः ॥ १३ ॥

वीराः	வீரர்கள்	तुरगाणां	குதிரைகளின்
शक्त्यष्टिप्रास- } हस्तानां	{ சக்தி, ரிஷ்டி, ப்ராஸம் இவைகளைக் கையிலுடையவர்களும்	सहस्रैः च	ஆயிரங்களாலும்
सध्वजानां	தவஜங்களை கையில் கொண்டவர்களுமான	पदातीनां	காலாட்படைகளின்
पताकिनां	நிசான்களையுடையவர்களுடைய	मुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः	சிறந்த மானிடர்க
		मुख्यैः	சிறந்த [ளோடுகூடிய
		सहस्रैः च	அனைகங்களாலும்
		परिवृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
		ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततो यानान्युपाख्याः सर्वा दशरथस्त्रियः । कौसल्यां प्रमुखे कृत्वा सुमित्रां चापि निर्ययुः ॥

ततः	அப்பொழுது	कौसल्यां च	கௌசல்யாதேவியையும்
दशरथस्त्रियः	தசரதசக்கிரவர்த்தியின் மனைவிமார்கள்	सुमित्रां अपि	ஸுமித்திராதேவியையும்
सर्वाः	எல்லோரும்	प्रमुखे कृत्वा	முன்னிட்டுக்கொண்டு
यानानि	வாகனங்களில்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.
उपाख्याः	ஏறிக்கொண்டவர்களாய்		

कैकेय्या सहिताः सर्वा नन्दिग्राममुपागमन् ॥ १५ ॥

सर्वाः	எல்லோரும்	सहिताः	கூட இருப்பவர்களாக
कैकेय्या	கைகேயிதேவியோடு	नन्दिग्रामं	நந்திகிராமத்தை [வே
		उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

अश्वानां खुरशब्देन रथनेमिस्वनेन च । शङ्खदुन्दुभिनादेन संचचालेव मेशीनी ॥ १६ ॥

गजानां बृंहितैश्चापि शङ्खदुन्दुभिनिस्वनैः । कृत्स्नं च नगरं तत्तु नन्दिग्राममुपागमत् ॥

मेदिनी	பூமியானது	रथनेमिस्वनेन च	{ தேர்களின் சக்ரவட்டைகளின் சத்தத்தாலும்
अश्वानां	குதிரைகளின்	शङ्खदुन्दुभिनादेन	சங்குதூர்நுழியின் கோஷத்தாலும்
खुरशब्देन च	குளம்படிகளின் சத்தத்தாலும்		

निस्वनः श्रूयते भीमः प्रहृष्टानां वनौकसाम् । मन्ये वानरसेना सा नदीं तरति गोमतीम् ॥

प्रहृष्टानां	“மிக்க மனஸந்துஷ்டி கொண்ட	सा	அந்த
वनौकसां	வானரர்களுடைய	वानरसेना	வானரஸேனையானது
भीमः	பெரும்	गोमतीं	கோமதி
निस्वनः	சத்தமானது	नदीं	நதியை
श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.	तरति	தாண்டுகிறது என்று
		मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

रजोवर्षं समुद्धूतं पश्य वालुकिनीं प्रति । मन्ये सालवनं रम्यं लोलयन्ति पुवङ्गमाः ॥२९॥

वालुकिनीं प्रति	“வாலுகினி நதியை	रम्यं	அழகிய
पश्य	பாரும். [நோக்கி	सालवनं	ஸாலவனத்தில்
रजोवर्षं	தூளிவாஷமானது	लोलयन्ति	குதிக்கின்றார்கள்
समुद्धूतं	கிளம்பியிருக்கிறது.		என்று
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	मन्ये	நினைக்கிறேன்.

तदेतद्दृश्यते दूराद्विमलं चन्द्रसन्निभम् । विमानं पुष्पकं दिव्यं मनसा ब्रह्मनिर्मितम् ॥
रावणं बान्धवैः सार्धं हत्वा लब्धं महात्मना ॥ ३० ॥

दूरात्	“தூரத்தில்	सार्धं	கூட
एतत्	இந்த	रावणं	ராவணனை
विमलं	களங்கமற்றதும்	हत्वा	கொன்று
चन्द्रसन्निभं	சந்திரனை நிகர்த்ததும்	महात्मना	மஹாத்மாவினால்
मनसा	தன்னிஷ்டத்தால்	लब्धं	அடையப்பட்டது
ब्रह्मनिर्मितं	பிரம்மதேவரால் சிரு ஷ்டிக்கப்பட்டதும்		மான
दिव्यं	தெய்வத்தன்மை கொண்டதும்	पुष्पकं	புஷ்பக
		विमानं	விமானம்
बान्धवैः	பந்துக்களோடு	तत्	இப்பொழுது
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

तरुणादित्यसङ्काशं विमानं रामवाहनम् । धनदस्य प्रसादेन दिव्यमेतन्मनोजवम् ॥३१॥

एतत्	“இந்த	प्रसादेन	மஹிமைக்குணத்தால்
रामवाहनं	ஸ்ரீராமருடைய வாஹ னமாயிருக்கிற	दिव्यं	தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது.
विमानं	புஷ்பகவிமான மானது	मनोजवं	மனோவேகமாய் செல்லவல்லது.
धनदस्य	குபேரனுடைய	तरुणादित्यसङ्काशम्	இளஞ்சூரியனை நிகர்த் தது.

एतस्मिन्भ्रातरौ वीरौ वैदेह्या सह राघवौ । सुग्रीवश्च महातेजा राक्षसश्च विभीषणः ॥

एतस्मिन् “இதில்தான்
வீதாதேவியோடுகூட
வீரர்களும்
ப்ராதாக்களுமாகிய
ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ரும்

महातेजा: வெகு ஆற்றலுடைய
सुग्रीवः च சுக்ரீவரும்
राक्षसः அரக்கர்மன்னனாகிய
विभीषणः च விபீஷணரும் இருக்
கின்றார்கள்.”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थं हनूमत्यतिवेगिना । विमानेनाभवन्सर्वे नन्तिग्रामसमीपगाः ॥ ३३ ॥

काकुत्स्थं பரதரிடம்
हनूमति ஹனுமார்
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवति சொல்லுகையில்
सर्वे எல்லோரும்

अतिवेगिना மிக வேகமாய்ச் செல்
லும்
विमानेन புஷ்பகவிமானத்தோடு
नन्दिग्राम- } நந்திக்கிராமத்திற்குச்
समीपगाः } சமீபத்தில் வந்து
சேர்ந்தவர்களாய்
अभवन् ஆனார்கள்.

ततो हर्षसमुद्भूतो निस्वनो दिवमस्पृशत् । स्त्रीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते ॥

ततः அப்பொழுது
स्त्रीबालयुव- } பெண்கள், குழந்தை
वृद्धानां } கள், சிறுவர்கள்,
விருத்தர்கள் இவர்
களுடைய

इति என்று
कीर्तिते சொல்லில்
हर्षसमुद्भूतः ஸந்தோஷத்தால்
கிளைந்த

अयं ‘இதோ
रामः ஸ்ரீராமர்’

निस्वनः சப்தமானது
दिवं ஆகாசத்தை
अस्पृशत् முட்டிற்று.

रथकुञ्जरवाजिभ्यस्तेऽवतीर्थ महीं गताः । ददृशुस्तं विमानस्थं नराः सोममिवाम्बरे ॥

ते அந்த
नराः மானிடர்கள்
रथकुञ्जर- } ரதங்கள், யானைகள்,
वाजिभ्यः } குதிரைகள் இவை
களினின்று

सोमं சந்திரனை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

अवतीर्थ இறங்கி
महीं गताः பூமியில் நிற்கின்றவர்
अम्बरे ஆகாசத்தில் [களாய்

विमानस्थं புஷ்பகவிமானத்தில்
तं எழுந்தருளியிருக்கும்
அவரை
ददृशुः கர்த்தவர்கள்.

प्राञ्जलिर्भरतो भूत्वा प्रहृष्टो राघवोन्मुखः । स्वागतेन यथार्थेन ततो राममपूजयत् ॥ ३४ ॥

राघवोऽमुखः ஸ்ரீராமரை எதிர்
பார்த்தவண்ணமே
भरतः பரதர் [யிருந்த
यथार्थेन வாக்களித்தவண்ண
மே

प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராய்
ततः அப்பொழுது
प्राञ्जलिः भूत्वा கைகப்பியவராய் ஆகி
रामं ஸ்ரீராமரை
अपूजयत् தனது மனதினுள்
கொண்டாடினார்.

स्वागतेन நல்ல வரவால்

मनसा ब्रह्मणा सृष्टे विमाने भरताग्रजः । रराज पृथुदीर्घाक्षो वज्रपाणिरिवापरः ॥ ३७ ॥

पृथुदीर्घाक्षः	அகன்று நீண்ட கண் களுற்ற	सृष्टे	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
भरताग्रजः	பரதன் தமையனார் (ஸ்ரீராமர்)	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்	अपरः	இரண்டாவது
मनसा	மனதால்	वज्रपाणिः	தேவேந்திரன்
		इव	போல
		रराज	விளங்கினார்.

ततो विमानाग्रगतं भरतो भ्रातरं तदा । ववन्दे प्रयतो रावं मेरुस्थमिव भास्करम् ॥ ३८ ॥

तदा	அப்பொழுது	रावं	ஸ்ரீராமரை
प्रयतः	கல்மஷமற்ற தரும மூர்த்தியான	ततः	அவ்விடத்திலேயே
भरतः	பரதர்	मेरुस्थं	மேருபர்வதத்திலிருக்
विमानाग्रगतं	விமானத்தினது ஓரத் தில் வந்திருந்த	भास्कं	சூரியபகவானே [கும்
भ्रातरं	தமையனாராகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		ववन्दे	ஸேவித்தார்.

ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् । हंसयुक्तं महावेगं निष्पपात महीतले ॥ ३९ ॥

ततः	அப்பொழுது	महावेगं	வெகுவேகமாகச் செல்லவல்லதுமான
तत्	அந்த	विमानं	புஷ்பகவிமானம்
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாததும்	रामाभ्यनुज्ञातं	ஸ்ரீராமருடைய ஆக் கிணையைப்பெற்றதாய்
हंसयुक्तं	{ அன்னப்பறவைகளின் சித்திரம் வரையப் பெற்றதும்	महीतले	பூமியில்
		निष्पपात	இறங்கிற்று.

आरोपितो विमानं तद्धरतः सत्यविक्रमः । रामसाद्य मुदितः पुनरेवाभ्यवादयत् ॥ ४० ॥

तत्	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
विमानं	விமானத்தில்	आसाद्य	தரிசித்து
आरोपितः	எற்றிக்கொள்ளப் பெற்றவரும்	मुदितः	களிப்புற்றவராகி
सत्यविक्रमः	சத்தியமே பராக்கிரம மாயுடையவருமான	पुनः एव	மீளவும்
भरतः	பரதர்	अभ्यवादयत्	முடிதாழ்த்தி விழுந்து ஸேவித்தார்.

तं समुत्थाप्य काकुत्स्थश्चिरस्याक्षिपयं गतम् । अङ्गे भरतमारोप्य मुदितः परिषस्यजे ॥

काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	भरतं	பரதரை
चिरस्य	வெகுகாலத்திற்கப் பால்	समुत्थाप्य	எழுப்பி
अक्षिपयं गतं	{ நேரில் பார்க்கப்படும் தசையில் இருக்கின் றவரான	अङ्गे	மடியில்
तं	அந்த	आरोप्य	எற்றிவைத்துக்கொ ண்டு
		मुदितः	திருவுளமு வந்தவராய்
		परिषस्यजे	காட்டித்தழுவினார்.

ततो लक्ष्मणमासाद्य वैदेहीं च परन्तपः । अभिवाद्य ततः प्रीतो भरतो नाम चाब्रवीत् ॥

पान्तपः	சத்ருக்களைத் தப்பிக்க அடிக்கும் அவர்	अभिवाद्य	திருவடிகளில் விழுந்து ஸேவித்து விட்டு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	ततः	அதன்மேல்
आसाद्य च	கண்டுவிட்டு	भरतः नाम च	{ பரதன் என்பது என து பெயர் என்கிற அபிவாதனத்தையும்
ततः	அதன்மேல்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
वैदेहीं	சீதாதேவியை		
प्रीतः	மனநிம்மதி கொண் டவராய்		

सुग्रीवं कैकयीपुत्रो जास्ववन्तं तथाऽङ्गदम् । मैन्दं च द्विविदं नीलमृषभं परिषस्वजे ॥

कैकयीपुत्रः	கைகேயியின் புதல் வர் (பரதர்)	मैन्दं	மைந்தனையும்
सुग्रीवं	சுகரீவனையும்	द्विविदं	தவிவிதனையும்
जास्ववन्तं	ஜாம்பவந்தனையும்	नीलं	நீலனையும்
तथा	அவ்வண்ணமே	ऋषभं च	ரிஷபனையும்
अङ्गदं	அங்கதனையும்	परिषस्वजे	ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்.

सुषेणं च नलं चैव गवाक्षं गन्धमादनम् । शरभं पनसं चैव भरतः परिषस्वजे ॥ ४४ ॥

भरतः	பரதர்	गन्धमादनं च	கந்தமாதனையும்
सुषेणं च	ஸுஷேணனையும்	शरभं एव	சரபனையும்
नलं	நளனையும்	पनसं च	பனஸனையும்
गवाक्षं एव	கவாக்ஷனையும்	परिषस्वजे	ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்.

ते कृत्वा मानुषं रूपं वानराः कामरूपिणः । कुशलं पर्यपृच्छंस्ते प्रहृष्टा भरतं तदा ॥ ४५ ॥

ते	அந்த	मानुषं रूपं	மானிட ரூபத்தை
वानराः	வானரர்கள்	कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
कामरूपिणः	நினைத்த உருவம் எடு க்க வல்லவர்கள்.	प्रहृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்
ते	அவர்கள்	भरतं	பரதரை
तदा	அப்பொழுது	कुशलं	செம்மத்தை
		पर्यपृच्छन्	விசாரித்தார்கள்.

अथाब्रवीद्राजपुत्रः सुग्रीवं वानरर्षभम् । परिष्वज्य महातेजा भरतो धर्मिणां वरः ॥ ४६ ॥

राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தின் திருக்குமாரரும்	भरतः	பரதர்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	वानरर्षभं	வானரோத்தமனாகிய
धर्मिणां	தர்மங்களை ஆராய்ந்த நித்தவருள்	सुग्रीव	சுகரீவரை
वरः	உத்தமருமாகிய	परिष्वज्य	உட்கட்டிக்கொ யின்வருமாறு [ண்டு மொழிந்தார்:]
		अब्रवीत्	

त्वमस्माकं चतुर्णां तु भ्राता सुग्रीव पञ्चमः । सौहृदाज्जायते मित्रसपकारोऽरिलक्षणम् ॥

सुग्रीव	“சுகிரீவரே !	तु	தேவரீர்.
अस्माकं	எங்கள்	मित्रं	ஸ்நேகமானது
चतुर्णां	நால்வர்களுக்கும்	सौहृदात्	உபகாரத்தால்
तु	அப்பால்	जायते	விளங்குகிறது;
पञ्चमः	ஐந்தாவது	अपकारः	அபகாரமானது
भ्राता	சகோதரர்	अरिलक्षणम्	சத்ருக்களுக்கடையாளம்.”

विभीषणं च भरतः सान्त्ववाक्यमयाब्रवीत् । दिष्ट्या त्वया सहायेन कृतं कर्म सुदुष्करम् ॥

भरतः	பரதர்	सुदुष्करं	“எவராலும் செய்யமுடி
विभीषणं	விபிஷணரைப்	कर्म	செயலானது [பாத
	பார்க்குது	त्वया	தேவரீரது
सान्त्ववाक्यं	குளிர்ந்த சொல்லொ	सहायेन च	உதவியாலேயே
	ன்றை	कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட
अथ	பின்வருமாறு		டது
अब्रवीत्	மொழிந்தார் :	दिष्ट्या	எங்களது பாக்யவிசேஷமேயிது.”

शत्रुघ्नश्च तदा राममभिवाद्य सलक्ष्मणम् । सीतायाश्चरणौ पश्चाद्वन्दे विनयान्वितः ॥४९॥

विनयान्वितः	மரியாதைகளை நன்கு	तदा	அப்பொழுது
	அறிந்த	अभिवाद्य	ஸேவித்துவிட்டு
शत्रुघ्नः च	சத்ருக்ளரும்	पश्चात्	அதன்மேல்
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருடனிருக்	सीताया	வீதாதேவியின்
	கும்	चरणौ	திருவடிகளில்
रामं	ஸ்ரீராமரை	वन्दे	விழுந்து ஸேவித்தார்.

रामो मातरमासाद्य विषणां शोककशिताम् । जग्राह प्रणतः पादौ मनो मातुः प्रसादयन् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	मनः	மனதை
विषणां	உத்ஸாகம் குன்றி	प्रसादयन्	குளிரச்செய்கின்ற
शोककशितां	சோகத்தில் மூழ்கிக்		வராகி
मातरं	தாயாரை [கிடந்த	प्रणतः	சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்
आसाद्य	கிட்டி		துசேவிக்கின்றவராய்
मातुः	தாயின்	पादौ	திருவடிகளை
		जग्राह	பிடித்துக்கொண்டார்.

अभिवाद्य सुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् । स मातश्च ततः सर्वाः पुरोहितमुपागमत् ॥

सः	அவர்	मातृः	தாய்மார்கள்
सुमित्रां च	சுமித்திராதேவியை	सर्वाः च	எல்லோரையுமே
	யும்	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
यशस्विनीं	புகழ்பெற்ற		ரித்துவிட்டு
कैकेयीं च	கைகேயிதேவியாரை	पुरोहितं	குலகுருவை
	யும்	उपागमत्	அடைந்தார்.

स्वागतं ते महाबाहो कौसल्यानन्दवर्धन। इति प्राञ्जल्यः सर्वे नागरा राममनुवन् ॥५२॥

ते	அந்த	स्वागतं	நல்வரவால் நன்மன
नागराः	நகரவாஸிகள்		
सर्वे	எல்லோரும்		தோடுபோற்றுகிறோம்'
प्राञ्जल्यः	கைகூப்பிக்கொண்டு	हनि	என்று
महाबाहो	'மஹாபாகுவே,	राम	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
कौसल्यानन्द- वर्धन	கௌஸல்யையின் ஆ னந்தத்தைப் பெருக ச்செய்பவரே,	अनुवन्	சுற்றினார்கள்.

तान्यञ्जलिसहस्राणि प्रगृहीतानि नागरैः । व्याकोशानीय पद्मानि ददर्श भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதரின் தமையனாகு மவர்	राजि	அந்த
नागरैः	பட்டணத்து ஜனங் களால்	अञ्जलिहस्राणि	பல அஞ்ஜலிகளை
प्रगृहीतानि	கொள்ளப்பட்ட	व्याकोशानि	நன் குமலந்த
		पद्मानि इव	தாமரைகள் போல
		ददर्श	பார்த்தார்.

पादुके ते तु रामस्य गृहीत्वा भरतः स्वयम् । चरणाभ्यां नरेन्द्रस्य योजयामास धर्मवित् ॥

धर्मवित्	தர்மத்தையறிந்த	स्वयं तु	தானே
भरतः	பரதர்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமபிரானது	नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரது
ते	அந்த	चरणाभ्यां	திரு திருவடிகளிலும்
पादुके	பாதுகைகளிரண் டையும்	योजयामास	புட்டினார்.

अब्रवीच्च तदा रामं भरतः स कृताञ्जलिः

॥ ५५ ॥

तदा	அப்பொழுது	कृताञ्जलिः च	கூதாஞ்ஜலிஸ்தராக வே
सः	அந்த	अब्रवीच्च	செல்லமுது மொழி க்கார்:
भरतः	பரதர்		
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து		

एतत्ते रक्षितं राजव्राज्यं निर्यातितं मया । अद्य जन्म कृतार्थं मे संवृत्तध मनोरथः ॥५६॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியே!	अद्य च	இப்பொழுது தான்
एतत्	இது	मे	அப்பொது
ते	தேவரீருக்காக	जन्म	பிறப்பானது
रक्षितं	பாதுகாக்கப்பட்டது.	कृतार्थं	பயன்பெற்றதாகிறது.
मया	அடியேனால்	मनोरथः	மனதில் ஸர்வமுமாய்
राज्यं	ராஜ்யமானது		க்கொண்டிருந்ததும்
निर्यातितं	திருமறி அப்பொணம் செய்யப்பட்டது.	संवृत्तः	சுடேறியதாகிறது.

यस्त्वां पश्यामि राजानमयोध्यां पुनरागतम् । अवैक्षतां भवान्कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम् ॥
भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया ॥ ५७ ॥

यः	“எவனோ அந்த அடி	बलं	ஸேனையையும்
त्वां	தேவரீரை [யேன்	अवैक्षतां	கடாக்ஷித்தருள்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு		வீராக.
पुनः आगतं	திரும்பிவந்தவராய்	सर्वं	எல்லாமும்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாய்	भवतः	தேவரீருடைய
पश्यामि	கண்குளிரப்பார்க்	तेजसा	அருளால்
भवान्	தேவரீர் [கிறேன்.	मया	அடியேனால்
कोशं	பொக்கிஷத்தையும்	दशगुणं	பதின்மடங்கதிகமாக
कोष्ठागारं	தான்யசாலையையும்	कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்
पुरं	நகரத்தையும்		கிறது.”

तथा ब्रुवाणं भरतं दृष्ट्वा तं भ्रातृवत्सलम् । मुमुचुर्वा नरा बाष्पं राक्षसश्च विभीषणः ॥

वानराः	வானரர்களும்	भरतं	பரதரை
राक्षसः	அரக்கர்மன்னனாகிய	भ्रातृवत्सलं	தமையனரிடம் அசஞ்
विभीषणः च	விபீஷணனும்		சலாபற்றுடையவராக
तथा	மேற்கண்டவாறு	दृष्ट्वा	பார்த்து
ब्रुवाणं	விண்ணப்பம்செய்யும்	बाष्पं	ஆனந்தபாஷ்பத்தை
तं	அந்த	मुमुचुः	வடித்தார்கள்.

ततः प्रहर्षाद्भरतमङ्कमारोप्य राघवः । ययौ तेन विमानेन ससैन्यो भरताश्रमम् ॥ ५९ ॥

ततः	அதன்மேல்	तेन	அந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்	विमानेन	{ புஷ்பகவிமானத்தில்
ससैन्यः	தனது சேனையுடன்		{ எழுந்தருளியவண்
प्रहर्षात्	மிக்க ஸந்தோஷத்		ணமே
भरत	பரதரை [தால்	भरताश्रमं	பரதருடைய ஆசிரமத்
अङ्कः	மடிமீது		திற்கு
आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்	ययौ	எழுந்தருளினார்.
	கொண்டு		

भरताश्रममासाद्य ससैन्यो राघवस्तदा । अवतीर्य विमानाग्रादवतस्थे महीतले ॥ ६० ॥

तदा	அப்பொழுது	आसाद्य	அடைந்து
राघवः	ஸ்ரீராமர்	विमानाग्रात्	உத்தமபுஷ்பகவிமா
ससैन्यः	தனது சேனையோடு		னத்திலிருந்து
	கூடவே	अवतीर्य	இறங்கி
भरताश्रमं	பரதருடைய ஆசிரமத்	महीतले	பூமியில்
	தை	अवतस्थे	நின்றார்.

अब्रवीच्च तदा रामस्तद्विमानमनुत्तमम् । वह वैश्रवणं देवमनुजानामि गम्यताम् ॥ ६१ ॥

तदा	அப்பொழுது	वैश्रवणं	“சுபேர!
रामः	ஸ்ரீராமர்	देव च	தேவருக்கே
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	वह	வாஹனமாயிருப்பா
तत्	அந்த		யாக.
विमानं	புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்து	अनुजानामि	போக விடை தருகின் றேன்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தருளினார்:	गम्यताम्	திரும்பிச் செல்லப் பட்டும்.”

ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् । उत्तरां दिशमागम्य जगाम धनदालयम् ॥ ६२ ॥

ततः	அதன்மேல்	उत्तरां	வடக்கு
तत्	அந்த	दिशं	திசையை
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	आगम्य	நோக்கி
विमानं	புஷ்பகவிமான மானது	धनदालयं	சுபேரனது திருமா ளிகைக்கு
रामाभ्यनुज्ञातं	ஸ்ரீராமரால் விடைகொ டுக்கப்பட்டதாய்	जगाम	சென்றது.

पुरोहितस्यात्मसमस्य राघवो बृहस्पतेः शक्र इवामराधिपः ।

निपीड्य पादौ पृथगासने शुभे सहैव तेनोपविवेश वीर्यवान् ॥ ६३ ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
राघवः	ஸ்ரீராமர்		அவ்வண்ணமே
आत्मसमस्य	தனக்கேற்றவராகிய	निपीड्य	விழுந்துஸெவித்து
पुरोहितस्य	குலகுருவினது	शुभे	மங்களமான
पादौ	திருவடிகளில்	पृथगासने	வேறு ஆஸனமொன் றில்
अमराधिपः	தேவர்கள் மன்ன		
शक्रः	தேவேந்திரன் [னாகும்	तेन	அவரோடு
बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதியினிடத் தில்	सह एव	உடனே
		उपविवेश	உட்கார்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20604

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5929

एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூப்பத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ १३१ ॥

श्रीरामपट्टाभिषेकः—ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்.

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेयानन्दवर्धनः । बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥१॥

கைகேயானந்தவர்தன:	கைகேயியின் பிரியத் திற்குபாத்திரமான	ராம்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
भरतः	பரதர்	शिरसि	கிரஸில்
ज्येष्ठं	மூத்தவரும்	अञ्जलिं	அஞ்சலியை
सत्यपराक्रमं	வீண்போகாத பராக் கிரமமுடையவருமான	आधाय	செய்து
		बभाषे	பின்வருமாறு விண் ணப்பஞ்செய்தார் :

पूजिता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥

மாமிகா	“எனது	मम	எனக்கு
माता	தாயார்	यथा अददा:	எப்படிக்கொடுத்தீ ரோ அப்படியே
पूजिता	பெருமைப்படுத்தப்	तत्	அதை
इदं	இந்த [பட்டாள்.	पुनः	மீளவும்
राज्यं	ராஜ்யமானது	तुभ्यं	தேவரீருக்கு
मम	எனக்கு	ददामि	தருப்பிக்கொடுக்கி றேன்.
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.		
त्वं	தேவரீர்		

धुरमेकाकिना न्यस्तामृषभेण बलीयसा । किशोरवद्रुं भारं न वोढुमहमुत्सहे ॥ ३ ॥

एकाकिना	“உதவிவேண்டாத	किशोरवत्	இளங்கன்று எப்படி
बलीयसा	வெகு பலம் பொருந் திய	अहं	நான் [யோ அப்படி
वृषभेण	ஓர் எருதால்	गुरुं	மஹத்தான
न्यस्तां	ஒப்புவிக்கப்பட்ட	भारं	பொறுப்பை
धुरं	பாரத்தை	वोढुं	வஹிக்க
		न उत्सहे	வல்லவனல்லன்.

वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् । दुर्वन्धनमिदं मन्ये राज्यच्छिद्रमसंवृतम् ॥ ४ ॥

மஹதா	“அளவுகடந்த	इदं	இந்த
वारिवेगेन	ஜலப்ரவாஹத்தால்	असंवृतं	ஒருவராலும் மூடப் படாத
भिन्नः	உடைந்து	राज्यच्छिद्रं	ராஜ்யக்குறையானது
क्षरन्	கரைந்தோடும்	दुर्वन्धनं	சரிப்படுத்த முடியாத தாய்
सेतुः	கரை	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.
इव	எப்படியோ அப்படியே		

गतिं खर इवाश्वस्य हंसस्येव च वायसः । नान्वेतुमुत्सहे राम तव मार्गमरिन्दम् ॥ ५ ॥

ராம	“ ஸ்ரீராம !	हंसस्य च	ஹம்ஸத்தினுடைய
अरिन्दम्	சத்ருக்களையடக்கு	वायसः	காகம் [கதியை
अश्वस्य	குதிரையின் [பவரே !	इव	எப்படியோ அப்படி
गतिं	கமனத்தை	तव	தேவீருடைய [யும்
खरः	கழுதை	मार्गं	அரிய செயலை
इव	எப்படியோ அப்படி	अन्वेतुं	அனுஷ்டிக்க
	யும்	न उत्सहे	நான் வல்லனல்லேன்.

यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने । महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥
शीर्येत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् । तस्य नानुप्रवेदर्थं यस्य हेतोः स रोप्यते ॥
एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं वैतुमर्हसि । यद्यस्मान्मनुजेन्द्र त्वं भक्तान्मृत्यान् शधि हि ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே !	पुष्पितः च	பூத்ததாகவும்
मनुजेन्द्र	சக்ரவர்த்தியே !	भूत्वा	ஆகி
त्वं	தேவரீர்	फलानि	பழக்களை
भक्तान्	பக்தியுள்ள	न प्रदर्शयन्	கொடாது
भृत्यान्	அடிமைகளாகும்	शीर्येत यथा	பட்டுப்போகுமேயா
अस्मान् हि	எங்களையே		னால்
न शधि यदि	பரிபாலனம் செய்யா	सः	அது
	விடில்,	यस्य हेतोः	எது காரணமாய்
वृक्षः	ஒர் மரம்	रोप्यते	வளர்க்கப்பட்டதோ
अन्तर्निवेशने	வீட்டினுள்	तस्य	அதனுடைய
आरोपितः	வைக்கப்பட்டு	अर्थं	பலனை
सहान् च	பெரிதாயும்	न अनुभवेत्	ஒருவர் அனுபவிக்க
महारुन्ध-}	பெருங்கிளைகளையும்	एषा	இந்த [மாட்டான்,
प्रशाखवान् }	சிறுகப்புகளைபுடைய	उपमा	திருவ்டார்தம்
	தாயும்	त्वदर्थं	தேவரீர்விடயத்திலும்
सुदुरारोहः च	ஏறமுடியாததாயும்		பொருத்தவதாய்
जातः	வளர்ந்ததாய்	वेतुं अर्हसि	அறிபக்கடவிர்.

जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः । प्रतपन्तमिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९ ॥

त्वां	“ தேவரீரை	प्रतपन्तं	கொலிக்கும்
अद्य	இப்பொழுதே	आदित्यं इव	சூர்பகவானைப்
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷேகம் செய்		போன்றவராய்
	யப்பட்டவராய்	जगत्	உலகு
मध्याह्ने	நடுப்பகலில்	सर्वतः	முழுதும்
दीप्ततेजसं	நிக்கவொளிபுடைய	अनुपश्यतु	கண்ணாரக்காணட்டும்.
	வராய்		

तूर्यसङ्घातनिर्घोषैः काञ्चीनूपुरनिस्वनैः । मधुरैर्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १० ॥

राघव तूर्यसङ्घात- निर्घोषैः }	“ஸ்ரீ ராகுகுதிலை! வீணை, குழல், வாய்ப் பாட்டு, மிருகங்கம் இவை சேர்ந்த கச் சேரிகளின் ஒலிக ளா லும்	काञ्चीनूपुर- निस्वनैः } मधुरैः गीतशब्दैः च प्रतिबुध्यस्व	ஆடலின் மேகலை, சிலர்பு இவைகளின் இனிய [ஒலிகளா லும் துயிலெழுப்பும் பாடல்களா லும் தினந் துயிலெழுபும்.
-------------------------------------	--	--	--

यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा । तावच्चमिह सर्वस्य स्वामित्वमनुवर्तय ॥ ११ ॥

चक्रं यावत् आवर्तते वसुन्धरा यावती च	“சூரியசந்திரர்களடங் கிய ஜோதிமண்டலம் எவ்வளவுகாலம் சுழலுகிறதோ பூமி எவ்வளவு விஸ்தார மோ	तावत् सर्वस्य स्वामित्वं त्वं इह अनुवर्तय	அவ்வளவுகாலம் அந்த எல்லாவற்றிற் கும் சக்கிரவர்த்தியாயிருத் தேவரீர் [தலை இப்பொழுது வகித்தருள்வீராக”.
--	---	--	--

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरञ्जयः । तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ १२ ॥

परपुरञ्जयः रामः भरतस्य वचः श्रुत्वा	சத்ருக்களை அடக்கிய ஸ்ரீராமர் பரதருடைய விண்ணப்பத்தை கேட்டு	तथा इति प्रतिजग्राह शुभे आसने निषसाद	அப்படியே ஆகட்டும் என்று ஒப்புக்கொண்டார். அழகான ஓர் ஆஸனத்தில் அமர்ந்தார்.
---	---	---	---

ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः श्मश्रुवर्धकाः । सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पर्युपासत ॥ १३ ॥

ततः शत्रुघ्नवचनात् सुखहस्ताः	அப்பொழுது சத்ருக்களாக்கினை யைக்கொண்டு { வேலைசெய்கிறதே தெ ரியாதபடி வேலை செய்பவர்களும்	सुशीघ्राः निपुणाः च श्मश्रुवर्धकाः राघवं पर्युपासत	சக்கிரம் வேலை செய் பவர்களும் சாமர்த்தியசாலிகளு நாவிதர்கள் [மான ஸ்ரீராமருக்கு கௌரம் செய்தார் கள்.
------------------------------------	---	--	--

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले । सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १४ ॥

विशोधितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः । महर्हवसनो रामस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥

पूर्वं भरते स्नाते	முதலில் பரதர் ஸ்நானம் செய்த பின்னர்	तु महाबले लक्ष्मणे च	அப்படியே மகாபலசாலியாகிய லக்ஷ்மணரும் அப்படியே
--------------------------	--	-------------------------------	---

वानरैरे	வானராஜனாகிய
सुग्रीवे	சுகிரீவரும்
राक्षसेन्द्रे	அரக்கர் மன்னனாகிய
विभीषणे च	{ விபீஷணரும் அப்படி யே ஸ்நானம்செய்த பின்னர்
तस्य	அப்பொழுது
रामः	ஸ்ரீராமர்
विशोधितजटः	சிக்குநீக்கிய சடை களையுடையவராய்

ज्ञाताः	ஸ்நானம்செய்தவராய்
महार्हवसनः	மிகச்சிறந்த ஆடை யணிந்தவராய்
चिह्नमाल्यानुलेपनः	{ சிறந்த மாலைகளையும் பூச்சுக்களையுமுடை யவராய்
श्रिया	காந்தியால்
उवलन्	விளங்கிக்கொண்டு
तस्थौ	இருந்தார்.

प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् । लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिश्वाकुकुलवर्धनः ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானும்
लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீமானுமான
इश्वाकुकुलवर्धनः	இசுவாகுகுலதிலகர் (சத்ருக்கன்)

रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருக்கும்
प्रतिकर्म	அலங்காரத்தை
कारयामास	செய்தார்.

प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः । आत्मनैव तदा चक्रुर्मनस्विन्यो मनोहरम् ॥

तदा	அப்பொழுது
मनस्विन्यः	உத்தமிகளான
दशरथस्त्रियः	தசரதமனைவிகள்
सर्वाः च	எல்லோரும்

आत्मनैव	தாமே
सीतायाः	ஸீதைக்கு
मनोहरं	அழகிய
प्रतिकर्म	அலங்காரத்தை
चक्रुः	செய்தார்கள்.

ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् । चकार यत्रात्कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रवत्सला ॥

ततः	அப்பொழுது
पुत्रवत्सला	புத்திரனிடத்தில் பே ரன்புவைத்தவளான
कौसल्या	கௌசல்யாதேவி
प्रहृष्टा	மிகமகிழ்ந்து

सर्वासां	எல்லா
वानरपत्नीनां एव	வானரபத்தினிகளுக்
शोभनं	அலங்காரத்தை [கும்
यत्रात्	சீர்த்தையுடன்
चकार	செய்தான்.

ततः शत्रुघ्नवचनात्सुमन्त्रो नाम सारथिः । योजयित्वाऽभिचक्राम रथं सर्वाङ्गशोभनम् ॥

ततः	பிறகு
शत्रुघ्नवचनात्	சத்ருக்கன் ஆக்கினை யால்
सुमन्त्रो नाम	சுமந்தரரென்ற
सारथिः	சாரதி

सर्वाङ्गशोभनं	எக்குமழகுவாய்ந்த
रथं	ரதத்தை
योजयित्वा	தயாரித்து
अभिचक्राम	கொண்டுவந்து நிறுத் தினார்.

अर्कमण्डलसङ्काशं दिव्यं दृष्ट्वा रथोत्तमम् । आरुरोह महाबाहू रामः सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः	வீண்போகா பராக் கிரமத்தையுடைய	दिव्यं	அழகாயுள்ள
महाबाहुः	மஹாபாகுவான	रथोत्तमं	சிறந்த ரதத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	வந்துவிட்டதாகக் கண்டு
अर्कमण्डलसङ्काशं	சூரியமண்டலத்தை நிகர்த்த	आरुरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

सुग्रीवो हनुमांश्चैव महेन्द्रसदृशद्युती । स्नातौ दिव्यनिर्भैर्वस्त्रैर्जगमतुः शुभकुण्डलौ ॥ २१ ॥

स्नातौ	ஸ்நானம் செய்தவர் களும்	महेन्द्र- सदृशद्युती	இந்திரனை நிகர்த்து ஒளிகொண்டு விளங் குபவருமான
शुभकुण्डलौ	அழகிய குண்டலங்க ளையணிந்தவர்களும்	सुग्रीवः च	சுகரீவரும்
दिव्यनिर्भैः	திவ்யகாந்திபெற்ற	हनुमान् एव	ஹனுமாரும்
वस्त्रैः	ஆடைகளால்	जगमतुः	புறப்பட்டார்கள்.

वराभरणसम्पन्ना ययुस्ताः शुभकुण्डलाः । सुग्रीवपत्न्यः सीता च द्रष्टुं नगरमुत्सुकाः ॥

सीता	லீதாபிராட்டியாரும்	द्रष्टुं	பார்க்க
वराभरणसम्पन्नाः	உயர்ந்த ஆபரணங் களையணிந்து	उत्सुकाः	ஆவ லுடனிருந்த
शुभकुण्डलाः	அழகிய கம்மல்களைப்	ताः	அந்த
नगरं	பட்டணத்தை [பூண்டு	सुग्रीवपत्न्यः च	சுகரீவபத்னிகளும்
		ययुः	போனார்கள்.

अयोध्यायां तु सचिवा राज्ञो दशरथस्य ये । पुरोहितं पुरस्कृत्य मन्त्रयामासुरथवत् ॥

अयोध्यायां	அயோத்தியில்	पुरोहितं	புரோஹிதரை (வலி ஷ்டரை)
दशरथस्य राज्ञः	தசரதசக்கிரவர்த்தியி னுடைய	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	अर्थवत्	சிறப்பாய்நடக்கவேண் டியதைக்குறித்து
ये तु	எவர்களோ அவர் களே	मन्त्रयामासुः	ஆலோசித்தார்கள்.

अशोको विजयश्चैव सुमन्त्रश्चैव सङ्गताः । मन्त्रयन्त्रामृद्वयर्थमृद्वयर्थं नगरस्य च ॥ २४ ॥

अशोकः च	அசோகரும்	नगरस्य	பட்டணத்தின்
विजयः च	விஜயரும்	ऋद्वयर्थं च	கேஷமத்திற்காகவும்
सुमन्त्रः एव	சுமந்திரரும்	मन्त्रयन्	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
सङ्गताः	ஒன்றுகூடி		
रामवृद्धयर्थं एव	ஸ்ரீராமரின் பெருமைக் காகவும்		

सर्वमेवाभिषेकार्थं जयाहस्य महात्मनः । कर्तुमर्हथ रामस्य यद्यन्मङ्गलपूर्वकम् ॥ २५ ॥

जयाहस्य	“வெற்றிக்குரிய	மங்கலபூர்வமாக
महात्मनः	மகாத்மாவான	எது எதுவோ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	அது எல்லாவற்றை
अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு	நீர் செய்ய [யும்
	காக	வேண்டும்.”

इति ते मन्त्रिणः सर्वे सन्दिश्य तु पुरोहितम् । नगरान्निर्ययुस्तूर्णं रामदर्शनबुद्धयः ॥ २६ ॥

ते मन्त्रिणः	அந்த மந்திரிமார்கள்	रामदर्शनबुद्धयः	ஸ்ரீராமரைக்காண ஆ
सर्वे	எல்லோரும்		சைகொண்டவர்களாய்
पुरोहितं	புரோஹிதரைப்	नगरात्	நகரத்தினின்று
	பார்த்து	तूर्णं	விரைவில்
इति	மேற்கண்டவாறு	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார்
सन्दिश्य तु	சொல்லிவிட்டு		கள்.

हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः । प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ॥ २७ ॥

हरियुक्तं	குதிரைகள் பூட்டப்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	பட்ட	रथं	ரதத்தில்
रथं	ரதத்தில்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
सहस्राक्षः	ஆயிரம்கண்ணனாகிய	उत्तमं	உத்தமமான
इन्द्रः इव	இந்திரன்போலவே	नगरं	நகரத்திற்கு
अनघः	தோஷரஹிதராகிய	प्रययौ	புறப்பட்டார்.

जग्राह भरतो रश्मीञ्छत्रघ्नश्छत्रमाददे । लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि सम्पर्यवीजयत् ॥

भरतः	பரதர்	आददे	பிடித்தார்.
रश्मीन्	குதிரைக்கடிவாளங்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
	களை	तस्य	அவரது
जग्राह	பிடித்துக்கொண்	मूर्ध्नि	சொல்லில்
शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர் [டார்.	व्यजनं	வெண்சாமரத்தை
छत्रं	குடையை	संपर्यवीजयत्	விசினார்.

श्वेतं च वालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः । अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥

राक्षसेन्द्रः	அரக்கர்மன்னனாகிய	अपरं	மற்றொரு
विभीषणः च	விபிஷணரும்	चन्द्रसङ्काशं	சந்திரனை நிகர்த்த
पुरतः	முன்	श्वेतं वालव्यजनं	வெண்சாமரத்தை
स्थितः	நின்றனகொண்டு	जग्राह	விசினார்.

ऋषिसङ्घैस्तदाऽऽकाशे देवैश्च समरुद्गैः । स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥

ததா	அப்பொழுது	தேவீ: ச	தேவர்களாலும்
ஹாசை	ஆகாசத்தில்	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமர்
ऋषिसङ्घै:	ரிஷிகணங்களாலும்	स्तूयमानस्य	புகழப்படுகையில்
समरुद्गै:	மருத்கணங்களோடு	मधुरध्वनि:	இன்னொலி
	கூடிய	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

ततः शत्रुञ्जयं नाम कुञ्जरं पर्वतोपमम् । आरूरोह महातेजाः सुग्रीवः प्लवगर्षभः ॥ ३१ ॥

महातेजा:	மஹாபலவா னும்	शत्रुञ्जयं नाम	சத்ருஞ்ஜயமெனும்
प्लवगर्षभः	வானரமன்னனுமாகிய	पर्वतोपमं	மலைபோல் விளங்கிய
सुग्रीवः	சுகரீவர்	कुञ्जरं	யானையின் மீது
ततः	அப்பொழுது	आरूरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

नव नागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः । मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ॥ ३२ ॥

वानरा:	வானரர்கள்	नव नागसहस्राणि	ஒன்பதினாயிரம்
मानुषं विग्रहं	மானிட உருவத்தை		யானைகளின் மீது
कृत्वा	பெற்று		
सर्वाभरण- } भूषिताः }	எல்லாவகை ஆபரணங்களையும் அணிந்தவராய்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
		ययुः	சென்றார்கள்.

शङ्खभेरीप्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निस्वनैः । प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरीं हर्म्यमालिनीम् ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமர்	निस्वनैः च	ஒலிகளோடும்
शङ्खभेरी- } प्रणादैः च }	சங்கு, பேரீ இவைகளின் ஒலிகளோடும்	हर्म्यमालिनीं	பல அரண்மனைகளுடன் விளங்கும்
दुन्दुभीनां	துந்துபிவாத்யங்களுடைய	तां	அந்த
		पुरीं	நகருக்கு
		प्रययौ	புறப்பட்டார்.

ददृशुस्ते समायान्तं राघवं सपुरःसरम् । विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
सपुरःसरं	பரிவாரங்களோடு	तदा	அப்பொழுது
	கூடினவராய்	रथेन	ரதத்திலேறிக்கொண்டு
वपुषा	அழகால்	समायान्तं	வந்துகொண்டிருக்கி
विराजमानं	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்		ன்றவராய்
अतिरथं	மகாபோர்ஸீரரான	ददृशुः	கண்டார்கள்.

ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिताः । अनुजमुर्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम्॥

ते அவர்கள்
 भ्रातृभिः சகோதரர்களால்
 परिवारितं சூழப்பட்டவரான
 महात्मानं மகாத்மாவாகிய
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை

वर्धयित्वा 'ஜய விஜயீபவ' என
 வாழ்த்திவிட்டு
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 प्रतिनन्दिताः பிரதிமரியாதை செய்
 யப்பெற்றவர்களாய்
 अनुजमुः பின்பற்றிவந்தார்கள்.

अमात्यैर्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभिर्वृतः । श्रिया विरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥३६॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 अमात्यैः एव மந்திரிமார்களாலும்
 ब्राह्मणैः च பிராம்மணர்களாலும்
 प्रकृतिभिः तथा குடிகளாலும்
 वृतः சூழப்பட்டவராய்

चन्द्रमाः சந்திரபகவான்
 नक्षत्रैः நக்சத் திரங்களால்
 इव எப்படியோ அப்படியே
 श्रिया தேஜஸினால்
 विरुचे விளங்கினார்.

स पुरोगामिभिस्तु यैस्तालस्वस्तिकपाणिभिः । प्रव्याहरद्भिर्मुदितैर्मङ्गलानि ययौ वृतः ॥

सः அவர்
 पुरोगामिभिः முன்செல்லும்
 त्रयैः தூர்யவாத்யங்களாலும்
 तालस्वस्तिक- } தாளம், ஸ்வஸ்திகம்
 पाणिभिः } என்னும் வாத்யங்களை
 கையிலெடுத்துச்
 சென்றவர்களாலும்

मङ्गलानि ஆசிர்வாதங்களை
 मुदितैः பேரானந்தங்கொண்டு
 प्रव्याहरद्भिः பாடுபவர்களாலும்
 वृतः சூழப்பெற்றவராய்
 ययौ சென்றார்.

अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः । नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥

जातरूपं மஞ்சள் குங்குமம்
 இடப்பட்ட

अक्षतं च மங்களாக்ஷதையும்
 गावः பசுக்களும்
 कन्याः கன்னிகைகளும்
 द्विजाः तथा பிராம்மணர்களும்

मोदकहस्ताः மோதகத்தை கையி
 லேந்திய

नराः च மனிதர்களும்
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 पुरतः முன்னே
 ययुः சென்றார்கள்.

सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे । वानराणां च तत्कर्म राक्षसानां च तद्वलम्॥ ३७ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 सुग्रीवे ஸுகிரீவன் விஷயத்
 தில்
 सख्यं च நட்பைப்பற்றியும்
 अनिलात्मजे வாயுகுமாரர் விஷயத்
 தில்
 प्रभावं च அமாலுஷ்யசக்தியைப்
 பற்றியும்
 वानराणां வானரர்களுடைய

तत्कर्म च அத்புகச் செயலைப்பற்
 றியும்
 राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
 तद्वलं च ஆச்சர்யமான பலத்
 தைப்பற்றியும்
 विभीषणस्य விபீஷணருடைய
 संयोगं च சாணாகதியைப்
 பற்றியும்
 मन्त्रिणां மந்திரிமார்களுக்கு
 आचक्षे சொன்னார்.

श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मुरयोध्यापुरवासिनः ॥ ४० ॥

अयोध्यापुरवासिनः अयोத்யாநகர்
वासिन्கள்

श्रुत्वा கேட்டு,

तु அதனால்
विस्मयं ஆச்சார்யத்தை
जग्मुः அடைந்தார்கள்.

द्युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णमयोध्यां प्रविवेश ह ॥ ४१ ॥

द्युतिमान् தேஜஸ்வியாகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
पुत्र इதை
आख्याय சொல்லிவிட்டு
वानरसंवृतः வானரர்களால்
சூழப்பட்டவராய்

हृष्टपुष्टजनाकीर्णी { முற்றிலும் மனத்திரு
ப்தி கொண்ட ஜனங்
களால் நிறைந்துள்ள
अयोध्यां அயோத்திநகரினுள்
प्रविवेश ह புகுந்தார்.

ततो ह्यभ्युच्छयन्पौराः पताकास्ते गृहे गृहे ॥ ४२ ॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
पौराः பட்டணத்து ஜனங்
கள்

पताकाः கொடிகளை
गृहे गृहे हि ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
अभ्युच्छयन् உயர்த்திநாட்டினார்
கள்.

ऐक्ष्वाकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ॥ ४३ ॥

ऐक्ष्वाकाध्युषितं { இக்ஷ்வாகுவம்சத்த
வர்களால் வாஸம்
செய்யப்பட்ட
पितुः தந்தையினது

रम्य அழகிய
गृह திருமாளிகையை
आससाद அடைந்தார்.

पितुर्भवनमासाद्य प्रविश्य च महात्मनः । कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीमभिवाद्य च ॥
अथाब्रवीद्राजसुतो भरतं धर्मिणां वरम् । अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ॥ ४५ ॥

अथ அப்பொழுது
राजसुतः சக்கிரவர்த்தி திருமக
रघुनन्दनः ஸ்ரீராமர் [னாகும்]
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
पितुः தந்தையினது
भवनं அரண்மனையை
आसाद्य அடைந்து
प्रविश्य च நுழைந்து
कौसल्यां च கொளஸல்யாதேவிக்
சும்
सुमित्रां च சுமித்ராதேவிக்கும்

कैकेयीं च கைகேயீதேவிக்கும்
अभिवाद्य முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்து
धर्मिणां தர்மிஷ்டர்களுக்கும்
वरं உத்தமரான
भरतं பரதரைப்பார்த்து
अर्थोपहितया அன்பார்ந்த
वाचा சொற்கொண்டு
मधुरं பின்வருமாறு இனி
மையாய்
अब्रवीन् ஆக்ரொபித்தார்:

यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् । मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ॥ ४६ ॥

साशोकवनिकं	{ “அசோகமாங்களடர் ந்த உத்யானவனத்து டனிருக்கிறதும்	श्रेष्ठं	சிறந்ததும்
मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं	{ முத்துக்கள், வைடூர்யங்கள் பதிக்கப்பெற்றதும்	महत्	விசாலமானதுமான
		मद्भवनं	எனது மாளிகை
		यत् च	எதுவோ அதையே
		सुग्रीवाय निवेदय	சுகிரீவருக்குக்கொடு.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः । पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ॥

सत्यविक्रमः	சரியான பராக்கிரமம் பெற்ற	सुग्रीवं	ஸுகிரீவரை
भरतः	பரதர்	पाणौ गृहीत्वा	கைபிடித்தழைத்துக் கொண்டு
तस्य	அவரது	तं	அந்த
तत् वचनं	அம்மொழியை	आलयं	மாளிகைக்கு
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	प्रविवेश	சென்றார்.

ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यङ्कास्तरणानि च । गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शत्रुघ्नेन प्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	पर्यङ्कास्तरणानि च	கட்டில்களையும் விரிப் புகளையும்
शत्रुघ्नेन	சத்ருக்ளனால்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
प्रचोदिताः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட வேலையாட்கள்	क्षिप्रं	சீக்கிரம்
तैलप्रदीपान् च	எண்ணெய் விளக்கு களையும்	विविशुः	வந்தனர்.

उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः । अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥ ४७ ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	रामस्य	ராமருடைய
राघवानुजः	பரதர்	अभिषेकाय	அபிஷேகத்தின் பொருட்டு.
सुग्रीवं	சுகிரீவரைப்பார்த்து	दूतान्	தூதர்களை
उवाच	பின்வருமாறு சொன்	आज्ञापय च	ஈர் கட்டளைபிடும்.
प्रभो	“பிரபுவே [ஓர்:		

सौवर्णान्वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् । ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥

सः	அந்த	घटान्	குடங்கள்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	चतुरः	நான்கை
क्षिप्रं	உடனே	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்கள்
सर्वरत्नविभूषितान्	எல்லாவகை ரத்னங் கொழுவைக்கப்பெற்ற	चतुर्णां	நால்வர்களிடம்
सौवर्णान्	பொன்	ददौ	கொடுத்தார்.

यथा प्रत्युषसमये चतुर्णां सागराम्भसां । पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुरुत वानराः ॥५१॥

வானரா:	“வானரர்களே!	घटै:	குடங்களோடு
चतुर्णां	நான்கு	प्रत्युषसमये	அதிகாலையில்
सागराम्भसां	சாகரதீர்த்தங்களால்	प्रतीक्षध्वं यथा तथा	காத்துக்கொண்டிருக்கும்வண்ணம்
पूर्णैः	நிறைந்த	कुरुत	செய்யுங்கள்.”

एवमुक्ता महात्मानो वानरा वारणोपमाः । उत्पेतुर्गगनं शीघ्रं गरुडा इव शीघ्रगाः ॥५२॥

एवं	இங்ஙனம்	शीघ्रगाः	வேகம் செல்பவர்களு
उक्ताः	ஆக்டாபிக்கப்பட்ட		மான
महात्मानः	மகாத்மாக்களும்	वानरा:	வானரர்கள்
वारणोपमाः	யானைகளை நிகர்த்தவர்களும்	शीघ्रं	விரைவில்
गरुडा: इव	கருடபகவானை நிகர்த்து	गगनं	ஆகாசத்தில்
		उत्पेतुः	கிளம்பினார்கள்.

जाम्बवांश्च हनूमांश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋषभश्चैव कलशाञ्जलपूर्णांनथानयन् ॥ ५३ ॥

जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	ऋषभः च	ரிஷபனும்
वानरः	குரங்காகிய	जलपूर्णान्	தீர்த்தம் நிறைந்த
हनुमान् च	ஹனுமாரும்	कलशान्	குடங்களை
वेगदर्शी च	வேகதர்சியும்	अथ एव	அப்பொழுதே
		आनयन्	கொண்டுவந்தார்கள்.

नदीशतानां पञ्चानां जलं कुम्भेषु चाहरन् ॥ ५४ ॥

कुम्भेषु	கும்பங்களில்	जलं च	தீர்த்தத்தையும்
पञ्चानां नदीशतानां	ஐநூறு நதிகளுடைய	आहरन्	கலந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

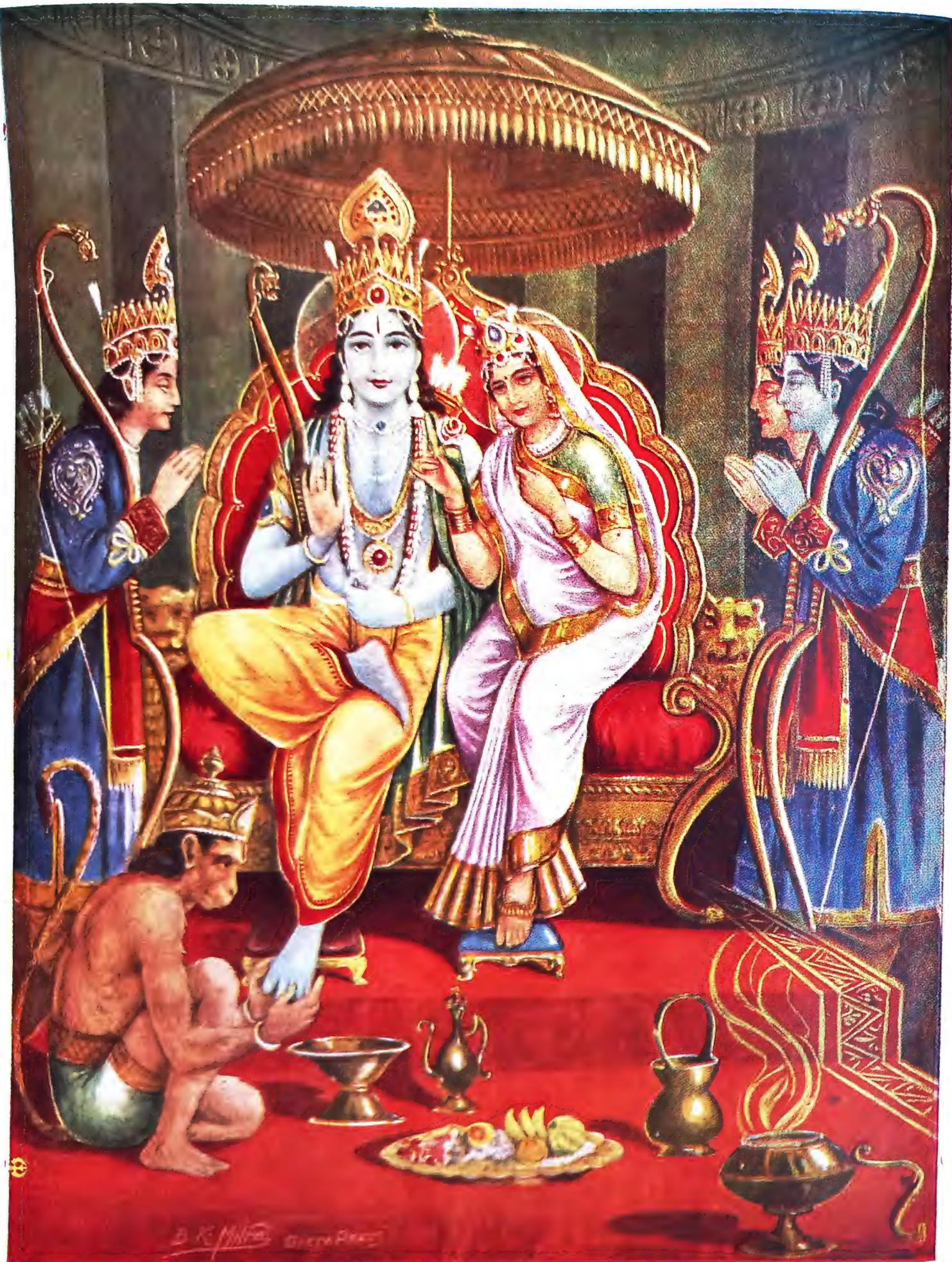
पूर्वात्समुद्रात्कलशं जलपूर्णमथानयत् । जाम्बवान् सत्त्वसम्पन्नः सर्वरत्नविभूषितम् ॥५५॥

सत्त्वसम्पन्नः	பலசாலியாகிய	सर्वरत्नविभूषितं	பலவித ரத்ன மிழைக்கப்பட்ட
जाम्बवान्	ஜாம்பவந்தர்	कलशं	குடத்தை
पूर्वात्	கிழக்கு	अथ	அப்பொழுது
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து	आनयन्	கொண்டுவந்தார்.
जलपूर्णं	ஜலம் நிறைந்த		

ऋषभो दक्षिणात्तूर्णं समुद्राज्जलमाहरत् । रक्तचन्दनशाखाभिः संवृतं काञ्चनं घटम् ॥

ऋषभः	ரிஷபனென்ற	संवृतं	மூடப்பட்ட
दक्षिणात्	தென் [வானார்	काञ्चनं घटं	பொன்குடத்தில்
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து	जलं	தீர்த்தத்தை
रक्तचन्दनशाखाभिः	சிவந்த சந்தனமாகக் கொம்புகளால்	तूर्णं	விரவைய
		आहरत्	கொண்டுவந்தார்.

श्रीराम-दरवार

गवयः पश्चिमात्तोयमाजहार महार्णवात् । रत्नकुम्भेन महता शीतं मारुतविक्रमः ॥ ५७ ॥

मारुतविक्रमः	வாயுவேகம் பெற்ற	மஹதா	பெரிய
गवयः	கவயனென்ற வானார்	ரத்னகும્பென	ரத்னக்குடத்தால்
पश्चिमात्	மேற்கு	शीतं	குளிர்ந்த
महार्णवात्	கடலினின்றும்	तोयं	தீர்த்தத்தை
		आजहार	கொண்டுவந்தார்.

उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः । आजहार स धर्मात्मा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

सः	அந்த	हनुमान्	ஹனுமார்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	उत्तरात् च	வடசமுத்திரத்தி னின்றும்
गरुडानिल- विक्रमः }	கருடனையும் வாயுபக வானையும் நிகர்த்த வேகமுற்றவரும்	जलं	தீர்த்தத்தை
		शीघ्रं	சீக்கிரமே
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரருமான	आजहार	கொண்டுவந்தார்.

ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैरानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् । अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ॥
पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ ५९ ॥

ततः	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர்
तैः	அந்த	सचिवैः सह	மந்திரியர்களுடன் கூட
वानरश्रेष्ठैः	வானரோத்தமர்க	प्रेक्ष्य	பார்த்து
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [னால்	श्रेष्ठाय	பெரியவாకిப்
अभिषेकाय	அபிஷேகத்திற்கு	पुरोहिताय	புரோஹிதருக்கும்
आनीतं	கொண்டுவரப்பட்ட	सुहृद्भ्यः च	மண்பர்களுக்கும்
तत्	அந்த	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.
जलं	தீர்த்தத்தை		

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीरामस्य पट्टाभिषेकघट्टः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह । रामं रत्नमये पीठे सहस्रीतं न्यवेशयत् ॥

ततः	அதன்பிறகு	ब्राह्मणैः सह	பிராமணர்களுடன்
वृद्धः	பெரியவரும்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கூட
प्रयतः	அதி ஆசையுடனிருந்	सहस्रीतं	வரிதாதேவியுடன்
सः	அந்த [தவருமான	रत्नमये	ரத்னமயமான
वसिष्ठः	வலிவிட்டபகவான்	पीठे	சிம்மாசனத்தில்
		न्यवेशयत्	விற்பிருக்கவைத்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः । कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥
अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना । सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥६२॥

वसिष्ठः ववலிஷ்டபகவா னும்
वामदेवः च வாமதேவரும்
जाबालिः अथ ஜாபாலியும்
काश्यपः காச்யபரும்
कात्यायनः காத்யாயனரும்
सुयज्ञः च ஸுயக்ஞரும்
गौतमः கௌதமரும்
विजयः तथा விஜயரும்,
वसवः *அஷ்டவஸுக்கள்

वासः திரிலோகாதிபதியாகிய
सहस्राक्षं இந்திரனை
यथा எப்படியோ அப்படியே,
सुगन्धिना நறுமணங்கமழும்
प्रसन्नेन பந்திரமோதிப்புணித
सलिलेन தீர்த்தத்தால் [மான
नरव्याघ्रं புருஷோத்தமரை
अभ्यषिञ्चन् மங்களாபிஷேகம்
செய்வித்தார்கள்.

[* அப அல்லது ஆஹ, துருவ, ஸோம, தா அல்லது தவ, அனில, அனல, ப்ரத்யூஷ, ப்ராபாஸ ஆகிய]

ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रिभिस्तदा । योधैश्चैवाभ्यषिञ्चस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥
सर्वौषधिरसैर्दिव्यैर्देवतैर्नभसि स्थितैः । चतुर्भिर्लोकपालैश्च सर्वैर्देवैश्च सङ्गतैः ॥ ६४ ॥

ते அவர்கள்
संप्रहृष्टाः உள்ளம் பூரித்தவர்
पूर्वं முதலில் [களாய்
ऋत्विग्भिः ரித்விக்குகளைக்கொ
ண்டும்
ब्राह्मणैः பிராம்மணர்களைக்
तथा பிறகு கொண்டும்,
कन्याभिः கன்னிகைகளைக்
கொண்டும்
मन्त्रिभेः एव மந்திரிகளைக்கொண்டும்
सनैगमैः வியாபாரிகளுடன் கூடிய
योधैः च படர்களைக்கொண்டும்
नभसि ஆகாசத்தில்

स्थितैः வசிப்பவர்களான
देवतैः தேவதைகளைக்
चतुर्भिः நான்கு [கொண்டும்
लोकपालैः च { லோகபாலர்களைக்கொ
ண்டும் (பிரம்மா, விஷ்
ணு, ருத்திர இந்திர)
सङ्गतैः ஒன்றுகூடிய
सर्वैः देवैः च எல்லா தேவதைகளைக்
கொண்டும்
दिव्यैः திவ்யங்களான
सर्वौषधिरसैः எல்லா மூலிகைகளு
டைய ரஸங்களாலும்
अभ्यषिञ्चन् அபிஷேகஞ்செய்வித்
தனர்.

छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् । श्वेतं च वालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥
अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥ ६५ ॥

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஞர்
शुभं அழகான
पाण्डुरं छत्रं வெண்குடையை
तस्य அவருக்கு
जग्राह பிடித்தனர்.
वानरेश्वरः வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवः சுகரீவர்
श्वेतं वालव्यजनं வெண்சாமரத்தை

तु அப்படியே அவருக்கு
वीशिन्नाர்.
राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
विभीषणः விபிஷணர்
चन्द्रसङ्काशं சந்திரனை நிகர்த்த
अपरं மற்றொரு சாமரத்தை
च அப்படியே அவருக்கு
वीशिन्नाர்.

मालां ज्वलन्तीं वपुषा काञ्चनीं शतपुष्कराम् । राघवाय ददौ वायुर्वासवेन प्रचोदितः ॥

वासवेन	இந்திரனால்	वपुषा	அழகால்
प्रचोदितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	ज्वलन्तीं	ஒளியுற்றுவிளங்கும்
वायुः	வாயுபகவான்	मालां	ஒரு மாலையை
काञ्चनीं	பொன்மயமான	राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு
शतपुष्करां	நூறுதாமரைமலர்கள்	ददौ	அளித்தார்.
	கோக்கப்பெற்று		

सर्वरत्नसमायुक्तं मणिरत्नविभूषितम् । मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः ॥ ६७ ॥

सर्वरत्नसमायुक्तं	எல்லாத்தனங்களு	मुक्ताहारं	ஒரு முத்துமாலையை
	மிழைக்கப்பெற்று	नरेन्द्राय	புருஷோத்தமருக்கு
मणिरत्नविभूषितं	நடுநாயகமணியால்	शक्रप्रचोदितः	இந்திரனால் ஆக்ஞா
	அழகுற்று விளங்கும்		பிக்கப்பெற்ற அவர்
		ददौ	அளித்தார்.

प्रजगुर्देवगन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः । अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः ॥ ६८ ॥

तदा	அப்பொழுது	देवगन्धर्वाः	தேவர்களும் கந்தர்வர்
तदर्हस्य	அதற்கேற்றவரான		களும்
धीमतः	அறிவிற்கிறந்த	प्रजगुः	கானம்செய்தனர்.
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अप्सरोगणाः च	அப்ஸரஸ்தீர்கணங்
अभिषेके	பட்டாபிஷேகத்தில்		களும்
		ननृतुः	நர்த்தனம் செய்தனர்
			கள்.

भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः । गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवु राघवोत्सवे ॥

राघवोत्सवे	ஸ்ரீராமர் பட்டாபி	फलवन्तः च	பழஞ்செறிந்தவை
	ஷேகத்தில்		கனாகவும்
भूमिः एव	பூமி முழுமையும்	पुष्पाणि	புஷ்பங்கள்
सस्यवती च	செழித்துப் பயிர்களை	गन्धवन्ति च	நறுமணங்கமழ்கின்ற
	யுடையதாகவும்		வைகனாகவும்
पादपाः	விருஷங்கள்	बभूवुः	ஆயின.

सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा । ददौ शतं वृषान्पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः ॥ ७० ॥

मनुजर्षभः	புருஷோத்தமர்	गवां	பசுக்களையும்
अश्वानां सहस्रश	லக்ஷம் குதிரைகளை	शतं	நூறு
	யும்	वृषान्	காளைமடுகளையும்
तथा च	அப்படியே லக்ஷம்	पूर्वं	முதலில்
धेनूनां	அப்போதிலுள்ள	द्विजेभ्यः	பிராம்மணர்களுக்கு
		ददौ	தானம் செய்தனர்.

तामिङ्गितज्ञः संप्रेक्ष्य वभाषे जनकात्मजाम् । प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टाऽसि भामिनि ॥
तेजो धृतिर्यशो दाक्ष्यं सामर्थ्यं विनयो नयः । पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि सर्वशः ॥

इङ्गितज्ञः { முகக்குறிகளால்மனோ
ரதங்களை அறிவதில்
நிபுணராகுமவர்
जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளான
तां அவளை
संप्रेक्ष्य பார்த்து
वभाषे பின்வருமாறு திருவா
यम्भलरந்தருளினார்:
सुभगे “அன்பார்ந்த
भामिनि சுந்தரீ!
तेजः அமானுஷ்யசக்தியும்
धृतिः விடாமுயற்சியும்
यशः புகழும்
दाक्ष्यं சத்யப்ரவர்த்தனையும்
सामर्थ्यं சாமர்த்த்யமும்
विनयः மரியாதையும்

नयः முன்னாலோசனையும்
पौरुषं ஆற்றலும்
विक्रमः சத்ருக்களையடக்கும்
சக்தியும்
बुद्धिः நன்றோக்கும்
एतानि ஆகிய இவைகள்
सर्वशः எல்லாமும்
यस्मिन् யாரிடத்திலிருக்கின்ற
னவோ
यस्य எவன் விஷயத்தில்
तुष्टा சந்தோஷங்கொண்ட
வளாய்
असि நீ இருக்கிறாயோ
அவனுக்கு
हारं ஹாரத்தை
प्रदेहि கொடு.”

ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितेक्षणा

॥ ७९ ॥

असितेक्षणा கருத்த கண்களை
யுடைய
सा அவள்
तं அந்த

हारं ஹாரத்தை
वायुपुत्राय वाயுபுத்திரருக்கு
(ஹனுமாருக்கு)
ददौ அளித்தாள்.

हनूमांस्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः । चन्द्रांशुचयगौरेण श्वेताभ्रेण यथाऽचलः ॥ ८० ॥

वानरर्षभः வானரோத்தமராகிய
हनूमान् ஹனுமார்
चन्द्रांशुचय- } மிகுந்த நிலவொளி
गौरेण } போன்று வெண்மை
யாகிய
तेन हारेण அந்த ஹாரத்தால்

अचलः ஓர் மலையானது
श्वेताभ्रेण வெண்மேகத்தால்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
शुशुभे விளங்கினார்.

ततो द्विविदमैन्दाभ्यां नीलाय च परन्तपः । सर्वान्कामगुणान्वीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः ॥

परन्तपः சத்ருசம்ஹாரகராகிய
वसुधाधिपः சக்ரவர்த்தியாகுமவர்
सर्वान् எல்லோரையும்
वीक्ष्य பார்த்து
ततः அதன்மேல்

द्विविदमैन्दाभ्यां த்விவிதன், மைந்தன்
இருவர்களுக்கும்
नीलाय च நீலனுக்கும்
कामगुणान् ஏற்ற, சிறந்த பரிசு
प्रददौ அளித்தார். [களை

सर्वानरवृद्धाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः । वासोभिर्भूषणैश्चैव यथार्हं प्रतिपूजिताः ॥ ८२ ॥

सर्वानरवृद्धाः	வானரப்பெரியோர் களெல்லோரும்	वासोभिः च	ஆடைகளாலும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள	भूषणैः एव	ஆபரணங்களாலும்
वानरेश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்	यथार्हं	அவரவருக்கேற்றபடி
ये च	எவர்களோ அவர் களும்	प्रतिपूजिताः	கௌரவிக்கப்பெற்றார் கள்.

विभीषणोऽथ सुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवांस्तथा । सर्वानरमुख्याश्च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ८३ ॥
यथार्हं पूजिताः सर्वैः कामै रत्नैश्च पुष्कलैः । प्रहृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम् ॥ ८४ ॥

अथ	அனந்தரம்	अक्लिष्टकर्मणा	எதையும் குறைவின்றி முடிக்கும்
विभीषणः	விபீஷணரும்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सुग्रीवः	சுகரீவரும்	यथार्हं	அவரவருக்கேற்றபடி
हनुमान्	ஹனுமாரும்	पूजिताः	கௌரவிக்கப்பட்ட வர்களாய்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்	सर्वे	எல்லோருமே
तथा	மற்றுமுள்ள	प्रहृष्टमनसः	உள்ளம்பூரித்தவர் களாகி
सर्वानरमुख्याः च	வானரச்சேஷ்டர்க ளெல்லோருமே	यथागतं एव जग्मुः	வந்தவாறே திரும்பிச் சென்றார்கள்.
सर्वैः	சகலவித		
कामैः	சிறந்த		
पुष्कलैः	அளவுகடந்த		
रत्नैः च	ரத்தனங்களாலும்		

नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते प्लवर्गर्षभाः । विसृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्धामभ्युपागमन् ॥

ते	அந்த	ततः	அதன்மேல்
प्लवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	पार्थिवेन्द्रेण	சக்ரவர்த்தியால்
सर्वे	எல்லோரும்	विसृष्टाः	விடைகொடுக்கப்பட்டு
महात्मानं	மகாத்மாவை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
नत्वा	நமஸ்கரித்துவிட்டு	अभ्युपागमन्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् । पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत्पुरीम् ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமராகிய	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
सुग्रीवः च	சுகரீவரும்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்ட
रामाभिषेचनं	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி ஷேகத்தை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தை [வராய் நகரை
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	प्राविशत्	அடைந்தார்கள்.

विभीषणोऽपि धर्मात्मा सह तैर्नैर्ऋतर्षभैः । लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायान्महायशाः॥

महायशाः	பெரும் புகழ் படைத் தவரும்	लब्ध्वा	பெற்றுக்கொண்டு
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவுமான	तैः	அந்த
विभीषणः	விபிஷண	नैर्ऋतर्षभै सह	அரக்கச்சேஷ்டர் களுடன்
राजा अपि	மன்னரும்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
कुलधनं	குலபூஜையை	प्रायात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स राज्यमखिलं शासन्निहतारिर्महायशाः । राघवः परमोदारः शशास परया मुदा ॥८८॥

सः	அந்த	अखिलं	எல்லாவற்றையும்
निहतारिः	சத்ருக்களையொழித்த வராய்	शासन्	காப்பாற்றிக்கொண்டு
महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற	परमोदारः	மிக்க ஒளதார்யமுள்ள
राघवः	ஸ்ரீராமர்	परया	மிக்க [வராய்
राज्यं	ராஜ்யம்	मुदा	சந்தோஷத்துடன்
		शशास	ஆண்டு வந்தார்.

उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥ ८९ ॥

धर्मवत्सलः	தர்மத்தில் அசஞ்சலா ப்பற்றுடைய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	उवाच	பின்வருமாறு திரு
धर्मज्ञं	அறநெறி அறிந்த		வாய்மலர்ந்தருளினார்:

आतिष्ठ धर्मज्ञ मया सहेमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।

तुल्यं मया त्वं पितृभिर्वृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्वहस्व

॥ ९० ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியறிந்த வனே!	पितृभिः	தகப்பனர் முதலிய முன்னோர்களால்
पूर्वराजा- ध्युषितां }	பூர்வமுன்னோர்க ளான சகாவர்த்தி களால் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்ட	युता	பர்பாலிக்கப்பட்டது
		या	எதுபோ
		तां	அதை
		त्वं	நீ
हमां	இந்த	मया तुल्यं	எனக்கு சமமானதாக வே
गां	பூமியை		
बलेन	சகாயனான	यौवराज्ये	இளவரசில்
मया सह	என்னோடுகூட	धुरं	பொறுப்பை
आतिष्ठः	அரசுபுரிவாயாக.	उद्वहस्व	வகப்பாயாக.”

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरूपैति योगम् ।

नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा

॥ ९१ ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	उपैति न	ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.
सर्वात्मना	பலவகையாலும்	यदा	அப்பொழுது
पर्यनुनीयमानः	{ பலமுறை நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டவராகவும்	ततः	அக்காரணத்தால்
नियुज्यमानः	வேண்டப்பட்டவராக	महात्मा	மகாத்மாவாகிய அவர்
अपि च	ஆகியும் [கவும்]	भरतं	பரதரை
योगं	பொறுப்பை	यौवराज्ये	இளவரசில்
		अभ्यषिञ्चत्	அபிஷேகம் பண்ணி வைத்தார்.

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् । अन्यैश्च विविधैर्यज्ञैरयजत्पार्थिवर्षभः ॥ ९२ ॥

पार्थिवर्षभः	திராச்சக்கரவர்த்தியார்	अन्यैः	வேறு
पौण्डरीकाश्व- } मेधाभ्यां }	{ பெளண்டரீகம், அச்வமேதமெனும் யாகங்களாலும்	विविधैः	பல
वाजपेयेन च	வாஜபேயமெனும் யாகத்தாலும்	यज्ञैः च	யாகங்களாலும்
		असकृत्	பலமுறை
		अयजत्	தேவதைகளை ஆராதித்தனர்.

राज्यं दश सहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः । शताश्वमेधानाजहे सदश्वान्भूरिदक्षिणान् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सदश्वान्	சிறந்த குதிரைகளைக் கொண்டதும்
दश सहस्राणि	பதினாயிரம்	भूरिदक्षिणान्	மிகுந்த தக்பிணைகளுள்ள துமான
वर्षाणि	வருஷங்கள்	शताश्वमेधान्	நூறு அச்வமேதயாக
राज्यं	ராஜ்யத்தை	आजहे	செய்தார். [ங்களை
प्राप्य	பரிபாலித்து		

आजानुलम्बबाहुः स महास्कन्धः प्रतापवान् । लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥

आजानुलम्बबाहुः	{ முழங்கால்வரை தொங்கும் கைகளையுடையவரும்	सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்
महास्कन्धः	பெரும் தோள்களை யுடையவரும்	लक्ष्मणानुचरः	{ லக்ஷ்மணரால் திருத்தொண்டு செய்யப்பட்டவராய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமான	पृथिवीं	பூமியை
		अन्वपालयत्	அரசாண்டுவந்தார்.

राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्यमनुत्तमम् । ईजे बहुविधैर्यज्ञैः ससुहृज्जातिबान्धवैः ॥ ९५ ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகும்	प्राप्य च	அனுபவித்துக் கொண்டும்
राघवः अपि	ஸ்ரீராமரும்	बहुविधैः	பலவித
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வற்ற	यज्ञैः	யாகங்களால்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ईजे	தேவர்களை ஆராதித்தார்.
ससुहृज्जाति- } बान्धवैः }	{ நண்பர்கள், நூதி, சுற்றத்தார் இவர்களோடுகூடி		

न पर्यदेवन्विधवा न च व्यालकृतं भयम् । न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	व्यालकृतं	துஷ்டமிருகங்களா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		லுண்டாகும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	भयं च	ஆபத்து என்பதே
	வந்தகாலத்தில்	न	கிடையாது.
विधवा:	ஸ்திரீகள் விதவை	व्याधिजं	வியாதிகளாலுண்டா
	களாக		கும்
न पर्यदेवन्	புலம்பவில்லை.	भयं अपि वा	கஷ்டமென்பதும்
		न	உண்டாகவில்லை.

निर्दस्युरभवलोको नानर्थः कंचिदस्पृशत् । न च स्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ॥
सर्वं मुदितमेवासीत्सर्वो धर्मपरोऽभवत् । राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यर्हिसन्परस्परम् ॥ ९८ ॥
आसन्वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसहस्रिणः । निरामया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	आसीत्	இருந்தது.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	सर्वः	ஒவ்வொருவனும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	धर्मपरः	தர்மத்தில் பற்றுடைய
	வந்தகாலத்தில்		வனம்
लोकः	உலகம்	अभवत्	இருந்தான்.
निर्दस्युः	திருடர்களற்றதாக	रामं एव	ஸ்ரீராமரைபே
अभवत्	இருந்தது ;	अनुपश्यन्तः	சாணுக்கொண்டு
अनर्थः	கெடுதி		(பார்த்துப்பின்பற்றி)
कञ्चित्	ஒருவனையும்	परस्परं	ஒருவர்க்கொருவர்
न अस्पृशत्	அணுகவில்லை.	अभ्यर्हिसन् न	திங்கு விளைவிக்கவில்
वृद्धाः	பெரியவர்கள்	तथा	அவ்வண்ணமே [லை.
बालानां	சிறுவர்களுக்கு	पुत्रसहस्रिणः	மிக மக்கட்பேறைப்
प्रेतकार्याणि	உத்தரக்கிரியைகளை		பெற்றவர்களாய்
कुर्वते स्म न च	செய்யவேயில்லை.	निरामयाः	நோயற்றவர்களாகவும்
सर्वं	எல்லாமும்	विशोकाः च	குறைபற்றவர்களாக
मुदितं एव	சந்தோஷமுற்றதாக	वर्षसहस्राणि	பல ஆண்டுகள் [வும்
	வே	आसन्	இருந்தனர்.

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन् कथाः । रामभूतं जगद्भूदामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	कथाः	சம்பாஷனைகள்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	प्रजानां	குடிக்குக்குள்
प्रशासति	ஆண்டுவந்தகாலத்தில்	अभवन्	கிழந்தனர்.
रामः रामः रामः	'ராம ராம ராம'	जगत्	உலகு
इति	என்று	रामभूतं	ராமமயமாகவே
		अभूत्	ஆனது.

नित्यपुष्पा नित्यफलास्तरवः स्कन्धविस्तृताः । काले वर्षी च पर्जन्यः सुखस्पर्शश्च मासुतः॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः । स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः॥
 आसन्प्रजा धर्मरता रामे शासति नानृताः । सर्वे लक्षणसंपन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்
शासति	ஆளுகையில்,
तरवः	விருகூதங்கள் .
नित्यपुष्पाः	எப்பொழுதும் புஷ்பி க்கிறவைகளாகவும்
नित्यफलाः	{ எப்பொழுதும் பழங் களைத் தருகிறவை களாகவும்
स्कन्धविस्तृताः	பரவிய கிளைகளையுடை யவைகளாகவும்
पर्जन्यः	இந்திரன் [ஆயின.
काले	சரியான காலத்தில்
वर्षी च	மழை பொழிந்தான்.
मासुतः	வாயுபகவான்
सुखस्पर्शः च	வேண்டிய அளவு வீசு பவனாக இருந்தான்.
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்களும்
क्षत्रियाः	கூத்திரியர்களும்
वैश्याः	வைசியர்களும்
शूद्राः	சூத்ரர்களும்

लोभविवर्जिताः	{ பேராசையற்றவர்க ளாகி (எதையும் த னக்குரியதாக நினைக் கும் பேராசையற்று)
स्वैः	அவரவர்களது
कर्मभिः एव	கர்மங்களின் பயன் களாலேயே
तुष्टाः	மனத்திருப்திகொண் டவர்களாய்
स्वकर्मसु	அவரவர்கள் காரியங் களில்
प्रवर्तन्ते	ஈடுபடுகின்றனர்.
प्रजाः	பிரஜைகள்
धर्मरताः	தர்மசிந்தனையுற்றவர் களாக
आसन्	இருந்தனர்.
अनृताः	பொய் பேசுபவர்கள்
न	இல்லை.
सर्वे	யாவரும்
लक्षणसंपन्नाः	சகல பாக்யங்களும் பெற்றவர்கள்.
सर्वे	யாவரும்
धर्मपरायणाः	அறநெறி வழுவாத வர்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । भ्रातृभिः सहितः श्रीमात्रामो राज्यमकारयत् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்
रामः	ஸ்ரீராமர்
भ्रातृभिः	தம்பிமார்களோடு
सहितः	கூட இருந்துகொண்டு

दश वर्षसहस्राणि	{ பதினேராயிரம்
दशवर्षशतानि च	வருஷங்கள்
राज्यं	லேகபரிபாலனத்தை
अकारयत्	செய்தருளினார்.

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजयावहम् । आदिकाव्यमिदं त्वार्थं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥
यः पठेच्छृणुयल्लोके नरः पापाद्विमुच्यते ॥ १०५ ॥

புரா பூர்வீகத்தில்
வால்மீகிபகவானால்
கृतம் இயற்றப்பட்டதும்
தனயம் பொருளையளிக்கவல்ல
யசச்யம் புகழையளிக் [தும்
கவல்லதும்
ஆயுஷ்யம் நோயற்ற நீண்ட ஆயு
ளையளிக்கவல்லதும்
ராஜா மன்னர்களுக்கு
விஜயாவஹ் ச விசேஷவெற்றியை
யளிக்கவல்லதும்

து இப்படியாய்
ஆபீ அமானுஷ்யபயனைத்
இத் இந்த [தரும்
ஆதிகாவ்யம் காவ்யங்களில் முதல்
லோகே உலகில் [காவ்யத்தை
ய: நர: எந்த ஒரு மனிதன்
படுத படிக்கின்றானோ
ஆயுயாத கேட்கின்றானோ அவன்
பாபாத தீவினைப்பயனிலிரு
விமூச்யதே விடுபடுகிறான். [ந்து

पुत्रकामस्तु पुत्रान्वै धनकामो धनानि च । उभते मनुजो लोके श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ॥
महीं विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति । राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च ॥
भरतेनेव कैकेयी जीवपुत्रास्तथा स्त्रियः ॥ १०७ ॥

லோகே உலகில்
மனுஜ: மனிதன்
ராமாभिषேचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
श्रुत्वा கேட்டு [வேகத்தை
तु அதனால்
पुत्रकाम: புத்திரபாக்யத்தை
பிரார்த்திக்கிறவன்
पुत्रान् वै புதல்வர்களையும்,
धनकाम: பொருளைப் பிரார்த்
திக்கிறவன்
धनानि च செல்வங்களையும்
उभते அடைகிறான்;
राजा अपि அரசனும்
महीं பூமியை
विजयते வெற்றிகொள்கிறான்;

रिपून् च சத்ருக்களையும்
अधितिष्ठति அடக்கியானுகிறான்.
स्त्रिय: ஸ்த்ரீகள்,
माता தாய், கௌஸல்யா தேவி
राघवेण यथा ஸ்ரீராமரால் போலும்
सुमित्रा ஸுமித்ரா தேவி
लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணரால்போலும்
कैकेयी கைகேயிதேவி
भरतेन इव பாதரால் போலும்
जीवपुत्रा: } தீர்க்காயுஸுடைய
तथा } புதல்வர்களுடைய
வர்களுடைய இருக்கின்
அர்கன்.

श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घमायुश्च विन्दति । रामस्य विजयं चैव सर्वमक्षिष्टकर्मणः ॥ १०८ ॥

அக்ஷிஸ்டகர்மண: குற்றமற்ற செயலை
உடைய
ராமச்ய ஸ்ரீராமருடைய
விஜயம் வெற்றியைப்பற்றிய
இத் இந்த

ராமாயண் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை
सर्व एव முழுமையுமே
श्रुत्वा கேட்டு
दीर्घ நீண்ட
आयु: च ஆயுளையும்
विन्दति அடைகிறான்.

शृणोति य इदं काव्यमार्षं वाल्मीकिना कृतम् । श्रद्धानो जितक्रोधो दुर्गाण्यतितरत्यसौ ॥
समागमं प्रवासान्ते लभते चापि बान्धवैः । प्रार्थितांश्च वरान्सर्वान्प्राप्नुयादिह राघवात् ॥

यः	எவன்	अतितरति	எளிதில்கடக்கின்றான்.
वाल्मीकिना	வால்மீகிபகவானால்	अरि च	அன்றியும்
कृतं	இயற்றப்பட்ட	प्रवासान्ते	தூரதேசயாத்திரை யின் முடிவில்
इदं	இந்த	बान्धवैः	பந்துக்களோடு
आर्षं	புராதனமான	समागमं	சேர்க்கையை
काव्यं	காவ்யத்தை	लभते	அடைகிறான்.
श्रद्धानः	மிருந்த சிரத்தையுடையவனாய்	राघवात्	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
शृणोति	கேட்கிறானே	प्रार्थितान्	பிரார்த்திக்கப்படும்
असौ	அவன்	वरान्	மனோரதங்கள்
जितक्रोधः	கோபத்தையென்ற வனாகி	सर्वान् च	எல்லாவற்றையும்
दुर्गाणि	பேராபத்துகளையும்	इह	இவ்வுலகில்
		प्राप्नुयात्	அடைவான்.

श्रवणेन सुराः सर्वे प्रीयन्ते संप्रशृण्वताम् । विनायकाश्च शाम्यन्ति गृहे तिष्ठन्ति यस्य वै ॥

सुराः	தேவர்கள்	प्रीयन्ते	அருள்புரிகின்றார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்	यस्य	எவனது
श्रवणेन	{ ஸ்ரீமத் வால்மீகிராமா யணத்தைச் சரவணம் செய்வதால்	गृहे	வீட்டில்
संप्रशृण्वतां	சிரத்தையுடன் கேட்பவர்களுக்கு	विनायकाः	இடையூறுகள்
		तिष्ठन्ति वै च	இருக்கின்றனவோ அவைகள்
		शाम्यन्ति	ஒழிகின்றன.

विजयेत महीं राजा प्रवासी स्वस्तिमान्ब्रजेत् । स्त्रियो रजस्वलाः श्रुत्वा पुत्रान्सूयुरनुत्तमान् ॥

श्रुत्वा	ராமாயணத்தைக்	ब्रजेत्	செல்வான்.
राजा	அரசன் [கேட்டு	रजस्वलाः	புத்திரர்களைப்பெற ஏற்றவயதிலிருக்கும்
महीं	பூமியை	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
विजयेत	வெற்றிகொண்டு ஆளுவான்.	अनुत्तमान्	சிறந்த
प्रवासी	யாத்திரை செய்பவன்	पुत्रान्	புத்திரகளை
स्वस्तिमान्	சேஷமமாகவே	सूयुः	பெறுவார்கள்.

पूजयंश्च पठंश्चेममितिहासं पुरातनम् । सर्वपापात्प्रमुच्येत दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ११३ ॥

इमं	இந்த	पठन् च	பாராயணம் செய்கிற வனும்
पुरातनं	புராதனமான	सर्वपापात्	சகல கஷ்டத்தினின் விடுபடுவான். [ஹம்
इतिहासं	உண்மையான சரித் திரத்தை	प्रमुच्येत	நீண்ட ஆயுளையும்
पूजयन् च	பூஜைசெய்கிறவனும்	दीर्घ आयुः	அடைவான்.
		अवाप्नुयात्	

श्रोतव्यं	கேட்கத்தக்கது.
ऐश्वर्यं	ஐசுவர்யம்
भविष्यति	உண்டாகும்;
पुत्राभः	புத்திரப்பேறும்
च	உண்டாகும்.
संशयः न	இதற்கையமில்லை.

ஆதிதேவருமாகிய	ஆதிதேவ:
அந்த	ச:
ஸ்ரீராமரே ,	ராம: ஹி
இந்த	ஹ்
ராமாயணத்தை	ராமாயணம்
முழுமையும்	கூர்
எப்பொழுதும்	சடா
கேட்கிறவனுக்கும்	ஈவத:
எப்பொழுதும்	சதத்
படிக்கின்றவனுக்கும்	பதத:
அருள்புரிகின்றார்.	பிரியதே

மூல்யா:	குணவதிகளான
விய:	மனைவிகளையும்
உத்தம்	உத்தமமான
சுखं च	மனத்திருப்தியையும்
सर्वा	சகல
अर्थसिद्धिं च	மனோரதங்களின்
	சித்தியையும்
प्राप्नोति	அடைகிறான்.

யசஸ்யம்	புகழையறிக்கவல்லதும்
சௌவரிகம்	பாதிக்கலின் கட்புற அறிக்கவல்லதும்
புத்திரம்	கற்புத்தி புகட்டவல்லதும்

सुखं	செவிக்கினிய தும்	आख्यानं	ஆக்யானம்
ओजस्करं च	தேஜஸையளிப்பது	नियमेन	சீரத்தையுடன்
एतत्	இந்த [மான]	श्रोतव्यम्	கேட்கத்தக்கது.

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥

एवं	இந்தப்பிரகாரம்	भद्रं	மங்களம்
पुरावृत्तं	முன்னடந்த	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
एतत्	இந்த	विष्णोः	மகாவிஷ்ணுவின் அனு
आख्यानं	சரித்திரத்தை		க்ரகத்தாலுண்டாகும்
विस्रब्धं	நம்பிக்கையாய்	बलं	பலமானது
प्रव्याहरत	சொல்லுங்கள்.	प्रवर्धताम्	லோகத்தில் விருத்தி
वः	உங்களுக்கு		அடையட்டும்.

देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा । रामायणस्य श्रवणात्तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥

सर्वे	எல்லா	तुष्यन्ति	திருப்தியடைகின்றார்
देवाः च	தேவர்களும்	रामायणस्य	ராமாயணத்தை [கள்.
ग्रहणात्	சரியாய் அறிதலா	श्रवणात्	கேட்பதால்
	லும்	पितरः	பித்ருதேவதகளும்
तथा	அப்படியே	तथा तुष्यन्ति	மிகவும் திருப்தியடை
श्रवणात्	கேட்பதாலும்		கின்றார்கள்.

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणा कृताम् । लेखयन्तीह च नरास्तेषां वासस्त्रिविष्टपे॥

ऋषिणा	ரிஷியினால்	ये नराः	எந்த மனிதர்கள்
कृतां	இயற்றப்பட்ட	भक्त्या	பத்திமையுடன்
इमां	இந்த	लेखयन्ती च	எழுதுகிறார்களோ
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	तेषां	அவர்களுக்கு
संहितां	சரித்திரகாவ்யத்தை	विविष्टपे	ஸ்வர்க்கத்தில்
इह	இவ்வுலகில்	वासः च	வாஸம்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20724

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 6049

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रकृष्णगोपुच्छवानरेन्द्राक्षसेन्द्रपरिवृत्तस्य मुनिवृन्दारकवृन्दवन्द्यमानकोरकाकारपादयुगलस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटे गायतोः श्रीरामात्मजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः

